

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

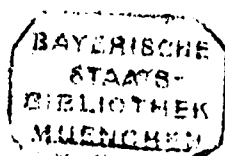
LUCIANI SAMOSATENSIS
O P E R A
GRAECE ET LATINE.

POST
TIBERIUM HEMSTERHUSIUM
ET
JOH. FREDERICUM REITZIUM
DENUO CASTIGATA
CUM VARIETATE LECTIONIS, SCHOLIIS GRAECIS,
ADNOTATIONIBUS ET INDICIBUS
EDIDIT
JOHANNES THEOPHILUS LEHMANN.

TOMUS OCTAVUS.

L I P S I A E
LIBRARIA WEIDMANNIA
G. REIMER.
MDCCCXXIX.

2. 10. 22.

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΤΟΝ α)

ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΤΜΕΝΟΝ.

Ed. Reitz.
T. III.
p. 99.

ARGUMENTUM.

Scriptus hic acerbissimus libellus adversus divitem quendam, qui, licet ingenio et doctrina destitutus, cum magna tamen cupiditate egregiam sibi bibliothecam coëmerat. Quam ambitionem et inutilem curam Lucianus, nescio quo modo ab illo lacescit, intercepto forsitan, quem ipse Lucianus venatus fuerat, libro, adeo cum inhumanissima libidine et indignissimo vindictae studio perstringit, ut tum literarum ignorantiam, tum ingenii tarditatem, tum denique vitae quoque impuritatem ac spurcitiem adversarii petulantissime ludificetur.

Καὶ μὴν ἐναντίον ἐστὶν οὐ ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἷός μιν 1
γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δόξειν, σπουδῇ συνωνού-
μενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω
χωρῶν, καὶ ἐλεγχος γίγνεται τῆς ἀπαιδευσίας πως τοῦτο.
μάλιστα δὲ οὐδὲ τὰ κάλλιστα ὠνῇ, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς
ἴσυχον ἐπαινοῦσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιψευ-

α) ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.] „Πρὸς τὸν ἀπ — Schol. Non habent articulum Fl. Fr. J. Hag. Par. Bas. etc.“

ADVERSUS INDOCTUM

ET LIBROS MULTOS EMENTEM.

Quin contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmmas. At illud nequiter tibi

evenit, et ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. Inprimis vero, quod nec omis optimos, sed credis temere laudantibus: et Mercurio immolant te invento, qui talia

Lucian. Vol. VIII.

A

- p. 99. δομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ θησανρὸς ἔτοιμος τοῖς καπηλίοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γὰρ σοι διαγινῶναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλοῦ ἄξια, τίνα δὲ φανῦλα, καὶ ἄλλως σαπερά, εἰ μὴ τῷ διαβεβρωσθαι, καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο,
- p. 100. καὶ συμβούλους τοὺς σέας b) ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; c) ἐπεὶ τοῦ ἀκριβοῦς, ἢ d) τοῦ ἀσφαλοῦς ἐν αὐτοῖς,
- 2 τίς, ἢ ποία διάγνωσις; ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκτεῖνα περικέναι, ὅσα ὁ Καλλίνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ αἰοίδιμος Ἀττικὸς σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψαιεν, e) σοὶ τί ὄφελος, ὦ θαυμασίε, τοῦ κτήματος, οὔτε εἰδότες τὸ κάλλος αὐτῶν, οὔτε χρησαμένοι ποτέ οὐδὲν μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλους παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεφθγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὀρεῖς τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατακόρωε, καὶ ἀναγιγνώσκεις ἕνα πᾶν ἐπιτρέχων, φθάνοντος τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸ στόμα. οὐδέπω δὲ τοῦτό μοι ἱκανὸν, ἦν μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν ἐκάστου τῶν ἐγγεγραμμένων, καὶ συνίης ὅστις μὲν ὁ νοῦς σύμπασιν, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων,

b) σέας] „cf. Th. Mag. h. v. Σῆς marg. A. 1. W.“ c) παραλαμβάνεις] „Et sic Th. Mag. cum Edd.“ Maluerat Guyet. Vid. Adnot. d) ῥ] deest in B. 3. alterum autem τοῦ in Gori. e) γράψαιεν] ἴγραψαν vult Bel. aut γράψαιεν ἂν, temere, ut solet in talibus.

mentiuuntur de libris, ac thesaurus paratus ea eorum mangonibus. Aut unde tu dignoscere posses, qui sint veteres et multi pretii, qui autem viles et temere futiles; nisi ex eo, quod exesi et pertusi sunt, iudices, et consiliarias ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quandoquidem curae exquisitae, et certae fidei, quae aut qualis a te profisciscatur dijudicatio? Ut autem tibi dem, ipsa illa te judicare posse, quae Callinus pulchre, aut celebris ille Atticus summa cura

scripserint: quid tibi prodest, mirabilis homo, eorum possessio, qui nec pulchritudinem illarum noris, neque unquam illis usurus sis, non magis, quam caecus forma fruatur amorum suorum? Tu vero apertis quidem oculis inspicis libros, et sane ad satietatem; alios etiam cursim oculo os praeveniente perlegis. Illud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem etiam vitiumque uniuscujusque eorum, quae scripta sunt, agnoscas, atque intelligas, quae sit sententia universis, quis ordo

ὅσα τε πρὸς τὸν ὀρθὸν κανόνα τῷ συγγραφεῖ ἀπηκρίβω- P. 101.
ται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ παρακεκομμένα f).
Τί οὖν; φῆς καὶ ταῦτα μὴ μαθαῖν ἡμῖν εἰδέναι; πόθεν, 3
εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μουσῶν κλῶνα δάφνης, καθάπερ
ὁ ποιμὴν ἐκείνος, λαβαῖν; Ἐλεῶνα μὲν γάρ, ἵνα διατρίβειν
αἱ θεαὶ λέγονται, οὐδὲ ἀκήκας, οἶμαί, ποτε, εὐδὲ δια-
τριβὰς τοιαύτας g) ἡμῖν h) ἐν παισὶν ἐποιοῦ i) σοὶ καὶ k)
μεμνησθαι Μουσῶν ἀνόσιον. ἐκείναι γὰρ τῷ l) ποιμένι
μὲν οὐκ ἂν ὠκνησαν φανῆναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ,
καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, ὅτῃ δὲ
σοὶ m), (καὶ μοι, πρὸς τῆς Λιβανιτίδος, ἄφες ἐν τῷ παρ-
όντι τὸ μὴ σύμπαντα σαφῶς εἰπεῖν,) οὐδὲ ἐγγὺς γενέσθαι
ποτ' ἂν εὐ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δάφνης
μυρόνῃ n) ἂν ἡ καὶ μαλαχῆς φύλλοις μαστιγοῦσαι, ἀπήλ-
λαξαν o) ἂν τῶν τοισύτων, ὥς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν

η) παρακεκομμένα] „Et sic Coll. cum Edd.“ Delnceps quae
aequantur, duce Schmisdero destinxi, quum prius sic distincta
legerentur: Τί οὖν φῆς, καὶ ταῦτα etc. multo incommodius.
g) τοιαύτας] „Nil mutant Fl. Fr. J. Par. etc. Tās αὐτὰς
Marcil.“ h) ἡμῖν] „H μὴν Menag. Nihil abit a vulg. Fl.“
i) ἐποιοῦ] ἐποιοῦ B. 1. et 3. k) σοὶ καὶ] σοὶ δὲ καὶ Marcil.
l) τῷ] omittit 2954. probante Belino. m) δὲ σοὶ] δὲ σοι
Bip. commate adiecto. δὲ σοὶ item cum commate Reitz. δὲ σοὶ
cum colo A. 1. et 2. δὲ σοὶ; interrogative B. 1. et 3. et sic
Schm. nisi quod δὲ σοι; haud levi errore. n) μυρόνῃ
μυρίῃ conj. Guyet. o) ἀπήλλαξαν] ἀπήλασαν conj. idem
Guyet.

verborum, quae ad rectam
regulam scriptor exegerit,
quae sublestae fidei, parum
genuina, adulterata. Quid
igitur? haecce etiam dicis,
licet non didiceris, tamen
nobis scire? Unde? nisi
forte a Musis lauri ramum,
ut ille pastor, accepisti.
Nam Heliconem, ubi com-
morari Deae dicuntur, nec
audisti, puto, unquam, ne-
que ibi puerili aetate mora-
tus es. Tibi ne meminisse

quidem Musarum fas est;
Illae enim pastori apparere
non sunt dedignatae, duro
homini et hirsuto, et mul-
tum in corpore solem prae-
se ferenti. Tali vero, qualis
tu es, homini (et, per ego
te Libanitidem, permitte in
praesens, ne discrete dicam
omnia) ne prope quidem
venire, bene novi, unquam
dignantur: sed pro lauro,
murtae virga, aut malvae
foliis, flagellatum relin-

P. 192. Ὀλμειὸν ρ), μήτε τὴν τοῦ ἵππου κρήνην, ἅπερ ἡ ποιμνίους διψῶσιν, ἢ ποιμένων ρ) στόμασι καθαροῖς πότιμα. καίτοι, οὐδὲ, εἰ καὶ ρ) πᾶν ἀναίσχυτος εἶ, καὶ ἀνδρείος τὰ τοιαῦτα, τολμήσεις· ἂν ποτε εἰπῇν, ὡς ἐπαιδευθῆς, ἢ ἐμέλῃσέ σοι πώποτε ε) τῆς ἐν χορῷ πρὸς τὰ βιβλία συνουσίας, ἢ ὡς διδάσκαλός σοι ὁ δεινὰ, ἢ τῷ ι) δεινὸν ξυνε-
 4 φοίτας. Ἀλλ' ἐνι τούτῳ υ) μόνον πάντα ἐκείνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ x) κτᾶσθαι πολλὰ βιβλία. κατὰ γ) δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβὼν ἐκείνα τὰ τοῦ Δημοσθένους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ρήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τοῦ Θουκυδίδου, ὅσα παρὰ τοῦ Δημοσθένους, καὶ αὐτὰ ὀκτάκις μετεγγεγραμμένα εὐρέθη z) καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκείνα κτήσῃ α), ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ

ρ) Ὀλμειὸν] „Spir. leni J. Fl. et Hesiod. Sine spir. Ald. Par. Salm. etc. Adspirate Gesn. et Strab.“ ρ) ποιμένων] „rescripti ex L. V. 2. Salm. (adde B. 1. et 5.) Ποιμένων enim cett. male.“ ρ) καὶ] vulgo omissum, moneute *Belino*, restituerunt *Bip.* et *Schm.* c. 2951. in quo tamen mala fide *Schmiederus* refert deesse οὐδέ, quippe male captis *Belini* verbis. ε) πώποτε] nota 2954. ι) ἢ τῷ] „Il οὐ τῷ *Th. Mag.* (imo *Th. Marcil.*) melius.“ Imo pejus. Sic enim strictior existeret oppositio, qua nihil ab h. l. alicuius. υ) τοῦ τῷ] „τοῦτο male Fl.“ x) τῷ] „τὸ male Fl.“ y) κατὰ] „καὶ *Graev.* καὶ Fl. In vulgato conspirant cett. Mox ἔχε recte *Fl. J. Hug. Salm.* εἶχε *Par.*“ z) εὐρέθη] In plurimis et vet. et recentt. εὐρέθη cum jota subscr. quod tacite emendavit *Schm.* Pro μετεγγεγραμμένα *Duckero* ad *Aristoph. Eqq.* v. 1575. (Ed. *Dindorf.*) magis placuit μεταγγεγραμμένα. α) κτήσῃ] „omisit *Fl.*“

quant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant, fontes gregibus sitientibus alioquin, et puri oris pastoribus opportunos. Verum quantumcunque impudens sis, et eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum. Sed

uno hoc solo omnia te illa jam emensurum (*emendaturum*) speras, multis libris comparandis. Hactenus sane habe tibi collecta illa Demosthenis *exemplaria*, quae sua manu scripsit orator, et illa Thucydides, quae a Demosthene et ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam, quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat

τούτου πλέον εἰς παιδείαν κτήσει; κἄν ὑποβαλλόμενος p. 102.
 αὐτὰ ἐπικαθεύδῃς, ἢ συγκολλήσας, καὶ περιβαλλόμενος
 περινοστέῃς; πῖθῃκος γὰρ ὁ πῖθῃκος, ἡ παροιμία φησὶ, κἄν
 χρύσεια ἔχῃ σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν
 τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων
 οἶσθα οὐδὲν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκούεις κινῶν τὰ ὤτα. ὡς
 εἰ γε τὸ κεντῆσθαι τὰ b) βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέ- p. 103.
 φαίνει τὸν ἔχοντα, πολλοῦ ἂν ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν
 ἄξιον, καὶ μόνων ὑμῶν τῶν πλουσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγο-
 ρᾶς ἦν πρίασθαι, τοὺς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς
 δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπηλίοις ἤρισεν ἂν περὶ
 παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλοῦσιν; ἀλλ' εἰ γε
 διελέγγχειν ἐθέλοις c), ὅψει μὴδ' ἐκείνους πολὺ σου τὰ ἐς
 παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους μὲν τὴν φωνὴν, ὥσπερ
 σὺ, ἀξυνέτους δὲ τῇ γνώσει, οἷους εἰκὸς εἶναι τοὺς μὴδὲν
 τῶν καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότας. καίτοι σὺ μὲν δύο
 ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων πρίαμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ
 καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά. Τίνος οὖν 5

b) τὰ] „abest ab Fl.“ c) ἐθέλοις] „ἐθέλων Fl. minus recte.“

accessio? etsi substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis iustar circumposita circumferas. *Simia enim simia est*, ait proverbium, *etiamsi aurea gestet crepundia*. Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, et legis semper: eorum vero, quae legis, scis nihil, sed asinus lyram audis movens auriculas. Nam si eruditum redderet dominum librorum possessio, quantivis certe illa possessio pretii esset, et vestrum solorum, qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos

superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum, quam tu es, eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, et quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres libros ab illis ipsis emtos habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant. Cuius igitur boni causa illos emis,

- p. 103. ἀγαθοῦ ὧν ἤ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ d) τὰς ἀποθήκας αὐτῶς
 τῶν βιβλίων ἤ γῃ πεπαιδευθῆναι, τοσαῦτα περιεχούσας πα-
 λαιῶν ἀνδρῶν ξυγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀπόκρινα·
 μᾶλλον δέ, ἐπεὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον γούν, ἢ
 ἀνάνευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις αὐλεῖν μὴ ἐπιστά-
 μενος, κτήσαιο τοὺς Τιμοθέου αἰλούς, ἢ τοὺς Ἰσμηνίου,
 οὓς ἐπτα ταλάντων ὁ Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίλατο,
 ἄρα e) διὰ τοῦτο καὶ αὐλεῖν δύναιτο; ἢ οὐδὲν ὄφελος αὐτῷ
 τοῦ κτήματος, οὐκ ἐπισταμένῳ χρήσασθαι κατὰ τὴν τέχ-
 νην; εὔγε ἀνένευσας. οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρσύου ἢ Ὀλύμπου
 κτησάμενος, αὐλήσειεν ἂν μὴ μαθὼν. τί δ', εἴ τις τοῦ
 Ἡρακλέους τὰ τόξα κτήσαιο f), μὴ Φιλοκλήτης ὧν, ὡς
 δύνασθαι ἐντείνασθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπίσκοπα g) τοξεῦσαι,
 τί σοι καὶ οὗτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι h) τὸ ἔργον
 τοξότου ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τοῦτο. κατὰ ταῦτα i) δὴ καὶ
 ὁ κυβερνῆν οὐκ εἰδώς, καὶ ἰκνεύειν μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ

d) εἰ καὶ μὴ] Sic vulgo Edd. Sed corrigendum videtur εἰ μὴ
 καὶ. Et sic jam video etiam placuisse Car. Frid. Hermannō
 in Commentario ad Quoin. Hist. Conscr. p. 30. e) ἄρα] ἄρα B. 1. et 3. f) κτήσαιο] κτίσαιο A. 2. quatinus
 paullo superius recte eadem dedit. κτήσαιο et κτησάμενος.
 g) ἐπίσκοπα] Sic pro vulg. ἐπὶ σκοποῦ edidi e. Gorr. et
 marg. A. 1. monente etiam Fritzscheio Quæst. p. 189, quem
 fugisse videtur, idem jam Helino placuisse Vers. Tom. IV.
 p. 265. h) ἐπιδείξασθαι] „Constanter ita legi addit So-
 lanus.“ i) ταῦτα] Vulg. ταῦτα. Vid. Adnot.

nisi ipsas quoque librorum
 capsas eruditas esso putas,
 quas tot veterum virorum
 scripta contineant? Ac mihi
 responde sodes: vel potius,
 cum hoc non possis, annue
 certe aut renue ad ea, quas
 interrogabo. Si quis tibia-
 rum inflandarum ignarus,
 Timothei tibiae emat aut
 Ismeniae, quas hic septem
 talentis emit Corinthi; num-
 quid propterea tibiis etiam
 poterit canere? an nihil
 ipsi possessio profuerit, qui

ex arte illis uti non possit?
 Recte tu quidem renuis.
 Neque enim si vel Marsyæ
 aut Olympi tibiae quis pos-
 sideat, canat, nisi didicerit.
 Quid vero, si quis Horculis
 cum arcu sagittas habens,
 ipse non sit Philoctetes, qui
 possit contendere, et colli-
 neare ad metam; quid hic
 tibi videtur? an perfectu-
 rus opus sagittatore dignum?
 Renuis hoc quoque. Eadem
 ratione qui gubernare nescit,
 et equestrem rationem non

μὲν καὶ καλλίστην παραλάβοι τοῖς ἅπασιν; καὶ εἰς κάλλος, p. 104.
καὶ εἰς ἀσφάλειαν κάλλιστα ξειργασμένην, ὃ δὲ ἵππον
πήσαστο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον b), ἐλέγ-
χτοιο αὖν, οἶμαι, ἐκάτερος οὐκ εἰδώς, ὅ, τι χρήσαστο i)
ἐκατέρω. ἐπινεύεις m) καὶ τοῦτο; πείθου δὴ, καὶ τοῦτό μοι
ἐπίνευσον, εἴ τις, ὥς περ σὺ, ἀπαιδευτος ὢν ὠνόιτο πολλὰ
βιβλία, οὐ σκώμματα οὗτος εἰς ἀπαιδευσιν καθ' ἑαυτοῦ
ἐκφέρει; τί ὄνεις καὶ τοῦτο ἐπινεύεις; ἔλεγχος γάρ, οἶμαι, p. 105.
σαφῆς οὗτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἕκαστος εὐθύς τὸ προχει-
ρότατον ἐκείνο ἐπιφθέγγεται, τί κοινὸν n) κοινὴ καὶ βαλα-
νείω; Καὶ o) ἐγένετό τις οὐ προπολλοῦ p) ἐν Ἀσίᾳ πλου- 6
σιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέρους τοὺς
πόδας, ὑπὸ q) κρύους, οἶμαι, ἀποσαπέντας, ἐπειδὴ ποτε
καὶ χιώνος ὁδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ· οὗτος τοίνυν τοῦτο
μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυστυχίαν

b) κοππαφόρον] „ex emendatione Solani. Κοππαφόρον Fl.
Par. Hag. marg. A. 1. Καπποφόρον J. B. 1. Salm. etc.“
i) χρήσαστο] αὖν χρ. Bel. jubet. m) ἐπινεύεις] „Sic Fl.
Fr. B. 1. Par. Hag. Salm. Ἐπινεύεις J. et marg. A. 1.“
n) κοινόν] abest a Gorl. Vid. Adnot. o) Καὶ] „Nil mu-
tant Edd. Καὶ vult Marci.“ Omnino deleri malit Solan.
p) προπολλοῦ] Sic junctum A. 1. et 2. ut De Salt. c. 27.
De Electr. c. 1. e. a. Vulg. πρὸ πολλοῦ. q) ὑπὸ] ἀπὸ vulgo.
Correxi e conj. quam occupaverat Balinus. Verba vicina ἀπο-
τμηθεὶς et ἀποσαπέντας genuerunt importunam vocem.

exercuit, si iste quidem
pulcherrimam navem acci-
piat, rebus omnibus ad dec-
us pariter ac firmitatem
elaboratam pulcherrime;
hic vero equum emat Me-
dicum, aut centauri de stir-
pe, aut coppa insignem:
deprehendatur, puto, uter-
que, qui neutra re recte uti
possint. Annuis etiam hoc?
Crede ergo, et hoc etiam
mihi annue, si quis, qualis
tu, indoctus homo, multos
emat libros; nonne dicteria
hic in ruditate suam con-
tra se ipsum *elicit*, et pu-

blicat? Quid annuere hic
etiam cunctaris? Clarum
enim istud est argumentum,
videntiumque unusquisque
statim illud, quod maxime
in promptu esse solet; sub-
jicit, *Quid commune canis
et balneo?* Et fuit non ita
pridem in Asia aliquis vir
dives, calamitate quadam
utroque pede truncatus, qui
ex frigore, puto, sphacelo
essent corrupti, cum per
nivem iter ei faciendum
fuisset. Huic ergo misera-
bilis ille casus obvenit: quod
infortunium uti consolare-

- P. 105. ξυλίνους πόδας πεποίητο γ), καὶ τούτους ὑποδύμενος, ἱβάνειεν, ἐπιστηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις· ἐκείνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας δ) γὰρ καλλίστας ἐβάνετο νεοτμή-
τους ε) αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πραγματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένα εἶη αὐτῷ υ)
τὰ ξύλα, οἱ πόδες δὴ· οὐ ταῦτα x). οὐν καὶ σὺ ποιεῖς;
χολὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνούμενος δὲ
χρυσοῦς ἐμβάτας γ), οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρίστους ἐμ-
7 περιπατήσκειν. Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον
P. 106. ἐπρίω πολλάκις, ἀναγνώτω σοὶ τις αὐτοῦ λαβὼν τὴν
βῆτα z) τῆς Ἰλιάδος ραψωδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξε-
τάζειν· οὐδὲν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποίηται δὲ τις αὐτῷ
δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρωπος, διάστροφος τὸ σῶμα καὶ
λελωβημένος. ἐκείνος τοίνυν ὁ Θερασίτης α) ὁ τοιοῦτος, εἰ
λάβοι τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, αἶτι ὅτι αὐτίκα διὰ τοῦ-
το b) καὶ καλὸς ἅμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ ὑπερ-

γ) πεποίητο] *ἐπεκ.* B. 1. Vid. Adnot. ad Pro Imagg. c. 3. Tom. VI. p. 455. δ) κρηπίδας] Sic vett. Edd. Sed κρηπίδας Reitz. et recevit. Vid. Adnot. ad Catapl. c. 15. T. III. p. 614. ε) νεοτμήτους] νεοκμήτους conj. Gesn. υ) αὐτῷ] αὐτῶ sola A. 2. x) ταῦτα] Vulg. ταῦτα. Vid. Adnot. γ) χρυσοῦς ἐμβάτας] „Legend. χρυαῖς ἐμβάδας addit Solanus.“ Vid. Adnot. z) βῆτα] *δευτέρην* Gori. α) ὁ Θερασίτης] „non comparet in Fl.“ b) διὰ τοῦτο] *διατούτο junctum*, pro more suo, A. 1. et 2.

tur, ligneos sibi pedes fece-
rat; iisque subligatis, ser-
vis simul innixus, incede-
bat. At hoc factitabat ridi-
cule, quod crepidas semper
pulcherrimas emebat, re-
centi opere, et multum sibi
negotii circa illas habebat,
ut quam pulcherrimis sem-
per calceis ornata haberet
ligna illa, hoc est, suos
pedes. Non igitur eadem tu
facis? mentem qui habeas
claudam et siculneam, au-
reos vero tibi cothurnos
compares, in quibus vix
rectis pedibus aliquis ince-
dat. Quandoquidem vero
inter alios Homerum etiam
emisti saepe, capiat aliquis
et legat tibi secundum Ili-
adis librum, cujus reliqua
examinare noli; nihil enim
eorum ad te. Fingitur autem
ab illo concionari ridiculus
undique homo, distorto
corpore atque debili. Ille
ergo Thersites, talis, Achil-
lis arma si capiat, putasne
illum propterea statim et
pulchrum simul et fortem
futurum, et trajecti saltu

πρόσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιβολώσει δὲ αὐτοῦ c) τὸ p. 106.
 ῥιῖθρον τῷ φόνῳ τῶν Φρυγῶν, ἀποκτενεῖ δὲ τὸν Ἑκτορα,
 καὶ πρὸ αὐτοῦ τὸν Λυκάονα, καὶ τὸν Ἀστεροπαῖον, μηδὲ
 φέρειν ἐπὶ τῶν ὤμων τὴν μελίαν θυνάμενος; οὐκ ἂν εἴποις.
 ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χαλεπὸν ὑπὸ τῇ ἀσπίδι,
 καὶ ἐπὶ στόμα καταπίπτων ὑπὸ τοῦ βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ
 πρᾶνι, ὅποτε d) ἀνανεύσει, δεικνὺς τοὺς παραβλῶπας
 ἐκείνους αὐτοῦ e) ὀφθαλμοὺς, καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων
 τῷ τοῦ μεταφρένου κυριώματι, καὶ τὰς κνημῖδας ἐπισυ-
 ρόμενος, καὶ ὅλως, αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δη- p. 107.
 μιουργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ σὺ
 πάσχων, οὐχ ὕρᾳς, ὅποταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ
 ἔχῃς πᾶγκαλον, πορφυρᾶν f) μὲν ἔχον τὴν διφθέραν, χρυ-
 σοῦν δὲ τὸν ὀμφαλόν· ἀναγιγνώσκεις g) δὲ αὐτὸ βαρβα-

c) αὐτοῦ] αὐτὸ 3011. αὐτῷ 2954. probante *Bel.* d) ὅποτε] Sic 2954. et 3011. quorum vestigia secutus *Belinus* maluit *εἰ ποτε*, sine justa causa. Vulgo scribebatur ὅποταν. quod etsi cum Optativo junctum non careat exemplis, vid. *Jov. Trag.* c. 27. et *Scyth.* c. 11. *Varr. Lectt.* hoc tamen loco ex initio sequentis verbi corruptum videtur; quare, si ab auctoritate Codicum recedere liceret, ad meum arbitrium scribere malletm ἐπὶ τῷ ἀνανεύσει. e) αὐτοῦ] „αὐτῷ marg. A. 1.“ Sic relatum in *Ed. Reitz.* Sed *Schmiederus* hanc variam lectionem, nescio an consulta, et recto, opinor, vel judicio, vel casu, ad superiora, αὐτοῦ τὸ ῥιῖθρον transtulit. f) πορφυρᾶν] „Sic emendavit *Solanus.* Πορφυρᾶν *Edd. vulgo.*“ g) ἀναγιγνώσκεις] ἀναγιγνώσκης reponendum statuit *Fritzsche.* Quaest. p. 202. Sed idem postea prudentior factus in Praef. ad *Ed. Alexandri* aliorumque *Luciani* libellorum p. XXVI. intellexit defendi posse vulgatam, si obiectes *anacoluthon* conferasque locum *Saturn.* c. 11. Plura alia huius modorum metabascos exempla vide supra ad c. 1.

fluminis aquas Phrygum caede infecturum? interfecturumque Hectorem; atque ante illum Lycaonem et Asteropaeum, qui neque humeris ferre fraxineam illam *Achillis hastam* possit? Non sane dixeris. Sed risum quoque debeat, claudicans sub scuto, et praegravitate pronus prolabens, ac sub galea, si quando

suspiciat, strabos illos oculos ostendens, et illa dorsi curvitate thoracem elevans, trahensque ocreas, qua re pudorem et artificii et domino armorum obijciat. Idem vero tibi quoque usu venire non vides, cum librum in manu habes pulcherimum, pello purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis autem ita, ut pronun-

- p. 107. ῥίζων, καὶ καταισχύων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καταγελωμένους, ὑπὸ δὲ τῶν ξυγόντων σοὶ κολάκων ἐπαινούμενους· οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπιστρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλὰ; Θέλω δὲ σοὶ διηγήσασθαι τι Πυθοῖ γεόμενον. Ταραντίος, Εὐάγγελος τοῦνομα, τῶν οὐκ ἀφανῶν ἐν τῇ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι Πύθια. τὰ μὲν οὖν τῆς γυμνῆς ἀγωνίας, αὐτίκα ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον ἢ) εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν, μήτε πρὸς οὐκνῆτητα εὖ πεφυκότι· κισθάρη δὲ καὶ ῥᾶδιως κρατήσιν ἐπέσθη ὑπὸ τῶν καταράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτὸν, ἐπαινοῦντων, καὶ βοῶντων, ὅποτε καὶ τὸ σμικρότατον ἐκείνος ἀνακρούσαιτο. ἤκειν οὖν εἰς τοὺς Δελφούς τὰ τε ἄλλα λαμπρός, καὶ δὴ καὶ ἱσθητὰ χρυσόπαστον ποιησάμενος ι), καὶ στέφανον δάφνης χρυσῆς κάλλιστον, αἷς ἀντὶ καρποῦ τῆς δάφνης σμαράγδους εἶναι ἰσομεγέθεις
- p. 108. τῷ καρπῷ. τὴν μὲν γε κισθάρην αὐτήν, ὑπερφυῖς τι χρῆμα

h) ἀδύνατον] ἀδύνατα 2954. prava correctio. Supple potius νικῆσαι ex antecedd. i) ποιησάμενος] faciendum sibi curaverat, sive, quod non minus bene dicas, fecerat. cf. supra c. 6. ξυλλίνους πόδας πεποίητο. Monetur hoc non tam ob Belinum, qui utroque loco Gesneri interpretationem admodum ridicule ridiculam vocat, quam ob Jacobsium et Seagerum, quorum ille στολισάμενος conjecit, hic πορισάμενος, neuter necessitate adactus. Praeterea vide, qua vi jungas στέφανον cum notione verbi στολισάμενος.

tiatione barbara illum deformes atque distorquas, deridentibus eruditibus, laudantibus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui tamen et ipsi ad se invicem conversi frequenter rident? Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adjecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur, neque ad

celeritatem natura aptus esset: cithara vero et cantu facile se victurum, persuaderi sibi a sacerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, et coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri smaragdi essent aequali fructus illius magnitudine. Citharam au-

ἢ κάλλος, καὶ πολυτέλειαν, χρυσοῦ μὲν τοῦ ἀκηράτου p. 108.
 πᾶσαν, σφραγίσαι δὲ καὶ k) λίθοις ποικίλοις κατακεκοσμη-
 μένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ὀρφείας
 ἐντετορευμένων l)· θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν. Ἐπεὶ δ' οὖν 9
 ποτε καὶ ἦκεν ἡ τοῦ ἀγῶνος ἡμέρα, τρεῖς μὲν ἦσαν· ἔλαχε
 δὲ μίσος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ᾄδειν, καὶ μετὰ Θέσπιν τὸν
 Θηβαῖον οὐ φαύλως ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται οὖν ὅλος m)
 περιλαμβόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγδοις, καὶ βη-
 ρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορφύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς
 ἐσθῆτος, ἥ μεταξὺ τοῦ χρυσοῦ διεφαίνετο. τοῦτοις ἅπασε
 προεκπλήξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλή-
 σας τοὺς θεατὰς, ἐπειδὴ ποτε καὶ ᾄσαι καὶ κιθαρίσας
 πάντως ἴδτε, ἀνακρούεται μὲν ἀνάρμοστόν τι, καὶ ἀσύν-
 τακτον, ἀπορρόήγνυσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδαίς, σφοδρότερον
 τοῦ δόντος ἐμπεισὼν τῇ κιθάρᾳ, ᾄδειν δὲ ἄρχεται ἀπό-
 μουσόν τι, καὶ λεπτόν, ὥστε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι
 τῶν θεατῶν· τοὺς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ

k) καὶ] „omisit FL.“ l) ἐντετορευμένων] ἐντετορευμένων
 295t. et 301t. quod magis placuit *Belino*, mihi vero ad om-
 nem citharae descriptionem minus quadrare videtur. m) ὅλος]
 „ὅλος J. et V. 2. Prius reliquae.“ Vid. Aduot.

tem ipsam fecerat admiran-
 dum opus, pulchritudine et
 pretio, ex auro totam solido,
 sigillisque et gemmis
 variis ornatam, cum Musae
 inter alia et Apollo et Or-
 pheus insculpti essent: in-
 gens videntibus miraculum.
 Cum vero tandem aliquando
 venisset dies certaminis,
 tres erant, quorum media
 canendi sors exiit Evangelo,
 et quidem post Thebanum
 Thespin, qui non male cer-
 taverat. Ingreditur ergo,
 auro relucens totus, et
 smaragdis, et beryllis, at-
 que hyacinthis. Decora
 quoque vestimenti purpura,

inter aurum interlucens.
 His omnibus cum ante per-
 culisset theatrum, et admi-
 rabili expectatione specta-
 tores implevisset, ac tandem
 canere etiam et citharam
 pulsare omnino oporteret:
 pulsare incipit inconcinnum
 quiddam et incongruum;
 abruptit autem chordas
 simul tres, vehementius
 justo in citharam dum ir-
 ruit; incipitque cantare
 adeo alienum quiddam a
 Musis atque extenuatum, ut
 risus spectatorum omnium
 cooriretur, praesides autem
 certaminis, indigne feren-
 tes hominis audaciam, fla-

- p. 108. τὸλμη, μαστιγώσαντας αὐτὸν, ἐκβαλεῖν τοῦ θεάτρου. ὅτεπερ καὶ γελοιώτατος ὤφθη δακρύων ὁ χρυσοῦς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μαστιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθηματουμένος ἐκ τῶν μαστίγων, καὶ σὺλ-
 p. 109. λέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας η)· (ἐξεπεπτώ-
 10 κεισαν γὰρ, κᾠκείνης ξυμμαστιγουμένης ο) αὐτῷ.) Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις Ἡλείος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων, ξυλίνους δὲ κόλλοπας p) ἐπι-
 κειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ μόγις σὺν τῷ στεφάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν· ἀλλ' οὗτός γε ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύττετο, καὶ τοῦ Εὐαγγέλου κατεγέλα, μάτην ἐμπομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ, καὶ ταῖς σφραγίσιν ἐκείναις. καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτόν· ὦ Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσοῦν δάφνην περιέει-
 σαι, πλουτεῖς γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν· πλὴν τοῦτό γε μόνον ὤνησο q) τῆς σκευῆς, ὅτι μὴδ' ἐλεούμενος

n) σφραγίδας] Correxī vulgatum σφραγίδας ad σφραγίδας c. 8. et 10. Cf. Alex. c. 20. Varr. Lectt. Non magis sibi ipse Lucianus constiterat locis Philops. c. 24. et 58. e vulgata lectione. Producendam autem esse mediam syllabam arguit Jov. Trag. c. 55. senarius a verbo σφραγίδα incipiens. ο) ξυμμαστιγουμένης] „ξυμμαστιγουμ. male B. 1.“ p) κόλλοπας] „recte Edd. praeter J. et V. 2. quae κόλλοπας.“ His adde etiam A. 2. q) ὤνησο] „ὠνήσω Schol.“ Vid. Adnot.

gris caesum theatro ejicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligans sigilla citharae, quae exciderant scilicet, cum vapularet una cum ipso etiam cithara. Parvo autem post illum intervallo, Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cujus lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona

drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, et lege artis tractasset citharam, vicit, et praeconio ornatus est, et derisit Evangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua et sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu quidem, Evangelus, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe (nactus es), quod, neque miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed exosus omnibus*

ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισούμενος προσέειπε διὰ τὴν p. τογ
 ἀτεχνόν σου ταύτην καὶ περιττὴν r) τρυφήν. περὶ s) πόδα
 δὴ σοὶ καὶ Εὐάγγελος οὗτος, παρ' ὅσον σοὶ γε οὐδ' ὀλίγον
 μέλει τοῦ γέλωτος τῶν θεατῶν. Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοι-
 το, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διηγῆσασθαι σοὶ πάλαι γενό- 11
 μενον. "Ὅτε τὸν Ὀρφεῖα διεσπᾶσαντο αἱ Θραῖται, φασί,
 τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν "Εβρον ἐμπεσοῦ-
 σαν, ἐμβληθῆναι ι) εἰς τὸν Μέλανα κόλπον *), καὶ ἐπιπλεῖν
 γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ υ), τὴν μὲν ἄδουσαν Θρηῖνόν τινα
 ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος x), τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπηρεῖν
 τῶν ἀνέμων ἐμπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ οὕτω μετ' ᾧδῆς p. 110:
 προσερχεσθῆναι τῇ Λέσβῳ· κἀκείνους ἀνελόμενους τὴν μὲν
 κεφαλὴν καταθάψαι, ἵνα περ εὖν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἔσται·
 τὴν λύραν δὲ ἀναθῆναι εἰς τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ
 ἐπὶ πολὺ γε σῴζεσθαι αὐτήν. Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον 12
 τὸν τοῦ Πιττακοῦ τοῦ τυράννου ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας
 πυθανόμενον γ), ὡς ἐκῆλει z) μὲν καὶ Θηρία, καὶ φυτὰ,

r) καὶ περιττὴν] absunt ab Gorl. s) περὶ i] „Ita bene Ald. J. Hag. Par. B. 1. (et 3.) Salm. Hag. Fl. L. et marg. A. 1.⁶ ι) ἐμβληθῆναι] ἐκβληθῆναι Gorl. υ) εἰς τὸν "Εβρον — τῇ λύρᾳ] „Haec et aeqq. a λύρα ad λύρα desunt in Fl.⁶ *) Μέλανα κόλπον] Sic e vers. Gesneri, e conj. Belini et Codicis Gorl. lectione, praesente Schmiedero, scripsi pro μέλανα πότον, quod vulgo legebatur. x) ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος] „ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ λόγῳ marg. A. 1.⁶ γ) πυθανόμενον] „Ita Fl. B. 1. (et 3.) Hag. etc. Πυθανόμενον J. et Fr. Forsan πυθόμενον voluere.“ z) ἐκῆλει] ἐκῆλει A. 2. sola per errorem.

propter artis illam expertem atque supervacuam luxuriam. Apprime tibi Evangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum. Neque vero intempestivum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsam in sinum Melana delatum esse, ajunt; atque innatasse caput lyrae, ca-

nens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, et sic cum cantu appulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepeliisse, ubi nunc Baccheum illis est, lyram vero Apollinis in templo dedicasse, ubi diu servata sit. Interjecto tempore Neanthum Pittaci tyranni filium, qui istaec de lyra audisset, ut animalia, et plantas, et saxa demulcerit, ac post Orphei mortem,

p. 110. καὶ λίθους, ἱμαλώδει δὲ καὶ μετὰ τὴν τοῦ Ὀρφείως συμ-
φορὰν, μηδενὸς ἀπειρομένου, πρὸς ἔρωτα τοῦ κτήματος
ἱμπεσεῖν, καὶ διαφθειράντα τὸν ἱερέα μεγάλους χρήμασι,
πεισὶν ὑποθέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δοῦναι αὐτῷ τὴν
τοῦ Ὀρφείως λαβόντα δὲ, μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει
χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλὲς οἶσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κώλ-
που α) ἔχοντα, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάστειον, καὶ
προχειρισάμενον κρούειν καὶ συνταράττειν τὰς χορδὰς,
ἄτεχνον καὶ ἄμουσον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινα
θεσπέσια ὑπηχῆσαι τὴν λύραν, ὑφ' ὧν πάντας καταθέλ-
ξιν, καὶ κηλήσειν, καὶ μακάριον εἶσεσθαι, κληρονομήσαν-
τα b) τῆς Ὀρφείως μουσικῆς· ἄχρι δὲ ξυνελθόντας τοὺς
p. 111. κύνας πρὸς τὸν ἥχον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι), διασπάσα-
σθαι αὐτόν· ὡς τοῦτο γοῦν ὅμοιον τῷ Ὀρφεῖ παθεῖν, καὶ
μόνους ἐφ' c) ἑαυτὸν ξυγκαλέσαι τοὺς κύνας, ὅτεπερ καὶ
σαφέστατα ὤφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ
τέχνη καὶ ἡ φῶδῃ, ἃ μόνον ἐξαίρεται τῷ Ὀρφεῖ παρὰ τῆς

a) κώλπου] Sic tacite Reitz. et recentt. cum B. 1. et 3. Sed
κόλπου A. 1. et 2. cf. infra Diap. c. Hesiod. c. 2. ubi Gori.
servavit veram lectionem et cum eo Schm. et Fritzsach. Alia
loca vide ad Piscat. c. 36. Tom. III p. 580. Sed malletm nunc
tum illic, tum etiam Alex. c. 39. restituisse formulam vulga-
rem. b) μακάριον εἶσεσθαι, κληρονομήσαντα] μακά-
ριος ἔσ. κληρονομῆσας 2954. et Gori. male. c) ἐφ'] ὑφ'.
male Fl.

nemine illam tractante, ce-
cinerit, in cupiditatem illius
habendae incidisse, corru-
ptoque magna vi pecuniae
sacerdoti persuasisse, ut
subjecta alia simili, Orphei
sibi lyram daret. Cum vero
accepisset, interdiu quidem
in urbe ea uti non satis tu-
tum putasse; noctu vero
illa sinu condita solum pro-
gressum esse in locum sub-
urbanum, caque depromta,
pulsasse et perturbasse fides
adolescentem artis et Musa-
rum expertem, qui spera-

ret, carmina quaedam divi-
na reddituram esse lyram,
quibus delinire omnes ac
mulcere cum posset, beatum
se fore Musicae Orphei he-
redem; donec convenientes
ad sonum canes, multos
autem ibi fuisse, miserum
laniaverint. Hactenus ergo
Orphei simile fatum habuis-
se, ut solos in se convocaret
canes. Ubi illud quidem
manifestissime apparuit, non
lyram fuisse, quae demul-
serit, sed artem et tantum,
quae sola eximia Orpheo a

μὲρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτήμα ἦν εὐδὲν ἄρειον· 111.
 τῶν ἄλλων βαρβίτων. Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν 13
 Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις
 καὶ ἔτι ἐστίν, εἶμαι, ὅς τὸν Ἐπικτήτου λύχνον τοῦ Στωϊ-
 κοῦ, περαμεῖον ὄντα, τριςχιλίων δραχμῶν ἐπράτο; ἤλπιζε
 γὰρ, οἶμαι, κῆκτινος, εἰ τῶν τυτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ
 ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτου σοφίαν
 ὄντα ἐπιστήσεσθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ
 ἐκείνῳ γέροντι. Χθὲρ δὲ καὶ πρόην ἄλλος τις τὴν Πρω- 14
 τίως τοῦ Κυνηκοῦ βακτηρίαν, ἣν καταθέμενος ἤλατο εἰς
 τὸ πῦρ, ταλάντου ἐκείνους ἐπράτο, καὶ ἔχει μὲν τὸ πει-
 ρήλιον τοῦτο, καὶ δεικνυσιν, ὡς Τιγεάται τοῦ Καλυδωνίου
 τὸ δέρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὀστέα τοῦ Γηρυνίου d), καὶ p. 112.
 Μιμφῖται τῆς Ἰσίδος τοὺς πλακάμους. αὐτὸς δὲ ὁ τοῦ
 θαυμαστοῦ κτήματος δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ
 καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὁρᾷς ὅπως κακοδοιμόνως διά-
 κεισαι, βακτηρίας εἰς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενος.
 Λίγεται γὰρ καὶ Διονύσιον τραγωδίαν ποιεῖν φαύλως πάννυ, 15
 καὶ γελοῖως, ὥστε τὸν Φιλόξενον πολλὰκις δι' αὐτὴν εἰς

d) Γηρυνόου] „Sic Fl. Fr. Ald. J. Hag. 1. et 2. B. 1. (et 3.)
 Par. Salm. Amst.“ Vid. Adnot.

matre contigerant. Caeterum Iyra supellex erat non melior barbitis aliis. Et quid Orpheus tibi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, et forte adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adstituram sibi per quietem, seque similem seni admirabili futurum. Heri vero et nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem de-

posuerat, cum in ignem desiliret, talento ipse quoque emit, et habet pignus illud atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii *apri* exuvias, et Geryonis ossa Thebani, et Memphitae cincinnos Isidis. Ipse vero admirabilis rei dominus, vel ipsum te inscitia atque impuritate vicerit. Vide, quam infelicitate te habeas, baculo in caput [*incusso*] revera indigens. Dicitur etiam Dionysius tyrannus scripsisse tragicodiam, malo sane et ridicule, adeo ut saepe propter eam in Lan-

- p. 112. τὰς λατομίας ἐμπεσεῖν, οὐ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα.
 (...) οὗτος τοίνυν πνυθόμενος ὡς ἐγγελάται e), τὸ Διοχύλου
 πυξίον, εἰς ὃ ἐκείνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κτησάμε-
 νος αὐτὸ f), ὥτετο ἐνθεὸς ἔσεσθαι, καὶ κάτοχος ἐκ τοῦ
 πυξίου, ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακροῦ γελοϊότερα
 ἔγραφεν· οἷον κἀκεῖνο τὸ Δωρικὸν, ἦκεν *) ἡ Διονυσίου
 γυνή, καὶ πάλιν· οἴμοι, γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ
 p. 113. τοῦτο γὰρ ἐκ τοῦ πυξίου, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαῖδουσιν
 οἱ μωροὶ βροτῶν. τοῦτο μὲν γε πρὸς σέ μάλιστα εὐστόχως
 ἂν εἰρημένον εἴη τῷ Διονυσίῳ g). καὶ διὰ τοῦτο χρυσῶσαι
 16 αὐτοῦ h) ἔδει ἐκείνῳ τὸ πυξίον. Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς
 ἔχων εἰς τὰ βιβλία, καὶ ἀνατυλττεῖς i) αἶι, καὶ διακολ-
 λᾶς k), καὶ περικόπτεις, καὶ αἰεῖφεις τῷ πρόκῳ, καὶ τῇ
 κέδρῳ, καὶ διαφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλοὺς ἐντιθεῖς l),

e) [ἐγγελάται] „Hoc pertinaciter servant Edd. Ἐγγελάται ad-
 script. marg. J.“ f) αὐτὸ] καὶ αὐτὸς ὥτετο conj. Jacobs. ad
Achill. Tat. p. 586. sq. Sed tuctur vulgatam Fritzsche.
 Quaest. p. 109. *) τὸ Δωρικὸν, ἦκεν] τὸ Δωρὶς τέθνηκεν
 conj. C. F. Hermann. Commentar. ad Quom. Hist. Conscr.
 p. 54. g) εἴη τῷ Διονυσίῳ] Sic e conj. reddiderat Gesn.
 quam conjecturam confirmat Gori. omitta particula ἡ, quam
 vulgo post εἴη inseruerant. Omittit et Schm. h) αὐτοῦ] αὐτῷ
 marg. Cod. 2954. favente Belino. In eod. Cod. δι' αὐτὸ
 est pro διὰ τοῦτο. i) ἀνατυλττεῖς] Sic Graev. marg. A.
 1. W. Gori. et 2954. qui postremus Codex certe ἀτυλττεῖς
 exhibet pro vulg. ἀνελττεῖς. k) διακολλᾶς] διασκολλᾶς B. 3.
 l) ἐντιθεῖς] Sic correxi vulgatum ἐνιδθεις, pro quo in Gori.
 est ἐνιδθεις, ut Guyet. voluerat. Vid. Adnot.

tumias inciderit Philoxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo derideri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum ratus, ut divino quodam ad poëticen studio inde animaretur. Verum enimvero in illis ipsis tabellis longe etiam magis ridicula scripsit, quale illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier*: et illud, *Hei conjugem quam commodam de-*

perdidi! nam istuc etiam de pugillaribus: et illud, *Stulti sibi illudunt enim mortalium*. Atque hoc quidem apte dictum in te videri potest a Dionysio, ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares. Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper, et glutinas, et circumcidis, et croco cedroque inungis, et pelles circumdas, et apponis umbilicos, quemnam vero fructum illorum captu-

ὡς δὴ τί m) ἀπολαύσων αὐτῶν; πάνν γοῦν ἤδη βελτίων p. 113.
 γένησθαι διὰ τὴν ὥνην, ὅς τοιαῦτα n) μὲν φθίγγη . . .
 μᾶλλον δὲ τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς οὐδ'
 εἰπεῖν καλόν· μῖσος δὲ ἄγριόν, φασί ο), παρὰ πάντων
 ἔχεις ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ· ὡς εἰ τοιοῦτους ἀπειργάζετο τὰ
 βιβλία, φυγῇ φευκτέον ἂν ἦν ὀτιποῦντάτω p) ἀπ' αὐτῶν. p. 114.
 Δυσὶν δὲ ὄντοιν, αἵτ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν τις κτήσαιοτο, 17
 λέγειν τε δύνασθαι, καὶ πράττειν τὰ θέοντα ζήλων τῶν
 ἀρίστων, καὶ φυγῇ τῶν χειρόνων· ὅταν μῆτε ἐκείνα, μῆτε
 ταῦτα φαίνηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελοῦμενος, τί ἄλλο,
 ἢ τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλχαις οἰκήσεις,
 καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέταις; Πῶς δὲ οὐ κῆκεῖνο 18
 αἰσχρόν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον ἰδῶν (αἰεὶ
 δὲ τι πάντως ἔχεις), ἔροιτο, οὐ τίνος, ἢ ῥήτορος, ἢ ξυγ-
 γραφέως, ἢ ποιητοῦ ἐσσι; οὐ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς,
 πρῶτος q) εἴποις τοῦτό γε· εἰτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν

m) ὡς δὴ τί] Sic, monente *Fritzsche* Quæstist. p. 134. re-
 scripsi pro vulg. ὡς δὴ τι. n) ὅς τοιαῦτα] *Bel.* et legi
 jussit et ipse interpretatus est sic: — διὰ τὴν ὥνην; οὐ τοιαῦτα
 μὲν φθίγγη. perversissime. ο) φασί] „*Sic J. Par.* aliaque
 φασὶ *Fl.*“ p) ὀτιποῦντάτω] ὅτι ποῦν. duabus vocibus
 B. 1. et 3. q) πρῶτος] ῥῶτος vult *Bel.* et deinceps εἴποις ἂν.
 In πρῶτος jota, olim omissum, cum *Schm.* subscripsi, ut cou-
 staret sibi *Lucianus*.

rus? Nempe melior omnino
 jam ipsa illa emtione factus
 es, qui sic dicas, *ut libri*
praecipiant? Quin piscibus
 magis mutus es. Vivis au-
 tem, ut neque dicere hone-
 stum sit, sed *immane*, ut
 in proverbio est, *odium*
 omnium sustines propter
 impuritatem. Itaque si ta-
 lem libri efficerent, curri-
 culo quam longissime fu-
 giendum ab illis erat. Cum
 vero duo fere sint, quae a
 veteribus parare sibi possit
 aliquis, ut et dicere possit,
 et facere, quae oportet,
 optimorum aemulatione, et

fuga deteriorum: si neque
 istuc, neque hoc utilitatis
 percepisse aliquem inde ap-
 pareat, quid aliud, quam
 exercitationes muribus pa-
 rabit, aut habitacula blattis,
 aut servis plagas. tanquam
 istorum negligentibus?
 Quomodo vero turpe esse
 illud negabis, si quis te
 videns in manu librum ha-
 bere (semper autem om-
 nino habes aliquem), inter-
 roget, cujus aut oratoris,
 aut historici, aut poetae sit?
 tu vero, qui ex titulo noris,
 placide illud certe respon-
 deas: deinde vero, ut solent

Lucian. Vol. VIII.

B

- p. 114. ξυνουσία προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ μὲν ἐπαινοῦ r) τι, ἢ αἰτιῶτο τῶν ἐγγεγραμμένων, σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μηδὲν ἔχοις εἰπεῖν, οὐκ εὖξῃ τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν, κατὰ
 19 σταυτοῦ ὁ Βελλεροφόντης s) περιγέγων τὸ βιβλίον; Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαιδευτὸν τινα βιβλίον κάλλιστον ἀναγινώσκοντα, τὰς Βάκχας ι), οἶμαι, τοῦ Εὐριπίδου, κατὰ τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγούμενον τὰ τοῦ Πενθείως πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγανῆς υ) ἔργον, ἀρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, "Αμεινὸν ἐστὶ τῷ Πενθεῖ
 p. 115. ἀπαξ σπαραχθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, ἢ ὑπὸ σοῦ πολλάκις. ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἐμαυτὸν, οὐπω καὶ τήμερον εὑρεῖν δεδύνημαι, τίς ἐνεκα τὴν σπουδὴν ταύτην ἐσπούδακας περὶ τὴν οἰκίαν τῶν βιβλίων· ὠφέλειας μὲν γὰρ, ἢ χρείας τῶν ἀπ'

r) ἐπαινοῦ] ἐπαινῇ sc deinde αἰτιῶτο — ἀποροῖς — ἔχεις jubet *Bel.* quippe non videns, protasiu, ab εἰ τις etc. suspensam, pertinere usque ad verba οὐκ εὖξῃ etc. s) τὴν γῆν, κατὰ σταυτοῦ ὁ Βελλ.] Ita haec correxi ad locum, qui plane ejusdem est sententiae, Pro Merc. Cond. c. 3. recte monente *Fritzschio* Quaestat. p. 158. ante quem tamen jam interpolationem emendaverat *Jacobsius*. Olim scilicet legebatur: τὴν γῆν κατὰ σταυτοῦ, ὡς ὁ Βελλ. Verum ὡς omittit *Gorl.* Priora in *Coll.* ita ordinata leguntur: οὐκ εὖξῃ τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε. Ceterum post haec et sequentem narrationunculam *Wielandius* auspicatur nonnulla excidisse, quibus facilius haec inter se necerentur. Quid vero, si haec verba: Δημήτριος — πολλάκις, quum omnino male etiam cum sqq. cohaerent, alieno loco inserta putes? Quamquam ejus generis saltus non semper perhorruit auctoris ingenium. ι) Βάκχας] „Βάκτας *Fl.* male, quod tamen et adscriptum marg. A. 1.“ υ) Ἀγανῆς] Ἀγανῆς B. 3.

talia in consuetudine familiarium ad longos sermones procedere, ille laudet aliquid, aut vituperet de his, quae ibi scripta sunt; tu vero consilii inops non habes, quod dicas: non tibi tum dehiscere tellurem optabis, qui librum contra te, ut *litteras* Bellerophon-tes, circumferas? Cynicus Demetrius cum videret Corinthi indoctum quendam, qui librum legeret pul-

cherrimum, Bacchas, puto, Euripidis, esset autem *in ea parte fabulae*, ubi nuntius Penthei factum enarrat, et opus Agavae; raptum librum discerpit, dicens, *Melius est Pentheo semel a me lacerari, quam a te saepe.* Diu autem multum apud me quaerens, hodie nondum reperire possum, cujus rei causa tantum studii in emendis libris colloces. Utilitatis enim aut usus

αὐτῶν, οὐδ' ἂν οἰηθείη τις τῶν καὶ x) ἐπ' ἐλάχιστόν σε p. 115, εἰδότην. οὐ μᾶλλον, ἢ φαλακρός ἂν τις πρίαιτο κτένιον γ), ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλός, ἢ ὁ κωφός αὐλητήν, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνοῦχος, ἢ ὁ ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλλὰ μὴ z) ἐπίδειξιν πλούτου σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει, καὶ βούλει τοῦτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μηδὲν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τῆς περιουσίας ἀναλλοκίεις; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ α) Σύρον ὄντα b) εἰδέναι, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων ταῖς τοῦ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρ-
 ἐνέγραψας, ἀπρωαίλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἦδη, καὶ ἀγορὰν
 προὔτιθεις τῶν βιβλίων. Λοιπὸν οὖν δὴ c) ἐκείνο πεπε- 20
 μένος d) ὑπὸ τῶν κολάκων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ e), καὶ ἐράσμιος, ἀλλὰ σοφός, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος οὐχ ἕτερος f), ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύεις g)

x) καὶ] vulgo omissum inseruerunt Bipp. monente Belino e 2954. et 3011. Secutus et Schm. γ) κτένιον] „κτένιος FL“ Sic etiam Gorl. et 2954. z) μὴ] πῇ conj. Sol. Vid. Adnot. a) καὶ μὴ] „non habet FL“ b) Σύρον ὄντα] εἰρόντα 2954. c) δὴ] „restitui ex L. et FL. Δεῖ Edd. cett. male.“ d) πε-
 πεισμένος] Sic Gorl. 2954. et 3011. pro vulg. πεπεισμένον. Mox: ὅς ποτε κῆνιο ἐπέσθης. Et sic fere dici solet, ubi agitur de persona, quae ad credendum aliquid adducatur. e) εἶ] „εἶναι FL et marg. A. 1.“ Suspicor suppositam alteram syllabam e sequente copula. f) οὐχ ἕτερος] „Sic pleraque recte. Οὐδέτερος Schol. Οὐδ' ἕτερος FL“ cum FL. faciunt Gorl. 2954. et 3011. g) ὡς ἀληθεύεις] „ὡς εἰ ἀληθεύεις marg. A. 1.“

cujusquam ex illis perci-
 piendi causa fieri, nemo
 putaverit, qui vel minimam
 tui notitiam habuerit; non
 magis, quam calvus pecti-
 nem emerit, aut speculum
 caecus, aut surdus tibici-
 nem, aut pellicem castratus,
 aut mediterraneus remum,
 aut aratrum gubernator.
 Verum ostentationem forte
 divitiarum ea res habet, et
 hoc vis declarari omnibus,
 te in ea etiam, quae nullam
 tibi utilitatem asserant, ta-
 men de multa illa affluentia

aliquid impendere? Verum
 enimvero, quantum ego
 etiam, Syrus homo, scire
 potui, nisi te ipse in illas
 senis istius tabulas per frau-
 dem inscripsisses, jam per-
 isses fame, et auctionem
 librorum tuorum proposuis-
 ses. Relinquitur nempe illud,
 te inductum ab adulatoribus,
 uti credas, non modo pul-
 chrum te esse atque amabi-
 lem, sed doctum, atque
 oratorem, et historicum,
 qualis nemo alius, libros
 emere ideo, ut laudes illo-

- p. 115. τοὺς ἐπαίνους αὐτῶν. φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπιδείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, καὶ κείνους χειρσαίων βατράχων δίκην διψῶντας, κεκραγένοις h), ἢ μὴ i) πίνειν, ἣν μὴ διαρῶ- γῶσι βοῶντες. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ῥῆστος εἰ τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνο
- p. 116. ἐπίσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὁμοιωθῆς l) τὴν ὄψιν, καθά- περ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιππος ἐκείνος κναφεὺς, καὶ ὁ κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἰ τις
- 21 ἄλλος τῶν ὑπὸ τῷ ψεύδῳ l) τεταγμένων. Καὶ τί θαυμα- σίων, εἰ τοῦτο ἔπαθες, ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἀνθρώ- πος, καὶ προήεις ἐξυπτιάζων, καὶ μιμούμενος βάδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ᾧ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχει- ρες, ὅπου καὶ Πύρρον φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυμασιὸν ἄνδρα, οὕτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ ποτὲ διαφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὁμοῖος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο, δις διὰ πασῶν m)

b) κεκραγένοις] Sic Schm. e Fl. et Codd. Gori. 2954. et 5011. pro vulg. ἐκκεραγένοις. i) ἢ μὴ] καὶ μὴ couj. Guyet. Vid. Adnot. k) ὁμοιωθῆς] „ὁμοιωθεὶς Fl.“ l) τὸ ψεύδος] τοῦ ψεύδους corrigi voluit Bel. Sed vide Adnott. m) τὸ τῶν Μουσικῶν τοῦτο δις διὰ πασῶν] „Sic redditum Luciano ex L. et V. 2. quae diς tantum omisit. Cett. male: τῶν Μουσῶν τοῦτο, διὰ πάντων.“

rum asseras. Ajunt vero, te illis recitare in conviviis, atque illos terrestrium ranarum instar prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso ducaris, et credas illis omnia; qui aliquando illud etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu esse, sicut commenticius ille Alexander, et fullo ille Pseudo-Philippus, et qui proavorum nostrorum memoria fuit, simulatus Nero,

et si quis alius praefixam suo nomini mendacii notam gerit. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, dementi atque indocto homini, si processisti supina cervice, incessum imitatus, et habitum, et vultum illius, cui assimilare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem aliquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res, quantum Mu-

τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ τὴν τοῦ Πύρρου εἰκόνα, p. 116. καὶ ὅμως ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τοῦ Ἀλεξάνδρου τὴν μορφήν. ἀλλ' ἔνεκα μὲν δὴ τούτων ὑβρισταί μοι εἰς τὸν Πύρρον, ὅτι σε εἶκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ- P. 117. του, καὶ πάνυ σοι πρόπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ οὕτω διέκειτο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπειστο, οὐδεὶς ὅστις οὐ ξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρι δὴ τις ἐν Λαρίσῃ πρεσβύτες n) ξένη αὐτῷ τῶν ἑλλήνων εἰποῦσα ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων, ἤρετο, τίνι ὁμοίος εἴη, πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἤξειν αὐτήν· ἡ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισχοῦσα ο), Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μαγείρῳ· καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσῃ, Βατραχίῳ p), μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὁμοίος. Καὶ σὺ δὴ ᾧ τινι 22 μὲν τῶν τοῖς ὀρχησταῖς συνόντων κιναίδων ἔοικας, οὐκ

n) πρεσβύτες] Olim πρεσβύτες, ut et alibi, e. g. Tox. c. 22. etc. o) ἐπισχοῦσα] ἐπιδοῦσα conjecit amicus *Belini*, narrantes ipso *Belino* Vers. Tom. IV. p. 85. in not. At cf. c. 10. in. p) Βατραχίων] Addebatur vulgo ὄνομα. Sed in marg. J. adscriptis *Solan. τούνομα*. Recte omiserunt *Pl.* et *Gorl.* Unde et ego expunxi. *Schm.* uncis inclusit.

sicorum illud animum intervallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat in se expressam Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum fui injurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi maximo conveniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, et in societatem hujus morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum di-

cendo, ista ipsum pituita liberavit. Pyrrhus enim, postquam ostendisset illi imaginem Philippi, et Perdiccae, et Alexandri, et Cassandri, aliorumque regum, interrogabat, cui ipse similis esset? persuasum omnino habens, venturam ad Alexandrum. At illa diu cunctata, *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Etenim erat aliquis in urbe Larissa Batrachion nomine, coquus, Pyrrho similis. Tu sane cui de cinaedis illis, saltatorum libidini servientibus, similis sis, non equidem dixerim:

- †. 118. ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ μανίαν ἐρῶμένην ἔτι καὶ νῦν μαλινεσθαι δοκεῖς ἅπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάνυ σαφῶς οἶδα. οὐκ οὖν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανος οὕτω ζωγράφος ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιοῦσθαι ἐθέλεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπαινοῦσι. καὶ τί ταῦτα ληρῶ; προδήλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ τὰ βιβλία γ) σπουδῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας ἐγὼ μὴ πάσαις κατεῖδον. σοφὸν γὰρ, ὡς γοῦν οἶε, τοῦτ' ἐπινενόηκας, καὶ ἐλπίδας οὐ μικρὰς ἔχεις περὶ τοῦ πράγματος, εἰ βασιλεὺς μάθοι ταῦτα, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα τιμῶν· εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκείνος ἀκούσειεν, ὡς ὠνὴ βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν
- 23 βραχεῖ παρ' αὐτοῦ ἔσεσθαι σοι νομίζεις. Ἄλλ', ὃ καταπύγων, οἵτι τοσοῦτον μανδραγόραν κατακεχύσθαι αὐτοῦ, ὡς ταῦτα μὲν ἀκούειν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷός μιν σου ὁ μεθ' ἡμέραν βίος, οἷοι δὲ σοι πότοι, ὅποιαί δὲ νύκτες, καὶ οἷοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις; οὐκ οἶσθα, ὡς ὥτα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως; τὰ δὲ σὰ οὕτω περιφανῇ ἔστιν, ὡς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γινώριμα· εἰ γὰρ

γ) περὶ τὰ βιβλία] Vulgo περὶ τὰ τοιαῦτα βιβλ. Delevi vocem τοιαῦτα praeveniente Fl. Orta videtur spuria vox e superioris versus verbis: τοῖς τὰ τοιαῦτά σε etc.

te vero furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus ista de imagine, illud plane scio. Non itaque mirandum est, te malum adeo pictorem eruditius videri velle similem, et his fidem habere, qui eo te nomine laudant. Et quid ista nugor? Manifesta enim caussa tui circa libros studii, licet ego prae tarditate non olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem putas, hoc tuum commentum est, et spes non parvas ea de re concepisti, si Imperator ista audiat, vir sapiens, et in honore habens

eruditionem maximo. Si vero ista de te ille audiat, ut emas libros, et conducas multos, brevi te tempore ab ipso impetraturum speras omnia. Sed putasne, impudice, tam copiose illum mandragora perfusum, ut haec quidem audiat, nesciat vero idem, qualis sit diurna vita tua, quales tuae potationes, quae noctes, cum qualibus et cujus aetatis hominibus cubes? Nescis, multas esse aures, oculos regis multos? Tua autem *facta* ita sunt aperta, ut caecis etiam atque surdis innotuerint. Si enim vocem modo

καὶ φθέγγαιο μόνον, εἰ γὰρ καὶ ρ) λουόμενος ἀποδύσαιο, p. 118.
 μᾶλλον δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ σ), οἱ δ' οἰκείται μόνον ἢν
 ἀποδύσωνται σου, τί οἶτι, μὴ αὐτίκα ἔσθθαι πάντα σου
 πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόδηρτα; εἰπε γοῦν μοι καὶ τότε,
 εἰ Βάσσος τ) ὁ ὑμέτερος ἐκείνος σοφιστής, ἢ υ) Βάταλος p. 119.
 ὁ αὐτητής, ἢ ὁ κίναϊδος Ἑμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τοὺς
 θαυμαστοὺς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ λαινε-
 σθαι x), καὶ παρατίλλεσθαι, καὶ πᾶσχειν, καὶ ποιῶν
 ἐκείνα, εἰ τούτων τις νυνὶ λεοντῇν περιβαλλόμενος, καὶ
 ῥόπαλον ἔχων βαδίζου, τί οἶτι φαίνεσθαι τοῖς ὀρῶσιν;
 Ἰρακλία εἶναι γ) αὐτόν; οὐκ, εἴ γε μὴ z) χύτραις λημῶν-
 τες τυγχάνοιεν. μυρία γάρ ἐστι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ
 σχήματι, βᾶδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ φωνή, καὶ τραχήλος

ρ) καὶ] „neglexit Fl.“ σ) δοκεῖ] „δοκοῖ J. sola.“ cum sola
 A. 2. τ) Βάσσος] Βάστας conj. Schm. e Psendol. o. 3. Sed
 vid. not. υ) ἢ] Vulg. καὶ. Sed ἢ 3011. ἢ καὶ 2954. x) λαι-
 νεσθαι.] Sic vulgatum μαινεσθαι correxi, conspirantibus com-
 pluribus viris doctis, ut Markland. ad Max. Tyr. p. 659.
 Jacobs. aliquoties prolata sententia, ut in Additamm. Ani-
 madv. ad Athenaeum p. 110. denique Seagero Diar. Class.
 Vol. XIX. p. 27. Sed Belinus, quem offenderet inutilis, qui
 ipsi videbatur in λαινεσθαι et παρατίλλεσθαι inesse, pleonas-
 mus, maluit μαινεσθαι. At cf. Cynic. v. 14. quem locum
 suppediavit Seager. Ceterum etiam Jacobo ad Toxar. p. 150.
 vox μαινεσθαι videbatur corrupta esse; addit tamen: „nisi ἐπὶ-
 τασιν τῆς ἐπιθυμίας eadem significatam esse velis, ut Psendol.
 21. Diall. Merr. VIII, 3. vid. Spanhem. ad Callimach. Hymn.
 in Cer. 30.“ At locorum Luciani collatorum diversam esse in-
 dolem, patebit, opinor, accuratius conferenti. γ) εἶναι] τῶν
 B. 3. miro errore. z) μὴ] Sic necessario correxi antiquum
 errorem καὶ, notante Fritzsche Quaeest. p. 202.

mittas, si enim exuaris in
 balneo; quin, ne exuaris
 ipse, si videtur, si servi
 modo tui exuantur: quid
 putas? nonne statim mani-
 festa futura tuarum secreta
 noctium? Dic igitur mihi
 hoc etiam, si vester ille,
 Bassus, Sophista, aut Ba-
 talus tibicen, aut cinaedus
 Sybaritanus Hemitheon, qui
 nobiles illas leges vobis
 scripsit, quomodo laevigari,

velli, pati et agere ista de-
 ceat; si, inquam, illorum
 aliquis leonina pelle indu-
 tus, cum fusti ambulet;
 quid visum iri putas spe-
 ctantibus? Herculemne il-
 lum esse? Non, nisi forte
 totas ollas lippiant. Sex-
 centa enim sunt, quae to-
 stimonium adversus illum
 habitum perhibeant, inces-
 sus, conjectus oculorum, et
 vox, et cervix infracta, et

- p. 119. ἐπιχειλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μαστίχη, καὶ φῦκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν, θῶττον ἢ πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψεας, ἢ ἓνα κίναidon. εἶτα ἢ λεοντῇ μὲν τὸν τοιοῦτον οὐκ ἂν ἐκρυψε, σὺ δ' οἷε λήσειν a) σκεπόμενος b) βιβλίῳ; ἀλλ' οὐ δυνατόν. προδώσει γὰρ σε, καὶ ἀποκαλύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσ-
 24 ματα. Τὸ δ' ὅλον, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας οὐ παρὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων δεῖ ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτοῦ c), καὶ τοῦ καθ' ἡμέραν βίου λαμβάνειν. σὺ δ' οἷε συνήγορον κοινὸν καὶ μάρτυρα ἔσεσθαι σοι τὸν Ἀττικόν, καὶ Καλλῖνον τοὺς βιβλιογράφους; οὐκ d), ἀλλ' ὠμούς
 p. 120. τινὰς ἀνθρώπους ἐπιτρίποντάς e) σε, ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, καὶ πρὸς ἔσχατον πενίας ξυνελάσσοντας· δέον ἔτι νῦν σωφρονήσαντα f) ἀποδόσθαι μὲν τινι τῶν πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς τὴν νεόκτιστον g) ταύτην οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραποδοκαπήλοις μέρος γοῦν
 25 ἀπὸ πολλῶν τῶν ὀφειλομένων. Καὶ γὰρ κἀκῆνα περὶ δύο

a) λήσειν] λύσιν B. 1. et 3. b) σκεπόμενος] „σκεπτόμενος male Fl.“ c) αὐτοῦ] Sic Reitz. et recentt. pro vulg. αὐτοῦ. d) οὐκ] „omittit Fl.“ e) ἐπιτρίποντάς] „ἐπιτρίποντά Fl.“ f) σωφρονήσαντα] „ita dedit Solanus ex Fl. Habet et Salm. Σωφρονίσαντα B. 1. J. Par. Σωφρονίσαντα Hag.“ Eadem varietas, quamquam in oppositum finem, est Aldic. c. 15. g) νεόκτιστον] „νεόκτιστον Fl. sola.“

cerussa, et mastiche, et fucus, quibus vos ornaminī. Et omnino facilius, quod est in proverbio, quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinaedum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futurum, uti libro tectus delitescas? Sed fieri id quidem non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra. Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a quotidiana vita sua,

sumendas. Tu vero putas, advocatum tibi communem testemque futurum Atticum, et Callinum librarīos? Non, sed crudeles quosdam homines, qui te obterēt, ubi Dis visum erit, et ad extremum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc ad sanitatem revocatus vendere eruditorum alieni libros istos, et cum his recens aedificatam illam domum, ac reddere mangonibus partem certe de multis, quae illis debentur. Etenim in duobus istis studiosissime

ταῦτα *h*) δεινῶς ἐσπούδασας, βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν *p. 120:*
 πησιν, καὶ μειρακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν
 ὤνῃν, καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάνυ σπουδάζεται, καὶ θηρεύε-
 ται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἅμφω διαρκεῖν. σκόπει
 τοῖνυν, ὡς ἱερὸν χρῆμα συμβουλή. ἀξιώ γάρ σε ἀφόμενον
 τῶν μηδὲν προσηκόντων, τὴν ἐτέραν νόσον θεραπεύειν,
 καὶ τοὺς ὑπηρετας ἐκείνους, ὡν ἡ δ' ὅμως *i*), μὴ ἐπιλει-
 πόντων σε τῶν οἰκοθεν, μεταστέλλοιό τινας τῶν ἐλευθέρων,
 οἷς ἀκίνδυνον *k*) ἀπελθοῦσιν, ἣν μὴ λάβωσιν ἅπαντα, ἐξα-
 γορεύσαι τὰ πραχθέντα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ
 πρώην αἰσχιστα περὶ σοῦ διηγέτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἐπὶ
 καὶ δῆγματα *l*) ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἔγωγε καὶ μάρτυρας ἂν
 παρασχοίμην τοὺς τότε παρόντας, ὡς ἡγανάκτησα, καὶ *p. 121:*
 ὀλίγου πληγὰς ἐνέτριψα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ σοῦ. καὶ
 μάλιστα ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων,
 καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις *m*) διηγουμένους. πρὸς δὲ

h) ταῦτα] ταῦτα conj. Reitz. Sed Seager. καὶ γὰρ κίβητα
 συνάγεις· καὶ περὶ δύο ταῦτα etc. Vid. Adnot. *i*) ὡν ἡ δ'
 ὅμως] ὠνίσθαι, ὅπως conj. et reddidit Gesn. Audacius Jacobs.
 καὶ τοὺς ὑπ. ἔχειν, οὗς ὡνὴ δούλους. Vid. Adnot. *k*) οἷς ἀκίν-
 δυνον] Vulg. οἷς οὐδ' ἀκίνδυνον. Omisi οὐν, praecunte Fl.,
 uncis inclusit Schm. Sed Gesn. legit οὐν. Vid. Adnot. *l*)
 δῆγματα] Sic Marcil. Bel. et Cod. Gorl. pro vulg. διγμάτα.
 Vid. Adnot. *m*) λόγοις] „Sic Edd. omnes. Λοιποῖς Marcil.“
 Οὕκ ὀλίγοις conj. Jacobs. Vid. Adnot.

elaborasti, in libris magni
 pretii exquirendis, et in
 adolescentibus exoletis, jam-
 que robustis coëmendis:
 eamque rem calide admo-
 dum tractas et venaris.
 Fieri autem non potest, ut
 homo pauper utrique studio
 par sis. Vide ergo, quam
 divina res sit consilium.
 Censeo enim, te, relictis,
 quae nihil ad te pertinent,
 alteri tantum morbo vacare,
 et illius ministros pretio
 emere; ne, deficientibus
 servis, liberos homines ar-
 cessas, quibus nempe non

aeque ac servis periculosum;
 nisi acceperint omnia, eli-
 minare ea, quae post com-
 potationem a vobis sunt.
 Qualia nuper turpissima do-
 te scortum illud efflutebat,
 qui etiam morsus ostenderet.
 Ac possum ego testes etiam
 praebere, qui tum aderant,
 quam indigne tulerim, et
 tantum non plagis hominem
 mulcaverim, tuam vicem ni-
 mirum iratus: praesertim
 cum alium quoque testem
 advocaret similem, et alium,
 eadem multis verbis enarran-
 tes. Ad haec igitur, vir bone,

- p. 121. ταῦτα, ὦ γὰρ θεέ, ταμνέου τὰργύριον, καὶ φύλαττε, ὡς οἶκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχῃς. ὥστε μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε; οὐδὲ γὰρ νῦν ἄπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυτοτρα-
- 26 γεῖν μαθοῦσα. Τὸ δ' ἕτερον ῥᾶδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαιδευσαι, ἅλις σοι τῆς σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρου τοῦ χεῖλους ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ ἄλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πᾶν σοφόν τι χρῆμα καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γεγέννησαι, διὰ τὸ πλῆθος τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ οὐδὲν καί μοι ἐνδια-
- 27 τρεῖν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατάμενος. Ἡδέως δ' ἂν καὶ
- p. 122. ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγιγνώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου n); τὰ Ἰππώνακτος; ἢ τούτων μὲν ὑπερφορεῖς, ῥήτορες δὲ μάλιστα σοι τούτων διὰ χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Δίσχινου τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγιγνώσκεις; ἢ ἐκείνᾳ γε πάντα οἶσθα, καὶ γινώσκεις αὐτῶν ἕκαστον;

n) Ἀντιλόχου] Ἀρχιλόχου conj. Guyet. probantibus La Croze et Belino.

repono tibi pecuniam, et serva, ut domi et secure talia facere et pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non superemis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnein: artes omnes dicendi, et elegantias, et vitia, et Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, et summum in eruditione,

librorum ista multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antilochei, an Hipponactis? An hos quidem contemnitis, sed oratores potius, quam illi, in manibus tibi sunt? Dic mihi, an Aeschinus etiam contra Timarchum orationem legis? An illa quidem nosti omnia, et unumquodque illorum agno-

τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν Εὐπολὺν ὑποδέδουκα; ἀνέγνως p. 122, καὶ τοὺς ο) Βάπτας τὸ δράμα ὅλον; εἰτ' οὐδέν σου τάκεῖ καθίκετο, οὐδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτά; τοῦτο γοῦν καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ ψυχῆς p) ἔχων ἄπειq) τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις; πότε δὲ ἀναγινώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' οὐδεὶς ἰώρακε ποι- οῦντα τοῦτο. ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος r) ἦδη ἐκείνοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων s), ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιοῦτο μηδέν; Ἄφες δὲ t) τὰ βιβλία, 28 καὶ μόνα ἐργάζου τὰ σαυτοῦ. καίτοι ἔχῃ μνηκί μὴδ' p. 123. ἐκεῖνα, αἰδῆσθῆναι δὲ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτοῦσαν, καὶ λέγουσαν·

Οὐδὲ σκότον φρίσσουσι τὸν συνεργάτην,

Τέρεμνά τ' οἰκῶν μήποτε φθογγὴν ἀφῇ.

Eurip.
Hippol.
v. 417.

εἰ δὲ πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωσται, ἴθι u), ὦν οὐ μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι x) κατακλείσας ἔχει, καὶ καρποῦ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων. ἱκανὸν σοὶ καὶ τοῦτο. προσάψῃ

ο) τοὺς] Vulgo τὰς. Vid. Adnot. p) τίνα ἀπὸ ψυχῆς] τίνα ποτὲ ψυχὴν conj. Gean. τίνα ἐπὶ ψυχῆς Seager. Vid. Adnot. q) ἄπει] „Ἀπει Fl. et L. male. Prius Ald. J. etc. „Ἀπὴ vult Solan.“ r) ἐπιτεταμένος] „ἐπιτεταμένος Fl. sola, quod et adscivit marg. A. 1.“ s) λόγων] ἔχων conj. Solan. dόρων Belin. λύγων Seager. t) δὲ] „Sic Edd. omnes. Δὴ vult Marcil.“ u) ἴθι] „bene Fl. Fr. Hag. Par. aliaesque. ἴοθι male J.“ x) οἴκοι] „Οἶκον Fl.“

scis? Aristophanem et Eu-
polin egisti? Iegisti etiam
fabulam totam Baptas? Tum
nihil ea, quae ibi sunt, te
movere, neque in te agno-
scens illa erubnisti? Itaque
vel maxime illud admiretur
aliquis, quo tandem animo
libros attingas? quibus illos
evolvas manibus? quando
illos legas? Interdiu? At
nemo te vidit hoc facere.
Sed noctu? Utrum, cum
jam istis intentus es? An
ante studia, immo ante te-
nebras, nihil quidquam
istorum andes? Quin tu

relinquis libros, et tuam
solum rem agis! Quamquam
nec istuc amplius oportebat,
sed Euripidis illam Phae-
dram revereri, indignantem
pro mulieribus, ac dicen-
tem:

*Tenebras nec horret ulla
lecti conscias,*

*Vocemve, si gravis pro-
rumpat, parietum.*

Sin omnino perseverare in
morbo tibi decretum est,
abi, eme libros, et domi
conclusos tibi habe, et frue-
re gloria possessionis. Satis
tibi hoc quoque. Sed noli

P. 123. δὲ μηδέπαι, μηδὲ ἀναγνοῖς, μηδὲ ὑπαγάγης τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειροῦ· σὺ γάρ γ)

P. 124. ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ ἐς οὐδέν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαιδευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελῆσθαι z), οὐκ ἐκ τοῦ κάλλους τῶν βιβλίων, οὐδ' ἐκ τῆς πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ'

29 ἐκ τῆς φωνῆς καὶ τῆς γνώμης τῶν γεγραφότων. Σὺ δὲ οἷε θεραπεύειν τὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ ἐπικαλύψειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξῃ τῷ πλήθει τῶν βιβλίων, οὐκ εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθίστατοι τῶν ἱατρῶν τὸ αὐτὸ σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας, καὶ σικυίας ἀργυρᾶς α) ποιοῦντες, καὶ σμίλας χρυσοκολλήτους· ὁπόταν b) δὲ καὶ χρῆσασθαι τούτοις δεῖ, οἱ μὲν οὐδὲ ὅπως χρὴ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν δὲ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβότομον εὖ μάλα ἡκονημένον ἔχων, ἰοῦ τὰλλα μεστὸν, ἀπήλλαξε τῆς ὀδύνης τὸν νοσοῦντα. ἵνα δὲ

γ) σὺ γὰρ] σὺ δὲ γὰρ 2954. z) ὠφελῆσθαι] ὠφελείσθαι idem Cod. α) ἀργυρᾶς] ἀργυρᾶς vulgo priores, solenni vitio. b) ὁπόταν] ὅταν 2954.

unquam illos attingere, nec lege, nec linguae isti tuae veterum virorum orationes et poemata subijcito, quae nihil tibi mali fecerint. Novi equidem, frustra me ista nugatum esse, meque Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse. Etenim tu emes, et nihil uteris, et deridebere ab eruditis, quibus utilitatem percipere satis est, non e pulchritudine librorum, neque ex magno illorum pretio, sed e sermone et sententia auctorum. Tu vero putas curari a te posse incitiam, tegique ista opi-

nione, percellique posse homines librorum multitudine; ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitisimos quosque medicos, qui eburneas medicamentorum capsulas, et cucurbitas argenteas sibi faciunt, et scalpra auro ferruminata: cum vero iis utendum est, illi, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens probe acutum, de caetero rubigine obsitum, dolore aegrum liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem

καὶ γελοιοτέρῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τοὺς κουρέας τούτους p. 124. ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψει τοὺς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαιρίδας c), καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας· τοὺς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώτας πλήθος μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κάτοπτρα μεγάλα, οὐ μὴν λήσειν γε διὰ ταῦτα οὐδὲν εἰδότες. ἀλλὰ τὸ γελοιοτάτον ἐκείνο πάσχουσιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς γέτοσιν d) αὐτῶν, πρὸς δὲ p. 125. τὰ ἐκείνων κάτοπτρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι. Καὶ οὐ τοίνυν ἄλλῳ μὲν δεηθέντι χρήσεως ἂν τὰ βιβλία· 30 χρῆσασθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναιο. καίτοι οὐδὲ ἔχρησας οὐδενὶ βιβλίον πώποτε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ φάτιγῃ κατακειμένης e), ἣ οὔτε αὐτὴ τῶν κριθῶν ἐσθίει, οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τὸ γε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρῶρησιάζομαι πρὸς σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα κατὰ πτυστα καὶ ἐπονείδιστα ποιεῖς, αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις.

c) μαχαιρίδας] „μαχαιρίδων marg. A. 1. W.“ Sic per errorem, ut mihi videtur, narratur in Ed. Reitz. Aut enim recte scriptum μαχαιρίδων referendum ut varia lectio ad inferius μαχαιριδίων, aut suo loco posita varia lectio scribenda μαχαιρίδων. Et sic revera h. l. legi voluit Pierson. ad Moerid. Auticist. p. 260. cf. Adnot. d) γέτοσιν] γέτωσιν A. 1. 2. B. 1. 3. Correctum vitium in Reitz. et recent. e) κατακειμένης] „κειμένης Fl.“

comparem, tonsores mihi istos considera, et videbis, eos, qui sunt in illo genere artifices, novaculam, et cultellos, et speculum modicum habere; imperitos autem atque indoctos multitudinem cultellorum exponere, et specula magna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo quidem homines apud vicinos illorum tondendos se curent, ad illo-

rum vero specula accedentes, disponant comas. Quare tu quoque alii roganti commodare possis libros: ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini unquam commodasti, sed facis, quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere, qui potest, patitur. Haec in praesens de solis libris libere apud te disputo: de aliis, quae despuenda et flagitiosa facis, saepe in posterum audies.

p. 125. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ
ΔΙΑΒΟΛΗΝ).

ARGUMENTUM.

Agit auctor de delatione, quippe maxima tum publicarum, tum domesticarum, rerum peste. Initio quaestionis facto ab ejus origine et caussis, cur tam facile ei credi soleat, descendit in ejus naturam, consilia, artes, opportunitates, monetque postremum, quomodo optime ei occurratur.

- 1 Δεινόν γε ἡ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν τοῖς b) ἀνθρώποις αἰτία, ὥςπερ ἀχλὺν τινα καταχέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυροῦσα, καὶ τὸν ἐκάστου βίον ἐπηλυγάζουσα c). ἐν σκοτῶ γοῦν πλανωμένοις πάντες ἐόικαμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ μὲν προσπταλόντες ἀλόγως, τὸ δὲ d) ὑπερβαίνοντες, οὐδὲν δέον, καὶ τὸ μὲν

a) ΔΙΑΒΟΛΗΝ] „Bene sic Fl. Διαβολῇ etiam B. 1. Salm. ΔΙΑΒΟΛΗ male J. Par. Hag. Ald. Fr.“ b) τοῖς] quod vulgo aberat, restituit Schm., monente Belino, e 2054. et Aug. 3. c) ἐπηλυγάζουσα] Sic pro vulg. ἐπισκιάζουσα scripsi e certissima Scholii lectione, assentientibus etiam Piersono ad Moer. Autic. p. 164. et Belino in vera. d) τὸ δὲ] „ita J. V. 2. L. et Ms. Bär. Tῷδε Edd. cett.“ Imo τῷ δὲ Ald. 1. 2. et Bas. 1. 3.

NON TEMERE CREDENDUM ESSE
DE LATIONI.

Grave sane malum ignorantia, et incommodorum plurimum caussa hominibus, quae velut caliginem quandam rebus offundat, et obscurret verum, et umbram vitae uniuscujusque objiciat. Per tenebras enim oberrantibus similes sumus omnes; potius autem caccorum more affecti partim offendimus praeter rationem, partim ultra, quam par est, progredimur, non videntes quod ante pedes

πλησίον καὶ ε) παρὰ πόδας οὐχ ὀρώντες, τὸ δὲ πόρρω καὶ ς) p. 126.
 πάμπολυ διεστηκός, ὡς ἐνοχλοῦν γ) διεθίστες. καὶ ὅλως, ἐφ'
 ἑκάστου τῶν πραττομένων οὐ διαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαί-
 νοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις h)
 ἀγορμαὺς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον i) παρέσχηται, τοὺς
 Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πιλοπίδας, καὶ τὰ τούτοις παραπλή-
 σια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων
 κακῶν εὗροι k) τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθάπερ ὑπὸ τρα-
 γικοῦ τιγος δαίμονος l) κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ
 ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ ἐς m) τὰς οὐκ ἀληθεῖς
 κατὰ τῶν συνήθων καὶ φίλων διαβολὰς. ὅφ' ὧν ἤδη καὶ
 οἴκοι ἀνάστατοι γέγονασιν, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολώλασιν, πα- p. 127.
 τέρες τε κατὰ παιδῶν ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ κατὰ τῶν
 ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν γεναμένων, καὶ ἐρασταὶ
 κατὰ τῶν ἐρωμένων. πολλὰ δὲ καὶ n) φίλαι συνεικόπησαν,
 καὶ οἴκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πιθανό-

e) καὶ] „abest in B.“ παρὰ πόδας nna voce A. 1. 2. ς) καὶ]
 „iterum abest in B.“ γ) ἐνοχλοῦν] „ἐνοχλοῦντες B. male.“
 h) τραγωδιοδιδασκάλοις] „τραγωδιοδ. B. male.“ i) τοιοῦ-
 τον] „τοιοῦτο B.“ k) εὗροι] „εὗρη FL.“ l) τραγικοῦ τι-
 γος δαίμονος] Sic Schm. ex Aug. 2. 3. et B. pro vulg. τρ.
 δαίμονος τιγος. m) ἐς] Sic Schm. ex Aug. 2. pro vulg. εἰς.
 n) καὶ] „omittit B. et mox iterum.“

est; quod vero procul est,
 et longe distat, tanquam
 molestum quiddam metuen-
 tes. Atque in universum, in
 unoquoque negotio labi mul-
 tum non intermittimus; li-
 cet infinita jam tragodia-
 rum scriptoribus scribenda-
 rum fabularum argumenta
 haec res praeberit, Labda-
 ci Pelopisque progeniem, et
 horum similia. Pleraque
 enim fere, quae in scenam
 ascendunt, mala inveniatur
 aliquis ab ignorantia, velut
 a tragico quodam daemone,

subministrata. Dico autem
 istuc cum ad alia respiciens,
 tum maxime ad alienas a
 vero contra familiares at-
 que amicos delationes: qua-
 rum opera jam et eversae
 domus sunt, et urbes vasta-
 tae funditus, patresque in
 furorem acti contra liberos,
 et contra fratres germani,
 et liberi adversus parentes,
 et contra amatores suos
 amasii. Multae vero etiam
 amicitiae rescissae, et con-
 fusae domus sunt ab illa
 calumniarum probabili spe-

- 2 τητος. "Ἰν' οὖν ὡς ἤκιστα περιπίπτωμεν ο) αὐταῖς, ὑπο-
 p. 127. δεῖξαι βούλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς,
 ὁποῖόν τί ἐστιν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν ἄρχεται p), καὶ
 ὁποῖα ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλας
 ταύτην προὔλαβε q) τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ οὗτος δια-
 βληθεὶς πρὸς τὸν Πτολεμαῖον r), ὡς μετεσχηκῶς Θεοδότῃ
 τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελλῆς οὐχ ἑωράκει ποτὲ
 τὴν Τύρον, οὐδὲ τὸν Θεοδόταν, ὅστις ἦν, ἐγίνωσκεν, ἢ
 καθόσον ἤκουε Πτολεμαίου s) τινὰ ὑπαρχόν εἶναι, τὰ κατὰ
 p. 128. τὴν Φοινίκην ἐπιτετραμμένον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων
 τις Ἀντίφιλος τοῦνομα, ὑπὸ φθόνου τῆς παρὰ βασιλεῖ τι-
 μῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζηλοτυπίας, κατέπειν αὐτοῦ
 πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἴη ι) κεκοινωνηκῶς τῶν ὄλων,
 καὶ ὡς θεάσαιτο τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεστιώμενον Θεο-
 δότῃ, καὶ παρ' υ) ὅλον τὸ δέῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτῷ κοινο-
 λογούμενον· καὶ τέλος, ἀπέφηνε τὴν Τύρου ἀπόστασιν, καὶ

ο) περιπίπτωμεν] Sic vulgo Edd. nec non Reitz. licet in hac notatum: „περιπίπτωμεν] admissi ex Fl. J. περιπίπτωμεν vulgo cum Cod. B.“ p) ἄρχεται] „Ἐρχεται male B. et marg. A. 1. W.“ q) προὔλαβε] προὔλαβε 2954. r) τὸν Πτολεμαῖον] Articulus, qui vulgo aberat, restituerunt Bip. et Schm. e 2954. 3011. et Aug. 3. „Πτολεμαῖον B.“ s) Πτολεμαῖον] „Πτολεμαῖον B.“ ι) εἴη] ἢ vult Belin. et mox ἐθεώσατο. υ) καὶ παρ'] „Haec et sqq. octo verba a καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini inferiori adscripta sunt.“

cie. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello, quasi in tabula quadam, ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quia Apelles Ephesius olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat apud Ptolemaeum, ut qui conjurationis illius, quam Tyri conflaverat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas, noverat, nisi

quatenus audierat Ptolemaei quendam Legatum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen aemulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui invideret illi honorem, quo apud regem erat, et artis obtrectatione, illum Ptolemaco detulerat, quasi omnium esset conscius, et, esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theodota, et quam diu duraret convivium, caput cum ipso conferentem. Breviter, defecisse Tyrum et Pelu-

τὴν τοῦ Πηλοσίου x) κατάληψιν ἐκ τῆς Ἀπελλοῦ συμβου- p. 128.
λῆς γεγονέναι. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν καὶ τὰλλ' οὐ 3
κάρτα γ) φρενήρης τις ὦν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ τε- p. 129.
θραμμένος, οὕτως ἐξεκαύθη καὶ συνεταράχθη πρὸς z) τῆς
παραδόξου ταύτης διαβολῆς, ὥστε μηδὲν τῶν εἰκότων λο-
γισάμενος a), μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ'
ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ τηλικαύτην b) προδοσίαν ζωγράφος
καὶ ταῦτα, εὖ πεπονθὼς ὑπ' αὐτοῦ, καὶ παρ' ὄντινούν c)
τῶν ὁμοτέχνων τετιμημένος, ἀλλ' οὐδὲ τὸ παράπαν, εἰ d)
ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς ἐς e) Τύρον, ἐξετάσας, εὐθὺς ἔαδε f)

x) τὴν τοῦ Πηλοσίου] Articulum alternum, quem olim omise-
rant, restitui c. 2954. et Aug. 3. probante *Jacobo* Quaestat. *Lucianus*.
Spec. 1. p. 5. Licet ante Τύρου non male sit omissus. γ) ὡς ἂν
καὶ τὰλλ' οὐ κάρτα] Vulgo: ὡς ἂν κάρτα, καὶ τὰλλ' οὐ πᾶν
φρ. et sic *Schm.* sed haud dubie corrupte. Jam in B. est: ὡς ἂν
κατὰ ἄλλ' οὐ πᾶν φρ. in *Græc.* vero Cod. ὡς ἂν κάρτα ἀλλ'
οὐ πᾶν. Unde *Solan.* conj. ὡς ἂν καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πᾶν φρ.
adaesistente *Koenio* ad *Gregor.* Cor. p. 467. *Schäf.* Sed Aug.
3. habet: ὡς ἂν κάρτα τ' ἀλλ' οὐ πᾶν φρ. et Aug. 2. ὡς ἂν
κάρτα γ' ἀλλ' οὐ πᾶν φρενήρης ὦν, omisso τις. Denique *Gorl.*
et 3011. exhibent: ὡς ἂν κάρτα οὐ φρ. Ego, vulgatae vestigiis
quam firmissime insistens, πᾶν tamen, ut manifestum glosse-
ma, eieci, et κάρτα in hujus locum substitui. Et sic plane
Gesnerus, nisi quod is casu, opinor, magis, quam ratione,
ductus τὰλλα scripsit pro vulg. τὰλλ', in quo apostropho ob-
servando etiam Codices fere consentiunt, z) πρὸς] ἐπὶ 2954. et
Aug. 3. a) λογισάμενος] „συλλογισάμενος.“ b) τηλικαύ-
την] Sic codd. B. Aug. 3. et *Gorl.* Vulgo τοιαύτην. c) παρ'
ὄντινούν] „παρά τιν' οὖν B.“ d) εἰ] ὡς εἰ vulgo. Sed ὡς,
quod *Solano* et *Gesnero* redundare visum erat, vere abest ab
Aug. 2. et recte omisit *Schm.* e) ἐς] Sic ex Aug. 3. *Schm.*
pro vulg. εἰς. f) ἔαδε] „ἔαδε adspirat *Schol.* non Edd. no-
strae.“ Vid. Adnot. Τοπαράπαν in prioribus verbis A. 1. et 2.
ut solent, una voce.

sium captam de Apellis con-
silio, indicavit. Ptolemaeus,
vir alioquin etiam non ad-
modum prudens, sed adula-
tioni innutritus tyrannicæ,
adeo ad absurdam calumniam
exarsit et perturbatus est,
ut nihil eorum, quæ in
mentem venire debebant,
repntans, neque, æmulum

esse delatorem, neque, mi-
norem esse pictorem, quam
qui tantam proditionem
sustinere posset, eum prac-
sertim, qui beneficio illius
affectus, et omnibus artis
ejusdem hominibus praecla-
tus esset; quin neque ex-
plorato ante, navigassetne
Tyrum Apelles?

Lucian. Vol. VIII.

C

- p. 130. μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνεπιμπλα τὰ βασίλεια, τὸν ἀχάριστον
 κεκραγὼς, καὶ τὸν ἐπίβουλον, καὶ συνωμότην. καὶ εἰ γε μὴ
 τῶν συνειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τοῦ Ἀντιφίλου
 ἀναισχυντή, καὶ τὸν ἄθλιον Ἀπελλῆν κατελέσας, ἔφη μη-
 δεινὸς αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸν ἄνθρωπον, ἀπειτέμνητο ἂν
 τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελεύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν, οὐ-
 4 δὲν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς. Ὁ μὲν οὖν Πτολεμαῖος οὕτω
 λέγεται g) αἰσχυνθῆναι h) ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥστε τὸν μὲν
 Ἀπελλῆν ἑκατὸν τάλαντοις ἐδωρήσατο· τὸν δὲ Ἀντίφιλον
 δουλεῖν αὐτῷ παρέδωκεν i). ὁ δὲ Ἀπελλῆς, ὢν παρεκιν-
 p. 131. δύνευσε μεμνημένος, τοιαῦτά τινα εἰκόνι ἡμύνατο τὴν διαβο-
 5 λήν. Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθεται, τὰ ὅλα παμμεγέθη ἔχων,
 μικροῦ δὲ τῶς τοῦ Μίδου προσεικότα, τὴν χεῖρα προτείνων
 πόρρωθεν ἔτι προσιούσῃ τῇ Διαβολῇ. περὶ k) δὲ αὐτὸν
 ἑστᾶσι δύο γυναῖκες, Ἄγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ Ὑπόληψις·
 ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ Διαβολή, γύναιον ἐς ὑπερβολὴν
 πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρακεκινημένον, οἷον δὴ l)

g) λέγεται] „An ἤρχετο; Coll.“ h) αἰσχυνθῆναι] Sic Schm.
 e Codd. Ox. B. G. Gorl. 3011. Aug. 2. et marg. A. 1. W. Sed
 μεταγῶναι in Edd. vet. et Aug. 3. in quo tamen supra scrip-
 tum γρ. αἰσχυνθῆναι. i) παρέδωκεν] Vulg. παραδέδωκεν,
 minus recte. Illud habent B. et Aug. 2. in quo altero etiam
 pro αὐτῷ legitur αὐτόν. k) περὶ] παρά vult Seager. cujus
 mutationis non modo necessitatem, sed ne causam quidem,
 plane pervideo. l) δὴ] δὴ B. Gorl. 3011. Aug. 2. prave.

furere statim vellet, et cla-
 more impleret regiam, in-
 gratum clamans, et insidia-
 torem, et conjuratum. Et
 nisi comprehensorum ali-
 quis, indigne ferens illam
 Antiphili impudentiam, et
 miseri Apellis misericordia
 motus, dixisset, nihil quid-
 quam caussae ipsi secum
 fuisse, capite plexus Tyrio-
 rum mala ipse luisset inno-
 cens. Ptolemeus itaque
 adeo dicitur actorum pudore
 tactus esse, ut centum
 talentis donaret Apellem, et

in servitutem illi Antiphili-
 lum traderet. Apelles au-
 tem periculi sui memor tali
 pictura delationem illam ul-
 tus est. Ad dextram vir se-
 det, ingentes aures habens,
 parum abest, quin Midas
 auriculis similes, proten-
 dens manum e longinquo
 adhuc accedenti Delationi.
 Circa illum vero stant mu-
 lieres duae, Ignorantia, ut
 mihi videtur, et Suspicio.
 Accedit ab altera parte De-
 latio, pulcherrima ultra si-
 dem muliercula, sed cali-

τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ p. 131. δῶδα καιομένην ἔχουσα, τῇ ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριῶν σύρουσα, τὰς χεῖρας ὀρέγοντα εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ μαρτυρούμενον τοὺς θεοὺς. ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος, p. 132. ὅξυ δεδερκῶς, καὶ ἰοικῶς τοῖς ἐκ νόσου μακρᾶς κατεσκληκόσι. τοῦτον γοῦν m) εἶναι τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι τινὲς δύο παρομαρτοῦσι n), προτρέπουσαι, καὶ περιστέλλουσαι, καὶ κατακοσμοῦσαι τὴν Διαβολὴν. ὡς δὲ μοι καὶ ταύτας ἐμήνυσεν ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκόνης, ἡ μὲν Ἐπιβουλὴ (τις) ο) ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη· κατόπιν δὲ ἠκολούθει πᾶν πενθικῶς τις ἐσκευασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαρῆμένη, Μετάνοια δὲ p) καὶ q) αὕτη ἐλέγετο. ἐπεστρέφετο γοῦν ἐς τοῦπίσω δακρύνουσα, καὶ μετ' αἰδοῦς πᾶν τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν ὑπέβλεπεν. οὗτος r) μὲν οὖν Ἀπελλῆς p. 133. τὸν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμήμησατο. Φέρε δὲ s) 6 καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τοῦ Ἐφεσίου ζωγραφου

m) γοῦν] οὖν Aug. 2. et 3. Omnino abest a B. n) παρομαρτοῦσι] „παρομαρτοῦσαι male B.“ Μαρτυροῦσαι Schol. cum varia lectione ὁμαρτοῦσαι. Similiter 3011. μαρτυροῦσαι, et in marg. ὁμαρτοῦσαι. ο) τις] recte Solano suspectum nolui tamen omnino ejicere. p) δὲ] „non habet Cod. B.“ q) καὶ] οἶμαι conj. Jacobs. quod sane aptius est, quam importunum illud καὶ, quod non video, qua ratione satis concoqui, aut recte ferri possit. r) οὗτος] Sic ex Aug. 2. pro vulg. οὗτω, quod, etsi per se haud improbum, probiori tamen postponendum videbatur. s) δὲ] δὴ Aug. 3. superscripto tamen δέ.

diuscula, et emota, ut quae furorem atque iram ostendat, sinistra manu accensam facem gestans, altera juvenem quendam trahens capillis, manus caelo tendentem, testantemque Deos. Praecedit vir pallidus et deformis, acutum cernens, similis eis, qui a magno morbo exaruerunt. Hunc Livorem esse, facile aliquis conjecerit. Verum aliae quoque duae sequuntur horribiles, et componentes, orantesque Delationem. Ut

vero mihi illas quoque indicavit Mystagogus atque *interpreter* imaginis, altera quidem Insidiarum quaedam erat, altera Fallacia. A tergo sequebatur lugubri quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec dicebatur. Respiciebat enim retrorsum lacrimans, et cum pudore omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ille suum periculum pictura expressit Apelles. Age vero nos etiam, si videtur, secumndum Ephesii pictoris

- p. 133. τέχνην, διέλθωμεν ε) τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρότερόν γε ὄρω τινὶ περιγράφαντες αὐτήν. οὕτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν γένοιτο φανερωτέρα υ). Ἔστι τοίνυν διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐξημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον ς) λεληθυῖα, ἐκ τοῦ μονομεροῦς ἀναντιλέκτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τοῦ λόγου. τριῶν δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδίαις, τοῦ διαβάλλοντος, καὶ τοῦ διαβαλλομένου, καὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ διαβολὴ γίνεταί. καθ' ἕκαστον
- p. 134. αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν γ), οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ γιγνόμενα.
- 7 Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος, λέγω δὲ τὸν ποιητὴν τῆς διαβολῆς. οὗτος δὲ δὴ ζ), ὡς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἄνθρωπός ἐστι, πᾶσιν, οἷμαι, γνώριμον. οὐδεὶς γὰρ, ὢν ἀγαθός, κακῶν αἴτιος γένοιτο α) τῷ πλησίον. ἀλλ' ἔστιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιοῦσιν αὐτοὶ τοὺς φίλους, οὐκ ἀφ' ὧν τοὺς ἄλλους ἀδικοῦν-

1) διέλθωμεν] διελκωμεν A. 2. casu temerario. υ) γένοιτο φανερωτέρα] Sic e 2954. et Aug. 3. monente *Belino* explevit locum *Schmied*. Olim enim deerat φανερωτέρα et legabatur male γινήσεται. *Seagerus* recens actorum ignorans aut minus curans conjecit ἀκριβεστέρα γινήσεται. ς) τὸν κατηγορούμενον] „τοῦ κατηγορουμένου B.“ γ) ἐπισκοπήσωμεν] ἐπισκοπήσομεν B. 3. ζ) δὲ δὴ] μὲν δὴ Aug. 2. δηπου loco δη, sed inserto που, Aug. 3. α) γένοιτο] γένοιτο ἂν vult *Bel. Schmiederus* mallet ἂν ἀγαθός, sed rectius foret οὐδεὶς γὰρ ἂν, ὢν ἀγαθός etc. et sic, opinor, ipse auctor scripsit.

artem ea, quae insunt delationi, persequamur, cum sine quodam illam ante descriperimus. Sic enim clarior nobis fuerit pictura. Est ergo delatio accusatio quaedam, absente altera parte facta, ignota accusato, uni parti, nemine contradicente, credita. Hoc argumentum erit nostrae disputationis. Cum vero tres sint, velut in comoediis, personae, delatoris, ejus, quem defert, et illius, apud

quem delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus, qualia ab iis fieri verisimile sit. Ac primo quidem, si videtur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus, puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum in-

τες b) αἰτιῶνται, καὶ μισεῖσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκί- p. 134.
 μείν, δοῖαν εὐνοίας προσλαβόντες c). Ἐπειτα δὲ ὡς ἄδικος 8
 ὁ τοιοῦτος, καὶ παρὰνομός ἐστι, καὶ ἄσεβής, καὶ τοῖς χρω-
 μένοις ἐπιζήμιος, ῥάδιον καταμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμο-
 λογίσειε τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι d), καὶ τὸ μηδὲν πλέον, p. 135.
 δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἄνισόν τε καὶ πλεονεκτικόν,
 ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώ-
 μένος, πῶς οὐ πλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφτε-
 ριζόμενος, καὶ προκυταλαμβάνων αὐτοῦ τὰ ὤτα, καὶ ἀπο-
 φράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παντελῶς ἄβαρα κατα-
 σκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς διαβολῆς προεμπεπλησμένα; ἐσχά-
 τος ἀδικίας τὸ τοιοῦτον, ὡς φαῖν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν
 νομοθετῶν, οἷον e) ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἐνορκον ποιη-
 σάμενοι τοῖς δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, καὶ
 τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσῃν τοῖς κρινομένοις ἀπονέμειν, ἄχρῃς ἂν
 ὁ τοῦ δευτέρου λόγος παρατεθείς, θυτέρου χείρων ἢ ἀμεί-
 νων φανῇ. πρὶν δὲ γε ἀντεξετάσαι τὴν ἀπολογίαν τῇ p. 136.

b) ἀδικοῦντες] „recepī ex B. Cod. et Fl. Ἀδικούντας Edd.
 cett.“ c) προσλαβόντες] „Et hoc ex B. et Fl. restitutum,
 pro vulgato προσλαβόντας.“ Προλαβόντας Aug. 2. d) ἅπαντι]
 ἅπασι Aug. 2. e) οἷον] οἷον 2954. Aug. 2.

juriis; conciliandaque illis
 invidia, bene audire, et
 benevolentiae sibi parare
 opinionem. Tum vero quam
 injustus sit talis homo, et
 iniquus, et impius, et noxius
 illis, qui se utuntur, discere
 facile est. Quis enim eat
 infitias, aequalitatem in una-
 quaquo re, et nihil plus
 sibi arrogandi moderatio-
 nem, justitiae munera esse;
 sed inaequalitatem, et plus
 sibi sumendi audaciam in-
 justitiae? At qui delatione
 clanculum utitur contra ab-
 sentes, quomodo non plus
 justo, totum nempe audito-

rem, sibi vindicat, ejus
 aures occupet, atque obtu-
 ret, et alteri orationi plane
 reddat impervias, quippe
 ante jam a delatione opple-
 tas? Extremae id quidem
 injuriae, ut optimi etiam
 legislatorum dixerint, uti
 Solon et Dracon, qui juris-
 jurandi religione obstrinxe-
 rint judices, ad similiter
 utrosque audiendos, aequa-
 lemque his, qui judicantur,
 tribuendam benevolentiam,
 donec comparata alterius
 causa, vel deterior altera
 vel melior appareat. Ante
 vero quam comparata esset

- p. 136. κατηγορία, παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνόσιον ἡγήσαντο ἔσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτοὺς ἀγανακτήσαι τοὺς θεοὺς εἵπομεν, εἰ τῷ μὲν f) κατηγορῶ μετ' ἀδείας, ἃ θέλει, λέγειν ἐπιτρέπομεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ ὦτα, ἢ τῷ στόματι σιωπῶντες, καταψηφισοίμεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ χειρωμένοι g). ὥστε οὐ κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὅρκον τὸν δικαστικόν, φαίη τις ἂν γίνεσθαι τὰς διαβολάς. εἰ δὲ τῷ h) μὴ ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν οἱ νομαθῆται, παραινοῦντες οὕτω δικάτας καὶ ἀμερεῖς i)
- p. 137. ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν k) τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαντα. φησὶ δὲ l), [Μήτε δίκην δίκης, πρὶν ἀμφοῖν m) μῦθον ἀκούσης n)]. ἡπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ οὗτος, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, οὐδὲν ἂν τις εὖρος χειρὸν οὐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους o) τινάς, καὶ ἀμοίρους λόγων καταδεδικάσθαι· ὅπερ ἐξ ἅπαντος ὁ

f) μὲν] „non habet B.“ g) *χειρωμένοι] χειρημένοι 2954.
h) εἰ δὲ τῷ] εἰ δὲ τῷ male B. 3. i) ἀμερεῖς] διμερεῖς Aug.
2. fortasse melius: *sententias utraque parte audita latas*.
k) ἐπαγαγεῖν] „ἐπαγεῖν B.“ l) δὲ] δὴ Aug. 2. m) ἀμφοῖν]
„ἀμφω B. Cod. Schol. et Fl.“ *Ἡρὶν ἂν ἀμφοῖν* etc. conj. *Jens.*
Ἀμφω etiam *Gorl. et Aug. 2. 3.* Sed *μύθων* Aug. 2. n) ἀκού-
σης] „ἀκούσεις Fl.“ Sic etiam Aug. 2. 3. o) ἀκρίτους]
„ἀμυνητους B.“

crimini defensio, impium plane et profanum fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quoque indignari Deos dixerimus, si accusatori sine metu dicere permittamus, quae velit, obturatis vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio calculum contra alterum, priore oratione subacti, feramus. Igitur non ex justo, neque ex lege, neque ex judicialis jurisjurandi religione, delationes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis digni fido videantur legislatores,

cum jubent sic justa et in neutram partem propensa iudicia facere; poeta optimus inducendus orationi videtur, qui praeclare de his prouuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem: [*Judicium cave ferre, prius quam dixit uterque.*] Noverat enim, puto, ille etiam, cum multa sint injusta in vita facinora, nullum inveniri posse deterius nec injustius, quam si sine iudicio, et indicta causa quidam damnentur: quod omni studio delator conatur effli-

διαβάλλον ἐπιχειροῦ ποιεῖν, ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλό- p. 137.
 μενον τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ p. 138.
 λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παρακρούμενος. Καὶ γὰρ καὶ p) 9
 ἀπαρρησίαστος καὶ δειλὸς ἄπας ὁ τοιοῦτος ἄνθρωπος, οὐ-
 δὲν ἐς τοῦ μφανὲς q) ἄγων, ἀλλ' ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανοῦς
 ποθεν r) τοξεύων, ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατὸν εἶναι, μηδὲ
 ἀνταγωνίσασθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ πολέμου s)
 διαφθείρεσθαι. ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον, τοῦ μηδὲν ὑγιὲς τοῦς
 διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τάληθ' ἡ κατηγοροῦντι ἐαυτῷ
 ξυνεπίσταται t), οὗτος, οἶμαι, καὶ ἐς t) τὸ φανερόν ἐλέγχει u),
 καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ λόγῳ· ὥσπερ οὐδεὶς ἄν
 ἐκ τοῦ προφανοῦς νικᾷν δυνάμενος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπά-
 τη χρῆσαιτο κατὰ τῶν πολεμίων. Ἰδοὶ δ' ἂν τις τοῦς 10
 τοιοῦτους μάλιστα ἐν τε βασιλείῳ αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς p. 139.
 τῶν ἀρχόντων καὶ θυναστευόντων φιλίας εὐδοκιμοῦντας,
 ἐνθα πολὺς μὲν ὁ φθόνος, μυρία δὲ ὑπόνοιαι, πάμπολλαι

p) καὶ] Hoc alterum καὶ, quod vulgo abest, restitui ex Aug. 3.

q) τοῦ μφανὲς] Sic Schm. tacite ex B. pro vulg. τὸ ἔμφ.

r) ποθεν] Sic A. 1. 2. et B. 1. ποθεν B. 3. Reitz. Bip. πο-

θεν Schm. ex Aug. 2. et 3. s) πολέμου] πολέμου conj. et

reddidit Bcl. tenuius quam verius. t) ξυνεπίσταται] Sic

Schm. ex Aug. 2. pro vulg. συνεπ. u) ἐς] idem ex eodem pro

vulg. εἰς. u) ἐλέγχει] Sic B. Gort. et Aug. 3. pro vulg.

διελέγει.

cere, indemnatum obijciens eum, quem petit calumnia, irae audientis, et clandestina accusatione causae dicendae facultatem illi intercipiens. Etenim fiducia in dicendo expers et meticulosus unusquisque hujus farinae homo nihil aperte molitur, sed, instar collocatorum in insidiis, ex obscuro alicunde jaculatur, ut neque contra consistendi in acie facultas sit, neque repugnandi; sed inopia consilii et belli ignorantia pereundum: quod quidem maximo est

indicio, sani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim, vera a se accusari, sibi conscius sit, ille, puto, etiam aperte convincit, et ad rationem dicendam vocat, et oratione contra contendit: quemadmodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse speret, insidiis unquam et fraude contra hostes temere utatur. Videas vero tales maximo in regum aulis, et principum atque potentium virorum amicitiiis florere, ubi invidia multa, suspiciones

- p. 139. δι' κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μέλ-
ζους ἐλπίδες ν), ἐνταῦθα καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ
τὰ μίση ἐπισφαλέστερα, καὶ ζηλοτυπίας κακοτεχνέστεραι.
πάντες οὖν ἀλλήλους ὅξυ δεδόμκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονομα-
χοῦντες ἐπιηροῦσιν, εἴ πού τι γυμνωθὲν μέρος θαύσασαιτο
τοῦ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος,
παρωθεῖται, καὶ παραγκωνίζεται τὸν πλησίον γ), καὶ τὸν
πρὸ αὐτοῦ z), εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα
p. 140. ὁ μὲν χρηστός ἀτεχνῶς εὐθύς ἀνατίτραπται, καὶ παρα-
σείσυρται, καὶ τὸ τελευταῖον, αἰμίως ἐξέωσται. ὁ δὲ κολα-
κευτικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τοιαύτας κακοηθείας πιθανώ-
τερος, εὐδοκιμεῖ. καὶ ὅλοις, ὁ α) φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ
τοῦ Ὁμήρου πᾶν ἐπαληθεύουσιν, ὅτι b)
Hom. Ξυνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν c) κτανέοντα κατέκτα.
H. XVIII, 309. τοιγαροῦν ὥς οὐ d) περὶ μικρῶν τοῦ ἀγῶνος ὄντος, ποι-
κίλλας κατ' ἀλλήλων ὁδοὺς ἐπιηροῦσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπι-
σφαλεστάτη ἐστὶν ἢ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ

z) ἐλπίδες] „deest in B.“ γ) πλησίον] „πόλεμον marg. A. 1.“
z) αὐτοῦ] „αὐτοῦ B.“ α) ὁ] „Articulum addunt J. et V. 2.
Omittunt B. Cod. et Edd. Fl. Fr. Par. Salm. etc.“ b) ὅτι:]
τοι addunt 3011. Gorl. et Aug. 3. c) τὸν] „τε Homer.“ d) οὐ]
ὁ B. 3.

sexcentae, adulationumque
et delationum argumenta
quam plurima. Ubi enim
spes semper majores, ibi
etiam graviore invidiae, et
odia periculosiora, et male-
ficientiores obtreactiones.
Quare intentis se invicem
speculantur oculis, et tan-
quam gladiatores observant,
si quam nudam corporis
partem conspiciant, dumque
unusquisque primus esse cupit,
detrudit et cubito dimovet
alterum, eumque, qui anto se est,
si possit, detrahit et supplantat.
Hic vir bonus statim videlicet

eversus trahitur, expelliturque
tandem cum ignominia: floret
contra ea, qui plus adulando
valet, et ad malas id genus
artes est probabilior. In
universum vinoit, qui alterum
occupat, veraque deprehenduntur
Homericæ illa:

*Nam communis amat caedentem
caedere Mavors.*

Igitur cum de rebus non
parvis certamen sit, varia
comminiscuntur contra se
invicem compendia, quorum
celerrimum et periculosissimum
est delatio, quae initium sumit
ab invidia aut

φθόνου ἢ μίσους εὐέλπιδος ε) λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δὲ, p. 140.
καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν
ἀνάπλεα. Οὐ μέντοι μικρὸν, οὐδὲ ἀπλοῦν ἐστὶ τοῦτο, ὥς 11
ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, οὐκ ὀλίγης δὲ p. 141
ἀγχινοίας, ἀκριβοῦς δὲ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. οὐ γὰρ
ἂν τοσαῦτα ἔβλαπτεν ἡ διαβολή, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρό-
πον ἐγίνετο. οὐδ' ἂν κατίσχυε f) τὴν πάντων ἰσχυροτέραν
ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ πιθανόν, καὶ
μυρία ἄλλα παρεσκευάστο κατὰ τῶν ἀκούοντων. Διαβύλλε- 12
ται μὲν οὖν ὥς τὸ πολὺ μάλιστα ὁ τιμώμενος, καὶ διὰ
τοῦτο τοῖς ὑπολεπομένοις αὐτοῦ ἐπίφθονος· ἅπαντες γὰρ
τῷ δ' g) ἐπιτοξάζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον
προσφράμενοι. καὶ ἕκαστος οἶται πρῶτος αὐτὸς ἔσσεσθαι,
τὸν κορυφαῖον ἐκείνον ἐκπολιορκήσας, καὶ τῆς φιλίας ἀπο-
σκευασάμενος, οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ἐπὶ h)
τῶν δρομέων γίγνεται. καὶ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομέυς,

ε) ἢ μίσους εὐέλπιδος] Vulg. ἡμισευέλπιδος, ad quod not.
Reitz. „Nil mut. Edd. neque cod. B. ἡ μίσος (sic) ἢ ἐλπίδος
fors. legend. adpinxit aliquis margini.“ Vid. infra adnot. f)
κατίσχυε] Sic scripsi e Coll. et Schol. pro vulg. κατίσχυσε.
g) τῷ δ'] τὸν δε O. et Fl. Ceterum separatim τῷ δ' in prio-
ribus erat editum. h) ἐπὶ] ὑπὸ Reitz. et recent. e mero ar-
bitrio Solani.

odio spei pleno, sed mise-
riores longe tragicosque
exitus, et multis refertos
calamitatibus, inferens. Ve-
rum enimvero non parvum,
neque simplex quiddam hoc
est, ut suspicetur aliquis,
sed arte multa, nec ingenio
paucō, exquisitaque cura
indigens. Neque enim tan-
tum noceret delatio, nisi
probabili quadam ratione
fieret: neque valeret ali-
quid, contra valentiorē
omnibus veritatem, nisi al-
lectamenti plurimum, et
probabilitatis, et sexcenta

alia ad audientes machina-
retur. Defertur ergo ut
plurimum ille, qui maximo
in honore est, atque ob id
ipsum eorum, quos post se
reliquit, invidiae expositus.
In hunc enim tela omnes
dirigunt, tanquam obstacu-
lum quoddam atque impe-
dimentum ipsum intuentes,
dum putat unusquisque,
primum sese futurum, ex-
pugnato illo principe, et de
amicitia regis amoto. Quid
quid in gymnico etiam cer-
tamine sit in cursoribus.
Nam ibi quoque bonus cur-

- p. 142. τῆς ὑσπληγγος εὐθὺς καταπέσουσής, μόνον ι) τοῦ πρόσω
ἐφιέμενος, καὶ τὴν διάνοιαν ἀποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, κὰν κ)
τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς νίκης ἔχων, τῇ πλησίον οὐδὲν
κακουργεῖ, οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς λ) πολυπραγμο-
νεῖ. ὁ δὲ κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπο-
γνούς τὴν ἐκ τοῦ τάχους ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτεχνίαν
ἐτράπετο m). καὶ τοῦτο μόνον ἐξ ἁπαντος σκοπεῖ, ὅπως
τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ n) ἐμποδίσας, ἐπιστομιεῖ, ὥς, εἰ
τούτου διαμάρτοι, οὐκ ἂν ποτε νικῆσαι. δυνάμενος. ὁμοίως ο)
δὲ τούτοις, κὰν p) ταῖς φιλαῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων
p. 143. γίγνεται q). ὁ γὰρ προέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ
ἀγύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀνηρπάσθη·
οἱ δὲ ἀγαπῶνται r), καὶ φίλοι s) δοκοῦσιν, ἐξ ὧν ἄλλους
13 βλάπτειν ἔδοξαν. Τὸ τε ἀξιόπιστον τῆς διαβολῆς οὐχ ὡς
ἔτυχεν ἐπειθοῦσιν, ἀλλ' ἐν τούτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἔστιν ἔργον,

ι) μόνον] Θεῖ μόνον Aug. 2. et mox κακουργῶν et πολυπραγμονῶν,
minus concisione. κ) κὰν] „recte J. Salm. (Aug. 1. 2.) κἄν
male Par. (B. 1. 3.) καὶ etiam male Cod. B.“ λ) τῶν κατὰ
τοὺς ἀγωνιστὰς] κατὰ τῶν συναγωνιστῶν conj. Guyet.
m) ἐτράπετο] ἂν ἐτρ. conj. Jacobs. probabiliter. Nec minus
probabiliter mox corrigas ἂν ἡρπάσθη, pro vulg. ἀνηρπάσθη.
n) ἢ] „καὶ B.“ ο) ὁμοίως] „ὁμοίως male Fl.“ Ὁμοίον mallet
Schmied. p) κὰν] κἄν etiam h. l. B. 1. et 3. q) εὐδαιμό-
νων τούτων γίγνεται] Sic e Cod. B. quem sequitur in-
terpretatio Latina. Vulgo aberat τούτων. r) ἀγαπῶνται]
ἀγάλλονται, κ. φ. δ., ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἴδ. correxit et red-
didit Bel. s) φίλοι] „φίλον B. Cetera desunt usque ad ἀξιό-
πιστον, ex quo πιστον tantum adscivit.“

sor, ubi primum decidit re-
pagulum, solum anteriora
petens, et ad metam inten-
dens animum, suisque in
pedibus spem victoriae re-
ponens, nihil mali infert
alii, neque quidquam ad-
versus certatores machina-
tur. At ille malus, abjecta
spe celeritatis, ad malas ar-
tes conversus, illud solum
omnino spectat, quomodo
retentum impeditumque il-
lum cursorem sufflaminet,

ut qui, si hoc non succedat,
vincere nunquam possit.
Simile quid hisce in amici-
tiis beatorum solet evenire.
Qui enim primas tenet, in-
sidiantibus statim expositus
est, et si incautus depre-
hendatur inter medios ini-
micos, abripitur. At isti
amantur et videntur amici
ob id ipsum, quod laedere
visi sunt alios. Fidem autem
delationi non temere exco-
gitant, sed in eo omni ela-

ἀδοικῶσι τι προσάψαι ε) ἀπωδὼν, ἢ καὶ υ) ἀλλότριον. ὡς p. 143. γοῦν ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, οὐκ ἀπιθάνους ποιοῦνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἱατρὸν διαβάλλουσιν ὡς φαρμακεία, τὸν πλούσιον δὲ ὡς τύραννον, τὸν τυραννικὸν δὲ ὡς προδοτικόν. Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς ὑποβάλλει 14 τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς x). καὶ πρὸς τὸν ἐκείνου τρό- p. 144. πον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἀρμοσζόμενοι, εὐστοχοῦσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, φασι γ), τῇ γυναικί σου παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδῶν ἐς αὐτήν, ἐστέν- ταξε z). καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀηδὴς α), καὶ ὅλως ἐρωτικῇ· καὶ τινες καὶ μοιχικαὶ πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τούτῳ b) μέγα φρονῇ,

1) προσάψαι] „προσάψεται B.“ υ) ἢ καὶ] „recepti ex marg. A. 1. et V. 2. et J. Μηδὲ Par. Salm. Amst. Μηδὲ Fl. Ald. Fr. Hag. aequae male. Μηδὲ B.“ Sed A. 2. ἢ καὶ exhibet cum Junti. x) διαφοράς] *diabolus* conj. Bel. sed melius censor Ed. Wolf. in Ephemerid. Jenens. a. 1792. no. 106. ἀφορμὰς, probante etiam Schm. qui conferri jubet c. 1. quamquam neque hac opus est emendatione. γ) φασι] „Sic restituit Solanus. Vulgo φησι.“ In B. erat φῆ per compend. pro φᾶ. z) ἐστένταξε] Sic Aug. 2. Gorl. et B. probante Fritzsche. Quaeat. p. 202. sq. Vulg. ἀπεστένταξε, pro quo ὑπεστένταξε con- jecerat Reitz., poterat etiam ἀνίστα. Verum omnino primam syllabam esse delendam, probabile est ob vocem ἀπιδῶν, unde illa huc translata. a) ἀηδὴς] „Sic B. Corl. ut Toll. voluit. Ἀηδῶς Edd.“ Hoc servato Fritschius l. 1. sequentia sic refin- genda statuit: καὶ ὅλως ἐρωτικαὶ τινες καὶ μοιχικαὶ etc. b) τοῦ- τῳ] „τοῦτο per compend. B.“

borant studio, veriti, no- quid absonum aslingant aut alienum. Quare plerum- que iis, quae insunt huic, quem calumniari volunt, in pejo- rem partem detortis, crimina faciunt non impro- babilia: medicum, ut hoc utar, calumniantur venefi- cum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique domina- tionis suspectum proditi- onis faciunt. Interdum vero ipse, qui audit, diversam

calumniandi rationem sub- jicit, ut maligni, ad ipsius se mores dum componunt, scopum feriant. Si enim zelotypum esse videant, In coena, inquit, innuit uxori tuae, et intuitus eam ingemuit: vicissim ad illum Stratonice respexit non sane injucunde, et vultu omnino amatorio. Et praesto sunt quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis calumniae. Si vero valeat poetica fa- cultate, eaque in re sibi

- p. 144. μὰ Δί' c), ἐχλεύασέ σου Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ δέσσυρε, καὶ ἄμετρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα d). πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ, καὶ φιλόθεον, ἄθιος καὶ ἀνόσιος ὁ φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῶν παρωθούμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν
 p. 145. ἀρνούμενος. ὁ δὲ ἀκούσας, εὐθύς μύωπι διὰ τοῦ αὐτοῦ τυ-
 πείς, διακέκνυται, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἀπέστραπται τὸν φίλον,
 15 οὐ περιμένας τὸν ἀκριβῆ ἔλεγχον. "Ὅλως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοοῦσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴδασιν ἐς ὕργην δυνά-
 μενα προκαλέσασθαι e) τὸν ἀκροώμενον· καὶ ἔνθα τρωτός f)
 ἔστιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ' ἐκείνο g) τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζουσιν ἐς αὐτό h), ὥστε τῇ παραντίκᾳ ὀργῇ τε-
 ταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει τῆς ἀληθείας·
 ἀλλὰ κἄν θίλῃ τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσέειπαι i) τῷ
 παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς ἀληθεῖ k) προκατελημμένον.
 16 Ἀνυσιμώτατον γὰρ τὸ l) εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον m)

c) μὰ Δί'] νῆ μὲ Δί' jubet legi *Fritzsch*. Quaesit. p. 58. d) καὶ κακοσύνθετα] καὶ κακὰ, καὶ ἀσύνθετα Aug. 2. e) προκαλέσασθαι] προκαλεῖσθαι 2954. f) τρωτός] „ex emendatione *Toll.* quem recepit etiam *Amst.* Ἡρώτος Edd. vulgo male.“ g) ἐκείνῳ] „Recte sic Ed. *Toll.* et *Amst.* Ἐκείνον male ceti.“ Ἐκείνων etiam pejus B. 3. h) αὐτό] „Bene sic *Pell.* Αὐτὸν Edd. male, ne *Tolliana* quidem excepta.“ i) προσέειπαι] προέειπαι 2954. k) ἀληθεῖ] „ἀληθῇ *Fl.* ἀληθείᾳ *Toll.*“ l) τὸ] Vulg. ὃν τὸ. Unde *Jens.* conj. ὄντως. Verrum omnino abest importuna vox ὃν a Codd. Gorl. Aug. 3. et B. Quare nos quoque ejecimus, auctore *Solano*. m) τὸ ὑπεναντίον] „τῷ ὑπεναντίῳ B.“

placeat, *Per Jovem*, ait, *risit versus tuos Philoxenus, et traduxit, et immodulatos esse dixit, et male compositos*. Apud religiosum autem atque pium, pro atheo et profano amicus defertur, qui Deum respuat, et neget providentiam. Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, incenditur, ut facile est ad intelligendum, et aversatur amicum, non exspectata accurata demonstratione. Talia enim

omnino excogitantque et dicunt, quibus maxime norunt ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quisque vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, et feriunt: adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veritati inquirendae vacet; sed etiamsi causam dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam vera, jam ante occupatus sit. Efficacissimum enim profecto genus ca-

τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε η) καὶ παρὰ Πτο- p. 146.
 λεμαίῳ τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετο τις, ὃς διέ-
 βυλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ
 μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα οὐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυ-
 σίοις. καὶ εἰ γε μὴ κληθεὶς ο) ἔωθεν ἐπινέ τε πάντων p. 147.
 ὀρώωντων, καὶ λαβὼν ταραντινίδιον p), ἐκυμβάλισέ τε q)
 καὶ προσωρχήσατο, ἀπολώλει ἂν, ὡς οὐχ ἡδόμενος τῷ βίῳ
 τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀντισοφιστῆς ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς
 Πτολεμαίου τρυφῆς. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ μεγίστῃ τότε ἂν 17
 ἀπασῶν r) διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν, μηδὲ p. 148.
 προσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαι-
 στίων, ὑπὸ τοῦ ἔρωτος Ἀλέξανδρος ἐβουλήθη προσθεῖναι s)
 καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονήσαι
 τὸν τετελευτηκότα. εὐθύς οὖν νεῶς τε ἀνέστησαν t) αἱ πό-
 λεις, καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ
 ἱερταὶ τῷ καινῷ τούτῳ θεῷ ἐπετελοῦντο, καὶ ὁ μέγιστος

η) ὁ πότε] „ὡς ποτε vult Toll. Sed nil mutant Edd. nec B.“
 ο) κληθεὶς] „recte B. Cod. Fl. Fr. Par. etc. κληθεὶς male
 J. cum V. 2.“ et A. 2. p) ταραντινίδιον] „ταραντινίδιον
 male B.“ q) τε] „omittit B.“ r) τότε ἂν ἀπασῶν] „ποτὲ
 πασῶν ἂν B. ἂν ποτὲ ἂπ. Fl. Vulgatum tenent ceti.“ Cum B.
 faciunt Gorl. et Aug. 2. cum Fl. autem Aug. 3. s) προσ-
 θεῖναι] προσθεῖναι Aug. 2. t) ἀνέστησαν] „ἀνέστησαν
 marg. A. 1.“ Sed ἀνίστασιν A. 2.

lumniae, quod contrarium
 est audientis cupiditati:
 cum etiam apud Ptolemaeum
 illum, qui Dionysus appel-
 latus est, fuerit, qui defer-
 ret Platonium Demetrium,
 quod aquam biberet, et so-
 lus muliebrem vestem non
 indueret Dionysiis. Et nisi
 ille vocatus mane bibisset in
 conspectu omnium, et Ta-
 rentinula indutus saltasset
 cum cymbalis; perierat ho-
 mo, qui non delectaretur
 vita regis, sed aemulatione
 quadam ductus, sententiis,
 vitae, luxuriae Ptolemaei

contradiceret. Apud Alex-
 andrum vero maximum
 omnium crimen dictum es-
 set, si quis neque colen-
 dum sibi neque adorandum
 sumsisset Hephaestionem.
 Cum enim decessisset He-
 phaestion, praec amore illius
 Alexander reliquae suae
 hoc etiam adstruere magni-
 ficentiae voluit, et Deum
 suo suffragio facere de-
 functum. Statim ergo et
 templa excitare urbes, et
 loca consecrari et arae, at-
 que sacrificia, festique dies
 novo Deo parari, sanctissi-

- p. 148. ὄρκος ἦν ἅπασιν υ), Ἡφαιστίων. εἰ δέ τις ἡ μειδιᾶστος πρὸς τὰ γηγόμενα, ἢ μὴ φαίνοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἡ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μειρακίῳδῃ ταύτῃ τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν, προσεξέκαιον x) εὐθύς, καὶ ἀνέωπύρουν, ὀνείρατα διηγούμενοι τοῦ Ἡφαιστίωνος, ἐπιφανείας τινάς, καὶ ἰάματα γ) προσάπτοντες
- p. 149. αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημιζόντες. καὶ τέλος ἔθνον παρέδρων, καὶ ἀλεξιμάκῃ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἡδεύετο τε ἀκούων, καὶ τὰ τελευταῖα ἐπίστανε, καὶ μέγα ἐφρόνει z), ὡσανεὶ οὐ θεοῦ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοὺς ποιεῖν δυνάμενος. πόσους α) τοίνυν οἰώμεθα b) τῶν Ἀλεξάνδρου φίλων παρὰ c) τὸν καιρὸν ἐκείνον ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θεϊότητος; διαβληθέντας, ὡς οὐ τιμῶσι τὸν κοινὸν ἀπάντων θεόν, καὶ διὰ τοῦτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς τοῦ βασιλέως εὐνοίας ἐκ-
18 πτόντας. Τότε d) καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν

υ) ὄρκος ἦν ἅπασιν] „ἅπασιν ἦν ὁ ὄρκος B.“ x) προσεξέ-
καιον] „ἐξέκαιον male B.“ γ) ἰάματα] ἰάματα Aug. 2. unde
Schmied. conj. ἐκμάματα. z) ἐφρόνει] „εὐφρόνει male Par.“
Sic etiam Bas. 1. et 3. α) πόσους] „ὅσους B.“ b) οἰώ-
μεθα] Sic Schm. ex Aug. 2. pro vulg. οἰώμεθα, cuius loco in
B. οἴει. cf. Fritzsche. Quacstis. p. 198. c) παρὰ] „Et sic Fl.
cum cett.“ περί vel κατὰ mallet Bel. At παρὰ cum accusativo,
ut per, durationem temporis haud raro significare, quis est
quem fugiat? d) Τότε] „Οἴε B. recte, ait Solan.“

minaque omnibus iusjuran-
dum esse Hephaestion. Si
quis vero subrideret ad ista,
aut non satis religiosus esse
videretur; mortis illi poena
erat proposita. Excipientes
porro puerilem hanc Alex-
andri cupiditatem adula-
tores, magis statim eam in-
cenderunt, excitaruntque,
qui immissa sibi ab Hephae-
stione insomnia narrarent,
praesentiamque sibi illius
oblatam, et sanationes quas-
dam illi tribuerent, vulga-
rentque edita ab illo oracu-
la. Tandem sacrificarunt

velut Assessori Depulsori-
que malorum Deo. His
audiendis delectari Alexan-
der, ac tandem credere, et
placere sibi, qui non Dei
modo filius esset, sed facere
etiam posset Deos. Quot
ergo amicis Alexandri pu-
temus eo tempore, male
expetiisse Hephaestionis di-
vinitatem? cum deferren-
tur, ut qui non colerent
communem omnium Deum,
ejiciendi ea caussa, atque
benevolentia regis exciden-
tes. Tum etiam Agathocles
Samius, qui ordines duxerat

παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτοῦ, μικροῦ δειν p. 149. συγκατείχθη λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι δακρύσει παριὼν τὸν Ἡφαιστίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπομοσάμενος κατὰ πάντων τῶν e) θεῶν, καὶ κατὰ Ἡφαιστίωνος, ὅτε δὴ κυνηγετοῦντι οἱ, φανέντα ἐναργῆ p. 150. τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, φείσασθαι Ἀγαθοκλίους. οὐ γὰρ ὡς f) ἀπιστοῦντα, οὐδὲ ὡς ἐπὶ νεκρῷ δακρύσαις g), ἀλλὰ τῆς πάλαι συνηθείας μνημονεύσαντα h). Ἡ γοῦν κολακίαι καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔσχε 19 πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντιθεμένη. καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἀσφαλῇ τοῦ τείχους προσίσσιν i) οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐνθα k) ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ σαθρὸν αἰσθωνται l), ἢ ταπεινόν, ἐπὶ τοῦτο πάσῃ δυνάμει m) χωροῦσιν, ὡς ῥᾶστα παρeisδύναι καὶ ἐλτῖν δυνάμενοι· οὕτω καὶ οἱ διαβάλλοντες, ὅ, τι ἂν αἰσθενὲς ἴδωσι

- e) τῶν] Abest articulus a B. et Aug. 2. 3. f) ὡς] abest ab Aug. 2. et mox οὐδὲ itidem. g) δακρύσαις] Vulg. δακρύσαι. h) μνημονεύσαντα] Sic Schm. e B. 3011. Gorl. Aug. 2. 3. et Ed. Fl. pro vulg. μνημονεύοντα. i) προσίσσιν] προσίσταται Gorl. προίεται Aug. 2. et Aug. 3. supra vulgat. cum nota γρ. k) ἐνθα] Sic Schm. e conj. Gesn. et Cod. Aug. 3. pro vulg. ἐν ἡ. Conjecerat Gesnerus etiam ἢ ἂν, vel ἢ πρ. l) αἰσθωνται] ,αἰσθονται B." Sic etiam Aug. 2. et 3. male. m) δυνάμει] μηχανῇ Aug. 2.

apud Alexandrum, et in honore fuerat, parum abfuit, quin cum leone concluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestionis praeteriens flevisset. Verum succurrisse illi dicitur Perdiccas, dejerans per omnes Deos, ipsumque adeo Hephaestionem, venanti sibi apparuisse manifestum Deum, ac jussisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed veteris consuetudinis memo-

ria, flevisse. Adulatio igitur atque calumnia tum maxime locum inveniunt apud Alexandrum, cum ad illius se affectionem animi componerent. Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, et praerupta, et tuta murorum accedunt hostes, sed si qua incustoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt, aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe facillime subire, et capere urbem possint: sic delatores, quamcunque im-

p. 150. τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπόσασθρον, καὶ εὐεπίβαστον, τούτῳ προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς· καὶ τέλος, ἐκπολιορκῶσι, μηδενὸς ἀντιταττομένου n), μηδὲ ο) τὴν ἔφοδον αἰσθανομένου p). εἴτ' ἐπειδὴν ἐντὸς ἅπαξ τῶν τειχῶν q)

p. 151. γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ καίουσι r), καὶ σφαίττουσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα εἰκὸς ἀλίσκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξη-

20 δραποδισμένης ἔργα εἶναι. Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τοῦ ἀκούοντος s) ἢ τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιτορκία, καὶ προσλιπάρσεις, καὶ ἀναιχουντία, καὶ ἄλλα μυρία ῥαδιουργήματα· ἡ δὲ μέγιστη πασῶν ἡ κολακεία ἐστὶ, συγγενής, μᾶλλον δὲ ἀδελφὴ τις οὖσα τῆς διαβολῆς. οὐδεὶς γοῦν οὕτω γεννάδας ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τείχος τῆς ψυχῆς προβεβλημένος, ὃς οὐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολακείας προσβολάς t). καὶ ταῦτα, ὑπορυτεύσης, καὶ τοὺς θεμελίους

n) ἀντιταττομένου] Sic Schm. ex Aug. 2. pro vulg. ἀντασσο. cf. c. 22. ο) μηδὲ] „Μὴ δὲ Edd. vet. ut semper.“ p) αἰσθανομένου] Sic Schm. e conj. Solani et Cod. Aug. 3. in quo Codice supra scriptum: γο. αἰσθανομένου. sic enim vulgo legebatur. q) τῶν τειχῶν] Articulus, qui vulgo aberat, adscripsi, praeunte Schmiedero, e Codd. 2954. Aug. 2. et 3. r) καίουσι] πύλους Bas. 3. s) ἀκούοντος] „ἀπὸντος] sic Fl. Fr. Hag. Par. etc. et B. Ἀκούοντος J. et V. 2.“ Prior his Ald. 2. ἀκούοντος exhibuerat, quod Belino et Schmiedero probatum non dubitavi recipere. Cf. mox τῇ ἁλώσει τοῦ ἀκούοντος. Castellum scilicet expugnandum delatori non est, qui desertur, absens, sed apud quem is desertur audientem. t) προσβολάς] Sic ex emendatione docti Anonymi in Ephemerid. literariis Jenens. a. 1792. n. 106. p. 166. Vulgo enim legebatur διαβολάς, cuius loco διατριβάς scriptum in Ald. 2. Junt. et marg. A. 1. W. Vid. Adnot.

becillam viderint animi, autem illis contra audientem fraudem, et mendacium, et perjurium, et improba assiduitas, et impudentia, et sexcenta alia maleficia. Maxima autem omnium adulationis est, cognata vel soror potius delationis. Nemo enim tam generosus est, et adamantino muro sic munitum pectus habet, quin concedat adulationis incursibus: cum praesertim probabile est. Machinae

ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἐν- 21
δοθεν δὲ πολλαὶ προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὁρέ- p. 151.
γουνται, καὶ τὰς πύλας ἀναπετώσαι, καὶ πάντα τρόπον τῇ
αἰώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι. πρῶτον μὲν τὸ
φιλόκαινον, ὃ φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ
ἠψίκογον υ). ἔπειτα δὲ τὰ πρὸς τὰ παραδόξα τῶν ἀκουσμά-
των ἐπόμενον. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδᾶ x) p. 152.
καὶ πρὸς τὸ οὕς λεγόμενα, καὶ μετὰ ὑποβολὰς ἀκούοντες γ).
οἶδα γοῦν τινὰς οὕτως ἡδέως γαργαλιζομένους τὰ ὧτα ὑπὸ
τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τοὺς z) πτεροῖς κνωμένους. Ἐπειδὴν 22
τοῖσιν ὑπὸ τούτων ἀπάντων συμμαχοῦμενοι προσπέσωσι,
κατὰ κρείττος αἰροῦσιν, οἶμαι, καὶ οὐδὲ δυσχερὴς ἡ νίκη
γίνοιτο a), μηδενὸς ἀντιπαρουσιαζομένου, μηδὲ ἀμνημονίου
τὰς προσβολὰς· ἀλλὰ τοῦ μὲν ἀκούοντος ἐκόντος b) ἑαυτὸν
ἐκιδόντος· τοῦ διαβαλλομένου δὲ τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοοῦντος.

α) ἀψίκογον] „Sic. J. Ald. Fr. Hag. Salm. Adspirate Fl. Bas.
(1. et 3.) Par.“ x) λαθρηδᾶ] „Constans lectio, ait Solan.
Ald. 2. tamen aliter, v. not. Gesn.“ γ) πρὸς τὸ οὕς λεγόμε-
να καὶ μετὰ ὑποβολὰς ἀκούοντες] Sic, Reitzio et
Belino probantibus scripsi e conj. Solani et Gesneri, qui po-
terior tamen τ' οὕς pro τὸ οὕς maluit. Vulgo enim in Edd.
et B. erat: πρὸς τὰς λεγόμενας καὶ μετὰς ὑπ. ἀν. nisi quod in
una Ald. 2. legitur: ἡδόμεθα πάντες, λαθρηδᾶ καὶ πρὸς τὰς λα-
θρηδῶν λεγόμενας καὶ μετὰς ὑποβολὰς ἀκούς. Tollii conjecturam
vide in annot. z) τοῦς] „τοῖς B.“ a) γίνοιτο] γίνοιται vel
γίνοιτ' ἂν conj. Bel. b) ἐκόντος] ἐκόντως Bas. 1. et 3.

fundamenta subruat delatio. Et extra quidem sunt ista. Intus vero prodictiones mul-
tae hostem adjuvant, quae manum praebent, et portas aperiunt, et omni modo ex-
pugnationi audientis favent. Primo quidem novitatis amor, qui natura inest omnibus hominibus; et illud celere eorum, quae vix attingimus, fastidium; tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, universi

audire, quae clanculum at-
que ad aurem dicuntur, et plena sunt suspicionum. Novi enim quosdam, quo-
rum aures non minus sua-
viter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur. Cum igitur tantis undique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec impetum repellat; sed ille, qui audit, sua se sponte dedat; qui vero petitur,

- p. 152. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλειως αἰλούσης, καθεύδοντες οἱ δια-
 23 βαλλόμενοι φονεύονται. Καὶ τὸ πάντων οἰκτιστον, ὁ μὲν,
 p. 153. αὐκ εἰδὼς τὰ γεγενημένα, προσέρχεται τῷ φίλῳ παιδρὸς,
 ἄτε μηδὲν φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιστάμενος c), καὶ τὰ συνήθη
 λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄθλιος ἐνηθρευμένος d).
 ὁ δὲ, ἦν μὲν ἔχῃ e) το γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρη-
 σιαστικὸν, εὐθύς ἐξέρρηξε f) τὴν ὀργήν, καὶ τὸν θυμὸν
 ἐξέχεε, καὶ τέλος, τὴν ἀπολογίαν προσέμενος g), ἔγνω μά-
 24 την κατὰ τοῦ φίλου παρωξυμένος h). Ἦν δὲ ἀγεννέστερος
 καὶ ταπεινότερος, προσίεται μὲν καὶ προσμειδίῃ τοῖς χεί-
 λεσιν ἄκροις, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τοὺς ὀδόντας διαπρίει,
 p. 154. καὶ, ὥς ὁ ποιητὴς φησι, βυσοδομεύει τὴν ὀργήν. οὐ δὴ i)
 Hom. ἐγὼ οὐδὲν οἶμαι ἀδικώτερον, οὐδὲ δουλοπρεπέστερον, ἐνθα-
 saepius. κόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν χολήν k), καὶ τὸ μῖσος ἐν
 αὐτῷ l) κατὰκλιστον αὔξειν, ἔτερα μὲν κεύθοντα ἐν

c) συνεπιστάμενος] „ἐπιστάμενος B.“ d) ἐνηθρευμένος]
 „Ita Edd. et B. Ἐνδονόμενος V. 2.“ quod placuit *Belino*, siue
 justa causa. e) ἔχῃ] „ἔχει B.“ f) ἐξέρρηξε] „διέρρηξε Coll.“
 g) προσέμενος] Vulg. προαισθόμενος. Sed προαισθόμενος
 inarg. *Junt.* Requirebatur, quod e conj. *Solani et Gesneri*
 jam restitutum vides. h) παρωξυμένος] „παρωξυμένος B.
 Nil mutant Edd.“ Cf. adnot. ad *Diall. Deor. V, 3. Tom. II.*
 p. 295. i) δὴ] δὴ καὶ Aug. 2. k) χολήν] ὀργήν *Gorl.* l) ἐν
 αὐτῷ] „ἑαυτῷ siue ἐν *Fl.*“

ignoret insidias. Velut enim
 capta noctu urbe, dormien-
 tes caeduntur, quos petit
 delatio. Et quod omnium
 miserrimum est, hic qui-
 dem, rerum omnium igna-
 rus, accedit ad amicum hi-
 laris, ut qui nullius mali
 sibi sit conscius, et consueta
 loquiturque ac facit, undi-
 que insidiis circumventus
 miser. Alter vero, si quid
 generosi pectoris habeat, ac
 liberalitatis, et fiduciae, sta-
 tim erumpit iram, et impe-
 tum animi effundit, tandem-

que admissa defensione in-
 telligit, se frustra contra
 amicum incitatum fuisse. Si
 vero minus generosus sit
 atque humilior, admittit ille
 quidem, et summis labris
 arridet; sed idem odit, et
 clanculum frendit dentibus,
 et, ut ait poeta, iram tenet
 alta mente repostam. Qua
 sane re nihil equidem in-
 justius esse arbitror, aut
 servilium, commorso labio,
 clanculum alere bilem, et
 conclusum intra se angere
 odium, aliud sub pectore

φορεῖν, ἅλλα δὲ λέγονται· καὶ ὑποκρινόμενον πλ) ἰλαρῶ καὶ p. 154.
 κωμικῶς πρὸς αὐτὸν, πάλαι περὶ παθῆ ἤ τινα καὶ πένθιμους n)
 γέμουσαν τραγῳδίαν. μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν, ἐπειδὴν p. 155.
 πάλαι φίλος ὁ ἐνδιβαλλῶν δοκῶν εἶναι τῷ ἐνδιβαλλομένῳ,
 ποιεῖται ὁμοίως ο). τότε γὰρ οὐδὲ p). φωνὴν ἀκούειν
 εἰ θελοῦσι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογουμένων, τὸ
 ἀξιοποιεῖσθαι τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάλαι δοκούσης φιλίας
 προεληφότες· οὐδὲ ταῦτα λογιζόμενοι, ὅτι πολλὰι πολλὰκις
 ἐν τοῖς φιλικτέροις μίσους· παρρησιπτεύουσιν αἰεταί, τοὺς ἄλ- p. 156.
 λους λανθάνουσιναι· καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτὸς τις ἐνοχὸς ἐστί,
 ταυτὶ φθιάσας κατηγορήσας τοῦ πλησίον, ἐκφυγὴν οὕτω πει-
 ρώμενος τὴν διαβολήν· καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν
 τολμήσειε διαβάλλειν· ἁπλωτός γὰρ αὐτοῦ q) ἡ κατηγορία,
 πρόδηλος ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκοῦσι δὲ μάλιστα φί-
 λοις ἐπιχειροῦσι, τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὖνοιαν ἐμφῆνας
 προαιρούμενοι, ὅτι ἐπὶ τῇ ἐκείνων ἀμφέροντι οὐδὲ τῶν
 οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο. Εἰσὶ δὲ τινες, οἳ κἄν μάθωσιν 25.

m) ὑποκρινόμενον] „recepti ex V. 2. et B. et marg. A. 1. ‘Προ-
 κρινόμενον’ Edd. cett.“ n) πένθος] „restitui ex J. Omnia
 enim in cett. et B.“ o) ὁμοίως] ὁμοῦς Casel. et Gesn.
 p) οὐδὲ] Sic repositum e marg. A. 1. pro vulg. οὐτε. Vid.
 Adnot. q) αὐτόθι.] „Sic Edd. fere omnes et B. αὐτόθεν J.
 et V. 2. ac marg. A. 1.“

tectum habere, aliud vero dicere, atque simulare, sub hilari et comica persona, tristem plenamque luctus tragoediam. Maxime vero ita afficiuntur, cum delator, qui olim amicus videtur fuisse ejus, quem desert, (tamen) hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia prae-sumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere,

quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in universum inimicum criminari nemo ausit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur amici, quare suam adversus audientes benevolentiam ostentatum eunt, qui ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis quidem parcant. Sunt vero, qui etiam, cum deinde di-

p. 156. ὕστατον ἀδίκως διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τοὺς φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνῃς, ὧν ἐπίστευσαν, οὐδ' ἔτι γ) προσέειπαι, οὐδὲ προσβλέπειν τολμῶσιν ε) αὐτοὺς ι), ὥσπερ ἡδίκημένοι,

26 ὅτι μηδὲν ἀδικούντας ἐπέγνωσαν. Τούγαρουν πολλῶν κακῶν ὁ βλος ἐπλήσθη ὑπὸ τῶν οὕτω βλάβος καὶ ἀνζητάστας πεπιστευμένων διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀλκίμα,

p. 157. Τεθναίης, (φθοῖν,) ᾧ Προῖτ' η), ἡ κάκταε ς) Βέλλε-
Hom. ροφόντην,
Il. 164.

"Ὅς μ' ἔθελεν φιλότῃ μιγήμεναι οὐκ ἐθέλουσιν."
αὐτῇ προτέρᾳ ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπερφθεῖσα. καὶ μικροῦ ὁ νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν συμπλοκῇ διεφθάρη, ἐπι-
τίμιον σωφροσύνης ὑποσχών, καὶ πῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδοῦς
ὑπὸ μάχλου γ) γυναικὸς ἐπιβεβουλευμένος. ἡ δὲ Φαῖδρα, z) κακείνη τὰ ὅμοια κατεπύουσα τοῦ προγόνου, ἐπάρατον ἐποίησε τὸν Ἰηπόλυτον γενέσθαι ὑπὸ τοῦ πατρὸς, οὐδέν,

γ) οὐδ' ἔτι] „ex emendatione Solani. Οὐδὲ τι Edd. priores.“ In Bas. 1. et 3. una voce eplatum ὁρδέν, quod conuenit cum Solani emendatione. ε) προσβλέπειν τολμῶσιν] „ita Solanus rescripsit ex B. Vulgo inxerat: τολμῶνι προσβλέπειν. ι) αὐτοῖς] „αὐτοῖς male Fl.“ Sic etiam Aug. 2. et 3. cf. Alex. c. 42. Ergo non quidem male αὐτοῖς per sq. h. L. scrip-
tum dixerim cum Solano. Oranino respicias velim, quae de hujus generis verbis compositis disserui Tom. II. p. 600. sq. η) Προῖτ'] Vulg. Προῖτε. Correximus ex Homero. ς) κά-
κταε] „Al. male κατθανε Coll.“ Κάκταε male B. 3. γ) μάχλου] „μάχλης Thom. Mag.“ Et sic Aug. 3. z) Φαῖδρα.] Vulgo Φαῖδρα.

dicerunt, injuria delatos apud se amicos, tamen ve-
recundia quadam fidei te-
mere habitae, neque ad-
mittere quidquam excusa-
tionis, nec adspicere illos
audent, tanquam injuria af-
fecti eo ipso, quod nihil in-
juste egisse illos deprehen-
derunt. Itaque malis mul-
tis impleta est vita, a cre-
ditis ita temere et sine
examine delationibus. Antia
enim,

Aut morere, inquit, o
Proete, aut interfice
Bellerophontem,

Qui nostrum invitae vo-
luit conscendere lectum:
cum tamen ipsa prius pudore
illius tentato repulsam
tulisset. Et parum abfuit,
quin in certamine cum chi-
maera periret juvenis, qui
hanc mercedem retulit suae
temperantiae, et pudoris
adversus hospitem, ut libi-
dinosae mulieris insidiis pe-
teretur. Phaedra autem, ipsa
quoque similia cum detulisset
contra suum privignum,
efficit, ut execrabilis fieret
patri, nihil, Dii boni! nihil

ὁ θεός, οὐδὲν ἀνόσιον ἐργασμένον. Ναί, φήσιν τις. ἀλλ' 27
 ἀξιοπίστός ἐστιν ἵνα οὕτως ὁ διαβάλλων α) ἀνὴρ, τὰ τε ἄλλα p. 157.
 δίκαιος, καὶ συνετός εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν b) προσέχειν
 αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἂν c) τοιοῦτο d) κακουργήσαντι. ἄρ' οὐν
 τοῦ Ἀριστείδου ἐστὶ τις δικαιότερος; ἀλλ' ὁμως κακείνους p. 158:
 συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρώξυνε τὸν δῆμον,
 ἧς, φασιν e), ἐκεῖνος, πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνημέ-
 νος. δίκαιος μὲν γὰρ, ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους, Ἀριστείδης,
 ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐτὸς ἦν, καὶ χολήν f) εἶχε, καὶ ἡγάπα
 τινὰς g), καὶ ἐμίσει. Καὶ εἴ γε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ 28
 Παλαμίδους λόγος, ὃ ἡ συνετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, κἂν i).
 τοῖς ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλὴν k) καὶ ἐνέδραν ὑπὸ
 φθόρου φαίνεται συνεθετικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαίμου, καὶ
 φίλου, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐκπεπλευκότος· οὕτως
 ἔμφυτον ἅπασιν ἀνθρώποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἁμαρτία. p. 159.

- α) διαβάλλων] διαβλῶν Aug. 2. b) ἐχρῆν] „χρῆν B.“
 c) μηδὲν ἂν] μηδένα vel μηδέν ἂν conj. Belin d) τοιοῦ-
 το] „τοιούτων B.“ e) φασιν] „φασιν] Vulgo male φασιν, sed
 φ' i per compendium B. Fl. Fr.“ Ὡς φασιν ἐκεῖνος vult Bel.
 τῆς πρὸς ἐκεῖνον πολ. φ. ὑπ. Seager. Vid. Adaot. f) χολήν]
 „Bene sic Par. Amst. χολήν male Salm. Fl. B. 1. et 2. χολῶν
 Ald. Fr. et Hag. sine puncto subscripto, item B.“ In Bas. 3.
 est χολήν. g) τινὰς] „τινὰ Fl. et B.“ Sic etiam Aug. 2. 3.
 et Gori. h) ὁ] „sine articulo B.“ i) κἂν] κἂν B. 1. et 3.
 k) ἐπιβουλὴν] ἐπὶ βουλὴν Ald. 2.

nefandum cum patrasset. Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus nonnunquam est delator, qui justus caetera et prudens esse videatur: et oportebat rationem illius habere, qui nunquam tale malefictum commiserit. Numquid ergo est aliquis Aristide justior? Sed tamen ille etiam coivit contra Themistoclem, et concitavit una populum, eodem nemp̄e, ajunt, quo iste, civilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet justus, si cum aliis

comparetur, Aristides: at homo erat ipse quoque, et bilem habebat, et amabat quosdam atque oderat. Et, si vera est illa de Palamede narratio, Graccorum ille prudentissimus, et aliis rebus optimus, machinationem illam atque insidias invidia composuisse deprehenditur contra virum consanguineum, et amicum, et qui ad ejusdem societatem periculi una navigaverat. Adeo insitum est hominibus omnibus in tali re peccare. Quid

- 29 Τί γάρ ἄν τις ἦ τὸν Σωκράτην λέγει, τὸν ἄδικον πρὸς
 p. 159. τοὺς Ἀθηναίους διαβεβλημένον ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπιβουλον;
 ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην, τοὺς μετὰ τηλικαύ-
 τας νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτους γενομένους;
 μυρία γάρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη
 30 γνώριμα. Τί οὖν χρῆν καὶ l) ποιεῖν τὸν γε τοῦν ἔχον-
 τα m), ἢ ἀρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦντα; ὅπερ, οἶμαι,
 καὶ Ὁμηρὸς ἐν τῷ περὶ Σιυρήνων μύθῳ ᾗνῃξατο n), παρα-
 πλεῖν κτελέσας τὰς ὀλεθρίους ταύτας τῶν ἀκουσμάτων
 ἡδονὰς, καὶ ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ
 p. 160. ἀναπειταννύειν τοῖς πάθει ο) προειλημμένοις, ἀλλ' ἐπιστή-
 σαντα ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς λεγομένοις,
 τὰ μὲν ἄξια προσέσθαι καὶ παραβάλλεσθαι p), τὰ φαῦλα
 δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελαῖον, τῆς
 μὲν οἰκίης θυρωροὺς καθιστάναι q), τὰ ὦτα δὲ καὶ τὴν
 31 διάνοιαν ἀνεωγμένα ἔξν. Ἐπειδὴν τοίνυν r) τοιαῦτα προσή-
 τις λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ s) χρῆ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν.

l) χρῆν καὶ] Vulgo χρῆναι. Conjecerunt Guyet. χρῆ, Gesn. χρῆν, Reitz. χρῆ καὶ. Vid. Adnot. m) ἔχοντα] „Et hoc et ἀμφισβητοῦντα esse in omnibus Edd. ac B. adlevit Solanus.“ n) ᾗνῃξατο] Sine jota subscr. Reitz. et recent. o) πάθει.] „πάθεις male Fl.“ p) παραβάλλεσθαι] περιβάλλεσθαι conj. Guyet. q) „καθιστάναι] „καθιστάναι Fl. et B.“ Sic etiam Aug. 2. et 3. r) τοίνυν] „omisit B.“ s) αὐτοῦ] „ἐαυτοῦ B.“

enim de Socrate dicamus, injuste delato apud Athe- nienses pro impio atquo in- sidiatore? vel de Themisto- cle, aut Miltiade, post tan- tas victorias prodicionis Graeciae suspectos? Infinita enim numero sunt exempla, et pleraque fere jam cognita. Quid ergo facere par est prudentem, cum de (ali- cuius) virtute aut veritate disceptat? Quod, puto, Ho- merus etiam fabula de Sire- nibus obscure significavit, praeternavigare jubens per- niciosas illas auditionum

voluptates, et obturare au- res, nec ita temere illas pandere iis, qui perturba- tione quadam sunt occupati: sed apponere curiosi janito- ris instar rectam rationem his, quae dicuntur, omni- bus, quae admittat digna admissione, atque assumat, mala autem excludat repel- latque. Ridiculum enim fue- rit, domus quidem janitores constituere, aures autem ac mentem apertas sinere. Cum igitur dicens talia aliquis ac- cesserit, ipsum per se ex- plorare negotium oportet,

μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ὁρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον βίον, p. 160.
 μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχίνουσαν. ὅσα γὰρ τις πιθανώτε-
 ρος, τοσοῦτ' ἐπιμελεστέρας εἰ δέχεται τῆς ἐξετάσεως. οὐ δέ
 τοίνυν πιστεύειν υ) ἄλλοτρίᾳ κηρύσει, μᾶλλον δὲ μίσει x) τοῦ
 κατηγοροῦντος, ἀλλ' ἐαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον τῆς
 ἀληθείας, ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν φθόνον γ),
 καὶ ἐν φανερώ ποιησάμενον τὸν ἔλεγχον τῆς ἐκατέρου δια-
 νοίας, καὶ μισεῖν z οὕτω, καὶ ἀγαπᾶν τὸν δεδοκιμασμένον. p. 161.
 πρὶν δὲ τοῦτο ποιῆσαι ἐκ τῆς πρώτης διαβολῆς κεκινημέ-
 νον α), Ἡράκλεις, ὡς μειρακιῶδες, καὶ ταπεινόν, καὶ
 πάντων οὐχ b) ἥμισυ αἰδικόν. Ἀλλὰ τούτων ἀπάντων 32
 αἴτιον, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοία, καὶ τὸ ἐν σκότῳ
 ποιεῖν τὸν ἐκάστου τρόπον c). ὡς εἴ γε θεῶν τις ἀπο-
 καλύψειν ἡμῶν τοὺς βίους, οἴχοιτο ἂν φεύγουσα ἐς d) τὰ
 βάραθρα e) ἢ διαβολή, χώραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἂν πεφω-
 τισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

i) ἐπιμελεστέρας] „ἐπιμελίσταρον B.“ u) πιστεύειν] „neg-
 lexii B.“ x) μίσει] „μισους B.“ γ) φθόνον] λόγον conj.
 Guyet. z) μισεῖν] „μισους iterum B.“ α) κεκινημένον]
 εἶναι addi vult Guyet. b) οὐχ] „non comparet in B.“ c)
 τρόπον] βίον Aug. 3. sed superscr. γρ. τρόπον. d) ἐς] „καὶ
 ἐς B.“ e) ἐς τὰ βάραθρα] absunt ab Aug. 2.

neque aetate considerata di-
 centia, neque vita alia, ne-
 que ea, quae in sermonibus
 illius forte inest, solertia.
 Quo enim quis probabilior
 est, eo curiosiore explora-
 tione opus habet. Non
 oportet igitur credere alic-
 no iudicio, vel odio potius
 accusantis, sed examen ve-
 ritatis sibi servare, suamque
 sibi invidiam delatori red-
 dere, et, qua quisque mento
 sit, in claram lucem pro-
 trahere, ac sic demum vel
 amare vel odisse, prout
 quemque probaveris. Prius

autem hoc facere prima
 permotum delatione, quam
 puerile est, bone Hercules!
 et humile, et non minime
 inter omnia inhonestum. At
 harum rerum omnium caus-
 sa, quam principio diceba-
 mus, ignorantia, et quod
 mores uniuscujusque in ob-
 scuro sunt. Quae cum ita
 sint, utinam Deorum aliquis
 vitas nostras aperiat! ired
 sane fuga praecepit in bara-
 thrum delatio, locum nem-
 pe, rebus a veritate collu-
 stratis, non iam habitura.

Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ (α).

ARGUMENTUM.

Rhetor quidam, Timarchus, ut videtur, nomine (vid. cap. 27. ibique nott.) et idem fortassis iste indoctus scriptoria nostri popularis, adversus quem primus hujus tomi libellus conscriptus est, (vid. adnot. ad cap. 3.) homo nequissimus, a Luciano nostro contumelioso quondam nomine ἀποφρᾶς dictus, hujus vocis insolentiam riserat. Quare Lucianus jam hoc famoso libello miserrimum homunculum maxima cum acerbitate ita perstringit, ut ostendat non solum probam esse vocem ἀποφρᾶς, ignorantissimum vero eum, qui usum ejus ignoret; sed etiam vere vim ejus cadere in teterrimi hominis vitam et naturam.

1. Ἄλλ' ὅτι μὲν ἡγνός τις τοῦνομα τὴν Ἀποφράδα, παντὶ που
p. 162. δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἡτιῶ βάρβαρον εἶναι με τὴν φωνὴν
ἐπ' αὐτῇ b), εἰπόντα ὑπὲρ c) σοῦ, ὡς ἀποφράδι ὁμοίος
εἴης d); (τὸν γὰρ τρόπον e) σου, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰ-

a) KATA TIMARCHON] „Junt. et V. 2. solae et Schol. hoc addunt. Cett. non habent, nec M.“ b) ἐπ' αὐτῇ] glossema videntur Guyeto, sine idonea caussa. c) ὑπὲρ] „πρὸ Fl. et marg. A. 1. ex eadem, credo.“ d) εἴης] ἂν praelegi pro consueta sua temeritate vult Bel. e) τὸν γὰρ τρόπον] „restitui ex W. Fl. Bas. 1. (imo Bas. 3. nam prima habet vulgatam.) Τῶν γὰρ τρόπων enim Ald. Hag. Par. Salm. etc. minus recte.“

PSEUDOLOGISTA

SIVE DE DIE NEFASTO, CONTRA TIMARCHUM.

Verum enimvero ignotum nomine barbarici circa lin-
tibi fuisse nomen Apophras, guam, qui dixerim, esse te
uniconique manifestum. Qui Apophradi, hoc est, atro
enim accusares me hoc ipso diei similem? (Memini enim

κίσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ f) παντάπασιν ἀνήκοος p. 162. ἦσθα τοῦ ὀνόματος; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὃ, τι καὶ βούλειται εἶναι g), διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τοῦ Ἀρχιλόχου ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τοῦ πτεροῦ συνελήφας· εἴπερ τινὰ ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχιλόχον, Πάριον h) τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ i) ἐλεύθερον, καὶ παρ- ῥήσις συνόντα, μηδὲν ὀκνοῦντα ὀκνιδίξειν, εἰ καὶ ὅτι μά- λιστα k) λυπήσειν ἔμελλε τοὺς περιπετεῖς l) ἐσομένους τῇ χολῇ m) τῶν ἰάμβων αὐτοῦ. ἐκεῖνος τοίνυν πρὸς τινὸς τῶν τοιούτων ἀκούσας κακῶς, Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰλη- φέναι τοῦ πτεροῦ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὃ Ἀρχιλόχος, φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης· ὁπόταν δὲ καὶ τοῦ πτεροῦ ληφθῇ, γεγωνότερον βοῶντι. καὶ σὺ δὲ, ἔφη, ὦ κακὸδυμιμον ἄνθρωπε, τί βουλόμενος ποιητὴν λάλῳ p. 163. παροξύνεις ἐπὶ σεαυτὸν n), αἰτίας ζητοῦντα, καὶ ὑποθέ-

f) εἰ μὴ καὶ] εἰ καὶ μὴ 2954. g) εἶναι] omittit 2954. pro- bante *Belino* ob cap. 12. et alia ejusdem generis loca. Sed ipse persuasit sibi, non opus esse a vulgata recedere. h) Πά- ριον 2954. i) κομιδῇ] κομιδῇ sine jota subscr. veit. Edd. ante *Bip.* item mox cap. sq. k) ὅτι μάλιστα] „*Sic Par. J. (A. 2. B. 1. 5.) Ὅτι μάλιστα junctim Fl. Mag. Salm. (et A. 1.)*“ l) περιπετεῖς] „*παραποθέως Menag. et Guyet. conjiciunt. Nihil mutant Edd. nec M.*“ Προπετεῖς conj. *Bcl.* in] χολῇ] „recte W. et *Schol.* ut voluit *Palm.* ac res ipsa clamat. *Χολῇ* Edd. misere.“ n) ἐπὶ σεαυτὸν] „*ἑαυτῷ sine ἐπὶ Fl. quod etiam adscivit marg. A. 1.*“ *Sic etiam 2954.*

profecto, tuos me mores tali dici assimilare) si omni- no nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid sibi velit, paullo post te docebo. Jam vero illud tibi Archilochi dicam; *Cicadam* alisprehendisti! si quidem jamborum quendam poëtam nosti Archilochum, Parium genere, virum omnino libe- rum, et fiducia quadam uti solitum, nec cunctantem maledicere, si vel maxime laesurus videretur eos, qui

in bilem jamborum suorum incidissent. Hic igitur, cum male ipsi a quodam ex illo genere dictum esset, dice- bat, alisprehensam ab eo esse cicadam, ipsum se ci- cadao comparans Archilo- chus, strepero natura sua, etiam nemine cogente, *ani- mali*, si vero etiam ala pre- hendatur, clamanti sonan- tius. *Sic tu*, inquebat, *in- felix, quid tibi vis, cum loquacem in te poëtam con- citas, occasiones et argu-*

2 σεις τοῖς ἰάμβοις; Ταῦτά ο) σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, οὐ,
 p. 163. μὰ τὰν Δία, τῇ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἱμαντόν ρ)· πόθεν q);
 πολλοῦ γε καὶ δέω· σοὶ δὲ μυρία r) συνειδῶς ἰάμβων ἄξια
 βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ οὐδ' ἂν ὁ Ἀρχιλόχος αὐτὸς
 διακρίσσει, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν
 Ἱππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτοῦ κἂν ἐν τοῖς πρὸς ὄν-
 των σοι κακῶν. οὕτω σὺ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ
 βδέλυρᾷ, τὸν Ὀροδοικίδην s), καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ
 τὸν Βούπαλον t), τοὺς ἐκείνων ἰάμβους. καὶ εἴκει θεῶν τις
 ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σοι τότε τὸν γέλωσιν ἐπὶ τῇ ἀποφράδι
 λεχθείσῃ, οἷς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν u) καταφανέστερος γένοιτο
 κομῳδῇ ἀπαίδευτος ὢν, καὶ τὰ κοινὰ ταῦτά, καὶ τὰ ἐν
 ποσὶν ἀγνοῶν, ἀρχὴν δὲ εὐλογον παρύσχεις τῶν κατὰ σοῦ
 λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἰκοθὲν σε ἀκριβῶς εἰδότε,
 καὶ μηδὲν ὑποστειλουμένῳ x) τὸ μὴ οὐχὶ πάντα ἐξεπεῖν·
 p. 164. μᾶλλον δὲ κηρύξαι y) ἃ πρῶτα νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν

o) Ταῦτά] „Ταῦτα Edd. priores.“ p) ἱμαντόν] ἱαντόν Gorl.
 q) πόθεν;] „Nihil mutant Edd. nec M.“ r) μυρία] μυρίων
 acrius fore putat Seager. Imo contraria ratio acrior, si hoc
 unice nunc quaeras. s) Ὀροδοικίδην] „Ὀροκίδην Fl. Ὀρο-
 δοκίδην W. Vulgatum tenent Edd.“ Ὀροδίκην Gorl. t) Βού-
 παλον] „Βουκόλον male Fl.“ u) Σκυθῶν] σκυτέρων conj.
 Kuster. x) ὑποστειλουμένῳ] „ὑποστειλουμένῳ Fl.“ y) κη-
 ρύξαι] κηρύξαι priores.

menta jambis quaerentem?
 Haec ipse quoque tibi com-
 minor, non profecto, quasi
 Archilochus me comparem:
 unde enim? multum sane
 ab eo absum: sed quod novi
 sexcenta tua facinora jambis
 digna, quibus ne ipse qui-
 dem sufficere mihi Archilo-
 chus videtur, etiamsi Simo-
 nidem et Hipponactem ad-
 vocet, ut secum vel unum
 eorum, quae tibi insunt,
 malorum carmine descri-
 bant: adeo tu pueros in
 omni impuritate ut videan-
 tur effecisti Orodœcidem,
 et Lycambem, et Bupalum,

jamborum illorum argumen-
 ta. Ac videtur Deorum ali-
 quis in labia tuum adduxisse
 tibi risum de dicta a me
 Apophrade, ut ipse quidem
 manifestius; quam Scythae,
 ruditis omnium rerum
 convinceretur, qui commu-
 nia ista, et quae ante pedes
 sunt, ignores; occasionem-
 que et principium praeberes
 contra te scribendi viro
 libero, quique te domo
 inde accurate novit, neque
 metuat quidquam, quo mi-
 nus omnia proferat, vel
 praeconio vulget potius,
 quaecunque, praeter multa

ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς τοῖς πρὶν ἐκείνοις. Καίτοι 2) 3
 μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παιδείας νόμῳ παρῶνσιά- p. 164.
 ζῆσθαι πρὸς σέ. οὔτε γὰρ ἂν αὐτὸς ποτε βελτίων γένοιτο
 πρὸς τὴν ἐπιτίμησιν, οὐ μᾶλλον ἢ κἀνθάρος μεταπεισθεῖη
 ἂν, μηκέτι τοιαῦτα α) κυλινθεῖν, ἀπαξ αὐτοῖς συνήθη
 γινόμενος. οὔτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν ἀγνοοῦντα ἔτι τὰ
 ὑπὸ σοῦ τολμώμενα, καὶ ἃ γέρον ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν β)
 παρανομεῖς. οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς c), οὐδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς
 εἰ οὐδὲ δεῖ τις τοῦ ἀποδύσσοντος τὴν λεοντήν, ὡς φανε-
 ρὸς γένοιτο πανθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ἑπεροβόρων
 ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι d), ἢ ἐς τοσοῦτον Κυμαῖος εἴη, ὡς,
 μὴ ἰδὼν, εὐθὺς εἰδέναι ὄντων ἀπάντων ὑβριστότατον σε
 ὄντα, μὴ περιμείνας ὀγκωμένου προσέτι ἀκούειν. οὕτω
 παλαι καὶ πρὸς e) ἑμοῦ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις
 κτεήρυνται τὰ σά, καὶ δόξαν οὐ μικρὰν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς
 ὑπὲρ τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα f), p. 165.

2) Καίτοι] καίτοι male J. Itidem Ald. 2. 3) τοιαῦτα]
 τὰ αὐτὰ mallet Schmied. b) ἑαυτὸν] „Et sic Fl. cum cett.“
 c) οὐχ οὕτως ἀσφαλῆς] „Nil mutant Edd. nec M.“ Οὐχ
 ὅπως ἀσφ. Bel. minus apte. d) ἦκοι] οἶκοι 2954. e) πρὸς]
 πρὸ Bel. et Schm. e 2954. et Gort. Vid. Adnot. f) Μίσθων-
 ται] „Sic Edd. et M. Fors. Ἰμειθώνται.“

illa antiqua, nunc etiam noctu atque interditi per-
 petras. Quamquam vanum
 fortasse et supervacuum
 fuerit, libertate illa, quae
 eruditos decet, apud te uti:
 neque enim ipse unquam a
 reprehensione fias melior,
 non magis, quam scara-
 baeus dediscat volvere talia,
 cum semel iis assueverit;
 neque puto quemquam esse,
 qui adhuc ignoret, quae
 audeas, quaeque senex ho-
 mo in te ipsum designes.
 Non ita securus, non ita
 obscure impurus es: neque

opus est, qui leoninam tibi
 detrahat, ut appareat, te
 asinum esse, nisi quis forte
 ab Hyperboreis inde modo
 ad nos venerit, aut adeo
 sit Cumanus, ut non ad
 primum statim conspectum
 cognoscat, asinorum te om-
 nium esse insolentissimum,
 neque expectet, dum ru-
 dentem etiam audiat; adeo
 olim et a me, et apud om-
 nes, et saepe, tua vita
 praeconio vulgata est; et
 famam eo nomine non par-
 vam habes supra Ariphta-
 dem, supra Sybaritam Mi-

p. 165. ὑπὲρ τὸν Χίων ἐκείνον g) Βάσταν h), τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δύο λέγειν, ὡς μὴ 4 αἰτίαν ἔχοιμε μόνος αὐτὰ ἀγνοεῖν. Μᾶλλον δὲ παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου προλόγων εἰς, ὁ "Ελεγχος, φίλος Ἀληθεία καὶ Παράησις θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος i) τῶν ἐπὶ τὴν σκηνὴν ἀναβαίνοντων, μόνους ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, πάντα καὶ εἰδότης, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γοῦν τοῦτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθελήσειεν ἡμῖν προεἰσελθῶν k) οὗτος διηγῆσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τοῦ δράματος τὸν λόγον. "Ἄγε τοίνυν, ὦ πρόλογον καὶ δαιμόνων ἄριστε Ἐλεγγε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τοῖς ἀκούοντας, εἰς οὐ μάτην, οὐδὲ φιλαπεχθημόνως, οὐδ' ἀνίπτοις ποσὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τόνδε τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶν τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισοῦντες τὸν ἀνθρώπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα l) μόνα εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγησάμενος, ἵλεως ἀπιθὶ ἐκποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα ἡμῖν κατὰ-

g) ἐκείνον] omittit Gori. h) Βάσταν] „Et hoc Edd. atque M. Βάσσον adscripsit Solanus.“ i) ἀσημότατος] ἐπισημότατος 2954. k) προεἰσελθῶν] προεἰσθῶν 2955. l) ταῦτα] αὐτὰ 2955.

sthonem, supra Chium illum Bastam, illum similibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne reprehendar, qui solus ea ignorem. Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus, Elenchus, amicus Veritati et Libertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum, qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui et novit omnia, et diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos ac-

cedere, et enarrare spectatōribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide, ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias pronō, neque illotis, quod ajunt, pedibus ad hanc disputationem devenerimus, sed cum propriam injuriam ulciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola ubi dixeris, et aperte exposueris, propitius e vestigio discedere hinc poteris, et

λυπε m)· μιμησόμεθα γάρ σε, καὶ διελύξομεν τὰ πολλὰ, p. 166.
 ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἔνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαι
 σε n). μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτοὺς ἐπαινήσης o), ὃ φησιν
 Ἐλεγε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτῷ· οὐ
 γὰρ ἄξιον. θεῶν ὄντι ἐπὶ στόμα p) σοὶ ἐλθεῖν τοὺς περὶ
 τῶν αὐτῶ καταπίπτων λόγους. Ὁ γὰρ σοφιστὴς οὗτος 5
 εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν
 ποτὲ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλοῦ συγγραμμένον ἐπιδειξό-
 μενος τοῖς πανηγυρισταῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ συγγράμματι,
 ὁ Πυθαγόρας κωλύμενος ὑπὸ τινος Ἀθηναίου, οἶμαι,
 μετέχειν τῆς ἐν q) Ἐλευσίνι τελετῆς, ὡς βάρβαρος, ὅτι
 ἔλεγεν αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας πρὸ ταύτου ποτὲ, καὶ Εὐφορ- p. 167.
 βος γυγνόμεναι. ξιύχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ r) κατὰ τὸν Δι-
 σσώπου κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων s) ἀλλοτριῶν
 πτερῶν. βουλόμενος δὲ t) μὴ ἔωλα δοῖναι λέγειν, ἀλλ' αὐ-

m) κατάλυπε] Sic Edd. vet. cum Codd. 2955. et 3011. Sed
 κατάλυπε Reitz. Bip. et Schm. e W. n) μηδένα αἰτιά-
 σασθαι σε] „Nil mutare Edd. nec M. addit Solanus.“
 Αἰτιῶσθαι tantum habet 2955. o) ἐπαινήσης] ἐπαινέσεις
 2955. et 3011. Totum locum sic refinxit Belinus: μήτε δὲ
 μῖον πρὸς αὐτῶν ἐπαινήσῃ, admodum improbabili-
 ter. p) στόμα] „Recte sic M. Fl. Hag. Par. Salm. etc. Στόματος
 J. et marg. A. 1.“ q) ἐν] „Neglexit praepositionem W.“
 r) αὐτῷ] „Sic W. J. et marg. A. 1. Αὐτῷ Hag. Par. Salm.
 Fl. Bas. 1. (et 3.) Ald. (1. et 2.) Fr.“ s) ποικίλων] „ποι-
 κίλων J. et Ald.“ t) δὲ] δὲ Bas. 3.

reliqua nobis permittere.
 Te enim imitabimur, et
 convincemus eum in pleris-
 que, ut libertatis veritatis-
 que neglectae nemo te accu-
 sare possit. Neque vero me
 laudaveris apud illos, Elen-
 che carissime, neque, isti
 quae insunt, temere effun-
 das. Neque enim dignum
 fuerit, tibi, qui Deus es,
 in os venire sermones de
 rebus adco despuendis. Ni-
 miram iste, qui Sophistam
 se esse ait, ista jam loquitur
 Prologus, Olympiam venit

aliquando, orationem olim
 conscriptam habiturus in
 panegyri. Erat autem argu-
 mentum libelli, Pythagoras
 prohibitus ab aliquo, Athe-
 niensium puto, sacris Eleu-
 siniis interesse, tanquam
 Barbarus, quod ipse dicti-
 taverat Pythagoras, se quon-
 dam Euphorbum fuisse. Erat
 porro oratio illa ad Aesopi-
 cae corniculae instar con-
 sarcinata ex multis pennis
 alienis. Cum autem vellet
 non antiqua videri dicere,
 sed velut ex tempore propo-

- p. 167. τοσχεδιάζειν υ) τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δέχται τῶν συνήσαν-
 τινος (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκείνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ
 πολλὰ), ἐπειδὴν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν
 Πυθαγόραν αὐτῷ προελέσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε,
 καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγό-
 ρου ἐκείνου λόγον x). Ἦν δὴ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὁ μὲν πάνν
 ἀπίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει γ), συνείρων, ὅλον εἰκός, ἐκ
 πολλοῦ ἐσπερμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ οὐ μάλιστα z)
 p. 168. ἡ ἀναισχυντία οὕσα α) ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὤρειγε, καὶ
 συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκουόντων.
 καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρία ἐκείνον μεταξὺ ἀποβλέποντες,
 ὑπεδήλουν, ὥς οὐ λέληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ὀφειοῦ-
 γίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γινωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην
 τὴν ἀκρόασιν διετέλειαν, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον ἔχοντες
 ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχουσι b) πρὸς τὸ δια-
 γινώσκαι, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκί-

υ) αὐτὸ τοσχεδιάζειν] „σχεδιάζειν Coll. et Schol.“ x) τὰν —
 λόγον] „τὸν receptum ex W. Tῶν Edd. pessime, quam ta-
 men λόγον mox haberent. Tῶν — ἐκείνου λόγων Fl. Ἐκείνου
 Edd. ceit. et M.“ Tῶν ὑπ. Ilud. ἐκείνου λόγων 2954. et Corl.
 e quibus ἐκείνων, pro ἐκείνου, probatur Belino. γ) ὑποκρί-
 σει] ὑποκρίσει Bus. 3. z) μάλιστα] μέγιστη conj. Guyet.
 α) οὕσα] παρούσα conj. Gesk. b) ἔχουσι] ἔχουσι Fl.
 Nihil a vulgata ablit M.“ Ἐχουσι etiam 2954d

nere, quae de libro edidice-
 rat: rogat sodalium ali-
 quem (erat ille Patrensis,
 in caussis multum versatus
 homo), cum argumenta pos-
 ceret dicendi, Pythagoram
 ut ipse deligeret. Idque facit
 homo, ac persuadet theatro,
 ut audire vellent homines
 illam pro Pythagora oratio-
 nem. Postea iste in actione
 valde improbabilis, qui con-
 necteret orationem, qualem
 videri necesse est a longo
 inde tempore commentatam
 et meditatam, etsi quam
 maxime praesens homini

impudentia pro illo pugna-
 ret, et manum illi porrige-
 ret, et certamen illius adju-
 varet. Risus interim multus
 apud auditores, cum alii
 in Patrensem illum intuen-
 tes, subindicarent, auxilium
 istius imposturae ab illo
 praestitum non latere: alii
 vero, qui agnoscerent quas
 dicebantur, toto, quo au-
 diebant, tempore illud unum
 agebant, ut alter alterius
 memoriam tentaret in agno-
 scendo, cujus esset unum-
 quodque eorum Sophistarum,
 qui paullo ante nostram as-

μησαντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν. Ἐν δὲ 7
 τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τῷδε συγγραψας ἦν ἐν P. 168.
 τοῖς γελῶσι καὶ αὐτοῖς. τί δ' οὐκ ἔμελλε γελῶν ἐφ' αὐτοῖς
 περιφανεῖ, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχυντῶ τολμήματι; καὶ
 πῶς c); (ἔστι δὲ ἀπραιγὲς d) γέλωτος) ὁ μὲν τὴν φωνὴν
 ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾔστο, θρηγνόν τινα ἐπηύλετο τῷ
 Πυθαγόρῃ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον κιθαρίζον
 περιώμενον e) ὄρων f), ἀνεκώχασας μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς
 οὗτος ὁ ἐμός· ὁ δὲ ἰδὼν ἐπιστραφεῖς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε g)
 τότε αὐτοὺς ἐναγχοῦ. Ἐνθὺνδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχή, 8
 μᾶλλον δὲ ἢ ἀπὸ τῆς μεγάλης τουμηνίας τρίτη, ἐν ᾗ οἱ
 Ῥωμαῖοι, κατὰ τὴν ἀρχαίον, εὐχονται τὴν αὐτοῖς ὑπὲρ ἅπαν-
 τος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾷ h) τοῦ P. 169.
 βυσσιλέως κατασθησάμενου τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πε-
 πιστεύκασιν τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρη-
 ματίζεν τοῖς εὐχομένοις. ἐν τῇ αὐτῇ τοῖς αὐτοῖς ἐορτῇ καὶ ἱερο-
 μνηκῇ, ὁ τότε γελῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνους ἐπὶ i) τῷ ὑπο-

c) καὶ πῶς;] καὶ πῶς priores, partim cum interrogationis nota,
 partim continuo orationis nexu. d) ἀπραιγὲς] „ἀπραιγὲς
 male Coll. Vulgatum tuetur M.“ e) περιώμενον] „recte M.
 Pl. Par. etc. Περιώμενον male J. Ald.“ et quidem utraque Ald.
 f) ὄρων] ἰδὼν 2954. g) ἐξεπολέμωσε] „ἐξπαλήμωσε Coll.
 Vulgatum servant M. et Pl.“ Ἐξπολέμωσεν Schol. Sed ἐξπο-
 λέμωσεν αὐτοὺς sine τότε 2954. h) θύουσι Νουμᾷ] „θύου-
 σιν ἅμα W. male.“ i) ἐπὶ] „ita dedit Solan. ex Graev.
 Ἐπὶ etiam marg. A. 1. Ἐπὶ Edd. et M.“

tatem in declamationibus
 floruerunt. Inter hos autem
 omnes, qui riderent, ipse
 quoque fuit, qui hunc libel-
 lum scripsit. Qui enim non
 rideret auso tam manifesto,
 et improbabili atque impu-
 denti? Qui, inquam? Est
 autem aliqui risus impo-
 tens. Atque ille quidem in-
 flexa ad modulationem voce,
 threnum quendam, uti pu-
 tabat, accinebat Pythago-
 rae: at hic poeta meus, in
 suaves cachinnos solvi, asi-
 num videns citharam tracta-

re conantem. Verum iste
 conversus hoc observat. Hoc
 illos tum nuper inimicos
 reddidit. Deinde fuit prin-
 cipium anni, vel potius dies
 a magnis illis Kalendis ter-
 tius, quo Romani prisco
 quodam more, et ipsi vota
 quaedam pro toto anno, et
 sacra faciunt, a Numa rege
 praescripta, creduntque, Deos
 illo maxime die operam dare
 precantibus. Hoc igitur festo
 die atque sacro, is, qui ri-
 serat Olympiae insititium
 illum Pythagoram, cum vi-

p. 169. βαλμαίῳ Πυθαγόρῃ, ἰδὼν προσέοντα τὸν κατάπτυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λόγων ὑποκριτὴν (ἐτυγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐτοῦ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν, καὶ μιανίαν τοῦ βίου, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγγετο, καὶ ἃ ποιῶν κατείληπτο), ὧρα κ) ἡμῖν, ἔφη πρὸς τινα τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάνεστον τοῦτο θέαμα, ὃς φανεῖς εἶδικε τὴν ἡδίστην ἡμέραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσιν. τοῦτ' ι) ἀκούσας ὁ σοφιστὴς, τὴν ἀποφράδα, ὡς τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ τὸν ἄνδρα τοῦ πάλας ἐκείνου γέλωτος ἡμύνετο, ὡς γοῦν ᾔετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀποφράς· τί δαὶ μ) τοῦτό ἐστι; κάρπός τις, ἢ βοτάνη τις, ἢ σκευὸς; ἄρα n) τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομένων τί ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν οὔτε ἤκουσα πώποτε, οὔτ' ἂν συνίην πατέ ὁ, τι καὶ λέγει ο). 9. Ταῦθ' ὁ μὲν ᾔετο κατὰ τοῦτου διεξιέναι, καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλων p). ἐλελήθει δὲ καθ' αὐτοῦ q) τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπαιδευσίας ἐκφέρων. ἐπὶ τούτῳ

κ) ὧρα] ὧρα Bas. 3. ι) τοῦτ'] „ταῦτ' marg. A. 1.“ m) δαὶ] Sic Schm. ex W. pro vulg. δέ. n) ἄρα] ὧρα Bas. 1. et 3. ο) λέγει] „Ita dedit Solanus ex W. Ἀργο. Edd. priores.“ p) γέλων] „Constare lectionem notat Solanus.“ q) καθ' αὐτοῦ] „Sic dedi ex Par. Κατ' αὐτοῦ cett. et M.“

deret accedere conspuendum statim risit, et prioris illius istum atque superbum alienae orationis histrionem, cuius etiam mores accurate nosset, et reliquam vitae istius libidinem atque impuritatem, quaeque facere diceretur, et in quibus deprehensus fuerat, Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devitemus infelicis occursus hoc spectaculum, qui sua praesentia jucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) videtur facturum. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tanquam peregrinum et alienum Graecis nomen

statim risit, et prioris illius risus nomine virum ultus est, ut quidem sibi videbatur, et apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero id rei est? fructusne aliquis? an herba quaedam? an vas? an esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras? Equidem nec audiui unquam, neque intelligebam unquam, quid sibi velit. Talia iste contra hunc meum se disputare opinabatur, multumque Apophiradi risum constabat, ignarus nempe, ultimum se hoc ruditis contra se indicium proferre.

τόνδε τὸν λόγον γ) συνίγραψεν, ἐμὲ δ) προεισπέμψας ὑμῖν, p. 170.
 ὡς δείξει τὸν αἰδόμενον σοφιστὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων
 ἀγνοοῦντα, καὶ ὅποσα κἄν ι) οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ
 τῶν καπηλείων εἰδέϊεν υ). ταῦτα μὲν ὁ Ἑλεγχος. Ἐγὼ δὲ 10
 (ἡδὴ γὰρ αὐτὸς παρείληφα τοῦ δράματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος
 ἂν εἴην, τὰ ἐκ τοῦ Δελφικοῦ τρίποδος ἡδὴ λέγειν, οἷα μὲν
 σου τὰ ἐν τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα
 δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἴτα
 εἰς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν
 Ἐφέσῳ νῦν, ἅπερ κεφαλαιωδέστατα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς,
 καὶ κορυφῇ, καὶ κορωνίς τοῦ τρόπου. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν
 παροιμίαν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδοὺς ἐμισθώσω, καιρὸς ἡδὴ
 σοι ἀκούειν τὰ σαυτοῦ κακά. Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μὴ 11
 δέπω· περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἰπέ γάρ μοι πρὸς p. 171.
 Πανδῆμου x), καὶ Γενετυλλίδος γ), καὶ Κυβήβης z), πῇ
 σοι μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τοῦνομα εἶναι ἔδοξεν ἢ
 ἀποφράς; νῆ Δί', οὐ γὰρ ἦν τῶν Ἑλλήνων ἴδιον, ἀλλὰ

γ) τόνδε τὸν λόγον] „τὸν λόγον τόνδε W.“ δ) ἐμὲ] ὁ ἐμὲ
 conj. Guyet. ι) κἄν] ἂν καὶ conj. Idem. υ) εἰδέϊεν] εἰδέ-
 σαι 2954. x) Πανδῆμου] „τις addit Solanus non dicens
 unde.“ γ) Γενετυλλίδος] „Γενετυλλίδος male J. et marg.
 A. 1.“ z) Κυβήβης] „Recte sic J. Κυβίβης male Edd. cett.
 et M.“

*Hac igitur causa hunc li-
 bellum conscripsit ille poëta
 meus, qui me ad vos prae-
 misit, ut ostendat, nobilem
 Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de
 officinis etiam et cauponis
 homines norunt. Ista qui-
 dem Elenchus. Ego vero
 (jam enim ipse suscepi quod
 reliquum est fabulae) jure
 meo jam possem ista velut
 e Delphico tripode dicere,
 quid in patria egeris, quid
 in Palaestina, quid in Ae-
 gypto, quid in Phoenice et
 Syria, quid deinde in Grae-
 cia et Italia: ac super om-*

*nia, quae nunc Ephesi, quae
 quidem maxime capitalia, et
 fastigium amentiae tuae, et
 imposita moribus tuis coro-
 nis. Cum enim, quod est in
 proverbio, Iliensis ipse tra-
 goedos conduxeris; jam de-
 cebat tua te mala audire.
 Sed potius ista nondum: de
 Apophrade autem prius.
 Nam dic mihi, per ego te
 Vulgivagam, et Genitricu-
 lam, et Cybeben oro, quare
 tibi reprehensione aut risu
 dignum Apophradis nomen
 visum est? Ita sane. Nec
 enim erat Graecorum pro-
 prium; sed alicunde quasi*

- p. 167. τοσχεδιάζειν ἢ) τὰ ἐκ τοῦ βιβλίου, δέχεται τῶν συνήθων
 τινός (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκείνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ
 πολλὰ), ἐπειδὴν αὐτῇσι τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὸν
 Πυθαγόραν αὐτῇ προκρίσθαι. καὶ οὕτως ἀνὴρ ἐποίησε,
 καὶ συνέπεισε τὸ θέλτερον ἀκούειν τὸν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγό-
 ρου ἐκείνου λόγον x). Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τούτῳ, ὃ μὲν πᾶν
 ἀπ'θανος ἐν τῇ ὑποκρίσει γ), συνέλκων, ὅλον εἰκός, ἐκ
 πολλοῦ ἰσπερμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ οἱ μάλιστα z)
 p. 168. ἡ ἀναισχυντία οὕσα α) ἐπήμυνε, καὶ χεῖρα ὤρεγε, καὶ
 συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκούοντων.
 καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεῖα ἐκείνου μεταξὺ ἀποβλέποντες,
 ὑπεδήλουν, ὥς οὐ λήλθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ῥαδιουργί-
 αν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην
 τὴν ἀκρόασιν διετέλειαν, ἐν τούτῳ μόνον ἔργον ἔχοντες
 ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχουσι b) πρὸς τὸ δια-
 γινώσκειν, ὅτου ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοχι-

n) αὐτοσχεδιάζειν] „σχεδιάζω Coll. et Schol.“ x) τὸν —
 λόγον] „τὸν receptum ex W. Tῶν Edd. pessime, quam ta-
 men λόγον mox haberent. Tῶν — ἐκείνου λόγων Fl. Ἰκείνου
 Edd. celt. et M.“ Tῶν ὑπ. Πυθ. ἐκείνου λόγων 2954. et Corl.
 e quibus ἐκείνων, pro ἐκείνου, probatur Belmo. γ) ὑποκρί-
 σε] ἀποκρίσει Bas. 3. z) μάλιστα] μεγίστη conj. Guyet.
 a) οὕσα] παρούσα conj. Geck. b) ἔχουσι] ἔχουσα Fl.
 Nihil a vulgata ablit M.“ ἔχουσι etiam 2954.

nere, quae de libro edidice-
 rat: rogat sodulium ali-
 quem (erat ille Patrensis,
 in causis multum versatus
 homo), cum argumenta pos-
 sceret dicendi, Pythagoram
 ut ipse deligeret. Idque facit
 homo, ac persuadet theatro,
 ut audire vellent homines
 illam pro Pythagora oratio-
 nem. Postea iste in actione
 valde improbabilis, qui con-
 necteret orationem, qualem
 videri necesse est a longo
 inde tempore commentatam
 et meditatam, etsi quam
 maxime praesens homini

impudentia pro illo pugna-
 ret, et manum illi porrige-
 ret, et certamen illius adju-
 varet. Risus interim multus
 apud auditores, cum alii
 in Patrensem illum intuen-
 tes, subindicarent, auxilium
 istius imposturae ab illo
 praestitum non latere: alii
 vero, qui agnoscerent quas
 dicebantur, toto, quo au-
 diebant, tempore illud unum
 agebant, ut alter alterius
 memoriam tentaret in agno-
 scendo, cujus esset unum-
 quodque eorum Sophistarum,
 qui paullo ante nostram as-

μησάντων ἐπὶ ταῖς καλουμέναις μελέταις σοφιστῶν. Ἐν δὲ 7
 τούτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τῶδε συγγράψας ἦν ἐν P. 168.
 τοῖς γελῶσι καὶ αὐτός· τί δ' οὐκ ἐκέλευε γελᾶν ἐφ' οὗτοι
 περιφανεῖ, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἐναισχύντῳ τολμήματι; καὶ
 πῶς c); (ἔσται δὲ ἀκρατὴς d) γέλωτος) ὁ μὲν τὴν φωνὴν
 ἐντρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, θορῶν τινὰ ἐπηύλετο τῷ
 Πυθαγόρῃ, ὁ δὲ τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, ὄνον πιθαρίζειν
 πειρώμενον e) ὄρων f), ἀνεκώχασας μάλα ἡδὺ ὁ ποιητὴς
 οὗτος ὁ ἐμός· ὁ δὲ εἶδεν ἐπιστραφεῖς. τοῦτο ἐξεπολέμωσε g)
 τότε αὐτοὺς ἐναγχοῦ. Ἐνθὲνδε ἦν μὲν ἡ τοῦ ἔτους ἀρχή, 8
 μᾶλλον δὲ ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νομηνίας τρίτη, ἐν ᾗ οἱ
 Ῥωμαῖοι, κατὰ τὴν ἀρχαίον, εὐχονται τε αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαν-
 τος τοῦ ἔτους εὐχάς τινας, καὶ θύουσι, Νουμᾶ h) τοῦ P. 169.
 βυσιλέως κατασθησάμενον ταῖς ἱερουργίαις αὐτοῖς, καὶ πε-
 πιστεύσας τοὺς θεοὺς ἐν ἐκείνῃ μάλιστα τῇ ἡμέρᾳ χρη-
 ματίζεν τοῖς εὐχόμενοις. ἐν τῇ αὐτῇ τοῖς ἐορτῇ καὶ ἱερο-
 μηνίᾳ, ὁ τότε γελῶν ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνους ἐπὶ i) τῷ ὑπα-

c) καὶ πῶς;] καὶ πῶς priores, partim cum interrogationis nota, partim continuo orationis nexu. d) ἀκρατὴς] „ἀκρατὴς male Coll. Vulgatum tuetur M.“ e) πειρώμενον] „recte M. Fl. Par. etc. Πειρώμενον male J. Ald.“ et quidem utraque Ald. f) ὄρων] ἰδὼν 2954. g) ἐξεπολέμωσας] „ἐξεπολέμωσας Coll. Vulgatum servant M. et Fl.“ Ἐξεπολέμωσας Schol. Sed ἐξεπολέμωσας αὐτοὺς siue τότε 2954. h) θύουσι Νουμᾶ] „θύουσιν ἅμα W. male.“ i) ἐπὶ] „Ita dedit Solan. ex Graev. Ἐπὶ etiam marg. A. 1. Τῷ Edd. et M.“

tatem in declamationibus floruerunt. Inter hos autem omnes, qui riderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scripsit. Qui enim non rideret auso tam manifesto, et improbabiliter atque impudenti? Qui, inquam? Est autem alioqui risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad modulationem voce, threnum quendam, uti putabat, accinebat Pythagorae: at hic poeta meus, insuaves cachinnos solvi, asinum videns citharam tracta-

re conantem. Verum iste conversus hoc observat. Hoc illos tum nuper inimicos reddidit. Deinde fuit principium anni, vel potius dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco quodam more, et ipsi vota quaedam pro toto anno, et sacra faciunt, a Numa rege praescripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is, qui riserat Olympiae insititium illum Pythagoram, cum vi-

p. 171. ποθεν α) ἐπεικωμάσαν β) αὐτοῖς ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτοὺς ἢ Θρᾷκας, ἢ Σκύθας ἐπιμείας. σὺ δὲ ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀθηναίων ἐξέκλεισας τοῦτο εὐθύς, καὶ ἐξεκήρυξας τοῦ Ἑλληνικοῦ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τούτῳ, ὅτι βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τοὺς ὅρους τοὺς Ἀττικοὺς. καὶ μὴν τί ἄλλο οὕτως Ἀθηναίοις ἐπιχώριον, ὥς τουτὶ τοῦνομα, φαῖεν ἂν οἷ γε σοῦ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥστε θαῖτον ἂν τὸν γ) Ἐρεχθεῖα, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένους ἀπογόνους, καὶ ἐπήλυδας εἶναι δ) τῶν Ἀθηνῶν, ἢ τὴν

p. 172. ἀποφράδα δείξειας οὐκ οἰκίαν καὶ αὐτόχθονα τῆς Ἀττι-
12 κῆς. Πολλὰ μὲν γάρ ἐστιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταῦτα τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν· ἀποφράδα δὲ μόνον ἐκεῖνοι τὴν μιαν, καὶ ἀπενκτὴν, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἀπρακτον, καὶ σοὶ ὅμοιαν ἡμέραν. ἰδοὺ καὶ μεμάθηκας ἤδη ὁδοῦ πάρεργον, τί βούλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφράς ἡμέρα, ὅταν μῆτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μῆτε εἰσαγωγίμοι αἱ δίκαι

α) ἀλλὰ ποθεν] Sic Edd. vet. Sed ἀλλὰ πόθεν male Reitz. et recent. b) ἐπεικωμάσαν] „Nil mutant Edd. nec M.“ Mutari tamen vult *Belinus* in ἐπεικωμάσαν. Sic bellissimam vocem longe inveniuntior exterminaverit. c) τὸν] Vulgo omis- sum articulum e Cod. 2954. probante *Belino* restituerunt *Bip.* et *Schm.* d) εἶναι] abest a Gorl.

comissatum venit illis a nas esse Athenis ostendas, Celtarum, aut Thracum, quam *Apophrada* demon- aut Scytharum collavie. Tu stres non domesticam esse vero (nosti enim Athenien- indigenamque Atticae. Mul- sium omnia) statim hoc ex- ta enim sunt, quae ipsi eo- clusisti, et praeconio de dem modo, ac reliqui ho- Graeco solo eiecisti. Hinc mines, appellant. *Apophra-* risus, quod barbarie loquor, *da* autem soli isti, atrum, et peregrinum in morem, et et abominandum, et infau- terminos Atticos egredior. stum, et inauspicatum, et Verum enimvero quod aliud similem tibi diem. Ecce jam ita Atheniensibus patrium obiter didicisti, quid sibi sit, atque hoc nomen, qui velit apud illos dies *Apo-* magis, quam tu, norunt phras: cum neque magi- talia, dixerint: adeo ut ci- stratus sui copiam faciunt, tius Erechtheum et Cecro- neque in jure aliquis con- pem peregrinus atque adve- veniri potest, neque sacra

ἄσι, μήτε τὰ ἱερὰ e) ἱερουργῆται, μήθ' ὅλως τι τῶν p. 172. αἰσίων τελεῖται, αὕτη ἀποφράς ἡμέρα. Ἐνομίσθη δὲ τοῦτο 13 ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἡ γὰρ ἀν *) ἡτηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτους καὶ ἀκύρους τῶν ἐνόμων πράξεων εἶναι, ἡ καὶ, νῆ Δία. . . καίτοι ἄκαιρον ἴσως, καὶ ἔξωρόν γε ἦδη, γέροντα ἄνδρα μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τούτων εἰδότα. πᾶν γοῦν τοῦτ' ἐστὶ τὸ λοιπὸν, κἄν ἐκμάθῃς αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔση. πόθεν γὰρ, ὦ οὗτος; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα κἄν f) ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅποσα ἔξω τοῦ πολλοῦ πάτου, καὶ ἄδηλα τοῖς ἰδιώταις· τὴν ἀποφράδα δὲ, οὐδὲ βουλευθεῖς ἀν' ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ τούτῳ καὶ μόνον ἀπάντων τούνομα. Ἔστω, φησὶ g) τις· ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν 14 ὀνομάτων τὰ μὲν λεπτὰ, τὰ δ' οὐ, ὅποσα κῦτῶν μὴ p. 173. συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράττοιμεν τὰς ἀκοάς, καὶ

e) ἱερὰ] omisum in Ald. 2. lapsu typothetae. *) ἀν] abest a Codd. 2954. 3011. et Gerl. librorum vel incuria, vel incutia. f) κἄν] „καὶ Fl.“ κἄν ἀγνοῦν conj. Guyet. Vid. Adnot. g) φησὶ] „Nil mutant Edd. et M. Leg. φησὶ.“ Vide omnino Adnot.

peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse volumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est. Illud vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim magnis superati proeliis, deinde dies hosce, quibus talia illis evenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil legitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, posset suscipi: aut etiam, per Jovem.... Quamquam intempestivum forte, et serum nimis jam, aliter instituere senem hominem, ac de novo docere talia, qui neque ea, quae

praecedunt, noverit. Nimirum, credo, hoc est *solum* reliquum: et hoc si discas, futurum ut omnia deinde noveris. Unde enim, mi homo? Reliqua enim si ignores, condonandum fuerit, quae extra communem *quasi* viam, et plebejis incognita: sed *apophrada*, no si velis quidem, aliter dixeris. Unum nempe hoc et solum omnium nomen. Esto, dicit *forte* aliquis. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non usitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque

p. 173. τιτρώσκοιμεν τῶν συνόντων τὰ ὅτα. Ἐγὼ δέ, ὃ βέλτιστε, πρὸς μὲν σέ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ ἐπὶ τῶν, ἡμαρτον, ἐχοῖν γὰρ, ἐχοῖν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια διαλέγεσθαι σοι, ὡς h) ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἐκούειν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἕλλησιν, οἶμαι, καθ' Ἑλλάδα γλῶττιαν συνεῖναι χορή. εἴτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνους τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν φωνῆς, τοῦτο ἐν τοῖς μάλιστα τοῦνομα διετέλεσεν, 15 οὕτως αἰεὶ, καὶ πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον. Εἶπον ἂν καὶ τοὺς πρὸ ἡμῶν κεχορημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτη σε διαταράξειν ἔμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιῶν i). μᾶλλον δέ, οὐδ' ἐγὼ σοι τοὺς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σύ μοι ἓνα τῶν πάλαι δείξας οὐ κεχορημένον τῷ ὀνόματι, Χρυσοῦς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στάθῃ k). καίτοι, ὅστις γέγων ὦν, καὶ ἀφῆλθε, τὰ τοιαῦτα, ἀγνωεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθῆναι πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ

h) ὡς] Sic Solanus correxerat vulgatam ἴσως, in quo tamen Reitzius et recevit, non sunt probissimum iudicium secuti. Sed vide, quod iure deinceps vulgo legatur ἐκμάθης pro eo, quod debebat, ἐκμάθοις. i) διεξιῶν] „Bene sic plurimac. Διεξιὼν J.“ k) στάθῃτι] „στάθυσιν W. male.“

corum, quibascum versamur, vulneremus. Ego vero, bone vir, peccavi, ad te ista de te dicens: oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, et auditu tibi essent jucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, et ab omnibus. Dicerem

etiam eos, qui ante nos hoc nomine usi sunt, nisi et ea ratione te perturbaturus essem, peregrina tibi et incognita poetarum, ac rhetorum, et historicorum nomina recensendo. Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non usum eo nomine, aureus, ajunt, stabis Olympiae. Etsi, quisquam senex et devexa ac tate haec talia ignorat, idem mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, et in Isthmo Corin-

Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοπον- p. 173.
νήσῳ, μὴ εἰδέναι. Λοικὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν, ὡς τὸ 16
μὲν ὄνομα ἦδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτοῦ ἄκαιρον ἡτιάσαι· p. 174.
φέρει δὴ καὶ ὑπὲρ τούτου πρὸς σὲ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα,
σὺ δὲ πρόσχε τὸν νοῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τοῦ
μηδὲν εἰδέναι. οἱ πάλαι 1) πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέ-
ρίψαν ἐς τοὺς σοὶ ὁμοίους ἕκαστοι τοὺς τότε (ἦσαν γὰρ
καὶ τότε, ὡς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς m) τὰ ἦδη, καὶ
μικροὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον· καὶ ὁ μὲν Κόθορσόν
τινα εἶπεν, εἰκάσας αὐτοῦ τὸν βίον, ἀμφίβολον ὄντα τοῖς
τοιούτοις ὑποδήμασιν· ὁ δὲ Ἀνπάην n), ὅτι τὰς ἐκκλησίας,
θορυβώδης ῥήτωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἐβδόμην, ὅτι
ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, κακῆϊνος ἐν ταῖς ἐκκλη-
σίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ παιδιᾶν ἐποιεῖτο τὴν σπου-
δὴν τοῦ δήμου. μὴ o) θῶς οὖν κῆμοι, πρὸς Ἀδώνιδος,
εἰκάσαι παμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, p. 175.

- 1) οἱ πάλαι] *El.* quod vulgo praefixerant, deest in *Fl.* et *Codd. W. 2954. 3011.* et *Gorl.* et nuncis inclusit *Schm.* m) *ες* abest a 2954. culpa, opinor, librarii, ob praecedentis voculae exitum. Injuria igitur omisit *Schmiederus*, monitus a *Belino*. n) Ἀνπάην] *Ανπάην* conj. *Guyet.* *Αἰσῶν Gesn.* cum quo fecerunt *Bel.* et *Hiel.* interpretes. Sed *Ανπάην* exhibet *Gorl.* o) μὴ] „delet *Marci.* adest in *Edd.* et *M.*“

thum, et Spartam in Peloponneso. Reliquum illud forte tibi fuerit, uti dicas, nomen quidem te scivisse, sed usum intempestivum a te esse reprehensum. Age igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam dicam: tu vero animum adverte, si non nimis parum tua referre putas, nihil scire. Antiqui multa id genus ante nos jecerunt in tui similes suae quisque aetatis (fuerunt enim tum quoque, ut verosimile est, abominandi quidam moribus, et impuri, et malefica vita): et alius Co-

thurnum quendam appellavit, vitam illius depingens, quae talibus calceamentis comparari posset; alius Rabiem, quod conciones tumultuosus orator perturbaret; alius Septimum, quod ut pueri septimis cujusque mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, rideretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi haberet. Nonne igitur mihi etiam hoc, per Adonidem, dederis, uti comparem hominem undique malum, flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque infausto?

- 17 ἡμέρα δυσφήμων καὶ ἀπαισίῳ; Ἡμεῖς καὶ τοὺς χωλοὺς
 p. 175. τῷ δεξιῷ ἐκτενόμεθα, καὶ μάλιστα, εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν
 αὐτούς. κἄν εἴ τις βάκηλον ἢ εὐνοῦχον ἴδοι, ἢ πίθηκον,
 εὐθὺς ἔξωκον τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀνυστρέφει, καὶ ἐπανέρ-
 χεται, οὐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέριους ἐκείνας
 πράξεις ἐσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ καὶ δυσ-
 φήμῳ κληδονίσματα. ἐν ἀρχῇ δέ, καὶ ἐν θύραις, καὶ p)
 ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωθεν τοῦ ἀπαντος ἔτους, εἴ τις
 ἴδοι κίμαιδον, καὶ ἀπόρρητα ποιοῦντα, καὶ τάσχοντα,
 ἐπίσημον ἐπὶ τούτῳ q), καὶ ἀπερὼγόντα, καὶ μονονουχὶ
 τοῦτομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα,
 p. 176. ἐπιλοκκον, ὄλεθρον, κύφωνα, βάραθρον, μὴ φύγη, μὴ δ'
 18 εἰκάσῃ τοῦτον ἀποφράδι ἡμέρα; Ἄλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος;
 οὐκ ἂν ἔξαρκος γέναιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν,
 ὅσῃ καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τούτῳ μοι δοκεῖς, οἷοι μὴ ἀπόλ-
 λυται σοὶ ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος εἴ καὶ περι-
 βόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρήσειας, καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοι-
 οῦτος εἶναι, τίς πιστὰ ἔρεῖς; τοῖς πολλταῖς τοῖς σοῖς;

p) καὶ] abest a Gorl. q) τούτῳ] „τούτου W.“

Nos etiam claudos dextro pede aversamur, et maxime si mane illos videamus: et si quis aut exsectum (*spadonem*) videat aut castratum, aut siniam, ad primum domo egressum, in sua vestigia reversus redit, auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones, post malum illud atque obscenum primum omen. In principio vero, atque in foribus, primoque egressu, summoque velut mane totius anni, si quis videat cinacum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa re, ruptumque et

victum, et tantum non nomine suorum operum appellatum, impostorem, praestigiatorem, perjurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet? Verum nonne talis tu es? Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non periiit tibi fama operum, sed manifestus es omnibus et famosus. Si vero manum conserere velis, ac negare, te talem esse: quibus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim incipere

(ἐμῖθεν γὰρ ἄρχεσθαι δίκαιον) ἀλλ' ἴσασιν ἐκείνοι τὰς p. 176.
 πρῶτας σου τροφάς r), καὶ ὡς παραδούς σεαυτὸν s) τῷ
 ὀλίθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριφεύρου ε) πάντα ὑπη-
 ρειῶν, ἄχρι δὴ σε, τὸ τοῦ λόγου τοῦτο, ῥάκος πολυσχιδὲς
 ἐργασάμενος, ἐξέωσε. Ἀκείνα μέμνηται u), ὡς τὸ εἶκος, 19
 ἃ πρὸς τὸ θέατρον Ἰεανιεύου, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινό-
 μενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξίων εἶναι. οὐδεὶς γοῦν πρὸ
 σοῦ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, οὐδ' ἂν ἐμῆνυσεν, ὃ, τι
 τοῦτομα τῷ δράματι· ἀλλὰ σὺ κοσμίως πάννυ, χρυσᾶς ἐμ-
 βάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆτα τυραννικὴν, προεισιπέμπου, εὐ- p. 177.
 μέναιαν αἰτήσων παρὰ τοῦ θεάτρου, στεφάνους κομιζων,
 καὶ κρότῳ ἀπαιῶν, ἤδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν
 φήτωρ καὶ σοφιστής. καὶ διὰ τοῦτο ἦν πύθωνται ποτε τὰ
 τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ ἐκείνοι, τοῦτο δὴ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, Eurip.
 δύο μὲν ἥλιους ὄρῃν δοκαῦσι, διοςᾶς δὲ Θήβας. καὶ πρὸ- Bacch.
 χειρον ἅπασιν εὐθύς τὸ, Ἐκείνος, ὁ τότε, καὶ μετ' ἐκείνα; v. 915.
 τοιγάροί καὶ αὐτὸς εὖ ποιῶν, οὐκ ἐπιβαίνεις τοπαρά-

r) τροφάς] „Nil mutant Edd. nec M. Τροφάς C.“ s) σεαυ-
 τόν] „σαντὸν W.“ ἱαντὸν Gorl. i) συμπεριφεύρου]
 συμπεριφεύρου conj. Solan. u) μέμνηται] „Bene Edd.
 longe plurimae et M. Μέμνηται male V. 2. ait Solanus, sed
 fluctuante scriptura.“ Μέμνηται etiam Bas. 1. et 3.

aequum est. Sed norunt illi
 prima tua alimenta, et quo-
 modo deditus tua voluntate
 perditō illi militi cum illo
 corruptus fueris, in omni-
 bus ei subserviens, donec
 te lacerum, quod ajunt,
 pannum cum effecisset, exe-
 git. Etiam illa meminerunt,
 ut probabile est, quomodo
 in scena adolescentem te
 validum ostenderis, cum
 saltatoribus accommodares
 operam tuam, et dux gregis
 esse postulares. Nemo enim
 te prius in theatrum prodi-
 bat, neque, quod nomen
 esset fabulae, indicabat.

Sed tu decenti habitu, au-
 reis indutus calceis, veste-
 que tyrannica, praemitte-
 bare, benevolentiam peti-
 turus a theatro, coronas
 ferens, discedens cum plau-
 su, jam tum honoratus ab
 illis; sed modo orator ac
 sophista. Itaque cum au-
 dient quondam talia de te
 illi, illud sane, quod est in
 tragoedia, duo sibi soles vi-
 dere videbuntur ac Thebas
 duplices: atque in prom-
 tu statim erit omnibus, *Iste-
 ne? qui tum? post ista?*
 Itaque ipse, prudenti sane
 consilio, omnino non acce-

- P. 177. παν x); οὐδ' ἐπιχωριάσεις αὐτοῖς, ἀλλὰ φεύγεις ἐκὼν πα-
 τρίδα, οὔτε χεῖμα κακὴν, οὔτε θέρει ἀργαλήν y), ἀλλὰ
 καλλίστην καὶ μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ
 ἐλέγχεσθαι, καὶ τοῖς εἰδύσει καὶ μνησμένοις τῶν πάλας
 ἐκείνων συνεῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἐστὶ z) σοι. καίτοι
 τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰδεσθῆις σύ; τί δ' ἂν
 αἰσχρὸν a) ἡγήσαιο τῶν ὑστάτων; πυνθάνομαι δὲ καὶ
 κτήματα εἶναι σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δύστηνον ἐκείνῳ
- p. 178. πυργίον, ὡς τὸν τοῦ Σινωπέως b) πύθον, τὴν Διὸς αὐλὴν
 εἶναι πρὸς αὐτό. τοὺς μὲν δὴ πολίτας οὐδαμῇ οὐδαμῶς
 μεταπεισεῖας ἂν, μὴ οὐχὶ τῶν ἀπάντων βδελυρώτατόν σε
 20 ἡγίσθαι, ὅνειδος κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει. Τάχα δ' ἂν
 τοὺς ἄλλους τοὺς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ
 λέγεις c) μηδὲν πονηρὸν μηδὲ ἱπκαίτιον βεβιώσθαι d) σοι.
 Ἡράκλεις, ἡ μὲν Ἀντιόχεια καὶ τοῦργον αὐτὸ εἶδεν e),
 ὅτε τὸν Ταρσόθεν ἦκοντα ἐκείνον νεανίσκον ἀπαγαγών...

x) τοπαράπαν] Sic, ut solent, Ald. 1. et 2. cf. De Inet. c. 2. et 24. et alibi. Vulgo se junctum τὸ παράπαν. y) ἀργαλήν] „ἀργαλίαν W. Nil abit a vulgato Fl.“ z) ἐστὶ] ἐστὶ priores omnes, minus accurate. a) αἰσχρὸν] αἰσχρότερον mallet Bel. quamquam non damnans vulgatam. b) Σινωπέως] „Consentiant Edd. et M“ c) λέγεις] λέγεις 2955. d) βεβιώσθαι] βεβιώσαι idem. e) εἶδεν] εἶναι εἶδεν idem.

dis ad illos, neque in ista regione versaris, sed sponte exsulas e patria, nec mala per hiemem, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima et maxima earum, quae in Phoenice sunt, omnium. Nempe redargui, et versari cum scientibus et recordantibus antiquorum illorum, vere tibi suspensum est. Verum quid ita deliro? Quem enim tu vereris? Quid ultimorum turpe putares? Audio vero etiam, possessiones apud illos magnas tibi esse; mi-

scram illam turriculam adeo, ut Sinopensis dolium cum illa comparatum Jovis aula esse videatur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas, quo minus omnium te putent impurissimum, commune totius civitatis opprobrium. Fortasse autem reliquorum in Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque obnoxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abduxisti.... Verum etiam

ἀλλὰ καὶ ἀναδέρειν f) αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ p. 178. ἴσασι γε, καὶ μέμνηται οἱ τότε ὑμῖν ἐπιστάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γόνυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκεῖνον δὲ, οἶσθα ὃ, τι g) καὶ ποιοῦντα, εἰ μὴ παντάπασιν ἐπιλήσμων τις εἰ h). Ἄλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσί σε, οἱ μετὰ τοὺς ἐν 21 Συρία θαυμαστοὺς ἄθλους ἐκείνους ὑποδεξάμενοι φεύγοντα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἱματιοκαπῆλων διωκόμενον, παρ' ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς προάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ' οὐκ ἔλαττω σοι ἡ Ἀλεξάνδρεια σύννοιδεν, οὐδὲ, μὰ Δί', ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κενερίσθαι αὐτήν· ἀλλ' ἢ τε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἢ αἰσχρουργία σοι ἐκεῖ ἐπιμανεστέρα i), καὶ τοῦνομα ἐπὶ τούτοις μῆζον, καὶ ἐπὶ πᾶσι ἀκάλυπτος ἡ κεφαλὴ· εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι ἐξάρῳ γιγνομένῳ μηδὲν τοιοῦτον ἐργάσασθαι k), καὶ βοηθὸς l) ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ ἐν τοῖς p. 179. ἀρίστοις Ῥωμαίων. τοῦνομα δὲ αὐτὸ δῶσεις ἀποσιωπῆσαι

η) ἀναδέρειν] „Sic Edd. et M.“ g) ὃ, τι] „Recte sic W. Par. (et Bas. 3.) „Ois male pleraeqne.“ h) τις εἰ] Τὸ στίγμα addit 2955. quod Schmiederus suspicatur ad cap. 27. pertinere. i) ἐπιμανεστέρα] ἐπιμανεστέρα conj. Kuster. et Gesner. k) ἐργάσασθαι] „ἐργασθαι marg. A. 1.“ Sic etiam Gorl. et 2955. probante Belino. Sed nec opus est, et scribendum certe erat ἐργάσθαι. l) καὶ βοηθός] „Τῆς male Amst. sola Καὶ cum cett. etiam M.“

detegere ista turpe forte mihi fuerit. Interim norunt et meminero, qui tum adstiterunt, ac te conquiniscentem viderunt, illum autem, facientem illud, quod tu nosti, nisi omnino obliviosus es. Sed Aegyptii forte te ignorant, qui post praeclara illa in Syria certamina fugientem ob ea, quae dixi, te receperunt, cum vestiarii te mercatores persequerentur, a quibus emtas vestes pretiosas habebas pro viatico. Sed nec

minorum tibi Alexandria conscia est, nec oportebat, ita me Jupiter, illam Antiochia inferiorem judicari. Verum libido magis nuda, et turpitudine flagitiorum furiosa magis, et major propter ista celebritas, et super omnia caput apertum. Unus solus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; et auxilio tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir inter principes Romanorum. Nomen ipsum tacere mihi permittes, idque cum sciant

- p. 179. μοι, καὶ τὰντα, πρὸς πάντας εἰδότες, ὃν λέγω. ἐκείνης τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα ὅποσα ἔτελεν ἐν τῇ συνουσίᾳ τολμηθέντα ὑπὸ σοῦ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἦνίκα σε κατέλαβε τοῦ μειρακίου τοῦ οἰνοχόου τοῦ Οἰνοπίωνος m) ἐν γόνασι κείμενον, τί οἶε; ἐπίστυσεν ἄν σοι μὴ εἶναι τοιοῦτον n), αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἰ γε μὴ παντάπασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἰδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ καθ' ὅσον γε, ὡς φασι, περιμενεγῶν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.
- 22 Ἀχαῖα μὲν γὰρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλησται τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ο) ὄναιό γε τῆς ευκλείας. ὥστε πρὸς τοὺς θαυμάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν πραττόμενα ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ ἀληθέστατον, ὡς p) οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σου ἤδεισαν· καίτοι καινὸν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας προσ-
- 23 ἔμαθες q). Οὐ περὶ r) πόδα οὖν τῷ τοιοῦτῳ, εἰπέ μοι, ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ φιληῆσαι τῷ σιόματι προσέτι ἀξιώσεως s) ἡμᾶς ἐπ' ἐμείοις τοῖς

m) Οἰνοπίωνος] „Οἰνοπίωνος penultima brevi W.“ n) τοιοῦτον] τοιοῦτῳ mallet Belin. Sed nil opus. o) καὶ] abest a Bas. 3. p) ὡς] restitui e L. et Fl. Vulg. πῶς. q) πρὸς-ἔμαθες] εἰς-ἔμαθες 2955. r) περὶ] „παρὰ Schol. Fl. et Coll. Vulgatum tuetur M., qui et mox οὖν cum ceu.“ s) ἀξιώσεως] „ἀξιώσεως W. Fl. et marg. A. 1.“

omnes, quem designem. Ille igitur quot alias res sustinuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri pocillatoris Oenopionis in genibus jacentem, quid putas? crediditne tibi, te non esse talem, ipsum opus cum videret? Non: nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe sententiam suam, qui statim domo te ejiceret, et purgamina quaedam, ut ajunt, post excessum tuum circumferret.

Ergo Achaja quidem et omnis Italia tuorum plena facinorum, et partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria. Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Ephesi, illud equidem dico, quod est verissimum, quam non admiraturi tum essent, si priora tua nosset. Verum etiam novum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti. Nonne ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apophrada* vocari? Sed quid, per Jovem, etiam osculum offerre nobis adhuc

ἔργοις; τοῦτο γὰρ τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μάλιστα p. 180.
 πρὸς οὓς ἥκιστα ἐχρῆν, καὶ τοὺς ὁμιλητάς, οἷς ἱκανὰ ἦν
 ἐκίνα μόνα τὰ κακὰ τοῦ σοῦ στόματος ἀπολαύειν, τὸ
 βάρβαρον τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, τὸ ἄκρι-
 τον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντῃ ι) ἄμουσον, καὶ τὰ τοιαῦτα·
 φιλεῖσαι δὲ σε ἐπὶ τούτοις μὴ γένοιτο, ὡς ἀλεξίκακος· ἀσπίδα
 μᾶλλον ἢ ἐχίδναν φιλεῖσαι ἄμεινον, δῆγμα ἐπεὶ τὸ κινδύ-
 νευμα, καὶ ἄλγημα, καὶ ὁ ἱατρὸς εἰς κληθεῖς, ἐπήμυνεν·
 ἀπὸ δὲ τοῦ σοῦ φιλήματος, καὶ υ) τοῦ ἰοῦ ἐκείνου, τίς
 ἂν ἡ ἱεροῖς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς ἐπακού-
 σιεν ἐπὶ εὐχομένων; πόσων περιρῶντηρίων, πόσων ποτα-
 μῶν δεῖ; Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας x) τῶν ἄλλων 24
 ἐν' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ τηλαυῖτα
 ἐργαζόμενος. καίτοι ἐγὼ μὲν ἀποφράδα μὴ εἰδώς, ἡσχυρό-
 μην ἂν μᾶλλον, οὐχ ὅπως εἰπὼν ἀρνηθεῖην αὖ· σὲ δὲ
 οὐδεὶς ἠτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους γ) λέγοντα, καὶ τρο-
 πομάσθλητας, καὶ ῥησιμετεῖν, καὶ Ἀθηναῖ, (τὸ Ἀθηναῶν

ι) πάντῃ] Sic cum jota Edd. vet. Sed πάντῃ Reitz. et recentt.

υ) καὶ] κατὰ καὶ 2955. x) κατεγέλας] καταγελᾷ conj.
 Fritzsche. Quasiest. p. 203. tenuius, credo, quam verius.

γ) βρωμολόγους] βρομολόγους voluit Guyet.

andes post isthaec facinora?
 hoc enim facis contumelio-
 sissime, et illis maxime,
 quibus minime oportebat,
 tuis sodalibus, quos satis
 erat illa sola oris tui mala
 exhaustire, nomina barbara,
 vocem asperam, nihil dis-
 cretum, nihil ordinatum, a
 Musis aliena omnia, et quae
 his similia sunt. Osculum
 autem te ferre insuper, ab-
 sit, Depulsor malorum! na-
 tricem aut viperam osculari
 potius est. Morsus hic peri-
 culum, et dolor, quem ad-
 vocatus depellit medicus.
 A tuo vero osculo, et isto

veneno, quis ad templa ac-
 cedat vel altaria? Quis Deus
 amplius precantem exau-
 diat? quot adspersionibus,
 quot fluminibus opus erit?
 Ac talis ipse cum esses, ri-
 sisti alios de nominibus ac
 verbis, facinora talia ac
 tanta perpetrans? Verum
 ego, si nescissem *Apophra-
 da*, pudore afficerer potius,
 tantum abest, ut me usum
 eo nomine, negem: at te
 nemo nostrum adhuc accu-
 savit, cum *verbicrepos* di-
 ceres, et *morefuitiles*, et
vocimetiri, et *Athenurio*
 (h. e. Athenas cupio), et

p. 180. ἐπιθυμῶ x),) καὶ ἀνθοκρατεῖν a), καὶ σφενδικεῖν b), καὶ
 p. 181. χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπι-
 τριφειν αὐτοῖς λόγοις. ποῦ γὰρ ταῦτα τῶν βεβλίων εὐ-
 ρίσκεις; ἐν γωνίᾳ που τάχα τῶν ἱαλέμων τινὸς ποιητῶν
 κατορυγμένα, εὐρώτος καὶ ἀραχνίων μεστὰ, ἥπου ἐκ
 τῶν Φιλαινίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις· σοῦ μέντοι,
 25 καὶ τοῦ σοῦ στόματος ἄξια. Ἐπεὶ c) δὲ τοῦ στόματος
 ἐμνήσθην, τί φαίης ἄν, εἴ σε ἡ γλῶττις ἐς d) δικαστή-
 ριον προκαλεσαμένη (θῶμεν γὰρ οὕτως) ἀδικήματος, ἡ e),
 τὸ μετριώτατον, ὕβρεως διώκοι, λέγουσα, Ἐγὼ σε, ὦ
 ἀχάριστε, πένητα καὶ ἄπορον παραλαβούσα, καὶ βίου
 διόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις εὐδοκίμειν
 ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ Ἀντίοχον f), εἶτα μετὰ
 μικρὸν Ἀχιλλεῖα τιθεῖσα· μετὰ ταῦτα δὲ, παῖδας συλλα-

z) τὸ Ἀθηναίων ἐπιθυμῶ] Absunt haec a Fl., et jure pro
 glossemate habentur Guyeto et Solano, et sic notata in Ed.
 Schm. a) ἀνθοκρατεῖν] „Sic J. Bas. 1. (et 3.) Par. Hag.
 Salm. etc. Ἀνθοκρατεῖν Fl. ex qua se id quoque adscivisse
 notat marg. A. 1. Ἀνθοκρατεῖν W.“ Sic etiam 2054. unde
 Belin. ἀντιακρατεῖν (écouter à son tour) conjecit. In Gorl.
 desunt omnia ab v. καὶ Ἀθηναῖς usque ad ἀνθοκρατεῖν. b)
 σφενδικεῖν] „σφενδικεῖν Fl. Vulgato favet M.“ c) ἐπεὶ]
 „bene M. et Edd. plurimae: Ἐπὶ male J.“ Et sic Ald. 2.
 d) ἐς] Sic pro vulg. εἰς Schm. ex W. e) ἡ] καὶ legi jubet
 Fritzs. Quæst. p. 203. Omnino haec sic transponi posse
 videntur Gesnero: ὕβρεως ἡ, τὸ μ., ἀδικήματος. Sed vid. Adnot.
 f) Ἀντίοχον] Vulg. Μητιόχον. Sed Μητιόχον marg. A. 1. et
 Ed. Fl. Veram lectionem vidit Solanus et probavit Wielan-
 dius. Vid. Adnot.

floripotentem esse, et σφεν-
 δικεῖν, et χειροβλημᾶσθαι.
 Male te malum hominem
 dicendi arbiter Mercurius
 ipsis tuis cum verbis con-
 terat! Ubi enim librorum
 ista invenis? In angulo for-
 te Ialemorum poetarum cu-
 jusdam defossa, rubiginis
 et aranearum plena, aut
 forte de Philaenidis tabulis,
 quas prae manu habes; te
 tamen ac tuo ore dignissima.
 Cum vero in mentionem

oris incidi, quid dicas, si
 tecum in jus vocato lingua
 (ita enim ponamus) inju-
 riae, aut minimum contu-
 meliae agat, dicens, *Ego te,*
ingrate, pauperem et om-
nium inopem cum accipis-
sem, et victus indigum,
primo in theatris ut floreret
effeci, quae modo Ninum te,
modo Antiochum, et paullo
deinde post Achillem con-
stituerim. Postea syllabas
colligere docentem pueros

βίβειν διδάσκοντα, μακρὰ χρόνῳ ἔβροσκον, ἤδη δὲ καὶ τοὺς p. 181. ἄλλοτριους τούτους λόγους ὑποκρινόμενον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσήκουσαν δόξαν περιήψα· τί τοίνυν τηλικούτον g) ἔχων ἐγκαλεῖν, τοιαυτὰ με διατίθης, καὶ ἐπιτάτεις ἐπιτάγματα αἰσχίστα, καὶ ὑπουργίας p. 182. καταπτύστους; οὐχ ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδεσθαι, καὶ ἐπισηρκεῖν, καὶ τοὺς τοσούτους ὕθλους καὶ λήρους διαντλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον τῶν λόγων ἐκείνων ἐμείν; ἀλλ' οὐδέ νυκτὸς τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἐφς· ἀλλὰ μόνῃ σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατοῦμαι, καὶ μαινομαι h), καὶ ἀντὶ i) γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωνας, καὶ ὥσπερ ἄλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ ἐπικλύεις τοσούτοις νακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προστέτακται. ὥς ὥφελε καί με τις, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας, ἐκτεμεῖν. μακαριώτεραι γοῦν μοι k) αἱ γλώτται τῶν τὰ τέκνα κατεδή-
δοκώτων. Πρὸς Θεῶν, ἣν λέγῃ ταῦτα ἡ γλώττια, ἰδίαν 26

g) τηλικούτον] τοιοῦτον 2954. h) μαινομαι] „bene Salm. et Amst. solae. Μαινομαι inale J. Hag. Par. Bas. 1. (et 3.) Fr. Fl. Ald.“ i) ἀντὶ] „Nil mutant Edd. nec M. Ἄν τί vult Gron. k) μοι] μου reponi jubet Fritzsche. Quaeatst. p. 151. sq. Sic certe Gesnerus reddiderat. At μοι mihi est me iudice, quemadmodum etiam Micyllo visum.

diu alui. Jam vero, alienas agens orationes, sophista ut videreris, effecti, gloriamque tibi, quae nihil ad te pertineat, conciliavi. Quid igitur tantum habes, quod mihi objicias, quod ita mecum agis, et imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda ministeria? Nonne satis mihi erant diurna illa opera, mentiri, pejerare, tot nugas et deliramenta exhaustire, vel potius coenum orationum illarum vomere? At tu neque noctibus infelicem me otio-

tibi facio omnia, et conculcor, et contaminor. Et pro eo quod lingua nata sum, ut manu uti me decrevisti: meque tanquam alienam contumeliose tractas, et tot malis obruis. Loqui meum opus unicum est: ista vero talia et facere ac pati, aliis membris a natura injunctum est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut illam Philomelae, exsecet! Beatiores enim me (iudice) sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros devorant. Per Deos! si ista dicat, suum sibi sermo-

- p. 182. αὐτῇ φωνήν λαβοῦσα, καὶ τὸν παίγωνα συνήγορον ἐπεικ-
 λεσμένη, τί ἂν ἀποκρίναιο αὐτῇ; ἐκεῖνα δηλονότι, ἃ καὶ
 πρὸς τὸν Γλαῦκον ἔναγχος εἶρηται σοι, ἐπὶ πεπραγμένον
 ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὡς ἐπὶ τούτῳ ἔνδοξος ἐν βραχεῖ
 καὶ γνώριμος ἅπασιν γέγνησαι, πόθεν ἂν l) οὕτω περι-
 βόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γινόμενος; ἀγαπητὸν δὲ ὅπως οὖν m)
 p. 183. κλεινὸν καὶ ὀνομασιδὸν εἶναι. εἰτα καταριθμήσειν n) αὐτῇ
 τὰς πολλὰς σου προσηγορίας, ὅπως κατὰ ἔθνη προσεβλή-
 φας. ὃ καὶ θαυμάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρως
 ἀκούσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ ἠγανάκτεας.
 27 Ἐν Συρίᾳ μὲν ροδοδάφνη κληθεῖς, ἐφ' ᾧ δὲ, νῆ· τὴν
 Ἀθηναῶν, αἰσχύνομαι διηγεῖσθαι· ὥστε τό γε ἐπ' ἐμοί,
 ἀσαφὲς ἔτι ἴστω. ἐν Παλαιστίνῃ δὲ, φραγμός, ἐς τὰς
 ἀκάνθας τοῦ παίγματος, οἶμαι, ὅτι ἔνυτε μεταξὺ· ἔτι γὰρ
 ἔξαρως αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ συνάγχη, πρόδηλον τοῦτο·
 μικροῦ γοῦν φασὶν ἀποπνιγῆναι σε ναύτῃ τιτὶ τῶν τριαρ-

l) ἂν] γὰρ conj. Guyet. οὖν Reitz. Vid. Adnot. m) ὅπως οὖν] ὅπως οὖν Bas. 1. et 3. n) καταριθμήσειν] Conjecturas VV. DD. vid. in Adnot. Variationis nihil in Edd. vidi, nisi quod αὐτῇ in Bas. 3. pro αὐτῇ, haud dubie casu potius, quam con-
 sultio, editum.

nem sumens lingua, et ad-
 vocatam sibi adsciscat bar-
 bam tuam, quid illi respon-
 deas? Illa nempe, quae
 etiam ad Glaucum nuper a
 te dicta sunt, de perpetrato
 jam facinore expostulantem,
 te hac ipsa re nobilem brevi
 tempore et conspicuum om-
 nibus factum. Unde enim
 tantum celebritatis dicendo
 consecutus esses? Optabile
 autem est, quacunque de-
 mum ratione celebrem esse
 atque nobilem. Tum enu-
 merares illi multas illas
 tuas appellationes, quas per
 gentes accopisti. Qua in re

miror, te Apophrade audita
 indignatum esse, illis autem
 nominibus non fuisse offen-
 sum. In Syria rhododaphne
 vocatus es: qua vero causaa,
 ita me Pallas amet! enarra-
 re pudet; itaque, quantum
 ad me, obscurum porro sit:
 in Palaestina vero sepes,
 propter barbae spinas arbi-
 tror, quae interea pungeret,
 tum enim adhuc eam rade-
 bas: in Aegypto angina,
 quod manifestum est; pa-
 rum enim abfuisse ajunt,
 quin suffocare, cum in
 nautam quendam, de iis,
 qui trium velorum naves

μένων ἐντυχόντα, ὡς ἑμπειρῶν ἀπέφραξε σοι τὸ οὐ στόμα. p. 183.

Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτεστοι, αἰνεματῶδες οὐδὲν, ἀλλὰ
 γράμματος ρ) ἐνὸς προσθήκῃ τιμήσαντες σε, Ἀττικαρχὸν
 ὠνόμαζον· ἔδει γὰρ κείνου τι περισσότερον προσεῖναι σοι.
 ἐν Ἰταλίᾳ δέ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεκλήθης, ὁ Κύ-
 κλωψ, ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς ἀρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ
 τὰ τοῦ Ὀμήρου ῥαψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχροουργίαν
 ἐπεθύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἐπεισο μεθύων ἦδη, πισσύβιον
 ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινητιῶν Πολύφημος, νεανίας δὲ ὑπό- ρ. 184.
 μισθος, ὀρθὸν ἔχων τὸν μοχλόν, εὖ μάλα ἡχορημένον, ἐπὶ
 σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπήει, ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Hom.

Κακείνου μὲν ἄμαρτε, παρὰ 9) δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔγχος.

Διχμή δ' ἐξέστυθη γ) παρὰ νεώτερον ἀνθεραῶνα.

καὶ γὰρ οὐδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σοῦ λέγοντα ψυχρολογεῖν ε). V, 293.
 σὺ δὲ ὁ Κύναιωψ, ἀναπετάσας τὸ στόμα, καὶ ὡς ἐνι πλα-
 τύτατον κεφαλῶς, ἤνελγου τυσσομένους ὑπ' αὐτοῦ τὴν γνά-

Нот.

11. XI.

233.

Ibid.

ο) τὸ] Sic ex Edd. vert. rescripsit Sed *Rails*, μὲν, per errorem manifestum, quem tamen Bipp- et Schm. repetierunt. p) ἄλλδ γραμματος] ἄλλ' ὀνόματος 2954. q) παρὰ θ] "Sic dedij ex M. et Hom. Παρὰ Edd. Luciani." r) ἐξουθ] "ἐξουθ] Sic Edd. et M. Ἐξουθ] Hom. v. not. Ἐξουθ] marg. A. i. male duplicato σ." Vid. adnott. s) ψυχρολογεῖν] αἰσχρολογεῖν conj. Guyot.

habent, incidisses, qui irruens ipsum tibi os obturaverit. Athenienses quidem, viri optimi, nulla circuitione usi, sed unius te literae additione honorantes, Attimarchum [*principem infamium*] appellabant: oportebat enim illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia autem, vah! Heroicum illud cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum apparatus, ad Homericae fabulae imitationem peragere impuritatem velles. Atque ipse quidem

jacebas ebrius jam, poculum
illud manu tenens libidinans
Polyphemus. Adolescens ve-
ro mercede conductus, re-
ctum gestans vectem probe
acutum, te velut Ulysses
aliquis invasit, ut extere-
braturus oculam:

Hinc at aberravit: aliorum vertitur hasta,

*Cuspisque ad menti extre-
mas elabitur oras.*

Nec enim absurdum est, de
te qui dicat, frigide dicere.
Tu vero Cyclops, aperto
ore, et quam poteras latissi-
me hians, buccas tibi ab illo

- p. 184. θον· μᾶλλον δέ, ὥσπερ ἡ Χαρυΐδης, αὐτῆς ναύταις, καὶ
 πηδαλίοις, καὶ ἰστίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὐτιν.
 καὶ ταῦτα εἴρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἰτά σοι εἰς τὴν
 ὑστεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς τὸν ἄκρυστον
 28 ἐνέφυγες. Τοιοῦτοις δὴ καὶ τοσοῦτοις ὀνόμασι πλουτῶν,
 αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τί πάσχεις,
 ἐπειδὴν κἄκεῖνα λέγωσιν ε) οἱ πολλοὶ, λισβιάζειν σε καὶ
 φοινικίζειν; ἄρα υ) καὶ ταῦτα ὥσπερ τὴν ἀποφράδα ἄγνοεῖς,
 p. 185. καὶ οἷε τάχα πού ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν
 διὰ τὸ σύντροφον ὁλοθᾶ, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς ἄγνωτα μό-
 νην ἀτιμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τοῦ καταλόγου τῶν ὀνομά-
 των; τοιγαροῦν οὐ μεμπτὰς ἡμῖν τίνεις τὰς δίκας, ἀλλὰ
 μέχρι καὶ τῆς γυναικωνίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶν γοῦν
 ἐπειδὴ τινὰ γάμον ἐν Κυζίκῳ μνησθᾶι ἐτόλμησας, εὐ μάλα
 ἐκπεπυσμένη πάντα x) ἡ βέλτεστη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν
 29 προσείμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἄνδρὸς δεόμενον. Εἰτα
 ἐν τοιοῦτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελᾶς, καὶ τῶν
 ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως. οὐ γὰρ ἂν ἄπακτες ὁμοίᾳ σοι

ε) λέγωσιν], λέγουσιν W. quod verum credo.“ υ) ἄρα] ἄρα
 Bas. 1. et 3. x) πάντα] ταῦτα 2954.

excoecari patiebaris, vel
 potius ut Charybdis, ipsis
 cum nautis et gubernaculis
 ac velis, totum glutire Utin
 cupiens. Atque haec alii
 quoque videbant praesentes.
 Deinde postridie illius diei
 sola tibi pro defensione
 ebrietas, confugiebasque ad
 merum. His ergo talibus
 ac tantis cum nominibus
 abundes, *Apophradis* te pu-
 det? Per Deos dic mihi,
 quid tibi est animi, cum
 etiam illa vulgus ait, Lesbio
 te et Phoenicio morbo la-
 borare? Numquid ista quo-
 que, ut *Apophrada* ignoras,
 et putas forte illis te lau-

dari? An ista quidem, ut
 familiaria tibi, nosti, *Apo-
 phrada* autem solam ut
 ignotam respuis, et tuorum
 catalogo nominum excludis?
 Haec cum ita sint, non le-
 ves nobis poenas luis, sed
 ad Gynaeconitidem usque
 celebraris. Nuper enim
 cum nuptias quasdam Cyzici
 ambire auderes, bene edocta
 de omnibus optima illa mu-
 lier, *Non admiserim*, inquit,
*virum, qui virum ipse quae-
 rat*. Deinde cum hic loci
 sint res tuae, nomina curas,
 et rides, et despuis alios?
 Merito sane. Nec enim,
 qualia tu, dicere omnes

λέγειν δυναίμεθα. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος, p. 185.
 ὡς ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχοὺς, ἀντὶ ξίφους, τρέλαιναν αἰ-
 τῶν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῷ Τρικαρᾶνῳ κρίνοντα φά-
 ναι, τριγλώχινι λόγῳ καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς προύχουσας
 πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτριαινῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ
 εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρώην γὰρ καὶ λύχρον
 ἄψας ἐξήτεις ἀδελφὸν τινα, οἶμαι, ἀπολαλῶτα· καὶ ἄλλα
 μυρία, ὧν οὐδὲ μεμνήσθαι ἄξιον, ἢ μόνου ἐκείνου, ὅπερ p. 186.
 οἱ ἀκούσαντες ἀπεμνημόνευον. πλούσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο
 πένητες ἦσαν ἐχθροί. εἴτα μεταξὺ περὶ τοῦ πλουσίου λέ-
 γων, Ἀπέκτεινεν, ἔφη, θάτερον τῶν πενήτων. γελασάντων
 δὲ, ὡς τὸ εἶκος, τῶν παρόντων, ἐπαγορευόμενος δὴ σὺ,
 καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διημαρτημένον, Οὔμενον γ), ἔφη,
 ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκτεινεν. ἐὼ τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν
 μηνῶν, καὶ τὸ ἀννημέα, καὶ τὸ πέταμαι, καὶ τὸ ἐκχύ-
 νειν z), καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ τοῖς σοῖς λόγοις ἐπανθεῖ. A 30
 μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιῆς, Ἀδράσθεια

γ) οὔμενον] Sic Edd. vett. Οὔμενον Reitz. et recentt. z)
 ἐκχύνειν] „ἐκχύνas Coll. Vulgatum tenet FL et M.“

possumus. Unde? Quis ita
 audax in verbis, ut *contra*
tres moechos pro gladio *tri-*
dentem poscat? aut ut
 Theopompum de Tricarano
 judicantem dicat, *tricus-
 pide oratione destruxisse eminen-*
tes urbes: et rursus, *extri-*
dentasse illum [tridente illo
 expugnasse] *Graeciam*, et
 esse *in dicendo Cerberum*?
 Nuper quidem etiam *accen-*
sa lucerna quaeerebas fra-
 trem quendam, puto, per-
 ditum: et sexcenta alia,
 quorum neque meminisse
 operae pretium est, prae-
 terquam istius solius, quod
 auditores referebant. *Dives*
aliquis, puto, et *duo pau-*
peres inimici erant. Deinde,

cum de divite diceret, *In-*
terfecit, aiebas, *θάτερον*
pauperum [alterum, τὸν
 ἕτερον]. Ridentibus autem,
 ut facile est ad credendum,
 qui aderant, emendatarus
 peccatum tuum, et reposi-
 turus, in quo peccatum
 erat, *Non ita volebam*, di-
 cebas, *sed interfecit ἄτερον*.
 Omitto antiqua illa *τριῶν*
μηνῶν, [trium duorum *men-*
sium] et *ἀννημέα*, [pro *νη-*
μεία, tranquillitas a ven-
 tis] et illud *πέταμαι*, [*vo-*
lo] et *ἐκχύνειν*, [*effundere*]
 et quae alia pulchra tuis
 in orationibus efflorescunt.
 Quae enim paupertate sti-
 mulante facis, illa ego, o
 fave Adrastea! nemini ex-

Lucian. Vol. VIII.

F

- p. 186. φίλη, οὐκ ἂν τινι ὀνειδίσαιμι. συγγνωστὰ γοῦν, εἴ τις ληψὲς
 πιεζόμενος, παρακαταθήκας παρ' ἀνδρὸς πολίτου λαβὼν,
 p. 187. εἶτα ἐπιώρκησεν, ἥ μὴν μὴ παρελθένας· ἡ εἴ τις ἀναισχύν-
 τως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λαποδυτεῖ, καὶ τε-
 λωνεῖ. οὐ δὲ α) λέγω ταῦτα. φθόνος γὰρ οὐδεὶς ἐξάπαν-
 τος b) ἀμύνεσθαι c) τὴν ἀπορίαν· ἐκεῖνα δὲ οὐκ ἐνὶ φορη-
 τὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνους τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν
 τὰ ἐκ τῆς ἀναισχυντίας περιγιγνόμενα. πλήν εἰ d) γέ τι
 καὶ ἐπαινέσαι μοι e) δώσεις, πάνυ ἀστείως ὑπὸ σοῦ πε-
 πραγμένον, ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς f) τὸ
 δισκόρακος g) ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαργάσας τοῦ ἀνοή-
 του ἐκείνου πρεσβύτου χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν
 Τισίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέ-
 31 τισε, κατασοφισθεῖς. Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα
 ἐκὼν ἀφίημί σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν

a) οὐ δὲ] „Sic Edd. et M. Fors. οὐδὲ, adlevit Solan.“ b) ἐξά-
 παντος] Sic una voce Ald. utraque. cf. Anachars. c. 17. 20.
 e. a. ἐξ ἁπαντος Bas. 1. et 3. Reitz. et recenti. c) ἀμύνε-
 σθαι] ἀμύνεσθαι 2954. d) εἰ] ἴν conj. Bel. bene quidem:
 sed non opus est, ubi post δώσεις interpungas, quod in priori-
 bus Edd. neglectum video. Nexum sententiarum recte reddidit
 Gesnerus. e) ἐπαινέσαι μοι] „Marg. A. 1. Ven. 2. et J.
 ἐπαινέσαιμι, sine μοι. sed reliquae quod edidimus, cum M.“
 f) οἶσθα, ὡς] εἰδώς conj. Guyet. g) δισκόρακος] „Δισκό-
 ρακος W. Fl. Bas. 1. et 2. Δισκ. cett.“ At Bas. 1. et 3. plane
 exhibent Δισκ., et sic quidem falsa est Reitzii narratio.

probraverim. Ignoscendum enim, si quis fame subactus depositum a cive acceptum, deinde perjurio interposito abneget; aut si quis impudenter roget, vel mendicet potius, et spoliēt alios vestibus, et telonium humile exerceat. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud jam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidinis effundere impudentiae tuae lucra. Verum

si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo, bis Coracis [corvi] opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta et septingentas drachmas astu circumventus exsolvit. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto libens. Illud vero solum adjicio. Age istaec, ut lubitum

ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐγ p. 187.
 ἰαιτὸν παροινῶν, ἐκεῖνο δὲ μηνέτε, ἄπαγε. οὐ γὰρ ὅσιον p. 188.
 ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐστὶν τοὺς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ
 φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὅψων τῶν αὐτῶν ἄπεισθαι.
 ἀλλὰ μὴδὲ ἐκεῖνο ἔστω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, φιλήματα· καὶ
 ταῦτα, πρὸς τοὺς οὐ πρὸ πολλοῦ ἀποφράδα σοι ἐργασαμέ-
 νους τὸ στόμα. ἀκπειδῆπερ ἄπαξ φιλικῆς παραινέσεως
 ἠψάμην, κακείνα, εἰ δοκεῖ, ἄφελε, τὸ μύρω χρῆσθαι τὰς
 πόλεις, καὶ τὸ πιττοῦσθαι μόνον ἐκεῖνα. εἰ μὲν γὰρ νόσος
 τις ἐπείγει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευτέον· εἰ δὲ μὴδὲν νο-
 σίς τοιοῦτον, τί σοι βούλεται καθαρά, καὶ λέϊα, καὶ ὀλι-
 σθηρὰ ἐργάζεσθαι, ἢ μὴδὲ ὀφᾶσθαι θέμις; ἐκεῖνό σοι μό-
 νον σοφόν, αἱ πολιαί, καὶ τὸ μηνέτε μελαινέσθαι, ὡς προ-
 κάλυμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. φείδου δὲ αὐτῶν πρὸς Διὸς,
 πάν ἢ) τούτῳ, καὶ μάλιστα τοῦ πάγωντος αὐτοῦ, μὴδὲ
 μάνης ἔτι, μὴδὲ ὑβρίσης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτὶ γε, καὶ σὺν
 σότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἄπαγε, κομιδῇ ἄγχιον καὶ θη- p. 189.
 ρῶδες. Ὅρᾳς, ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρί- 32

b) καὶ] καὶ Bas. 1. et 3. ut solent, manifesto etiam vitio.

fuerit, nec desine ebrios in
 te ipsum furores exercere.
 At illud, *quod dicere nolo*,
 ne amplius. Apage. Neque
 enim fas est ad eandem
 mensam vocare, qui ita se
 instituunt, et amicitiae illis
 poculum propinare, et eos-
 dem attingere cibos. Verum
 nec illud fiat, *quod* post
 sermones *solet*, oscula; ea-
 que apud illos, qui paullo
 ante ipsum tibi os ut *Apo-
 phras* [obscenum, detesta-
 bile] fieret, effecere. Et
 quando semel amice te co-
 hortari coepi, etiam illa, si
 videtur, aufer, ut unguento
 nngas canos, ac vellas ista
 sola. Si quis enim morbus

urget, totum corpus curan-
 dum est: sin tale nihil ae-
 grotas, quid sibi vult, quod
 pura, et levia, et lubrica
 facis, quae nec videri fas
 est? Illud solum in te sa-
 piens, cani, et quod non
 amplius niger es. Itaque
 velum sit *patere* tuae im-
 puritatis. Parce sane illis,
 per Jovem, vel hactenus,
 et inprimis barbae ipsi, nec
 amplius illam pollue, vel
 contumeliose tracta. Si ve-
 ro minus *hoc potes*, certe
 noctu et in tenebris *fac*,
quae facis: interdum enim,
 apage, nimis ferum et bel-
 luum est. Vides, quanto
 melius tibi fuisset non mo-

p. 189. *ταν ἔῃν, μηδὲ καταγελᾶν τῆς ἀποφράδος, ἣ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τινος; ὡς τὸ γε ἐμὸν οὐποτ' ἑλλείψει. οὐδέπω γοῦν οἶσθα ὡς ὅλην τὴν ἄμαξαν ἐπεσπᾶσω, δέον, ὃ παιπάλημα, καὶ κίναϊδος ἰ), ὑποπτήσσειν, εἰ τις ἀνὴρ δαυὺς, καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀρχαῖον, μελάμπυρος, δριμὺ μόνον εἰς σέ ἀποβλέπειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναϊδος, ὥσπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκούσας. ἄγνωστα γάρ σοι τῶν σῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὥρα ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετραπλῇ σοι ἡ ἀποφράς ἐκτέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ ὁ καλὸς*
Eurip. *Εὐριπίδης λέγειν εἴωθεν, Ἀχαλίνων στοματίων, καὶ ἀφρο-*
Bacch. *υ. 385. σύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται.*

i) *κίναϊδος*] „Sic et M. cum Edd.“ Vid. Adnott.

visse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, *detestabilemque* totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes (*cinaede*), metu trepidare, si quis vir hirsutus, et, ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te intueretur? For-

te jam haec etiam ridebis, cum illud *pollen* et illud *vulpes* tanquam aemigmata quaedam et griphos audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet calumnieris, nisi jam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit Apophras. Tibi nimirum imputabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides dicere solet, *Effrenis oris, et stuporis impii solet esse finis infortunium.*

ARGUMENTUM.

In hac declamatione laudat auctor divitis cujusdam viri oecum, i. e. conclave, ad eruditorum virorum conversationes et recitationes habendas eleganter, artificiose et magnifice constructum; idque facit duplici fortasse consilio, ut tum se possessori, tum auditoribus praelectiones suas more tum consueto quam urbanissime commendet. Est autem haec laudatio duarum partium: primum ipse auctor ostendit, oratoris animum oeci pulchritudine maxime excitari et adjuvari; deinde vero Λόγος, personae vicibus fungens adversantis quidem illius auctori, neque tamen inimicae, demonstrat oecum pulcherrimum rhetori tum impedimento, tum detrimento, maximo esse solere; sed tanto magis se velle, ut auditores recitationi attentas praebeant aures et hac indulgentia auctoris animum paullo audaciorum in difficillimo opere suscepto adjuvent et confirment.

Εἶτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδνῳ λούσασθαι, 1
καλὸν τε καὶ διαυγῇ τὸν ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλῶς βα-
θύν, καὶ προσηγῶς ὄξυν, καὶ νήξασθαι ἡδύν, καὶ θέρους
ᾧρα ψυχρόν, ὥστε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ νόσῳ, ἣν ἐνόησεν
ἐπ' αὐτοῦ, δοκεῖ μοι οὐκ ἂν τοῦ λουτροῦ ἀποσχέσθαι·
οἶκον δὲ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον, καὶ κάλλει κάλλιστον,
καὶ φωτὶ φαιδρότατον, καὶ χρυσῷ στιλπνότατον, καὶ γρα-

DE OECO.

Ergo Alexander lavare in Cydno cupiit, cum pulchrum videret et pellucidum amnem, et sine periculo profundum, et blande celerem, et ad natandum jucundum, et frigidum aestate; adeo ut videatur mihi

ne praesenti, quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandi voluptate revocari potuisse: oecum autem aliquis conspicatus magnitudine ingentem, et specie pulcherrimum, et luce multa hilarem, et fulgentem

- p. 190. φαῖς ἀνθηρότατον, οὐκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τούτους διατρέβων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλῆσαι, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα καὶ αὐτὸς μέρος τοῦ κάλλους αὐτοῦ γενέσθαι; ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἅπεισι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσεῖπών, μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἄναυδος, ἢ φθόνῳ σιωπᾶν ἐγνω-
- 2 κώς; Ἡράκλεις, οὐ φιλοκάλου τινὸς, οὐδὲ περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικοῦ τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμουσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιοῦν, καὶ τῶν καλλίστων ἀποξενοῦν, καὶ μὴ συνιέναι, ὡς οὐχ ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδῶταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη τὸ κοινὸν τοῦτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ τῷ ὀφθαλμῷ περιεργεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὀροφὴν ἀνακύψαι, καὶ τὴν χεῖρα
- p. 191. ἐπισεῖσαι, καὶ καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖ τοῦ μὴ ἂν δυνηθῆναι ἄξιόν τι τῶν βλέπομένων εἰπεῖν· ὅστις δὲ μετὰ παιδείας ὀρεῖ τὰ καλὰ, οὐκ ἂν, οἴμαι, ἀγαπήσειεν, ὅψει

ab auro, et picturis floridum, non concupiscat orationem (si haec forte illius sit professio) in eo habere, et in illo probari, et claritatem sibi in eo parare, et clamoribus cum implere, et quantum licet, et ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed perspectis cum cura omnibus, et admiratus solum, abeat, surdum relinquens et orationis suae expertem, nec allocutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreverit? Non elegantis istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas multa, et stu-

por quidam circa pulchra, ipsasque insuper Musas, rebus jucundissimis se indignum judicare, et alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec intelligere, non eandem circa spectacula legem esse imperitis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis sufficiat commune illud, videre solum, et circumspicere, et circumferre oculos, et ad lacunar suspicere, et movere ab admiratione manum, et tacite oblectari praec metu, ut quidquam dignum iis, quae spectantur, proferre possint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum spectator est, non, puto,

μόνη καρπωσάμενος τὸ τερπνὺν, οὐδ' ἂν ὑπομῖναι ἄφρωνος P. 191.
 θεατῆς τοῦ κάλλους γενέσθαι· πειράσεται δέ, ὡς οἶόν τε,
 καὶ ἐνδιατρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θέαν. Ἡ δὲ 3
 ἀμοιβή, οὐκ ἐπαινος τοῦ οἴκου μόνον (τοῦτο μὲν γὰρ ἴσως
 ἐκείνῳ τῇ νησιωτῇ μεираκίῳ ἔπρεπε, τὴν Μενέλειω οἰκίαν
 ὑπερεκπεπληχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν οὐρανῷ καλὰ, τὸν ἐλέ-
 φαντα καὶ τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ
 καλὸν τι ἄλλο ἐωρακότι), ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῷ, καὶ
 τοὺς βελτίστους συγκαλέσαντα λόγων ἐπίδειξιν ποιήσασθαι,
 μῖμος τοῦ ἐπαίνου καὶ τοῦτο γένοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα
 ὑπερῆδιστον, οἶμαι, οἴκων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων
 ἀναπεπταμένος, καὶ ἐπαίνου καὶ εὐφημίας μεστὸς ὢν, ἡρέμα
 καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπηχῶν, καὶ τοῖς λεγομέ-
 νοις παρακολουθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς φω-
 νῆς, καὶ τοῖς ὑστατοῖς τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δέ,
 ὡς ἂν τις εὐμαθὴς ἀκροατῆς, διαμνημονεύων τὰ εἰρημέτα,
 καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἄμουσον ποιού-
 μενος πρὸς αὐτά· οἶόν τι πάσχουσι πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν
 ποιμένων αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλοῦσαι, τῆς φωνῆς ἐπανιούσης·

satis habeat oculis tantum
 fructum illius jucunditatis
 percipere, neque sustineat
 mutus pulchri spectator
 esse; sed tentabit, quantum
 potest, immorari spectaculo,
 et oratione illud *quasi* pen-
 sare. Pretium vero illud
 non laus modo conclavis.
 Hoc forte insulanum illum
 adolescentulum decuerit, ut
 admiratione domus Menelai
 percellatur, et cum caele-
 stium rerum pulchritudine
 ebur atque aurum illius
 comparet, ut qui nihil in
 terra pulchrum aliud vide-
 rit. Sed ipsum illud dicere
 in eo, et, convocatis prae-
 stantissimis hominibus, ora-
 tionis facultatem ostendere,

id ipsum, inquam, pars
 forte laudis fuerit. Ac res
 meo judicio jucundissima,
 pulcherrimus oculus ad
 accipiendam orationem aper-
 tus, laude et faventium vo-
 cibus plenus, placide et ipse
 antrorum instar resonans,
 et subsequens quae dicun-
 tur, et ultima vocis proten-
 dens, extremisque orationis
 immorans, vel potius ut
 docilis auditor memorans,
 quae dicta sunt, laudansque
 dicentem, et aliquid non
 alienum a Musis reddens.
 Quale quiddam excelsis ru-
 pibus accidit, quae tibiarum
 pastoricarum cantum ro-
 sonant, redeunte per reper-
 cussionem voce, et in se

- P. 191. κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν α) ἀναστρεφούσης· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην τοὺς ἄδοντας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις που τοῖς κρημνοῖς 4 κατοικοῦσαν, καὶ λαλοῦσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἐνδοθεν. "Ἐμοίγ' P. 192. οὖν b) δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἴκου πολυτελεῖα ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη, καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τε καὶ ὑποβαλλούσης τῆς θείας. σχεδὸν γὰρ εἰςρεῖ τε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἴτα πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν c) ἐκπέμπει τοὺς λόγους. ἢ d) τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ πιστεύομεν, τὴν ὅψιν τῶν ὀπλων ἐπιτεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ ἐνέδῳ αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πετρωθῆναι πρὸς τὴν τοῦ πολέμου ἐπιθυμίαν· λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χωρίων; καίτοι Σωκράτει μὲν ἀπέχρησε πλατάνος εὐφύης e), καὶ πόα εὐθαλής, P. 193. καὶ πηγὴ διανυγής, μικρὸν ἀπὸ τοῦ Ἰλισσοῦ· κἀνταῦθα καθεζόμενος, Φαίδρου τε τοῦ Μυρρηνουστοῦ κατερωνέετο,

a) αὐτῇ] Sic Reitz. et recentt. e conj. Guyeti et convenienter cum interpretatione Micylli, pro vulg. αὐτὴν. b) "Ἐμοίγ' οὖν] Vulgo Edd. ὁ μοι γοῦν. Sed Reitz. cum recentt. ἔμοι γοῦν ex Fl. L. marg. A. i. et V. 2. Ὁμοίως Pell. c) κοσμήσαν] κοσμήσασα conj. Guyet. d) ἢ] ἢ conj. Bel. imprudenter. Rectissime reddit Gesnerus, quem non debebat Belinus vilipendere. e) πλατάνος εὐφύης] πλατάνου εὐφύτα Gorl.

ipsam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esso, quae canentibus respondeat clamantibusvo, in mediis alicubi praeceptis habitantem, et intus loquentem e rupibus. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis, et ad orandum excitari, quasi subiciente aliquid spectaculo. Fere enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum etiam animum influit, quod exornatum ad illud exemplum orationem doin-

de emittit. Nisi credimus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum esse impetum contra Phryges, et cum tentandi caussa illa induisset, elatum esse et quasi alatum ad belli cupiditatem; dicendi autem studium non intendi ad pulchritudines locorum? Verum Socrati satis ad hoc erat platannus bene nata, et herba florida, et fons pellucidus parum distans ab Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myrrhinusium dissimulatae sermonibus sapientiae ludit,

καὶ τὸν Λυσίου τοῦ Κεφαλίου λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς Μού- p. 193.
 ρας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν ἐρημίαν,
 συμπεριληφόμενας f) τῶν περὶ τοῦ ἔρωτος λόγων. καὶ οὐκ
 ἡσυχνέτο γέρον ἄνθρωπος παρακαλῶν παρθένους, συνεσο-
 μένας g) τὰ παιδερμυστικά. ἐς δὲ οὕτω καλὸν χειρίον, οὐκ
 ἂν οἴομεθα h) καὶ ἀκλήτους αὐτὰς ἐλθεῖν; Καὶ μὴν οὐ 5
 κατὰ γε σκιάν μόνην, οὐδὲ κατὰ πλατάνου κάλλος, ἢ ὑπο-
 δοχῇ, οὐδ' ἂν τὴν ἐπὶ τῷ Ἰλισσῷ καταλειπὼν, τὴν βασιλείας
 λέγης τὴν χρυσήν. ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πολυτελείᾳ μόνῃ
 τὸ θαῦμα· τέχνη δέ, ἢ κάλλος, ἢ τέρψις, ἢ τὸ σύμμετρον,
 ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ συνεύγαστο, οὐδὲ κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ,
 ἀλλ' ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλοῦτος μόνον, καὶ φθόνος
 τῶν ἰδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν ἐχόντων. ἔπαινος δὲ
 οὐδαμοῦ προσῆν· οὐδὲ i) γὰρ ἔμελε k) τοῖς Ἀρσακίδαις τῶν
 καλῶν, οὐδὲ πρὸς τὸ τερπνὸν ἐποιοῦντο τὰς ἐπιδείξεις, οὐδὲ

f) συμπεριληφόμενας] συνεπιληφόμενας conj. Guyet. ad sen-
 sum manifestum haud dubie accommodatus. Assentitur etiam
 C. F. Hermann. Commentar. ad Quom. Hist. Conscr. p. 101.
 g) συνεσομένας] „Sic Fl. Fr. Par. Hag. Salm. Bas. 1. et
 2. (et 3.) Συνεσομένας J. et V. 2. Συνησομένας Pell. Fors.
 συνοψ.— adlevit Solanus.“ h) οἴομεθα] οἴομεθα mallet
 Schafer. Melett. p. 60. probante Jacobo ad Toxar. p. 159.
 Rectius, opinor, tuetur vulgatam Fritzscheius Quaestat. p. 198.
 i) οὐδὲ] „οὐδὲν Pall.“ k) ἔμελε] „Sic Salm. et Amst.
 ἔμελλε cett.“

et Lysiae, Cephalii filii, ora-
 tionem redarguit, et Musas
 vocavit, ratus, in illud de-
 sertum venturas, adjuturas-
 que illam de amore dispu-
 tationem. Nec puduit homi-
 nem senem vocare vir-
 gines, audituras de puero-
 rum amore sermones: in
 locum autem adeo pulchrum
 non putemus etiam non vo-
 catas illas venire? Atqui
 non umbram modo habet,
 aut platani pulchritudinem,
 hoc diversorium, etiamsi
 relicta ista ad Ilissum, illam

Regis auream dicas. Istius
 enim in solo pretio inerat
 miraculum: ars vero, aut
 pulchritudo, aut delectatio,
 aut commensurata propor-
 tio, non una elaborata aut
 permixta auro erat: sed
 barbaricum spectaculum, di-
 vitiae solum, quibus invi-
 derent spectantes, beati pos-
 sidentes judicarentur. Laus
 autem inerat nusquam. Ne-
 que enim pulchra curabant
 Arsacidae, neque ad dele-
 ctationem hominum visui
 exponere sua solebant, ne-

- p. 193. ἐφρόντιζον, εἰ ἐπαινέσονται οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκπλα-
γῇσονται. οὐ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλόπλουτοί εἰσιν οἱ
6 βάρβαροι. Τούτου δὲ τοῦ οἴκου τὸ κάλλος, οὐ κατὰ βαρ-
βαρικούς τινας ὀφθαλμούς, οὐδὲ κατὰ Περσικὴν ἀλαζο-
νίαν ^l), ἢ βασιλικὴν μεγαλυσίαν, οὐδὲ πένητος μόνον,
ἀλλὰ εὐφροῦς θεατοῦ δεόμενον, καὶ ὅτῳ μὴ ἐν τῇ ὄψει ἡ
κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογισμὸς ἐπακολουθεῖ τοῖς λεγομέ-
νοις ^m). τὸ γὰρ τῆς τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλιστον ἀπο-
βλέπειν (κάλλιστον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχή),
καὶ τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα ⁿ) εὐθύς ὑποδέχισθαι, καὶ τοῦ
φωτὸς ἐμπίπασθαι ^o) ἐς κόρον, ἀναπεπταμένων τῶν θυ-
p. 194. ρῶν ^p), καθ' ὃ τὰ ἱερὰ βλέποντα ἐπιοῦν οἱ παλαιοί, καὶ
τὸ τοῦ μήκευς πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος
εὐρυθμον ^q), καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ ἐλεύθερον ^r), καὶ
πρὸς ὧραν ἐκάστην εὐστοχον ^s), πῶς οὐχ ἡδέα ταῦτα πάν-

1) ἀλαζονείαν] vulg. ἀλαζονίαν, vetus vitium. m) λεγομέ-
νοις] βλέπομένοις vult Seager. At refer τὰ λεγόμενα ad dictam
modo κρίσιν, et intellige judicia, effata quasi, oculorum.
n) ὑπερκύψαντα] „υποκύψαντα Fl.“ o) ἐμπίπασθαι]
ἐμπιπλάσθαι Bas. 1. et 3. p) θυρῶν] θυρίδων conj. Guyet.
q) εὐρυθμον] εὐρυθμον Reitz. cum Bas. 1. et 3. Emenda-
runt recenti. monente Belino: quainquam jam in Ald. utra-
que recte erat editum. r) ἐλεύθερον] „Forsan αἰθριον, ad-
dictum margini J.“ s) εὐστοχον] „recepī ex J. marg. A. 1.
et L. Εὐ ἔχον Edd. vulgo.“

que curabant, laudaturine
essent spectatores; sed id
solum, ut percellerentur.
Neque enim elegantiarum,
sed divitiarum studiosi sunt
barbari. Hujus autem pul-
chritudo oeci non ad barba-
ricos oculos *exacta est*, ne-
que ad Persicam superbiam,
aut jactationem regiam, ne-
que pauperem solum, sed
ingeniosum spectatorem po-
stulat, cui non in solis ocu-
lis sit iudicium, sed ratio-
cinatio etiam dicta conse-
quatur. Quod enim pul-

cherrimam diei partem spe-
ctat (est autem pulcherri-
ma, et amabilissima pars
principium), et tollentem
statim caput solem excipit;
quod valvis apertis luce ad
satiетatem repletur; quo
positu templa faciebant an-
tiqui: quod longitudi latit-
tudini, et utrisque altitudo
decora proportionе respon-
det; quod fenestrae sunt
liberae, et ad unamquamque
partem anni recte disposi-
tae: qui non jucunda haec
omnia et digna laudibus?

τα, καὶ ἐπαίων ἀξία; Ἐπεὶ δὲ θαυμάσιον ἂν τις καὶ τῆς 7 ὀροφῆς ἐν τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριτον, καὶ τῷ ι) εὐκόσμη p. 194. τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τοῦ χρυσοῦ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον, ἀλλὰ μὴ περὶ υ) τὰς χρεῖας ἐπίφθορον, ἀλλ' ὅποσον ἂν καὶ γυναῖκι σώφρονι καὶ καλῇ ἀρετῇ ἐπισημότερον ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δειρῇ λεπτός τις ὄρμος, ἢ περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν αὐτοῖν ἐλλόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφαιτον τῆς κόμης συνδέουσα, τοσοῦτον τῇ εὐμορφίᾳ προστεθεῖσα, ὅσον τῇ ἐσθῆτι ἢ πορφύρᾳ· αἱ δὲ γε ἑταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφότεραι αὐτῶν, καὶ τὴν ἐσθῆτα ὅλην πορφυρᾶν, καὶ τὴν δειρὴν χρυσοῦν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώμεναι τὸ ἐπαγωγόν, καὶ τὸ ἐνδόν τῷ καλῷ προσθέσει τοῦ ἔξωθεν τερπνοῦ παραμυθούμεναι ἡγοῦνται x) γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐτῶν γ) στιλβνοτέραν φαίνεσθαι x), συναπολάμπουσιν τῷ χρυσῷ, καὶ τοῦ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήσειν ὑπὸ χρυσοῦ σαπτάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι,

ι) καὶ τῷ] Vulgo καὶ τῷ. Illud jam Solano, ut videtur, desideratum reposui de meo, urgente linguae lege. υ) περὶ] „Et sic Fl. cum reliquis.“ Magis placuisset Gesnero παρα. x) ἡγοῦνται] „Hyoῦν male Coll.“ γ) „αὐτῶν] αὐταῖς Fl.“ z) φαίνεσθαι] „ἔισεσθαι Coll. Vulgatum firmant Fl. Fr. J. Par. etc.“

Insuper admiretur aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in ornato nihil, quod reprehendi possit, illa auri decora et commensurata distinctio, nihil habens in usu invidiosum; sed quantum etiam in muliere pudica et pulchra ad formam insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum monile, aut in digito anulus habilis, aut in aures in auribus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuantem taenia, quae tantum addat formae,

quantum vesti purpura. At meretrices, praesertim si qua est deformior, et vestem totam purpuream, et collum sibi faciunt aureum, ipso pretio venantes illecebras, et quod pulchritudini deest, extra apponendis, quae aliquam suavitatem habent, solantes. Putant enim, et brachium sibi candidius visum iri, aurum si una refulgeat; et pes quod minus circumscripte formosus est, illud occultatum iri sub aureo sandalio; ipsam faciem visum iri

p. 194. τῷ φαεινοτάτῳ συνορώμενον. ἀλλ' ἐκείναι μὲν οὕτως· ἡ δὲ γε σώφρων γυνὴ χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκοῦντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσχρῆται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, οὐκ ἂν αἰσχύ-

8 τοιτο, οἶμαι, καὶ γυμνὸν δεικνύουσα. Καὶ τοίνυν ἡ τοῦδε

p. 195. τοῦ οἴκου ὄροφῇ, μᾶλλον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ καθ' ἑαυτήν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσοῦτον κεκόσμηται, ἐς ὅσον καὶ οὐρανὸς ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστήματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος α) ἀνθῶν τῷ πυρὶ. εἰ δέ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, οὐ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φοβερός ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἂν τις οὐδ' ἄργον ἐνταῦθα τὸν χρυσόν, οὐδὲ μόνου τοῦ τέρποντος εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αὐγὴν τινα ἠδεῖαν ἀπολάμπει, καὶ τὸν οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθθήματι. ὁπόταν γὰρ τὸ φῶς προσπεσὼν ἐφάπνηται, καὶ ἀναμιχθῇ τῷ χρυσῷ, κοινὸν τι ἀπαστράπτουσι, καὶ διπλασίαν τοῦ ἐρυθθήματος ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρίαν. Τὰ μὲν δὴ ὑψηλὰ καὶ κορυφαῖα τοῦ οἴκου τοιαῦτα, Ὅμηρου τινὸς δεόμενα ἐπαινέτου, ἵνα αὐτὸν ἡ ὑπόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης θάλαμον, ἡ αἰγλήεντα, ὡς

α) διαλείμματος] διαλήμματος conj. Guyet.

amabiliorem, si una cum eo, quod splendidissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo. Verum modesta mulier auro, quantum satis est, et ad necessaria tantum utitur: suam vero pulchritudinem neque nudam ostendere erubescat. Igitur lacunar oeci hujus, vel caput potius, formosum quidem per se quoque, auro eatenus ornatum est, quatenus etiam caelum noctu a stellis per intervalla collustratum, et ignibus per interstitia quaedam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non pulchrum nobis, sed terribile videatur.

Videat autem hic aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis causa reliquo ornatui adspersum; verum splendore etiam quodam jucundo relucet, totique domui rutilum quendam colorem adjicit. Cum enim incidens lumen attingit aurum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent, ac duplicem ruboris serenitatem reddunt. Excelsa ergo oeci et fastigio proxima talia sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui illam aut altefastigiatam, ut Helenae thalamum, aut splendidam, ut

τὸν Ὀλυμπον, εἶποι. τὸν δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν p. 195.
 τοῖων γραμματα, καὶ τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ
 ἐναργὲς ἐκάστου, καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἕαρος ὄψει
 καὶ λειμῶνι δὲ εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχοι παραβαλεῖν· πλήν
 παρ' ὅσον ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραίνεται, καὶ ἀλλάτ-
 τεται, καὶ ἀποβάλλει τὸ κάλλος, τουτὶ δὲ τὸ ἔαρ αἴδιον,
 καὶ ὁ λειμὼν ἀμάραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, αἶτε
 μόνης τῆς ὄψεως ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ
 τῶν βλεπομένων b). Τὰ δὲ τῶν αὐτῶν καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ 10
 ἂν ἡσθεῖη βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἂν προθυμηθεῖη καὶ παρὰ p. 196.
 τὴν δύναμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχιστον ὄν ἀπολει-
 φθῆναι τῶν ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον c) γὰρ τι d) ἢ
 ὄψεις τῶν καλῶν, οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος
 ἡδίων e) ἂν, οἶμαι, δράμοι κατὰ πρηνοῦς πεδίου, καὶ μα-
 λακοῦ, προσηνῶς δεχομένου τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπέικον-
 τος τῇ ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυποῦντος τῇ ὀπλῇ. ἅπαντι γοῦν

b) βλεπομένων] Vulgo in Edd. et Codd. δρεπομένων, unde
Marcil. conj. δεχομένων. rectius *Gesn.* βλεπομένων, assenti-
 entibus *Reitzio*, *Belino* et *Wyttenbachio* Animadv. ad *Plutarch.*
Opp. Morr. Tom. I. p. 286. Ed. Lips. c) ἐπαγωγότατον]
ἀπαιγ. Bas. 3. per errorem. d) τι] „τοι *Pl.* et marg. *A.* 1.
 e) ἡδίων] „recepti ex *L.* et *Salm.* ἴδιον Edd. ceti.“

Olympum, forte dicturus
 esset. Ornatum vero re-
 liquum, et picturas parie-
 tum, et colorum pulchritu-
 dinem, et evidentiam unius-
 cujusque, accuratoremque,
 et veritatem, adspectui ve-
 ris, et prato florido compa-
 rare rectum fuerit: nisi
 quod ista deflorent, mar-
 cescuntque, et mutantur,
 ac pulchritudinem amittunt;
 hoc vero perpetuum ver, et
 nunquam marcescens pra-
 tum, et flos aeternus, quem
 solus attingat visus, et spe-
 ctaculi illam suavitatem de-

metat. Haec igitur tanta
 ac talia quis non cum vo-
 luptate videat? aut quis
 non cupiat, etiam praeter
 vires, inter haec verba fa-
 cere? qui sciat, turpissi-
 mum esse non paria facero
 his, quae videmus. Est
 enim res illecebrarum plena
 pulchrarum rerum adspe-
 ctus, non in hominibus
 modo, sed equus etiam lu-
 bentius, puto, decurrat per
 pronum campum ac mollem,
 placide accipientem gressus,
 et molliter pedi cedentem,
 nec repellentem ungulas.

p. 196. τότε χρῆται τῷ δρόμῳ· καὶ ὅλον f) ἐπιδούς ἑαυτὸν τῷ
 11 τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τοῦ πεδίου τὸ κάλλος. Ὁ δὲ
 ταῶς, ἥρος ἀρχομένου, πρὸς λειμῶνά τινα ἔλθων, ὅποτε
 καὶ τὰ ἄνθη πρόεισιν, οὐ ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς
 ἂν εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βλαφὰς καθαρώτερα,
 τότε καὶ οὗτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ,
 καὶ τὴν οὐρὰν ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ g) περιστήσας,
 ἐπιδείκνυται τὰ ἄνθη τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ τῶν πτερῶν,
 ὥσπερ αὐτὸν προκαλοῦντος τοῦ λειμῶνος ἐς τὴν ἀμιλλαν.
 ἐπιστρέφει γοῦν ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομπεύει h) τῷ
 κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερος φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν,
 ἀλλαττομένων αὐτῷ τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαίνοντων i)
 ἡρώμα, καὶ πρὸς ἕτερον εὐμορφίας εἶδος τρεπομένων. πάσχει
 δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, οὓς ἐπ' ἄκροις ἔχει τοῖς
 πτεροῖς, ἱριδὸς τινος ἕκαστον περιθεούσης. ὃ γὰρ τέως
 p. 197. χαλκὸς ἦν, τοῦτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὤφθη, καὶ τὸ

f) καὶ ὅλον] „Ὀλίγον δούς Fl. Al. ὀργίλον. al. ὀλίγον. Coll.
 Sed nostrae Edd. in vulgato consentiunt.“ g) αὐτῷ] αὐτῷ
 vulgo. Correxerat tacite *Schmieder*. Sic tamen etiam proximi-
 mum αὐτοῦ corrigere debebat, ut errorem vulgatum. h) ἐκ-
 πομπεύει] „ἐκπομπεύει Fl. et marg. A. 1.“ i) μεταβαί-
 νοντων] μεταβαλλόντων conj. *Guyet*. non quidem necessario.

Omnibus enim tum utitur
 viribus ad currendum, to-
 tumque se celeritati impen-
 dit, eaque cum campi pul-
 chritudine certat. Ac pavo
 sub veris initia in campum
 veniens, cum flores etiam
 prodeunt non desiderabilio-
 res tantum, verum etiam,
 ut dicat aliquis, floridio-
 res, coloribusque puriorib-
 us; ipse quoque passis
 pennis ac soli ostensis, ela-
 ta clauda et in orbem circa
 se erecta, suos itidem flores
 exponit, suarumque ver-
 pennarum, prout velut ad
 certamen ipsum provocante.

Convertit se itaque et cir-
 cumagit, et pulchritudinis
 suae quandam velut pom-
 pam agit: ubi sane admira-
 bilior etiam videtur, mu-
 tantibus subinde ad lucem
 coloribus, et sensim in
 alios transeuntibus, atque in
 aliam se pulchritudinis spe-
 ciem vertentibus. Maxime
 hoc illi accidit in illis orbi-
 bus, quos in extremis habet
 pennis, quorum unumquem-
 que velut iris quaedam cir-
 cuit. Quod enim modo aes
 erat, hoc, modice illo incli-
 nante, aurum videtur: at-
 que ille caeruleus ad solem

ὑπὸ τῷ ἡλῶ κυαναυγίς, εἰ σκιασθείη, χλοαυγίς ἐστίν· οὕτω p. 197.
 μετασκομεῖται πρὸς τὸ φῶς ἢ πτέρωσις. "Οτι μὲν γὰρ καὶ 12
 ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπι-
 σπάσκειν ἐν γαλήνῃ φανείσα, ἴστε, κἂν μὴ εἶπω· ὅτε k),
 εἰ καὶ l) παντάπασιν ἡπειρώτης καὶ ἀπειρόπλους τις εἴη,
 πάντως ἂν ἐθελήσει καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ περιπλεῦσαι,
 καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι
 τὴν μὲν αὖραν κούφως ἐπουριάζουσαν τὴν ὀθόνην, τὴν
 δὲ ναῦν προσηνῶς τε καὶ λέως ἐπ' ἄκρων ἡρέμα διαλισθαί-
 νουσαν m) τῶν κυμάτων. Καὶ τοίνυν καὶ τοῦδε τοῦ οἴκου 13
 τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμηθῆσαι ἐς λόγους, καὶ λέγοντα
 ἐπεγεῖραι, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκιμῆσαι παρασκευάσαι n).
 ἐγὼ μὲν δὴ τοῦτοις πείθομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι o), καὶ
 ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυθα, ὥσπερ ἀπὸ p) ὕγγος
 ἡ Σειρήνος τῷ κάλλει ἐλκόμενος, ἐλπίδα οὐ μακρὰν ἔχων,
 εἰ καὶ τέως ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλοὺς αὐτοὺς

k) ὅτε] Sic vulgo Edd. omnes. Sed ὥστε Reitz. et recenti. te-
 mere ex mera Solani conjectura. l) εἰ καὶ] εἰ μὴ scribi iubet
 Fritzsche. Quaest. p. 202. ratione non sufficiente. m) δι-
 ολισθαίνουσαν] δι-άουσαν Schol. n) καὶ τοίνυν —
 παρασκευάσαι] pro spuris habuit Guyet. o) πέπεισμαι]
 „πέπυσμαι male Fl.“ p) ἀπὸ] ὑπὸ Mallet Reitz.

splendor si inumbretur, vi-
 ridem lucem spargit: ita
 alium atque alium ornatum
 pennae illius ad lucem in-
 duunt. Quin ipsum etiam
 mare habere, quo nos alli-
 ciat, et cupidine quadam,
 cum tranquillum est, ad se
 trahat, vel me tacente no-
 stis; cum etiamsi aliquis
 plane mediterraneus sit et
 navigandi imperitus, tamen
 et ipse conscendere navim
 velit, et circumnavigare, et
 multum discedere de terra,
 idque in primis si videat ab
 aura secunda leniter inflari

vela, navim autem blando
 levique motu per summos
 labi fluctus. Itaque huius
 etiam pulchritudo oeci apta
 est, quae impellat ad di-
 cendum, et dicentem ex-
 citet, et plausum illi omni
 ratione paret. Equidem his
 ipsis moveor, et jam sum
 motus, et in oecum dicendi
 causa ingressus sum, tan-
 quam ab iynge quadam aut
 Sirene tractus a pulchritu-
 dine, spe non parva fretus,
 etiamsi ad hunc diem in-
 formis nostra fuit oratio,
 pulchram visum iri, velut

- 14 φανείσθαι, καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους. "Ἐτέρος
 p. 197. δέ τις οὐκ ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάνυ γενναῖος, ὥς q)
 φησι, καὶ μεταξύ μου λέγοντος ὑπέκρουε, καὶ διακόπτειν
 ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ ταῦτα
 λέγειν φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκομαι ἐπιτηδεύ-
 p. 198. τερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκου κάλλος, γραφῇ καὶ
 χρουσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ που τοῦναντίον ἀποβαίνειν.
 μᾶλλον δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
 καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω, ὅπῃ λυσιτελέστερον
 ἡγεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκου, καὶ ἀμορφίαν. ἐμοῦ
 μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος, ὥστε οὐδὲν δέομαι δις περὶ
 τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, κἀγὼ σιω-
 15 πῆσομαι, καὶ πρὸς ὀλίγον αὐτῷ μεταστῆσομαι. "Ἄνδρες
 τοῖνυν δικασταί, φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ
 πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν οἶκον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτοῦ
 λόγῳ ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ψόγον αὐτοῦ διεξε-
 λεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνου παραλειμμένα προς-
 θῆσειν μοι δοκῶ. ὅσοι γὰρ ἂν ὑμῖν καλλίων φαίνηται,

. q) ὦς] „ὥς vult Marcil. Nil mutant Edd.“

veste honesta ornatam. Ve-
 rum enimvero etiam alia
 non ignava oratio, sed ge-
 nerosa, ut videri vult, cum
 inter dicendum me inter-
 pellavit, et abrumpere di-
 ctionem conata est, tum
 postquam desii, non vera,
 ait, me dixisse, sed mirari
 se, si aptiorem esse ad
 edenda eloquentiae specimi-
 na dicam pulchritudinem
 occi pictura et auro orna-
 tam. Contrarium enim quo-
 dammodo evenire. Quin, si
 videtur, ipsa in medium
 progressa oratio pro se apud
 vos, tanquam iudices, dicat,
 quare commodiorem esse

putet dicenti vilitatem loci
 atque deformitatem. Me
 quidem orantem jam audis-
 tis: ergo non opus est, me
 bis de eadem re verba face-
 re. Ista vero jam progressa
 in medium dicat: tacebo
 interim ego, et paullulum
 illi decedam. Sic igitur ora-
 tio: *Qui modo dixit orator,*
Judices, multis et magno
opere laudavit hunc oecum,
suaque illum oratione orna-
vit. Ego vero tantum abest,
ut reprehensionem illius ve-
lim dicere, ut etiam prae-
termissa ab illo additurus
mihi videar. Quo enim ille
vobis pulchrior videbitur,

τοσῶδε ὑπεναντίος r) τῇ τοῦ λέγοντος χρεῖα δεχθήσεται. p. 198.
καὶ πρῶτον γε ἐπειδὴ γυναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσοῦ
ἐκείνος ἐμνημόνευσε, καὶ οἱ ἐπιτρέψατε χρήσασθαι τῷ πα-
ραδείγματι. φημί γὰρ οὖν καὶ γυναιξὶ καλαῖς οὐχ ὅπως
συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ ἐναντιοῦσθαι
τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὅποταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος
ὑπὸ τοῦ χρυσοῦ, καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελέων ἐκπλαγείς,
ἀντὶ τοῦ ἐπαινεῖν ἢ χρόαν s), ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν, ἢ πῆ-
χυν, ἢ δάκτυλον· ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείξ, ἐς τὴν σαρδίω, ἢ τὸν ι)
σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρμον, ἢ τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει u), ὥστε
ἄχθοιο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, οὐκ p. 199.
ἀγόντων σχολὴν ἐπαινεῖν αὐτὴν τῶν θεατῶν, ἀλλὰ πάρεργον
αὐτῆς ποιουμένων τὴν θίαν. "Ὅπερ ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν 16
καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγους δεκνύοντα. λανθάνει
γὰρ ἐν τῇ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθῆν, καὶ ἀμαυροῦται, καὶ
συναρπάζεται, καθάπερ εἰ λύχνον τις εἰς πυρκαϊᾷν μεγά-

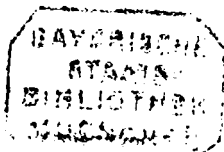
r) ὑπεναντίος] Sic Pell. Vulgo ὑπεναντίως, quod structurae
vitiū non amplius videbatur ferendum: s) χρόαν] „χρῶα
male Fl.“ t) τὸν] „τὴν L. et Fl.“ u) ἀποβλέπει] ἀπο-
βλέπει imperat Fritzsch. Quacstist. p. 203. Noliū obsequi, ob
μετάβασιν structurae, quae intercessit praefixis huic sententiae
vocalis ὁ δέ.

tanto magis contrarius di-
centis usui ostendetur. Ac
primum, quandoquidem mu-
lierum, et mundi, et auri
mentionem iste fecit, etiam
mihi, ut ea similitudine
utar, permittite. Ajo enim
ego, pulchris etiam mulie-
ribus non modo nihil ad hoc,
ut formosiores videantur,
conferre, sed contrarium
etiam esse mundum copio-
sum, cum videntium unus-
quisque ab auro et lapidibus
pretiosis percussus, pro eo,
quod laudare debebat aut
colorem, aut oculorum con-
jectum, aut collum, aut
brachium, aut digitum; re-

lictis hisce ad Sardam aut
smaragdum, aut monile,
aut armillam respicit; adeo
ut illa habeat, quod indigne
ferat, se propter mundum
praetervideri, non habenti-
bus otium ad eam laudan-
dam spectatoribus, sed obiter
tantum ad ipsam respicien-
tibus. Quod quidem neces-
sario etiam accidere arbitror
illi, qui inter opera adeo
pulchra dicendi facultatem
velit ostendere. Delitescit
enim, quidquid dicitur in
magna vi rerum pulchrarum,
et obscuratur, atque una
abripitur, quasi lucernam
quis magnum in incendium

Lucian. Vol. VIII.

G

- p. 199. λην φέρων ἐμβαλδοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλου
 δεικνύου. τοῦτο γοῦν φυλακτῶν τοῖς λέγοντι. καὶ προσέτι
 γε x) μὴν καὶ τὴν φωνὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν οὕτως
 εὐφώνῳ καὶ ἡχῇεντι οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γάρ, καὶ
 ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν,
 οἷόν τι καὶ σάλπιγξ ὁρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τοὺς
 κλειυστάς ἢ θάλαττα, ὁπόταν πρὸς κύματος ἦχον ἐπάδειν
 τῇ εὐρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ
 17 κατασιωπᾷ τὸ ἥττον. Καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντί-
 δικος, ὡς ἄρα ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ
 προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον
 ποιεῖ γ). ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν δια-
 ταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμούμενον ὡς ἀπείν-
 των ἐστὶν αἰσχιστον ἐν εὐμόρῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίους φαί-
 νεσθαι τοὺς λόγους. ἐλέγχων γὰρ οὗτός γε ὁ φανερώτατος,
 ὥςπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἔπειτα φεύγοι πρὸ
 p. 200. τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν δειλὸς ἀπὸ τῶν ὕπλων. τοῦτο
 Hom. δὲ μοι δοκεῖ λογισάμενος καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκείνος,
 II. III, εὐμορφίας ἐλάχιστον φροντίσαι, μᾶλλον δὲ καὶ παντελῶς
 219.

x) γε:] „omittit Fl.“ y) ποιεῖ] „rescripsi ex Bas. 2. (cui ac-
 cedit 3.) ac Pell. quum Edd. cett. ποιῖν haberent.“

*injiciat, aut formicam in
 elephanto vel camelo osten-
 dat. Hoc ergo cavendum
 dicenti. Ad haec vox etiam
 ipsa confunditur, in vocali
 adeo et sonoro oeco dicentis.
 Resonat enim, et reclamatione
 et contra dicit, aut potius
 occultat clamorem, quale
 quid etiam tuba facit tibiae,
 si una canant, aut celestia
 canentibus mare, si per
 fluctus illum sonum accinere
 remigio velint. Vincit nimi-
 rum sonus magnus, et ad
 silentium illum, qui minor
 est, redigit. Quin illud
 ipsum, quod dicebat adver-
 sarius, excitari a pulchro*

*oeco dicentem, et alacriorem
 reddi, illius, mea quidem
 sententia, fit contrarium.
 Percellit enim ac terret, et
 cogitationem perturbat, fa-
 citque timidiores, dum co-
 gitat, omnium turpissimum
 esse, si in loco formoso ha-
 bita non similis ei videatur
 oratio. Sic enim manifestis-
 sime aliquis deprehendatur.
 Velut si quis armis indutus
 pulcherrimis deinde fugiat
 ante alios, cujus nempe
 ignavia ipsis ab armis fiat
 apertior. Hoc ipsum per-
 pendens Homericus ille ora-
 tor videtur minimam curam
 habuisse pulchritudinis; po-*

αἰδρεῖ φωτὶ ἑαυτὸν ἀπεικάσαι, ἵνα αὐτῶν παραδοξότερον p. 200.
 φαίνεται τῶν λόγων τὸ κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότε-
 ρον ἐξετάσεως. ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τοῦ λέγοντος
 αὐτοῦ διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θέαν, καὶ τῆς φρον-
 τίδος τὸ ἀκριβές ἐκλύειν, τῆς ὄψεως ἐπικρατούσης, καὶ
 πρὸς αὐτὴν 2) καλούσης, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ ἐώσης.
 ὥστε τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντως ἔλαττον ἐρεῖν αὐτὸν, τῆς
 ψυχῆς διατριβούσης περὶ τὸν τῶν ὁρωμένων ἔπαινον α);
 Ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοί, καὶ πρὸς τὴν 18
 ἀκρόασιν παρελημμένοι, ἐπειδὴν εἰς τὸν b) τοιοῦτον οἶκον
 παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροατῶν θεαταὶ καθίστανται. καὶ οὐχ
 οὕτω Δημόδοκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων, ἢ
 Ὀρφεὺς τις λέγων ἐστίν, ὥστε ἀποσπάσαι τὴν διάνοιαν
 αὐτῶν ἀπὸ τῆς θέας. ἀλλ' οὖν ἕκαστος, ἐπειδὴν μόνον
 ὑπερβῇ τὸν οὐδὸν, ἀθρόω τῷ κάλλει περιχυθεὶς, λόγων
 μὲν ἐπείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αἰοῦσι Hom.
 ἔοικεν· ὅλος c) δὲ πρὸς τοῖς ὁρωμένοις ἐστίν, εἰ μὴ τύχοι^{Il. xxiii, 430.}
 τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἡ ἐξ Ἀρείου

2) αὐτὴν] Olim αὐτὴν. Correx. Reitz. monente Guyeto. a)
 ἔπαινον] θαῦμα vel tale quid conj. Solan. b) τὸν] „Omit-
 tit articulum Fl.“ c) ὅλος] „ὅλος marg. A. 1.“

tius imperito omnium homi-
 ni se assimilasse, ut ipsius
 pulchritudo orationis tanto
 admirabilior ex ipsa ad il-
 lam deformitatem compara-
 tione appareret. Alioqui ne-
 cesse est, ipsum dicentis
 animum occupari in specta-
 culo, et exquisitam illam
 curam remittere, cum vincat
 illa species, et ad se vocet,
 atque attendere ad oratio-
 nem non patitur. Quomodo
 ergo fieri potest, ut non
 omnino dicat deterius, oc-
 cupato circa laudem eorum,
 quae videntur, animo? Omitto dicere, quod ipsi
 etiam praesentes et ad au-

diendum assumti, cum in-
 trant in talem oecum, spe-
 ctatores fiunt pro auditori-
 bus. Neque quisquam ita
 vel Demodocus est, vel Phe-
 mius in dicendo, vel Tha-
 myris, vel Amphion, vel
 Orpheus adeo, qui abstra-
 here mentem illorum a spe-
 ctaculo possit: verum unus-
 quisque transmissio solum
 limine, conferta illa pul-
 chritudine circumfusus, ora-
 tionem illam, sive auditio-
 nem, nec omnino audire
 videtur; sed totus est in his,
 quae videntur, nisi quis
 forte plane caecus sit, aut
 noctu, ut illud Arcopagita-

- 19 πάγου βουλή, ποιοῖτο τὴν ἀκρόασιν. "Οτι γὰρ οὐκ ἀξιό-
 p. 201. μαχον λόγων ἰσχύς ὄψει ἀνταγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων
 μῦθος παρατεθεῖς τῇ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν·
 ἐκτεῖναι μὲν γὰρ ἐκήλουν d) τοὺς παραπλέοντας, μελωδοῦ-
 σαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ᾄσμασι, καὶ καταπλεῦσαντας
 ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως, τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδεῖτό τινος
 διατριβῆς· καὶ που τίς αὐτάς καὶ παρέπλευσε, καὶ τοῦ
 μέλους παρήκουσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιό-
 τατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς ὁμιλοῦν,
 εὐθύς ἐξίστη τοὺς ἰδόντας, καὶ ἀφώνους ἐποίει· ὥς δὲ ὁ
 μῦθος βούλεται, καὶ λέγεται, λίθινοι ἐρίγοντο ἀπὸ τοῦ
 θαύματος. ὥστε καὶ ὄν ὑπὲρ τοῦ ταῶ λόγον εἶπε πρὸς
 ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἑαυτοῦ εἰρηῆσθαι νομιζῶ.
 καὶ γὰρ ἐκείνου ἐν τῇ ὄψει, οὐκ ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερπνόν.
 καὶ εἰ γέ τις παραστησάμενος τὴν ἀθρόνα ἢ τὸν κύκνον,
 ᾄδειν κελύοι, μεταξὺ δὲ ᾄδόντων παραδείξειε τὸν ταῶ
 σιωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνων μεταβήσεται ἡ ψυχὴ,
 μακρὰ e) χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ᾄσμασιν. οὕτως
 20 ἄμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἢ δι' ὕψεως ἡδονή. Καὶ ἔγωγε,

d) ἐκήλουν] „ἐσύλουν marg. A. 1. et Fl.“ e) μακρὰ] „Sic
 J. Par. Hag. etc. Μακρὸν Fl.“

rum consilium, audiat. Ne-
 que enim satis valere vim
 verborum, quoties cum visu
 pugnandum est, Sirenum
 etiam fabula, cum allera
 Gorgonum composita, doceat.
 Nam illae quidem praeter-
 navigantes mulcebant, ca-
 nendo et adulando carmini-
 bus, detinebantque appulos,
 et mora omnino quadam
 opus illarum indigebat. Et
 aliquando aliquis praeter-
 navigavit, et inaudita prae-
 termisit illorum carmina. At
 Gorgonum pulchritudo, quae
 esset violentissima, et ad
 principes animae partes per-
 tineret, statim videntes extra

se rapiebat, faciebatque
 mutos: ut vero vult fabula,
 ac dicitur, lapidei prae ad-
 miratione facti sunt. Igitur
 et quae de pavone paullo
 ante ad vos iste dixit, ea
 pro me dicta arbitror. Et-
 enim illius quoque quod de-
 lectat, in specie inest, non
 in voce. Et si quis juxta
 collocatos hinc lusciniam et
 cygnum canere jubeat, hinc
 inter ipsam cantum tacen-
 tem ostendat pavonem; novi
 ego, transituram ad hunc
 mentem, longum valere jus-
 sis illorum cantibus: adeo
 invictum quid esse videtur
 ea, quae per visum voluptas

εἰ βούλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν παραστήσεται σοφὸν ἄνδρα, p. 201.
 ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι
 τῶν ἀκουομένων τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ,
 προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τοῦ Λύξου f) Ἀλικαρνασσόθεν·
 κἀπειδὴ καλῶς ποιῶν ὑπήκουσε, μαρτυρεῖτω παρελθὼν, p. 202.
 ἀναδέξασθε g) δὲ αὐτὸν, Ἰαστὶ πρὸς ὑμᾶς λέγοντα, ὥσπερ
 αὐτῷ ἔθος. Ἀληθεία τάδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί,
 μυθίζεται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα ἂν λέγῃ τουτέων πέρι,
 ὅψιν ἀκοῆς πρατιμέων. ὧτα γὰρ τυγχάνει ἐόντα ἀπιστότερα Ἡερο-
 ὄφθαλμῶν. ἀκούετε τοῦ μάρτυρος, ἃ φησιν, ὡς τὰ πρῶτα ^{Herodot. I,}
 τῇ ὄψει ἀποδεδῶκεν; εἰκύτως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα περὶόντά ^{8.}
 ἔστι, καὶ οἴχεται ἅμα τῷ προελθεῖν ἀποπτάμενα· ἡ δὲ
 τῶν ὁρωμένων τέρψις, αἰεὶ παρεστῶσα, καὶ παραμένουσα,
 πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται. Πῶς οὖν οὐ χαλεπὸς τῷ 21
 λέγοντι ἀνταγωνιστῆς, οἶκος αὐτῷ καλὸς, καὶ περιβλεπτος
 ὢν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον οὐδέπω φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ
 οἱ δικασταί, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν h), εἰς τὴν ὄρασιν

f) Λύξου] „Et sic Fl. cum cett. Σύλου vult Gron.“ Σύλου
 Censor in Actt. Erndd. a. 1704. p. 552. g) ἀναδέξασθε] ἀναδέξασθαι Bas. 3. typothetae, opinor, culpa. h) ἡμῶν]
 „restitui ex J. Salm. Fr. nam ὑμῶν Bas. 1. Fl. Par. Hag.
 aliaque male.“ Sed ἡμῶν etiam est in Ald. 2. et Bas. 3.

contingit. Et ego, si vultis,
 testem ad vos allegabo virum
 sapientem, qui statim testi-
 monium mihi perhibebit,
 multo, quae videntur, his,
 quae auditu percipiuntur,
 esse validiora. Et mihi tu
 jam, praeco, huc voca ipsum
 Herodotum, Iyxi filium,
 Halicarnasso. Et quando,
 praeclare ille quidem, ob-
 iecutus est, in medium pro-
 gressus jam dicat testimo-
 nium. Patiemiini autem il-
 lum Jonice vobiscum pro
 more suo loqui: Vera ista
 haec oratio apud vos, judi-
 ces, loquitur, et credite illi,

quae in hanc sententiam
 dixerit, visum esse praefer-
 rendum auditui: aures enim
 oculis fere sunt infideliore.
 Auditis testem, quae dicat,
 ut primas tribuat visui. Me-
 rito sane. Verba enim aluta
 sunt, et abeunt, et simul,
 dum prodeunt, avolant. Ve-
 rum delectatio ex his, quae
 videntur, adstans semper ac
 manens, subit omnino spe-
 ctatorem. Qui igitur non
 validus dicenti adversarius
 sit oculus adeo pulcher, adeo
 spectabilis? Quin, quod
 maximum est, nondum dico.
 Vos enim ipsi, judices, dum

- p. 102. ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε i), καὶ τὰς γρα-
φὰς ἐξητάζετε k), πρὸς ἐκάστην ἀποστρεφόμενοι. καὶ μηδὲν
αἰσχυνθῆτε· συγγνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε,
ἄλλως τε, καὶ πρὸς οὕτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέ-
σεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ
τοῦ ἀρχαίου τὸ ἀφελίμον l), ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ
πεπαιδευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσε
ἀποβλέπῃτε, ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἶόν τε γράψω-
p. 103. μαι m) αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γὰρ, οἶμαι, ἀκού-
οντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με καὶ δι'
αὐτὸ ἐπαινέσαιτε n), καὶ τοῦ ἀντιδίκου προτιμήσαιτε, ὡς
καὶ ο) αὐτὸν ἐπιδειξάντα, καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν τὴν
ἡδονήν. τὰ χαλεπὸν δὲ τοῦ τολμήματος ὁρᾶτε, ἄνευ χρω-
μάτων, καὶ σχημάτων, καὶ τόπου p), συστήσασθαι τοσ-
22 αύτας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἡ γραφὴ τῶν λόγων q). Ἐν
δεξιᾷ μὲν οὖν εἰσόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ ἀναμέμικται πάθος
Αἰθιοπικόν, ὃ Περσεὺς τὸ κῆτος φονεύει, καὶ τὴν Ἀν-

i) ἐθαυμάζετε] „Sic Edd. omnes recte.“ k) ἐξητάζετε]
„Ita erat in Fr. Fl. Par. Bas. 1. Hag. Salm. Ἐξετάζετε J.“
l) ἀφελίμον] „bene Fl. Fr. Par. Salm. Amst. (et Bas. 3.)
Ἰσφελίμον male J. Hag. etc.“ m) γράψωμαι] „Et sic Fl.“
Vid. Jacob. ad Toxar. p. 134. n) ἐπαινέσαιτε] „ἐπαινέσητε
Fl. et προτιμήσητε.“ o) ὡς καὶ] „ὡς μὴ καὶ Fl.“ p) τόπου]
τύπου conj. Marcil. q) λόγων] „λόγον Ald. (utraque) male.“

*nos dicimus, lacunar respi-
ciebatis, muros admiraba-
mini, picturas examinaba-
tis, conversi ad singulas.
Nec est, quod vos pudeat.
Ignoscendum enim, si quid
humani vobis acciderit:
praesertim in argumentis
ita pulchris, ita variis. Ars
enim exquisita, et historiae
cum antiquitate utilitas, il-
lecebras habent vere, et eru-
ditis spectatoribus indigent.
Et ne omnino relictis nobis
eo respiciatis, age, quan-
tum ejus fieri potest, verbis
illa vobis depingam, Dele-*

*ctabimini enim, puto, iis
audiendis, quae spectanti-
bus admirationi sunt. Ac
forte illo ipso nomine me
laudabitis, et adversario
praeponetis, ut qui et ipse
ostendam oecum, et volupta-
tem vobis geminem. Diffi-
cultatem autem incepti mei
videte, qui audeam sine co-
loribus, et figuris, et loco,
tot imagines constituere.
Tenuis nempe est verborum
pictura. Igitur ad dextram
intranti Argolicae fabulae
Aethiopicae affectus per-
mixtus est. Perseus cetum*

δρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μεταμικρὸν γ) γαμήσει, καὶ ἄπει- p. 203.
 σιν, αὐτὴν ἄγων· πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας ε)
 πύκσεως· ἐν βραχεῖ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμήσατο, αἰδῶ
 παρθένου, καὶ φόβον· ἐπισκοπεῖ γὰρ τὴν ι) μάχην ἄνωθεν
 ἐκ πέτρας, καὶ νεανίου τέλμαν ἐρωτικὴν, καὶ Φηρίου ὕψιν
 ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἐπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκάνθαις,
 καὶ δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεύς δὲ τῇ λαιῇ
 μὲν προδείκνυσιν τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ
 ἱεῖαι. καὶ τὸ μὲν ὅσον ταῦ κήτους εἶδε τὴν Μίδουσαν, ἥδη
 λίθος ἐστὶ· τὸ δ' ὅσον ἐμψυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται.
 Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα, ἕτερον δράμα ι) γέγραπται 23.
 δικαιότατον, οὗ τὸ ἀρχέτυπον ὁ γραφεὺς παρ' Εὐριπίδου
 ἢ Σοφοκλέους δοκεῖ μοι λαβεῖν. (ἐκείνῳ x) γὰρ ὁμοίαν
 ἔγραψαν τὴν γ) εἰκόνα.) Τῷ νεανίᾳ τῷ ἐταίρῳ, Πυλάδῃ p. 204.
 τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης δοκῶν x) ἤδη τεθνήσκει, παρὰ

γ) μεταμικρὸν] Sic Ald. 1. et 2. cum Hag. vulgo μετὰ μικρὸν
 disjunctim. cf. Philops. c. 12. Tom. VII. p. 251. ε) ἐπὶ
 Γοργόνας] ἀπὸ Γοργόνας vult Belin. argutius. ι) τῇ γ)
 „Articulo caret Fl.“ u) δράμα] Vulgo γράμμα. Sed δράμα
 (sic) Gorl. Fl. et Schm. Probaverat et Reitz. x) ἐκείνῳ]
 „Sic Edd. ἐκείνῳ vult Solan.“ γ) ἔγραψαν τῇ γ) „Sic dedi
 ex Fl. ἔγραψάντην cett.“ z) δοκῶν] Sic scripsi cum Fritzsche.
 Quaestus. p. 204. Vulgo enim δοκῶντε, unde Guyetus, Reitzius
 etc. fecerant δοκοῦντε. Syllaba τε e sequentibus vocibus παρὰ-
 θόντε, λαθόντε, huc videtur aberrasse. Harum autem vocum,
 quae olim hoc ordine legebantur: λαθόντε τὰ βασίλεια, καὶ
 παρὰθόντε, sedes mutavi. Paullo violentiorem medelam ad-
 libuerunt Guyet. et Gesner. quos vide in Adnott.

interfecit, et liberat Andro-
 medan, uxorem paullo post
 sibi habiturus, abique il-
 lam ducens. Agit hoc obiter
 in suo ad Gorgonas volatu.
 In brevi autem tabella multa
 expressit artifex: pudorem
 virginis ac metum; inspicit
 enim pugnam desuper e
 scopulo: et ausum juvenis
 anatorium, et difficilem
 oppugnatu speciem belluae.
 Atque haec quidem irrui
 spinis horrens, ac terribilis
 rictu: Perseus autem laeva

Gorgonem obicit, dextra
 ferit gladio; et qua parte
 vidit Medusam cetus, jam
 lapis est; qua adhuc vivit,
 falce caeditur. Deinde post
 hanc imaginem, alius actus
 pictus est plenus justitiae,
 cujus animale exemplum ab
 Euripide vel Sophocle sum-
 sisse pictor videtur, qui si-
 milem et ipsi pinxerunt
 imaginem: Juvenes duo so-
 dales, Pylades Phocensis
 atque Orestes, qui jam pu-
 tabatur esse mortuus, atque

- p. 204. θύντε τὰ βασίλεια, καὶ λαθόντε, φονεύουσιν ἄμφω τὸν Ἀίγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνήστρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τιнос ἡμίγυμνος πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες, ὄπη φύγῳσι, περιβλέπουσι. σεμνὸν δὲ τι ὁ γραφεὺς ἐπένοήσε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχειρήσεως δείξας μόνον, καὶ ὥς ἤδη πεπραγμένον παραδραμὼν, ἐμβραδύνοντας δὲ τοὺς
- 24 νεανίσκους ἐργασάμενος τῷ τοῦ μοιχοῦ φόνῳ. Μετὰ δὲ τοῦτο θεός ἐστιν εὐμορφος, καὶ μειράκιον ὥραϊον, ἐρωτικὴ τις παιδιά· ὁ Βράγχος ἐπὶ πέτρᾳ καθήμενος α), ἀνέχει
- p. 205. λαγῶν, καὶ προσπαίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησόμενός ἔοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρυστωὶς μειδιᾷ, τερπόμενος ἄμφοιν, καὶ τῷ παιδί παίζοντι, καὶ πειρωμένοι
- 25 τῷ κυνί. Ἐπὶ δὲ τοῦτοις ὁ Περσεὺς πάλιν, τὰ πρὸ τοῦ κήτους ἐκείνα τολμῶν, καὶ ἡ Μέδουσα τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέπουσα τὸν Περσέα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασίαι, τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἐώρακέ πω, ἀλλ' β) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, τῆς Γοργόνης τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ

α) καθήμενος] καθιζόμενος Gorl. β) ἀλλ'] „inserui ex Fl. omissum erat in cell. Sed pro ἐώρακέ πω eadem Fl. habet ἐώρα σκέπων, quod etiam adscivit marg. A. 1. At nibili est. Pro πω Bas. 1. et 2. ποτε.“ Sic etiam Bas. 3. Vid. Adnott.

sic latentes, in regiam intrant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaemnestra vera jam occisa in cubili quodam seminuda jacet, ac ministerium omne circumstat, consternati facinore, alii clamant, alii rursus fugiant, circumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor, cum, impium quod fuit in hoc facinore, ostendit modo, et tanquam perpetratum jam praetercucurrit: sed immorantes pinxit juvenes in caede adulteri. Post haec vero formosus Deus est, et ado-

lescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Branchus in petra sedens, leporem retinet, et alludit cani: hic vero assilientis ad ipsum in altum speciem habet. Atque adstans Apollo subridet, delectatus utroque, et puero ludente, et tentante capturam cane. Post ista iterum Perseus, ausus illa, quae ante cetum gesta sunt, et Medusa, cui caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva. At ille peregit facinus, ut opus ipse suum non videret, praeterquam Gorgonis in clypeo suo ima-

πρόστιμον τῆς ἀληθοῦς ὄψεως. Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, 26
 ἂν τῆς ἀντίθυρος c), Ἀθηνᾶς ναὸς πεποιήται, ἡ θεὸς p. 205.
 λίθου λευκοῦ, τὸ σχῆμα οὐ πολεμιστήριον, ἀλλ' ὅσον ἂν
 γένοιτο εἰρήνην ἀγούσης θεοῦ πολεμικῆς. Εἶτα μετὰ ταύ- 27
 την ἄλλη Ἀθηνᾶ, οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν d). p. 206.
 Ἐφαιστος αὐτὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ φεύγει· καὶ τῆς διώ-
 ξειος Ἐριχθόνιος γίγνεται. Ταύτη ἐπεται παλαιὰ τις ἄλλη 28
 γραφή. Ὠρίων φέρεi τὸν Κηθαλίωνα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ'
 αὐτὸς σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν, ἐποχούμενος. Καὶ 29
 ὁ Ἴλιος φανείς, ἵσταται τὴν πῆρῳσιν, καὶ ὁ Ἐφαιστος
 Ἀημιόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον. Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τοῦτο, 30
 δῖθεν μεμνηνὼς, ἅτε e) συστρατεύειν τοῖς Ἀτρεΐδαις μὴ
 θύλων· παρειαὶ δὲ οἱ πρέσβεις ἦδη καλοῦντες. καὶ τὰ μὲν
 τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν ὑπε-
 ξυγμένων ἀσύμφωνον, ἄγνοια τῶν δρωμένων· ἐλέγχεται δὲ
 ὁμῶς τῷ βρέφει. Παλαμήδης γὰρ ὁ τοῦ Ναυπλίου, συντεῖς

c) τῆς ἀντίθυρος] „Nihil mutant Edd. et Coll.“ Vid. Adnotti.
 d) πάλιν] „Interpunctio Gesneri. Ante edebatur: ἀλλὰ γραφή.
 πάλιν Ἠφ.“ e) ἅτε] Sic e conj. Guyeti et Gesneri. Olim
 ὅτε, quod Pell. mutat in ὅτι — μὴ θύλων. Sed nota Bas. 2.
 narrante quidem Reitzio.

ginem: noverat nimirum, quanti constaret directo visu illam adspexisse. In medio pariete, superne, e regione januae aedicula Minervae facta est. Dea e candido marmore: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem, sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator: illa se subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichonius. Hanc sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert

Cedalionem: hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat. Oriensque Sol caecitati illius medetur. Sic Vulcanus e Lemno rem inspicit. Ulysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere cum Atridis nolit. Adsunt autem legati jam vocantes. Et simulatio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepantia jumentorum, eorum, quae agerentur, ignorantia. At deprehenditur tamen in puero. Palamedes enim, Nauplii filius, intelligens quid ageretur,

- p. 206. τὸ γιγνόμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ φονεύσειν, πρόκωπον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν φόβον τοῦτον σωφρονεῖ, καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ
- 31 λυεῖ τὴν ὑπόκρισιν. Ὡς αὐτὴ δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ
- p. 207. ζήλῳ διακαῆς, τῷ παιδὶ ὑποβλέπουσα, καὶ τι θειὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τῷ δ' ἁθλίῳ καθήστον γελῶντι, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα, ὁρῶντι
- 32 τὸ ξίφος ἐν ταῖν χερσίν. Ταῦτα πάντα, ὡς ἄνδρες δικάσται, οὐχ ὁρᾷτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεῶν ἀποστρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε διεξῆλθον αὐτὰ, οὐχ ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλως ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε, καταγνώτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ συναγωνίσθητε, καὶ ὡς οἷόν τε καταμύοντες, ἀκούητε τῶν λεγομένων, λογιζόμενοι τοῦ πράγματος τὴν δυσχέρειαν. μόλις γὰρ ἂν οὕτω δυνήθειη οὐ δικάσαις, ἀλλὰ συναγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιός τῆς τοῦ οἴκου

raptum Telemachum interfectum se minatur, stricto jam gladio, et adversus furoris simulationem iram et ipse vicissim simulat. At Ulysses ab hoc metu resipiscit, et fit pater, et simulationem solvit. Ultima Medea picta est zelotypia inflammata, pueros duos torvum adspiciens, et dirum quiddam animo agitans. Jam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum ignari, idque cum in manu videant gladium. Haec omnia, judices, nonne, ut abducant auditorum, videtis, et ad specta-

culum avertant, solumque eum, qui dicit, relinquunt? Atque ego ista persecutus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac temerarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damnatum habeatis odio, atque in ipsa oratione destitutus; sed uti potius adjuvetis ipsi certamen, et conniventes, quantum ejus fieri potest, verba illius audialis, perpensa nimirum operis difficultate. Vix enim vel sic potuerit, etiamsi non iudiciis vobis, sed sociis, utatur, non usquequaque indignus magnifico isto oeco

πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντιδίκου ταῦτα δέομαι, p. 207.
 μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ γὰρ τοῦ τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν
 αὐτῷ λέγοντα, ὅστις ἂν ᾗ, βουλοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

putari. Quod vero pro ad- hujus oeci, quisquis est,
versario ista peto, nolite qui in eo dicit, velim pro-
mirari: ob amorem enim bari.

A R G U M E N T U M.

Somnio monitus gratulatur auctor Quintillo, patrono suo, diem natalem ita, ut mittat ei tum gentium ac nationum prae ceteris longaevarum, tum singulorum nonnullorum hominum, regum, ducum, eruditorum omnis generis, qui ad extremam usque senectutem integris viribus vixerint, recensum; spem in Quintillo excitaturus, fore, ut ipse quoque, recta vivendi ratione usus, in salutem suorum et universi hominum generis longissimum vitae cursum peragere possit. Est autem haec prior pars de externis agens exemplis. Domesticorum, i. e. Romanorum et Italicorum, indicem auctor in aliam differt occasionem.

1 Ὅναρ τι τοιοῦτο α), λαμπρότατε Κυντίλλε, κελυσθεῖς β) προσφέρει σοι γ) δῶρον, τοὺς μακροβίους, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ σου παιδὶ τοῦνομα· συμβαλεῖν δὲ οὐκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς κτελεῖ μοι προσφέρειν σοι τοὺς μακροβίους, τότε

α) τι τοιοῦτο] Sic correxi vulgatam τι τοῦτο, divinante jam Gesnero, postea etiam Fritzschio Quaestist. p. 20. Frustra reluctati Reitz, et Abresch. Lectt. Aristot. p. 300. Sed ὁρίσασθαι, quod Gesnerus pro ὄναρ τι substitutum expressit, haud dubie non est Luciani. Nomen proximum Κυντίλλε ad legitimam accentus rationem exaravi, quemadmodum et sub finem libelli, ubi vid. Reitz. in Adnot. β) κελυσθεῖς] „κτελεθῆς Fl.“ γ) προσφέρει σοι] „Bene Par. Bas. J. etc.“ Προσφέρω Hag.

L O N G A E V I.

Somnio monitus hoc (*tale quid*) facere, o Quintille clarissime, munus ad te deferro Longaevos: *somnio*, non possem, quosnam *Longinquam*, quod olim vidi, cum nomen poneris filio tuo secundo, ac narravi amicis. Sed quod coniecere non possem, quosnam Longaevos tibi offerri Deus ju-

μὲν ἡδύαμην d) τοῖς θεοῖς ἐπιμήκιστον e) ὑμᾶς βιώναι, σέ p. 208.
 τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τοὺς σοὺς· τοῦτο συμφέρειν νομίζων
 καὶ σύμπαντι μὲν τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν
 ὑπάντων αὐτῷ τε ἐμοὶ, καὶ πᾶσι f) τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ
 καί μοι τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ θεός. Σκεπτόμενος 2
 δὲ κατ' ἑμαυτὸν, εἰς σύννοϊαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τοὺς p. 209.
 θεοὺς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσοντας,
 κτελεῖν τι προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης. ταύτην
 οὖν αἰσιωτάτην νομίζων τὴν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν,
 δίδωμι σοι τοὺς ἱστορημένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι
 ἐν ὑγαινούσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ
 ἂν καὶ ὄφελος γένοιτό τί σοι ἐκ τοῦ συγγράμματος διπλοῦν.
 τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπίς ἀγαθῇ, καὶ αὐτὸν g) ἐπι-
 μήκιστον h) δύνασθαι βιώναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ
 παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπι-
 μέλειαν ποιησάμενοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν,

d) ἡδύαμην] „Sic pleraeque. *Εὐδύαμην Fl.*“ e) ἐπιμήκιστον]
 Sic junctim *Ald.* 1. 2. et J. quomquam in hac ἐπιμήκιστον, in
Ald. vero 2. ἐπιμήκιστον, utrumque typorum errore. In reli-
 quis, etiam in *Reitz.* et recentt. ἐπὶ μήκιστον. Vide tamen *Mo-
 x.* 2. ibique *Adnot.* f) πᾶσι] „Nil mutant *Edd.* nec *Codd.*“
 g) αὐτὸν] Sic omnes vet. *Edd.* Sed αὐτὸν correxerunt
Maj. Reitz. et recentt. injuria. h) ἐπιμήκιστον] „Sic ple-
 raeque. *Επὶ μήκιστον Fl. Bas.* 1. et 2.“ Adde *Bas.* 3.

beret: tum quidem vota Diis nuncupavi, ut quam longissime et tu vivas, et tui filii; utile id esse ratus cum universo hominum generi, tum praeter ceteros et ipsi mihi et meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, cum viro doctrinae studiis operato haec imperent, jubere, de arte tibi mea aliquid ut of- feram. Hunc igitur auspica- tissimum ratus natalitiorum tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem pervenisse, cum sana mente et corpore integro, memo- rantur. Etenim duplex quae- dam tibi utilitas ex hoc li- bello nascatur: hinc animus alacris, et bona spes, fieri posse, ut ipse quoque vivas quam diutissime; hinc quae- dam petita ab exemplis di- sciplina, si cognoscas, ut quisque maxime et corporis sui et animi curam gesserit,

p. 210. οὗτοι δὲ εἰς μακρότατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγίᾳ παντελεῖ.

- 3 Νέστορα μὲν οὖν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεὰς Ὅμηρος λέγει, ὃν συνίστησιν ἡμῖν γυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἢ τραγωδία μέχρις ἑξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. πιθανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ ἰ) καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρῶμενον τὸν Τειρεσίαν, ἐπιμήκιστον κ) βιώναι. Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται διὰ τὴν διαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλούμενοι ἱερογραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων. Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλούμενοι Βραχμᾶνες, ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφία σχολάζοντες, καὶ οἱ καλούμενοι δὲ μάγοι, γένος τοῦτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίσις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρύωμενοι τέεῃς, καὶ πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν
5 διατρώμενοι καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον. Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη

ι) καὶ] „omittit Fl. et punctum post ἀνακείμενον ponit.“ κ) ἐπιμήκιστον] ἐν μήκιστον Reitz. et recent. ex Fl. et Bas. 1. (et 5.) satis inconstanter. Junctim, ut solent, Ald. 1. et 2. cum Hag.

ita ad longissimam senectutem, cum valetudine integra, pervenisse. Itaque Nestorem, Achivorum sapientissimum, ad tria saecula extendisse aetatem, Homerus narrat, quem proponit nobis corpore pariter atque animo exercitatum optime: Tiresiam vero vatem ad sex usque saecula produxisse vitam, ait Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis dicatum, et puriore usum victu, Tiresiam, vixisse longissime. Commemorantur autem genera quoque hominum integra longaeva propter victus rationem

fuisse, ut Aegyptiorum, qui sacri scribae vocantur; Assyriorum autem et Arabum, qui interpretes fabularum; Indorumque, qui vocantur Brachmanes, viri in solidum vacantes philosophiae; et qui dicuntur magi, genus hominum fatidicum et dicatum Diis, apud Persas, et Parthos, et Bactros, Chorasmosque, et Arios, atque Sacas, et Medos, Barbaros denique multos alios, valentes sunt ac longaevi, cum ob magiae exercitium exquisitiore vivendi ratione ipsi quoque utantur. Jam vero gentes etiam totae diu-

ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σήρας μὲν ιστοροῦσι μέχρι p. 211. τριακοσίων ἔτην, οἱ μὲν τῷ αἵρε, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως προστιθέντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ. ὑδροποτεῖν γάρ φασι τὸ ἔθνος l) τοῦτο σύμπαν. καὶ Ἀθώ-
τας m) δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτην βιοῦν ἱστορή-
ται· καὶ τοὺς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βιοῦν λόγος.
τούτους μὲν καὶ κριθίνῃ ἄρτῳ χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας
τοῦτο φάρμακον· ἥϊς γέ φασι διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν,
καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις ὑπὲρ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους
ἐξυμνέας εἶναι. Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τε τῶν μακροβίων 6
γενῶν, καὶ τῶν ἔθνῶν, αἵτινά φασιν ὡς ἐπὶ πλείστον δια-
γῆρεσθαι χρόνον· οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν, καὶ τὸν αἶρα, οἱ
δὲ διὰ τὴν διαίταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἄμῃ. ἐγὼ δ' ἂν σοι
δικαίως τὴν ἐλπίδα ῥαδίως παρὰσχοιμι, ἱστορήσας ὅτι καὶ
κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι p. 212.
γενόμενοι ἄνδρες, οἱ γυμνασίους τοῖς καθήκουσι n), καὶ
διατῇ τῇ ἐπιτηδεωτάτῃ πρὸς ὑγίειαν χρώμενοι. Διαιρεῖσιν 7
δὲ τοῦ λόγου ποιήσομαι τὴν πρώτην κατὰ γὰρ τὰ ἐπιτηδεύ-

l) Ἰθνος] „Sic Fl. etc. praeter J. quae γένος cum Graev.
Γένος etiam marg. A. 1. W.“ m) Ἀθώτας] Vulg. Ἀθώτας.
Correctum ex auctoritate Valckenarii ad Callimach. Elegg.
Fragment. p. 139. Sed vid. Aduot. n) καθήκουσι] „πρὸς
ῥητοὺς marg. A. 1. W.“ Sic et Gorl.

tissime vivunt, ut Seres re-
ferunt ad trecentos usque
annos vitam proferre, cujus
longae senectutis causam
alii aëri, terrae alii impu-
tant, alii vero etiam rationi
victus: aquam enim bibere
universam gentem, ajunt.
Athotas etiam ad triginta et
centum annos vivere, lite-
ris proditum est; et Chal-
daeos supra centum annos
fertur vivere, hos etiam
pane hordeaceo uti, acuti
visus remedio: quibus nem-
pe dicant ob talem victum
reliquos etiam sensus supra

reliquos homines vigere.
Sed haec de longaevis et
generibus hominum et gen-
tibus, quos longissimo du-
rare tempore ajunt, partim
propter terram et aërem,
partim propter rationem
victus, partim propter
utrumque. Aequum autem
est, ut facilem tibi spem
inijciam, narrando, in omni
solo, in aëre omni, longae-
vos fuisse viros, exercita-
tionibus convenientibus, et
aptissima ad sanitatem vic-
tus ratione usos. Distri-
buam vero orationem primo

- p. 212. ματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ πρῶτόν γε σοι τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ο) ἄνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα καὶ p) εὐσεβείᾳ μεγάλου θειοτάτου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελευταίην ἀγαθοῦσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν οἰκουμένην τὴν ἑαυτοῦ· οὕτω γὰρ ἂν ἀπιδῶν καὶ σὺ, τῶν μακροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς ἕξεως καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσεως γῆρας ὑγιεινόν, καὶ μακρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργάσαιο σεαυτῷ τῇ διαίτῃ μέγιστόν τε ἅμα
8 καὶ ὑγιεινότετον βίον. Πομπίλιος Νουμάς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν
p. 213. θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχοληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βιωκέναι ἱστορεῖται. Σέρβιος δὲ Τούλλιος Ῥωμαίων καὶ οὗτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνενή-
9 κοντα ἔτη λέγεται στερρότατα βιώσαι. Οὗτοι μὲν οὖν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τοὺς λοιποὺς βασι-
λέας, τοὺς εἰς μακρόν γῆρας ἀφικομένους, καὶ μετ' αὐ-

ο) στρατηγικούς] „στρατιωτικούς *Marcil.* Nil mutant Edd.“
p) καὶ] „ἢ *Marcil.* καὶ posita posito. Non addicunt libri.“
Vid. Adnot.

pro' vitae generibus viro-
rum, et initio quidem regii
fastigii viros, aut exerci-
tuum duces, commemorabo;
(quorum uno etiam pia ma-
gni augustique Imperatoris
nostri *Fortuna* in supremum
ordinem evecto, maximum
beneficium suo terrarum
orbi tribuit.) Sic enim re-
spiciens tu quoque ad lon-
gaevorum similes habitus ac
fortunas, senectutem sanam
longamque speraveris faci-
lius; simulque accumulatus
eos, longissimam pariter
atque saluberrimam tibi vi-
tam eadem servata victus

ratione paraveris. *Pompi-
lius Numa*, felicissimus Ro-
manorum regum, et maximo
circa *Deorum cultum* occu-
patus, supra octoginta annos
vixisse memoratur. *Servius
Tullius*, rex et ipse Roma-
norum, supra octoginta iti-
dem vixisse refertur. *Tar-
quinius* vero, ultimus Ro-
manorum rex, exsul Cumis
cum ageret, ultra nonage-
simum annum firmissima
valetudine dicitur perve-
nisse. Hi Romanorum reges,
quibus adjungam reliquos
etiam reges, longam sene-
ctutem adeptos, et unius-

τοὺς . . . γ) καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐκάστων. ἐπὶ τῷ δὲ p. 213. σοι καὶ τοὺς λοιποὺς Ῥωμαίων, τοὺς εἰς μήκιστον γῆρας ἀφικομένους προσαναγράψω, προσθεὶς ἅμα καὶ τοὺς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ πλεῖστον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔλεγχος ἡ ἱστορία τῶν διαβάλλειν πειρωμένων τὸν ἐνταῦθα αἶρα, ὥστε καὶ ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείους r) ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μήκιστόν τε καὶ λιπαρόν, τὸν πάσης γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας p. 214. ἀφικέσθαι, τῇ αὐτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέροντα. Ἀργανθώνιος μὲν οὖν Ταρτησιῶν s) βασιλεὺς, 10 πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιωῖναι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοποιὸς, καὶ ὁ μελοποιὸς Ἀνακρέων· ἀλλὰ τοῦτο μὲν μῦθος τιτὶ δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος, ἑτῶν ἐνενηκονταπέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ Τίμαιος ἱστοροῦσιν· Ἰέρων δὲ t) ὁ Συρακουσίων τύραννος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἑτῶν γινόμενος, ἐτελεύτα νοσῶν, βασιλεύσας ἑβδομήκοντα ἔτη, ὥςπερ Δημήτριός τε ὁ Καλ-

q) καὶ μετ' αὐτοὺς] Haec verba vulgo omissa inserui ex Fl. et Gori. Sed plura etiam recte desideravit Solanus. r) τελείους] τελείας Maj. edidit male. s) Ταρτησιῶν] „Ταρτησιῶν Edd. priores.“ Emendarat Majus. t) δὲ] τε Ald. utraque.

cujusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem pervenire, additis etiam, qui in reliqua Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis ratio refutandi eos, qui istum auctorem criminantur, historia. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata futura vota nostra, ut in longissimam et pinguem senectutem perveniat terrae totius atque maris dominus, qui jam senex suum terrarum orbem

regit. Arganthonius ergo, Tartessiorum rex, quinquaginta et centum annos vixisse dicitur, ut volunt Hierodotus historicus, et poeta Anacreon. Verum ista quibusdam videtur fabula. Agathocles autem, Siciliae tyrannus, cum esset annorum quinque et nonaginta, mortuus est, sicut Demochares ac Timaeus tradunt. Hiero, Syracusanorum tyrannus, duo et nonaginta annos natus morbo finit vitam, cum septuaginta annos regnasset,

- p. 214. λατιανὸς u), καὶ ἄλλοι λέγουσιν. Ἀτέας x) δὲ Σκυθῶν
 p. 215. βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον πο-
 ταμὸν, ἔπρεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυ-
 λης γ) δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι
 ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα z) τελῶν ἔτη.
 Τήρης δὲ Ὀδρουσῶν a) βασιλεὺς, καθά φησι Θεόπομπος,
 11 δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτησεν. Ἀντίγονος δὲ ὁ
 Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βασιλεύων Μακεδόνων, περὶ
 Φρυγίαν μαχόμενος Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ, τραύμασι πολ-
 λοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἐτῶν ἐνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥςπερ
 p. 216. ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ἰερώνυμος ἱστορεῖ καὶ Λυσιμά-
 χος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώ-
 λετο μάχῃ, ἔτος b) ὀγδοηκοστὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησιν
 Ἰερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου, υἱανὸς
 δὲ Ἀντιγόνου τοῦ μονοφθάλμου, οὗτος τέσσαρα καὶ τεσ-
 σαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκον-

u) Καλλατιανὸς] Vulg. Καλλιστιανός. Sed Καλατιανός emen-
 darunt Guyet., Solan., Reitz., recentt. rectius etiam Καλλατια-
 νός duplici λ, Palmer. et alii, de quibus vide Adnot. x) Ἀτέας] Sic J. marg. A. 1. et Gori. pro vulg. Ἀντέας, quod
 jam Steinheilii apud Majum ita, ut factum est, scribendum
 auspiciatus erat. γ) Βάρδουλis] „Sic omnes, praeter J., quae
 Βαρδύλλιος, quod etiam adscriptum marg. A. 1. V. 2. Βάρ-
 δυλος.“ z) ἐνενήκοντα] ἐνεν. Schol. a) Ὀδρουσῶν] „Ita
 marg. A. 1. G. V. 2. et J. Ὀδρουσῶν reliquae.“ b) ἔτος] „eis
 ἔτος Pell.“

ut Calatianus Demetrius et alii perhibent. Ateas, Scytharum rex, pugnans contra Philippum circa Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bardylis, rex Illyriorum, ex equo dicitur pugnasse in bello contra Philippum, annos natus nonaginta. Teres, Odrysarum rex, ut refert Theopompus, duorum et nonaginta annorum cum esset, obiit. Antigonus, Philippi filius, Cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnans

cum Seleuco et Lysimacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum esset unius et octoginta, ut narrat, qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Lysimachus, Macedonum rex, in proelio contra Seleucum periit, annum agens octogesimum, ut idem ait Hieronymus. Antigonus, filius Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor et quadraginta annos imperavit Macedonibus, vixit autem octoginta, ut Medius

τα, ὡς Μήδιός c) τε ιστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως p. 216. δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολάου μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπι-τροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλεῖας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη οὗτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον. Πτολεμαῖος δὲ ὁ Α' 12 γου, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν εὐδαιμονέστατος βασιλέων, Αἰγύπτου μὲν ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν d) ἐτοῖν τῆς τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ νιῷ, Φιλαδέλφῳ δὲ ἐπικλησιν, ὅστις διεδέξατο e) τὴν πατρῴαν βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλέταιρος δὲ f), πρῶτος μὲν ἐκτίσαστο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέσχεν, εὐνοῦχος ὢν. κατέστρεψε δὲ τὸν βίον, p. 217. ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος. Ἄτταλος δὲ ὁ ἐπικληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ οὗτος βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον. Μιθριδάτης δὲ ὁ 13 Πόντου βασιλεὺς, ὁ πρὸς αὐτοὺς Κτιστὴς, Ἀντίγονον

c) Μήδιος] „Sic omnes libri nostri.“ d) δυοῖν] „δύο Fl.“ e) διεδέξατο] „διέξατο male Par.“ Communis error cum Ald. utraque et Hag. Similis est in Reitz. διεδέξατο, quem correxerunt Bipp. et Schm. e Bas. 4. et Salm. cum quibus faciunt etiam Bas. 1. et 3. et Maj. f) ἀδελφῶν. Φιλέταιρος δὲ] Sic vulgo recte distinctum. Sed Reitz. et recentt. βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος etc. temere. Nomen autem regis vulgo in Edd. vett. prave editum Φιλαίτερος. Vid. Adnot.

refert, et scriptores alii. Sic etiam Antipater, Iolai filius, potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finit. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum et octogesimum vitae annum: idque duobus ante mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Philadelphi cognomen habuit, qui solus fratrum in pater-

no regno successit. Philaetaerus, eunuchus, primus Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cognomen habuit, Pergamenorum et ipse rex, ad quem etiam Scipio ille dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit. Mithridates, Pontii rex, cognomine Conditor, Antigonum Coclitem fugiens

- p. 217. τὸν μονόφθαλμον φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἰερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα ἔζησεν ἔτη, οἷς Ἰερώνυμος ἱστορεῖ· ἐδυνήθη δὲ ἰσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδίκκαν μάχῃ ζωορρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη.
- 14 Κύρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιὸς, ὡς δηλοῦσιν οἱ
- p. 218. Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντούτης γενόμενος ἐζήτει μὲν ἓνα ἕκαστον τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τοὺς πλείστους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσου τοῦ υἱόσ, καὶ φάσκοντος Καμβύσου κατὰ πρόσταγμα τὸ ἐκείνου ταῦτα πεποιηκέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὁμότητα τοῦ υἱοῦ διαβληθεὶς, τὸ δὲ τι, ὡς παρανομοῦντα g) αὐτὸν αἰτιασάμενος,
- 15 ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον. Ἀρταξέρξης ὁ Μνημίων ἐπικληθεὶς, ἐφ' ὃν Κύρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νόσῳ h), ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἔτων γενόμενος· ὡς δὲ Δείνων ἱστορεῖ, τεσσάρων καὶ ἐνενήκοντα.

g) παρανομοῦντα] „paranoouonta Fl.“ h) νόσῳ] Sic e Gorl. pro vulg. νόσῳ.

in Pontum, mortuus est, cum vixisset quatuor, et octoginta annos, ut refert Hieronymus, et scriptores alii. Ariarathes, Cappadocum rex, duo et octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: sed captus in proelio contra Perdiccam, et in crucem actus est. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum

esset, amicorum unumquemquo requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipsius se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam fidiit. Artaxerxes, Memoriosi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem moverat, regnans in Persis, morbo finit annos natus sex et octoginta: ut vero Dino prodidit, quatuor et nonaginta. Artaxerxes, Per-

Ἀρτιάξερος ἕτερος, Περσῶν βασιλεὺς, ὃν φησιν ἐπὶ τῶν p. 218. πατέρων τῶν ἑαυτοῦ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρεῖς καὶ ἐνενήκοντα βιούς, ἐπιβουλῇ τὰ δειλ- p. 219. φοῦ Γωσίθρου ι) ἐδολοφονήθη. Συναρθοκλῆς κ) δὲ ὁ Παρθυκίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονώς, ἀπὸ Σακαυράκων λ) Σκυθῶν καταχθεὶς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἐπτά. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λούκολλος m) ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἐτελεύτα νόσῳ. Ὑσπασίνης n) δὲ ὁ Χάρακος, καὶ 16 τῶν κατ' Ἐρυθρὰν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραιος ο) δὲ ὁ μεθ' ρ) Ὑσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκοντα βιούς, ἐτελεύτα νόσῳ. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ μετὰ Τήραιον q) ἑβδομος βασιλεύσας Χάρακος, ἔξ καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Παρθῶν ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκήρης δὲ βασιλεὺς

ι) Γωσίθρου] „Γωσίθρου J. cum V. 2.“ κ) Συναρθοκλῆς] Συναρθοκλῆς conj. Wesseling. e Vaillant Imper. Arsac. pag. 78. λ) Σακαυράκων] Σαρακαύλων conj. Gesn. Σακαυράκων Steinheil. Σακῶν καὶ Λοιῶν, vel uno nomine Χανρανῶν Maj. m) Λούκολλος] „Λεύκολλος Fl. Λούκολλος Fr. Nil mutant cett.“ n) Ὑσπασίνης] „Σπασίνης, et paullo post Σπασίνην rursus Par. Recte cett. Ὑσπ —“. Ὑσπασίνης et Ὑσπασίνην Cod. Gorl. ο) Τήραιος] „Τέραιος male Amst. p) μεθ' ρ) Sic Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. 4. Hag. Salm. Sed Reitz. et recenti. μετὰ, nescio unde. q) Τήραιον] „Sic Amst. Fr. Bas. 1. Par. Salm. Hag. Τέραιον Fl. Τέραιον J. Ald. V. 2.

sarum rex alius, quem patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Characenus historicus, tres et nonaginta annos cum vixisset, insidiis fratris sui Gosithrae periiit. Sinarthocles, Parthorum rex, annum jam agens octogesimum, ab Sauracis Scythiis reductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes, Armeniorum rex, quicum Lucillus bellum gessit, quinque et octoginta annos

natus fuit, cum morbo decederet. Hyspasiens, Characis, et locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto et octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspasiens rex, duo et nonaginta annos cum vixisset, morbo finit. Artabazus, a Teraeo septimus, qui Charace regnavit, sexto et octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnascires, rex Parthorum, sex et nona-

- 17 Παρθυαίων ἔξ καὶ ἐνεήκοντα ἔζησεν ἔτη. Μασσηισαῖς δὲ
 p. 220. Μαυρουσίῳ βασιλεὺς, ἐνεήκοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος
 δὲ ὁ ὑπὸ τοῦ θεοῦ Σεβαστοῦ ἀντὶ ἐθνάρχου βασιλεὺς ἀνα-
 γορευθεὶς Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνεήκοντα, ἱππομάχων
 καὶ πεζομάχων οὐδενὸς ἦντων ἐφάνη· ὡς δὲ ἑώρα τοὺς
 ὑπὸ τῇ μάχῃ ρ) Σκριβανίῳ προστιθεμένους, ἀποσχόμενος
 σιτίων, ἐτελεύτησε, βιούς ἔτη τρία καὶ ἐνεήκοντα. Γόαισος
 δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνός, ἐπὶ τῆς ἑαυτοῦ ἡλι-
 κίας Ὀμανῶν s) τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεντεκαί-
 δεκα καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἔτων, ἐτελεύτησε νόσῳ. Βασιλέας
 μὲν οὖν τοσούτους ἱστορήκασιν μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν.
 18 Ἐπεὶ δὲ καὶ φιλόσοφοι, καὶ πάντες t) οἱ περὶ παιδείαν
 p. 221. ἔχοντες, ἐπιμέλειαν πως καὶ οὗτοι ποιοῦμενοι ἑαυτῶν, εἰς
 μακρὸν γῆρας ἤλθον, ἀναγράφομεν u) καὶ τούτων τοὺς
 ἱστορημένους, καὶ πρῶτους γε φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν
 ὁ Ἀβδηρίτης, ἔτων γεγονώς τεσσαρῶν καὶ ἑκατὸν, ἀποσχό-

ρ) τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ] „Et sic Fl.“ Τοὺς ἑαυτοῦ ἐπὶ τὴν μά-
 χην conj. Guyet. Τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ vertit Gesn. s) Ὀμανῶν]
 Sic emendarunt vulgatum vitium Ὁ Μάνων Gieb. Cuper., Me-
 nag. et Guyet. Ὀμανῶν Kuster. Reitz. et recenti. t) πάν-
 τες] πάντως conj. et interpretatur Gesn. u) ἀναγράφομεν]
 „ἀναγράφομεν marg. A. 1. W.“

ginta annis vixit. Massinis-
 sa, Maurorum rex, nona-
 ginta annos implevit. Asan-
 der ille, qui a divo Augusto
 pro Ethnarcha rex Bospori
 renuntiatus fuerat, circa
 annum nonagesimum nullo
 neque equite neque milite
 deterior visus est. Cum
 vero videret, suos cives ad
 Scribonii se partes confer-
 re, inedia de vita exiit,
 quam ad tres et nonaginta
 annos produxerat. Goaeus,
 auctore Isidoro Characeno,
 ipsius aequali, Omanorum
 in turifera regione rex,

quindecim supra centum
 annos cum haberet, e mor-
 bo obiit. Tot reges lon-
 gaevos nobis tradiderunt,
 qui ante nos scripsere.
 Quando vero etiam philo-
 sophi, et omnino literarum
 cultores, qui curam et ipsi
 sui ipsorum *exquisitiorem*
 habent, ad longam senectutem
 pervenere; scribamus
 etiam de his, quotquot in
 literarum monumenta relati
 sunt, et primos quidem philo-
 sophos. Democritus Abde-
 ritanus, annos natus qua-
 tuor supra centum, absti-

μενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενόφιλος δὲ ὁ μουσικός, ὡς φησιν p. 221. Ἀριστόξενος, προσχὼν τῇ Πυθαγόρου φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δέ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακός, οἱ τινες τῶν κληθέντων ἐπὶ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη. Ζήνων δὲ ὁ τῆς 19 Στωϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὅκτω καὶ ἐνενήκοντα, ὡν p. 222. φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέξασθαι, τί με βοῶς x); καὶ ὑποστρέψαντα οἴκαδε, καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητῆς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα οὗτος γεγονώς ἔτη, φῦμα γ) ἔσχεν ἐπὶ τοῦ χεῖλους, καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμάτων, προσεγκάμενος τροφήν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἡξίουν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐτοῖς τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον. Ξενοκράτης δὲ ὁ Δελίου z) μὲν υἱός, Ἀρχελαίου δὲ 20 τοῦ φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη ἔν καὶ ἐνενήκοντα α). Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητῆς γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα· Καρνεάδης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας

x) τί με βοῶς;] Γῆ, τί με βοῶς; conj. Belin. Me deest in Gortl. y) φῦμα] „φύμα Edd. vulgo“ z) Δελίου] „Δελίου Diog. Laërt. et Clem. Alex.“ α) ἐν καὶ ἐνενήκοντα] γὰ vult Fabric. ad Sext. Empir. I. p. 58.

nens a cibo vitam finiit. Xenophilus musicus, emi-
nens, ut ait Aristoxenus,
philosophia Pythagorae, su-
pra quinque et centum an-
nos Athenis vixit. Solon,
et Thales, et Pittacus, qui
de septem illis, qui sapien-
tes vocantur, fuere, cen-
tum quisque annos vixe-
runt. Zeno, Stoicae philo-
sophiae princeps, octo et
nonaginta: quem ajunt, cum
in concionem prodiret, et
lapsus offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* [o
terra!] reversumque do-
mum, inedia vitam finiisse.

Cleanthes autem, discipulus
Zenonis et successor, no-
vem et nonaginta annos na-
tus, tuber in labio nactus
est, jam suscepto moriendi
consilio, cum supervenirent
ipsi a sodalibus quibusdam
literae, cibo assumpto per-
fecit, quae rogaverant amici,
tum denuo a cibis se absti-
nens de vita exiit. Xeno-
phanes, Dexini filius, Ar-
chelai physici discipulus, an-
nos vixit nonaginta unum.
Xenocrates, Platonis audi-
tor, quatuor et octoginta:
Carneadas, junioris Acade-
miac princeps, annos quin-

- p. 222. ἀρχηγός, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἐν καὶ
 p. 223. ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκὺς ἀπὸ Τίγριος, Στωϊ-
 κὸς φιλόσοφος, ὅκτω καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ
 Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, φιλόσοφός τε ἄμα,
 καὶ ιστορίας b) συγγραφεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κρι-
 21 τόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα. Πλά-
 των δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος,
 Σάνδωνος, Ταρσεὺς, Στωϊκός, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο
 Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ' οὗ ἡ Ταρσείων πόλις καὶ
 πόρων ἐκουφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιούς, ἐτελεύτη-
 σεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσείων δῆμος αὐτῷ κατ'
 ἔτος ἑκάστον ἀπονέμει ὡς ἥρωϊ. Νέστωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ
 Ταρσοῦ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνε-
 νήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα
 22 ἐβίωσεν ἔτη. Οὗτοι μὲν φιλοσόφων οἱ ἔνδοξοι, συγγραφέων
 p. 224. δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων c) ἐτῶν ἐν Περι-
 πάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ιστο-
 ρεῖ. Ἰερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλοὺς

b) ἱστορίας] ιστοριῶν Salm. et Maj. neacio qua auctoritate.
 c) εἰκοσιτεσσάρων] τεσσάρων e Phlegont. Trall. et Apollod.
 voluerunt Meurs., Voss., (de historicis Grr. p. 120.) Solan. et
 Maj. Sed καὶ τεσσάρων Bel.

que et octoginta: Chrysip-
 pus unum et octoginta:
 Diogenes Seleuciensis ad
 Tigrim, Stoicus philoso-
 phus, octo et octoginta:
 Posidonius Apameensis Sy-
 riae, lege autem Rhodius,
 philosophus, et idem histo-
 ricus, quatuor et octogin-
 ta: Critolaus Peripateticus,
 supra duos et octoginta. Pla-
 to divinus, unum et octo-
 ginta. Athenodorus, San-
 donis filius, Tarsensis, Stoi-
 cus, qui divi quoque Cac-
 sarius Augusti praeceptor
 fuit, a quo etiam tributis

levata est Tarsensium civi-
 tas, duo et octoginta annos
 natus in patria mortuus est,
 cui honorem quotannis ha-
 bet Tarsensium populus,
 tanquam heroi. Nestor
 Stoicus e Tarso, Caesaris
 Tiberii praeceptor, annos
 duo et nonaginta: Xeno-
 phon, Grylli filius, supra
 nonaginta vixit annos. Hi
 philosophi nobiles. Inter
 historicos Ctesibius centum
 viginti quatuor annos natus
 in Peripato obiit, ut auctor
 est in Chronicis Apollodo-
 rus. Hieronymus, in bellis

καμάτους ὑπομείνας καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ p. 224.
 ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς
 Ἀσίας ιστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε τὸν ἄνδρα, ὡς
 μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἄρτιον ὄντα ἐν ταῖς συνου-
 σίαις καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθητηρίοις, μηδενὸς γενόμενον τῶν
 πρὸς ὑγίειαν ἑλλειπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα
 καὶ πέντε. καὶ Φερικύδης ὁ Σύρος d), ὁμοίως ὀγδοήκοντα
 καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενεΐτης, ἔξ καὶ ἐνενήκοντα.
 Ἀριστόβουλος δὲ ὁ Κασανδρεὺς e), ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη
 λέγεται βεβιωκέναι· τὴν ιστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοη-
 κοστὸν ἔτος γεγονῶς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ
 τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλο- p. 225.
 πολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ' ἵππου κατέπεσε, καὶ ἐκ
 τούτου νοσήσας, ἀπέθανεν ἐτῶν δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Τψι-
 κράτης δὲ ὁ Ἀμισηνὸς f) συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθη-
 μάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ῥητόρων δὲ 23
 Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλοῦσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ.

d) Σύρος] „Sýrios vult Davis. et Guyet. in nott. Mss. Nihil
 mutant libri nostri. Λέριος Majus.“ Vid. Adnott. e) Κασαν-
 δρεὺς] Κασσ. conj. Maj. sine idonea ratione. f) Ἀμισηνός]
 „Έμισ — conj. Bochart. Nil a vulgato abit Fl.“

versatus, multos labores perpressus et vulnera, annos vixit quatuor supra centum, ut ait Agatharchides nona historiarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini hominum, omniumque sensuum usui, nec in ulla earum rerum, quae ad sanitatem spectant, defecerit. Hellenicus Lesbios octoginta et quinque, et Pherecydes Syrus similiter octoginta et quinque. Timaeus Tauro-
 minus supra nonaginta annos dicitur vixisse; historiam autem quatuor et octoginta annos natus coepit scribere, ut ipso refert in principio operis. Polybius, Lycortae filius, Megalopolitanus, rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem obiit, annorum cum esset duorum et octoginta. Hypsicrates, Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit annos duo et nonaginta. Inter oratores Gorgias, quem sophistam quidam nominant, annos octo et centum. Abstinencia vero

- p. 225. τροφῆς δὲ ἀποσχόμενος, ἐτελεύτησεν· ὃν φασιν ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τοῦ μακροῦ γήρως g), καὶ ὕμνου ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμπερινεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα καὶ ἔξ ἑτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρικὸν ἔγραφε h) λόγον· περὶ ἑτῆ δὲ ἑνὸς ἀποδόντα ἑκατὸν γεγονώς, ὡς ᾔσθετο Ἀθηναίους
- p. 226. ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαιρώνειαν μάχῃ νενικημένους, ποτινώμενος, τὸν Εὐριπίδειον στίχον προσηνέγκατο i), εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρον,

Eurip.

Phrix.

fragm.

Σιδωνίον ποτ' ἄστῳ Κάδμος ἐκλιπών·
καὶ ἐπειπὼν ὡς δουλεύσει ἡ Ἑλλὰς, ἐξέλιπε τὸν βίον.
Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ, θεοῦ Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ σὺν Ἀθηνόδωρῳ τῷ Ταρσεῖ φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἔζησε ταῦτα k) τῷ Ἀθηνόδωρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξος 24 ῥήτωρ, ἔτη ἐνενήκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς, ῥᾶγα σταφυλῆς καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνενήκοντα ζήσας ἔτη. οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος τοῦ υἱέος ἐπὶ τέλει τοῦ βίου παρανοίας κρινόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οὐδῖπουν

g) γήρως] γήρως Fl. h) ἔγραφε] ἔγραψε Bas. 3. i) προσ-
ηνέγκατο] προσηνέγκατο vult J. Seager. satis probabiliter. k)
ταῦτά] „Sic Fl. Ταῦτά J. Par. aliaque.“

cibi finiit: quem ajunt in-
terrogatum de caussa longae
senectutis, et omnibus sen-
sibus sanae, respondisse,
quod nunquam ab aliorum
se conviviis passus sit au-
ferri. Isocrates, sex et
nonaginta annorum cum es-
set, Panegyricam orationem
scripsit: circa annum vero
undecentesimum, audito,
Athenienses a Philippo pu-
gna ad Chaeroneam victos,
lamentabili voce Euripidis
versiculum protulit, quem
ad se referebat,

Quondam Sidonis urbs
Cadmus excitus:

cumque subjecisset, servi-
turam esse Graeciam, e vita
discessit. Apollodorus Per-
gamenus, rhetor, Augusti
Caesaris praeceptor, qui
cum Athenodoro Tarsensi
philosopho illum institue-
rat, sicut Athenodorus an-
nos vixit octoginta duos:
Potamo rhetor non ignobi-
lis annos nonaginta. So-
phocles, tragicus poeta,
glutito uvae acino suffoca-
tus est, quinque et nona-
ginta annos cum vixisset.
Ilic ab Iophonte filio sub
finem vitae accusatus de-
mentiae, recitavit iudicibus

τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδεικνύμενος διὰ τοῦ δράματος, ὅπως p. 227.
 τὸν νοῦν ὑγιαίνει· ὡς τοὺς δικαστὰς, τὸν μὲν ὑπερθαυμά-
 σαι, καταψηφίσασθαι δὲ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ *μανίαν*. Κρατῖνος 25
 δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, ἐπτά l) πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα
 ἔτεσιν ἐβίωσε, καὶ πρὸς τῷ τέλει τοῦ βίου διδάξας τὴν
 Πυτίνην, καὶ νικήσας, μετ' οὐ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ Φιλή-
 μων δὲ ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἐπτά m) καὶ ἐνε-
 νήκοντα ἔτη βιούς, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρεμῶν· Θεα-
 σάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα n) αὐτῷ σῦκα κατε-
 σθίοντα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα, καλέσας δὲ τὸν οἰκίτην,
 καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἀθρόῳ γέλῳτι εἰπὼν προςδοῦναι τῷ
 ὄνῳ ἀκράτου ῥοφεῖν, ἀποπνιγείς ὑπὸ τοῦ γέλωτος ἀπέθανε.
 καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιητῆς, καὶ αὐτὸς
 ἐνενήκοντα καὶ ἐπτά ἔτη λέγεται βιώσας. Ἀνακρέων δὲ ὁ 26
 τῶν μελῶν ποιητῆς, ἔζησεν ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ p. 228.
 Στησίχορος δὲ ὁ μελοποιός, ταῦτά ο). Σιμωνίδης δὲ ὁ
 Κεῖος, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα. Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης 27
 μὲν ὁ Ἀγλαοῦ Κυρηναῖος, ὃν οὐ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ

l) ἐπτά] „τέσσαρα Fl.“ m) ἐπτά] „τέσσαρα Fl.“ n) παρε-
 σκευασμένα] „Sic Bas. 1. et 2. Παρασκευασμ — ceterae.“
 ο) ταῦτά] „bene Fl. Ταῦτά cett.“

Oedipum in Colono, osten-
 dens illa fabula, quam sibi
 mente constaret, adeo ut
 iudices ipsum quidem vehem-
 enter admirarentur, filii
 autem furorem damnarent.
 Cratinus, comicus poëta,
 septem supra nonaginta an-
 nis vixit, cumque versus
 finem vitae Pytinen docuis-
 set, vicissetque, non ita
 multo post obiit. Etiam
 Philemon comicus, non mi-
 nus, quam Cratinus, septem
 et nonaginta annos natus,
 decumbebat quiescens in
 lectulo. Cum vero videret
 asinum paratas sibi ficus

devorantem, in cachinnos
 effunditur; vocatoque servo
 cum multo *itidem* conferto-
 que risu imperat, ut asino
 etiam merum sorbendum
 addat: atque ipsum per ri-
 sum intercluso spiritu mori-
 ritur. Etiam Epicharmus
 comicus septem et nona-
 ginta annos dicitur vixisse.
 Anacreon, canticorum poë-
 ta, vixit annos quinque et
 octoginta, et Stesichorus
 melicus totidem: Simoni-
 des autem Ceus supra nona-
 ginta. Inter grammaticos
 Eratosthenes, Aglai filius,
 Cyrenaëus, quem non gram-

p. 228. καὶ ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ φιλόσοφον, καὶ γεω-
 28 μέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα οὗτος ἔζησεν ἔτη. Καὶ Λυ-
 κουργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμονίων, πέντε καὶ
 29 ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἱστορεῖται. Τούτους ἐδυνήθημεν
 βασιλέας, καὶ πεπαιδευμένους ἀθροῖσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπεσχό-
 μην καὶ Ῥωμαίων τινὰς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν οἰκησάντων
 μακροβίων ἀναγράψαι, τοὺτους σοι, θεῶν βουλομένων,
 ἱερώτατε Κυντίλλε, ἐν ἄλλῃ δηλώσομεν λόγῳ.

maticum solum, sed etiam potuimus reges et eruditos
 poetam aliquis nominaverit, homines colligere. Cum
 et philosophum, et geome- vero promiserim etiam Ro-
 tram; duo et octoginta hic manorum quosdam, et Ita-
 vixit annos. Lycurgus, La- licorum longaeavorum refer-
 cedaemoniorum legislator, re, eos tibi, Diis volenti-
 quinque et octoginta an- bus, Quintille sanctissime,
 nos vixisse narratur. Tot alio libello indicabimus.

A R G U M E N T U M.

Magna cum animi pietate ostendit auctor, merito patriam omnibus aliis, licet amplioribus, opulentioribus et potentioribus civitatibus urbibusque praeferri. Cf. primam ad hunc libellum adnotationem.

“Ὅτι μὲν οὐδὲν γλύκιον ἢς πατρίδος, φθάνει προτεθρυλλή- 1
 μένον. ἄρ’ οὖν ἥδιον μὲν οὐδὲν, σεμνότερον δὲ τι καὶ *Hom.*
 θειότερον ἄλλο; καὶ μὴν α) ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν *Od. IX.* 34.
 ἄνθρωποι, τούτων πατρὶς αἰτία, καὶ διδάσκαλος γεννησα-
 μένη, καὶ ἀναθρεψαμένη β), καὶ παιδευσαμένη. πόλεων γ)
 μὲν οὖν μεγέθη, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυτελείας κατα-
 σκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δ) δὲ στέργουσι πάν-
 τες· καὶ τοσοῦτον οὐδεὶς ἐξηπατήθη τῶν καὶ ε) πάνυ κε-

α) καὶ μὴν] „ἀλλὰ μὴν *Marcil.* Non addicunt Edd.“ Omissum
 καὶ in *Hag.* b) ἀναθρεψαμένη] „Sic *Fl.* et pleraeq.
 Ἀνατρ — J.“ c) πόλειων] „Et hoc est in *Fl. Hag. Par. Bas.*
Salm. Hólew J.“ d) πατρίδας] „πατρίδος J. sola.“ e) καὶ
 „omittit *Fl.*“

PATRIAE ENCOMIUM.

Sua cuique patria nihil est, quae genuerit ea, nu- esse dulcius, olim illud qui- triverit, instituerit. Ita- dem tritum est. Numquid que magnitudines urbium autem dulcius quidem nihil, et claritates, et sumtus ae- sed tamen angustius aliud dificiorum multi admiran- quid est ac divinius? Quin tur, patrias vero amant quaecunque angusta et di- universi. Atque in tantum vina putant homines, eorum se errorem abduci nemo caussa et magistra patria passus est eorum etiam,

- p. 229. κρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θείαν ἡδονῆς, ὡς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι
 2 τῆς πατρίδος. Ὅστις μὲν οὖν σεμνύνεται πολίτης ὦν εὐ-
 δαίμονος πόλει, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ, τίνα χρὴ τιμὴν ἀπο-
 νέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δηλὸς ἐστὶν ἀχθόμενος
 ἂν, εἰ μετριωτέρας ἔλαχε τῆς πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ
 p. 230. τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν
 περρωμένῃ f) προσήκει μέγεθος ἐξετάζειν, καὶ κάλλος, καὶ
 τὴν τῶν ὀνίων ἀφθονίαν. ὅπου δ' αἵρεσις ἐστὶ πόλεων,
 οὐδεὶς ἂν ἔλοιτο τὴν λαμπροτέραν, ἔασας τὴν πατρίδα,
 ἀλλ' εὖζαιτο μὲν ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι
 3 παραπλησίαν, ἔλοιτο δ' ἂν τὴν ὁποιοῦν. Τὸ δ' αὐτὸ
 τοῦτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παιδων πράττουσι, καὶ οἱ χρηστοὶ
 τῶν πατέρων. οὔτε γὰρ νέος καλὸς καγαθὸς ἄλλον ἂν
 προτιμῆσαι τοῦ πατρὸς, οὔτε πατὴρ καταμελήσας τοῦ παι-
 δός, ἕτερον ἂν στέρχει νέον, ἀλλὰ τοσοῦτόν γε οἱ πατέρες
 νικώμενοι προσνέμουςι τοῖς παισίν, ὥστε καὶ κάλλιστοι,
 καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσιν ἄριστα φαίνονται κεκοσμημένοι

f) περρωμένῃ] „περρωμένων Pl.“ Περρωμένῃ Hag.

qui valde spectaculorum voluptatibus delinunt, ut propter excellentiam spectaculorum apud alios, suae patriae oblivionem caperet. Ac si quis beatæ se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriæ, ignorare mihi videtur; manifestumque est, aegre fuisse laturum, si mediocre magis patriam sortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriæ dulcius est. Ipsas enim comparare urbes si quis velit, conveniens est, ut magnitudinem exigat, et pulchritudinem, et rerum venalium abundantiam: at

de optione urbium ubi agitur, nemo sane, relicta sua patria, splendidiorē elegerit: sed optaverit ille quidem esse suam patriam beatissimam; cæterum ipsam, qualiscunque demum sit, prætulit. Idem nempe liberi faciunt, si sunt justī, ac boni parentes. Neque enim honestus bonusque juvenis alium quemcunque patri prætulit; neque, suo neglecto filio, pater juvenem alium complectatur. Sed tantum amore victi patres ex senatibus tribuunt, ut et pulcherrimi, et maximi, et rebus omnibus ornatissimi,

οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δὲ μὴ τοιοῦτός ἐστι δικαστῆς πρὸς p. 250.
 τὸν υἱὸν, οὐ δοκεῖ μοι πατρὸς ὀφθαλμοὺς ἔχειν. Πατρι- 4
 δος g) τοῖνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰκειότατον πάντων·
 οὐδὲν γὰρ ὁ, τι h) τοῦ πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δέ τις ἀπο-
 νέμει τῷ πατρὶ τὴν δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ
 ἡ φύσις κελεύει, προσηκόντως ἂν τὴν πατρίδα προτιμήσῃ.
 καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆμα, καὶ ὁ τοῦ
 πατρὸς πατήρ, καὶ οἱ ἐκ τούτων οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω,
 καὶ μέχρι θεῶν πατρώων πρόεισιν ἀναβιβασόμενον τὸ
 ὄνομα. Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ πάντα μὲν, ὡς εἰ- 5
 πὸς, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν ἡγούμενοι κτήματα
 πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν· ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγέ-
 νητο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις
 οἰκνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι θειώτεραι, παρ' αἷς p. 251.
 ὑμνῆται γένεσις θεῶν. ἰερὰ γοῦν κεχαρισμένα ταῦτα νο-
 μιζέται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν εἰς τοὺς οἰκέλους ἕκαστος
 ἀφαιρόμενος ἱερουργῇ τόπους. εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς

g) πατρίδος] „πατρίδος male J.“ h) δ, τι] Sic Reitz. et
 recenti. cum Bas. 3. Sed ὅτι Bas. 1. A. 1. 2.

sui illis liberi videantur. Si
 quis vero talis non est filii
 sui iudex, ille non patris
 mihi oculos videtur habere.
 Ergo nomen patriae pri-
 mum omnium et familiaris-
 simum: neque enim patre
 quidquam familiarius. Si
 quis vero iustum suo patri
 honorem habet, quod lex
 pariter ac natura praecipit,
 convenienter ille patriam
 praetulerit: quando ipse
 quoque pater res patriae
 est, et patris pater, et qui
 propter hosce ad nos perti-
 nent sursum omnes: atque
 ad patrios usque Deos retro
 ascendens illud nomen pro-

greditur. Gaudent ipsi quo-
 que suis Dii patriis, et cum
 omnia inspiciant humana,
 ut credere fas est, qui suae
 ditionis et terram et mare
 esse arbitrentur; tum in
 qua quisque illorum natus
 est, eam urbibus praefert
 aliis omnibus. Itaque et
 urbes augustiores, quae
 Deorum patriae sunt, et
 diviniore insulae, in qui-
 bus natales celebrantur
 Deorum. Sacra quippe ea
 demum grata Diis putantur,
 quae in domestica illis loca
 delatus quisque peregerit.
 Si vero Diis carum est no-
 men patriae, quidni multo

- p. 231. πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον ι);
- 6 Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὡς καὶ τοῦτον τὸν θεὸν, εἰ καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' οὖν ἑκάστου νομιζέσθαι πατρῶν, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τοῦ τόπου θίαν· καὶ φωνῆς ἐνταῦθα ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα κ) λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεοὺς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, οἷς ἐτέρας δεηθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' οὖν ἐγὼ καὶ τούτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν· οὐ γὰρ ἂν ἐγνώρισεν οὐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πατρίδος ι), πόλιν εἶναι
- 7 μαθόν. Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρους αὐτοὺς μ) ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζοντες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα ν), φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι ο). δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῶν μεγίστων τυχόντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς

ι) πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον;] Mutavit Fritzsche. Quaestst. p. 119. interpunctionem hunc in modum: πῶς οὐκ ἀνθρώποις; πολὺ γε μᾶλλον. quae ratio mihi quidem parum cum huius loci natura convenire videtur, licet omnino disputationem ejus haud improbem. κ) πρῶτα] „πρῶτον Fl.“ λ) τῆς πατρίδος] „τὴν πατρίδα Fl.“ μ) αὐτοὺς] αὐτοὺς in prioribus omnibus, quod minime h. l. ferendum. ν) χρήματα] κτήματα Gorl. ο) οἶμαι] omitit Gorl.

magis hominibus? Etenim vidit solem primum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disceret, et Deos agnovit. Talem vero si quis patriam sortitus est, ut alia quoque ad majorum rerum institutionem opus habuerit; habeat ille sane huius etiam

institutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius alterius urbis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem ejusmodi esse, didicisset. Cacterum conditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea se utiliores praestent suis quique patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitrator. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt bene-

καθ' ἕνα τις ἀπονέμει p) χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, p. 231.
 ἐπειδὴν εὖ πάθη πρὸς τινός, πολὺ μᾶλλον προσήκει τὴν
 πατρίδα τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ
 γονίων εἰσὶ νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινήν δὲ προσήκει
 πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τρο-
 φῶν ἀποδιδύναε, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως. p. 232.
 Ῥαθὴ δὲ οὐδεὶς οὕτως ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὥς ἐν ἄλλῃ 8
 πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἳ τε κακοπραγοῦντες ἐν
 ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλοῦσιν, ὥς μέγιστον τῶν
 ἀγαθῶν ἢ πατρίς· οἳ τε εὐδαιμονοῦντες, αἶν καὶ τὰ ἄλλα
 εὖ πράττωσι, τοῦτο γοῦν αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι,
 τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. Ὀνειδος γὰρ τὸ
 τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν τῆς ἀποδημίας χρόνον
 λαμπροὺς γενομένους, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς
 ὄξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαινον,
 ἴσιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας ἐπειγομένους, ὥς οὐκ
 ἐν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειξομένους τὰ αὐτῶν καλὰ. καὶ

p) ἀπονέμει.] Sic Cod. Gorl. et Edd. Fl. Schm. Paul. Vulgo
 ἀπονέμοι.

ficiis. Verum si quis sin-
 gulis etiam gratiam, prout
 justum est, refert obligatus
 beneficio, multo magis pa-
 triae rependere justa con-
 venit. Etenim malae tra-
 ctationis parentum leges
 sunt in civitatibus: com-
 munem autem parentem
 putare patriam convenit,
 et praemia pro alimentis,
 ipsaque adeo legum cogni-
 tione, rependere. Visus
 autem est nemo adeo im-
 memor patriae, qui in alia
 civitate constitutus illius
 curam abjiciat. Sed cum
 ii, quibus adversa in pere-
 grinatione obveniunt, per-

petuo in animum revocent,
 maximum bonorum esse pa-
 triam, tum quibus secunda
 sunt omnia, quantumvis re-
 liquis rebus felices, tamen
 hoc sibi maximum putant
 deesse, quod patriam non
 inhabitant, sed peregrinan-
 tur. Ipsa enim crimen ha-
 bet peregrinitas. Ac videre
 licet ipsos, qui peregrina-
 tionis suae tempore, vel
 bonorum possessione, vel
 honorum gloria, vel crudi-
 tionis testimonio, vel laudo
 fortitudinis, illustrati sunt,
 in patriam tamen festinare
 omnes; ut qui inter melio-
 res sua ostendere bona non

- p. 232. τοσοῦτον γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβεῖσθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳ περ ἂν φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡξιωμένους.
- 9 Ποθεινὴ μὲν οὖν καὶ νέοις πατρίσι. τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλέον τοῦ φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσοῦτον καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἕκαστος γοῦν τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἢ, ὅθεν ἡρξαστο βιοῦν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατάθῃται τῇ θρηψαμένῃ γῇ, καὶ τῶν πατρῴων κοινωνήσῃ τάφων. δεινὸν γὰρ ἑκάστῳ δοκεῖ
- p. 233. ξενίας ἀλλοσεσθαι καὶ μετὰ θάνατον, ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ
- 10 γῇ. "Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας μέτεστι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπήλυδες, καθάπερ νόθοι, ῥαδίᾳς ποιῶνται τὰς μεταναστιάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μήτε εἰδότες q), μήτε στέργοντες· ἡγούμενοι δ' ἀπανταχοῦ r) τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τῆς γαστροῦς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατρίς,

q) εἰδότες] „ιδόντες Fl.“ r) ἀπανταχοῦ] Sic e marg. A. 1. et Cod. Gorl. pro vulg. ἀπανταχῇ.

possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo majoribus rebus dignati ipsum sunt alii. Jam junioribus quidem etiam amabilis est patria. His vero, qui pervenere ad senectutem, quanto major quam juvenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam et studet, et optat, ut, unde coepit vivere, ibi rursus et altrici terrae corpus commendet, et majorum suorum monumentis

inferatur. Durum enim unicuique videtur, etiam post mortem peregrinitatis damnari in terra aliena jacenti. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus insit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile suscipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed, necessariarum rerum copiam praesto sibi ubique futuram rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collocent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in qua nati

ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὅλ- p. 253.
 γην ἔχουσι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων· καὶ ἀπορῶσι τῆς
 γῆς ἐπαινεῖσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ τῆς πατρίδος οὐκ
 ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἴδωσιν ἐτέρους σεμνυνο-
 μένους πεδίοις ἀναιμένοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαπαῖς
 διεληγμένοις δ), καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκωμίων
 οὐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἵπποτρόφον ὑπερορῶντες,
 καὶ ε) κουροτρόφον ἐπαινοῦσι. Καὶ σπεύδει τις ἐς τὴν 11
 πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ· καὶ παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν
 δύνηται, καὶ δεδομένην ἀθανασίαν οὐ προσήσεται, προτι-
 μῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάφον. καὶ ὁ τῆς πατρίδος
 αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσεται τοῦ παρ' ἄλλοις πυ-
 ρός. Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ υ) πᾶσιν ἡ 12
 πατρίς, ὥστε καὶ τοὺς πανταχοῦ νομοθέτας ἴδοι τις ἂν p. 254.
 ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβλη-
 κότας τὴν φυγὴν τιμωρίαν. καὶ οὐχ οἱ νομοθέται μὲν
 οὕτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως,

δ) διεληγμένοις] „Nihil variant Edd.“ ε) καὶ] τὴν conj.
Gesn. probantibus *Seager.* et *Paul.* At tuetur vulgatam
Fritzsch. Quaesist. p. 204. Cum *Gesnero* facit *C. F. Hermann.*
Commentar. ad Quom. Hist. Conscr. p. 319. υ) παρὰ] „re-
 stitui ex *Fl.* et *Venet.* utraque. *Inter* male cett. *Inter Salm.*
 et *Amst.*“ Παρὰ etiam *Ald.* 1. et 2. sed per compendium
 scriptum.

sunt et alibi terram, licet
 parvam habeant, licet aspe-
 ram, et tenuem: et, licet
 non habeant, quam terrae
 virtutem commendent, lau-
 des certe non desunt illis,
 quibus ornent patriam. Ve-
 rum etsi videant gloriantes
 alios campis laxis, pratis-
 que vario plantarum genere
 distinctis; ipsi tamen pa-
 triae laudum non oblivis-
 cuntur, despectaque equo-
 rum altrice terra, laudant
 suae nutriculam pueritiae.
 Ac festinat in patriam ali-
 quis insulanus etiam, etiam

cum felicem apud alios vi-
 tam licet agere, nec obla-
 tam sibi immortalitatem ad-
 mittit, sepeliri praeoptans
 in patria, fumusque patriae
 igni apud alios ei clarior
 videbitur. Adeo autem ca-
 rum super omnia videtur
 patria, ut, qui ubique fuere
 legum latoros, eos videas
 maximis quibusque crimi-
 nibus gravissimam impo-
 suisse poenam, exsilium.
 Nec vero legum modo la-
 tores in ea sunt sententia;
 aliter animatis exercituum
 ducibus: quin sub ipsa

p. 234. ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐστι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παρατατιομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς x) ὁ πόλεμος. καὶ οὐδεὶς ὅστις ἀν' ἀκούσας γ) τούτου, κακὸς εἶναι θέλοι ε). ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

x) αὐτοῖς] „Bene sic *Fl. Par.* aliaeq. *Αὐτῆς* male J.“ Male sic etiam *Ald.* utraque. γ) ἀκούσας] „ἀκούση *Fl.* forsā melius, etsi vulgatum non malum.“ z) θέλοι] Vulg. *θέλη*, soloec. *Θέλει Fl.* et *Gorl.* Unde jure meo, ut videbatur, correxī *θέλοι*.

praelia ad eos, qui stant jam in acie, maximum illud adhortamentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui, hoc audito, ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

ARGUMENTUM.

Narrat in hac praefatione auctor naturam dipsadum, quod est genus serpentium Libycorum, quorum morsu inextinguibilis sitis efficiatur. Nec minus infinitam addit suam quoque esse cupiditatem plausus auditorum suorum nanciscendi. En urbanitatem ex arenosa Libyae barbaria repetitam!

Τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ δια- 1
πικραυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἄκαρπος, πεδινὴ α)
ἅπασα, οὐ χλόην, οὐ πόαν, οὐ φυτὸν, οὐχ ὕδωρ ἔχουσα,
ἣ εἴ που ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὕδατος ὀλίγου λείψανον,
παχὺ καὶ τοῦτο, καὶ δυσῶδες, οὐδὲ πάνυ δεψῶντι ἀνθρώπων
πόσιμον. ἀόληκτος γοῦν ἐστὶ διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν
οἰκοῖτο, ἀνήμερος οὕτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἄφορος οὔσα, καὶ
πολλῶ τῷ αὐχμῶ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλλπος δὲ β) αὐτὸ,
καὶ ὁ ἄηρ, κομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ

α) πεδινῇ] πεδιερῇ Codd. W. et Aug. b) δὲ] „additum ex W.
et Fl. Aberat ab cett. Edd.“

DE DIPSADIBUS.

Quae ad austrum spectant quia, crassum et hoc atque
Libyae, arena sunt profunda adoris mali, nec sitiendi
da, adusta tellus, deserta licet homini potabile. Ergo
majorem partem, infecunda propter ista inhabitabilis
plane, universa campestris, est: aut quomodo habitetur,
quae non herbam, non gramen, non plantam, non
aquam habeat; aut si quae quae immanis adeo atque
etiam consistentes locis cavis vapor ipse et aer igneus ve-
vis pluviarum tennes reli- hementem atque aestuosus

p. 234. ψάμμος ὑπερξέουσα, παντελῶς ἄβατον τὴν χώραν τίθῃσι.

2 Γαράμαντες μόνοι πρόσκοι ὄντες, εὐσταλὲς καὶ κοῦφον

p. 235. ἔθνος, ἄνθρωποι σκηνῖται c), ἀπὸ θήρας ταπολλὰ d) ζῶντες, ἐνίοτε οὗτοι ἐξβάλλουσι, θηρεύοντες e) ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ὕσαντα f) τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὅποτε τὸ πολὺ τοῦ πνύματος σβεσθῇ, καὶ ἡ ψάμμος νοτισθῇ, καὶ ἀμηγένη βατὴ g) γένοιτο. ἡ θήρα δὲ ἐστὶν ὄνων τε τῶν ἀγρίων, καὶ στρουθῶν τῶν μεγάλων χαμαιπετῶν h), καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνᾳ διαρκεῖ i) πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαιπωρούμενα ὑπὸ πολλῶ καὶ ὀξεί τῇ ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ σιτία καταναλώσωσιν, ἅπερ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπελαύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν k) ἡ ψάμμος ἀναφλεγέῃσα θυέβατος καὶ ἄπορος γένηται, εἴτα ὥσπερ ἐντὸς ἀρκύνων

c) σκηνῖται] σκηνῖται priores. d) ταπολλὰ] Sic Ald. 1. et Hag. Sed τὰ πολλὰ Ald. 2. Bas. 1. 3. Reitz. et recentt. e) θηρεύοντες] „θηράσοντες Fl.“ Sic et Gorl. f) ὕσαντα] „Sic Fl. cum celt. Tortu J. et marg. A. 1.“ Cf. seq. Dial. (Dissert. c. Hesiod.) c. 7. g) βατὴ] Vulg. βατά. Sed βατὸς conj. Solan. probante Belino, βατὴ autem Guyet. quod aliquo modo confirmat Cod. 2954. in quo βατά quidem, sed ita scriptum, ut super à legatur litera η. h) χαμαιπετῶν] „χαμαὶ τούτων W. et Fl.“ i) διαρκεῖ] „διαρκῇ Fl.“ k) σφίσιν] „σφὶν W.“ Sic et Aug.

sit, et arena fervidissima, inviam omnino regionem reddit. Garamantes soli accolae, gens succincta et levis, in tabernaculis vivere soliti homines, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus caussam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato tempore maxime pluvio, cum ardoris major pars exstincta est, et, conspersa arena, itineris copia utcumque contingit. Venatus autem est asinorum agrestium et marinorum

passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se non possunt, et simiorum maxime, et interdum elephantorum. Haec enim sola durant ad sitim, et vexationem a multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes, consumtis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur, veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia prehensi cum captura ipsi

ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἄγρας. ἄφικτα l) p. 235.
 γὰρ ἔστιν, ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπᾶσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα
 ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερξέσῃ, ἀκμαιοτέραν τὴν ἀκτῖνα
 προσβαλὼν, ἄτε πρὸς τὴν νοτίδα παρατεθηγμένην· τροφή
 γὰρ αὕτη τῷ πυρὶ. Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποσα εἶπον, τὸ 3
 θάλλος, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς
 λαβεῖν, ἦττον ὑμῖν δυσχερεῖ εἶναι δόξει τοῦ λεχθησομένου·
 καὶ διὰ τοῦτο m) φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ
 γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα,
 καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὸν ἰὸν ἄμαχα, ἐπινέμεται
 τὴν γῆν· τὰ μὲν ὑποβρύχια, φωλεύοντα ἐν μυχῷ τῆς p. 236.
 ψάμμου· τὰ δὲ ἄνω ἐπιπολάζοντα, φύσασσοι, καὶ ἀσπίδες,
 καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσται, καὶ βουπρήσιεις, καὶ ἀκοντίαι,
 καὶ ἀμφίβαιαι n), καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων γένος
 διττὸν, τὸ μὲν ἑτερον ἐπίγειόν τε ο) καὶ πεζὸν, ὑπέρομεγα,
 καὶ πολυσφόνδυλον, θατερον δὲ ἐναέριον, καὶ πτηνόν,
 ὑμενόπτερον δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι p), καὶ τέττιξι, καὶ νυκτε-

l) ἄφικτα] „Nil mutant Edd. et M.“ m) διὰ τοῦτο] „διὰ
 τὸ Fl.“ n) ἀμφίβαιαι] „ἀμφίβαιαι W.“ ο) τε] „τε W.“
 p) ἀκρίοι] Ἰκτίοι Edd. et M. Sed Gesn. conj. τοῖς Ἰχθύσι.
 Bochartus vero, probantibus Kustero, Solano, c. 2. ἀκρίοι,
 quod servavi, mutato accentu. Cf. Musc. Eucom. c. 1. Spitzner.
 Prosod. p. 35.

sua pereant. Neque enim
 ulla superest effugiendi ra-
 tio, ubi sol, sursum tracto
 humore, exsiccataque cele-
 riter regione, vehementer
 exarsit, radios jaculatus
 fortiores, tanquam ab ipso
 humore acutos, qui alimen-
 tum igni praestet. Quam-
 quam ista, quae adhuc com-
 memoravi, omnia, vapor,
 sitis, solitudo, inopia co-
 piarum terrestrium, minus
 vobis difficilia videbuntur
 eo, quod jam dicam: et
 propter hoc fugienda omni-
 no ista regio. Serpentes
 nempe varii, magnitudine

ingentes, plurimi numero,
 formis peregrini, veneno
armati invicto, terram pa-
 scuntur; partim submersi,
 nido in arenae recessibus
 defosso; alii in summo ver-
 santur, bufones, et aspidēs,
 et viperae, et cerastae, et
 buprestae, et jaculi, et am-
 phisbaenae, et dracones, et
 scorpionum genus duplex,
 terrestre alterum, pedestre,
 ingens, vertebrae [*in cauda*]
 habens plures; aërium alte-
 rum et volucre, membra-
 naceis quidem alis, quales
 sunt locustis, et cicadis, et
 vespertilionibus alae. Id

- p. 256. ρίσι τὰ πτερά. τοιαῦτα ὄρνεα πολλὰ ἐπιπετόμενα q), οὐκ
 4 εὐπρόσκιτον ἀπεργάζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην. Τὸ δὲ δὴ
 πάντων ἐρπετῶν δεινότατον, ὃν ἡ ψάμμος τρέφει, ἡ διψὰς
 ἐστίν, ὅφρις οὐ πᾶν μέγας, ἐχίδνη ὁμοίος, τὸ δῆγμα
 βίαιος, τὸν ἰὸν παχὺς r), ὀδύνας μὲν ἀλήκτους s) ἐπάγων
 εὐθύς· ἐκκαλεῖ τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πίμπρασθαι ποιεῖ,
 καὶ βοᾶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρρῇ t) κείμενοι. τὸ δὲ μάλιστα
 καταπονοῦν u), καὶ κατατρέχον αὐτοὺς, ἐκείνὸς ἐστίν,
 p. 257. ὁμοῖον μὲν πάθος τῷ ἐρπετῷ. διηρῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολὴν·
 καὶ τὸ παραδοξότατον, ὅσῳ περ ἂν πίνωσι, τοσοῦτῳ μᾶλλον
 ὀρέγονται τοῦ ποτοῦ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλεον ἐπιτείνει-
 ται αὐτοῖς. οὐδ' ἂν σβέσειάς ποτε τὸ δίψος, οὐδ' ἦν τὸν
 Νεῖλον αὐτόν, ἢ τὸν Ἰστρον ὅλον ἐκπιεῖν παράσχη, ἀλλὰ
 προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ
 5 πῦρ κατασβεννύοι. Λέγουσιν ἰατροῖν παῖδες ἐκείνην τὴν
 αἰτίαν εἶναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἐπιδαψιλευόμενον x) τῷ

q) ἐπιπετόμενα] „bene Salm. Ἐπιπετόμενα Edd. illa priores.“ Omnino vid. Struv. Lectt. Luciana. in Misc. Critt. Vol. II. Part. II. p. 255. r) παχὺς] „Sic Edd. omnes et M. Ταχὺς Sol.“ s) ἀλήκτους] „ἀλλέκτους W. Sed supra est η.“ t) πυρρῇ] Sic W. I. Aug. et Ed. Fl. Sed vulgo legebatur πυρρῇ u) καταπονοῦν] καὶ κατατρέχον Aug. x) ἐπιδαψιλευόμενον] Vulg. ἐπειτα δυνόμενον. Sed illud est in L. G. Gorl. et marg. A. 1. Statim πρότε Cod. G. pro ποτῷ.

genus volneres oberrantes multae difficilium accessu reddunt illam Libyam. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, importunissima est dipsas, serpens non ita magnus, viperac similis, morsu violento, veneno crasso, immedicabiles statim dolores adforans. Nam exurit, et putredinem inducit, et, ut ardeant *morsi*, efficit. Itaque clamant, ut qui in igni jaceant. Quae autem maxime illos conficit atque atterit, illa est affectio, a qua

nomen accepit bestia. Sittunt nempe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis intenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim exstinxeris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebibendum iis praebcas; sed ipsa illa irrigatione morbum accendas, velut si quis oleo exstinguere ignem tentet. Ajunt medicorum filii, istam esse causam, Venenum il-

ποιῶ, ὄξυκίνητον γίγνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἶδος, p. 257. καθιστάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον διαχέομενον. Ἐγὼ μὲν 6 οὐν οὐδένα τοῦτο πεπονθότα εἶδον, μηδὲ, ὧ θεοί, ἴδοιμι οὕτω κολαζόμενον ἄνθρωπον· ἀλλ' οὐδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τοπαράπαν γ), εὖ ποιῶν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ὃ μοι τῶν ἐταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ στήλης ἀνεγνωκέναι ἀνδρὸς οὕτως ἀποθανόντος. ἐκ Λιβύης z), ἔφη, ἀπαιὼν ἐς Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην Σύρτιν ποιῆσθαι α) τὴν p. 238. πορείαν· οὐ γὰρ εἶναι ἄλλως. ἔνθα δὲ τάφῳ ἐντευχεῖν, παρὰ τὴν ἡϊόνα, ἐπ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ στήλην ἐγχεῖν, δηλοῦσαν τοῦ ὀλέθρου τὸν τρόπον. κεκολλάσθαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον μὲν τινα, οἷον τὸν Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶτα, καὶ ἀρπύζοντα τοῦ ὕδατος, ὡς πῖοι δῆθεν b)· τὸ θηρίον δὲ c), τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περιεσπειρᾶσθαι d) τῷ ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὑδροφορούσας ἅμα πολλὰς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτοῦ. πλη-

- γ) τοπαράπαν] Sic A. 1. 2. Hag. Sejunctim τὸ παρίπαν Reitz. et recentt. Cf. Bis Accus. 4. 7. De Luct. 2. 24. e. 2. z) ἐκ Λιβύης] ὅς ἐκ Α. vulgo legebatur. Sed ὅς abest a Codd. Gori. et M. et in hoc quidem ita, ut supra scriptum sit a recentiore manu. Vid. Adnott. α) ποιῆσθαι.] Sic scripsi e Codd. W. Aug. Gori. marg. A. 1. et Ed. Fl. Legebatur vulgo ἐποιεῖτο. b) δῆθεν] „δῆ“ marg. A. 1.“ c) δὲ] „δῆ W.“ d) περιεσπειρᾶσθαι] „Sic J. Ald. Fr. Bas. Hag. Par. Salm. Περιεσπῶσθαι Fl.“

lud crassum potu largiter irrigatum, moveri celerius, quippe quod liquidius sic fiat, et diffundatur maxime. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam hominem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pedem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed epigramma audivi, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo defuncti sodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum transit, iterque facit ad

Syrtim majorem (nequid enim posse aliter), ibi in monumentum incidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, columellam, quae rationem interitus declaret. Insculptum enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum stantem in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero dipsada adhaerentem, ac pedi implexam, et mulieres quasdam, aquam adferentes simul multas, ea hominem perfundere. In proximo au-

p. 238. σίον δὲ ὡς e) κείσθαι οἷα τῶν στρουθοῶν ἐκείνων, οὓς ἔφην θηρεῖν τοὺς Γαράμαντας. γεγράφθαι δὲ πρὸς τοῦ-
πίγραμμα, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἴθοπος ἰοῦ

Μηδαμὰ κοιμήσας f) διψαλέην ὀδύνην.

Καὶ Δαναοῖο κόρας τοῖον πίθον g) οὐκ ἀναπλῆσαι,

Αἰὲν ἐπαντλούσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐστι περὶ τῶν ὧν, καὶ ὡς ἀναιρουόμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ ἔτι μνήμην ἐκεί-

7 νων. Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὡς, καὶ ἐσπουδάκασιν περὶ αὐτὰ οἱ περιόικοι, οὐχ ὡς φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ σκεύεσι

p. 239. χρῶνται κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχουσι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλη εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γίνονται δύο ἐκ τοῦ ὡοῦ ἐκάστου· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἐκάτερον ἀποχρῶν τῇ κε-

8 φαλῇ, πῖλός ἐστιν. Ἐκεῖ τολύην λογῶσιν αἱ διψάδες παρὰ τὰ ὡς, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἔξερπύσσαι, δάκνουσι τὸν κακοδαίμονα· ὃ δὲ πάσχει ἐκείνα

e) ὡς] „W. ὡς cum puncto subscripto, et sic semper.“ f) κοι-
μήσαι] restitui e Cod. W. Κοιμῆσαι Edid. priores omnes, ad-
vertente lege prosodica. g) τοῖον πίθον] „W. aliter, vid.
notas.“

tem ova jacere, qualia il-
lorum struthiocamelorum,
quos venantur, ut dixi,
Garamantes. Adscriptum
autem esse epigramma...
nihil vero prohibet ipsum
recitare,

*Fallor, an haec talis de
nigro accensa veneno,
Tantale, vexavit te sine
fine sitis.*

*Tale olim, proles Danai
numerosa, replere*

*Frustrato te haustus vas
voluisse, reor.*

Adhuc alii versiculi quatuor
sunt de ovis, et ut, dum
tollit illa, morsus sit; sed
eorum non amplius memini.

Colligunt nimirum ova illa
accolae non cibi modo caus-
sa, sed evacuatis etiam
utuntur in suppellectile, et
pocula sibi inde faciunt,
cum fingere de luto non
possint, quod mera arena
illorum solum est. Si vero
satis magna inveniantur,
etiam pilei ex unoquoque
ovo bini parantur. Dimi-
diatum enim ovum unum-
quodque capiti cum sufficiat,
pileus est. Ibi ergo insidian-
tur apud ova dipsades: et,
cum accedit homo, prore-
pentes de arena, mordent
miserum: at illi eveniunt
illa, quae paullo ante dicta

τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημένα, πίνων αἰ, καὶ μᾶλλον p. 259. διψῶν, καὶ πιμπλάμενος οὐδέποτε. Ταῦτα h) οὐ, μὰ Δία, 9; πρὸς Νικανδρον τὸν ποιητὴν φιλοτιμούμενος διεξῆλθον, οὐδ' ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε, ὡς οὐκ ἀμελὲς γεγένηται μοι, φύσεις i) τῶν Λιβυκῶν ἐρπετῶν εἶδέναι. ἱατρῶν γὰρ ἂν μᾶλλον ὁ ἔπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἶδέναι ταῦτα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης ἔχοιεν· ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς Φιλίου k) μὴ δυσχεράνητε l) τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν) ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκείνοι πάσχουσι πρὸς τὸ ποτόν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψάδος, ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπὶ πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, τοσούτῳ μᾶλλον ὀρέγομαι τοῦ πράγματος, καὶ τὸ διψος ἄσχετον m) ὑπεκκαίεται μοι, καὶ ἔδικα οὐδ' ἐμπλήσεσθαι n) ποτε τοῦ ο) τοιούτου ποτοῦ, καὶ p) μᾶλα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω p. 210. διειδεῖ τε καὶ καθαρῶ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε σύγγνωτε, εἰ

h) ταῦτα] ταυτὶ Gorl. i) φύσεις] „φύσιν W. Vulgatum tenet Fl. cum cett.“ k) Φιλίου] „restitui ex L. G. et Ven. 2. Φιλίου Edd. cett. et M. male.“ l) δυσχεράνητε] „Sic Edd. recte cum M. Δυσχεράνητε male Ven. 1. et 2.“ m) ἀσχετον] „bene M. Fl. etc. Alii ἄσπετον, ajunt Coll.“ n) ἐμπλήσεσθαι] ἐμπλησθήσεσθαι Gorl. correctione aliena. Cf. ἀγνοῖται sensu passivo Jov. Trag. c. 5. προτιμάται ibid. c. 9. ἡγῆσται Quom. Hist. Conscr. c. 58. ibique adnot. o) τοῦ] abest ab Aug. p) καὶ] abest a Gorl. Sic μᾶλα εἰκότως sine praefixo καὶ Hermot. c. 22. Sed καὶ μᾶλα εἰκότως, plene ut hic, De Merc. Cond. c. 40. Pro Laps. c. 13. e. a.

sunt, ut bibat semper, et magis sitiatur, et nunquam satiatur. Haec, ita me Jupiter, non contendendi quodam adversus Nicandrum poetam studio a me dicta sunt, neque uti vos cognosceretis, nonnihil me curae in discendis serpentium Libycorum ingeniis posuisse. Ista enim medicorum magis laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut etiam depellere illa ex arte possint. Verum ego mihi videor, ac, per ego vos ami-

citiae praesidem Jovem rogo, nolite offendi transsumta a bestiis imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a dipsade morsi ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim prodeco in conspectum vestrum, tanto magis ejus rei sum cupidus, sitisque me urit, quae reprimi nullo modo potest, nec unquam illo satiari potui mihi posse videor. Nec injuria. Ubi enim in aquam pellucidam adeo et puram incidam? Itaque ignoscite,

p. 24c. δηχθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἡδίστῳ τούτῳ καὶ ὑγιειν-
τάτῳ τῷ δῆγματι, ἐμφοροῦμαι χανδόν, ὑποθεὶς τῷ κρουνοῦ
τὴν κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν q) *ἐπιθρόνοντα*,
μηδὲ χυθεῖσαν τὴν σπουδὴν τῆς ἀκροάσεως,
κεχηγνότα ἔτι καὶ διψῶντα καταλείπειν r)· ὥς διψοῦς γε
ἔνεκα τοῦμοῦ πρὸς ὑμᾶς, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε πίνειν αἰεὶ. κατὰ
γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος οὐδεὶς τῶν καλῶν.

q) ὑμῶν] „Sic *Fl. Hag. Par. Bas.* etc. *Ἰμῶν* male J. et V. 2.“

r) καταλείπειν] „rescriptum ex W. *Καταλείπειν* Edd.“

si morsus et ipse in animo meo morsum istum suavis- simum saluberrimumque, pleno me haustu, caput sa- lienti supponens, ingurgi- tem. Modo illud mihi con- tingat, ne, quae a vobis adfluunt, deficiant, nec ex- haustum vestrum audiendi	studium hiantem me et si- tientem destituat. Quantum quidem ad meam vestri si- tim attinet, nihil obstat, quo minus semper bibam. Platone enim auctore sa- pientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

ARGUMENTUM.

Disputatio haec est, vel potius expostulatio, cum Hesiodo, quod is in exordio Theogoniae v. 30. sq. vatem se rerum futurarum praescium professus non tamen vere in carminibus suis promisso steterit. Ita autem poeta se ipse defendit, ut nec auctori satisfaciatur, nec lectoris ullius assensum omnino nancisci possit. Cf. quae infra ad cap. 1. sunt adnotata.

ΛΥΚ. Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναι σε, Ἡσίοδε, 1 καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς δάφνης αὐτὸς τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς· ἐνθα γάρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν οὕτως ἔχειν· ἐκείνο δὲ ἀπορηῆσαι ἄξιον, τί δήποτε προσιπὼν ὑπὲρ σαυτοῦ, ὥς διὰ τοῦτο λάβοις τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ᾠδὴν παρὰ τῶν θεῶν, ὅπως κλέοις καὶ ὕμνοις τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεοπλοῖς τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ ἐντελῶς ἐξενίνοχας· θεῶν τε γενέ- p. 241.

α) ΔΙΑΛΕΞΙΣ] „Διάλογος Fl. et Schol. Vulgatum tenet ceteras et Coll.“

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Lyc. Verum enimvero poëtam quidem optimum esse te, Hesiodo, idque a Musis te una cum lauro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus ostendis: divina enim omnia atque augusta: et nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero dis-

ceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum de te ipso praedixisses, hanc te ob causam divinum illud a Dis carmen accepisse, uti celebrares cantaresque praeterita, ac divinares futura; alterum quidem, idque perfecte omnino perfecisti, Deo-

- p. 241. σεις b) διηγούμενος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάους, καὶ γῆς, καὶ οὐρανοῦ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικὰς· καὶ ὅσα περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότου, καὶ ἀμήτου, καὶ πλοῦ, καὶ ὕλως, τῶν ἄλλων ἀπάντων. Θάτερον δὲ, καὶ ὃ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον εἰκόσ, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τοῦτο πᾶν λήθῃ παραδέδωκας, οὐδαμοῦ τῆς ποιήσεως ἢ τὸν Κάλχαντα, ἢ τὸν Τηλέμον c), ἢ τὸν Πολύϊδον d), ἢ καὶ Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τούτου τυχόντες, ὅμως 2 προσεθέσπιζον, καὶ οὐκ ᾔκνουον χρᾶν τοῖς δεομένοις. "Ὡστε ἀνάγκη σοι τῶν τριῶν τούτων αἰτιῶν μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ καὶ πικρὸν εἰπεῖν, ὥς οὐχ e)

b) γενέσεις] „γένεσιν W. Vulgatae adsentitur Fl.“ c) Τηλέμον] Sic ex Homero Od. IX, 509. et aliis poetarum vett. locis emendatum a Valcken. ad Herodot. p. 392. Ed. Wessel. ab Herclio Epist. Crit. ad Meusel. p. 40. Wiclandio et Belino. Olim enim legebatur Τηλεγον. d) Πολύϊδον] „Πολύειδον W. male.“ e) ὥς οὐχ] Vulgo οὐχ ὥς. Pejus etiam οὐκ ὥς Par. Hag. In W. abest ὥς, item in Gori. Conjecerunt οὐχ ὥς Courier. ad Luc. s. Asin. p. 242. sq. οὐχ οὕτως Reitz. et Seager. οὐχ ὅπως Jacobs. Exercit. critt. p. 136. ut Pisc. c. 33. extr. οὐδ' ὥς, ne sic quidem, elidit Fritzsche. Ego vero Gesneri judicium secutus transpositas exhibui particulas.

rum generationibus enar-
randis, usque ad prima illa,
Chaos, Tellurem, Caelum
et Amorem; insuper etiam
mulierum commemorandis
virtutibus, et praeceptis
agriculturae, et quae de
Pleiadibus, ac de tempori-
bus arandi, messis, navi-
gationis, reliquarumque re-
rum omnium, dici possunt:
alterum vero, quod multo
utilius futurum erat vitae,
et Deorum muneribus magis simile, dico autem futu-
rarum rerum praedictionem,

plane non ostendisti, sed
parte illa simpliciter obli-
vioni tradita, nusquam tua
in poësi vel Calchantem,
vel Telemum, vel Polyi-
dum, vel Phineum adeo
imitatus es, qui non con-
scenti illud a Musis, tamen
divinarunt, nec oracula
reddere consulentibus de-
dignati sunt. Itaque trium
horum criminum in uno ad-
haerescas omnino necesse
est. Aut enim, quantumvis
id dictu amarum sit, men-
titus es, cum non promise-

ὑποσχομένων σοι τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν p. 241.
 δύνασθαι· ἡ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ
 φθόγου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπου f) φυλάττεις τὴν
 δωρεάν, οὐ μεταδίδους αὐτῆς τοῖς δεομένοις· ἡ γέγραπται
 μὲν σοι καὶ τὰ g) τοιαῦτα πολλὰ, οὐδέπω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ
 παραδέδωκας, οὐκ οἶδα εἰς ὃν καιρὸν τινα ἄλλον ταμειυό-
 μενος τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκείνο μὲν γὰρ οὐδὲ τολμήσαιμι
 ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μοῦσαι δύο σοι παρέξειν ὑποσχομένα, p. 242.
 τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ ἡμιστίας δὲ ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχε-
 σιν· λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων γνώσιν. καὶ ταῦτα, προ-
 τέραν αὐτὴν ἐν τῷ ἔπει ὑπέσχημένα h). Ταῦτα οὖν παρὰ 3
 τίνος ἄλλου, Ἡσίοδε, ἡ παρ' αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἄν;
 πρέπει i) γὰρ ἂν, ὥσπερ οἱ θεοὶ δωτῆρες ἑάων k) εἰσὶν,
 οὕτω δὲ καὶ ὑμῖν l) τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν,
 μετὰ πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴστε m), καὶ
 λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

f) κόλπου] Sic cum Schm. et Fritzs. scripsi, ut jam volue-
 rat Kopp. Observ. phil. p. 65., e Cod. Gorl. pro vulg. κόλπον.
 Cf. supra Adv. Indoct. c. 12. not. g) τὰ] abest a Gorl. et
 omisit Fritzs. h) ὑπέσχημένα] „Nil mutant Fl. Ald.
 Ὑποσχομένα Pell.“ i) πρέπει] Sic W. probante Schäfero
 Melett. p. 59. et Fritzs. pro vulg. πρόπον. k) δωτῆρες
 ἑάων] Sic ex Homer. et Hesiod. monente etiā Schäfero l. 1.
 et praecunte Fritzschio pro vulg. δωτῆρες ἑάων, quamquam
 ἑάων certe in Bas. 5. Cf. Prom. c. 18. Tom. I. p. 138. ibique
 Varr. Lectt. l) ὑμῖν] „Sic Salm. Amst. M. Cett. ἡμῖν, male.“
 m) ἴστε] „Ἰσθε Bas. 1. Ἰσθι adpictum ejus margini.“ Cum
 Bas. 1. facit 3.

rint tibi Musae futura prae-
 dicendi facultatem: aut illae
 dederunt, sicut suere pol-
 licitae, at tu praec invidia
 occultas, in sinuque *abscon-*
ditum servas munus, non
 impertiens illud indigentibus:
 aut scripta quidem tibi
 sunt etiam in hoc genere
 multa; tu vero nondum ea
 sacculo tradidisti, cum usum
 eorum ad nescio quod aliud
 tempus reponas. Illud enim
 neque ausim dicere, Musas,
 duo tibi praestare pollicitas,
 alterum quidem dedisse, ex

dimidia vero parte promissionem suam, de futurorum
 cognitione loquor, revocasse,
 cum tamen prius illam
 in versu pollicitae essent.
 Ista ergo numquid ab alio,
 Hesiodo, quam ab ipso te,
 aliquis potest discere? De-
 cuerit enim, quemadmodum
 ipsi Dii bonorum sunt au-
 ctores, ita etiam vos illorum
 amicos atque discipulos, cum
 veritate omni, quae nostis
 enarrare, et si qua nobis
 videntur dubia, ea resolu-
 vere.

- 4 *ΗΣΙΟΔ.* Ἐνὴν μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ἐρῶδιαν ἀπόκρι-
 p. 242. σιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ πάντων, ὅτι μηδὲν ἔστι τῶν
 ἐρῶσι φημιμένων ὑπ' ἐμοῦ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν.
 καὶ ἐχρῆν σε παρ' ἐκείνων τοὺς λογισμοὺς τῶν τε εἰρη-
 μένων καὶ τῶν παραλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ
 μὲν n) ὧν ἰδίᾳ ἠπιστάμην, λέγω δὲ τοῦ νέμειν, καὶ ποι-
 p. 243. μαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσα
 ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιος ἂν εἶην ἀπολο-
 γῆσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῶν δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι,
 καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται ο) καλῶς ἔχειν, μεταδιδύασιν.
- 5 Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σέ καὶ ποιητικῆς ἀπολο-
 γίας p)· οὐ γὰρ, οἶμαι, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν ἐς τὸ
 λεπτότατον ἀκριβολογουμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν q) συλ-
 λαβὴν ἐκάστην ἐντελῆ πάντως τὰ εἰρημένα, κἂν εἴ τι ἐν
 τῇ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρῦνέν λάθῃ, πικρῶς τοῦτο
 ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων
 ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος

n) μὲν] abest a Gorl. ο) οἴωνται] οἴονται Bas. 3. errore
 credo. p) ἀπολογίας] „restitui ex W. marg. A. 1. et Fl.
 Ἀστυλογίας male G. et Edd. vulgo.“ Recte coniecerant ἀπο-
 λογίας Palmer. et Guyet. αἰτιολογίας Gron. probante Kustero.
 In Bas. 3. praeae ridicule legas ἀστρολογίας. q) τὴν] „omit-
 tit Fl.“

Hes. Licebat mihi, vir
 optime, facili responsione
 defungi de omnibus, nihil
 esse eorum carminum, quae
 a me consuta sunt, mihi
 proprium, sed Musarum:
 ab his proinde rationem dic-
 torum pariter et praeter-
 missorum lesse poscendam:
 me vero de his, quae per
 me sciebam, de pascendo,
 inquam, curandoque grege,
 et exigendo, et mulgendo,
 reliquisque, quae pastorum
 opera sunt ac disciplina,
 causam dicere merito: Deas
 quidem sua munera, quibus-

cunque voluerint, et in
 quantum decere putent, im-
 pertiri. Interim tamen ne-
 que poetica mihi apud te
 defensio defuerit. Neque
 enim, puto, decet, a poetis
 tenuiter nimis et minuto
 studio reposecere, syllaba-
 rum tenuis omnium, per-
 fecta omnino, quae dicere,
 et si quid in ipso poetarum
 cursu non animadversum
 effluat, acerbè illud exige-
 re; verum scire, multa nos
 et modulorum caussa et soni
 inculcare. Quaedam autem
 carmen ipsum saepe, utpote

αὐτὸ πολλάκις λέα ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ p. 245.
 δὲ τὸ r) μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω .
 δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ
 τὰ μὲν ἄλλα, οὐχ ὀρθῶς ὅσα τῆς ποιήσεως καλὰ. σκινδα-
 λάμους s) δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ p. 244.
 σκωφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ, οὐδὲ κατ'
 ἱμοῦ μόνου, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ τοῦ ὁμοτέχνου τοῦ
 ἱμοῦ Ὀμήρου κατακνίζουσι, λεπτὰ οὕτω κομιδῇ, καὶ μά-
 λιστα μικρὰ αὐτὰ διεξιόντες. Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμοσε χωρῇ- 6
 πάντα τῇ αἰτίᾳ τὴν ὁρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι,
 ἐνάντιον, ὡς οὗτος, τὰ ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας. εἴση
 γὰρ, ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τούτῳ μαντικῶς ἅμα καὶ προ-
 φητικῶς προτεθέσπισται μοι, τὰς ἀποβάσεις προδηλοῦντα
 τῶν γε *) ὀρθῶς καὶ κατὰ καιρὸν πραττομένων, καὶ τῶν
 παραλειμμένων τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν φορμῷ, παῦροι δὲ σε θηήσονται, Hesiod.
 καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσται τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, Opp. v.
 χρησιμωτάτῃ ἐν τῷ βίῳ μαντικῇ νομίζοιτο. 480.

r) τὸ] abest a Bas. 3. s) σκινδαλάμους] „Sic Edd. omnes
 et M. Σκινδάλμους corrigit Solan. et alii. *) γε] τε Fritzsche.
 de suo.

laevia ac polita, nescio quo-
 modo adsumit. At tu maxi-
 mo nos nostro bono is pri-
 vatum, libertatem dico, et
 in fingendo potestatem. Et
 reliqua in poësi pulchra non
 vides; sed ramenta quaedam
 et spinas eligis, ansasque
 quaeris calumniae. Neque
 vero solus tu talia, neque
 contra me solum, sed multi
 etiam alii sunt, qui Homeri,
 eandem artem professi, car-
 mina vellicant, ita minuta
 omnino et valde exigua dis-
 putantes. Si vero opus est
 cominus congregi cum cri-
 mine, et eam dicere caus-

sam; quae verissima est;
 lege, tu homo, opera mea
 ac dies. Intelliges enim, quot
 res in illo carmine, divino
 et tanquam a vate praed-
 ictae a me sint, quae exi-
 tus praesignificant cum co-
 rum, quae recte et suo
 tempore peraguntur, tum
 illorum, quae praetermissa
 sunt, noxas. Jam illud:

*Corbe feres raro, rarus tibi
 et accola plaudet:*

et rursus, quae bona recto
 colentibus agrum superfu-
 tura sint, utilissima vitae
 divinatio jure habeatur.

K

Lucian. Vol. VIII.

7 *ΛΤΚ.* Τοῦτο ε) μὲν οὖν, ὃ θαυμαστὲ Ἡσίοδε, καὶ
 p. 244. πᾶν ποιμενικὸν εἴρηται u) σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας
 τὴν τῶν Μουσῶν ἐπίπνοϊαν x), αὐτὸς οὐδ' ἀπολογεῖσθαι
 ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δὲ, οὐ ταύτην τὴν μαν-
 τικὴν παρὰ σοῦ καὶ τῶν Μουσῶν περιεμένομεν γ). ἐπεὶ
 p. 245. τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν z) οἱ γεωργοί, καὶ
 ἄριστα μαντεύουσιν· ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν
 τοῦ Θεοῦ, εὐθαλῆ ἔσται τὰ δράγματα· ἣν δὲ αὐχμὸς ἐπι-
 λάβῃ a), καὶ διψήσωσιν b) αἱ ἄρουραι, οὐδεμίᾳ μηχανῇ
 μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ δίψει αὐτῶν. καὶ ὅτι οὐ
 μεσοῦντος θέρους χρὴ ἀροῦν, ἢ οὐκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο,
 εἰκὴ ἐκρυθέντων τῶν σπερμάτων· οὐδὲ ἁμῶν χλωρὸν ἔτι
 τὸν στάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθῆσεσθαι τὸν καρπὸν. οὐ μὴν
 οὐδ' ἐκείνο μαντείας δεῖται, οἷς ἦν μὴ καλύψης *) τὰ
 σπέρματα, καὶ θεράπων μακέλλην ἔχων ἐπιφοροίῃ τῆς γῆς

ε) χρησιμ. — *ΛΤΚ.* Τοῦτο] „Sic etiam Edd. cum M. Gronovius *ΛΤΚ.* transponit.“ u) εἴρηται] „εἰρήσεται *Fl.* Sed vulgatum praestat.“ x) ἐπίπνοϊαν] „ἐπίνοϊαν *Fl.* male. Id tamen et adscriptum marg. A. 1. W.“ y) περιεμένομεν] „περιμένομεν *Fl.* male.“ z) ὑμῶν] „recte M. *Fl.* Hag. Fr. Par. Ἡμῶν male J.“ Reddit *Obsopoeus*: nostri rustici. a) ἐπιλάβῃ] „λάβῃ W.“ b) διψήσωσιν] „Sic et *Fl.* cum cett. διψήσουσιν W.“ *) καλύψης] καλύψαις concinnitatis causa mavult C. F. Hermann. Commentar. ad Quom. Hist. Conscr. p. 35. At vid. Schäfer. Melett. p. 87.

Lyc. Istuc quidem, vir admirabilis Hesiode, plane pro pastore a te dictum est, viderisque confirmare illum Musarum adflatum, qui neque caussam dicere pro versibus possis. At non istam nos quidem divinationem a te ac Musis expectabamus: cum ad talia multo vobis diviniore sint rustici, et optime nobis de illis rebus vaticinentur, si pluatur Deus, florentes futuros esse manipulos [*messem copiosam*];

si vero aestus invalescat, sitiantque arva, fieri non posse, quin fames sitim illorum consequatur; nec oportere media aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exoriturum, fuis frustra seminibus; neque metendam spicam adhuc viridem, alioquin vanum inventum iri fructum. Neque sane divinatione ad illud opus est, nisi obruas semina, et ligone armatus servus terram iis inducat, devoluturas

αὐτοῖς, καταπέτῃσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδέϊται c) τὴν p. 245. ἅπασαν τοῦ θέρους ἐλπίδα. Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραινέσεις 8 μὲν, καὶ ὑποθήκας λέγων, οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι. μαντικῆς δὲ πάμπλου ἀποθεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ ἄδηλα, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς φανερά προγιγνώσκειν· ὥσπερ τὸ τῷ Μίνωϊ προεπιεῖν, ὅτι ἐν τῇ τοῦ μέλιτος πίθῳ ὁ παῖς ἔσται d) αὐτῷ e) ἀποπεπνιγμένος f), καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προμηνῦσαι g) τῆς Ἀπόλλωνος ὀργῆς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτι αἰώσεσθαι τὸ Ἥλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντικὴ ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖν h), οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μάντιν λέγων. προτέρῳ γάρ, καὶ προθεσιπῶ, p. 246. καὶ ἄντι Κασταλλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρίποδος Δελφικοῦ, ὅτι ἂν γυμνὸς τοῦ κρύους περινοστή τις, ὕνιος προσέτι ἡ χαλαζῶντος τοῦ θεοῦ, ἡπίαλος i) οὐ μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιούτῳ· καὶ τὸ ἔτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι καὶ τέρμη μετὰ τυῦτα, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα

c) προκατεδέϊται] προκαταδεῖται Bas. 3. d) ἔσται] „recepti ex L. et W. in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἔστιν ante legeretur, quod et Edd. obsidet.“ e) αὐτῷ] „αὐτοῦ FL.“ f) ἀποπεπνιγμένος] „Sic rescriptum ex W. et FL. Ἀποπνιγμένος Edd. ceti.“ g) προμηνῦσαι] προμηνύσαι priores omnes. h) ἀνατιθεῖν] ἀναθεῖν Gorl. i) ἡπίαλος] ἡ πίαλος Hag.

aves, omnemque spem aestatis interceptam devoraturas. Talia enim si quis praecepta dicat aut monita, non peccaverit; a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus videtur, cuius sit obscura et nusquam ullo modo manifesta anto cognoscere. Quale est illud, cum Minoi praedictum est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium, et cum praesignificata Achivis causa irarum Apollinis, itemque anno decimo captum iri Ilium. Haec enim sunt divi-

natio. Alioqui si ista quoque superiora ad divinationem aliquis referat, effugere non poterit, quin me quoque vatem dicat. Praedicam enim ac divinabo, idque sine Castalia, et tripode Delphico, si quis nudus in frigore obambulet, pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem rigor cum tremore non parvus invadet: et, quod magis adhuc divinum est, etiam calor postea, ut probabile est, superveniet, et multa in hoc genere, quorum me-

9 πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον ἂν εἶη μεμνησθαι. Ὡς τε τὰς
 p. 246. μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντείας ἄφεις· ἐκείνο δέ, ὃ
 εἴρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως παραδέχεσθαι ἄξιον, ὥς οὐδὲν
 ἥδεις k) τῶν λεγομένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνε-
 ποίει l) σοι τὰ μέτρα, οὐ πᾶν οὐδὲ ἐκείνη βέβαιος οὔσα m).
 οὐ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπετελεῖ τῶν ὑπεσχημένων n), τὰ δ'
 ἀτελῇ ἀπελείμωκεν.

k) ἥδεις] „ἥδισθα W. et Pl.“ Sic etiam Gorl. l) ἐνεποιεῖ]
 ἐνέπνευσε conj. Schm. temere. m) οὔσα] abest ab Gorl.
 n) ὑπεσχημένων] „ὑπισχημένων W.“ Deinceps τὰδ' erat in
 omnibus prioribus, excepta Fritzscheiana.

minisse ridiculum fuerit. vino subjecta tibi carmina,
 Itaque hoc genus defensio- quamquam ne illud quidem
 nis et divinationum omitte. satis firmum est: neque
 Illud vero, quod initio di- enim ille alia quidem pro-
 cebas, forte dignum fuerit, missorum impleturus erat,
 quod recipiatur, nihil te alia vero imperfecta reli-
 scivisse eorum, quae dic- cturus.
 res, sed adlatu quodam di-

ΑΤΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠΠΟΣ, ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

ARGUMENTUM.

Navigium magnum Aegyptiacum, cujus visendi caussa quatuor amici Athenis Piraeum petierant, redeuntibus in urbem ansam praebet declarandi, quid unusquisque eorum potissimum in votis habeat. Sic quum tres pro sua quisque animi indole alius aliam felicitatis humanae partem delectam exposuisset et laudasset, quartus Lycinus, i. e. ipse Lucianus, votorum istorum vanitatem et stultitiam arguit ac deridet, in magnam quidem lectorum tum utilitatem tum voluptatem.

ΑΤΚ. Οὐκ ἐγὼ λέγων α) ὅτι θᾶπτον τοὺς γῦπας β) ἑὸς νεκρὸς ἐν φανερῇ κείμενος, ἢ θέαμά τι τῶν παραδόξων Τιμόλαον διαλάθοι, κἂν εἰς γ) Κόρινθον θεοὶ ἀπνευστὶ θεόντα ἀπιέναι δ) διὰ τοῦτο; οὕτω φιλοθεάμων εὐ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα.

α) ἐγὼ λέγων] „Sic etiam Fl. cum J. Bas. Par. Hag.“

β) γῦπας] γῦπας priores. Contra recte vulgo Ver. Hist. I, 17. Icarom. c. 3. e. a. γ) εἰς] „ἐς O.“ δ) ἀπιέναι] „Sic Fl. Bas. 1. Par. etc. Παρίεναι J. cum V. 2.“ Verba διὰ τοῦτο olim in Edl. cum sequentibus juncta primus Gesnerus vidit non fuisse ab antecedentibus avellenda.

NAVIGIUM SEU VOTA.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIPPUS ET ADIMANTUS.

Iyc. Nonne dicebam ego, tur, etsi uno spiritu Corinthum posse fieri, ut vultures effugiat jacens in proptulo antiquum cadaver, quam Timolao mirabilis impiger ad talia. spectaculorum avidus et spectaculi aliquid subduca-

p. 247. *TIM.* Τί γὰρ ἔδει καὶ ε) ποιεῖν, ὃ *Λυκῖνε*, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον οὕτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐς τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σέ τε f) καὶ Σάμιππον τουτονί, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄστεος ἦκειν, ἢ ὀψομένους τὸ πλοῖον g).

ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ h) Μυρρίνουσσις εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπου i) νῦν ἐκεῖνός ἐστιν, ἀποπλανηθεὶς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν. ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεὸς ἅμα ἦλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις· μετὰ σέ δὲ ὁ k) Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκεῖνον ἐχόμενος αὐτοῦ ἀμφοτέραις. καὶ μετὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδε-
p. 248. μενόμενον, ἀνυπόδητος l) αὐτὸς ὢν. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκ εἴτι αὐτὸν εἶδον, οὔτε ἔνδον οὔτε ἐπεὶ κατεληλύθαμεν m).

e) καὶ] „omittit J.“ f) σέ τε] „σφῶς ἔτι O.“ Sic plane *Reitzius* narrat. At videtur in Ox. σφῶς ἔτι legi non pro duabus vocibus σέ τε, sed pro tribus σφῶ, σέ τε. g) πλοῖον] „πλεῖον male J. sola.“ At praeierat jam *Ald.* 2. h) ὁ] „Abest artificus in O.“ Quod probat *Fritzsch.* provocans ad *Struvium* *Lectt. Luca.* p. 226. i) ὅπου] „ὅποι *FL.*“ k) ὁ] „Sine articulo O. et *FL.*“ l) ἀνυπόδητος] „Nil mutant *Edd.* nec O.“ m) κατεληλύθαμεν] Sic O. *Gorl.* et *Edd. Bas.* 1. et 3. et jam etiam *Fritzsch.* pro vulg. κατεληλύθειμεν.

Tim. Quid enim agendum erat, *Lycine*, homini otioso, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius navem in *Piraeo* appulsam, de illarum numero unam, quae annonam ex *Aegypto* in *Italiam* advehunt? Puto autem, vos quoque, te, *inquam*, et *Samippum* hunc, non alia, quam spectandae hujus navis caussa ex urbe venire.

Lyc. Sic est, per *Jovem*. Etiam *Adimantus* nos secuebatur *Myrrhinusius*. Verum ubi ille nunc sit, ne-

scio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distractus: ad navim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, *Samippe*, praecedebas: post te erat *Adimantus*, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum non vidi, neque intus, neque postquam descendimus.

ΣΑΜ. Οἶσθα n), ὦ Λυκίνε, ὅπου ἡμᾶς ἀπέλειπεν ο); 2
 ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὠραίον ἐκεῖνο μεράκιον ἐκ τῆς θαλάμης p. 248.
 προῆλθε, τὸ τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδευκὸς p), ἀναδε-
 μένον ἐς τοὺς πύλους τὴν κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρω τοῦ μετώπου
 ἀπηγμένην. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαι, γλα-
 φυρὸν οὕτω ἐκεῖνος θέαμα q) ἰδὼν, μακρὰ r) χαίρειν
 φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ s) ναυπηγῷ, περιηγουμένῳ t) τὸ
 πλοῖον, παρέστηκε δακρύνων, ὥσπερ εἶωθε· ταχύδακρυς
 γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.

ΑΥΚ. Καὶ μὴν οὐ πάνυ καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ με-
 ρακίσκος ἔδοξε μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλήξαι, ὃ
 τοσοῦτοι Ἀθηῆνσι καλοὶ ἔπονται, πάντες ἐλεύθεροι, στω-
 μύλοι τὸ φθίγμα, παλαίστρας ἀποπνέοντες, εἰς καὶ παρα-
 δακρῦσαι u) οὐκ ἀγενεῖς· οὗτος δὲ πρὸς τῷ μετὰ γήρην p. 249.
 εἶναι, καὶ πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτός ἄγαν τοῖν σκελοῖν,
 καὶ ἐφθγγείο ἐπιστυρμένον τι, καὶ συνεγίς, καὶ ἐπίτρο-
 χον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πάτριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ

n) οἶσθα] „οἶσθ' οὖν O.“ ο) ἀπέλειπεν] ἀπέλειπεν Gorl.
 Fritzsche. p) ἐνδευκὸς] ἐνδευκὸς Schol. vitio scribendi.
 q) ἐκεῖνος θέαμα] „θέαμα ἐκεῖνος O.“ r) μακρὰ] „μα-
 κρὰν Fl.“ s) τῷ Αἰγυπτίῳ] „τῶν Αἰγυπτίων O.“ t) περι-
 ηγούμενῳ] „περιηγούμεν male O.“ u) παραδακρῦσαι]
 παρ — ὑσαι priores, excepta Fritzsche.

Sam. Nosti, Lycine, ubi
 nos reliquerit? puto ego ibi,
 ubi formosus ille puer de
 diacta progrediebatur, ille
 puro linteo indutus, retro
 comam revinctus, utrinque
 a fronte abductam. Si ergo
 Adimantum ego novi, puto,
 hominem, eleganti adeo spe-
 ctaculo viso, longum valere
 jusso naupego Aegyptio, qui
 monstrabat navim, adsti-
 tisse lacrimantem, ut solet.
 Facilis enim vir est, ubi
 amat, ad lacrimas.

Lyc. Quin non admodum

pulcher mihi, Samippe, puer
 videbatur, ut Adimantum
 etiam percelleret, quem tot
 Athenis formosi sectantur,
 liberi omnes, jucundi ser-
 monis, olentes palaestram,
 apud quos forte lacrimari
 etiam non ignavam fuerit.
 At iste, practerquam quod
 niger, labiosus etiam est, et
 tenui nimis crure, et tra-
 ctum quiddam de imo gut-
 ture, continuatumque nimis
 et volubile loquitur, Graece
 ille quidem, sed ita, ut pa-
 trium quiddam sibilo atque

p. 219. τῆς φωνῆς τόνου. ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τοῦπίσω ὁ πλόκαμος
συνσπειραμένος, οὐκ ἐλευθέριον x) φησιν αὐτὸν εἶναι.

3 TIM. Τοῦτο μὲν εὐγενείας, ὃ Λυκῖνε, σημειὸν ἐστὶν
Αἰγυπτίας γ), ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλευθεροί
παῖδες z) ἀναπλέκονται, ἔστε πρὸς τὸ ἐφηβικόν a)· ἔμπαλιν
ἢ b) οἱ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κομᾶν τοὺς
γέροντας, ἀναδομένους κρώβυλον c) ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ
ἀνειλημμένον.

ΣΑΜ. Εὖγε, ὃ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμνήσκεις
τῶν Θουκυδίδου συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοίμῳ περὶ
τῆς ἀρχαίας ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἰωσιν d), ὁπότε
οἱ τότε συναποκρίσθησαν e).

4 ΑΤΚ. f) Ἀτάρ, ὃ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην, ὁπόθεν
p. 250. ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε παρὰ τὸν ἰστὸν ἐπι-
πολὺ ἐδιημεν ἀναβλέποντες, ἀριθμοῦντες τῶν βурсῶν τὰς
ἐπιβολὰς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὸν ναύτην διὰ τῶν

x) ἐλευθέριον] ἐλευθρον legendum videbatur Solano. γ) Αἰ-
γυπτίας] „Αἰγυπτιακῆς Ο.“ Αἰγυπτίους voluerunt quidam.
Vid. Adnott. z) παῖδες] „non est in Fl.“ a) ἔστε πρὸς
τὸ ἐφηβικόν] ἔστε τὸ προεφηβικόν Gorl. b) ἔμπαλιν ἢ]
„recepti ex J. V. 2. et marg. A. 1. Ἐν Παλλήνῃ οἱ cett. mi-
sere.“ Vera lectio etiam est in Ald. 2. c) κρώβυλον] „recte
O. Schol. Fl. V. 2. Κρώβυλλον cett.“ d) ἐν τοῖς Ἰωσιν]
Supplet Belinus εἶναι. Vid. Adnott. e) συναποκρίσθησαν]
συναποκρίσαν Gorl. et Fritzsch. f) ΑΤΚ.] „Sic Solanus dedit,
cum TIM. ante ederetur.“ Vulgatum nomen servavit Fritzsch.

tenore vocis *prodat*. Coma
vero, et actus ille retro
tortusque in spiram cincin-
nus, non liberalem esse in-
dicat.

Tim. Quin illud nobilita-
tis Aegyptiae signum est,
coma, Lycine. Omnes quip-
pe apud illos ingenui eas
implectunt, usque dum pu-
bertatem attigerint. Contra
ea majores nostri: quibus
pulchrum visum est, comam
alere seniores, revinctam
in cincinnum aurea cicada
comprehensum.

Sam. Bene facis, Timo-
laë, quod Thucydidis nos
scriptorum admones, quae
in prooemio dixit de veteri
luxu nostro, ubi et de Ioni-
bus, quando, qui tum erant,
una inde deducti sunt.

Lyc. Verum, Samippe,
jam recordor, ubi relictus
nobis sit Adimantus, cum
ad malum staremus multum
suspicientes numerantesque
conjectus *telorum* in coriis,
atque admirantes ascenden-
tem per rudentes nantam,

πάσων, εἴτα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἄνω ἀσφαλῶς διαθέντα, p. 250. τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον g).

SAM. Εὖ h) λέγεις. τί δ' οὖν χορὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐν-
ταῦθα; καταδοκεῖν αὐτόν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὐθις ἐπάνειμι
ἐς τὸ πλοῖον;

TIM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προῖωμεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρε-
ληλυθέναι ἐκείνον ἀποσοβοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ'
ἡμᾶς εὐρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδεί-
μαντος, καὶ δέος οὐδέν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν ἀποβουκο-
ληθῇ.

ATK. Ὅρατε μὴ σκαῖὸν ᾗ, φίλον ἀπολιπόντας αὐ-
τοὺς ἀπιέναι· βαθίζωμεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμῖππορ τοῦτο p. 251.
δοκεῖ.

SAM. Καὶ μάλα δοκεῖ, ἣν πως i) ἀνεργῶσαν τὴν πα-
λαίστραν ἐτι καταλάβωμεν. Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων k), ἡλίκη 5
ναῦς, εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πῆχων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς l) τὸ
μῆκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάλιστα τούτου· καὶ

g) ἐπειλημμένον] „Recte sic Bas. Salm. et marg. A. 1. Ἐπι-
λημμένον male ceit. Ἀπειλημ — Fl.“ h) Eδ] edidit Schm. o
Codd. 2956. et Gorl. probante Belino. Secutus et Fritzsche.
i) πῶς] πῶς Ald. 2. k) μεταξὺ λόγων] μεταξὺ τῶν λόγων
valgo. Sed articulum omiserunt Gorl. Ox. et Fl. l) ἔλεγεν
ὁ ναυπηγὸς] ἔλαχεν ὁ ναυπηγὸς conj. Hasaeus. In eandem
sententiam Belin. ἔλεγεν ὁ ναυκληγός. At vid. Adnot.

deinde per antennam in alto
prehensis ceruchis transcur-
rentem.

Sam. Recte istuc dicis.
Quid ergo hic nobis facien-
dum est? exspectandusne
est, an vis, in navem ego
redeam?

Tim. Nequaquam: sed
pergamus. Credibile enim
est, illum per tumultua-
riam festinationem praeter-
iisse jam nos in urbem,
cum non amplius invenire
non posset. Sin minus; at
novit certe viam Adiman-

tus, nec metus est, ne re-
lictus a nobis in devium
errorem incidat.

Lyc. Videte, ne sinistrum
sit, nos relicto amico abire.
Abcamus tamen, si idem
etiam Samippo videatur.

Sam. Omnino ita videretur,
si qua apertam adhuc
palaestram inveniamus. Ve-
rum, ut interim aliquid lo-
quamur, quanta haec navis!
centum et viginti cubito-
rum longitudinem esse di-
cebat naupegnis, latitudinem
autem supra quartam hujus

- p. 251. ἀπὸ τοῦ καταστρώματος εἰς τὸν πυθμένα, ἢ βαθύτατον κατὰ τὸν ἄντλον m), ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ δ' ἄλλα ἡλικὸς μὲν ὁ ἱστός n), ὅσῃν δὲ ἀνέχει τὴν κερατάν, οἷον δὲ προτόνῳ κέχρηται καὶ συνέχεται ο), ὥς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἡρέμα καμπύλῃ, χρυσοῦν χηνίσκον p) ἐπι-κειμένη, κατανικρὺ δὲ ἀνάλογον ἢ πρῶρα q) ὑπερβέβηκεν, εἰς τὸ πρόσω ἀπομηκνυομένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεὸς θεὸν
- p. 252. ἔχουσα τὴν ἴσιν ἐκατέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαὶ, καὶ τοῦ ἱστίου τὸ παράσειον r) πυραυγές, καὶ πρὸς s) τούτων αἱ ἄγκυραι, καὶ στροφεῖα, καὶ περιαγωγεῖς, καὶ αἱ μετὰ t) τὴν πρύμναν οἰκῆσεις, θαυμάσια πάντα
- 6 μοι ἔδοξε. Καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλήθος στρατοπέδῳ ἄν τις εἰκάσειεν. ἔλέγετο δὲ καὶ τοσοῦτον ἄγειν σῖτον, ὥς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τρο-

m) τὸν ἄντλον] „recte Fl. Par. aliaque. Τὸ ἄντλον J.“ Sic eūsm Ald. 2. n) ἱστός] Sic Bas. 1. 3. Reitz. et recentū. Sed ἱστός Ald. 1. 2. Hag. o) κέχρηται καὶ συνέχεται] Priorres duas voces, quas Edd. vet. vulgo tenent, cum Solano, duce O. et Fl. delerunt Reitz. et recentū. p) χηνίσκον] „Sic O. χηνίσκον Edd. hac priores.“ q) ἢ πρῶρα] „omissa in O.“ r) παράσειον] „Sic Fl. et Schol. Παράσειον Edd. O. et Exc. Παράσειον Bas. 2. (et 3.) Ἰσως παράσημον adscript. Bas. 1. Καρχήσιον L.“ Παράσιον etiam Gori. Sed Elsner. Schediasm. Crit. p. 93. mavult παράσειον, provocans ad Athen. V, 9. p. 206. s) καὶ πρὸ] „Abest καὶ ab O.“ t) μετὰ] κατὰ conj. Seager. recte, opinor.

partem; ac de constrato navis in fundum, ubi profundissima est, ad sentinam, undetriginta. Caeterum quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quanto opus habet (utitur) et continetur proutono! Ut vero puppis adsurgit sensim incurva, cui chenicus impositus est aurens; ab altera parte justa proportionem prora extollitur in adversum porrecta, habens ab utraque parte

cognominem navis Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, et supparum veli colore flammeo, et ante istaec ancorae, et versoria, et circumactoria, et illae ad puppim habitationes, admirabilia mihi videbantur omnia. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis ad annua alimenta sufficeret.

φῆν. κακίῃνα πάντα μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη p. 251. ἔσωξεν u), ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περι- στρέφων. ἐδείχθη γάρ μοι ἀναφαλαντίας τις x), οὔλος, Ἡρων γ), οἶμαι, τοῦνομα.

TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην, ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλέον- τες, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα. Ἡκού- 7 σατε δέ, ὅπως δεῦρο κατήγαγε z) τὸ πλοῖον, οἷα ἔπαθον p. 253. πλέοντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτοὺς ἔσωσεν a);

ΑΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως ἂν b) ἀκού- σαιμεν.

TIM. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρου ἀπάραντας οὐ πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίους ἰδεῖν τὸν Ἀκάμαντα· εἶτα ζεφύρου ἀντιπνεύσαντος, ἀπενεχθῆναι πλάγιους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ χειμῶνε μεγάλῳ περι- πεισόντας c), δεκάτη ἐπὶ Χελιδονείας διὰ τοῦ Αὐλῶνος d)

n) Ἰσωξεν] Ἰωσεν Bas. 1. x) τις] vulgo aberat: restituerunt Bipp., Schm. et Fritzsche. e 2956. et Gorl. γ) Ἡρώων] „In O. Ἡρων.“ z) κατήγαγε] „κατήγαγον Fl. et marg. A. 1.“ Sic et Gorl. a) Ἰσωσεν] „ἔπλωσεν O. Ἰσωξεν Bas. 1. et 2.“ Er- ratum hoc: nam Bas. 1. aequae ac 3. habet Ἰωσεν. b) ἡδέως a) ἡδέως δ' ἂν vulgo. Sed δ' omittunt O. Gorl. et Bas. 3. Uacuis inclusit Schm. c) περιπεισόντας] omiserant vulgo: restitutum a Schm. e 2956. probante Belino. d) διὰ τοῦ Αὐλῶνος] deficiunt in Gorl.

Atque haec omnia parvus aliquis homuncio, jam se- nex, servabat, parva per- tica tantae molis guber- nacula torquens. Ostensus enim mihi est recalvaster aliquis, caetera crispus, Heron nomine, arbitror.

Tim. Admirabilis artis nomine, ut vectores dice- bant, et doctus circa mari- tima supra Proteum. Au- distis autem, quomodo huc deduxerit navem, quae illis inter navigandum accide- rint, et quomodo stella ipsos servarit?

Lyc. Non, Timolaë, sed jam libenter ex te audive- rimus.

Tim. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus, et con- suetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent e Pharo vento non valde ve- hementi, septimo die vi- disse Acamantem: tum re- flante zephyro obliquos Si- donem usque esse delatos. Inde autem magnam tem- pestatem nactus die decimo per Aulonem venisse ad Chelidoneas. Hic vero pa- rum abfuisse, quin submersi

- p. 253. ἐλθεῖν· ἔνθα δὴ παρὰ ε) μικρὸν ὑποβρυχίους δύναι ἅπαν-
 8 τας. Οἶδα δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας,
 ἡλίκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα, καὶ μάλιστα περὶ
 τὸν ΑἼβα, ὁπότεν ἐπιλάβῃ καὶ τοῦ Νότου f). κατ' g)
 p. 254. ἐκεῖνο γὰρ δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ
 τῆς Λυκικῆς θαλάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἄτε ἀπὸ πολλῶν
 ῥευμάτων περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι h) δέ
 εἰς πέτραι, καὶ ὀξῆαι, παραθηγόμεναι τῷ κλύσματι,) καὶ
 φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματογῆν i), καὶ τὸν ἦχον μέγαν·
 9 καὶ τὸ κύμα πολλάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ. Τοιαῦ-
 τα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφασκεν ὁ ναύκληρος, ἔτι καὶ
 νυκτὸς οὐσης, καὶ ζόφου ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμω-
 γὴν αὐτῶν ἐπικλασθέντας τοὺς θεοὺς, πῦρ τε ἀναδείξαι
 ἀπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκείνον, καὶ τινα
 λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ
 καρχησίῳ, καὶ κατευθῆναι τὴν ναῦν ἐπὶ τὰ λαῖα εἰς τὸ
 πέλαγος k), ἥδη τῷ κρημνῷ προσφερομένην. τούντεῦθεν δέ

ε) παρὰ] „recepi ex O. Fl. J. et V. 2. Περὶ cett. male, quod
Guyetus etiam correxit.“ f) τοῦ Νότου] τὸν Νότον corrig.
Belin. temere. g) κατ'] „Et hoc receptum ex Fl. et L. pro
 μετ', quod est in Edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg.
 A. 1.“ h) ἀπόξυροι] „ἀπόξυροι O. et Fl. solebunt scribarum
 errore.“ i) κυματογῆν] „Al. κυματογῆν Coll. At nostrae
 Edd. in vulgato conspirant.“ k) εἰς τὸ πέλαγος] „omissa
 in O.“

omnes perirent. Novi au-
 tem, cum ipse aliquando
 Chelidoneas circumnaviga-
 verim, quantus ibi locorum
 fluctus surgat, et maxime
 spirante Africo, cum no-
 tum etiam assumsit. Illic
 enim accidit, ut a Lycio
 mari dividatur Pamphy-
 lium: fluctusque, utpote ab
 undis pluribus circa ipsum
 scissus promontorium, (sunt
 autem petrae abruptae et
 ab alludentibus aquis acu-
 tae,) terribili cum sonitu

frangitur: atque ipsi saepe
 scopulo magnitudine aequa-
 lis est. Ab his se etiam
 deprehensos nauclerus di-
 cebat, cum nox adhuc esset
 et merae tenebrae. Sed
 ad ipsorum ploratum fra-
 ctos misericordia Deos, cum
 ignem ostendisse de Lycia,
 ut oram illam agnoscerent,
 lucidamque stellam quan-
 dam, Dioscurorum alterum,
 insedissee carchesio, ac di-
 rexisset navim sinistrorsum
 in mare, cum jamjam fer-

ἀπαξ τῆς ὁρθῆς ἐκπεσόντας, διὰ τοῦ Αἰγαίου πλεύσαντας, p. 254. ἐβδομηκοστῇ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίους τοὺς ἐτησίας ἢ πλαγιάζοντας π), ἐς Πειραιᾶ χθὲς καθορμίσασθαι, τοσοῦτον ἀποουρέντας ἐς τὸ κάτω, οὓς ἔδει τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ τὸν Μαλέαν η) πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.

ATK. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα ο) φῆς κυβερνήτην τὸν Ἡρώνα, ἢ τοῦ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς τοσοῦτον ἀπε- p. 255. σφάλῃ τῆς ὁδοῦ. Ἀλλὰ τί τοῦτο; οὐκ Ἀδείμαντος ἐκείνός 10 ἐστι;

TIM. Πάνυ μὲν οὖν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοήσωμεν p) οὖν. Ἀδείμαντε, σέ φημι τὸν Μυρσίνουσιον q), τὸν Στρομβίχου r).

ATK. Δυεῖν s) θάτερον, ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται. Ἀδείμαντος γάρ, οὐκ ἄλλος τις ἐστι, πάνυ

- 1) Ἐτησίας] „Sic J. Par. Hag. Salm. Ἐτησίους O. et Fl.“ m) πλαγιάζοντας] πησιάζοντας 2956. u) Μαλέαν] „Sic O. Fl. Par. et marg. A. 1. Μαλία J. Ald. Hag. Fr. Bas. 1. (et 3.) Salm. In articulo autem masc. Fl. consentit.“ o) τῶνα] „τῶ O.“ p) ἐμβοήσωμεν] „recepti ex O. Ἐκβ — Edd.“ q) Μυρσίνουσιον] „Μυρνούσιον O.“ r) Στρομβίχου] Vulgo Στροβίχου. Sed Στρομβίχου O. Receptam formam sup- peditaverant 2956. et Gori. probante Bastio Ep. Crit. p. 57. Recepti et Fritzschi. Quae jam sequuntur Lycini verba, usque ad ἄλλος τις ἐστι in Gori. non male Timolai sermoni adjiciuntur. s) δυεῖν] Sic Schm. e Fl. 2956. et Gori. pro vulg. δυοῖν, quod tamen et ipsum in nostro scriptore non insolens. Cf. Toxar. c. 11. Prometh. c. 5. e. a.

retur ad scopulum. Inde, cum recta via semel excidissent, transnavigato Aegaeo, septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi adversum etesias cursu, in Piraeum heri appulisse, tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit dextram legentes Crotam, Malea superato, jam esse in Italia.

Lyc. Admirabilem, ita me Jupiter, mihi gubernatorem

narras Heronem, aut aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est?

Tim. Omnino ipse est Adimantus, inclamemus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strombichii filium.

Lyc. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adimantus enim est, non alius.

p. 255. ἤδη σαφῶς ὄρα, καὶ θοιμάτιον αὐτοῦ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκείνου ι), καὶ ἐν χρῶ ἡ υ) κουρά. ἐπιτείνωμεν δὲ ὅμως
 11 τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν. Ἦν μὴ τοῦ ἱμα-
 τίου λαβόμενοι σε ἐπιστρέψωμεν, ὦ Ἀδείμαντε, οὐχ ὑπα-
 κούσεις ἡμῖν ἐμβοῶσιν x); ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ
 συννοίας τινός, οὐ μικρὸν οὐδ' εὐκαταφρόνητον πράγμα,
 ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ Λυκῖνε, χαλεπὸν, ἀλλὰ με καινὴ *)
 τις ἔννοια μεταξὺ βαδίζοντα ὑπελθοῦσα γ), παρακουῖσα
 ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ x) λογισμῷ
 ἀποβλέποντα.

ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ὀκνήσης εἰπεῖν, εἰ μὴ τίς
 ἐστὶ τῶν πάνυ ἀπορρήτων. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα,
 καὶ στέγειν α) μεμαθήκαμεν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' αἰσχύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς.

p. 256. οὕτω γὰρ μειρακιῶδες ὑμῖν δόξει b) τὸ φρόντισμα.

ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν c) τί ἐστίν; οὐδὲ γὰρ οὐδὲ τοῦ-

ι) ἐκείνου] ut glossema ejiciendum putarunt Guyet. et Reitz, nullo jure. υ) ἡ] „omittit Hag. 2.“ x) ἐμβοῶσιν] „βοῶσιν sola J.“ *) καινὴ] κινή Fritzsch. licentius. γ) ὑπελθοῦσα] ἐπελθοῦσα Bas. 3. z) τῷ] „omittit O.“ α) στέγειν] „σέγαν male O. pro σιγᾶν. In vulgato consentiunt Edd.“ De duobus Codd. narrat Belin. qui item σιγᾶν exhibeant. b) δόξει] „δόξῃ O.“ c) Μῶν ἐρωτικόν] „Τῶν ἐρωτικῶν O.“

Satis jam clare video: et vestimentum ipsius est, et incessus, et brevis ad ipsam cutem tonsura. Acceleremus tamen gradum, ut ipsum assequamur. Nisi veste te prehensum advertamus, Adimante, non exaudies nos inclamantes; sed videris etiam profundae cogitationi immersus, non parvum neque contentibile negotium animo agitare ac revolvere.

Adim. Nihil, Lycine, sinistrum: sed nova me inter

eundem cogitatio subiens, ut inauditam praetermitterem vestram vocem effecit, qui defixum totum in illa animum haberem.

Lyc. Quaeenam est illa? Ne enim cuncteris dicere, nisi est de valde secretis. Quamquam initiati, ut nosti, sumus, ac celare commissa didicimus.

Adim. Sed pudet me nimis apud vos dicere: adeo puerilis vobis videbitur cogitatio.

Lyc. Numquid amatorium

το ἀμνητίους ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρῇ τῇ θαδί p. 256.
καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

ΛΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλά τινα 12
πλοῦτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ πολ-
λοὶ d) καλοῦσι· καὶ μοι ἐν ἀκμῇ τῆς περιουσίας καὶ τρυ-
φῆς ἐπέστητε.

ΑΤΚ. Οὐκοῦν τὸ προχειρότατον τοῦτο, κοινὸς Ἑρ-
μᾶς e), φασι· καὶ ἐς μέσσην κατατίθει φέρων τὸν πλοῦτον·
ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλους ὄντας, τῆς Ἀδει-
μάντου τρυφῆς.

ΛΔΕΙΜ. Ἀπελείφθην μὲν ὑμῶν εὐθύς ἐν τῇ πρώτῃ
ἐς τὴν ναῦν ἐμβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίνε, κατέσκησα ἐς τὸ
ἀσφαλές. περιμετροῦντος γάρ μου τῆς ἀγκύρας τὸ πά-
χος f), οὐκ οἶδ' ὅπου ὑμεῖς ἀπέστητε. Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ 13
πάντα, ἠρόμην τινα τῶν ναυτῶν, ὁπόσῃ ἀποφέρει g) ἡ
ναῦς τῷ δεσπότῃ ὡς ἐπιτοπολὺ h) κατ' ἔτος ἕκαστον τὴν
μισθοφορίαν. ὁ δέ μοι, Δωδέκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα, εἰ

d) οἱ πολλοὶ] „οἱ παλαιοὶ marg. A. 1. W. Idque placet.“ Sic
etiam Gorl. forsā e scholio, quod vide, et Fritzsche. e) Ἑρ-
μᾶς] „Nil variant Edd.“ f) πάχος] Sic Fl. O. Gorl. 2956.
Belin. pro vulg. μέγεθος. g) ἀποφέρει] „deest in O.“ h)
ἐπιτοπολὺ] Sic vulgo. Sed ἐπὶ τὸ πολὺ Bas. 1. et 3.

quid est? neque enim hoc
etiam profanis nobis enar-
raveris, sed *hominibus* ad
claram faciem ipsis quoque
initiatīs.

Adim. Nihil tale, o no-
ster. Sed divitias mihi
quasdam ipse fingebam ani-
mo, quam fictitiam Beatam
insulam omnes vocant; vos-
que in ipso mihi divitiarum
et voluptatis fastigio super-
venistis.

Lyc. Itaque illud *hic va-
leat* expeditissimum, com-
munis esto Mercurius!
ajunt: atque in medium al-

latas deponere divitias: ae-
quum enim est, in partem
venire nos, qui amici su-
mus, voluptatum Adimanti.

Adim. A vobis quidem
relictus sum in primo sta-
tim in navim ingressu, cum
te, Lycine, in tuto collo-
cassem. Dimetiente enim
mo ancorae crassitudinem,
vos nescio quo discesseratis.
Tamen visis omnibus, quae-
rebam ex nautarum aliquo,
*Quantum plerumque merce-
dis domino singulis annis
ea navis referat?* At ille,
Duodecim, inquit, *talenta*

p. 256. πρὸς τοῦλάχιστον τις λογιζότο. τὸν τεῦθεν οὖν ἐπανιών, ἐλογιζόμεν, εἴ τις θεῶν τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσκειν εἶναι, οἷον ἂν ι), ὡς εὐδαιμόνα βίον ἐβίωσα, εὖ ποιῶν τοὺς φίλους, καὶ ἐπιπλέων ἐνότο μὲν αὐτὸς, ἐνότο δὲ οἰκέτας

p. 257. ἐκπέμπων· εἶτα ἐκ τῶν δώδεκα ἐκείνων ταλάντων οἰκίαν τε ἤδη ᾠκοδομησάμην ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν Πισσὸν ἐκείνην τὴν πατρίαν ἀφείς κ), καὶ οἰκέτας ὠνούμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ ἤδη λ) καὶ ἐπλεον, ὅφ' ἀπάντων εὐδαιμονιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερὸς τοῖς ναύταις, καὶ μονονουχὶ βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐθετεῖζοντε, καὶ ἐς λιμένα πόρθωθεν ἀποβλέποντε, ἐπιστάς, ὃ Λυκίνε, κατέδυσας τὸν πλοῦτον, καὶ ἀνέτρεψας εὖ φερόμενον τὸ σκάφος οὐρίῳ m) τῆς εὐχῆς τῷ n) πνεύματι.

14 ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός μου, ἄπαγε πρὸς τὸν στρατηγὸν, ὡς τινα πειρατὴν ο), ἢ καταπονιστὴν, ὃς τηλικούτον ναυάγιον εἰργασμαι, καὶ ταῦτα, ἐν γῇ κατὰ τὴν

ι) οἷον ἂν] καὶ addi vult Jacobs. Sed asyndeton videtur aptius esse. κ) ἀφείς] „ἀφ' ἧς Fl.“ λ) ἡ δὲ] omittit O.“ m) οὐρίῳ] „recepti ex O. Οὐρίῳ Edd.“ n) τῷ] „omittit O.“ ο) πειρατὴν] „πειραστὴν O. male.“

Attica, si quis, quod minimum est, computet. Hinc ergo rediens ita cogitabam, Si quis Deorum hanc navem subito, ut mea sit, faciat; quam ego, quam felicem vitam agam! bene faciens amicis, interdum ipse navigans, emittens nonnuncquam servos. Deinde de duodecim illis talentis domum jam aedificabam loco opportuno, paullo supra Pœcilen, relicta illa ad Ilissum paterna: et servos emebam, et vestes, currusque, et equos. Jamque et navigabam, felixque prae-

dicabar a vectoribus omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex ab illis habitus. Verum adhuc componenti mihi rem navalem, et in portum prospectanti e longinquo, tuo, Lycine, adventu demersisti divitias, evertisti, dum bene et secundo votorum flatu fertur, navigium.

Lyc. Igitur, vir fortis, prehensum me ad Imperatorem abducito, ut piratam aliquem, aut perniciem navium, qui tanti tibi naufragii caussa fuerim, idque in terra, ipsaque inter Pi-

ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαι p. 257.
σου τὸ πιαῖσμα. πέντε γὰρ, εἰ βούλει, καλλίω καὶ μείζω
τοῦ Αἰγυπτίου πλοῖα p) ἥδη ἔχε, καὶ τὸ μέγιστον, οὐδὲ
καταδύναι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεντάκις ἐξ Αἰγύπτου
κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγέτω q) σιταγωγίαν, εἰ καὶ r),
ὦ ναυκλήρων ἀριστε, δῆλος εἰ ἀφόρητος ἡμῖν τότε γενη-
σόμενος. ὅς s) γὰρ εἰ ἐνὸς πλοίου τουτοῦ δεσπότης ὢν,
παρήκουες βοώντων, εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τούτῳ τριάρ-
μενα πάντα, καὶ ἀνώλεθρα, οὐδὲ ὄψει δηλαδὴ τοὺς φίλους. p. 258.
σὺ μὲν οὖν εὐπλόει, ὦ βέλτιστε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πειραιεῖ
καθιδούμεθα· καὶ τοὺς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰταλίας καταπλέον-
τας ἀνακρίνοντες, εἴ που τὸ μέγα Ἀδειμάντου πλοῖον, τὴν
Ἰσιν, τις εἶδεν t).

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾷς; διὰ τοῦτο ὤκνον εἰπεῖν ἃ ἐνενόουν, 15
εἰδὼς ὅτι ἐν γέλῳ καὶ σκώματι ποιήσεσθαι μου τὴν εὐ-
χὴν. ὥστε ἐπιστὰς μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς προχωρήσητε,

p) πλοῖα] „Sic Fl. Hag. Par. etc. Πλοῖον J.“ Et sic Fritzsche;
provocans ad Quaest. suas p. 178. q) σιταγωγέτω] „Sic
O. Fl. Fr. Par. aliaeq. Σιταγωγέτωσαν J. et marg. A. 1.“
Adde Gorl. et Fritzsche. r) εἰ καὶ] „Sic Solanus. Non ha-
bent si Edd. nec O.“ Utraque vox deest in Gorl. s) ὅς] *Sic Schm. et Fritzsche. e conj. Guyet. et Cod. 2956. probante
Jacobo ad Tox. p. 131. t) εἶδεν] Sic Schm. et Fritzsche.
e 2956. pro vulg. οἶδεν.*

raeca atque urbem via. Sed
vide, quomodo casum tuum
solaturus sim. Habe enim
tibi, ecce, quinque, si vo-
lueris, pulchriora majora-
que Aegyptio illo, navigia,
et, quod maximum est,
quae mergi non possint: ac
celeriter tibi, quinquies
singulis annis, frumenta
unumquodque advchat: te
vero, nauclerorum prae-
stantissime, intolerabilem
nobis tum futurum apparet.
Qui enim modo unius hu-
jusce navigii dominus cum
esses, inclamantes non au-

dieris, si quinque possideas,
praeter hanc, trium omnes
velorum, quae perire non
possint, nec respicies nimi-
rum amicos. Itaque feliciter,
amice, naviga. Nos in Pi-
raeco sedebimus, rogantes,
qui ex Aegypto aut Italia
appellent, Num forte ma-
gnum Adimanti navigium,
Isidem, aliquis viderit.

Adim. Vides? Propterea
dicere, quae cogitabam,
cunctabar, qui scirem, risui
vos et ludibrio votum meum
habitueros. Itaque resistam
paullulum, dum vos proccs-

p. 258. ἀποπλευσοῦμαι u) πάλιν ἐπὶ τῆς νεώς. πολὺ γὰρ ἄμεινον τοῖς ναύταις προσλαλεῖν x), ἢ ὑφ' ὑμῶν γ) καταγελασθαι.

ΛΤΚ. Μηδαμῶς, ἐπεὶ συνεμβησόμεθα z) σοὶ καὶ αὐτοὶ ὑποστάντες a).

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω τὴν ἀποβάθραν b), προεiselθῶν.

ΛΤΚ. Οὐκοῦν ἡμεῖς γε προσνηξόμεθα c) ὑμῖν. μὴ γὰρ οἶου σοὶ μὲν εἶναι ῥᾶδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μῆτε πριαμένῳ μῆτε ναυπηγησαμένῳ· ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πολλοὺς σταδίους ἀκμῆτες δύνασθαι νεῖν. καίτοι πρῶτον d) καὶ ἐς Αἴγινα ἐπὶ τὴν τῆς Ἐνοδίας τελετὴν e), οἶσθα ἐν ἡλικῳ σκαφιδίῳ πάντες ἅμα οἱ φίλοι τετάρων ἕκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ οὐδὲν ἐδυ-
p. 259. βησόμεθα σοὶ, καὶ τὴν ἀποβάθραν προεiselθῶν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζῆς γε f), ὦ Ἀδείμαντε, καὶ ἐς τὸν κόλπον οὐ

u) ἀποπλευσοῦμαι] „Nil variant Edd. nec O.“ x) προσλαλεῖν] „Male Bas. 2. (et 5.) προσλαλεῖν.“ y) ὑμῶν] „ἡμῶν male Bas. 1. 2.“ et 5. z) συνεμβησόμεθα] „συνεμβησ. male Fl.“ a) ὑποστάντες] ὑποστάνας conj. Guyet. b) ἀποβάθραν] „ὑποβάθραν male O.“ c) προσνηξόμεθα] προσνηξόμεθ' Bas. 1. et 5. d) πρῶτον] „Sic Edd. Lege πρό τοῦ.“ Melius, opinor, πρῶτην. Et sic censuerat etiam Jacobs. et confert Fritzsche. Bis Accus. c. 25. e) τελετὴν] „ἱερτὴν O.“ f) γε] „γὰρ Thom. Mag.“ Et sic Schol.

seritis, ac navim deinde rursus solvam. Praestat enim cum nautis agere, quam a vobis derideri.

Lyc. Nequaquam, resistemus et ipsi, ut conscendero tecum possumus.

Adim. At ego praegressus tollam ponticulum.

Lyc. Nos itaque ad vos adnatabimus. Noli enim putare, facile tibi esse tot ac tantas possidere naves, quas nec emeris, neque aedificaveris: nos vero votis non

impetraturos a Diis, ut multa stadia nihil fatigati natare possimus? Quamquam nuper etiam Aeginam ad Iccates caerimonias, nosti, quam parva in scaphula omnes simul amici quaternis quisque obolis trajecerimus, nec molestum tibi tum erat nobiscum navigare: nunc autem fers graviter, si tecum inscendamus, et praegressus auferre vis ponticulum: nimis certe intumescis, Adimante, et in sinum

πύεις, οὐδὲ οἶσθα, ὅστις ὢν ναυκληρεῖς. οὕτως ἐπῆρ' σε p. 259. και g) ἡ οἶκτα, ἐν καλῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀπολούθων h) τὸ πλήθος. ἀλλ', ὃ γὰρ θέ, πρὸς τῆς Ἰσίδος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτά μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μύρον i) ἀπὸ τοῦ Κανώπου, ἢ ἴβιν ἐκ Μέμφιδος· εἰ δὲ καὶ k) ἡ ναὺς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ἄλις παιδιᾶς, ὃ Λυκῖνε· ὄρᾳς, ὡς ἐρυθριᾶν 16 Ἀδεΐμαντον ἐποίησας, πολλῷ τῷ γέλωτι ἐπικλύσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπέραντλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιρρόιον; καὶ ἐπέπερ εἰ πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστι πρὸς τὸ ἄστυ, διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τοὺς ἐπιβάλλοντας ἕκαστος σταδίου, αἰτῶμεν l), ἅπερ ἂν δοκῇ, παρὰ τῶν θεῶν· οὕτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὃ τε κάματος λάθοι, καὶ ἅμα εὐφρανόμεθα, ὥσπερ ἡδίστῳ ὀνειράτι ἐκουσῶ περιπεσόντες, ἐφ' ὅσον βουλόμεθα, εὖ ποιήσονται ἡμᾶς· παρ' αὐτοῦ γὰρ ἐκάστω τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα

g) καὶ] „abest ab O.“ Omisit et Fritzsck. h) ἀπολούθων] „ἀπολούθουντων Fl.“ i) μύρον] μῦρον in prioribus. k) καὶ] „omisit O.“ Pro δὲ Gorl. habet γε. Unde auctor fortasse scripsit: καὶ ἃ γε ἡ ναὺς etc. Cum Ox. fecit Fritzsck. l) αἰτῶμεν] „αἰτούμεν Sol.“ Sic Schmied. in Varr. Lectt. refert; sed nescio equidem, unde Schmiederus hanc notam hauserit.

tuum non despuis, neque, quis homo sis, tantus jam nauclerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherrimo urbis loco aedificata, et multitudo pedissequorum. Sed per Isidem, amice, certe Nilotica illa salsamenta, illa tenuia asferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit, unam etiam pyramidum.

Tim. Satis joci, Lycine. Videsne, ut ruborem Adimanto inieceris, et multo

risu ita perfuderis navigium, ut exhauriri jam non possit, nec undarum vim sustinere? Et quando adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisa in quatuor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic enim et laborem fefellerimus, et oblectaverimus animum, tantquam in suavissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quamdiu voluerimus, voluptatem nobis asferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensura

p. 259. ὑποκείσθωσαν m) παρέξοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανα
p. 260. ἔσται n). τὸ δὲ μέγιστον, ἐπιδειξίς ἔσται τὸ προῶγμα, ὅστις
ἀν ο) ἄριστα χρήσαιο p) τῷ πλούτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσας
γὰρ, οἷος ἂν καὶ πλουτήσας ἐγένετο q).

17 ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαι σοι, καὶ
ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ r), εὐξομαι s), ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν
γὰρ Ἀδείμαντος βούλεται, οὐδὲ ἐρωτᾶν οἶμαι, ὅς γε δὴ t)
ἐν τῇ νηὶ τὸν ἔτερον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν.

ΑΤΚ. Ἀλλὰ πλουτῶμεν u), εἰ τοῦτο ἄμεινον, μὴ καὶ
βασκαίνειν ἐπὶ x) ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ.

ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται;

ΑΤΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, εἴτα μετὰ σέ οὐτοσὶ Σάμ-
εππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ
πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ τοῦτο ὡς οἷόν
τε παραδραμῶν.

m) ὑποκείσθωσαν] „ἀγωνίσθωσαν O.“ n) ἔσται] „ἔσται
marg. A. 1. W.“ o) ἂν] „deest in O.“ p) χρήσαιο] „χρη-
σεται O. et Fl. et marg. A. 1.“ q) ἐγένετο] „ἐγένετο O.“
r) καλῇ] „καλεῖ Fl. et marg. A. 1. forsā ex eadem.“ s)
εὐξομαι] Post hoc verbum *Belinus* aposiopeseos cuiusdam
signum ponendum esse censuit, nimis dramatice. t) δὴ]
„Leg. ἤδη.“ Melius, opinor, foret: ὅς γ' ἔτι. Quamquam salva
esse videntur, quae vulgo leguntur. u) πλουτῶμεν] πλου-
τοῦμεν Gorr. x) ἐπὶ] „Sic O. et Edd. plurimae. *En* J.“

ra, ponemusque praebituros omnia Deos, licet natura sua ab omni veri similitudine abhorreant. Quod vero maximum est, documento ipsum hoc fuerit, ecquis optime usus sit divitiis, atque voto: ostendet enim, qualis homo esset, si dives esset.

Sam. Praeclare *istuc*, *Timolaë*: equidem tibi obtempero, et cum tempus me vocaverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit *Adimantus*, ne quaerendum quidem puto, qui jam alte-

rum in navi pedem habeat. Oportet vero *Lycino* etiam *idem* videri.

Lyc. Divites ergo simus, si hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar.

Adim. Quis ergo primus incipiet?

Lyc. Tu, *Adimante*, deinde post te hic *Samippus*, deinde *Timolaus*; ego vero parvi semistadii spatio ante portam geminam votum aggressus, quantum potero, percurram.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκοῦν ἐγὼ μὲν οὐδὲ νῦν ἀποστήσομαι τῆς 18
 κῶς. ἀλλ', ἐπεὶ περ γ) ἔξεστιν, ἐπιμετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ p. 260.
 Ἑρμῆς ὁ κερδῶς ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔστω γὰρ τὸ πλοῖον,
 καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ φόρτος, οἱ ἔμποροι,
 αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι z) ἡδίστον κτημά-
 των ἀπάντων.

ΣΑΜ. Αἰλήθας σεαυτὸν a) ἔχων ἐν τῇ νηϊ.

ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα φῆς, ὃ Σάμιππε, τὸν κομήτην;
 κακῆτος οὖν ἔστω ἐμός· ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον b) ἐστίν,
 οὗτος ὁ c) ἀριθμὸς ἅπας, χρυσίον ἐπίσημον γενέσθω d),
 τοσοῦτοι Δαρεικοί.

ΑΤΚ. Τί τοῦτο, ὦ Ἀδείμαντε; καταδύσεται σοι τὸ 19
 πλοῖον, οὐ γὰρ ἴσον βάρος πυροῦ, καὶ τοῦ e) ἰσαρίθμου p. 261.
 χρυσίου.

ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνει, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σέ
 παρέλθῃ ἡ εὐχὴ, τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θελοῖς, ὅλην
 χρυσῇ ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαι σοι.

γ) ἐπεὶ περ] Sic Gorl. J. et Fritzsche. Επερ vulgo. z) εἴ τι] „ὅτι Fl. et O.“ Unde Reitz. mallet ὅ, τι. a) σεαυτὸν] „Vox videtur corrupta. Anne θησαυρὸν sive ἡδὴ αὐτό? “ Imo vero sanissima vulgata, quae Schmiederus, cuius sunt illa conjecta, manifesto erat corrupturus. b) ἐνδον] „additum ex O. Aberat in Edd.“ c) ὁ] „omittit O. ut saepe solet.“ d) γενέσθω] „γένεσθω O.“ Et sic Fritzsche. conferens nescio quam apte cum Diall. Deor. XXV, 3. e) τοῦ] deest in Gorl. et omisit Fritzsche.

Adim. Proinde ego ne
 nunc quidem a nave disce-
 dam: verum quandoquidem
 licet, corollarium voto meo
 adjiciam. Mercurius autem
 lucrificus ille omnibus an-
 nuat. Sit ergo navis mea, et
 quidquid in illa est, sarcin-
 nae, vectores, mulieres,
 nautae, et si qua alia pos-
 sessionum omnium suavis-
 sima.

Sam. Inscius ipse jam
 habes in navi.

Adim. De puero, Samip-

pe, loqueris, comato illo.
 Et ille ergo meus esto. Quan-
 tum vero est tritici, uni-
 versus ille numerus, aurum
 signatum fiat, Darici totidem.

Lyc. Quid hoc, Adiman-
 te? inergetur tibi navigium,
 nec enim idem pondus tri-
 tici, et pari numero auri.

Adim. Noli invidere mi-
 hi, Lycine: sed cum ad te
 optandi sors delata fuerit,
 Parnetha illum totum au-
 reum factum tibi habe, et
 ego tibi praestabo silentium.

p. 261. *ATK.* Ἄλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τοῦτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποιησάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χροσίου· καὶ τὰ μὲν ἡμέτερα f), μέτρια, τὸ μειράκιον δὲ τὸ ὠραῖον, ἀποπνιγῆσεται ἄθλιον, νεῖν οὐκ ἐπιστάμενον.

TIM. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἡ νομίζεις κιθαρωδὸν μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ᾠδῆς, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφίνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδειμάντου οἰκέτην τὸν νεώνητον, ἀπορήσειν δελφίνος ἐρωτικῶς;

ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γάρ, Τιμύλαε, μιμῇ Λυκῖνον, καὶ ἐπιματρεῖς τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα, εἰςζηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.

20 *TIM.* Ἀμεινον γὰρ g) ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίτῃ ἀνευρεῖν, ὥς μὴ πράγματα ἔχῃς ἐκ τοῦ πλοίου, μετατιθεῖς χροσίον ἐς τὸ ἄστυ.

ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. καὶ h) ἀνοροιρῦχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ,

η) ἡμέτερα] Sic e conj. Gesneri scripsi pro vulg. ὑμέτερα, praecedentibus Belino et Wiel. g) γὰρ] abest a Gorl. h) καὶ] quod vulgo in Edd. aberat, restitui cum Fritzsche. ex O. Gorl. 2956. 2959.

Lyc. Verum pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocri illud *periculum* fuerit: at formosus ille adolescentulus periret, qui nare nesciat.

Tim. Bono es animo, Lycoine. Delphini enim subeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis servatum cantus sui mercedem porcepisse; et mortuum adolescentulum alium in Isthmum delphini tergo similiter exportatum, Adi-

manti autem servulo recens emto, amatorium delphinum esse defuturum?

Adim. Tu etiam, Timolaë, Lycinum imitaris, et adjicis ludibria, ipse auctor *hujus sermonis* cum fueris.

Tim. Nempe melius erat, majori cum probabilitate hoc facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facessat transferendus e navi in urbem thesaurus.

Adim. Recte mones. Jam efflossus esto thesaurus sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus, medimni mil-

μέδμηνοι χλίοι ἐπισήμου χρυσίου. εὐθὺς οὖν, κατὰ τὸν *Hesiodon*, οἶκος i) τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότατα k) *οἰκοῖν*· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἤδη, πλην *οἶκου*. ὅσα Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ l)· καὶ ἐν Ἐλευσίνι, ὅσα ἐπὶ *θαλάττῃ*, καὶ περὶ τὸν Ἰσθμόν ὀλίγα, τῶν ἀγῶνων εἵνεκα, εἰ ποτε δὴ m) τὰ Ἰσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδίον, καὶ ὅλως, εἴ ποὺ τε ἢ n) συνηρεφές, ἢ ἔνυδρον o), ἢ εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδελμάντου ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφαγεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα οὐ κοῦφα, ὡς τὰ Ἐγκεράτους, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκαστον τὴν ὀλκήν.

ATK. Εἴτα πῶς ὁ οἰνοχόος p) ὀρεῖται πλήρες οὔτω βαρὺ ἐκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτοῦ ἀμογητὶ οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισυφιδόν τε βάρος ἀναδιδόντος;

ADLM. Ἀνθρῶπε, μή μ' ἀνάλυε τὴν εὐχὴν. ἐγὼ

i) οἶκος] οἶκον conj. *Guyet.* ex *Hesiodo.* k) ἐπισημότατα] „ἐπισημότατον *Fl.* et marg. A. 1.“ l) Πυθοῖ] „Λιθοῖ male *Fl.* et O. qui Ἰσθμοῖ etiam omisit.“ *Illyr.* ὅσα θύμον καὶ λίθοι 2956. et 2959. mirifice probante *Belino.* Pro corruptis haec habet *Schmieder*, cum quo graviolem interpunctionem post Ἐλευσίνι vulgo positam elevavi, praecunte interpretatione *Gesneri.* m) δὴ] „δὲ *Fl.*“ n) ἢ] Sic scripsi e conj. *Jacobsii* pro vulg. ἢ. Idem et a *Fritzsche* factum. o) ἐνυδρον] „Nil mutant *Edd.* nec O.“ p) ὁ οἰνοχόος] „Articulus ex O. inscriui. Aberat ab *Edd.*“

le auri signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime habitem; jam, quae circa urbem sunt, emam omnia: quin etiam quae Isthmi, et Pythone; et Eleusines maritima; et pauca circa Isthmum, ludorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi commorer; et campum Sicyonium, et in universum, si quid usquam aut opacum, aut irriguum, aut focundum in Graccia, bre-

vi tempore Adinanti sumto omnia. Aurum nobis esto factum, in quo edamus: pocula non levia, qualia Echeeratis, sed talentorum duorum unumquodque pondere.

Lyc. Tum quomodo pincerina tibi praebebit plenum grave adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine molestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente?

Adim. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego

p. 262. δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς ποιήσονται γ), καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τοὺς διακόνους αὐτοὺς.

ΛΤΚ. Ὅρα μόνον, μὴ ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλουτῶν ἄθλιος ἀπόλῃ, λιμῶ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ.

ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ῥυθμιεῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκῖνε, 22 μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς. Ἐσθῆς ἐπὶ τούτοις p. 263. ἀλουργίς, καὶ ὁ βίος οἷος ἀβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδιστος· φίλων πρόσοδοι, καὶ δεήσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσασιν, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσουσιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάνν. καὶ προσελθούσι γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰσδεχθῆναι ἀξιούσι, θυρωροὶ ἐπὶ τὰ ἱφαιστώτες γ), εὐμεγέθεις βάρβαροι προσαραξάτωσαν εἰς τὸ μέτωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ δ) ποιοῦσιν. ἐγὼ δὲ, ὅπουτιαν δόξῃ, προκύψας ὥσπερ ὁ ἥλιος, ἐκείνων μὲν οὐδ' ἐπιβλέψοιμι ε) ἐνίους· εἰ δὲ τις πένης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τοῦ θησαυροῦ, φιλοφρονήσομαι τοῦτον, καὶ λου-

γ) ποιήσονται], „omisit O.“ r) ἱφαιστώτες] „ιστώτες marg. A. 1“ δ) αὐτοὶ] „εὐθὺ male O.“ ε) ἐπιβλέψοιμι] ἄν praefigi vult Jacobs.

vero mensas etiam ex auro solidas mihi faciam, et lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos.

Lyc. Vide modo, ne velut Midas etiam panis tibi et potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame sumtuosa enectus.

Adim. Tua paullo post probabilius ordinare, Lyci-ne, licebit, cum optabis ipse. Vestis posthaec mihi erit purpurea, et victus quam mollissimus, somnus, quamdiu erit jucundus; salutationes amicorum et preces, atque illud, ut revoc-

reantur omnes ac supplicent. Atque alii a summo mane ad januas inambulabunt sursum deorsum, inter illosque Cleaenetus et Democrates, summi viri: et accedentibus illis, intro-mittique ante alios volentibus, adstantes janitores septem bene magni, barbari, in ipsam frontem jam impingant januam, ut nunc ipsi faciunt. Ego vero, ubi visum fuerit, solis instar exorians quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero pauper adstet, qualis ego ante thesaurum fueram, hunc tractabo humaniter, et

σάμενον ἤκειν κελεύσω τὴν ὥραν υ) ἐπὶ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ p. 263.
 ἀποπνιγῆσονται οἱ x) πλούσιοι, ὀρῶντες ὀχήματα, ἵππους,
 καὶ παῖδας ὠραίους ὅσον διςχίλους γ), ἐξ ἀπάσης ἡλικίας
 ὁ, τι περ τὸ ἀνθηρότατον. Εἴτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσοῦ 23
 (εὐτελὲς γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ οὐ κατ' ἐμὲ), τάρικας μὲν ἐξ
 Ἰβηρίας, οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλλίας, ἔλαιον δὲ z) ἐξ Ἰβηρίας καὶ
 τοῦτο. μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὅσα πανταχόθεν,
 καὶ σὺς a), καὶ λαγῶς b), καὶ ὅσα πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φά- p. 264.
 σιδος, καὶ ταῶς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλεκτροῦν Νομαδικός·
 οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταὶ τινες, περὶ πέμματα
 καὶ χυμούς ἔχοντες. εἰ δὲ τι νε προπίοιμι, σκύφον ἢ φιάλην
 αἰτήσας, ὃ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ τὸ ἔκπωμα. Οἱ δὲ νῦν 24
 πλούσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴροι c) (καὶ προσῴται d)) δηλαδὴ
 ἄπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ ἄργυροῦν πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον
 ἐπιδείξεταί Διόνικος ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν

u) τὴν ὥραν] κατὰ τὴν ὥραν Guyet. temere. x) οἱ] „omittit Hag. 2.“ γ) διςχίλους] „Recte sic O. Fr. Salm. Amst. Δυσχίλους J. Par. Hag. Fl. male.“ Interpunctionem vulgatam mutavi ad mentem Fritzschi Quæstst. p. 38. z) δὲ] abest a Gorl. a) σὺς] In prioribus omnibus σὺς. Vid. Adnot. b) λαγῶς] λαγῶ voluit Guyet. c) Ἴροι] Sic Homer. Odys. XVIII. sæpius et ipse Lucianus Charon. c. 22. Sed Ἴροι Edd. priores omnes præter Fritzschi. d) καὶ προσῴται] quum absint a Gorl. et πτωχοὶ in Ox. legatur pro altera voce, haud dubie suspecta sunt nomine glossematis. Ejecit Fritzschi.

post balneum justo tempore venire ad coenam jubebo. Isti vero rumpentur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formosos bis mille circiter, quod ex omni ætate erit florentissimum. Tum coenæ in auro; vile enim nimis argentum, nec me dignum: salgama ex Iberia; ex Italia vinum; oleum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud sine igne depuratum; et opsonia undique, et apri, et lepores; et quod ad volucra,

gallina e Phaside; et ex India pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula, sophistae quidem sunt in coquendo et succis parandis occupati. Si cui vero propinam scypho postulato aut phiala, qui ebit, poculum quoque ipsum auferat. Qui vero jam sunt divites, Iri ad me (et mendici) nimirum sunt omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam, aut poculum, in pompa ostentabit Dionicus; praesertim ubi

- p. 264. ὁρᾷ τοὺς οἰκέτας τοὺς ἐμοὺς ἀργύρῳ τοσούτῳ χρωμένους. τῇ πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμοῦ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν e) ἂν, αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα ἕκαστον δραχμαί τῷ μὲν ἀστὶ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετόικῳ ἡμισυ f) τούτων· δημόσια g) δὲ ἐς κάλλος θέατρα, καὶ βαλανεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἤκειν, πάνταυθ' αὖ που λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος ὀρύγματι μεγάλῳ τοῦ ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖόν μου πλησίον ὀρμεῖν h), καταφανὲς ὅν i) ἐκ τοῦ Κεραμικοῦ.
- 25 Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν ἑκοσι μεδίμνους ἐπισήμου k) χρυσίου παραμετρῆσαι τὸν οἰκονόμον ἐκέλευσα ἂν, Τιμολάῳ δὲ πέντε χοίνικας, Λυκίῳ δὲ χοίνικα, ἀπομαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει μου
- p. 265. τὴν εὐχὴν. τοῦτον ἐβουλόμην βιώσαι τὸν βίον, πλουτῶν ἐς ὑπερβολὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθόνης χρώμενος. εἶρηκα. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς τελεσιουργήσειεν αὐτά.
- 26 ΑἴΤΚ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάνυ σοι ἀπὸ λεπτιῆς κρόκης ὁ πᾶς l) οὗτοσι πλούτος ἀπήρχεται, καὶ

e) ὑπῆρξεν] „ὑπῆρχεν O. et Fl.“ f) ἡμισυ] „στ κγ O.“ g) δημόσια] „*δημόσια vult Seager. i. e. pulchritudine divina, vel miranda. Cogites fortassis facilius de θανμάσια. Verrum nihil, puto, emendatione opus.*“ h) ὀρμεῖν] „ὀρμῶν O.“ i) καταφανὲς ὅν] „*καταφανής ὅν male O. ὅν male J.*“ k) ἐπισήμου] „*deest in O.*“ l) πᾶς] „*recepti ex Par. Fl. V. 2. pro πᾶς, quod male Hag. J. Salm. Amst. etc.*“

viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones menstruae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, et balineae, et ut mare ad Dipylum [*geminam portam*] usque perveniat, atque hic circiter portus sit, adducta per magnam fossam aqua, ut prope appellere navis mea possit, ab ipso inde Ceramico jam conspicua. Amicis autem meis,

Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensatorem meum admetiri jubeam; Timolao choenices quinque; Lycino autem choenicem, abrasam ipsam quoque, quod garrulus est, meumque votum irridet. Hanc ego vellem vitam vivere, divitiis supra modum affluens, et deliciis voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat ista mihi Mercurius.

Lyc. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo universae istae divitiae

ἣν ἐκείνη ἀπορῶαγῃ, πάντα οἷχεται, καὶ ἄνθρωποι σοι ὁ p. 265.
θησαυρὸς ἔσται m);

ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκίνα;

ΑΤΚ. η) "Οτι, ὦ ἄριστε, ἄθλον, ὅποσον χρόνον
βιώσεις πλουτῶν. τίς γὰρ οἶδεν, εἰ ἔτι ο) παρακειμένης
σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ
ἀπογεύσασθαι τοῦ ταῷ, ἢ τοῦ Νομάδος ἀλεκτρονός, ἀπο-
φυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα
καταλιπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαί σοι τοὺς μὲν αὐτίκα
πρὶν ἀπολαῦσαι τοῦ πλούτου ἀποθανόντας, ἐνίους δὲ καὶ
ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινος βασιάνου
πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμονος; ἀκούεις γάρ που τὸν Κροῖσον
καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σοῦ πλουσιωτέρους γενομένους,
ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων; Ἰνα δὲ σοι 27
καὶ τούτους ἀφῶ, τὸ τε p) ὑγιαίνειν ἐχέγγυον οἷε σοι
γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον; ἢ οὐχ ὀρῶς πολλοὺς τῶν πλου- p. 266.
σίων κακοδαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόων, τοὺς
μὲν οὐδὲ βαδίζειν δυναμένους, ἐνίους δὲ τυφλοὺς, ἢ τῶν

m) ἔσται] „ἔστιν Ο.“ η) ΑΤΚ.] „Omisit J. Ald. Hag. Fl.
Addidit Par. Salm. (Bas. 1. 3.) ceteraeque. Inseruit et marg.
A. 1.“ ο) ἔτι] ἄρτι conj. Guyet. ἤδη Reitz. p) τὸ τε]
τὸ γε maluit Guyet. et sic edidit Fritzsche.

suspensae sint, quo rupto,
perierint omnia, et carbo-
nes tibi pro thesauro relin-
quantur?

Adim. Quid ais, Lycine?

Lyc. Quod obscurum est,
vir bone, quamdiu sis in
istis divitiis victurus. Quis
enim novit, an non appo-
sita adhuc mensa illa aurea,
anto etiam quam manum in-
jicias, ac gustes de pavone,
vel de gallo Numidico, ef-
flata animula hinc abeas,
vulturibus et corvis relin-
quens ista omnia? An vis,
ut eos tibi recenseam, qui
statim, ante quam frueren-

tur divitiis, mortui sunt;
quosdam vero, dum vive-
rent, iis, quae habebant,
ab invidio quodam ad talia
daemone privatos? Audis
enim forte, Croesum et
Polycratem, multum te di-
tiores, bonis omnibus brevi
tempore excidisse? Ut au-
tem hos etiam tibi remit-
tam, an valetudinem tibi
tanquam sponsore quodam
certam firmamque futuram
arbitraris? aut non vides,
multos divitum misere a
doloribus habere, quosdam
ne incedere quidem valen-
tes, aliquos cacos, aut in-

P. 266. ἐντοσθιδίων q) τι ἀλγοῦντας; ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἂν ἔλοιο, πλουτῶν δις τοσοῦτον πλοῦτον, ὅμοια πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλουσίῳ, καὶ θηλύνεσθαι, ὡς ἐκεῖνος, εὖ οἶδα, καὶ μὴ εἶπης. ἔω λέγειν, ὅσας ἐπιβουλὰς (οἶδα) r) μετὰ τοῦ πλούτου, καὶ s) ληστὰς, καὶ φθόνον, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολλῶν. ὁρᾷς, οἷων σοι πραγμάτων αἰτίος ὁ θησαυρὸς γίγνεται;

ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σὺ μοι, ὦ Λυκῖνε, ὑπεναντίος· ὥστε οὐδὲ τὴν χοινικίδα ε) ἔτι λήψῃ, ἐς τέλος μου τῆς εὐχῆς u) ἐπηρεάζων.

ΛΤΚ. Τοῦτο μὲν ἤδη κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν πλουσίων ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ σὺ ἤδη, ὁ Σάμππος, εὖχου.

28 ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γὰρ εἰμι, Ἀρκὰς, ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναῦν μὲν οὐκ αἰτήσομαι x) γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀδύνατον, οὐδὲ

q) ἐντοσθιδίων] Sic J. et Gori. pro vulg. ἐντοσθίων. r) οἶδα] „deest in O.“ Et sane odiosum est, ait Solan. et merito quidem. s) καὶ] „ἢ O. et Pl. t) χοινικίδα] „Sic O. et Edd. excepta J. quae χοίνικα.“ Modo οὔτε vulgo legebatur, quod nullo modo ferri poterat, nisi forte sumeres, quod vix potuit, alteram sententiam interloquente Lycino plauē fuisse absorptam. Quare etiam in vitis omnibus libris οὐδὲ reposui, quod idem supra factum Calumn. Non Tem. Cred. c. 24. video jam idem fecisse Fritzschium. u) τῆς εὐχῆς] ταῖς εὐχαῖς conj. Guyet. x) αἰτήσομαι] αἰτήσω μοι conj. Courier. ad Asin. p. 227. admodum probabiliter. Αἰτήσομαι μοι Fritzsch.

testino quodam dolore laborantes? Te enim nec cum altero tanto divitiarum optaturum esse ea pati, quae dives ille Phanomachus, atque ita, ut iste, eliminari, etiam te tacente bene novi. Mitto dicere, quot insidias (novi) cum divitiis conjunctas, et latrones, et invidiam, et odium multitudinis. Vides, quot tibi negotia facessat thesaurus?

Αδīm. Semper tu mihi, Lucine, adversaris. Itaque

nec choenicem jam accipies, qui perpetuo votum meum calumnieris.

Lyc. Istuc jam pro more vulgi divitum facis, quod retractas et revocas promissum. Sed tu jam, Samippe, opta.

Sam. Ego autem (quippe mediterraneus homo, Arcas, ut nostis, ex Mantinea) navem mihi obtingere non optabo, quippe quam ostendere civibus meis nequeam: neque ita minute cum Dis

μικρολογήσομαι πρὸς τοὺς θεοὺς, θησαυρὸν αἰτῶν, καὶ p. 266.
 μμετριημένον χρυσίον· ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα γ) οἱ
 θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δοκοῦντα, καὶ ὁ z) νόμος τῆς
 εὐχῆς, ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς
 ἐκείνων πρὸς οὐδὲν ἀνανευόντων) αἰτῶ δὴ βασιλεὺς γενέ-
 σθαι, οὐχ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φίλιππου, ἢ Πτολεμαῖος,
 ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις ἄλλος ἐκδεξάμενος τὴν βασιλείαν
 παρὰ πατρός, ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τοπρῶτον α) ἀπὸ ληστείας
 ἀρξάμενῳ, ἐταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριάκοντα, πιστοὶ
 μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἶτα κατ' ὀλίγον τρια- p. 267.
 κόςιοι προσκίοντες ἡμῖν, ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ b)· εἶτα χίλιοι,
 καὶ μετ' οὐ πολὺ μύριοι· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας
 τὸ c) ὀπλιτικόν, ἵππεῖς δὲ ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Ἐγὼ 29
 δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάντων προκριθεὶς ἄρχων *), ἄρι-
 στος εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγείσθαι, καὶ πράγμασι χρῆ-
 σθαι. ὡς τοῦτο γε d) αὐτὸ ἦδη μείζον e) εἶναι τῶν ἄλλων

γ) ἅπαντα] „πάντα O.“ z) δ] „Omitit articulum O.“ α) τοπρῶτον] Sic Ald. 1. 2. Hag. Reliquae, quas vidi, τὸ πρῶτον sejunctim. b) ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ] Sic cum Fritzscho e Cod. Ox. quum vulgo in Edd. legeretur ἄλλοι ἐπ' ἄλλους. Vid. Adnot. c) τὸ] „Sine articulo O.“ *) ἄρχων] Notat ad hanc vocem Fritzscheus, locum sibi videri corruptum. d) γε] „non habet O.“ e) μείζον] „Nil mutant Edd. nec O.“ Requirebatur saue μείζω.

rationes putabo, uti the-
 saurum optem ac dimensum
 aurum. Verum, (possunt
 enim omnia Dii, etiam quae
 maxima videntur, et lex
 optandi haec est, quam Ti-
 molans posuit, cum dixit,
 ne quid verecundemur opta-
 re, tanquam nihil illis re-
 nuentibus:) opto igitur rex
 fieri, non qualis Alexander
 Philippi, aut Ptolemaeus,
 aut Mithridates, aut si quis
 alius acceptum a patre re-
 gum tenuit. Sed mihi pri-
 mum a latrociniiis auspicanti

sodales contingant et conju-
 rati circiter triginta, fideles
 maxime atque alacres. Tum
 accedentes paullatim tre-
 centi alii post alios; tum
 mille, et non ita multo post,
 decies mille. Et in univer-
 sum ad quinquaginta millia
 armatorum, equites vero
 circiter quinquies mille.
 Ego vero suffragiis omnium
 praelatus imperator, qui
 optime videar hominibus
 praeesse, et tractare nego-
 tia: ut eo ipso jam major
 sim regibus caeteris, tan-

p. 267. βασιλέων, ἅτε ἀρετῇ προχειρισθέντα τῆς f) στρατιᾶς ἄρχειν, οὐ κληρονόμον γενόμενον, ἄλλου πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν g). ἐπεὶ τῷ Ἀδεϊμάντου θησαυρῷ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτο, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐχ ὅμοιον h) ἤδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτοῦ i) κτησάμενος τὴν δυναστείαν.

ΛΤΚ. Παπαί, ὦ Σάμιππε, οὐδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύ γε ἤτησας, ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὴ προκριθεὶς ὑπὸ τῶν πεντακισμυρίων. τοιοῦτον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θανμαστὸν βασιλεῖα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πλὴν ἀλλὰ βασιλεύε, καὶ ἡγοῦ τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμηε τό τε Πον. ἵππικόν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ 11. 11. εἰδέναι, οἳ βαδεῖσθε τοσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκαδίας k), ἡ 551. ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρώτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ. Ἄκουε, ὦ Λυκῖνε, μᾶλλον δέ, εἴ σοι φίλον, ἀκολούθει μεθ' ἡμῶν. ἔπαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχυλίων ἀποφανῶ.

ΛΤΚ. Ἀλλὰ τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύνῃς εἰς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-

δ) τῆς] „ἐπὶ τῆς male O.“ g) ἄλλου πον. εἰς τὴν βασιλείαν] „Quinque haec desunt in O.“ h) ὅμοιον] „Sic Edl. et O. Leg. ὁμοίως.“ i) αὐτοῦ] Sic Reitz. et recenti. Αὐτοῦ Edd. vet. k) ἐξ Ἀρκαδίας] „Ezardias male O.“

quam virtute praelatus ad regendum exercitum, non heres factus, alterius, qui in regno *parando* elaboravit: quando hoc thesauro Adimanti valde simile est, neque res aeque jucunda, quam si quis per se sibi partum imperium videat.

Lyc. Papae, Samippe, nihil parvum, sed ipsum caput bonorum tu quidem petiisti, tantae multitudini armatorum imperare, praestantissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Talem nobis, tam admirabilem re-

gem a Mantinea enutritum; nesciebamus. Verum regna jam, et duc milites, adorna equitatum, et viros sentatos. Volo enim scire, quo ituri sitis tot homines ex Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

Sam. Audi, Lycine, vel potius nos, si volueris, comitare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam.

Lyc. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum in morem te adoro, reductis

αγαγὼν ἐς τοῦπίσω τὴν χεῖρα, τιμῶν I) τὴν τιάραν ὀρθήν p. 267.
οὔσαν, καὶ τὸ διὰδῆμα· οὐ δὲ τῶν ἐξῴωμένων τούτων τινὰ p. 268.
ποιήσον ἱππαρχον. ἐγὼ γὰρ σοι δεινῶς m) ἄφιππός εἰμι,
καὶ οὐδὲ ὅλως ἐπέβην ἱππου ἐν τῇ προτοῦ n) χρόνῳ. δέδισα
τοῖσιν μὴ τοῦ σαλπικτοῦ ἐποτρύνοντος, καταπεσὼν ἔγωγε,
συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τισαύταις ὀπλαῖς. ἢ καὶ
θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὧν o), ἐξενέγκη με, τὸν χαλινὸν ἐνθα-
κὼν, ἐς μέσους τοὺς πολεμίους, ἢ δεήσει καταδεθῆναι με
πρὸς τὸ ἐφίππιον p), εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἔξισθαι
τοῦ χαλινού.

ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἱπ- 31
πέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν κέρασ ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν
εἴην τυχεῖν παρὰ σοῦ τῶν μεγίστων, τοσοῦτοις σε μεδῖμοις
δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίου.

ΣΑΜ. Καὶ αὐτοὺς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τοὺς ἱπ-
πέας, εἰ δέξονται q) σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτω
δοκεῖ, ὦ ἱππεῖς, Ἀδείμαντον ἱππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν
χεῖρα.

I) τιμῶν] „τιμῶν male O.“ m) δεινῶς] „δεινός O. prave.“
n) προτοῦ] „πρὸ τοῦ Reitz. et recentt. cum Bas. Par. et V.
2. Sed προτοῦ Ald. 1. 2. J. Fr. Hag. Salm. ut Jov. Trag. c.
4. ext. et alibi. o) ὧν] „ὧν O.“ p) ἐφ(ί)ππιον] Vulg.
ἐφίππιον. Sed ἐφίππιον Schol. ut Quom. Hist. Conscr. c. 45.
Tom. IV. p. 217. et alibi, sine variatione librorum. Mox vide an
melius fuerit μενῖν — ἔξισθαι. q) δέξονται] „δέξονται FL.“

in tergum manibus, tiaram ut supra manere ac retinero
illam tuam rectam venera- frena possim.

tus ac diadema: at tu de robustis hisce unum fac
praefectum equitum. Ego e- Adim. Ego tibi, o Sam-
nim vehementer a re eque- ippe, equitatum ducam,
stri abhorreo, nec omnino dextrum vero cornu Lyci-
equum superiori tempore nus teneat: dignus autem
conscendi. Metuo igitur, ne, esse videor, qui maxima a
classicum canente tubicine, te consequar, tot tibi auri
delapsus ego in turba con- signati largitus modios.

culcer a tot ungulis, aut Sam. Ipsos etiam inter-
etiam ne acer equus frena rogemus, Adimante, equi-
mordens in medios me ho- tes, utrum te recipiant
stes inferat, aut ne ad suum praefectum futurum.
ephippium deligandus sim, Qui censetis, equites, Adi-
mantum equitatu praefeci, manum tollitote.

p. 268. *ΑΔΕΙΜ.* Πάντες, ὡς ὀρές, ὃ Σάμιππε, χειροτόνησαν γ).

ΣΑΜ. Ἄλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππου, *Λυκῖνος* δὲ ἔχεται τὸ δεξιόν· οὗτοσι δὲ *Τιμόλαος* ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάσσεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος βασιλεῦσι τῶν
32 *Περσῶν*, ἐπειδὴν αὐτοὶ συμπαρῶσι ε). *Προῖωμεν* ι) δὲ
p. 269. ἤδη τὴν ἐπὶ *Κορίνθου* διὰ τῆς ὀρεινῆς, ἐπευξάμενος τῷ βασιλεῖ *Διῦ*. κάπειδαν τὰν υ) τῇ Ἑλλάδι πάντα x) χειρωσώμεθα (οὐδεὶς γὰρ ὁ ἐναντιωθῆσόμενος ἡμῖν τὰ ὄπλα τοσοῦτοις οὖσιν, ἀλλ' ἀκονιτὶ γ) κρατοῦμεν z)), ἐπιβάντες ἐπὶ τὰς τριήρεις, καὶ τοὺς ἵππους εἰς τὰς ἵππαγωγούς ἐμβιβάσαντες (παρεσκευάσται δ' ἐν *Κεγχρεαῖς* καὶ σῖτος ἱκανός, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῇ α), καὶ τᾶλλα πάντα) διαβάλλωμεν b) τὸν *Αἰγυῖον* ἐς c) τὴν *Ἰωνίαν*. εἰτα ἐκεῖ τῇ

γ) Πάντες — χειροτόνησαν] Haec vulgo, ut cetera, Samippo tribuebantur, ita ut ὃ Ἀδεϊμαντε legeretur pro ὃ Σάμιππε. Sic ut correximus, legitur in Gorl. plane ad mentem *Belini*, qui quum in 2954. ὃ Σάμιππε invenisset, jam personarum rationes mutandas censuerat. α) συμπαρῶσι] Sic cum *Schm.* et *Fritzsch.* scripsi e probissimo Gorl. pro vulgatis, συμπαριδρῶειν αὐτοῖς βούλωνται τινας (— τινὰς βούλωνται Ox.). ι) προῖωμεν] „προσῶμεν marg. A. 1.“ υ) τὰν] Sic 2954. 2956. Gorl. pro vulg. τὰ ἐν, quod in *Ald.* 1. scriptum τὰ γ. x) πάντα] Post hanc vocem Codd. duo Pariss. cum Gorl. inserunt ἤδη, casu, opinor, auctore. γ) ἀκονιτὶ] „bene *Salm.* et *Amst.* Ἀκονητὶ male cett.“ z) κρατοῦμεν] Sic *Schm.* et *Fritzsch.* e 2954. 2956. Ox. Gorl. *Fl.* et marg. A. 1. pro vulg. κρατήσομεν. α) διαρκῇ] „διαρκῇ O. male.“ b) διαβάλλωμεν] „ex emendatione *Solani.* διαλάβωμεν Edd. et O.“ Alias conjecturas vide in *Adnott.* c) ἐς] „καὶ O.“

Adim. Omnes, ut vides, nuncupatis. Cumque Graciam omnem subegerimus

Sam. Verum habe tibi equestre imperium. *Lycinus* vero dextrum cornu habeat. At hic *Timolaus* sinistro praeficietur. Ego ero in media acie, ut mos est Persarum regibus, cum ipsi simul adsunt. Jam vero progrediamur *Corinthus* versus per montana, votis antea *Jovi* regum custodi

bis armatus, qui tanto numero simus, occurret, sed citra pulveris jactum superabimus), conscensis triremibus, impositisque in hippagines equis (paratum autem est *Cenchreis* frumenti multum, et navium quod satis est, et reliqua omnia), per *Aegaeum* navigemus in *Ioniam*. Deinde ibi sacro

Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες p. 269.
ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολιπόντες, προχωροῦμεν ἐπὶ Συρίας
διὰ Καρίας, εἰτα Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισιδῶν d),
καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, ἄχρις ἂν ἐπὶ τὸν
Εὐφράτην ἀφικώμεθα.

ΑΥΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατραπὴν τῆς 33
Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι, καὶ τῶν οἶκοι πολὺ
ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἠδέως e) ὑπομειναιμ· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ
Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσειν, μάχιμα φύλα, καὶ
τὴν τοξικὴν εὐστοχα· ὥστε ἄλλω παραδούς τὸ δεξιὸν, ἐμὲ
Ἀντίπατρον τινα ἕασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μὴ με καὶ δια-
πίρη τις οἰστῶ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά, περὶ Σούσα
ἢ Βάκτρα f) ἡγούμενόν σοι g) τῆς φάλαγγος.

ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκίνε, τὸν κατάλογον,
δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτεμῆσθαι τὴν κεφαλὴν, εἰ τις P. 270.
λιπὼν φαίνεται τὴν τάξιν· ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην h)
ἦδη ἴσμεν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔξενται, καὶ κατόπιν ὅποσα
διελήλυθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν i) ἔχει, καὶ πάντα ὑπαρχοῖ

d) Πισιδῶν] Πισιδων priores omnes. e) ἠδέως] ἠδίως Ienner.
ad Phalar. Ep. p. 331. notante Schmiedero. f) περὶ Σούσα
ἢ Βάκτρα] „περὶ ἢ Βάκτρα male O.“ g) ἡγούμενόν σοι]
„ἡγουμένου σου male O.“ h) Εὐφράτην] „Εὐφράτην prave O.“
i) ἡμῖν] abest a Gorl.

Dianae facto, captisque fa-
cile urbibus non munitis,
relictisque earum praefectis,
in Syriam tendemus per
Cariam, tum Lyciam, et
Pamphyliam, et Pisidas;
et maritimam montanamque
Ciliciam, donec pervenia-
mus ad Euphratem.
Lyc. Mc, Rex, si videretur,
Satrapam relinque
Graeciae. Meticulosus enim
sum, et longe discodero
domo non facile sustinuerim.
At tu videris ducturus
in Armenios atque Parthos,
gentes pugnaces, et sagittis

bene collineantes. Igitur
dextrum cornu trade alii,
me Antipatrum quandam
relinque in Graecia, ne me,
dum phalangem tibi ducō,
sagitta aliquis miserum, cir-
ca Susa aut Bactra, qua
parte intectus sum, trajiciat.
Sam. Fugis delectum, Ly-
cino, metu. At lex est, ca-
pite plecti, si quis ordines
deseruisse deprehendatur.
Sed quando jam sumus ad
Euphratem, et junctus est
ponte fluvius, et a tergo
quae reliquimus, tanta sunt
omnia: atque omnia tenent

Lucian. Vol. VIII.

M

p. 270. κατέχουσιν, ὑπ' ἐμοῦ ἐκάστω ἔθνεϊ ἐπεισαχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπλάσι, τὴν Φοινίκην ἡμῖν ἐν τοσούτῳ, καὶ τὴν Παλαιστίνην, εἴτα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαζόμενοι. σὺ πρῶτος, ὦ Λυκίε, διάβαινε, τὸ κ) δεξιὸν ἄγων, εἴτα ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ οὐτοσί I) Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ ἱππικὸν
 34 ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε. Καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας οὐδεὶς ἀπήντηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτούς m) τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν n), καὶ ἐπὶ Βαβυλῶνα ο) ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήλθομεν εἰς τὸ εἶσω τῶν τευχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν. ὁ βασιλεὺς δὲ p) περὶ Κτησιφῶντα q) διατρίβων, ἤκουσε τὴν ἐφοδὸν· εἴτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρασκευάζεται ἱππέας τε ὅτε πλείστους μεταπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' οὖν οἱ σκοποὶ ἄμφι τὰς ἐκατὸν ἤδη r) μυριάδας τοῦ μαχίμου συνελέχθαι, καὶ τούτων εἴκοσιν ἱπποτοξότας s)· καίτοι οὐπω ὁ Ἀρμένιος πάρεστιν t), οὔτε οἱ κατὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν εἰκοῦντες, οὔτε οἱ ἐπὶ

κ) τὸ] „τὸν male O.“ I) οὐτοσί] ὁ Gorl. m) αὐτούς] Sic vulgo Edd. vett. *αὐτούς Reitz.* et recenti. n) ἐνεχείρισαν] „ἐνεχείρισαν O. rursus male.“ Sic etiam Bas. 1. et 3. Oἱ ἄνθρωποι voluit Schäfer. ad *Gregor. Cor.* p. 49. Sed *Fritzschius* potius crasi utendum censet. o) Βαβυλῶνα] „Βαβυλῶνι O. prave.“ p) δὲ] „omisit Fl.“ q) Κτησιφῶντα] „Κτησιφῶντος O.“ r) ἤδη] „neglectum in O.“ s) ἱπποτοξότας] „ἱπποτοξόται O.“ t) πάρεστιν] „πῶ πάρεστιν O.“

praefecti, unicuique populo a me dati: alii vero disceserunt, qui Phoenicem nobis interea, et Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant. Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto, transgite: tum ego: et post me hic Timolaus: post omnes autem tu equitatum, Adimante, ducito. Atque per Mesopotamiam nullus nobis obviam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri nobis dediderunt: progressique ad Babylonem, ex

improviso intra muros delati urbem habemus. Rex autem, qui circa Ctesiphontem haeret, audita impressione progressus ad Seleuciam parat se, equitatu arcessito quam plurimo, et sagittariis funditoribusque. Renunciant ergo exploratores, circa millies mille jam viros pugnae aptos collectos esse, in his ducenta millia jaculantium ex equis, quamquam Armenius nondum adost, neque qui Caspium mare accolunt, neque Ba-

Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων *u)* καὶ προαστείων τῆς *p. 270.*
ἀρχῆς· οὕτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε *x).* καὶ-*p. 271.*
ρὸς οὖν ἤδη σκοπεῖν ἡμᾶς ὃ, *τι* χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ πεζὸν 35
ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ τὸ ἱππικὸν αὐτοῦ
μένειν, τὴν Βαβυλῶνα διαφυλάξοντας.

ΣΑΜ. Ἀποδειλιᾷς καὶ σὺ, ὦ Ἀδείμαντε, πλησίον τοῦ
κινδύνου γενόμενος. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε;

ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τοὺς πολε-
μίους, μηδὲ περιμένειν ἔστ' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται,
πανταχόθεν αὐτοῖς *y)* συμμαχῶν προσγενομένων, ἀλλ' ἔως
ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσὼ οἱ πολέμοι, ἐπιχειρῶμεν αὐτοῖς.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ Λυκίε, δοκιμάζεις;

ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι φράσω. ἐπεὶ κακῆκαμεν συντόνας
ὀδεύοντες, ὅποτε κατήειμεν ἔωθεν ἐς τὸν Πειραῖα, καὶ
νῦν δὲ *z)* ἤδη τριάκοντά που σταδίους προκεχωρήκαμεν,
καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα,

u) πλησίον] πλησίον vulgo. Notante Solano jam emendatum.
Emendavit etiam Fritzs. et Gorr. *x)* κατέλεξε] „Recte
sic Pell. Κατέλεξε male Edd. et Codices nostri.“ *y)* ἀν' τοῖς]
„αὐτῶν Fl.“ Τῶν Gorr. et Fritzs. Unde conjecerim αὐτοῖς
τῶν. *z)* δὲ] abest a Gorr. et hinc omisit Fritzs.

ctriani, sed de partibus
modo vicinis et suburbanis
quasi imperii: adeo facile
tot millia coëgit. Itaque
tempus est, ut nos etiam,
quid nobis agendum sit, cir-
cumspeciamus.

Adim. Nimirum ego ajo,
oportere vos pedites Ctesi-
phonem petere; nos autem,
equitatum, hic manere ad
Babylonem tuendam.

Sam. Etiam tu, Adiman-
te, metuis constitutus prope
periculum. Tibi vero, Τι-
μόλαε, quid videtur?

Tim. Omni cum exercitu
hostes aggredi, nec exspe-

ctare, donec parent se me-
lius, adfluentibus undique
auxiliis. Sed dum adhuc in
via sunt hostes, illos aggre-
diamur.

Sam. Bene mones. Tu
vero, Lycine, quid censes?

Lyc. Ego tibi dicam.
Quandoquidem a contentio-
ne itineris fatigati sumus,
qui hodie mane descenderi-
mus in Piræeum; nunc
vero jam triginta circiter
stadia progressi simus, et
sol [ardor] multus (circa
meridiem enim est), ut hic
alicubi sub oleis, in eversa

p. 271. ἐνταῦθα που ἐπὶ τὰς ἐλαίας α) ἐπὶ β) τῆς ἀνατετραμμένης γ) στήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι δ), εἴτα οὕτως ἀναστάντας, ἀνύειν ε) τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ.

ΣΑΜ. Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὅς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσοῦτοις στρατιώταις κάθῃσαι f) περὶ τοῦ πολέμου διασκοπούμενος.

ΛΥΚ. Τπέμνησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ᾤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι g) τὴν γνώμην.

36. ΣΑΜ. Πρόξιμιν h) δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες p. 272. ἀγαθοὶ i) ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσσεσθε, μηδὲ προδώσετε τὸ πάτριον φρόνημα· ἥδη γὰρ που καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν k). ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάνῃ ὁ σαλπικτής, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ

α) ἐπὶ τὰς ἐλαίας] „omissa in O.“ β) ἐπὶ] „ὅπῃ Marc. Nil mutant Edd. et O.“ γ) ἀνατετραμμένης] Sic e conj. Gesneri, quam etiam Belinus et Wielandius secuti erant, scripsi pro vulg. ἀναγεγραμμένης. δ) ἀναπαύσασθαι] „ἀναπαύσασθαι O.“ ε) ἀνύειν] Vulgo πορεύεσθαι καὶ ἀνύειν. Sed desunt duo priora in Codd. Ox. Gori. et utroque Vatic. teste Bastio ad Gregor. Cor. p. 70. Schäff. Servavit tamen Fritzsche. f) κάθῃσαι] „καθίσαι O.“ g) καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖσθαι] „Lege περὶ.“ Καὶ δὴ πρόαγε φανεῖσθαι conj. Jacobsius. Probabilius Gesner. καὶ σοὶ πᾶσι τὸ φ. τ. γ. Belin. καὶ σοὶ πρῶτον φανέσθαι τ. γ. Alias conjecturas vid. in Adnot. h) πρόξιμιν] Sic recte Schm. ex Ox. Olim πρόξιμιν. i) ἀγαθοὶ] glossatori deberi censuit Koen. ad Gregor. Cor. p. 203. Schäff. Sed Graeci saepius sic locuti. Vid. Wesseling. ad Diodor. Sic. XV, 32. extr. notante Schäffero. Nec Luciano hoc inusitatum. Vid. Fritzsche. Quaest. Lucc. p. 205. k) ἐπιλαμβάνουσιν] ἐπιλαύνουσιν conj. Seager.

illa columella assidentes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.

ΣΑΜ. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedcas tot inter milites, disputans de bello.

ΛΥΚ. Reposuisti me in memoriam. At ego puta-

bam me sobrium esse. Jam tuum est dicere sententiam.

ΣΑΜ. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et memento te, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: jam enim alicubi invadunt hostes. Itaque tessera erit Mars! Vos vero, cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis

δόρατα κρούσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπέχεσθε συμμίζειν p. 272. τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευμάτων, ὡς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθαι αὐτοῖς διδόντες· καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἦδη συνελήλυθαμεν, τὸ μὲν εὐάνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐρέψαντο l) τοὺς καθ' αὐτοὺς, Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλον ἔτι. Πέρσαι γὰρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππος ἅπαντα τῶν βαρβάρων ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἱλαύνουσιν· ὥστε, ὦ Λυκίνε, αὐτὸς τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνου, καὶ τοῖς μετὰ σαντοῦ παρακλεῖναι δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

ΛΤΚ. Ὡς τῆς τύχης. ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἱππεῖς ἅπαντες, 37 καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα ἐπελαύνεσθαι m)· καὶ μοι δοκῶ, ἣν βιάζονται αὐτομολήσιν, προσδραμῶν ἐς τὴν παλαιστραν, ἔτι πολεμοῦντας ὑμᾶς καταλιπαῖν.

ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἦδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ, ὡς ὄρεᾶς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα· προκαλεῖται n) γὰρ με, καὶ ἀναδύναι πάντως αἰσχρόν. p. 273.

ΛΤΚ. Νὴ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐ-

l) ἐτρέψαντο] „ἐρέψαντο O.“ m) ἐπελαύνεσθαι] „ἀπελαύνεσθαι male O.“ n) προκαλεῖται] „recepit ex J. et V. 2. Προσκαλεῖται cell. male.“

in clypeos hastis, urgete manus conserere cum hostibus, et intra tehi jactum venire, ut nec excipiamus ietus, jaculandi facultate illis data: et cum ad manus jam venerimus, sinistrum cornu et Timolaus jam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae et rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum universus in dextram aciem nostram invehitur: itaque, Lycine, et ipse vir fortis esto, et tuis, ut impetum excipiant, impera.

Lyc. Vah fortunam! In me enim equites universi: et solus idoneus sum visus, in quem irrunt. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, et adhuc pugnantes vos deserturus.

Sam. Nequaquam. Vincis enim jam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, jam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me provocat, et retrocedere omnino turpe est.

Lyc. Per Jovem, etiam mox ab illo vulneraberis:

p. 273. τοῦ, βασιλικόν γὰρ καὶ τὸ τραυθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μα-
χόμενον.

ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ
οὐκ εἰς τὰ φανερά τοῦ σώματος· ὥς μηδὲ τὴν οὐλὴν ὕστε-
ρον ἄμορφον γενέσθαι· πλήν ἀλλὰ ὀρᾷς, ὅπως ἐπελά-
σας ο), μὲν πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν
λόγῃ ἀφελίς; εἶπα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμῶν, καὶ ἀφελὼν τὸ
διᾶδῆμα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἀπάν-
των. 38 Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖσάν· ὑμῶν p) κατὰ τὸν
Ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ
τούτοις ἄρα ἐννοεῖτε, ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἔμαυ-
τοῦ q) οἰκῶ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν κατὰ κράτος,
αἱ r) ἂν ὑβρίσωσί τι εἰς τὴν ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα
Κυδίας τὸν πλούσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμορος ἤδη s) ὦν
μοι, ἐξέωσε τοῦ ἀγροῦ, ἐπιβαίνων κατ' ὄλγον εἰς τὸ εἶσω
ταῦν ὄρων.

39 **ΛΥΚ.** Πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γάρ σε
ᾗδῃ t) μὲν νενικηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυλῶνι

o) ὅπως ἐπελάσας] „ὅσον ἐπιελάσας O.“ p) ὑμῶν]
„ἡμῖν Edd.“ Emendaverat Solanus. q) ἔμαυτοῦ] „ἐπ'
ἔμαυτοῦ O. et Fl. cum marg. A. 1.“ r) αἱ] „οἱ male O. et
Fl. Oī sine accentu marg. A. 1.“ Delendam omnino hanc
vocem conj. Reitz. s) ἡδῇ] Itē jubet Fritzsche. t) ἡδῇ] ejecit
Fritzsche. paullo quidem audacius, nec tamen improbabilitate.

regium enim hoc etiam,
vulnerari in pugna pro
imperio.

Sam. Bene mones. Leve
quidem mihi vulnus, mini-
meque aperto corporis loco,
adeo ut neque cicatrix in
posterum deformis futura
sit. Verum vides, ut in-
vectus ego ictu uno ipsum
cum equo emissa hasta tra-
jeci, ac deinde capite ab-
cisso, ablatoque diadema-
to, rex jam factus sum. Ac
barbari quidem nos ado-
rent: vobis autem Graeco
mo e unici Praetoris no-

mine imperabo. Post haec
igitur cogitate, quot urbes
de meo nomino appellatas
conditurus sim, quot con-
tra vi captas sim vestaturus,
si qua injuria imperium
meum affecerint. Omnium
vero maxime Cydiam divi-
tem mulcabo, qui, vicinus
meus cum esset, agro me,
ingressus paullatim intra
fines, expulit.

Lyc. Desine jam, Samip-
pe. Tempus enim est, te
jam, qui talem pugnam vi-
ceris, Babylone epulari

εὐωχῆσθαι τὰ ἐπινίκια (ἐκστάδιος η) γὰρ, οἶμαι, σοι ἤρ. 273. ἀρχή), Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὐχεσθαι, ὅπερ ἂν ἐθέλῃ.

ΣΑΜ. Τί δ' οὖν, ὦ Λυκίνε, οἷά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ;

ΑΥΚ. Παραπολὺν, ὦ θαυμασιώτατε βασιλεῖον, ἐπι-
πονώτερα καὶ βιαίτερα τῶν Ἀδειμάντου, παρ' ὅσον
ἐκεῖνος μὲν ἐτρώφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώματα προτεί- F. 274.
νων τοῖς συμπόταις x). σὺ δὲ, καὶ ἐτιρώσκου μονόμα-
χῶν, καὶ ἐδεδίεις, καὶ ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέ-
ραν· οὐ μόνον γὰρ σοι τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά ἦν,
ἀλλὰ καὶ ἐπιβουλαὶ μυρίαί, καὶ φθόγος παρὰ τῶν συνόν-
των, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, φίλος δὲ οὐδεὶς ἀληθής,
ἀλλὰ πρὸς τὸ θεὸς ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν ἑλπίδα εὖνοι δο-
κῶντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γε οὐδὲ ὄναρ τῶν ἡδίων,
ἀλλὰ δόξα μόνον γ), καὶ πορφυρὶς χρυσῶν ποικίλη, καὶ
ταυνία λευκὴ περὶ τῷ μετώπῳ, καὶ δορυφόροι προϊόντες.
τὰ δ' ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ ἡ
χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν πολεμίων ἥκονσι δαί ἡ δικά-
ζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις ἐπιτάγματα· καὶ ἦτοι

u) ἐκστάδιος] „recte Bas. γ. (et 3.) Par. Ἐκστάδιος adspirare
Bas. 1. Fr. Hag. Salm. Ald. Ἐκστάδιος prius 2. Schol. et Fl.
x) συμπόταις] „symπολλίαις male O.“ γ) μόνον] „ita
Ox. Fl. Fr. etc. Μόνη J. cum Ven. 2.“ Sic et Gori.

victoriae causa (ultra sta-
dia enim tua decem, puto,
tibi jam processit impe-
rium), ac Timolaum jam
suo loco optare, quidquid
voluerit.

Sam. Quid ergo, Lycine,
qualia optasse tibi videor?

Lyc. Multum, maxime
admirabilis regum, laborio-
siora et magis violenta votis
Adimanti, quatenus ille
quidem luxuriose vivebat,
aurea binorum talentorum
pocula propinans convivis:
at tu et vulneratus es in
pugna solitaria, et metuisti,
et sollicitus noctes diesque
fuisisti. Neque enim ab hoste

tibi solo metuendum erat,
sed insidiae sexcentae, et
invidia a familiaribus, et
odium, et adulatio: amicus
autem nemo verus, sed ad
metum omnes aut ad spem
benevoli qui esse videantur.
Fructus rerum suavium no-
per somnium quidem, sed
gloria sola, et distincta auro
purpura, et taenia circa
frontem alba, et praecedentes
satellites: caeterum la-
bor intolerabilis, et multum
injuvunditatis; cum aut
opera danda sit his, qui ab
hostibus veniunt, aut jus
dicendum, aut mittenda ci-
vibus imperia. Et aut dese-

- p. 274. ἀφέστηκε τι ἔθνος, ἡ ἐπελαύνουσι τινες τῶν ἔξω 2) τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι οὖν θεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι, καὶ ὅλως, 40 ὑπὸ πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτοῦ εὐδαιμονιζέσθαι. Καὶ γὰρ οὖν καὶ τόδε πῶς οὐ ταπεινὸν, ὅτι καὶ νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ιδιώταις, καὶ ὁ πυρετὸς οὐ διαγιγνώσκει α) σε βασιλεία ὄντα, οὐδὲ ὁ θάνατος δίδει τοὺς δορυφόρους, ἀλλ' ἐπιστάς, ὅποταν αὐτῷ δοκῇ, ἄγει οἰμῶζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ διαῆμα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπεσὼν, ἀνάσπαστος ἐκ τοῦ βασιλείου θρόνου τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἄπει τοῖς πολλοῖς, ἰσότημος ἐλαυνόμενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλην μακράν, ἢ πυραμίδα εὐγραμμον τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐκπρόθεσμα καὶ ἀνεπαίσθητα φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ ἐκείναι, καὶ νεφί b), οὓς ἀνιστάσιν αἱ πόλεις θεραπεύουσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, p. 275. πάντα κατ' ὀλίγον ὑπορρέει c), καὶ ἄπεισιν ἀμελούμενα.

a) τῶν ἔξω] absunt a Gorl. a) διαγιγνώσκει], διαγιν. O.
b) νεφί] Vulgo νεφίς. Vid. Adnott. c) ὑπορρέει], „ἀπορρέει]
ὑπορρέει male Fl.“ Imo bene. Cf. Diall. Deor. XI, 2. et Vitar.
Auct. c. 27. Nam vulgato illi ὑπερρέει Diall. Mortu. IX, 2. jam
in miuori Ed. recentissima in gratiam praestantioris ἐπερρέει
renuntiavi. H. l. verbum proximum ἀπεισιν ansam prae-buit
erroria. Aliud autem est sub. finem hujus dialogi, δακτύλους
— ἀπορρέεντας τῶν δακτύλων.

cit gens aliqua, aut externi quidam imperium invadunt. Metuere ergo oportet omnia, et suspicari, atque in universum omnibus potius; quam tibi ipsi, vidori beatum. Etenim illud etiam qui non humile, quod aegrotabis non minus, quam privati, nec febris te regem esse internoscit, neque metuit mors satellites; sed, cum ipsi visum fuerit, superventions, plorantem nihil diadema reverita abducit? Tu vero de loco ita excelso delapsus, detractusque de

throno regio, eandem abis viam, acquatus vulgo, abactus cum grege mortuorum, tumultum in terra relinquens excelsum, et columnam longam, aut accurate descriptam angulis pyramidem, in quibus sero homines, cum nihil jam inde ad sensum ipsorum perveniat, superbiunt. Statuae autem illae et templa, quae excitant colendi caussa civitates, et magnificum illud nomen, paullatim defluunt omnia, et neglecta abeunt. Si vero vel maxime

ἦν δὲ καὶ ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλεῖστον d) παραμένῃ e), τῆς p. 275.

ἐν ἀπόλαυσις ἀναισθήτω αὐτῷ f) γενομένῳ; ὁρᾷς, οἷα
 μὲν ζῶν ἐν ἔξεις πράγματα δεδιώς, καὶ φροντίζων, καὶ
 κάμνων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσται; Ἄλλ' 41
 ἦδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλλῃ τούτους,
 ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνετὸν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδῶτα.

TIM. Σκόπει γοῦν, ὦ Λυκίε, εἴ τι ἐπιλήψιμον εὖ-
 ξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθῦναι τις g) δυνηθεῖη. χρυσὸν μὲν
 οὖν, καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βασι-
 λείας, καὶ πολέμους, καὶ δαίματα ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ εἰκό-
 τως διέβαλες, οὐκ αἰτήσομαι h), ἀβέβαια γὰρ ταῦτα γε,
 καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, καὶ πλεον τοῦ ἡδέος τὸ
 ἀναιρὸν ἐν αὐτοῖς ἦν. Ἐγὼ δὲ βούλομαι τὸν Ἑρμῆν ἐν- 42
 τυγόντα μοι δοῦναι τινὰς δακτυλίους τοιοῦτους τὴν δύνα-
 μιν· ἕνα μὲν, ὥστε ἀεὶ ἐρῶσθαι καὶ ὑγαινεῖν τὸ σῶμα,
 καὶ ἄτρωτον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὥς μὴ ὁρᾶσθαι
 τὸν περιθιμένον, οἷος ἦν ὁ τοῦ Γύγου· τὸν δὲ τινα, ὥς

d) ἐπὶ πλεῖστον] pro glossemate praecedentis ὅτι μάλιστα ha-
 bet Guyet. At recte discernit interpretatio Latina. e) παρα-
 μένῃ] „παρμένει O.“ Vulgo παραμένῃ. Sed παραμένῃ Gorl.
 et Fritsch. f) αὐτῷ] Sic Fritsch, e Gorl. Ox. marg. A. 1.
 et Fl. pro vulg. αὐτῶν. g) εὐθῦναι τις] εὐθῦναι τις pri-
 or praeter Fritsch. h) οὐκ αἰτήσομαι] „omisit O.“

ad longissimum tempus per-
 maneant, quis adhuc fructus
 ad eum pervenire potest,
 qui nihil sentiat? Vides,
 quas molestias vivus adhuc
 sis habiturus, metuens, sol-
 licitus, laborans; et quis
 post mortem status futurus
 sit? Sed jam optare tuum
 est, Timolaë, et ut illos
 superes, ut *facturum* pro-
 babile est virum pruden-
 tem, et uti rebus scientem.

Tim. Vide igitur, Lyci-
 ne, si quid reprehensione
 dignum optaturus sim, et
 quod corrigere aliquis pos-
 sit. Aurum proinde ac the-

sauros, et modios nummum,
 aut regna, et bella, et
 metus pro imperio, quae
 merito reprehendisti, non
 poscam. Nam ista quidem
 infirma, et insidiis exposita
 multis, et plus, quam sua-
 vitatis, in iis molestiarum
 inest. Ego autem optem, ab
 occurrente mihi Mercurio
 anulos dari quosdam, qui
 virtutem habeant huiusmo-
 di: unum, ut valeat sem-
 per corpus et salubre sit,
 et vulncri nulli, aut morbo
 penetrabile; alterum, cuius
 auxilio non videatur, qui
 induit, qualis erat ille Gy-

- p. 275. λαχύνειν ὑπὲρ ἀνδρας μυρίους, καὶ ὅ, τι ἂν ἄχθος ἄμμι
 μυριοὶ κινήσαι μόλις δύναιντο, τοῦτο ἐμέ 1) ῥαδίως μό-
 νον 2) ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι, πολὺ ἀπὸ τῆς
 γῆς ἀρθέντα, καὶ πρὸς τοῦτό μοι 3) εἶναι δακτύλιόν τινα·
 καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον κατασπᾶν, ὁπόσους ἂν ἐθέλω, καὶ
 ἅπασαν θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλασμένου τοῦ
 p. 276. κλειθροῦ, καὶ τοῦ μοχλοῦ ἀφαιρουμένου. ταῦτα ἀμφοτέρω
 43 εἰς δακτύλιος δυνάσθω. Τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔστω
 ἐπὶ πᾶσιν ὁ ἡδιστος, ὥς ἐράσμιον εἶναι με περιθήμενον
 παῖσι τοῖς ὠραίοις, καὶ γυναῖξιν, καὶ δῆμοις ὅλοις, καὶ
 μηδένα 4) εἶναι ἀνέραστον, καὶ ὅτῳ 5) μὴ ποθεινότατος
 ἐγὼ, καὶ 6) ἀνὰ στόμα· ὥστε πολλὰς γυναῖκας οὐ φερού-
 σας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς, καὶ τὰ μεράκια
 ἐπιμεμνημένοι μοι, καὶ εὐδαίμονα εἶναι 7) δοκεῖν, εἰ τινα
 καὶ μόνον προσβλέψαιμι αὐτῶν, εἰ δ' ὑπερορῶν, κἀκεῖνα
 ὑπὸ λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ῥακινθόν, ἢ
 44 Ῥακινθόν 8), ἢ Φάωνα τὸν Χίον εἶναι με. Καὶ ταῦτα πάντα

i) τοῦτο ἐμέ] Sic Gorl. et Fritzsche. pro vulg. τοῦτό με. k) μόνον] abest a Gorl. l) τοῦτό μοι] „τοῦτω (sic) male O. et sine μοι.“ Τοῦτω etiam Gorl. m) μηδένα] „μηδένι. Iwas L.“ Solanus conjecit: μηδένα οὕτως εἶναι ἀνέραστον, ὅτῳ μὴ etc. n) ὅτῳ] „εἰτῳ L. O. Nil mutant Edd.“ o) καὶ] „nou est in O.“ p) εἶνα] „nou habet Fl.“ q) Ῥακινθόν] „Ῥακινθόν male O.“

gis: alium rursus, ut plus decies mille hominum robur habeam, et quod onus vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut facile solus transferre possim: insuper volare ut possim, multum elatus de terra; ad hoc quoque sit mihi anulus. Verum somno sopire ut queam, quoscunque voluero, et janna mihi unaquaeque accedenti sua sponte ut aperiatur, laxato clauastro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idemque valeat anulus. Quod vero caput est, sit etiam alius

omnium ille jucundissimus, quo induto amabilis sim formosis pueris, et mulieribus, et totis populis, ut nemo sit, quin me amet, desideret, in ore habeat; adeo ut multae mulieres amoris impatientia se suspendant, et prae amore mei insaniant adolescentuli, beatusque videatur, si quem illorum modo adspiciam; si vero negligentius tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque in universum supra Hyacinthum, aut Hyacinthum, aut Chium Phaonem ego sim. Et omnia haec ha-

ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄντα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα p. 276.
 τῆς ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου
 γιγνόμενον r) διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἐπτακαίδεκα ἔτη ἀεὶ
 ἀποδυόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. οὐδὲν γὰρ δεήσει
 με ταῦτα ἔχοντα s)· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν ἂν τὰ τῶν ἄλλων,
 ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν ι)
 τοὺς φύλακας, καὶ ἀθέατος εἶναι εἰσιών. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς
 ἢ Ἱπερβορείοις θέαμα παράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον, ἢ ὅσα
 ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἠδέα, οὐ μεταστειλάμενος, ἀλλ' αὐτὸς
 ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον u) ἀπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ x)
 γρύψ, ὑπόπιτερον θηρίον, ἢ φοῖνιξ, ὄρνειον ἐν Ἰνδοῖς
 ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο ἐώρων ἂν, καὶ τὰς p. 277.
 πηγὰς δὲ τὰς Νελλου μόνος ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον τῆς
 γῆς αὐοικητον γ), καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν οἰκοῦσι, τὸ
 νότιον τῆς γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν,
 καὶ σελήνης, καὶ αὐτοῦ ἡλίου, ρεθίως ἂν ἔγνων z), ἀπα-

r) γιγνόμενον] „γιγνόμενον O.“ s) οὐδὲν γὰρ δεήσει με
 ταῦτα ἔχοντα] „Sic Edd. omnes et O.“ In Gorl. tamen
 deest με. ι) κοιμίζειν] κομίζειν Bas. 3. u) ἀπέλαυον]
 „ἀπέλαβον Fl. male.“ x) ἐπεὶ] εἰ πη, sicubi, conj. Seager.
 At nil opus. γ) ἀοικητον] „αὐοικητον O.“ z) ἂν ἔγνων]
 „ἔγνων ἂν O.“

beam, non parvac aetatis
 homo, neque ad mensuram
 vitae humanae vivens; sed
 annos mille juventutem
 unam post alteram vivam,
 interjectis septemdecim qui-
 busque annis exuens sene-
 ctutem instar serpentum.
 Haec si habeam, nihil mihi
 defuerit. Mea enim fuerint,
 quae aliorum sunt omnia,
 in quantum aperire possem
 januas, et custodes sopire,
 et oculos omnium effugere,
 dum intro. Si quod vero
 apud Indos aut Hyerboreos
 spectaculum nobile, aut pre-
 tiosa possessio, aut quae-

cunque in cibo vel potu ju-
 cunda sunt, ea non afferri
 demum curarem, sed advo-
 lans ipse ad satietatem illis
 fruerer. Et quando gryps
 alata belua, aut phoenix
 avis apud Indos spectata
 nemini, ego etiam ista vi-
 derem: et fontes Nili vide-
 rem solus, et quantum tel-
 luris inhabitabile est; et si
 qui conversis ad nos vesti-
 giis australe telluris hemi-
 sphaerium habitant. Insuper
 vero stellarum naturam et
 lunae, ipsiusque adco solis
 facile cognoscerem, in quem

ρ. 277. Θῆς ὦν τῷ πυρί. καὶ τὸ πάντων ἡδιστον, αὐθημερόν ἀγ-
γεῖλαι ἐς α) Βαβυλῶνα, τίς ἐνίκησεν Ὀλύμπια· καὶ ἀρι-
στήσαντα, εἰ τύχοι β), ἐν Συρίᾳ, δειπνήσαι ἐν Ἰταλίᾳ.
εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι καὶ τοῦτον ἐκ τοῦ ἀφα-
νοῦς, πέτρῳ ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτεριφθῆαι τὸ
κρανίον. τοὺς τε αὖ φίλους εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα γ) κοιμω-
μένοις αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν, εἴ τις ὑπερόπτης εἴη,
ἢ τύραννος πλούσιος ὑβριστῆς, ἀράμενος αὐτὸν ὅσον ἐπὶ
σταδίους εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς
παιδικοῖς δὲ ὁμιλεῖν ἀκωλύτως ἂν ἐξῆν δ), εἰζιόντα ἀθέα-
τον, κοιμίσαντα ε) ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἶον δὲ
κἀκέῖνο ἦν, τοὺς πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν ἔξω βέλους
ὑπεραιωρούμενον; καὶ εἰ δόξειέ μοι, προσθήμενος ἂν τοῖς
ἡττημένοις, κοιμίσας τοὺς κρατοῦντας, νικᾶν παρέχον τοῖς
φεύγουσιν, ἀναστρέφασιν ς) ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον,
παιδιὰν ἐποιούμην ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάντα
ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδύκουεν τοῖς ἄλλοις. τοῦτο ἢ ἄκρα εὐ-

α) ἐς] „ἐν O. prave.“ b) τύχοι.] Sic O. Schm. Fritsch. pro
vulg. τύχοιμι, probante etiam Schaefero Melett. p. 24. γ) ἐπι-
χέαντα] „ἐπιχέοντα O.“ et Gorl. δ) ἐξῆν] Optime sic conj.
Guyet. et jam edidit Fritsch. pro vulg. ἐξῆ, pro quo in O.
et l. l. ἐξου. ε) κοιμίσαντα] „κοιμίσαντα male O.“ ς) ἀνα-
στρέφασιν] ἀναστρέφας conj. Seager. concinnitatis, ait, gratia.

nihil ignis valeat. Quodque
omnium suavissimum, eo-
dem die nuntiare possem
Babylonem, Olympia quis
vicerit; et pransus forte in
Syria, in Italia coenare. Si
quis vero inimicus sit, ul-
cisci eum quoque ex occulto
liceret, impacto in caput
illius saxo, quo conteratur
ipsi cranium; contra bene-
facere amicis, alluso dor-
mientibus auro. Quin si
quis contemtor sit, aut ty-
rannus, dives, contumelio-
sus, sublatum ad viginti
stadia, demitterem casurum

per praeceps. Amoribus au-
tem meis frui nemine pro-
hibente liceret: ingressus
quippe nemine vidente so-
pirem omnes, praeter illos
solos. Quale autem illud
fuerit, inspectare praelian-
tes ultra jactum teli suble-
vatum? Et, si videretur mihi,
accedens ad victos, sopitis
victoribus, victoriam fu-
gientibus tribuerem de fuga
reversis. Atque in univer-
sum, lusum mihi haberem
vitam hominum, mea essent
omnia, et Deus reliquis
viderer. Haec summa est

δαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολίσθαι, μήτε ἐπιβουλευθῆναι P. 278.
δυναμένη, καὶ μάλιστα μεθ' ὑγείας ἐν μακροῦ. τῷ βίῳ. 45
Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίνο, τῆς εὐχῆς;

ΑΥΚ. Οὐδὲν, ὦ Τιμόλαιο· οὐδὲ γὰρ ἀσφαλὲς ἐναν-
τιωσθαι ἀνθρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίους τὴν ἰσχύν. πλήν
ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐρήσομαι σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις
ἴθυσιν, ὅσα ὑπὲρέπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, οὕτω παρα-
κτινηκότες τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίου μικροῦ ὀχοῦμενον,
ὄρη ὅλα κινεῖν ἄκρω τοῦ δακτύλου δυνάμενον, ἐπέρραστον
πᾶσι, καὶ ταῦτα, φαλακρὸν ὄντα, καὶ τὴν ῥίνα σιμόν;
αἰτῶ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δὴ ποτε οὐχ εἰς δακτύλος
ἅπαντα ταῦτα δύναται σοι, ἀλλὰ τοσούτους περιηγμένους
βαδιῇ, τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένους κατὰ δάκτυλον ἕνα g);
μᾶλλον δέ, ὑπερπαλεῖ ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν
δεξιὰν συνεπιλαβεῖν h). καίτοι ἐνὸς τοῦ ἀναγκαιωτάτου
προσδεῖ i), ὅς k) περιθιμένον σε παύσει μωραίνοντα, τὴν
πολλὴν ταύτην κόρυζαν ἀποξύσας. ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλ-
λίβορος l) ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερος ποθεῖς.

g) κατὰ δάκτυλον ἕνα] pro suspectis habuit Guyet. injuria.

h) συνεπιλαβεῖν] „συνεπιβαλεῖν O.“ i) προσδεῖ] „πρὸς
Διὸς O.“ k) ὅς] „ὄς male Fl.“ l) ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ
ἐλλ.] „ἢ μὴν καὶ ἐλλ. O.“

felicitas, quae perire, quae
insidiis peti nequeat, cum
valetudine praesertim in vi-
ta adeo longa. Quid habes,
Lycine, in quo votum hoc
reprehendas?

Lyc. Nihil quidquam, Tim-
olaë: neque enim tutum
fuerit adversari volucris vi-
ro, et supra decies mille
alios robusto. Verum illud
tamen ex te quaeram, Num-
quid alium vidisti in tot,
quas supervolasti, gentibus,
senem hominem adeo mento
non constantem, qui velle-
retur parvo anulo, totos

qui montes extremo movere
digito posset, amabilem om-
nibus, idque calvus cum sit
et simo uaso? Verum hoc
quoque mihi dicas. Quid
tandem est, quod non unus
anulus haec tibi potest om-
nia? sed tot indutus ambu-
labis, oneratae sinistrae
unoquoque digito? quin ex-
cedit numerus, ut dextram
subvenire oporteat. Quam-
quam tamen unus deest
maxime necessarius, quo
induto ineptire, deterisa illa
multa coryza, desinas. Aut
hoc idem praestabit potus
meracior hellebori.

40. TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίνε, καὶ αὐτὸς εὗξῃ τίμ) p. 278. ἤδη ποτέ, ὥς ἂν μάθωμεν, οἷα αἰτήσεις ἀνεπιλήπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὁ συκοφαντῶν τοὺς ἄλλους.

ATK. Ἀλλ' οὐδέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ βέλτιστος οὐτοσί Σάμιππος, ἀμφὶ p. 279. Βαβυλῶνα μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλλουσι n) σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς ποιοῦντες· ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην πλουτήσας ἐπ' ὀλίγον o), ὑπηνέμιόν τινα πλουτόν, ἀνισθῆναι p) μετ' ὀλίγον ψιλὴν τὴν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαίμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλοῦτος οἴχεται ἀποπτάμενος· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν q) τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου ὀνείρατος ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκητε· ὥσπερ οἱ τοὺς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τραγωδοὶ, ἐξελθόντες ἀπὸ τοῦ θεάτρου, λιμώττοντες οἱ πολλοὶ, καὶ ταῦτα, πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέμνο-

m) εὗξῃ τίμ] „Ἐξῇ J. sola. Εὗξῃ τί O. solo accentu mutato, scribit Solanus.“ Tl enim vulgo legebatur, sed τί tamen etiam in Bas. 1. et 3. reperitur. n) ἐπιβάλλουσι] καὶ, quod vulgo addebatur, jure suo delevit Fritzs. Sed Wetsten. pro καὶ voluerat δέκα. o) ὀλίγον] „Hoc et sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in O.“ p) ἀνισθῆναι] ἀνίσθαι Gorl. q) θησαυρῶν] θρόνων conj. Belin. admodum inepte.

Tim. Sed omnino, Lycine, ipse quoque jam aliquando optabis aliquid, ut videamus, quam tu irreprehensibilia, et crimine omni vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.

Lyc. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus enim jam ad portam geminam: et optimus hic Samippus, dum circa Babylonem depugnat, et tu, Timolaë, dum pransus in Syria, in Italia coenas, his etiam, quae mihi assignata erant, stadiis, quod gaudeo, abusi

estis. Alioqui nolim ego post brevem fructum irritarum inanumque divitiarum moleste ferre paullo post, cum misera puls devoranda est: quale quid vobis paullo post eveniet, cum illa vobis felicitas et multae divitiae avolaverint, vos autem a thesauris illis diadematisque delapsi, et tanquam e suavissimo somnio excitati, dissimilia omnia domi inveneritis, ut illi, qui reges egerant, tragoedi, egressi de theatro plerumque esuriunt, idque cum Agamemnonnes

νες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ p. 279.
 δυσάριστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ
 Τιμόλαε, ὅποταν δέῃ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ τῆς
 πτερώσεως διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ
 χαμαὶ βαδίζειν, ἀπολέσαντα τοὺς δακτυλίους ἐκείνους ἅπαν-
 τας ἀπορρέοντάς τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ καὶ τοῦτο ἱκανὸν,
 ἀντὶ πάντων θησανυρῶν, καὶ Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι
 μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς ᾗτήσατε r), τοιοῦτοις οὔσι, καὶ
 ταῦτα, φιλοσοφίαν ἐπαινοῦντες.

r) ᾗτήσατε] ᾗτήσασθε male Q.⁴

paullo ante aut Creontes
 fuerint. Dolebitis ergo, ut
 credibile est, et displicebunt
 vobis domestica, tibi prae-
 sertim, Timolaë, cum idem
 tibi, quod Icaro, eventu-
 rum sit, ut solutis alis de
 caelo delapsus humi incedas,
 perditis illis omnibus, qui

de digitis defluxerint, annu-
 lis. Mihi vero hoc etiam
 pro thesauris omnibus, ip-
 saque Babylone, satis est,
 quod suaviter ridere pos-
 sum, quae vos petiistis,
 cum sint talia! eaque homi-
 nes, qui philosophiam lau-
 datis.

I.

ARGUMENTUM.

Conqueritur Glycera apud Thaida amicam, quod miles quisdam ipsi amatus se deserta ad alius meretriculae amorem transferit. Id Thais non insolens esse dicit, ab aliis ad alios se transferre amores, praesertim ubi, ut nunc factum sit, artes magicæ accesserint.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

- 1 ΓΛΥΚ. Τὸν στρατιώτην ἐκείνον α), Θαῖ, τὸν Ἀκαρνᾶνα, ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον β) εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἠγάσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρυφον λέγω, τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἣ ἐπιλέλῃσαι τὸν ἄνθρωπον γ);

ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα δ), ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέ-

α) ἐκείνον] quod vulgo abest, cum Schm. restitui e 2955. probatum Belino. β) Ἀβρότονον] „Ἀβροτόνων marg. A. 1.“ Ἀβρότανον 2955. Bel. γ) ἄνθρωπον] „ἄνθ J. per compendium.“ δ) οἶδα] „εἶδα J.“

DIALOGI MERETRICII.

GLYCERA ET THAIS.

Glyc. Militemne istum, cum chlamyde, illum ergo Thais, Acarnanem, qui nosti, an hominis oblita es? Abrotonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpuratum illum dico, *Thais.* Quin novi, Glycerium, et potavit nobis-

παι ε) μεθ' ἡμῶν f) πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τοῦτο; p. 280. ἰσχυρὴ γάρ τι περὶ αὐτοῦ διηγέσθαι.

ΓΑΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ παμπόνηρος, φῆλη δοκοῦσα εἶναι, ἀπίσπασεν ἀπ' ἐμοῦ ὑπελθοῦσα g).

ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκείνος οὐ πρόξεστι, Γοργόναν δὲ ἐταῖραν h) πεποιήται;

ΓΑΥΚ. Ναί, ὦ Θαί, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐ μετρίως μου ἤψατο.

ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ ι) εἰωθὸς γίγνεσθαι κ) ὑφ' ἡμῶν l) τῶν ἐταίρων. οὐκ οὐκ m) χρὴ οὔτε ἀνισθῆναι ἄγαν, οὔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ. οὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῇ πρότερον ἐμίμψατο, καίτοι φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ 2 ἐπῆνεσεν αὐτῆς ὁ στρατιώτης οὗτος, ἐκτός εἰ μὴ παντάπασι τυφλὸς ἐστίν, ὃς οὐχ ἑωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτὴν ἁραιὰς n) ἔχουσαν, καὶ ἐπιπολὺ τοῦ μετώπου ἀπρηγμένας.

e) συνεπίε] „συνέπει FL.“ f) ἡμῶν] „recte Par. Ἰμῶν FL. Fr. Hag. J. Ald. Bas. 1. Salm.“ Etiam Bas. 3. ἡμῶν, quasmquam Micylus ibi reddit nobiscum. g) ὑπελθοῦσα] Sic monente et docente Bastio Epist. Crit. p. 248. edidi e Vat. 87. pro vulg. ὑπαγαγοῦσα, quod illius est glossema. Cf. Diell. Marr. XIII, 1. h) ἐταῖραν] Non variatur in accentu. i) ἀλλὰ] „ἀλλ“ 1955. k) γίγνεσθαι] γίνεσθαι idem. l) ἡμῶν] „Bene sic Par. ceteraeque. Ἰμῶν male J. cum V. 2.“ m) οὐκ οὐκ] Sic Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. et Hag. Οὐκ οὐκ nescio unde Reitz. et recent. Redde ad verbum: Non igitur par est neque — neque —. n) ἁραιὰς] Sic recte Edd. veit. Sed ἁραιὰς ineptissime Reitz. et recent.

cum superiore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura.

Glyc. Gorgona illum sceleratissima, quae amica tum videbatur esse, dolo se insinuans a me abstraxit.

Thais. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adscivit Gorgonam?

Glyc. Ita sane, Thais, nec mediocriter illa me res movit.

Lucian. Vol. VIII.

Thais. Malum istuc quidem, Glycerium, at nihil praeter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa accusavit olim, quamvis essetis amicae. Verum illud miror, quid probaverit in illa hic miles, nisi plano caccus est, qui non viderit, capillos illam raros habere, et multum a fronte abdu-

p. 281. τὰ χεῖλη δὲ πλωδῶν, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος λεπτός, καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ῥίς μακρά. ἐν μόνον, εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ μειδιᾷ πάνυ ἐπαγωγόν.

ΓΛΥΚ. Οἶε γάρ, ὦ Θαῦ, τῷ κάλλει ἡρῆσθαι ο) τὸν Ἀκαρνᾶνα; οὐκ οἶσθα, ὡς φαρμακὶς ἡ Χρυσάριον ἡ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλὰς τινὰς ᾠδὰς ἐπισταμένη, καὶ τὴν σελήνην κατὰγονσα; φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτεσθαι τῆς νυκτός. ἐκείνη ἐξέμηνε τὸν ἄνθρωπον, πιεῖν τῶν φαρμάκων ἐγγέασα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.

ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκέριον, ἄλλον τρυγῆσεις, τοῦτον δὲ χαίρειν ἔα.

ο) ἡρῆσθαι.] „ἡρᾶσθαι Fl.“

ctos. Labia autem livida ei sunt atque cadaverosa, cervix tenuis, eminentibus in ea venis, et nasus longus. Unum modo habet, quod procera est, et recta, et illecebrosus quiddam ridet.

Glyc. Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem? Non nosti, veneficam esse Chrysarium illius matrem, Thessalas quasdam incanta-

tionones quae sciat, ac deducat lunam? Ajunt vero, illam etiam volare noctu. Ista in furorem vertit hominem, temperatis, quae biberet, venenis. At nunc ipsam sibi habent vindemiam.

Thais. Nempe tu, Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis. Hunc quidem valere jube.

II.

p. 281.

ARGUMENTUM.

Myrtium cum Pamphilo suo expostulat, quod eum audiverit aliam esse uxorem ducturum. Sed certior facta, vanam hanc fuisse suspicionem, e mero errore natam, respiscit et in gratiam redit cum amatore.

MYRTION, ΠΑΜΦΙΛΟΣ ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

ΜΥΡΤ. Γαμήϊς, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φεῖδωνος ρ) τοῦ ναυ- ¹
κλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγαμηκέναι φασὶν q). οἱ
τοσοῦτοι r) δὲ ὄρκοι, οὓς ὤμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν
ἀκαρεῖ πάντα οἶχεται, καὶ ἐπιλέλῃσαι Μυρτίου νῦν, καὶ
ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὁπότε κύω μῆνα ὄρθοον ἤδη. τοῦτο
γούν καὶ μόνον ἐπιδράμην τοῦ σου ἔρωτος, ὅτι μου τηλι-
καύτην πεποίηκας τὴν γαστέρα, καὶ μεταμικρὸν δ) παιδο-
τροφεῖν θέσεις, πρᾶγμα ἐταίρα βαρύντατον. οὐ γὰρ ἐκθήσω
τὸ τεχθέν, καὶ μάλιστα, εἰ ἄρῃεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφι- ^{p. 282.}
λον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τοῦ ἔρωτος· σοὶ
δὲ ὄνειδιτέ ποτε προσελθὼν ἐκείνος, ὥς ἄπιστος γεγέννησαι
περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτοῦ μητέρα. γαμήϊς δ' οὐ καλὴν παρ-

p) Φεῖδωνος] Sic per totum dialogum Cod. Vat. testante et probante Bastio Epist. Crit. p. 246. pro vulg. Φίλωνος etc. q) φασὶν] „φασὶν ἑγγύην Fl.“ r) τοσοῦτοι] „τοσοῦτοι male J.“ Sic etiam Ald. 2. s) μεταμικρὸν] Sic Ald. 1. 2. Hag. Ceterae μετὰ μικρὸν. Cf. supra De Dom. c. 22.

MYRTIUM, PAMPHILUS ET DORIS.

Myrt. Ducis, Pamphile, lo post alendus crit infans, Phidonis naucleri filiam: et negotium meretrici molestissimum. Neque enim, jam duxisse te ajunt: repetitum autem toties jusjurandum, et lacrimae, momento temporis abierunt omnia, et Myrtii nunc oblitus es, idque eo tempore, quod natum erit, exponam, cum octavum jam mensem fero nterum. Hoc nempe sed Pamphilum nominabo, quam perfidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu ventrem conciliasti, et paul-

lo post alendus crit infans, negotium meretrici molestissimum. Neque enim, quod natum erit, exponam, inprimis si virile secus erit: sed Pamphilum nominabo, habitura illum amoris mei solatium: tibi vero aliquando ad te accedens objiciet, quam perfidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces autem non pulchram tu quidem virginem. Vidi enim

p. 282. *Θένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἔναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς, οὐδέπω εἰδυῖα, ὅτι δι' αὐτὴν οὐκ ἔτι ὄψομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' οὖν πρότερον ἰδοῦ* 1) *αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἴδε, μὴ σε ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλαυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὀφῶσι· μᾶλλον δέ, τὸν Φεῖδωνα ἐώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτοῦ οἶσθα, ὥστε οὐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν.*

2 *ΠΑΜΦ. Ἔτι σου υ) ληρούσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσονται, παρθένους καὶ γάμους ναυκληρικοὺς δεξιούσης; ἐγὼ δὲ ἢ x) οἰμὴν τινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φεῖδων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκεῖνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν αἰραίαν ἤδη γάμου; ἀλλ' οὐδὲ φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρὶ· μέμνημαι γὰρ, ὡς πρῶην ἐδικάσατο περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρὶ, οὐκ ἤθελεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ παρὰ τοὺς ναυτοδικὰς ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον, ὡς ὁ πατήρ*

1) ἰδοῦ] ἴδον priores omnes. u) Ἔτι σου] Ἐς τί σοῦ etc. *Quousque te nugantem audiam?* conj. Jacobs. in Addit. ad Gollert Editionem Dionys. De Compos. p. 251. Verum bene se habent vulgata, modo interrogative cum interpretibus capiuntur, quod editores fere neglexerunt. x, ἢ] „omittit J. addit Hag. Par. Fl.“

illam nuper Thesmophoriis cum matre, cum nondum scirem, illius me opera non amplius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam contemplare, et faciem, et oculos adaspice; nec aegre ferto, si plane caecus habet, neque quod strabi sunt, et se invicem respiciunt. Quin Phidonem vidisti, patrem sponsae: faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam.

Pamph. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, au-

diam, virgines mihi et nauticas nuptias narrantem? Ego vero simamne an pulchram sponsam novi? aut Phidoni Alopecia (illum enim puto de dicere) filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim, nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri,olvere noluit. At ille ad eos, qui nautis jus dicunt, traxit hominem, et aegre solvit; ac ne sic quidem totum, ut pater dicebat. Si

ἴφασκέν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν ἰδέδοκτό γ) μοι, τὴν τοῦ Δημέου p. 182.
 θυγατέρα τὴν τοῦ z) πέρυσιν ἐστρατηγηκότος ἀφείς, καὶ
 ταῦτα, πρὸς μητρὸς ἀνεψιῶν οὖσαν, τὴν Φαίδωνος ἐγάμων
 ἄν; σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκουσας; ἢ συντέθεικας α) αὐτῇ,
 ὃ Μύρτιον, καινὰς τινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα;

ΜΥΡΤ. Οὐκ οὖν b) γαμεῖς, ὦ Πάμφιλε;

3

ΠΑΜΦ. Μένηνας, ὃ Μύρτιον, ἢ κραιπαλῆς c); καί-
 σοι χθὲς οὐ πᾶν ἐμεθύσθημεν.

ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτῇ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ p. 183.
 ὡς ἔρια d) ὠνήσατό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα, καὶ εὗξαιτο τῇ
 λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμοῦ, Λεοβίαν ἔφη ἐντυχοῦσαν αὐτῇ . . .
 μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῇ e), ὦ Δωρί, λέγε, ἅπερ ἀκήκοας, εἰ γε
 μὴ ἐπλάσω αὐτά.

ΔΩΡ. Ἄλλ' ἐπιτρεβείην, ὃ δέσπονα, εἰ τι ἐψευσά-
 μην· ἐπεὶ f) γὰρ κατὰ τὸ Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ

γ) ἰδέδοκτο] „ἰδέδοκτο marg. A. 1. W.“ z) τοῦ] „Articulo
 caret Fl.“ α) συντέθεικας] Correxī vulgatum vitium συν-
 τέθηκας, sic volentibus Reitzio et Seagero. Sed totum locum
 Schmiederus, auctore Belino, sic e Cod. 2955. edidit: ἢ τινὰς
 σταντῇ, ὃ Μύρτιον, καινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχοῦσα ἔθεός;
 b) Οὐκ οὖν] Οὐκοῦν οὐ vulgo. Sed οὐ abest a Fl. Hinc ego
 jam omisso οὐ scripsi οὐκ οὖν, non ergo? c) κραιπαλῆς]
 Post hanc vocem cum Gesneri versione malui interrogationem
 notare, quam fuitam sententiam, ut in Edd. vulgo factum.
 d) ἔρια] ἔριον 2955. e) αὐτῇ] αὐτῇ 2955. et sic scripsit
 Pritzsch. Quaestat. Luce. p. 62. ubi de formula μᾶλλον δὲ agit.
 f) ἐπεὶ] „ἐπὶ male J. sola.“ Sic etiam Ald. 2. quamquam
 per compendium.

vero uxorem ducere mihi
 decretum esset, relicta nem-
 pe Demecae filia, ejus, qui
 superiore anno duxit exer-
 citum, eaque consobrina mea,
 Phidonis puellam ducerem?
 Tu vero unde ista audisti?
 An ipsa tibi, Myrtium finxisti
 novas, quibuscum zelotypia
 tua deinde pugnet, larvas?

Myrt. Igitur uxorem non
 ducis, Pamphile?

Pamph. Furis, Myrtium,
 an ebria es? Certe heri non
 plane fuimus ebrii.

Myrt. Doris me ista in
 dolorem conjecit. Missa
 enim, ut lanas mihi emeret
 ad ventrem, et votum pro
 me Lucinae nuncuparet, Les-
 biam ait sibi obviam fac-
 tam... Quin tute huic, Dor-
 ris, quae audiisti, dicito, ni-
 si ea confinxisti.

Dor. At ego dispeream,
 hera, si quid mentita sum.
 Cum enim prope Prytaneum
 essem, obviam mihi fuit

p. 283. μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα, καὶ φησιν, ὁ ἐραστής ὑμῶν ὁ Πάμφιλος γαμῆ τὴν Φεῖδωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπιστοίην, ἡξίου με παρακύψασαν ἐς τὸν στενωπὸν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεστεμμένα g), καὶ αὐλητρίδας, καὶ θόρυβον, καὶ Τρέναιον ᾄδοντάς τινας.

ΠΑΜΦ. Τί οὖν; παρέκνυψας, ὦ Δωρί;

ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη.

4 ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπάτην. οὔτε πάντα ἡ Λεσβία, Δωρί, πρὸς σὲ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τάληθ' ἀπήγγελκας Μυρτίφ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε· οὐδὲ h) γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήσθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὅποτε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ δὲ τοῦ γέγονος Ἀρισταίνετου υἱός, γαμῆ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἔταρα οὔνεις; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἴτα ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥστε οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕστερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, αὐθις

g) κατεστεμμένα] κατιστεφανώμενα 2955. quod glossema corrigi Belinus vult κατιστεφανώμενα. Rectius dixisset κατιστεφανώμενα, accentu tantum mutato. h) οὐδὲ] οὔτε priores Edd. Cf. supra Navig. c. 27. ubi ejusdem generis vitium correctum i) δ] „omittit Pl.“

Lesbia, quae subridens dicebat, *Amator vester Pamphilus Phidonis ducit filiam*. Si vero non crederem, jubebat me vestrum in angustum inspicere, ac videre sertis exornata omnia, et tibicinas, ac tumultum, et Hymenaeum canentes aliquos.

Pamph. Quid ergo? Num inexististi, Doris?

Dor. Omnino, et vidi omnia, ut praedixerat.

Pamph. Disco, quid erraveritis. Non omnia apud te, Dori, mentita est Lesbia: et tu veranarrasti Myr-

tio. Verum turbatae frustra estis. Neque enim apud nos nuptiae. Verum jam recordor, quod heri e matre audivi, cum a vobis domum redissem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, aequalis, Charmides, vicini nostri Aristaei filius, uxorem jam ducit, et frugi est. Tu vero quamdiu es cum meretrice?* Haec aure parum attenta cum ex illa audissem, obdormivi: deinde mane domo egressus sum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rursus abi-

ἀπὸ τοῦ ὧς, ὡς Δωρί, ἀκριβῶς ἰδὲ k), μὴ τὸν στενωπὸν, p. 283.
ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτεῖρα ἐστὶν ἡ κατεστεμμένη· εὐρήσεις
γὰρ τὴν τῶν γειτόνων.

MYRT. Ἀπέσπασας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηξάμην γὰρ ἄν,
εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο.

PAMPH. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω μανείην, ὡς
ἐκλαθέσθαι Μυρτίου, καὶ ταῦτα, ἥδη μοι κυούσης παιδίον.

k) ἰδὲ] „εἶδε marg. A. 1.“

Dori, et accurato inspicere, phile. Suspendere enim
non angiportum, sed januam, me, si quid tale fieret.
utra coronata sit. Invenies Pamph. Sed nihil factum
enim, esse vicinorum. est. Neque ita ego insaniam,
ut obliviscar Myrtii, idque

Myrt. Servasti me, Pam- ferentis ex me uterum.

III.

p. 284.

ARGUMENTUM.

*Meretrix a matre egena admonetur, ne in amatorem suum as-
perior sit et insolentior, sed in ira quantumvis iusta modum
quendam teneat.*

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

MHT. Ἐμάνης, ὦ Φίλιννα, ἥ τί ἐπαθες ἐν τῷ ξυμ- 1
ποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἔωθεν l) δακρύων,
καὶ διηγῆσατό μοι, ἃ ἐπαθεν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσθαι γάρ σε,
καὶ ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτοῦ διακωλύον-
τος, καὶ μεταταῦτα m) φιλῆσαι Λαμπρίαν τὸν ἐταῖρον αὐ-

l) ἔωθεν] Sic e Cod. 2955. pro vulg. ἔωθε. m) μεταταῦτα]
Sic Ald. 1. 2. Hag. pro vulg. μετὰ ταῦτα.

MATER ET PHILINNA:

Mat. Furebasne, Philinna, narravit. Ebriam te fuisse,
aut quid tibi erat heri in progressamque in medium,
convivio? Venit enim ad se licet prohibente, saltas-
se: ac deinde osculum de-
et, quae perpersus a te esset, disse sodali ipsius Lampriac:

p. 284. τοῦ, καὶ ἐπεὶ ἐχαλέπηνέ σοι, καταλιποῦσαν αὐτόν, ἀπει-
θεῖν πρὸς η) τὸν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκείνον· ἐαν-
τὸν ο) δὲ ἀποπνίγεσθαι, τούτων γιγνομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς
νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάθευδες μετ' αὐτοῦ ρ). καταλιποῦσα δὲ
δακρύοντα, μόνῃ ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος κατέκεισο ἄδου-
σα, καὶ λυποῦσα ἐκείνον.

2 ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτοῦ σοι, ὦ μήτηρ, οὐ διηγῆσατο. οὐ
γὰρ ἂν συνηγόρευες q) αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμοῦ γε
ἀφήμερος r) ἐκοινολογεῖτο Θαΐδι τῇ Λαμπρίου ἐταίρῳ, μη-
δέπω ἐκείνου παρόντος· ἐπεὶ δὲ χαλεπαίνουσαν εἶδὲ με, καὶ
διένευσα αὐτῷ οἷα ποιεῖ, τοῦ αὐτὸς ἄκρου ἐφαιψάμενος, ἀνα-
κλάσας τὸν αὐχένα τῆς Θαΐδος ἐφίλησεν οὕτω προσφυσῶς,
ὥστε s) μόλις ἀπέσπασε t) τὰ χεῖλη· εἴτ' ἐγὼ μὲν ἰδάνκρυνον,
ὃ δὲ ἐρέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαΐδα πολλὰ πρὸς τὸ οὖς ἔλεγε,
καί' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ ἡ Θαῖς ἐμειδία u), βλέπουσα πρὸς
p. 285. ἐμέ· ὥς δὲ προσιόντα x) ᾗσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκο-

n) ἀπειθεῖν πρὸς] ἐπειθεῖν ἐς Schol. ο) ἐαυτὸν] αὐτόν
Schol. ρ) μετ' αὐτοῦ] vulgo absunt. Sed adsunt apud
Schol. et in Codd. Vau. unde Bastius Ep. Crit. p. 164. ea
restituenda censuit. Eundem pleonasmum habes supra I, 1.
infra VI, 2. IX, 1. De Mort. Peregr. c. 12. et alibi. q) συ-
νηγόρευες] „Sic Par. etc. Συνηγόρευς alios habere ajunt Coll.“
r) ἀφήμερος] „ἀφήμερος marg. A. 1.“ s) ὥστε] „ὃς τε J.“
t) ἀπέσπασε] Sic Bip. et Schm. e 2955. Salm. et Bas. 4.
cum quibus faciunt Ald. utraque cum Bas. 1. et 3. Ἐπέσπασε
Reitz. nescio an ex Hag. ubi sic legitur. u) ἐμειδία]
ἐμειδίασε 2955. x) προσιόντα] „recepi ex Pell. Προϊόντα
Edd.“

cumque graviter id ferret,
se relicto, abiisse ad Lam-
prian, eumque amplexatam
esse: se vero hisce factis
enecari. Verum neque no-
ctu, puto, cum ipso cubui-
sti, sed plorantem relinquens
sola jactuisti in proximo le-
ctulo, canens, molestia illum
afficiens.

Phil. Nimirum quæ ipse
fecerit, mater, non enarra-
vit. Nequo enim caussam
illius, contumeliosi hominis,
ageres, qui me relicta ser-

mones misceret cum Thaide,
amica Lampriae, cum ille
nondum adesset. Cum vero
acgre me ferro videret, nu-
tu, quid ageret, significan-
tem; extrema Thaidis aure
prehensa, reflexaque cervi-
ce, ita arcte illam osculatus
est, vix ut labia retraheret.
Tum plorare ego; at iste
ridere, et multa in aurem
dicere Thaidi, contra me
scilicet. Ac subridebat Thais,
ad me respiciens. Cum vero
advenientem sentirent Lam-

ρέσθησάν ποτε φιλοῦντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὁμῶς παρ' αὐ- p. 285.
 τὴν κατεκλίσθην γ), ὡς μὴ καὶ τοῦτο προφασίζοιτο ὕστερον·
 ἢ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο πρώτη ἀπογυμνοῦσα ἐπι-
 πολὺ τὰ σφυρὰ, ὡς μόνη καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύ-
 σατο, ὁ Λαμπρίας μὲν εἰσίγα, καὶ εἶπεν οὐδέν· Δίφιλος δὲ
 ὑπερεπήνε το ἔυρυθμον, καὶ τὸ κεχορηγημένον, καὶ ὅτε εὖ
 πρὸς τὴν κισθάραν ὁ ποῦς z), καὶ τὸ σφυρὸν, ὡς καλὸν,
 καὶ ἄλλα μυρία, καθάπερ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαι-
 νῶν, ἀλλ' οὐχὶ Θαῖδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλουομένην ἡμῖν,
 οἷα ἐστὶ α). Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἔσκωπεν εὐθύς ἐς *) ἐμέ;
 εἰ γὰρ τις, ἔφη, μὴ αἰσχύνεται λεπτὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρ-
 χήσεται καὶ αὐτὴ ἐξαναστᾶσα b). τί ἂν λέγοιμι, ὦ μῆτερ;
 ἀνίστην γὰρ, καὶ ὠρχησάμην. τί γὰρ ἔδει ποιῆν; ἀνασχέ-
 σθαι, καὶ ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαῖδα ἐγὼ τυ-
 ραννεῖν τὸ συμπόσιον c);

ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ θυγάτερ, οὐδὲ φροντί- 3
 ζειν γὰρ ἐχρῆν· λέγε δ' ὁμῶς τὰ μετὰ ταῦτα.

ΦΙΛ. Οἱ μὲν οὖν ἄλλοι ἐπὶνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος

γ) κατεκλίσθην] „Sic Fl. J. etc. Κατεκλίσθην Par. Hag.“
 z) ποῦς] ποῦς vulgo Edd. vet. πνοῦς etiam Hag. Correxerat
 Reitz. α) οἷα ἐστὶ] Priores Edd. omnes οἷα ἐστὶ. *) ἐς]
 ἐπ' 2955. b) ἐξαναστᾶσα] „Al. ἀναστᾶσα Coll.“ c) τὸ
 συμπόσιον] τοῦ συμπόσιου 2955.

prian, et satiati tandem es-
 sent osculis mutuis; ego ta-
 men apud ipsum accubui, ne
 quid deinde haberet obten-
 tui. Surgens vero Thais
 saltabat prima, nudatis mul-
 tum talis, quasi pulchros so-
 la habeat; cumquo desiisset,
 tacente Lampria, et nihil
 dicente, Diphilus laudare
 numerosam saltationem et
 accommodatam choro, quam-
 que bene ad citharam pes
 congrueret, quam pulcher
 talus, et sexcenta alia, qua-
 si qui Sosandram laudaret
 Calamidis, non Thaida, quam
 tu quoque, qualis sit, nosti,

cum lavet nobiscum. Thais
 vero qualia statim in me je-
 cit? *Si quam*, inquit, *non*
pudet crurum exilitatis, sal-
tatum et ipsa surgat! Quid
 dicerem, mater? Surrexi
 nimirum, et saltavi. Quid
 enim facerem? ferrem, et
 confirmarem illius dictum,
 Thaida tyrannidem habere
 convivii paterer?

Mat. Ambitiosius quidem
 istuc, filia; nec enim curare
 oportebat: sed dic tamen,
 quid postea factum sit.

Phil. Alii laudabant. So-
 lus Diphilus supinum se ab-

p. 285. ὕπτιον καταβαλὼν ἑαυτὸν, εἰς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν, ἄχρι δὲ καμῶσα ἐπαυσάμην.

ΜΗΤ. Τὸ φιλῆσαι δὲ τὸν Λαμπριανὸν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ μεταβάσασιν περιπλέκεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾶς; οὐκ ἔτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια.

ΦΙΛ. Ἀντιλυπεῖν ἐβουλόμην αὐτόν.

ΜΗΤ. Εἴτα οὐδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἦδες, ἐκείνου θαυρόντος; οὐκ αἰσθάνη, ὦ θυγάτερ, ὅτι πτωχαὶ ἐσμεν, οὐδὲ μέμνησαι, ὅσα παρ' αὐτοῦ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὸν πέρυσιν χειμῶνα διηγάγομεν ἂν, εἰ μὴ τοῦτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτη ἐπιμυσε;

ΦΙΛ. Τί οὖν; ἀνέχωμαι δ) διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;

p. 286. *ΜΗΤ.* Ὁργίζου μὲν, μὴ ἀνθύρριζε δέ. οὐκ οἶσθα ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρωῶντες, καὶ ἐπιτιμῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλεπὴ αἰεὶ τῷ ἀνθρώπῳ γεγενῆσαι, καὶ ὅρα μὴ ε) κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἀπορρήξωμεν πάννυ τείνουσαι τὸ καλῶδιον.

δ) ἀνέχωμαι] ἀνέχομαι Bas. 1. 3. et Cod. 2955. Ceterum uno tenore, Τί οὖν ἀνέχ. Reitz. Τί οὖν, ἀνέχ. Edd. vet. Interrogandi notam posuerunt post οὖν Bip. et Schm. e) μὴ] *Dio-genian.* qui II, 8.). haec verba laudat, omittit μὴ, sed falso, ut observat *Boissonad.* ad *Nicet.* in *Add. Tom. II.* p. 435.

jecerat, lacunar respiciens, dum fatigata desinerem.

Mat. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculata es, et, transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec jam venia indigna sunt.

Phil. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere.

Mat. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hiemem

superiorem acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset?

Phil. Quid ergo, patiarne propter hoc, me contumeliose ab illo tractari?

Mat. Irascere, sed noli contra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant, eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos reprehendere? Tu vero aspera nimis semper in hominem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio, nimium contendendo funem rumpamus.

IV.

p. 286.

ARGUMENTUM.

Incantamentum sibi a maga quadam parari cupit Melitta, quo amatoris, quem a se defecisse suspicatur, amorem pristinum sibi restituat.

MELITTA ΚΑΙ ΒΑΚΧΙΣ.

ΜΕΛ. Εἰ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἷαι πολλὰι θείτα- 1
λαι λέγονται ἐπάδουσαι, καὶ ἐρασμίους ποιοῦσαι, εἰ καὶ
πάνυ μισομένην γυνὴ τυγχάνοι f), (οὕτως ὄναιο) παρα-
λαβοῦσα ἤκέ μοι. θοιμάτια γὰρ ὅλα g), καὶ τὰ χρυσία
ταυτὶ προεῖμην h) ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμέ αὐθις
ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμμίχην i), ὥς
νῦν ἐμέ.

ΒΑΚΧ. Τί φῆς; οὐκ ἔτι σύνεστιν k), (ἀλλὰ παρὰ τὴν
Σιμμίχην, ᾧ Μελίττα, οἷχεται Χαρίνος,) δι' ἣν τοσαύτας
ὀργὰς τῶν γονέων ἠνέσχετο l), οὐ βουλευθεὶς τὴν πλουσίαν
ἐκείνην γῆμαι, πέντε προικὸς τάλαντα, ὥς ἔλεγον, ἐπιφερο-
μένην; μέμνημαι l) γὰρ ταῦτά σου ἀκούσασα.

h) τυγχάνοι] τυγχάνει 2954. g) ὅλα] omitit 2954. h) ταυτὶ
προεῖμην] ταῦτα προοίμην (sic narrat Bel.) 2954. i) Σιμ-
μίχην] τὴν Σ. 2954. probante Bel. k) σύνεστιν] „σύνεστι
male Fl.“ Sic etiam 2955. quod placet Belino. Συνίσταται 2954.
Quae sequuntur, ἀλλὰ — Χαρίνος monente Fritzschio Quae-
stus. lucc. p. 176. parenthesi seclusi. l) ἠνέσχετο] ἐνέσχετο
Reitz. quem errorem recentt. emendarunt. l) μέμνημαι]
ἀπέμνημαι 2954. et 2955.

MELISSA ET BACCHIS.

Mel. Si quam nosti, mea
Bacchis, anum, quales esso
in Thessalia multae dicun-
tur, quae incantent et ama-
biles praesent, si qua etiam
valde exosa sit mulier; illa
assumta, ita beata sis! ad me
venito. Vestes enim integras
et hoc anrum lubens abji-
ciam, modo videam redeun-
tem ad me Charinum odio

Simmichen, uti nunc me,
habere.

Bacch. Quid ais? Non
amplius tecum est, sed ad
Simmichen, mea Melissa,
transiit Charinus, propter
quam tantas parentum iras
sustinuit, divitem illam re-
cusans ducere, quinque do-
tis talenta, uti dicebant, af-
ferentem? Ista enim ex te
audire memini.

p. 286. *ΜΕΛ.* "Απαντα ἐκεῖνα οἶχεται, ὦ Βακχὲ, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν οὐδ' *π)* ἐώρακα ὅλως αὐτὸν, ἀλλὰ πί-
νουςι παρὰ τῷ συνεφήβῳ Παμμένει αὐτὸς τε καὶ Σιμμίχῃ.

2 *ΒΑΚΧ.* Δεινὰ, ὦ Μέλιττα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ
ὑμᾶς διέστησεν; εἶκε γὰρ οὐ μικρὸν τοῦτ' εἶναι.

ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον οὐδὲ εἰπεῖν ἔχω. πρώην δὲ ἀνελ-
θὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρός τι ἀπαι-
p. 287. τήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) οὔτε μὲ προσέβλεψεν ἐξελ-
θὼν, οὔτε προσήκατο, ὡς ἔθος, προσδραμούσαν, ἀποσεισά-
μενος δὲ περιπλακῆναι θέλουσαν, "Απιθι, φησὶ, πρὸς τὸν
ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων γεγραμμένα ἐν
τῷ Κεραμεικῷ ἀνάγνωθι, ὅπου κατεστηλίτευται ὑμῶν τὰ
ὀνόματα. Τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφη, ἢ ποίαν στήλην λέ-
γεις; ὃ δὲ οὐδὲν ἀποκρινάμενος, οὐδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν
ἀποστραφείς. πόσα οἶμι ἐπὶ τοῦτον *π)* μεμνηγανῆσθαι με πε-
ρβάλλουσαν *ο)*, ἐπιστρέφουσαν, φιλοῦσαν ἀπεστραμμένον
τὸ μετάφρενον; ὃ δ' οὐδ' ὅπωςτιοῦν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ
μοι, φησὶν, ἐπὶ πλέον ἐνοχλήσεαις *ρ)*, ἅπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέ-
σαι νύκτες εἰδὼν.

π) οὐδ'] οὐδὲ 2955. *π)* τοῦτον] „τοῦτω Fl.“ *ο)* περιβάλλουσαν] περιλαμβάνουσαν 2955. et 2954. *ρ)* ἐνοχλήσεαις] Sic Schm. e 2955. probante Belino pro vulg. ὀχλήσεαις.

Mel. Abierunt ista, Bac-
chis, omnia: et quintus hic
dies est, quod omnino illum
non vidi: sed apud sodalem
ipsius Pammenen bibunt
ipse pariter ac Simmiche.

Bacch. Indigna perpete-
ris, Melissa. Sed quid vos
disjunxit? videtur enim non
parvum quiddam illud esse.

Mel. Totum nec ipsa ha-
beo dicere. Sed nuper re-
versus ex Piraceo (descen-
derat enim missu patris, de-
biti puto cujusdam exigendi
caussa) nec adspexit me in-
trans, nec admisit meo mo-
re accurrentem, sed ample-
cti volentem repellens, *Abi,*

inquit, *ad nauclerum Her-
motimum, aut scripta in pa-
rietibus in Ceramico lege,
ubi nomina vestra in pila
proscripta sunt. Quem tu mi-
hi, inquam, Hermotimum,
aut quam pilam narras?*
At ille nihil respondens, nec
coenatus, adversus jacuit.
Quas tu me putas admovis-
se illi machinas? amplexa
sum illum, convertere ad me
studui, dorsum aversi oscu-
lata sum. Ille vero ne qua-
litercunque quidem emolliri
se passus, *At si mihi, in-
quit, diutius molesta fueris,
jam statim, media licet no-
cte, abeo.*

BAKX. Ὅμως ἦδεις τὸν Ἑρμότιμον.

3

ΜΕΛ. Ἀλλά με ἴδοις, ὦ Βακχί, ἀθλιώτερον διάγου· p. 287.

σαν, ἣ νῦν ἔχω, εἰ τινα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα· πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρούνορος εὐθύς ᾤσαντος ἀνιγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμμενήμην ὅτι κατὰ τοίχου τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τοῦνομα ἐν Κεραμειῳ· ἔπειμα οὖν Ἀκίδα q) κατασκευομένην· ἣ δ' r) ἄλλο μὲν οὐδὲν εὗρε, τοῦτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμμένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῇ Διπύλῳ, Μελίττα φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐθις ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος φιλεῖ Μελίτταν.

BAKX. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων. συνήμω γάρ· λυπῆσαι τις θέλων τὸν Χαρίνον, ἐπέγραψε, ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα ἐπίστευσεν. εἰ δὲ που ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι. ἄπειρός ἐστι, καὶ παῖς ἔτι.

ΜΕΛ. Ποῦ δ' ἂν ἴδοις ἐκείνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἑαυτὸν, σύνεστι τῇ Συμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἔτι παρ' ἐμοὶ ζητοῦσιν αὐτόν· ἀλλ' εἰ τινα εὔροιμι s), ὦ Βακχί, γραῦν, οἷς ἔφην, ἀποσώσειεν t) ἂν θανέισα.

p. 288.

q) Ἀκίδα] Ἀκίδα Ald. 1. errore, opinor. r) ἣ δ'] ἣδ' priora Edd. s) εὔροιμι] εὔροισιν 2955. t) ἀποσώσειεν] ἀποσώσῃ γὰρ vulgo. Illud e 2955. restituerat Schmied. monente Belino.

Bacch. Tamen nosti Hermotimum.

Mel. At miserius me viventem, quam nunc habeo, videas, si quem ego naucleum novi Hermotimum. Verum ille sub galli cantum surgens mane abiit. Ego memineram, illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo visurum Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc solum scriptum ad dextram introeuntium versus portam geminam, Melissa amat Hermotimum, et paulo inferiori iterum, Naucleus

Hermotimus amat Melissam.

Bacch. Male sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus.

Mel. Ubi autem illum tu videas, qui se cum Symmicho incluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa enim sua me praesentia servaret.

4 *BAKX.* Ἔστω, ὃ φιλιότη, ὅτι χρησίμη φαρμακίς, *p. 282.* Σῦρα τὸ γένος, ὡμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἥ μοι ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα καὶ κείνων εἰκῇ, ὥσπερ Χαρίνος, διήλλαξε μετὰ μῆνας ὅλους τέσσαρας, ὅτε υ) ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ τῶν ἐπωδῶν ἤκεν αὐθις ἐπ' ἐμέ.

MEA. Τί δὲ ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἔτι μέμνησαι;

BAKX. Λαμβάνει μὲν οὐδὲ πολὺν κ), ὃ Μέλιτα, τὸν μισθόν, ἀλλὰ δραχμὴν καὶ ἄρτον· καὶ γ) ἐπικεῖσθαι δὲ δεῖ μετὰ τῶν αἰλῶν, καὶ ὀβολοὺς ἐπὶ τὰ, καὶ θεῖον z), καὶ δῆδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ κρατῆρα κεκεράσθαι α) δεῖ, καὶ πίνειν ἐκείνην μόνην b). δεήσει δὲ τι αὐτοῦ τοῦ ἀνδρός εἶναι, οἷον ἱμάτια c), ἡ κρηπίδας, ἡ ὀλίγας τῶν τριχῶν, ἡ τι τῶν τοιούτων.

MEA. Ἐχω τὰς κρηπίδας αὐτοῦ.

5 *BAKX.* Ταύτας κρεμάσασα ἐκ παττάλου ὑποθυμῇ τῷ θεῷ d), πάττουσα καὶ τῶν αἰλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει

u) ὅτε] „recte J. Bas. 1. Ὅτι Hag. Ὅ, τι Par.“ x) πολὺν] „πολλὸν J. male.“ Sic etiam *Ald.* 2. y) καὶ] omittit 2955. Deinceps ὑποκείσθαι conj. *Guyet.* z) θεῖον] „restitui ex *Fl.* et *Barthio.* Θύον cett. male.“ α) κεκεράσθαι] Sic *Bas.* 3. Cett. omnes κεκεράσθαι. b) μόνην] „μόνον J. et V. 2. Cett. in vulgato consentiunt.“ Sed ὅλην conj. *Jacobs.* Animadv. in *Eurip.* etc. p. 281. c) ἱμάτια] ὧν ἱματίου, *fimbriam pallii* maluit *Valckenar.* ad *Eurip.* *Hippol.* p. 223. d) θεῷ] „Sic *Fl.* Θύῳ cett.“

Bacch. Est, carissima, praeclantissima venesica, Syra genus, cruda adhuc et compacta, quae mihi Phanium, cum asperum se et ipse, ut nunc tibi Charinus, temere mihi praeberet, reconciliavit post quatuor integros menses, ubi ille incantationum beneficio ad me jam desperatam rediit.

Mel. Quid vero fecit anus, si adhuc meministi?

Bacch. Capit mercedem non multam, Melissa, sed drachmam et panem. Et ap-

positos esse oportet cum salibus etiam septem obolos, et odores sacros, et facem. Haec quoque anus sibi auferat. Et poculum temperatum esse oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes, aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo genere.

Mel. Habeo illius soleas.

Bacch. Has de clavo suspensas suffitu ex odoribus facto imbuat, de sale etiam aliquid in ignem conjicit,

δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ- 288.
 τοῦ κόλπου προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιστρέφει ἐπωδὴν τινα
 λέγουσα, ἐπιτρόχῳ τῇ γλώσση, βαρβαρικὰ καὶ φρικαῖδη
 ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' οὐ πολὺ Φανίας
 ἄμα, καὶ τῶν συνεφεήθων ἐπαιμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς
 Φοιβίδος, ἥ συνῆν, πολλὰ αἰτούσης ε), ἥκέ μοι τὸ πλεόν f)
 ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τοῦτό με σφόδρα κα-
 τὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μισηθρον ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ
 ἴχνος, ἐπὰν ἀπολάτοι, ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀρι-
 στερῷ ἐκείνης τὸν g) ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀριστε- 289.
 ρὸν ἔμπαιιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβίβηκά σοι, καὶ ὑπεράνω εἰ-
 μί. καὶ ἐποίησα, ὡς προσέταξε.

ΜΕΛ. Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βαχχί, κάλει ἤδη τὴν
 Σύραν. σὺ δέ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄριον καὶ τὸ θεῖον h), καὶ τὰ
 ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπωδὴν εὐτρέπιζε.

ε) αἰτούσης] αἰνώσης maluit Guyet. η) τὸ πλεόν] τί πλεόν;
 quam elegantem Courierii ad Asin. p. 180. conjecturam vellem
 profecto licuisset mihi in locum vulgatae lectionis, minus illius
 aptae, substituere. g) τὸν] „τὸ Fl. male.“ h) θεῖον] „tur-
 sus ex Fl. pro vulg. θύον.“

pronuntians simul nomina
 utriusque, et ipsius, et tuum.
 Tum prolatum de sinu rhom-
 bum intorquet, carmen si-
 mul volubili lingua dicens,
 barbarica horribiliaque no-
 mina. Haec tum fecerat,
 cum non ita multo post Pha-
 nias, sodalibus licet illum
 reprehendentibus, et mul-
 tum rogante, quicum adhuc
 fuerat, Phoebide, ad me ve-
 nit ab illo maxime incanta-
 mento adductus. Insuper ve-
 ro illud mihi valde odii con-
 tra Phoebidem excitandi re-

medium commendavit, ut
 observatum illius vestigium,
 cum primum illud reliquis-
 set, ipsa delerem, ita ut si-
 nistro illius meus dexter pes,
 sinister autem contra dextro
vestigio insisteret, dicerem-
 que, *conscendi te, et superior*
sum! ac feci, quod praece-
 perat.

Mel. Noli, noli cunctari,
 Bacchis. Voca mihi jam Sy-
 ram. Tu vero, Acis, panem
 et odores, et reliqua omnia
 ad incantationem compara.

ARGUMENTUM.

Tacta narratio de monstruoso feminae cum femina coitu.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

- 1 ΚΛΩΝ. *Καινὰ περὶ σοῦ ἀκούομεν, ὦ Λέαινα, τὴν Λεσβίαν i) Μέγιλαν τὴν πλουσίαν ἐρᾶν σοῦ, ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς k) οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιοῦσας μετ' ἀλλήλων. τί τοῦτο; ἡρυσθίας; ἀλλ' εἰπέ, εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν l).*

ΛΕΑΙ. *Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ· ἀλλόκοτον γάρ τί ἐστι.*

ΚΛΩΝ. *Πρὸς τῆς κουροτρόφου, τί m) τὸ πρᾶγμα, ἧ τί βούλεται ἡ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε, ὅταν συνῆτε n); ὄρες; οὐ φιλεῖς με· οὐ γὰρ ἂν ἀπεκρύντου τὰ τοιαῦτα.*

ΛΕΑΙ. *Φιλῶ μὲν σε o), εἰ καὶ τινα ἄλλην· ἡ γυνή δὲ δεινῶς ἀνδρική ἐστιν.*

- 2 ΚΛΩΝ. *Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μὴ τις ἐταιρίστρια τυγχάνει οὕσα· τοιαύτας γὰρ ἐν Λεσβῷ λέγουσιν*

i) *Λεσβίαν*] ἀσεβῆ 2954. e scholio, ut putat *Belin.* k) καὶ συνεῖναι ὑμᾶς] καὶ σε συνεῖναι αὐτῇ 2955. Pro ὑμᾶς in J. ἡμᾶς legitur. l) ἐστίν] abest a 2955. recte, ait *Belin.* idemque ut suspectum notavit *Schmied.* m) τί] ἃ, τι 2955. n) ὅταν συνῆτε] ὅταν καὶ συνῆτε 2954. o) μὲν σε] Alteram vocem, quae vulgo aberat, restituit *Schm.* e 2955. probante *Belino.*

CLONARIUM ET LEAENA.

Clon. Nova de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incensam, et coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuisti? verum dic, an vera sint ista?

Leae. Vera, Clonarion, sed pudet me: est enim absurdum quiddam.

Clon. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut

quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis? Vides? non amas me: neque enim talia celares.

Leae. Amo equidem te, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est.

Clon. Nondum, quid dicas, intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbi esse ajunt

γυναῖκας ἀρξένωπούς p); ὑπὸ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελούσας p. 289. αὐτὸ q) πάσχειν, γυναιξὶ δὲ αὐτὰς πλῆσαιζούσας, ὥςπερ ἄνδρας.

ΛΕΑΙ. Τοιοῦτόν τι r).

ΚΛΩΝ. Οὐκοῦν, ὦ Λαίνα, τοῦτο αὐτὸ καὶ δηγήσαι, ὅπως μὲν ἐπεῖρα τοπρῶτον ε), ὅπως δὲ καὶ συνεπεισθῆς ι), καὶ τὰ μετὰ ταῦτα υ).

p. 290.

ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτοῦσαι αὐτὴ τε καὶ Δημόνασσα ἢ Κορινθία, πλουτοῦσα δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμότεχος οὔσα τῇ Μεγίλλῃ, παρέλαβόν x) με καθαρίζον αὐταῖς ἐπὶ δὲ ἐκιδάρισα, καὶ ἄωρι γ) ἦν, καὶ ἔδει καθέυδειν, αἱ δὲ z) ἐμέθυον, Ἄγε α) δὴ, ἔφη, ὦ Λαίνα, ἡ Μίγλλα, κομᾶσθαι γὰρ ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθειδε μεθ' ἡμῶν μέση ἀμφοτέρων.

ΚΛΩΝ. Ἐκάθειδες; τὸ μετὰ ταῦτα b) τί ἐγένετο;

p) ἀρξένωπούς] aberat ab Edd. restitutum a Bel. et Schm. e 2955. q) αὐτὸ] αὐτὰς male 2955. r) Τοιοῦτόν τι] Sic Schm. ex eodem pro τοιοῦτό τι. s) τοπρῶτον] Sic Ald. 1. 2. Hag. In reliquis τὸ πρῶτον, ut et infra c. 3. in. et fere ubique. t) συνεπεισθῆς] συγ' ἐπεισθῆς conj. Valckenar. ad Eurip. Hippol. p. 302. u) μετὰ ταῦτα] „Sic Fr. Salm. Hag. Fl. etc. Μετὰ τοῦτο Par. Mῆν ταῦτα J.“ x) Πότον — παρέλαβον] Sic cum Bel. et Schm. e 2955. totum locum explevimus, qui vulgo sic legebatur: Πότον τινὰ συγκροτοῦσαι αὐτὴ, καὶ Δημόνασσα ἢ Κορ., πλουσία δ. κ. αὐτὴ, κ. ὁμ. τῇ Μεγ., παρελίσσασθαι. γ) ἄωρι] ἄωρις 2955. z) αἱ δὲ] Sic Bel. et Schm. e 2955. pro vulg. καὶ. a) Ἄγε] Ἄκουε 2954. b) ταῦτα] „abest in J. adest in cett.“ τοῦτο 2955. quod nescio an praefert Jacob. ad Toxar. p. 119. idque tum non, credo, temere.

mulieres masculas, quae viros quidem pati recusent, ipsae vero mulieribus fruantur, ut viri.

Leae. Tale quid est.

Clon. Ergo, mea Leae, illud ipsum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo tibi persuasum sit, et quae sequuntur.

Leae. Convivium instituerant et ipsa, et Corinthia Demonassa, dives et ipsa,

Lucian. Vol. VIII.

atque eandem artem, quam Megilla, exercens: assumserant autem me, quae cithara ipsas oblectarem. Cum autem cecinisset, et serum esset, atque tempus eundi cubitum, essentque bene potae, Age sane, mea Leae, inquit Megilla, dormiendi jam tempus est, hic apud nos cuba utrarumque media.

Clon. Accubuisti ergo: deinde quid actum est?

O

3. *ΛΕΑΙ. Καταφιλον c) με τοπρωτων ὥσπερ οἱ ἄνδρες,*
p. 290. οὐκ αὐτὸ d) μόνον προσαρμόδουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοί-
γουςαι τὸ στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τοὺς μαστοὺς ἐθλι-
βον e) ἡ Δημώνασσα δὲ καὶ ἔδανκε f) μεταξὺ καταφιλοῦ-
σα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἶη g). χρό-
νος δὲ ἡ Μέγίλλα ὑπόθερμος ἦδη οὖσα, τὴν μὲν πηνή-
κην h) ἀφείλετο i) τῆς κεφαλῆς, ἐπέκειτο δὲ πάνυ ὁμοία,
καὶ προσφύης, καὶ ἐν χρόνῳ k) ὤφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ
σφόδρα l) ἀνδρώδεις τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· κἄγω m)
εἰκράχθην ἰδοῦσα. ἡ δὲ, Ὡ Λεαίνα, φησιν, ἰώρακας ἦδη
οὕτω καλὸν νεανίσκον; Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ γε, ἔφη ἐγὼ,
νεανίσκον ἐνταῦθα p), ὦ Μέγίλλα. Μὴ καταθῆλυνέ με o),
p. 291. ἔφη, Μέγίλλος γὰρ ἐγὼ λέγομαι p), καὶ γεγάμηκα πρόπαλαι

c) *Κατεφιλον*] Sic *Bel. et Schm.* c. 2955. pro vulg. *ἐφιλον*.
 d) *αὐτὸ*] Vulg. *αὐτὰ* correxi. monitu *Bastii* Epist. Crit. p. 135. quod jam vellem etiam Charon. c. 6. in verbis οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον *Jacobsii* elegantissimo judicio fecissem. Cf. infra *Dial.* VI, 4. VIII, 2. *Somn.* s. VII. c. 9. Omnino vid. *Adnot. ad Hermot.* c. 45. *Tom.* IV. p. 430. et *Pro Imagg.* c. 20. *Tom.* VI. p. 445. H. l. nisi fallor — nam iuvans simpliciter pronuntiata est sententia — assentitur etiam *Fritzsch.* *Quaestat.* p. 204. e) *ἐθλίβον*] 2955. habet *ἀπέθλιβον*, probante *Belino*. Idem Codex supra exhibet *περιέβαλον*. f) *ἔδανκε*] *Idem* Codex supra exhibet *περιέβαλον*. g) *εἶη*] ὥν εἶη vult *Bel.* h) *πηνήκην*] „recte *Fl. Par. Fr. Hag. Salu. Πηνήκην* male *Ven.* utraque. *Alibi πηνήκην*.“ Cum vulgata facit *Ald.* 1., sed 2. habet *πηνήκην*. i) *ἀφείλετο*] *ἀφείλε* 2955. k) καὶ ἐν χρόνῳ] *ἐν χρόνῳ* δὲ, sine καὶ, 2955. l) *σφόδρα*] πάνυ id. m) *κἄγω*] Sic *Schm.* ex eodem pro vulg. καὶ ἐγὼ. n) *Ἄλλ' οὐχ* — *ἐνταῦθα*] Sic *Schm.* ex eod. pro vulg. *Ἄλλ' οὐχ ὁρῶ, ἔφη, ἐντ. νεαν.* o) *Μὴ καταθῆλυνέ με*] *Μὴ με καταθῆλυνε* *Schm.* ex eod. p) *λέγομαι*] *ὀνομάζομαι* 2955. *Bel.*

Leae. Exosculabantur me primum ut viri, non ipsa modo applicantes labia, sed os etiam aliquantum aperientes: amplexabantur, operimebant papillas: Demonassa autem inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi vellet, nondum conjicere. Tandem Megilla, quae jam incaluisset, ficticiam de capite comam aufert; impositam au-

tem habebat valde similem et bene applicitam; atque apparet accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athletae, detonsa, ut ego ipso aspectu perturbarer. At illa, *Mea Leaena*, inquit, *vidistine jam pulchrum adeo juvenem?* Ego vero, inquam, *non video hic juvenem, Megilla.* Noli me, inquit, *facere feminam.* Megillus enim vocor, et olim duxi hanc De-

ταύτην τὴν γ) Δημώνασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, p. 291. ὦ Κλωνάριον, ἐπὶ τούτῳ ρ), καὶ ἔφην, Οὐκοῦν σὺ, ὦ Μέγилле, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸν Ἀχιλλέα φασὶν ἐν ταῖς παρθένοις κρυπτόμενον σ) ταῖς αἰουργοῖς; καὶ τὸ ἀνδρεῖόν δὲ ἐκεῖνο ι) ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημώνασσαν ὅπερ υ) οἱ ἄνδρες; Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λαίωνα, οὐκ ἔχω· δέομαι x) δὲ οὐδὲ πάνυ αὐτοῦ. ἴδιον δὲ τίνα τρέπον ἡδῶ γ) παραπολὺ ὁμιλοῦντα ὄψει με. Ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἴ, ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρω ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἡγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Οὐ, φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. ἤκουσα, ἔφην ἐγὼ, τῆς 4 Βοιωτίας αὐλητρίδος Ἰσμηνοδώρας, διηγούμενης τὰ Ἐφεστρία z) παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ· ὁ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας

q) τὴν] aberat vulgo ab Edd. Sed admiserunt Bip. et Schm. ex eod. Cod. monente *Belino*. ρ) τοῦτ'φ] τοῦτο 2955. σ) κρυπτόμενον] „κρυπτόμενος *Gesn.*“ Levius hoc conjectum, etsi non e 2955. correxeris locum cum *Bel.* et *Schm.* Vulgo enim legebatur — φασὶν κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις sine ultimis duabus vocibus. De re cf. De Salt. c. 46. ι) δὲ ἐκεῖνο] Priorem voculam, vulgo omissam, interjeci e 2955. licet invito *Belino* et tacente omnino *Schmiedero*. υ) ὅπερ] ἀπερ 2955. *Bel.* *Schm.* contra rei, quae agitur, naturam, ni fallor. x) δέομαι] „δέομαι J. male.“ Sic et *Ald.* 2. y) ἡδῶ] αἰδῶ 2955. errone sit an glossema dubitat *Belin.* z) Ἐφεστρία] „Nihil variant Edd. *Ἠφαίστεια Palm.*“ Idem *Palm.* conj. etiam ἐφ' ἑστία. *Gesn.* ἐφέστια, quod aliquatenus confirmatur lectione Cod. 2955. ἐπαῶρια, tanquam illius glossemate. Nihilominus maluit *Belin.* *Ἐφωτίδια*, Thespiensium festum, de quo affert *Athenaeum* L. XIII. p. 561.

monassam, et mea uxor est. Risi ego hoc, Clonarium, et, Tu igitur, Megille, inquam, vir eras insciis nobis, sicut Achillem dicunt inter virgines delituisse contactum vestibus purpureis? et illud habes, quo viri censentur, et Demonassae facis, quod viri? Illud equidem, inquit, Leaena, non habeo: sed neque omnino illo indigeo: sed proprio quodam modo et multum jucundiore coeuntem me

videbis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales multi esse dicuntur, habentes utraque? Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic ego, Audivi, inquam, Boeotiam tибicinam, Iemenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vatem optimum: puto, Ti-

- p. 291. τοῦνομα. μὴ οὖν καὶ σὺ τοιοῦτόν τι α) πέπονθας; Οὐκ-
ουν b), ὦ Λέαινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθην μὲν ὁμοία ταῖς
p. 292. ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὰλλα c)
πάντα, ἀνδρός ἐστὶ μοι. Καὶ ἱκανὴ γοῦν σοι, ἔφη, ἐπι-
θυμία. Πάρεχε γοῦν, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ
γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με d) τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀν-
τί τοῦ ἀνδρείου, ἀλλὰ πάρεχε, ὅψει γάρ. παρέσχον e), ὦ
Κλωνάριον, ἰκετενούσης πολλὰ, καὶ ὄρμον τινά μοι δούσης
τῶν πολυτελῶν, καὶ ὀθόνας τῶν λεπτῶν. εἴτα ἐγὼ f) μὲν,
ὥσπερ ἄνδρα περιέβαλον g)· ἡ δὲ ἐφίλει τε, καὶ ἐποίησεν h),
καὶ ἡσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι ἐς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι.

ΚΛΩΝ. Τί ἐποίησεν, ὦ Λέαινα; ἢ τίνα τρόπον; τοῦτο
γάρ μάλιστα εἰπέ.

ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥστε μὰ ἰ)
τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

- a) μὴ οὖν καὶ σὺ τοιοῦτόν τι] Sic 2955. *Bel. Schm.* pro vulg.
μὴ οὖν τι καὶ σὺ τοιοῦτο. b) οὐκ οὐν] οὐκ 2955. c) τὰλλα]
Sic tandem rescripti secundum constantem Edd. vett. rationem
pro τὰλλα, quam formam *Reitz.* et recentt. ediderant.
Et sic in posterum faciam tacite, ubi Edd. vett. conspirave-
rint. d) γνώσῃ οὐδὲν ἐνδέουσάν με] μαθήσῃ οὐδὲν δέου-
σάν μου 2955. e) παρέσχον] μὲν addit 2955. f) εἴτα ἐγὼ]
εἰς ἐγὼ 2955. *Bel. Schm.* g) περιέβαλον] Sic 2955. *Bel.*
Schm. pro vulg. περιελάμβανον, pro quo in *Ald.* 2. et *J.* male
περιελάμβανον. h) ἐφίλει τε, καὶ ἐποίησεν] Sic 2955. *Bel.*
Schm. Vulgo vicibus mutatis ἐποίησεν τε, καὶ ἐφίλει. i) ὥστε
μὰ] γῆ, siue ὥστε, 2955.

*resiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile
quid usu venit? Neutiquam,
ait, mea Leaena: sed ita na-
ta sum, ut vos reliquae: sed
animus, et libido, et reliqua
omnia in me viri sunt. Igi-
tur satis tibi est, inquam, li-
bido? Quin tu praebe, in-
quit, Leaena, si fidem mihi
non habes, et, nihil me infe-
riorem esse viris, intelliges.
Habeo enim pro illo virili
aliquid: sed praebe: vide-
bis enim. Praebui, Clona-*

*rium, multum supplicanti,
et monile mihi donanti pre-
tiosum, atque lintea tenuis-
sima. Tum ego illam uti vi-
rum complexa sum: illa ba-
siavit, fecit, anhelavit, atque
supra modum delectari mi-
hi visa est.*

Clon. Quid ergo fecit, aut
quomodo? Hoc enim dic
maxime.

Leae. Noli curiose exqui-
rere: turpicula enim. Qua-
re, ita me Caelestis Venus,
non dixerim.

VI.

p. 292.

ARGUMENTUM.

Exemplo Lyrae meretricis Crobyle vidua paupercula filiam suam, in arte meretricia tirunculam, docet, quae omnino praecepta in hoc quaestu sint observanda. Egregia vero disciplina materna!

ΚΡΩΒΤΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ.

ΚΡΩΒ. Ὡς Κόριννα, ὡς μὲν οὐ πάνυ δεινὸν ἦν, ὃ κ) ἐνό- 1
μιζες, τὸ γυναικᾶ γενέσθαι ἐκ παρθένου, μεμάθηκας ἤδη,
μετὰ μειρακίου μὲν ὠραίου γενομένη λ), μῶν δὲ τὸ πρῶ-
τον μ) μίσθωμα κομισαμένη η), ἐξ ο) ἧς ὄρμον αὐτίκα
ὠνήσομαι σοι.

ΚΟΡ. Ναί, μαννάριον ρ). ἔχεται δὲ καὶ ψήφους τινὰς
πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαινίδος ἐστίν *).

ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτος· ἄκουε δὲ καὶ ἄλλα παρ'
ἐμοῦ, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀν-
δράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποστροφὴ ς) τοῦ βίου οὐκ ἔστιν, 293.
ὡ θύγατερ, ἀλλὰ δύο εἰη ταῦτα, ἐξ οὗ τέθνηκεν

κ) δ] „Constans lectio.“ Ὡς maluit Solan. minus bene. λ) γε-
νομένη] συγκαταθήσασθαι Cod. Vat. 87. glossa, teste et iudice
Bastio Epist. Crit. p. 165. μ) τὸ πρῶτον] τοπρῶτον Ald.
1. 2. Hag. improbe hoc quidem loco. η) μίσθωμα κομι-
σαμένη] μισθωσαμένη 2955. ο) ἐξ] „ἐς male J. sola. ρ)
μαννάριον] „μαννάριον marg. A. 1. W.“ *) Φιλαινίδος
ἐστίν] Vulg. Φιλαινίδος ἐστίν. Sed vide infra c. 2. adnot. ad
nomen Λυφίς. ς) ἀποστροφὴ] „recepī ex J. et Ven. 2.
Ἀποστροφὴ ceti.“ Et sic etiam 2955.

CROBYLE ET CORINNA.

Crob. Igitur, mea Corinna, lapillos aliquot ignei coloris,
quam non valde formidan-
dum fuerit, quod putabas,
quale est Philaemidis.

Crob. Erit tale. Audi ve-
ro ex me, quae facienda
tibi sunt reliqua, et quae
modo viri tractandi sint.
Nec alia enim nobis est,
filia, vitae tolerandae ratio.
Sed hos jam duos annos, ex
quo pater tuus, jam felix,
obiit, non nosti, quam te-

Cor. Ita sane, mea ma-
tercula. Habeat vero etiam

quo pater tuus, jam felix,
obiit, non nosti, quam te-

P. 295. ὁ μακαρίτης σου πατήρ, οὐκ οἶσθα ὅπως ἀπεξήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔξη, πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλευε γάρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτοῦ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκοῦσαι διομνυμένων, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσσεσθαι ἄλλον χαλκία. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄκμονα, καὶ σφύραν γ) δύο μνῶν, ἀπὸ τούτων διετράφημεν. ἔτα νῦν μὲν ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατὰγουσα, ἢ στήμονα κλώθουσα, ἐποριζόμεν τὰ σιτία μόλις· ἔβροσκον δὲ σε, ὦ θυγάτερ, τὴν ἐλπίδα περιμένουσα.

2 KOP. Τὴν μνᾶν λέγεις;

KPΩB. Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμεν, ὡς τηλικαύτη γενομένη, θρέψεις μὲν ἐμέ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ἡράδιως, καὶ πλουτήσεις, καὶ ἐσθῆτας ἔξεις ἀλουργεῖς, καὶ θεραπαίνας.

KOP. Πῶς, ἔφης, μήτερ, ἢ τί σ) λέγεις;

KPΩB. Συνουῶσα μὲν τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμπίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθεύδουσα ἐπὶ μισθοῦ.

KOP. Καθάπερ ἡ Δαφνίδος θυγάτηρ Λύρα;

KPΩB. Ναί.

γ) σφύραν] σφύρας conj. Guyot. Cf. Hom. Odys. III, 434.
σ) τί] τίνα 295b.

nuitur ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aerariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire dejerantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes, et incudem, et malleum duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, spem exspectans.

Cor. De mina dicis?

Crob. Non. Sed ita rationes subducebam, te, ubi ad hanc aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, et futuram divitem, et vestimenta habituram purpurea, atque ancillas.

Cor. Quomodo dicebas, mater? aut quid tibi vis?

Crob. Si cum adolescentulis una sis, et bibas cum illis, et mercede concumbas.

Cor. Ut Lyra illa, filia Daphnidis?

Crob. Ita sane.

KOP. Ἄλλὰ τί ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν.

p. 23.

KPΩB. Οὐδέν τοῦτο θεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλουτήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ πολλοὺς ἐραστὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ᾧ Κόριννα; οὐχ ὄρεξ, ὀπόσαι, καὶ ὡς περισπούδαστοί εἰσιν αἱ ἐταῖραι υ), καὶ ὅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν Δαφνίδα x) γοῦν ἐγὼ οἶδα, ᾧ φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐτὴν ἀκμαῖσαι τὴν ὥραν, περιβεβλημένην ἄλλὰ νῦν ὄρεξ p. 294. οἷα γ) πρόεισι, χρυσὸς, καὶ ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεράπαινας τέσσαρες.

KOP. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτήσατο ἡ Λύρα;

3

KPΩB. Τὸ μὲν πρῶτον κατακοιμούσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς, καὶ εὐσταλῆς οὔσα, καὶ φαιδρὰ πρὸς ἅπαντας, οὐκ ἄχρι τοῦ καγχάζειν z) ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἰώθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἰδὺ καὶ ἐπαγωγόν, εἴτα προσομιλοῦσα δεξιῶς, καὶ μῆτε φευκίζουσα a) εἴ τις προσέλθοι ἢ προπέμψει b),

ι) ἄλλὰ] ἀλλ' 2955. *Bel. Schm.* et tamen supra ἄλλα ἐλογίζομεν iidem, parum sibi constantes. υ) αἱ ἐταῖραι] „la J. aïaï-rai.“ Sic etiam *Ald.* 2. x) Δαφνίδα] Sic *Guyeti* monitu *Schmiederus* edidit, qui tamen non monitus modo servavit Δαφνιδος. Nam et h. l. Δαφνίδα vulgo habent Edd. Vid. *Adwott.* y) οἷα] αἷα priores Edd. z) καγχάζειν] καυχάζειν 2955. a) φευκίζουσα] ἀκκίζουσα conj. *Seuger.* et miratur id ante se neminem vidisse; vertit: *mediam quandam viam tenens, neque affectata verecundia nimis se difficilem praebeundo, neque contra proterva fronte ipsa in viros manus injiciendo.* At optime convenit φευκίζειν de mulieribus petulantem animum dissimulantibus et amatores ludibrio habentibus. Praeterea haud scio an activum ἀκκίζειν sic non fuerit in usu. b) προπέμψει] μεταπέμψει conj. *Guyet.*

Cor. At illa meretrix est.

stis florida, ancillae quatuor:

Crob. Nihil istoc mali.

Cor. Quomodo vero illa sibi Lyra paravit?

Nam tu quoque dives eris, ut ista, et multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, et quanto in honore sint meretrices, et quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adrastea! pannis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem pervenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat; aurum, ve-

Crob. Primo quidem decenter se ornavit, bene composita, et jucunda ad omnes, non eo usque, ut in cachinnos facile solveretur, quod tu soles, sed suave quiddam et illecebrosum subridens: deinde dextre versata est cum hominibus, ut nec illuderet plane, si quis adiret ipsam vel dedu-

p. 294. μήτε αὐτὴ ἐπιλαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δὲ ποτε καὶ ἀπέλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβοῦσα μίσθωμα, οὔτε μεθύσκειται (καταγέλαστον γάρ, καὶ μισοῦσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας), οὔτε ὑπερεμφορεῖται τοῦ ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄκροις τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις οὐκ ἐπ' ἀμφοτέρας παραβύεται τὰς γνάθους, πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανθὼν, ἀλλ' ἀναπαυομένη.

ΚΟΡ. Κἄν εἰ διψῶσα, ὦ μήτερ, τύχοι;

ΚΡΩΒ. Τότε μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ δέοντος φθέγγεται, οὔτε ἀποσκώπτει ἐς τινα τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον βλέπει. καὶ διὰ τοῦτο ἐκείνοι φιλοῦσιν αὐτήν. καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δέη c), ἀσελγές οὐδέν, οὐδὲ ἀμελές ἐκείνη ἂν τι ἐργάσαιτο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαντος ἐν τοῦτο θηροῦται, ὡς ὑπαγάγοιτο d), καὶ ἐραστὴν ποιήσασιν ἐκείνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαντες ἐπαυνοῦσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς p. 295. ἐσόμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα παραπολὺ e) αὐτῆς....ἀλλ' f) οὐδέν, ὦ φίλῃ Ἀδράστειά, φημι, ζῶης g) μόνον.

e) δέη] Sic 2955. *Bel. Schm.* pro vulg. *δέου*. d) ὑπαγάγοιτο] ὑπαγοῖτο 2955. e) παραπολὺ] παραχρῆμα' 2955. f) ἀλλ'] Vulg. ἄλλο. *Emendarunt Gesn. et Fritzsche.* *Quaestat. Lucc.* p. 105. Ἀλλὰ eandem in sententiam *Jacobs.* *Animadvv. ad Achill. Tat.* p. 866. qui et supra mallet, ἐπεὶ σὺ τὰ γε ἄλλα etc. satis quidem probabilius. g) ζῶης] ζῶοις 2955.

ceret, nec vero ipsa viros invaderet. Si quando autem mercede conducta eat in convivium, nec inebriatur (derisui enim illud opportunum, et oderunt viri, si qua talis sit), neque cibis, tanquam insueta bonarum rerum, se ingurgitat; sed extremis modo digitis attingit, ac silentio sumit buceas, non in utramque malam infercit: bibit autem placide, non uno haustu, sed interquiescens.

Cor. Etiam si forte sitiāt, mater?

Crob. Tum vel maxime, mea Corinna. Neque plus, quam opus est, loquitur, neque in praesentium quemquam dicta jactit, sed solum illum, qui se conduxit, adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum eundem est, nihil illa lascivum, nihil indecens egerit, sed unum illud venatur undique, ut in potestatem illum redigat, et suum faciat amatorem. Propter haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque erimus:

KOP. Ἐπέ μοι, ὦ μήτερ, οἱ μισθοῦμενοι πάντες τοι- 4
οὔτοι εἰσιν, οἷος ἡ) ὁ Εὐκρίτος, μεθ' οὗ χθές ἐκάθευδον; p. 295.

KPΩB. Οὐ πάντες, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνους, οἱ δὲ καὶ
ἤδη ἀνδρώδεις· οἱ δὲ καὶ οὐ πᾶν μορφῆς εὐφυῶς ἔχοντες.

KOP. Καὶ τοιούτοις ι) συγκαθεύδειν δεήσῃ;

KPΩB. Μάλιστα, ὦ θυγάτερ· οὔτοι μέντοι καὶ πλεί-
ονα διδόασιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον, καλοὶ θέλουσιν εἴ-
ναι. καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰεὶ τοῦ πλείονος, εἰ θεῖλεις ἐν βρα-
χεῖ λέγειν ἀπάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, οὐχ ὅρῳ
τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς ὑπερπλου-
τεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα; τί φῆς; ποιή-
σεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγὼ, καὶ προσέξεις ἀπασῶν κ),
ῥαδίως. νῦν δ' ἄπειθε λουσομένη Ι), εἰ ἀφίκοιτο καὶ τῆμα-
ρον τὸ μεράκιον ὁ Εὐκρίτος· ὑπισχνεῖτο γάρ.

h) οἷος] ὁποῖος 2955. *Bel. Schm.* ι) τοιούτοις] Sic 2955.
Bel. Schm. pro vulg. τούτοις. κ) προσέξεις ἀπασῶν] „πρά-
ξεις ἅπαντα *Coll.*“ Ι) λουσομένη] „λουσαμένη *Fl.*“

quandoquidem, quod ad re-
liqua, multum tu ista...
Vernum nihil, cara Adrastea!
dico: vivas solum!

Cor. Dic mihi, mater, qui
nos conducunt, omnesne ta-
les sunt, qualis Eucritus,
quicum heri cubui?

Crob. Non omnes, sed alii
quidem meliores, alii vero
jam viriles; alii forma non
satis a natura felici.

Cor. Etiam cum talibus
cubare oportebit?

Crob. Ac maxime, filia:
hi quidem plura etiam lar-
giuntur. Formosi vero so-

lum illud, formosi volunt
esse. Tibi vero semper sit
cura majoris lucri, si vis,
brevi tempore mulieres om-
nes dicere, digito te mon-
strata, *Nonne vides Crobyles
Corinnam filiam? Quam su-
pra fidem dives est, ut ter
beatam matrem praestitit!*
Quid ais? facies ista? fa-
cies, novi ego; et facile
principatum tenebis omni-
um. Nunc vero lotum abi,
si forte hodie quoque vene-
rit adolescentulus Eucritus:
certo promisit.

p. 295.

VII.

ARGUMENTUM.

Vituperatur Musarion a matre, quod Chaereae suo, matrimonio pollicito, nimiam et habens et praestans fidem, imprudenter alios amatores vel opulentiores illos, vel liberaliores, rejiciat.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

1 ΜΗΤ. Ἄν δ' m) ἔτι τοιοῦτον ἐραστὴν εὖρωμεν, ὃ Μουσάριον, ὅς οἱ Χαίρεας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδῆμῳ θεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανίᾳ δὲ, τῇ ἐν κήποις δάμαλιν n), στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλουτοδότειραν, καὶ ὅλως, p. 296. μακάριαι καὶ τριγενδαίμονες ἐσόμεθα νῦν o). ὁρᾷς γοῦν παρὰ τοῦ νεανίσκου ἡλικία λαμβάνομεν, ὃς ὀβολὸν μὲν οὐδὲ πώποτε σοὶ δέδωκεν, οὐκ ἐσθῆτα, οὐχ ὑποδήματα, οὐ μύρον p), ἀλλὰ προφάσεις αἰ, καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακρὰ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ εἶναι ὁ πατήρ, καὶ (εἰ) q) κύριος γίνωμαι τῶν πατρῶων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὁμωμοκέναι αὐτὸν φῆς, ὅτι νόμῳ σε r) γαμετὴν ποιήσεται.

m) Ἄν δ'] Sic Fl. 2951. Bel. Schm. pro vulg. Ἄν, sine δ'. Probat particulam etiam Reitz. collatis initis Dial. sq. et XIII. Possunt etiam e Tomo II. plures ejus generis dialogi conferri. n) τῇ ἐν κήποις δάμαλιν] Vulgo legebatur: καὶ τῇ ἐν κ. δ. ἐκατέρω. Sed καὶ et ἐκατέρω omittunt Codd. 2951. et 2955. probante Belino. Recte eiecit Schmiederus. o) νῦν] Interpuncti post νῦν, ut Fritzsche placuit Quaest. p. 204., non ante, ut vulgo factum. p) μύρον] μύρον prius. q) εἰ] ἢν corrigi vult Belin., rectius omnino ejici Fritsch. Quaest. p. 6. ad cujus sententiam etiam Gesneri versionem emendavi. r) σε] „neglexit Fl.“

MATER ET MUSARIUM:

Mat. Si vero talem adhuc unum amatorem inveniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Populari Veneri albam capellam, Uraniae vero Hortensi buculam, et coronare divitiarum donatricem Cererem: atque in universum beatæ nunc ac ter felices crimus. Scilicet vides, quantum accipiamus ab hoc juvene, qui obolum nondum unum tibi dedit, non vestem, non calceos, non unguentum; sed apud illum excusationes semper, et promissiones, et longæ spes, et multum illud, *Si pater... et dominus paternorum factus fuero, tum vel omnia tua.* Tu vero etiam jurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi uxorem te ducturum.

ΜΟΤΣ. Ὡμοσε γάρ, ὦ μήτηρ, κατὰ ταῖν θεαῖν, καὶ p. 296.
τῆς Πολιάδος ε).

ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ· καὶ διὰ τοῦτο πρῶην οὐκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολήν, τὸν δακτύλιον δίδωκας ἀγνοούσης ἐμοῦ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε· καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέραμα τὰ Ἰωνικά, ἔλκοντα ἐκάτερον δύο Δαρεικοὺς, ἃ σοι ὁ Χίος ι) Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος κ) ἐν Ἐφέσῳ. ἔδειτο γὰρ Χαιρέας ἔρανον σὺν ἐφήβοις ἀπενεγκεῖν. ὁθόνας γὰρ χ) καὶ χιτωνίσκους, τί ἂν λέγοιμι; καὶ ὅλως, Ἑρμαίων τι ἡμῖν, καὶ μέγα ὄφελος συμπίπτωκεν οὗτος.

ΜΟΤΣ. Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ φησὶν ἐρᾶν, 2 καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχης υἱὸς ἔστι τοῦ Ἀρειοπαγίτου γ), καὶ φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτοῦ, ἣν ὁ γέρον μόνον καταμύσῃ. p. 297.

ΜΗΤ. Οὐκοῦν, ὦ Μουσάριον, ἐὰν ὑποδήσασθαι δέῃ, καὶ ὁ σκυτοτόμος αἰτῇ τὸ δίδραχμον, ἐροῦμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλέγας ζ)

ς) Πολιάδος] „Sic Fl. J. Par. Bas. 1. (Ald. 1. et 2.) Πολιάδος Bas. 2. (cum 3.)“ Κωλιάδος mavult Solan. ι) ὁ Χίος] „omisit O.“ κ) ποιησάμενος] „An πριάμενος; Pell.“ χ) γὰρ] δὲ maluit Reitz. γ) Ἀρειοπαγίτου] „Ἀρειω. hic Edd. omnes, quae alias o praefereunt.“ ζ) ὀλέγας] „omisit O.“

Mus. Juravit enim, mater, per Liberas et Custodem urbis.

Mat. Tu credis nimirum! et propterea nuper, symbolam, quam daret, non habenti, anulum, imprudente me, dedisti; quem ille venditum abliguriit; et rursus duo illa monilia Ionica, Darios unumquodque duo pendencia, quae tibi Chius ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curasset: oportebat enim Chaeream eranum conferre cum sodalibus. Vela enim et tu-

nicas quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus, et magnum lucrum hic nobis homo oblatus est.

Mus. Sed pulcher est, et imberbis, et amare se dicit, et lacrimatur, et Dinomaches Lachetisque Areopagitae filius est: et se ducturam nos promittit, et magnas ab eo spes habemus, modo senex moriens conniveat.

Mat. Ergo, Musarium, cum opus erit soleis, et postulabit sutor didrachmum, dicemus illi: *Pecuniam quidem non habemus, habe tibi*

p. 297. παρ' ἡμῶν λαβέ α)' καὶ πρὸς τὸν ἀλφειοποώλην τὰ αὐτά· καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περιμένειν, φήσομεν, ἐστ' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεύς ἀποθάνῃ· ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τοὺς γάμους. οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐταιρῶν οὐκ ἐλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ Ταραντινίδιον ἔχουσα;

3 ΜΟΥΣ. Τί οὖν, ὦ μήτερ, ἐκείναι εὐτυχέστεραι μου, καὶ καλλίους εἶσιν;

ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν ἐταίρι-
ζειν. οὐδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νεανίσκοις ἐπ' ἄκρου
τοῦ χεῖλους τοὺς ὅρκους ἔχουσι· σὺ δὲ εἰ πιστὴ, καὶ φίλαν-
δρος, οὐδὲ προσίῃ ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαιρέαν· καὶ
πρώην μὲν β) ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ Ἀχαρνεύς γ) ἦκε δύο μναῖς
κομίζων, ἀγίνεοις καὶ αὐτὸς (οἶνον δὲ τιμὴν ἀπειλήσει τοῦ
πατρὸς πέμπαντος), σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας δ), καθ-
εύδεις δὲ μετὰ τοῦ Ἀδωνίδος Χαιρέου.

ΜΟΥΣ. Τί οὖν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παρα-

α) λαβέ] λάβε priores Edd. b) πρώην μὲν] Alteram vocem, quae olim aberat, inseruit Schm. e 2955. c) Ἀχαρνεύς] Sic e mente Guyeti et Menag. Vulgo Ἀχαρνεύς. Sed in Ald. 2. J. et Ven. 2. Ἀχαρνεύς. Sed Ἀχαρνεύς marg. A. 1. W. d) ἀπεμύκτισας] ἀπεμυκτῆρας Pell. Ἀπεμύχθους Jens.

vero aliquantum spei a nobis: et ad pistorem eadem: et cum mercedem habitacionis exigemur, Expecta, dicemus, dum Laches Colyttea [tribu] moriatur: solve-mus enim tibi post nuptias. Nonne te pudet, quae sola meretricum nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam habeas?

Mus. Quid ergo, mater, num illae feliciores me aut pulchriores sunt?

Mat. Non: sed prudentiores, et norunt artem me-

reticiam; neque verbulis credunt, et adolescentulis, in extremis labris iurandum habentibus. Tu vero fidelis es, et viri amans, neque admittis quemquam, solum praeter Chaercean: et nuper ille ex Acharnis rusticus cum veniret, imberbis et ipse, minas ferens duas (vini enim pretium patris missu acceperat), ut illum quidem superbe rejecisti, cubas autem cum tuo Chaerea Adonide.

Mus. Quid ergo? oportebat, relicto Chaerea, reci-

δέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείνον κινάβρας ἀπόζοντα; λεῖός p. 297.
μοι, φασί e), Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀχάρνιος f). p. 298.

MHT. Ἐστω. ἐκείνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀπο-
πνέι g). τί καλ' Ἀντιφῶντα τὸν Μενευράτους μνᾶν ὑπ-
ισχνούμεναν, οὐδὲ τοῦτον ἰδέξω; οὐ καλὸς ἦν, καὶ ἀστείος,
ἡλικιωτὴς Χαιρέου;

MOTΣ. Ἀλλ' ἠπειλῆσε Χαιρέας ἀποσφάξιν ἀμφοτέ- 4
ρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτοῦ.

MHT. Ἰῶσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλοῦσιν; οὐκοῦν
ἀνέραστος σὺ μενεῖς διὰ τοῦτο, καὶ σωφρονήσεις h), καθ-
άπερ οὐχ ἑταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἰερεῖά τις οὔσα;
ἔω τάλλα, σήμερον Ἀλῶα i) ἐστὶ· τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν
ἰορτήν;

MOTΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον.

MHT. Μόνος οὗτος οὐ τέχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέ-
ρα, οὐκ οἰκέτην καθήκειν ἑξαπατήσοντα, οὐκ ἀπὸ τῆς μη-

e) φασί] φαίνει 2955. quod, nescio quid intelligens, praefert
Belin. Eundem ejusdem Codicis errorem vide Dial. IX. in.

f) Ἀχάρνιος] Sic emendavi vulgatum Ἀχαρνῖος, ut con-
veniret nomen cum superiore Ἀχαρνεύς. Ἀχαρνεύς et h. l. vo-
luerat Guyet. g) ἀποπνέει] ἀποπνέτω legi jubet Guyet. non
male, ubi post ἔστω, ut olim edebatur, nihil est interpunctio-
nis. At simplicius jam emendatus locus a Reitz. et Gesn.
puncto post ἔστω posito. h) σωφρονήσεις] Sic Bel. Bip. et
Schm. e 2955. ut conjecerat Pell. Σωφρονήσης vulgo. Σωφρο-
νήσης Hag. Σωφρονήσης J. et Fr. (cum Ald. 2.) Σωφρονεύς Fl.
i) Ἀλῶα] Ἀλῶος 2955. Τήμερον maluit Bel.

pere operarium istum, hir-
cum olentem? Laevis mihi
Chaereas, et porcellus, quod
est in proverbio, Achar-
nensis.

Mat. Esto. Agrestis iste,
et male olet. Cur etiam An-
tiphontem, Menecratis υἱ-
lium, qui minam polliceba-
tur, neque hunc recepisti?
non pulcher erat, et urba-
nus, aequalis Chaereae?

Mus. At minatus erat
Chaereas, se interfecturum
utrumque, si quando me cum
illo deprehendisset.

Mat. Quot vero alii mi-
nantur eadem? Num igitur
tu amatorum expers mane-
bis propterea, et pudica eris,
quasi non meretrix esses,
sed legiferae Cereris sacer-
dos. Mitto reliqua: sunt arc-
alia hodie: quid vero dedit
tibi diei festi caussa?

Mus. Non habet, quod
det, matercula.

Mat. Solus ille non inve-
nit aliquam ad patrem ma-
chinam? non servum immi-
sit deceptorem? non a ma-

ρ. 292. πρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ε) ἀποπλευσεῖσθαι στρατευόμενος, εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ καθήται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδοὺς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἑὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶε, ὦ Μουσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἑτῶν αἰεῖ ἔσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ φρονήσῃς Χαιρέαν, ὅταν πλουτῇ μὲν αὐτὸς, ἢ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρῃ αὐτῷ; μνησθήσεται ἔτι, οἶε ι), τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν φιλημάτων, ἢ τῶν ὄρκων, πέντε ἴσως τάλαντα προσικὸς βλέπων;

ΜΟΤΣ. Μνησθήσεται ἐκείνος· δαῖγμα δὲ, ὡς οὐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ m) καταναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἡρνήσατο.

ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι· ἀναμνήσω δὲ σε, ὦ Μουσάριον, τότε.

k) ἀπειλήσας] ἡπειληκῶς 2955. l) ἔτι, οἶε,] Priorem vocem, vulgo omissam, inseruit Schm. monente Belino, c. 2955. et Ox. m) ἀλλὰ] „ὅσα marg. A. 1.“

tre petiit, minatus, se militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed desidet, nos atterit, neque dans ipso quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeviginti annorum te semper futuram? aut eundem animum fore Chaeraeae, cum dives ipse erit, mater autem multorum illi talentorum nuptias inveniet?

Memor erit tum, putas, lacrimarum, et basiorum, et jurisjurandi, quinque forte dotis talenta ubi viderit?

Mus. Memor sane erit. Argumentum ejus rei hoc est, quod nondum duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi parantibus, negavit.

Mat. Utinam non mentiat! Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

P. 299.

ARGUMENTUM.

Vetula meretrix novitiam partim rationibus idoneis, partim suo exemplo, docet zelotypia devinciendos esse amatores.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ

ΑΜΠ. Εἴ τις n) δέ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε 1 ὀργίζεται, μήτε ἐρῶάπισέ ποτε, ἢ περιέκειρεν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, οὐκέτι ο) ἐραστής ἐκεῖνός ἐστιν.

ΧΡΥΣ. Οὐκοῦν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελί, δειγ-
ματα;

ΑΜΠ. Ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τᾶλλα, φιλή-
ματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄροιοι, καὶ τὸ πολλάκις ἤκειν, ἀρ-
χομένου ἐρωτος σημεῖον, καὶ φρομένου ἔτι· τὸ δὲ πῦρ ὅλον
ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς φῆς, ὁ Γορ-
γίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρηστὰ ἐλπίζε, καὶ εὐχου αἰεὶ
τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις; αἰεὶ ῥαπίζειν με;

ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν

n) Εἴ τις] Ὅστις *Schm.* c 2954. et *Fl.* ο) οὐκέτι.] Sic *Bel.*
et *Schm.* c 2955. pro vulg. *ἐτι*. Sed sic etiam interrogationis
notam ut plane ineptam delere debuit *Schm.*

AMPELIS ET CHRYSIS.

Amp. Si quis vero, mea
Chrysis, neque zelotypus est,
neque irascitur, neque ala-
pam inflixit unquam, aut
comam abscidit, aut discidit
vestem; non amplius ama-
tor est.

Chrys. Numquid ergo,
Ampelis, haec sola amantis
argumenta?

Amp. Sane quam calidi
viri haec sunt. Nam reliqua,
oscula et lacrimae, et jusu-
randum frequens, et adven-

tus creber, incipientis amo-
ris signum et adhuc nascentis:
at ignis totus a zeloty-
pia est. Itaque si te quoque,
ut ais, colaphis mulcat Gor-
gias, et zelotypus est, bona
spera, et, semper eadem fa-
cere illum, opta.

Chrys. Eadem? Quid ais?
semper eum mihi dare ala-
pas?

Amp. Non istuc: sed in-
digne eum ferre, nisi ad

p. 299. βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ p) γε, τί ἂν ἔτι ὀργίζοιτο, εἰ σὺ
τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις q);

ΧΡΥΣ. Ἄλλ' οὐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβα
τὸν πλούσιόν r) μου ἐρᾶν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε
αὐτοῦ.

2 ΑΜΠ. Καὶ τοῦτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλουσίων οἰεσθαι
σπουδαῖσθαι σε. οὕτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ φιλοτι-
μήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλλοιτο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί.

ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν οὗτός γε μόνον ὀργίζεται, καὶ ῥα-
πίζει· δίδωσι δὲ οὐδέν.

ΑΜΠ. Ἄλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυ-
πηθῇσονται s).

p. 300. ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ῥαπίσματα λαμβάνειν βούλει
με, ὦ Ἀμπελίδιον.

ΑΜΠ. Οὐκ' ἀλλ', ὥς οἶμαι, μεγάλοι t) ἔρωτες γίγνον-
ται, καὶ εἰ πύθοιτο n) ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πιστεύσαι x) μό-

p) ἐρᾷ] ἔρα conj. Guyet. quod quid sit, non video, nisi cogi-
tauit de ἔρα, quo tamen et ipso facile caremus. q) ἔχοις]
ἔχεις 2955. r) τὸν πλούσιον] Vid. Adnott. s) λυπηθῇ-
σονται.] Corrupta haec habuit Solan. Δίδωσι (imo δίδουσι)
voluit Belin. Ζηλοτυπεῖ γὰρ, καὶ μάλιστα λυπηθῇσεται Abresch.
Lecit. Aristaeon. p. 139. Φιλοτιμήσονται pro λυπηθ. conj. Seager.
t) μεγάλοι] μεγαλόδωροι et mox εἰ καὶ Bel. u) πύθοιτο]
„πείθοιτο Fl. sola.“ Unde πείθοιτο reddidisse videtur Gesner.
x) πιστεύσαι.] Sic bene correxit Schm. vulg. πιστεύσαι, pro
quo Bel. voluit πιστεύσεις. In 2955. est πιστεύσει.

ipsum solum respicias. Quan-
doquidem si non amaret,
quid tandem, alium te ama-
torem habente, irasceret?

Chrys. Sed neque habeo
equidem alium. At ille te-
mere suspicatus est, amari
me a divite, eo quod casu
quodam illius aliquando
mentionem injeci.

Amp. Etiam hoc jucun-
dum, si a divitibus coli te
suscipitur: ita enim magis
etiam aegre feret, et hono-

rem suum in eo putabit agi,
ne rivales ipsum superent.

Chrys. Verum enimvero
hic solum irascitur, et inflig-
git alapas, caeterum dat
nihil.

Amp. At dabit. Zelotypis
enim vel maxime dolet.

Chrys. Nescio, cur alapas
accipere me velis, mea Am-
pelidium.

Amp. Non. Sed, ut arbi-
tror, magni amores etiam
sic fiunt, si se putet amator
negligi. Si vero solus potiri

νος ἔχειν, ἀπομαρτάνεται πως ἡ ἐπιθυμία· ταῦτα λέγει ῥ. 200.
 πρὸς σέ, εἴποιεν ὅλους ἔτεσιν ἐταιρίσασα γ). αὐτὴ δὲ ὄκτω-
 καιδεκαέτις z), οἶμαι, ἢ ἑλαττον, οὐσα τυγχάνεις· εἰ βούλει
 δέ, καὶ διηγῆσθαι ἃ ἐπαθὼν ποτε, αὐτὴν πρὸ πολλῶν
 ἐγὼν. ἦρα μου Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ κατοπιν οἰκῶν
 τῆς Ποικίλης. οὗτος οὐδὲ πώποτε πλέον τ. α) πέντε δραχ-
 μῶν δέδωκε b), καὶ ἡξίου διαπότης εἶναι. ἦρα δὲ c), ὦ
 Χρυσὲ, ἐπιπόλαιον τίνα ἔρωτα, οὔτε ὑποστέρνακ, οὔτε θα-
 κρών, οὔτε ἀσπί παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐ-
 τὸ μόνον συνεκάθειυδέ μοι ἐνίοτε, καὶ τοῦτο διὰ μακροῦ.
 ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα (Καλλιάρχης d) γὰρ ὁ 3
 γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμὰς πεπομφῶς), τὸ μὲν πρῶ-
 τον ἀπῆλθέ μοι λαιδορῆσάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διηλ-
 θον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ οὐ προσέπεμπον, ὁ Καλλιάρχης δὲ ἔν-
 δον ἦν αὐτίς e), ὑποθερμαινόμενος ἦδη τότε ὁ Δημό-
 φαντος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα, καὶ ἐπιστάς

γ) [ἐταιρίσασα] „ἐτεγῆσασα Fl.“ 2) ὄκτωκαιδεκαέτις] Sic
Schm. ex emendatione *Jensii* et lectione Cod. 2955. pro vulg.
 ὄκτ—έτις. α) πλέον τι] *Ti* vulgo aberat. Inseruit *Schm.* e
 2955. b) δέδωκε] Sic Edd. nostrae omnes. At scribendum
 videtur ἔδωκε c) ἦρα δὲ] „ἦρα μου marg. A. 1.“ d) Καλ-
 λιάρχης] Scribitur in 2955. Καλλιάρχης. e) αὐτίς] „omittit
 FL“

se credat, marcescit quodam
 modo cupiditas. Hæc ad το
 dico, quæ viginti totus an-
 nos meretriciam vitam co-
 lui; tu vero duodeviginti
 annos, aut minus etiam vi-
 xisti. Si vis, narrabo tibi,
 quæ quondam mihi ante an-
 nos non ita multos accide-
 runt. Amabat me Demo-
 phantus danista, qui post
 Pœcilen habitat. Hic neque
 unquam plus quinque drach-
 mis dederat, et herus esse
 postulabat. Amabat autem,
 Chrysis, amorem quendam
 in summo tantum innatan-
 tem, nec ingemiscens, neque

lacrimans, neque intempe-
 sta nocte veniens ad fœres;
 sed solum hoc agebat, ut in-
 terdum mecum cubaret, id-
 que sat longis intervallis.
 Cum vero advenientem ali-
 quando exclusissem (Callia-
 des enim pictor intus erat,
 qui drachmas decem misc-
 rat), primo quidem convi-
 ciatus mihi abiit. Cum vero
 multis interjectis diebus non
 mitterem ego, Calliades au-
 tem intus esset rursus: tum
 deum incalescens Demo-
 phantus et ipse ad eam rem
 inflammatur: et cum adstans

p. 300. ποτε, ἀνεσχημένην τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλειεν *), ἔτιπτεν, ἥκειλλε φονεύσῃν, περιεβρόχηνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποί-
 p. 301. ει, καὶ τέλος, τάλαντον δούς, μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὄλους μῆ-
 νας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτοῦ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ φαρ-
 μακῶν ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα ζηλοτυπία τὸ φάρ-
 μακον. ὥστε, ὦ Χρυσί, καὶ σὺ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ
 αὐτῷ φαρμάκῳ· πλούσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἦν τι ὁ
 πατήρ αὐτοῦ πάθῃ.

*) ἔκλειεν] ἔκλειεν priores.

aliquando apertam observas- me venenis in furorem il-
 set januam, ploravit, pulsa- lum egisse: nempe venenum
 vit, interfecturum se mina- illud zelotypia fuit. Itaque
 tus est, vestem discidit, fe- tu etiam, Chrysis, utere co-
 cit omnia: ac tandem talen- dem in Gorgiam veneno:
 to dato, solus me habuit men- dives cum erit adolescentu-
 ses octo integros. Uxor au- lus, si quid patri illius ac-
 tem ipsius dictare omnibus, ciderit.

IX.

ARGUMENTUM.

*Dramation. Lepidum, in quo sandera meretricem casu simul
 conveniunt duo amatores, gloriosior alter, alter ditior, quorum
 alter tandem alteri vehementer minitabundus locum cedit.*

ΔΟΡΚΑΣ f), ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΟΛΕΜΩΝ.

1 ΔΟΡΚ. Ἀπολώλαμεν, ὦ πεκτημένη, ἀπολώλαμεν, ὁ Πο-
 λέμων ἀπὸ τῆς στρατείας g). ἀνέστρεψε πλουτῶν, ὡς φα-
 σιν h). ἐώρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφαστρίδα περιπόρφυρον

f) ΔΟΡΚΑΣ] „Bene Bas. Fl. Par. Salm. etc. ΔΟΡΙΣ. ΠΑΝ.
 ΔΟΡΚΑΣ etc. J. Fr. et Hag.“ ΔΟΡΙΣ invenio non solum in
 Hag. sed etiam in Ald. utraque. Doridis nomen etiam 2955.
 Cod. inscribit. g) στρατείας] „στρατιῶς Fl. et sine articulo.“
 h) φασιν] φαίνει 2955.

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS, POLEMO.

Dorc. Perimus, hera, perii- autem illum ipsa quoque:
 mus! E bello rediit Pole- sagum purpura praetextum
 mo, dives, ut ajunt. Vidi fibula confixum habet, et

ἐμπεπορημένον, καὶ ἀκολούθους ἅμα πολλούς. καὶ οἱ φθ- p. 301.
λοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτὸν ὑσπασόμενοι. ἐν τοσού-
τῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδοῦσα κατόπιν ἐπόμενον, ὃς συνα-
ποδεδημῆκει μετ' αὐτοῦ, ἡρόμην, καὶ ἰ), εἰπέ μοι, ἔφη, ὦ
Παρμένων, ὑσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπρά-
ξατε, καὶ εἴτε ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανεληλύθατε κ);

ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τοῦτο εὐθύς, ἀλλ' ἐκεῖνα, "Ὅτι μὲν
ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ
Διὶ, καὶ Ἀθηνᾷ στρατεία ἰ)· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο
αἰεὶ, τί πράττοιτε; καὶ ἔνθα εἶητε; εἰ δὲ καὶ τοῦτο πρὸς- p. 302.
έθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμύμνητο Πολέμωνος,
ἄμεινον ἢν παραπολύ.

ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δὲ 2
σε m) οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκουσα, ἐβουλόμην εἰπεῖν.
ἐπεὶ πρὸς γε Παρμένωνα n) οὕτως ἠρξάμην. ἥ που, ὦ
Παρμένων, ἐβρόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμύμνητο ἡ κε-
κτημένη μετὰ δακρύων, καὶ μάλιστα εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς

1) καὶ] „abest a Fl.“ k) ἐπανεληλύθατε] Sic Fl. Bel.
Schm. Vulgo ἐπαν-ετε, sed in 2955. ἐπ-ετε. Similem erro-
rem vidimus supra Navig. c. 1. f. 1) στρατεία] „στρατία
Fl.“ m) δὲ οὐ] Sic Edd. vet. Sed δὲ σε minus recte Reitz.
et recentt. n) Παρμένωνα] „Sic Jens. correxit. Παρμένωνα
Edd. hac priores.“ Παρμένοντα 2955.

pedissequos simul multos. *licas. Hera autem semper
Et amici ut viderunt, salu- interrogavit, ut ageretur?
tandi caussa ad ipsum con- et ubi essetis? Si vero illud
currere: interea famulum etiam addidisses, Lacrima-
conspicata a tergo sequen- vit etiam, et semper memo-
tem, qui cum illo peregre riam usurpavit Polemonis,
abfuerat, interrogavi, et, multo fuerat melius.*

*Dorc. Praedixi initio sta-
cum salutassem prius, Dic tim hacc omnia: apud te ve-
mihi, inquam, Parmeno, ut ro nolebam iterum dicere,
egistis nobis, et utrum di- sed ea solum, quae audivi.
gnum quidpiam bellis ha- Nempe apud Parmenonem
bentes reversi estis?*

*Pan. Non oportebat hoc
statim: sed ista, Cum salvi rediistis, multas gratias agi-
mus Diis, et hospitali prae- mus Diis, et hospitali prae-
sertim Jovi, et Minervae bel- sertim Jovi, et Minervae bel-*

p. 302. μάχης, καὶ πολλοὶ τίθναται ἐλέγοντο, ἐσπάρατε τότε τὰς κόμας, καὶ τὰ στέφνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγγελίαν ἐκάστην.

ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκᾶς ο), οὕτως ἐχρῶν.

ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' οὐ πολὺ ἡρόμην ἐκεῖνα. ὁ δέ, πάνυ λαμπρῶς, φησιν, ἀνестρέψαμεν.

ΠΑΝ. Οὕτω κᾷκῆνος οὐδὲν προειπὼν p), ὡς ἐμέμνη-τό μου ὁ Πολέμων, ἥ ἐπόθει, ἥ ἤρχετο ζῶσαν καταλαβεῖν;

ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γοῦν κεφάλαιον ἐξήγγειλε, πλοῦτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκο-λούθους, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω, ἀπομεμετρημένον πολλοὺς με-δίμνους. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέ-βλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπολῆς. εἶασα δ' οὖν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγείσθαι, ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν q) τινὰ, καὶ ὡς διέτρι-

ο) Δορκᾶς] Δορκίς 2955. p) προειπὼν] προειπὼν idem. q) Τηριδάταν] „Sic omnes praeter J. Ald. et Ven. 2. quae Τηριδάταν.“ Haec narratio quid velit, non conficio. At video praebitum in Reitz. Ed. Τηριδάτων, in textu vero Τηριδάταν. Sed in Ald. 2. est Τηριδάταν. Belin. maluit Τηριδάταν, quippe referens hanc rem ad Tiridatem illum, Armeniae regem, qui sub Tiberii imperio regnavit. Nil moror. Intererat, credo, Dordcadis, barbarum protulisse nomen, nil amplius.

isset e praelio, ubi caesi esse multi dicerentur, tum illa comas lacerare, et pectus plangere, et ad unumquemque nuntium lugere.

Pan. Euge, Dorcas, ita oportebat.

Dorc. Tum deinde non ita multo post ista rogavi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *redimus*.

Pan. Itane ille quoque sine prooemio; quam memi- nisset mei Polemo, aut de- siderasset, aut vivam inve- nire optasset?

Dorc. Omnino multa id

genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renuntiavit, divitias multas, aurum, ve- stem, pedisequos, ebur; ar- gentum enim nec numero illum advehere, sed dimen- sum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum parvo in digito, maximum, multian- gulum, et gemina in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, ut, Halyc trajecto, Teridatam quen- dam interfecissent, et ut in

ψεν ρ) ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ· καὶ ἀπέθραμον ρ. 302. δέ σοι *) ταῦτα προσαγγελοῦσα ι), οἷς περὶ τῶν παρόντων υ) ρ. 303. σκέπαιο. εἰ γὰρ ἔλθῶν ὁ Πολέμων (ἤξει γὰρ x) πάντως ἀποσισάμενος τοὺς γνωρίμους) ἀναπυθόμενος γ), εὖροι τὸν Φιλόστρατον ἔνδον παρ' ἡμῖν, τί οἷε ποιήσῃεν αὐτόν;

ΠΑΝ. Ἐξευρίσκωμεν z), ὦ Δορκάς, ἐκ τῶν παρόν- 3
των σωτήριον· οὔτε γὰρ τοῦτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλαν-
τον ἑναγχος δειδωκότα, καὶ τᾶλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολ-
λὰ ὑπισχνούμενον· οὔτε Πολέμονα τοιοῦτον ἐπανάγκοντα;
χρήσιμον μὴ παραδέχεσθαι· προσέτι α) γὰρ καὶ ζηλότυ-
πὸς ἐστίν, ὃς καὶ πεινόμενος ἐτι b), πολὺ ἀφόρητος ἦν·
νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκείνος c) ποιήσῃεν;

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται.

ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορκάς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ
τρέμω.

ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται.

- ρ) δέ τριψεν] διέτριψεν non male conj. *Courier*, ad Asin. p. 306. probante *Fritzsche* Quaestst. p. 190. s) δέ σοι] Priorem vocem, quae vulgo deerat, inserui cum *Bel.* et *Schm.* e 2955. ι) προσαγγελοῦσα] προαγγελοῦσα conj. *Schm.* At non sollicitanda vulgata. υ) παρόντων] Sic 2955. *Fl. Bel. Bip. Schm.* pro vulg. πάντων. x) γὰρ] δὲ 2955. *Schm.* γ) ἀναπυθόμενος] δ' adjuugit importune 2955. z) ἐξευρίσκωμεν] „ἐξευρίσκω *Fl.*“ α) προσέτι] προσίσταται prave 2955. b) ἐτι] omittit idem. c) οὐκ ἂν ἐκείνος] ἐκείνος οὐκ ἂν id.

praelio contra Pisidas se gesserit Polemo, et haec tibi nuntiatura transcurrere, uti de re praesenti deliberes. Si enim adveniens Polemo (omnino equidem dimotis familiaribus veniet) resciverit, et intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas?

Pan. Inveniamus, Dorcas, o re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dede-

rit, mercatorem alioquin et multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui, cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Jam vero quid non iste audeat?

Dorc. Sed accedit.

Pan. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia, et tremo.

Dorc. Verum etiam accedit Philostratus.

p. 303. ΠΑΝ. d) Τίς e) γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι;
4 ΦΙΛ. Τί οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί;

ΠΑΝ. Ἄνθρωπε, ἀπολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε, Πολέμων, χρόνιος φανεῖς.

ΠΟΛ. Οὗτος οὖν τίς ἐστὶν ὁ προσίων ὑμῖν f); σιωπῆς; εὐγε, οἴχου g), ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ τοιαύτην γυναῖκα. καὶ δίκαια μέντοι πέπονθα, καὶ σοὶ h) χάριν ἔχω· οὐκ ἔτι γὰρ ἀρπασθήσομαι ὑπὸ σοῦ.

ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὦ βέλτιστε;

ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στεφριεύς, Πανδίωνος φυλῆς, ἀκούεις; χλιαρχήσας τοπρωῶτον i), νῦν δὲ ἑξαναστήσας πεντακισχιλίων ἀσπίδα, ἑρασιῆς Παννυχίδος, ὅτε ὥμην ἐπὶ ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτήν.

ΦΙΛ. Ἀλλὰ τανῦν σοὶ k), ὦ ξεναγέ, Παννυχὶς ἐμή

d) ΠΑΝ.] „omissum in Bas. Par. Hag. adest in marg. A. 1. J. Salm. In Fl. uno II. duae diversae personae signantur.“ In Ald. 2. et Bas. 3. notatam video personam ΠΑΝ. e) Τίς] τί maluit Belin. deceptus, credo, interpretatione Latina. f) ὑμῖν] „Iovs ἡμῖν L. Idque recipiendum credo.“ g) οἴχου] ὄχου monente quidem Seagero, legisse videtur Gesnerus, qui veritat, periisti. Εὐωχὸς corrigit Jacobs. ad Achill. Tat. p. 732. et respici putat verba alterius amantum, τί οὐ πίνομεν, ὦ Π.; At bene habet οἴχου, abi in malam rem! Idque etiam Gesnerus interpres voluisse videtur. h) σοὶ] τοι 2955 i) τοπρωῶτον] ex Ald. 1. 2. et Hag. pro vulg. τὸ πρῶτον. k) σοὶ] vulgo aberat; restitui e 2955., unde οἴ conj. Bel. imperite. Τανῦν autem ex Ald. utraque et Hag. pro vulg. τὰ νῦν.

Pan. Quid me fiet? Ut terra mihi dehiscat!

Phil. Cur non potamus, mea Pannychis?

Pan. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tarde advenis!

Pol. Isto ergo quis est, qui ad vos accessit? Tacēs? Euge! periisti, Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et

gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor.

Phil. Tu vero quis es, mi homo?

Pol. Polemo Stiriensis, tribu Pandionia, audin' qui primum mille armatos duxi, jam quinques millo hominum agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem, illam adhuc humanum sapere.

Phil. Sed ut nunc habet, o dux mercenariorum, mea

ἔστι, καὶ τάλαντον εἴληφε, λήφεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, p. 333.
ἐπειδὴν τὰ φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὡς p. 301.
Παννυχί. τοῦτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χυλιαρχεῖν ἔα.

ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἔστι, καὶ ἀκολουθήσει, ἣν
ἐθέλη.

ΠΑΝ. 1) Τί ποιεῖς, Δορκάς;

ΔΟΡΚ. Ἐσιέναι ἄμεινον· ὀρχιζομένῳ οὐκ ἔστιν οἶόν τε
παρεῖναι Πολέμῳ, καὶ μᾶλλον ἐπιπαθῆσεται ζηλοτυπῶν.

ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσῶμεν.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὸ ὕστατον πείσθε 5
τήμερον, ἣ μάτην ἐγὼ τοσοῦτοις φόνοις ἐγγεγυμνασμένος
πάρεμι. τοὺς Θοράκας, ὧς Παρμένων... ὠπλισμένοι ἦγον ἡ),
ἐμψράξαντες τὸν στενωπὸν τῇ γάλαγγι· ἐπὶ μτώπου μὲν
τὸ ὀπλιτικόν, παρ' ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ τοξό-
ται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν.

ΦΙΛ. Ὡς βριφυλλίους ταῦτα, ὧς μισθοφόροι ο), ἡμῖν

1) ΠΑΝ.] „recepti ex Ven. 2. Bas. 1. et 2. (et 3.) et Salm.
Nam IIO. in Par. Hag. J. (Ald. 1. et 2.) erat. II. tantum in
Fl.“ m) οὐχ] οὐκ Reitz. et Bip. cum Hag. n) ὠπλισμέ-
νοι ἦγον] Ante has voces vulgo in Edl. vet. ineptissime
notatur nomen ΠΑΝ. unde Svolanus, quem Reitz. et recent.
secuti sunt, fecit ΠΑΡ. ut indicaretur *Parmeno*. Sed in Fl.
nuice recte, ut videtur, abest omnino personae signum. Pro
ἦγον Pell. ἡκέτωσαν, quod probat Schm., si ἡκόντων Attice
scribatur, deleto personae signo. ο) μισθοφόροι] „Sic recte
pleraeq. Mισθοφόροι J.“ Mισθοφόροι Ald. 2.

est Pannychis, et talentum
accepit: accipiet autem jam
etiam alterum, cum sarcina-
nas disposuerimus. Et jam
sequere me, Pannychis:
hunc vero mille hominibus
praeesse apud Odrysas jube.

Dorc. Libera quidem est,
et sequetur, si voluerit.

Pan. Quid agam, Dorcas?

Dorc. Intrasse melius erit.
Irato enim adesse Polemoni
non convenit: et magis ipsa
zelotypia intendetur.

Pan. [ad Philostratum]
Si vis, intremus.

Pol. Sed praedico vobis,
vos ultimum hodie potatu-
ros, aut frustra ego tot
caedibus exercitatus adsum.
Heus, Parmeno, Thraces
athuc... Armati venerunt,
phalange obsepsere angipor-
tum: in fronte gravia ar-
matura, in utroque cornu
funditores et sagittarii, re-
liqui in ultima acie.

Phil. Tanquam parvis in-
fantibus ista, mercenarie,

p. 304. λέγεις, καὶ μορμολύττει p). σὺ γὰρ ἀλεκτρούνα πᾶποτε ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρούρεις, τάχα δμοιρίτης ὢν, ἵνα καὶ τοῦτο προσχαρίσωμαί σοι.

ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἶση μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν προσιόντας ἡμᾶς ἐπὶ δόρου θιάσῃ, στήλβοντας τοῖς ὄπλοις.

ΦΙΛ. Ἦκτεte μόνον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος γ) οὗτος (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεται μοι) βάλλοντες ὑμᾶς λίθοις τε καὶ ὀστράκοις οὕτω διασκεδάσομεν, ὥς μηδὲ ὅποι οἴχοιθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

p) μορμολύττει] Sic Valckenar. ad Theocrit. p. 348. probante Fritsch. Quaest. p. 205. pro vulg. μορμολύττεις. q) Τίβιος] „emendavi ex FL. et aliis Luciani locis. Nam Τίβιος hic habebant Edd. cett.“

diois? et larva quasi terrere nos postulas? Tu enim gallum gallinaceum an interfecisti nunquam? aut bellum vidisti? castellum forte in-sedisti, dimidii dux manipuli, ut etiam hoc tibi largiar.

Pol. Quin scies paullo post, ubi accedentes nos

protensis hastis videbis, armis fulgentibus.

Phil. Venite modo instructi. Ego autem et Tibius iste (solus enim hic me sequitur) lapidibus vos ac testis ita dispergemus, ut neque, quorsum effugiendum sit, reperiatis.

p. 305.

X.

ARGUMENTUM.

Constituunt Drose et Chelidonium Cliniam adolescentulum; Droses nuper amatorem, nunc vero tristi philosopho in disciplinam traditum, muliebribus artibus ad pristinum revocare amorem.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

1 ΧΕΛ. Οὐκ ἔτι φοιτᾷ παρά σε r), ὦ Δροσῇ, τὸ μειράκιον ὃ Κλεινίας; οὐ γὰρ ἔωρακα. πολὺς ἤδη χρόνος s), αὐτὸν παρ' ὑμῖν.

r) σὲ] σοι 2955. s) πολὺς ἤδη χρόνος] „Constans lectio, nisi quod commata tantum addidi.“ πολὺν ἤδη χρόνον maluit Solan. Sed vid. Adnot.

CHELIDONIUM ET DROSE.

Chel. Non amplius ad te enim est, cum illum apud ventitat, mea Drose, ad vos non vidi. lescentulus ille Clinias? Diu

ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐ- p. 305.
τὸν εἶρε ε) μηκέτι μοι προσεῖναι.

ΧΕΛ. Τίς οὗτος; μή τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον u)
λέγεις; ἐπεὶ ἐκείνός γε φίλος (μοι) x).

ΔΡΟΣ. Οὐκ· ἀλλ' ὁ κάκιστα φιλοσόφων ἀπολούμε-
τος Ἀρισταίνετος.

ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις, τὸν δασύν, τὸν βαθυ-
πώγωνα; ὃς εἴωθε μετὰ τῶν μειρακίων περιπατεῖν ἐν τῇ
Ποικίλῃ;

ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κάκιστα ἐπί-
δοιμι ἀπολούμενον, ἐλκόμενον τοῦ πώγωνος ὑπὸ δημίλου.

ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκείνος τοιαῦτα ἔπεισε τὸν 2
Κλεινίαν;

ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε ἀπό-
ποιτός μου γενόμενος, ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶ-
τον δὲ ὠμίλησέ γ) μοι) τριῶν z) τούτων ἐξῆς ἡμερῶν οὐδὲ
προσῆλθε τῷ στενωπῷ· ἐπεὶ δὲ ἡνιώμην, (οὐκ οἶδα δὲ ὅπως p. 306.

1) εἶρε] Sic Bas. 3. Reitz. et recentt. Sed εἶρε Bas. 1. Ald.
1. 2. Hag. u) Διότιμον] Alwica 2055. x) μοι] ἐστὶ μοι
2054. ἐστὶ, sine μοι 2055. Fritzscheius Quaest. p. 205. aut
μοι delendum censet, aut σοι scribendum. Suspectum sane est.
γ) ὠμίλησε] „recte plurimae. Ὀμίλησε J. et Ven. 2.“ idque
praesente Ald. 2. z) τριῶν] „τρίων J.“ cum Ald. 2.

Dros. Non amplius, mea
Chelidonium: magister enim
interdixit, ne amplius ad
me accedat.

Chel. Quis est iste? Dio-
timumne dicis, ludi gymnici
magistrum? nam ille qui-
dem (mihi) amicus.

Dros. Non: sed est per-
ditissimus ille philosopho-
rum Aristaeetus.

Chel. Tristem illum dicis,
hirsutum, barba proluxa,
qui cum adolescentibus in-
ambulare solet in Pœcile?

Dros. Illum dico impo-

storem, quem utinam vi-
deam pessime perire, barba
tractum a carnifice.

Chel. Sed quid in mentem
illi venit, quod istuc per-
suasit Cliniae?

Dros. Nescio, Chelido-
nium. Sed qui nondum a me
abnoctaverit, a quo tempo-
re usum habere mulieris
coepit (primum autem fuit
mecum), tribus hisce dein-
ceps diebus neque accessit
ad angiportum. Cum vero
aegre ferrem, (nescio vero
quid de illo mihi praesagie-

p. 306. τὸ ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἐπεμψα τὴν Νεβρίδα a) περισκεψομένην b) αὐτὸν, ἣ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἣ ἐν Ποικίλῃ c)· ἣ δὲ περιπατοῦντα ἔφη ἰδοῦσα μετὰ τοῦ Ἀρισταίνετον, νεῦσαι πύρρῳ, ἐκείνῳ δὲ ἐρυθρίασάντα κάτω ὄρεῖν, καὶ μηκέτι παρενεγκεῖν τὸν ὀφθαλμόν. εἰτ' ἐβράδιζον ἅμα ἐς τὴν πόλιν d)· ἣ δὲ ἄχρι τοῦ Διπύλου ἀκολουθήσασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως e) ἐπιστράφη, ἐπανήκεν, οὐδὲν σαφές ἀπαγγεῖλαι f) ἔχουσα. πῶς με οἶμι διάγειν τὸ μετὰ ταῦτα, οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι ὅ, τι g) μοι πέπονθεν ὁ μεираκίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά h) τι αὐτόν, ἔλεγον, ἣ τινὸς ἄλλης ἤρασθη, μισήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατήρ διεκώλυσεν αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἐστρεφον. ἤδη δὲ περὶ θελήν ὕψιαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ παρ' αὐτοῦ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβοῦσα, ὦ Χελιδόνιον, οἶσθα γὰρ δῆπου γράμματα.

3 ΧΕΛ. Φέρον ἰδωμεν· τὰ γράμματα οὐ πάνυ σαφῆ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένα i), δηλοῦντα ἔκειξιν τινα τοῦ γεγραφότος.

- a) Νεβρίδα] „Sic marg. A. 1. cum Fl. ut Menag. voluit. Νεβρίδα cett. male.“ b) περισκεψομένην] επισχ. 2955. c) Ποικίλῃ] „Hic sequor Ed. Amst. Nam cett. παιδικῇ male. Ποικίλῃ ἴσως L.“ d) πόλιν] Al. Ἀκαδημίαν Coll. Nil variat Fl.“ e) ὅλως] „Sic Par. aliaque. ὅλος J.“ cum Ald. 2. f) ἀπαγγεῖλαι] επαγγ. 2955. g) ὅ, τι] „Sequentia a μοι ad τι omisit O.“ h) ἐλύπησα] „ἐλύπησε Fl. quod et adscivit marg. A. 1.“ i) ἐπισεσυρμένα] „περιστο. O.“ et 2954. unde Bel. vult παρασ. Cf. Gesner. ad Navig. c. 2.

bat animus) misi Nebri-
dem, quae circumspiceret
illum in foro versantem,
vel in porticu. Illa vero in-
ambulans ait se vidisse
cum Aristaceto, et innuis-
se ei e longinquo. Ipsum
vero cum rubore deiecisse
vultum, nec amplius eo
oculum adjecisse. Deinde
una in urbem iisse. Illa ad
portam usque geminam pro-
secuta, cum nec omnino se
converteret, rediit nihil
certi habens, quod renun-
tiaret. Quid animi mihi pu-
tas ab eo inde tempore fuis-

se, quae conjectare non
possem, quid factum esset
adolescentulo? Sed, *num-
quid aliqua in re ipsum of-
fendi?* dicebam; *an alterius
amore captus me odit?* At
pater prohibuit? Multa talia
versabam in animo. Jam
vero sero vespere venit
Dromo, hanc ab illo epi-
stolam ferens. Sume, lege,
Chelidonium: nosti enim
sane literas.

Chel. Age, vidcamus li-
teras: non valde disertae,
sed sibi implicitae, festina-
tionem quandam scribentis

λίγῃ δέ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσῇ, τοὺς θεοὺς ποι- p. 306.
οῦμαι μάρτυρας.

ΔΡΟΣ. Αἱ αἶ τάλαν, οὐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε.

ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ οὐ κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαι σου. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρισταίνετῳ παρέδωκε με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καί κ' εἶνος (ἔμαθε γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἅπαντα) πᾶν πολλὰ ἐπιτίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων p. 307. ἱταίρη συνείναι, Ἀρχιτέλους καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς.

ΔΡΟΣ. Μὴ ὦραισιν ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκείνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μειράκιον.

ΧΕΛ. Ὡστε ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολουθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως, οὐδὲ προσβλέπειν ἄλλῳ οὐδενὶ ἐξεστίν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ· εἰ δὲ κ) σωφρονοῖμι Δ), καὶ πάντα πεισθεῖην αὐτῷ, ὑποσχεῖται πᾶν εὐδαίμονα ἴσασθαι με, καὶ ἐνάρκτον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προ- γυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἔμμαν- τόν. οὐ δέ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίου.

ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ m) ἢ ἐπιστολῇ, ὦ Χελιδόνιον; 4

k) δὲ γ] γὰρ 2955. l) σωφρονοῖμι] „recte Hag. Fl. Par. etc. Σωφρονοῖμι J.“ m) Tl σοι δ.] „omisit O.“ Cf. Adnot. Bourdelotii et vide quomodo utramque narrationem concilies.

indicantes. Dicunt autem, Quam te amaverim, mea Drose, Deos facio testes.

Dros. Hei, hei! miser ne salutem quidem adscripsit.

Chel. Et nunc non odio, sed necessitate, discidium a te facio. Pater enim Aristaineto me commendavit, apud quem philosophiae dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis et Erasicleae filium: multo enim melius esse, virtutem praeferre voluptati.

Dros. Male pereat nugator ille, qui talia doccat adolescentulum!

Chel. Itaque necesse est illi parere. Accurate enim me sequitur et custodit: nec adspicere licet quemquam, praeter ipsum. Si vero modestus sim, et per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum me futurum, et virtutis compotem, laboribus ante exercitum. Haec aegre tibi ut scriberem, me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac memento Cliniae.

Dros. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium?

p. 307. *ΧΕΛ.* Τὰ μὲν ἄλλα ἢ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίου, ἔχει τινὰ ὑπόλοιπον ἐλπίδα.

ΔΡΟΣ. Κάμοι οὕτως ἔδοξεν· ἀπόλυμαι δ' οὖν ὑπὸ τοῦ ἔρωτος. ὁ μὲντοι Δρόμων ἔφασκε παιδευαστὴν τινα εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων συνεῖναι τοῖς ὡραιωτάτοις τῶν νέων, καὶ ἰδεῖν λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπισχνόμενον, ὡς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγιγνώσκει μετ' αὐτοῦ ἔρωτικούς τινας λόγους τῶν παλαιῶν φιλοσόφων πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ ὅλως η), περὶ τὸ μειράκιόν ἐστιν· ἡπέλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τοῦ Κλεινίου κατερέιν ταῦτα.

ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσῇ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα.

p. 308. *ΔΡΟΣ.* Ἐγαστρίσα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός ἐστι. κέννισται γὰρ κῆκεῖνος τῆς Νεβρίδος ο).

ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἔσται καλῶς, ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψω μοι δοκῶ ἐπὶ τοῦ τοίχου ἐν Κεραμεῖκῳ, ἔνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἶωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθείρει

η) δλως] „Nil mutant J. Par. Fr. Fl.“ Nec Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. et Hag. „Olos scilicet magis placuisset Reitzio. ο) Νεβρίδος] „ex Pell. admisi. Νευρίδος Edd.“ Δορκάδος 2954. et 2955.

Chel. Caetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei aliquid reliquum.

Dros. Etiam mihi ita videbatur. Percio igitur prae amore. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristaenetus, et disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis adolescentulis, et privatim sermones habere cum Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem facturus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam antiquorum philosophorum suis

cum discipulis sermones, et totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est *Dromo*, se patri Cliniae denuntiaturum ista.

Chel. Oportebat, *Drose*, cibo corruptum impellere *Dromonem*.

Dros. Feci: et praeterea meus est; prurit enim et ille in *Nebridem*.

Chel. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in *Ceramico*, ubi inambulare solet *Architeles*, *Aristaenetus corruptum*

Κλινίαν, ὥστε καὶ ἐκ τούτου το p) συνδραμεῖν τῇ παρὰ p. 508. τοῦ Δρόμωνος διαβολῇ.

ΑΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα;

ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὃ Δροσὴν, ἄνθρακα ποθὲν λαβοῦσα.

ΑΡΟΣ. Εὖγε. συστράτευε μόνον, ὃ Χελιδόνιον, κατὰ τοῦ ἀλαζόνος Ἀρισταίνετου.

p) τ.) „omittit Fl.“

pit Cliniam! ut etiam ex hac parte adjuvem Dromonis delationem.

Chel. Noctu, Drose, sumto alicunde carbone.

Dros. Euge, juva modo, Chelidonium, pugnam ad-

Dros. Quomodo vero satis occulte poteris scribere?

versus impostorem Aristae-netum.

XI.

ARGUMENTUM.

Charmides a Tryphaena, cum qua specie tantum et temporis causa concubuerat, quo alius meretriculae in se insolentiam ulcisceretur, de absentis aetate provectiore et vitis corporis certior factus, ad hujus praesentis veram gratiam pellicitur.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦ. Ἐταῖραν q) δέ τις παραλαβὼν, πέντε δραχμαὶς 1 τοῦ μίσθωμα δοῦς, καθεύδει ἀποστραφεὶς, θακρῶν καὶ στένων; ἀλλ' οὔτε πέπωκας ἡδέως, οἶμαι, οὔτε δειπνήσας μόνος ἡθελήσας, ἔκλαες δὲ r) καὶ παρὰ τὸ δειπνον, ἐώρων γάρ. καὶ νῦν δὲ οὐ διαλέλοιπας ἀνολολύζων s), ὥσπερ βρέ-

q) Ἐταῖραν] Ἐταῖραν sola Schm. r) δὲ] γὰρ 2955. s) ἀνολολύζων] Sic 2955. Bel. Schm. pro vulg. ὀλολύζων. Cf. ad Soma. c. 4. Tom. I. p. 179. sq.

TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Tryph. Meretricem autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, aversus deinde jacet lacrimans et ingemiscens? Sed

neque bibisti, puto, jucunde, neque coenare solus voluisti. Plorasti autem in coena etiam, vidi enim: et nunc nou desinis pueruli instar

p. 308. φαρ. ταῦτα οὖν, ὦ Χαρμίδη, τίνας ἔνεκα ποιῆς; μὴ ἀποκρύψῃς ι) με, ὡς ἂν καὶ τοῦτο ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.

ΧΑΡΜ. Ἐρωῶ με ἀπόλλυσιν, ὦ Τρύφαινα, καὶ οὐκ ἔτι ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν.

ΤΡΥΦ. Ἄλλ' ὅτι μὲν οὐκ ἐμοῦ ἐρᾷς, δῆλον. οὐ γὰρ ἂν ἔχων με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθοῦ ν) περιπλέκεσθαι θέλουσαν x), καὶ τέλος διετείχιζες τὸ μεταξὺ ἡμῶν τῷ ἱματίῳ, διδωὶς μὴ ψαύσαιμι σου. τίς δὲ ὅμως ἐκείνη ἐστίν, εἰπέ.

p. 309. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι.

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν οἶσθα καὶ πάνυ ἀκριβῶς αὐτὴν, κακείνην σέ. οὐ γὰρ ἀφανὴς ἐταῖρά ἐστιν.

2 ΤΡΥΦ. Εἰπέ τοῦνομα, ὦ Χαρμίδη.

ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ Τρύφαινα.

ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γὰρ εἰσι τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορευμένην, ἧς ἐρᾷ Δάμυλλος ὁ τοῦ

ι) ἀποκρύψῃς] Sic Bel. et Schm. e 2955. pro vulg. ἀποκρύψῃ. ν) ἀπωθοῦ] „Sic scripsi cum J. Fl. Hag. (?) Salm. Ald. Fr. Απόθου Par. Bas. 1. et 2.“ Non haec satis vere relata. Hag. habet ἀποθοῦ cum Bas. 1. Sed Bas. 3. ἀπώθου. Quod statim post ἀπωθοῦ vulgo repetebatur με, duce Codice 2955. deleui cum Bel. et Schm. x) περιπλέκεσθαι θέλουσαν] „περιπλέκουσαν Fl.“ μέλλουσαν 2955.

ejulare. Ista ergo, Charmides, cur facis? Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vigilatae tecum noctis capiam.

Charm. Perdit me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad vim illius possum.

Tryph. Sed me non esse, quam amas, illud quidem satis apparet: nec enim, quam habes, negligeres, et amplexari te volentem repelleres, et tandem quasi murum inter nos quendam veste interposita fecisses, metu, ne forte te attingam. Quae ta-

men est illa? dic mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem adjuvero: certe, ut ministranda sint talia, novi.

Charm. Quin nosti illam, et accurate quidem, et illa te. Nec enim obscura est meretrix.

Tryph. Dic nomen, Charmides.

Charm. Philematium, mea Tryphaena.

Tryph. Utram dicis? Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper dextrum de-virginata est, quam Damyl-

νὺν στρατηγούντος υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν γ), ἣν Παγίδα ἐπε-ρ. 309. καλοῦσιν;

ΧΑΡΜ. Ἐκείνην, καὶ εἰλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συν-
ελημμαι πρὸς αὐτῆς.

ΤΡΥΦ. Οὐκ οὖν δι' ἐκείνην ἔκλαιες;

ΧΑΡΜ. Καὶ μάλα.

ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελὲς
τις εἶ;

ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελὲς, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν κ)
ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτήν.

ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μό-
νον, καὶ ὅσα τοῦ σώματος φανερά, ἃ εἶδες α) Φιληματίου,
καὶ ὡς ἐχρῆν β) γυναικα πέντε καὶ τετταράκοντα ἔτη γε-
γονῆσαν ἤδη;

ΧΑΡΜ. Καὶ μὴν ἐπόμενται δύο καὶ εἴκοσιν ἐς τὸν
ἐσόμενον γ) Ἐλαφβολιῶνα τελέσειν.

ΤΡΥΦ. Σὺ δὲ ποιέροις πιστεύσεις ἂν δ), τοῖς ἐκεῖ- 3

γ) ἐτέραν] „scripsi cum Salm. Ἐταῖραν J. Par. Hag. Bas. 1. Ald. Fr. Ἐταῖραν accentu acuto Fl.“ *Micyllus reddidit alteram*, quatinquam in textu Bas. 3. est Ἐταῖραν. 2) ἑπτὰ σχεδὸν] σχεδὸν ἑπτὰ 255. Bel. Schm. α) ἃ εἶδες] „ἃ εἶδες Fl.“ Locus omnino non sanus. Vid. Adnott. β) ἐχρῆν] „χρῆν Fl.“ γ) ἐς τὸν ἐσόμενον] ἐς τὸ ἐπόμενον 2955. e quibus certe ἐς pro vulg. εἰς cum Schm. recepi. δ) πιστεύσεις ἂν] ἂν πιστεύσεις 2955. Bel. Schm.

lus amat, ejus, qui nunc Praetor est, filius: an illam alteram, cui Pagidis [*Laquei*] nomen est?

Charm. Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irretitus sum.

Tryph. Propter hanc ergo plorasti?

Charm. Omnino.

Tryph. Multumne tempus est, ex quo amas, an nuper demum initiatus es?

Charm. Non nuper initiatus; sed menses fere se-

ptem sunt a Bacchanalibus inde, cum primum illam vidi.

Tryph. Verum vidistino totam accurate; an facies sola est, et partes corporis apertae, quae vidisti in Phillematio, ut nempe conveniebat mulieri quinque et quadraginta annos jam natae?

Charm. At illa dejerat, duo et viginti se Februario proximo annos impleturam.

Tryph. Tu vero utri credendum putas, illine deje-

p. 309. νης ὄρκοις, ἢ τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκειναι γὰρ ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τοὺς κροτάφους αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλλα φεινὰ κη βαθεῖα· περὶ ε) δὲ τοὺς κροτάφους ὁπόταν ἀσθενήσῃ τὸ φάρμακον, ὡς βάπτεται, ὑπολευκαίνεται τὰ πολλὰ· καίτοι τί τοῦτο; βιάσαι ποτὲ f) καὶ γυμνὴν ἰδεῖν.

ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πώποτε μοι πρὸς τοῦτο ἐνέδωκεν.

ΤΡΥΦ. Εἰκότως· ἡπίστατο γὰρ μυσασθῆσθαι μὲν ὅσον σε εἰς αὐτῆς λεύκας g)· ὅλη δὲ ἀπὸ τοῦ αὐχένος εἰς τὰ γόνατα παρδάλει ἴσκειν, ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τριαυτὴ μὴ h) συν-

p. 310. ὦν; ἤπου τάχα καὶ ἐλύπει σε, καὶ ὑπερεώρα;

ΧΑΡΜ. Ναί, ὦ Τρύφαινα, καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα. καὶ νῦν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον διδόναι ῥαδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ φειδομένην τρεφόμενος, Μοσχίωνα ἐςδεξαμένην, ἀπέκλεισέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σὲ παρείληφα.

e) περὶ] παρὰ 2955. f) βιάσαι ποτὲ] Vulgo βιάσαι ποτε, mire propagato errore, quem minus recte *Schmiederus* correxit scribendo: βιάσαι ποτὲ. g) λεύκας] λευκάς vulgo. Correxī ad sententiam *Koenii*, *Bastii* et *Schäferi* ad *Gregor. Cor.* p. 517. Exposuit autem de hoc corporis vitio *Belinus* ad h. l. in versione *Tom.* IV. p. 427. asserens testimonia *Hesychii* et *Herodoti* I, 158. ibique *Larcher*. h) τριαυτὴ μὴ] μὴ τριαυτὴ 2955.

ranti, an tuis oculis? Accurate enim adverte oculos considerandis illius temporibus, ubi solum suos ipsius capillos habet; reliqua omnis coma proluxa adscititia. Circa tempora autem, ubi medicamentum defecit, quo tingitur, multum cana est. Quamquam quid hoc est? Urge aliquando, ut nudam videas.

Charm. Nunquam eo usque mihi indulsit.

Tryph. Merito illa quidem. Sciebat enim, nausaturum te illius vitiligines.

Tota autem a cervico inde ad genua pardali similis est. Sed tu lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit? Numquid fortasse etiam male te tractavit, et contemtim habuit?

Charm. Ita sane, mea Tryphaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc, quando mille poscenti non facile, unde darem, inveniebam, quem parvus pater alit; Moschione recepto, me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram, te assumpsi.

ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην οὐκ ἂν ἦκον, εἴ μοι p. 310.
προεῖπε τις, ὡς ἐπὶ τούτοις i) παραλαμβανοίμην k) λυπη-
σαι ἄλλην l), καὶ ταῦτα, Φιλημάτιον τὴν σορόν. ἀλλ' ἄπει-
μα, καὶ γὰρ ἦδη τρίτον τοῦτο ᾔσεν ἀλεκτροῦν.

ΧΑΡΜ. Μὴ σὺ γε οὕτω ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ 4
γὰρ ἀληθὴ ἐστὶν ἃ φῆς περὶ Φιληματίου, τὴν φεράκην m),
καὶ ὅτι βάπτεται, καὶ τὸ τῶν ἀλφῶν n), οὐδὲ προσβλέπειν
ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ.

ΤΡΥΦ. Ἐροῦ τὴν μητέρα, εἴ ποτε λέλονται μετ' αὐ-
τῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν κἂν ὁ πάμπρος διεγηγήσεται σοι,
εἰ γε ἔῃ ἔτι.

ΧΑΡΜ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκεῖνη, ἀφηρήσθω
μὲν ἦδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλήλους, καὶ
φιλωμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φιλημάτιον δὲ πολλὰ
χαιρέτω.

i) τούτοις] τούτου 2955. k) παραλαμβανοίμην] παραλαμ-
βανόμεν maluit *Bel.* imperite. l) λυπησαι ἄλλην] „ἵνα
λυπησῇς ἄλλην *Pl.*“ m) φεράκην] „πηγάκην marg. A. 1. In
vulgato vero consentiunt *Pl. Fr. J. Ald. Par.* etc.“ *Πηγάκην*
etiam 2955., quod ut magis atticum probat *Belinas*, secutus
Thomam Mag. s. φερακίαν. At cf. supra c. 3. φεράκη βαθεία.
n) τῶν ἀλφῶν] τῶν ἄλλων ἀλφῶν 2955.

Tryph. Ita me Venus, non vitiliginibus, nec adspicere
illam possim amplius.

Tryph. Matrem interro-
ga, si quando cum illa lave-
rit: de annis enim vel tuus
tibi avus narrabit, si adhuc
vivit.

Charm. Cum igitur illa
talis sit, auferatur jam mu-
rus, complectamur nos invi-
cem, et amemus, et bona
fide una simus: longum ve-
ro valeat Philematium!

ARGUMENTUM.

Fatali errore Lysias adductus erga Ioessam suam se fastidiosum gesserat. Sed Pythiade intercedente meretrici summum amorem callide simulanti reconciliatur.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣΟ) ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ.

1 ΙΟΕΣ. Θρύπτῃ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἔνδον
p. 311. ἕτερος, εἰποῦσα· μήτε παραλογισάμενον τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἡνάγκασα p) ἐμοὶ τε κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιοῦσιν, ἀλλ' εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἄμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσους ἐραστὰς παρεπεμψάμην; Ἡθοκλία τὸν πρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σου Μέλισσον q), καίτοι ἐναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τοῦ πατρὸς, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς οὐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν Φάωνα μόνον εἶχον, οὔτε τινα προσβλέπουσα ἕτερον, οὔτε προσεμμένη, ὅτι μὴ σέ· ᾗμην γὰρ ἡ ἀνότητος ἀληθῆ εἶναι ἃ ᾠμνυες, καὶ διὰ τοῦτό σοι προσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐρωφρόνουν, ἐπι-

ο) ΠΥΘ.] „ΚΑΙ ΠΥΘ. J. Ven. 2. Fr. Hag. Par. Salm. (Ald. 1. 2.) Sine καὶ Fl. Bas. 1. et 2. (et 3.) melius.“ p) ἡνάγκασα] se addit 2955. q) Μέλισσον] Μέλλισσον Hag.

IOESSA, PYTHIAS ET LYSIAS.

Ioēs. Delicatus es, Lysia, adversus me? et jure quidem, quae neque argentum nunquam te poposcerim, neque excluserim venientem, dicens, *intus jam alius!* neque te subegerim, quod faciunt aliae, ut, patre circumscripto, aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. Nosti, quot amatores rejecerim, Etho-

clen, qui nunc in magistratu est, et Passionem naucleorum, et aequalem tuum Melissum, licet, mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaonem solum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens praeter te: putabam enim demens ego, vera esse, quae jurabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope, frugicram, increpante matre, et

βουμένης. τῆς μητρός, καὶ πρὸς τὰς φίλας γ) ἐγκαλούσης· p. 311.
 σὺ δὲ ἐπείπερ ἔμαθες ὑποχείριον ἔχων με τετηκῦϊαν ἐπὶ
 σοί, ἄρτι μὲν Λυκαίνῃ προσέπαιζες, ἐμοῦ ὀρώσης, ὡς λυ-
 ποίης α) ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπήνεις Μα-
 γίδιον τὴν ψάλτριαν· ἐγὼ δ' ἐπὶ τούτοις δακρύω, καὶ συν-
 ἵημι ὑβρίζομένην. πρῶτῃν δὲ ὅποτε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ
 σὺ καὶ Δίφελος, παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον ε),
 καὶ Πυραλλίς, ἐχθρὰ οὖσα ἐμοί. σὺ δὲ τοῦτ' εἰδὼς, τὴν
 Κυμβάλιον μὲν οὐ μοι πᾶν ἐμέλησεν ὅτι πεντάκις ἐφίλη-
 σας, σεαυτὸν γὰρ ὑβρίζεις υ) τοιαύτην φιλῶν· Πυραλλίδα
 δὲ ὅσον ἐνέεντες x), καὶ πιδὼν ἄν γ) ἐκείνῃ μὲν ὑπέδειξας z)
 τὸ ποτήριον, ἀποδιδοὺς δὲ τῷ παιδί πρὸς τὸ οὗς ἐκέλευες,
 εἰ μὴ α) Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ ἄν b) ἄλλῃ ἐγγέαι· τέλος
 δὲ, τοῦ μήλου ἀποδακνὼν, ὅποτε τὸν ΔίφILON εἶδες ἀσχολού-
 μενον, (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας c) πως, εὐστόχως
 προσηκόντως εἰς τὸν κόλπον αὐτῆς, οὐδὲ λαθεῖν γε πει-

γ) φίλας] „φίλας male FL.“ α) λυποίης] λύποις (sic) 2955.
 ι) Κυμβάλιον] Κυβάλιον 2955. et mox iterum. υ) ὑβρίζεις 2955. x) ἐνέεντες] Sic scripsi e FL. et marg.
 A. 1. pro vulg. ἐνεες. γ) ἄν] ἐν 2955. quod probat Bel.
 reddens: après avoir bu une gorgée. z) ὑπέδειξας] „ἀπέ-
 δωκας FL. et marg. A. 1.“ α) μὴ] „deest in FL.“ b) ἄν]
 „omittit FL.“ c) προκύψας] προσκύψας 2955.

apud amicas me accusante.
 Tu vero ubi sensisti, me
 tibi obnoxiam, tibi intabe-
 scere, modo Lycaenae allu-
 debas, me vidente, ut aegre
 mihi faceres; modo apud me
 jacens laudabas psaltriam
 Magidium. Ego autem ob
 ista ploro, et contumelia
 me affici intelligo. Nuper
 autem cum una biberetis,
 Thraso, tu, et Diphilus,
 adorant quoque Cymbalium
 tibicina, et Pyralis mihi
 inimica. Tu vero haec cum
 scires, Cymbalium quidem
 quod quinquies osculatus es,

non vehementer enravi: tibi
 enim fecisti hac osculanda
 contumeliam; Pyralidi ve-
 ro quoties innuebas? et cum
 biberes, illi occulte mon-
 strabas poculum, tradens
 autem servulo, ad aurem
 illi imperabas, nisi Pyralis
 postularet, alii ne infunde-
 ret. Tandem vero pomum
 a te demorsum, observato,
 Diphilum aliud agere, qui
 cum Thrasone loqueretur,
 antrorsum inclinatus, accu-
 rateque collineans, in ipsius
 sinum conjiciebas, ita ut ne
 studeres quidem meum con-

p. 312. ρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ φιλήσασα μεταξὺ τῶν μαστῶν ὑπὸ τῇ
 2 ἀποδόσῃ παριβύσατο. ταῦτα οὖν τίνος ἔνεκα ποιεῖς; τί
 σε ἢ μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ ἐλύπησα d) ἐγώ; τίνα ἔτε-
 ρον εἶδον; οὐ πρὸς μόνον σε ζῶ; οὐ μέγα, ὦ Λυσία, τοῦ-
 το ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μεμνηνὸς ἐπὶ σοί; ἔστι
 τις θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀρᾷ· σὺ δὲ ποτε e)
 λυπήσῃ τάχα, ἂν ἀκούσης τί περὶ ἐμοῦ κειμένην με, ἢ τοι
 βρόχῳ ἑμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ φρέαρ ἐπὶ κεφαλῇ
 ἐμπεσοῦσαν· ἢ ἓνα γέ τίνα τρόπον εὐρήσω θανάτου, ὥς
 μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὥς μέγα καὶ
 λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρὶν
 τοὺς ὁδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἶπε, Πυθιάς ἡμῖν αὐτὴ
 δικασάτω. τί τοῦτο; οὐδὲ ἀποκρινάμενος ἀπέρχη καταλειπών
 με; ὀρᾷς, ὦ Πυθιάς, οἷα πάσχω ὑπὸ Λυσίου;

ΠΤΘ. Ὡς τῆς ἀγριότητος, τὸ μὴδὲ ἐπικλασθῆναι f)

d) ἐλύπησα] Sic cum Schm. e 2755. pro vulg. λελύπηκα. e)
 ποτε] „τότε Fl.“ Mox interpunctionem vulgatam post τάχα
 deleui monente Fritzschio Quaest. p. 193., quod iam Micyl-
 lus in interpretatione observaverat. Ceterum totam hanc sen-
 tentiam a Gesnero omissam interpretando supplēvi. f) τὸ
 μὴδὲ ἐπικλασθῆναι] Vulg. τὸ δὲ μὴ ἐπικ. Sed 2955. τὸ
 μὴδ' ἐπικ. Θέλει διακρῦναι. Unde correxi, ut inouerant
 Schäfer. ad L. Bos Ellips. p. 802. et Fritzsch. Quaest. p.
 200. Ne θέλει in Cod. plane otiosum esset, Belinus voluit ἔλτε.

spectum effugere; quod illa
 osculata intra papillas sub
 strophio abscondidit. Haec
 igitur qua caussa facis? qua
 vel parva ego te vel magna
 injuria affeci? quem tibi
 objeci dolorem? quem ad-
 apexi alium? nonne soli tibi
 vivo? Non magnum est,
 quod facis, Lysia, miseram
 mulierculam dolore cum af-
 ficeis, insano tui amore fla-
 grantem. Est aliqua ultrix
 Dea, et videt talia. Tu au-
 tem dolebis aliquando, ubi
 audieris de me aliquid,
 jacero me, vel laqueo gu-
 la elisa, aut praecipitem

desiliisse in puteum, aut
 unam certe mortis viam in-
 venisse, ne meo tibi con-
 spectu amplius molesta sim.
 Triumphabis nempe tum,
 tanquam magno claroque
 patrato facinore. Quid fur-
 tim ad me respicis, et den-
 tibus infrendes? si quid
 enim me accusas, dicito.
 Pythias haec nobis litem
 judicabit. Quid hoc? ne re-
 spondens quidem me relicta
 discedis? Vides, Pythias,
 quomodo tractet me Lysias?

Pyth. Hem feritatem! Ne
 lacrimis quidem illum fra-

δακρυούσης· λίθος, οὐκ ἄνθρωπός ἐστι· πλὴν ἀλλ' εἴ γε p. 312.
 χυὴ τάληθές εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειας αὐτὸν ὑ-
 περαγαπῶσα, καὶ τοῦτο ἐμφαίνουσα. ἐχρῆν δὲ μὴ πάνυ
 αὐτὸν ζηλοῦν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. παύ-
 ου g), ὦ τάλαινα, δακρύουσα, καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἡ
 δις ἀπόκλεισον ἐλθόντα. ὄψει γὰρ ἀνακαίόμενον αὐτὸν πᾶ- p. 313.
 νυ, καὶ ἀντιμεμνηνὸτα ἀληθῶς.

ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἶπης, ἅπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν;
 εἶθε μὴ h) αὐτὸς ἀποσταλὴ φθάσας.

ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπανέρχεται αὐθις.

ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθιάς, ἡκρόαται σου
 ἰσως, ἀπόκλεισον, λεγούσης.

ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ὦ Πυθιάς, ἐπανελήλυθα, 3
 ἣν οὐδὲ προσβλέψαιμι εἰς τοιαύτην οὔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ,
 ὡς μὴ καταγινώσκῃς i) ἐμοῦ, καὶ λέγῃς ἄν, ἄτεγκτος k)
 ὁ Λυσίας ἐστίν.

ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία.

ΛΥΣ. Φέρειν οὖν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, Ἰόεσσαν ταύ-

g) παύου] παῦσαι 2955. h) μὴ] μὴ δ' 2955. i) καταγι-
 νώσκῃς] καταγινώσκεις male Edd. priores. k) ἄτεγκτος]
 „Sic J. ut supra Alex. c. 25. omnes habent. Ἐγκτος hic Edd.
 cet. Ἀτεγκτος marg. Δ. 1.“

ctum esse? Lapis, non ho-
 mo est. Verum, si, quod
 res est, dicendum est, tute
 ipsum, Ioëssa, corrupisti,
 quae nimis illum amaris,
 idque ipsum ostenderis. O-
 portebat vero non nimis il-
 lum studiose colere. Superbi
 enim, eo animadverso, fiunt.
 Desine plorare, misella, et,
 si me audis, semel aut bis
 venientem exclude. Videbis
 enim, illum plane accendi,
 et mutatis vicibus in te fu-
 rere.

Ioëss. Tu vero ne quid
 tale dicas: apage! ego Ly-
 siam excludam? utinam ne

ille prior discessionem fa-
 ciat.

Pyth. Sed redit iterum.

Ioëss. Perdidisti nos, Py-
 thias: audivit forte, de ex-
 clusione cum diceres.

Lys. Non propter istam
 redii, Pythias, quam nec
 adspicere amplius, talem
mulierem, digner: sed pro-
 pter te, ne me condemnes,
 aut dicas, inexorabilis ho-
 mo est Lysias.

Pyth. Quin hoc ipsum
 modo dicebam, Lysia.

Lys. Ferre igitur me ju-
 bes, Pythias, istam ploran-

p. 313. τὴν δ) τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτε μετὰ νεανίου καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ m);

ΠΤΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον, ἐταῖρά ἐστι. πότε n) δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς συγκαθεύδοντας;

ΑΤΣ. Ἐκτεν σχεδὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἔκτεν γε, δευτέρῳ ο) ἰσταμένου· τὸ τήμερον δὲ ἰβδόμη ἐστίν. ὁ πατήρ εἰδώς, ὡς πάλαι ἐρώσῃν ταυτησὶ τῆς χρηστῆς, ἐνέκλεισέ με, παραγγέλλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν· ἐγὼ δέ, οὐ γὰρ ἔφερον μὴ οὐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύνψαντα παρὰ τὸν θριγκὸν p) τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότησιν ἦν, ἀναδέξασθαι με ἐπὶ τῶν νῶτων q)· ῥᾶ-
p. 314. ον r) γὰρ οὕτως ἀναβήσεται ἐμῶν. τί ἂν μακρὰ λέγοι-
μι; ὑπερέβην, ἦκον, τὴν αὐλειον s) εὗρον ἀποκεκλεισμένην ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. οὐκ ἔκοψα δ' οὖν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν σιμοφία παρεισῆλθον t) ἀποφητῇ,

1) ταύτην] quod vulgo aberat, inserui e 2955. m) καθευδούσῃ, ἐμοῦ ἀποστάσῃ] „καθευδούσῃς, ἐμοῦ ἀποστάσῃς FL.“ n) πότε] „Al. πῶς. Coll.“ o) δευτέρῳ] δευτέρῳ 2955. p) παρὰ τὸν θριγκόν] Sic scripsi e FL. pro vulg. τῷ θριγκῷ, sive παρὰ. Fortassis etiam alteri scholio, quod praefixum habet θριγκόν, subest recepta lectio. q) τῶν νῶτων] τὸν νῶτον 2955. r) ῥᾶον] „ῥᾶον male L.“ s) αὐλειον] Sic Schm. e 2955. pro vulg. αὐλιον. t) παρεισῆλθον] Sic Vat. 87. referente Bastio ad Gregor. Cor. p. 375. Schäf. pro vulg.

tem modo Ioëssam, qui juxta adstiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deserenti?

Pyth. Lysia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantesprehendisti?

Lys. Sextus fere hio dies est. Recte, sextus ipse, secundo mensis die: hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, et, ne aperiret,

janitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem jussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendero mihi licebat. Quid multa dicam? Transcendi, veni: januam atrii cum cura clausam reperi: media enim nox erat. Non pulsavi igitur, sed sublata silentio janua, quod alias jam feceram, supra cardinem, intravi sine

ἐκάθευδον δὲ πάντες, εἶτα ἐπαφώμενος τοῦ τοίχου, ἐφί- p. 314.
σταμαι τῇ κλίνῃ.

IOES. Τί ἔρεῖς, ὦ Δάματρε; ἀγωνιῶ γάρ.

4

ΑΤΣ. Ἐπειδὴ *) δὲ οὐχ ἰώρων u) τὸ ἄσθμα ἐν, τὸ
μὲν πρῶτον ᾧμην τὴν Λυδίην αὐτῇ x) συγκαθεύδειν· τὸ
δ' γ) οὐκ ἦν, ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψάμενος εὖρον ἀγένειών
τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χροῶ κεκαρμένον, μύρων καὶ αὐτὸν
ἀποπνέοντα· τοῦτο ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον,
οὐκ ἂν ᾤκησα, εὖ ἴστε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς; γέλωτος
ἄξια δοκῶ σοι διηγείσθαι;

IOES. Τοῦτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὖ-
τη μοι συνεκάθευδε.

ΠΤΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰοέσσα, πρὸς αὐτόν z).

IOES. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, φίλτατε, μετακλη-
θῆσα ὑπ' ἐμοῦ, ὥς ἅμα καθεύδοιμεν a). ἐλυπούμην γάρ
σε μὴ ἔχουσα.

παρῆλθον. De formula παραγαγεῖν τὸν στροφέα cf. Catapl. c. 12.
Tom. III. p. 201. ibique Schol. p. 355. et Aduot. p. 609. sq.
*) ἐπειδὴ] „ἐπειδὴν Par.“ u) ἰώρων] „Sic Fl. Fr. Ven. 7.
Par. Salm. etc. Οὐκ ἰώρων male J. (et Ald. 2.) Forsan οὐχ
εὖρον.“ x) αὐτῇ] „αὐτὴν male Fl. Id tamen et adscriptura
marg. A. 1.“ γ) τὸ δ'] τὸδ' communi vitio priores Edd.
z) αὐτόν] ἀπ' αὐτὴν 2955. a) ἅμα καθεύδοιμεν] συγκαθε-
ύδοιμεν idem.

strepitu. Dormiebant om-
nes: tum palpando murum
ad lectum adsto.

Ioēs. Quid dices, sancta
Cres! vehementer enim
laboro!

Lys. Cum autem simpli-
cem spiritum non duci sen-
tirem, primo putabam equi-
dem, dormire cum ista Ly-
den. At hoc non erat, Py-
thias. Sed palpando depre-
hendi imberbem quendam,
molliculum, ad cutem de-
tonsum, unguenta redolen-
tem et ipsum. Hoc videns,

si quidem cum gladio venis-
sem, non cunctatus essem,
bene scitote. Quid ridetis,
Pythias? Ridiculane tibi
narrare videor?

§ Ioēs. Hoc igitur te, Lysia,
male habuit? Haec ipsa me-
cum dormiebat Pythias.

Pyth. Noli hoc illi, Ioēs-
sa, dicere.

Ioēs. Quidni dicam? Py-
thias erat, curissime, vo-
cata a me, ut una dormire-
mus. Tristis enim eram,
quac te non haberem.

5 ΑΤΣ. Πυθιάς, ὁ ἐν χρόνῳ κεκαρμένος; εἴτα δι' ἑκτῆς
p. 314. ἡμέρας ἀνεκόμεσε τοσαύτην κόμην;

ΙΟΕΣ. Ἀπὸ τῆς νόσου ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρ-
φρον γὰρ αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηγνηκὴν b) ἐπέ-
θετο. δεῖξον, ὦ Πυθιάς, δεῖξον οὕτως ὄν, πείσον αὐτόν.
ἰδοὺ e) τὸ μειράκιον, ὁ μοιχός, ὃν ἐξηλοτύπεις.

ΑΤΣ. Οὐκ ἐχρῆν οὖν, ὦ Ιόεσσα, καὶ ταῦτα, ἐρῶντα,
ἐφασπάμενον αὐτόν;

p. 315. ΙΟΕΣ. Οὐκοῦν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι· βούλει δὲ ἀντι-
λυπήσω σε καὶ αὐτῇ, ὀργιζομένη d) δικαίως ἐν τῷ μέρει;

ΑΤΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθιάς μεθ'·
ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρεῖναι ταῖς σπονδαῖς.

ΙΟΕΣ. Παρέσται. οἷα πέπονθα διὰ σέ, ὦ γενναιώτατε
νεανίσκων Πυθιάς e).

ΠΤΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥστε μὴ
μοι χαλέπαινε. πλὴν τὸ δεῖναι f), ὅρα, ὦ Λυσία, μὴ τινα
εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

b) πηγνηκὴν] „Sic Ald. Fl. J. Fr. Hag. Salm. et Schol. Πηγ-
νήκην Bas. (1. et 3.) Par.“ c) ἰδοὺ] ἰδοῦ sola Bip. Alia ratio
est Diall. II, 1. d) ὀργιζομένη] ὀργίζομαι γὰρ 2955. quod
nescio an satis recte praetulerunt Bel. et Schm. e) Πυθιάς]
Sic optime, quamquam nihil omnino monens, Reitz. et inde
recent. Nam vett. Edd. vulgo scribunt Πυθιάς, femininae.
f) δεῖναι] δεινὸν conj. Guyet. male.

Lys. Pythias, ille ad cu-
tem detonsus? tum deinde
intra sex dies tanta illi
coma renata est?

Ioës. Ob morbum radi se
curavit, mi Lysia: deflue-
bant enim illi comae. Jam
vero etiam capillamentum
imposuit. Ostende, Pythias,
ostende, rem ita se habere:
fidem fac viro: en tibi ado-
lescentulum, moechum il-
lum, propter quem eras
xelotypus!

Lys. Nonne vero oportε-
bat, Ιοῆσσα, ἰδque amantem,
qui *suis ipse manibus* illum
palpasset?

Ioës. Ergo tibi quidem
jam satisfactum est... Visne
autem, ut vicissim ego tibi
dolorem objiciam, juste i-
psa vicissim tibi irascens?

Lys. Minime vero; sed
bibamus jam, et nobiscum
Pythias: aequum enim est,
illam nostro foederi inter-
esse.

Ioës. Aderit. Quid ego pro-
pter te perpessa sum, gene-
rosissime juvenum, Pythia?

Pyth. Verum etiam idem
ego vos conciliavi. Itaque
noli mihi irata esse. Sed
interim, vide, Lysia, ne
cui dicas, illud de coma!

XIII.

p. 315.

ARGUMENTUM.

Leontichus, tanquam alter Pyrgopolinices, ob jactantiam importunam et invenustam ab amica teneriore vehementer indignante et aversante destituitur ita, ut tandem, utrum ambitioni vanae, an amicae desiderio, valedicere malit, dubius haereat.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ ΧΗΝΙΔΑΣ ΚΑΙ ΤΜΝΙΣ.

ΛΕΟΝΤ. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ εἶπε, ὃ ¹
 Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξήλασα τῶν ἄλλων ἵππέων ἐπὶ τοῦ
 ἵππου τοῦ λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καί τοι ἄλκιμοι
 ὄντες, ἔτρεσαν εὐθὺς ὡς εἶδόν με, καὶ οὐδεὶς g) ἔτι ὑπέ-
 στη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λόγην ἀκοντίσας, διέπειρα
 τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεστη-
 κὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἱ ἔμενον διαλύσαντες μὲν
 τὴν φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτοὺς h)) ἐπὶ
 τούτους ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ
 ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον i) ἐπὶ τοὺς προεσιῶντας
 αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τοῦ ἵππου· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέ- p. 316.
 τεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει·
 ὑμεῖς δὲ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέσιγχε ἤδη φευγόντων.

g) οὐδεὶς] „οὐθὺς] Nihil varietatis invenio.“ In Bas. tamen 3.
 est οὐδεὶς. Vid. Adnott. h) αὐτοὺς] αὐτὸν 2955. i) ὅσον]
 ὡς idem.

LEONTICHUS, CHENIDAS ET HYMNIS.

Leont. In pugna vero contra Gallograecos dic, Chenida, quomodo ante reliquos equites eruperim in equo albo, et quomodo Gallograeci, fortes licet, statim ad meum conspectum pertimuerint, et nemo amplius resistit. Tum igitur emissam hasta ducem equitatus illorum ipso cum equo trajeci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc (erant

enim quidam, qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum), in hos igitur stricto gladio animose invadens, ipsa equi impressione septem duces everto; tum gladio impacto, unius decurionis cum ipso cranio caput dissecui: vos autem, Chenida, paullo post aderatis, illis jam fugientibus.

2 *XHN.* Ὅτε γάρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν ἐμο-
p. 316. νομάχησας τῷ Σατραπῇ, οὐ μεγάλη ἐπέδειξω καὶ τότε;

AEONT. Καλῶς ὑπέμνησας οὐκ ἀγεννοῦς οὐδ' ἐκεί-
νης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατραπῆς μέγιστος ὢν, ὀπλομά-
χων ἄριστος δοκῶν *κ*) εἶναι, καταφρονήσας τοῦ Ἑλληνι-
κοῦ, προσηδήσας ἐς τὸ μέσον, προῦκαλεῖτο, εἴ τις ἐθέλοι *λ*)
αὐτῷ μονομαῆσαι. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι κατεπεπήγεσαν *μ*),
οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ ὁ ἡγεμὼν αὐτοῖς, καίτοι
οὐκ ἀγεννὴς ἄνθρωπος ὢν. Ἀρίσταρχος γὰρ ἡγεμὼν *η*)
ἡγεῖτο Αἰτωλὸς, ἀκοντιστῆς ἄριστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλιάρχουν
ἔτι, τολμήσας δ' ὅμως *ο*) καὶ τοὺς ἐταίρους ἐπιλαμβανο-
μένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμοῦ ὄρωντες
ἀποστίλβοντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπιχρύσοις τοῖς ὄπλοις,
μέγαν τε, καὶ φοβερόν ὄντα τὸν λύφον, καὶ κραδαίνοντα
τὴν λόγχην. . .

XHN. Κἀγὼ ἔδεια τό τε, ὦ Λεόντιχε, καὶ οἶσθα, ὡς

κ) μέγιστος — δοκῶν] μέγιστος ὢν μὲν ὀπλομάχων δοκῶν
ἄριστος εἶναι 2955. admodum confuse. *λ*) ἐθέλοι] ἐθέλει id.
μ) κατεπεπήγεσαν] Sic *Pl.* ei 2951. probante *Belino*.
Vulgo κατεπλήγεσαν. Sed κατεπλήγεσαν 2955. *η*) ἡγεμὼν]
aut deleri vult *Bel.* aut legi: ὁ ἡγεμὼν. *ο*) δ' ὅμως] δ'
οὖν 2955.

Chen. Cum autem, Leon-
tiche, apud Paphlagoniam
solitaria pugna depugnares
cum Satrapa, nonne magni-
fica tum quoque opera edi-
disti?

Leont. Bene admones me
actionis et ipsius non igna-
vae. Satrapa enim, vir ma-
ximus, qui armatorum vi-
deretur esse praestantissi-
mus, Graeci nominis con-
tentor, in medium progres-
sus provocabat, si quis pu-
gnare secum vellet. Reliqui
ergo immoti stare, decurio-

nes, et ductores ordinum,
et ipse adco imperator,
quamquam vir minime igna-
vus. Aristaechmus enim du-
cebat imperator Aetolus, ja-
culator optimus, ego tum
tribunatu adhucungebar:
audacia tamen sumpta, dimo-
tis, qui me retinere vellent,
sodalibus; timebatur mihi
nimirum, videntes fulgen-
tem aureis in armis barba-
rum, magnam, cristaque et
vibrata hasta terribilem. . .

Chen. Ego quoque tum,
Leontiche, timebam, et no-

εἰχόμεν σου δαόμενος, μὴ προκινδυνεύειν· ἀβίωτα γὰρ p. 315.
ἦν p) μοι σοῦ ἀποθανόντος.

LEONT. Ἄλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς τὸ μέ- 3
σον, οὐ χεῖρον τοῦ Παφλαγόνος ὠπλισμένος q), ἀλλὰ πά-
χυρος καὶ αὐτός. ὥστε βοή εὐθύς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν,
καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγνώρισάν με γὰρ κἀκείνοι ἰδόν-
τες ἀπὸ τῆς πέλτης μάλιστα, καὶ τῶν θαλάρων, καὶ τοῦ
λόφου. εἶπε, ὦ Χηνίδα, τί με πάντες τότε r) εἶκαζον;

XHN. Τί με ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ, νῆ Δία, τῷ Θέεδος
καὶ Πηλέως; οὕτως ἔπρεπε μὲν σοι ἡ κόρυς, ἡ φοινικίς p. 317.
δὲ ἐπήνθει, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρμαιεν.

LEONT. Ἐπεὶ δὲ συνέστημεν, ὁ βάρβαρος πρότα-
ρος s) τιτρώσκει με, ὀλίγον ὅσον ἐπιψαύσας t) τῷ δόρατι,
μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σα-
ρίσῃ u), παῖω διαμπαξ εἰς x) τὸ στέρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν

p) ἦν] εἶναι 2955. non male. q) ὠπλισμένος] „Sic Par. sola
cum marg. A. 1. Ὀπλισμ. Ald. J. Fl. Hag. Fr. Bas. Salm.“
r) πάντες τότε] τότε πάντες 2955. Bel. Schm. ut hiatus,
ait Bel., vitetur in verbis τότε εἶκαζον. Equidem languorem
orationis, quam istum hiatus, vitare malui. s) πρόταρος]
„Hoc praeferunt Fl. Par. aliaeque. Ilρόταρον J.“ Cum J. fa-
ciunt tamen Ald. 1. 2. Bas. 1. 3. et Hag. t) ἐπιψαύσας]
ἐπιψαύσαι 2955. u) σαρίσῃ] „σαρίση Edd. omnes, ut mox
quoque σαρίσης.“ x) εἰς] ἐς 2955. Schm.

sti, quam retinuerim te, ro-
gans, ne periculum pro aliis
subires: neque enim, te
mortuo, vivendum mihi pu-
tabam.

Leont. Sed ego, audacia
sumta, in medium progredior,
non deterius Paphla-
gone armatus, sed totus ipse
etiam aureus. Itaque clamor
statim elatus a nostris pari-
ter atque a barbaris. Nam
hi quoque ad primum me
conspicuum noverant a pel-
ta maxime, et phaleris, et

crista. Dic, Chenida, cui me
omnes tum assimilabant?

Chen. Cui vero alii, quam
Achilli, per Jovem, Theti-
dis illi atque Pelei filio?
adeo decebat te galea, adeo
floridum colorem spargebat
paludamentum, adeo pelta
splendebat.

Leont. Cum vero con-
gressi essemus, leviter pri-
mo vulnerat me barbarus,
aliquantum hasta perstrin-
gens paullum supra genu.
Ego vero, clypeo illius sa-
rissa mea perfosso, mediam

p. 317. ἀπεδειροτόμησα γ) τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ ὄπλα ἔχων ἐπανῆλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελουμένος τῷ φόνῳ.

4 TMN. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε, μισὰ ταῦτα καὶ φοβερά περὶ σουτοῦ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε οὐδὲ προσβλέψωμι τις, οὕτω χαλρόντα τῷ λύθρῳ, οὐχ 2) ὅπως συμπίοι, ἡ συγκοιμηθεῖη α). ἔγωγε οὖν b) ἄπειμι.

AEONT. Διπλάσιον ἀπόλαβε τὸ μισθωμα.

TMN. Οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν.

AEONT. Μὴ δεῖδιθι, ὦ Ῥυνί· ἐν Παφλαγόσιν ἐκτεῖνα πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω.

TMN. Ἀλλ' ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσταξέ σου ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τοῦ βαρβάρου, ἦν ἔφερις ἐπὶ τῇ σαρίσσει c). εἰτ' ἐγὼ τοιοῦτον ἄνδρα περιβαλῶ, καὶ φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδὲν γὰρ οὗτος ἀμείνων τοῦ δημίου.

AEONT. Καὶ μὴν εἰ με εἶδες ἐν τοῖς ὄπλοις, εὖ οἶδα, ἡρώσθης ἂν.

γ) ἀπεδειροτόμησα] „rescripsi ex Ven. 2. Salm. et marg. A. 1. Ἀπιδροτόμ. cett. male.“ 2) οὐχ] „οὐκ J.“ α) συγκοιμηθεῖη] Sic Schm. e 2955. et marg. A. 1. pro vulg. συγκοιμηθῶ. b) ἔγωγε οὖν] ἔγωγ' οὖν 2955. Bel. Schm. c) σαρίσσει] „σαρίση rursus Edd.“ Ἐπὶ τῆς σαρίσσης, 2955. probante Belino, quod et supra c. 5. extr. et infra c. 5. extr. sic dicatur.

pectoris compagem trajeci, tum accurrens facile caput gladio amputavi: sic cum armis viri redeo, caput simul sarissa fixum gerens, caede illius madidus.

Hymn. Apage, Leontiche, foeda istaec et terribilia de te narras, nec te ulla amplius adspicere sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum ut bibat una aut cubet: equidem hinc discedo.

Leont. Duplam tibi mercedem habe.

Hymn. Non sustineo ego jacere cum homicida.

Leont. Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlagones ista acta sunt: jam quidem pacem ago.

Hymn. At impiátus tamen homo es, stillavitque in te sanguis de capite barbari, quod ferebas in sarissa. Deinde talem ego hominem complectar, et osculer? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo carnifice melior.

Leont. Quin si in armis me videres, bene novi, me amares.

TMN. Ἀκούουσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ p. 317. φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ d) ὄρᾱν, καὶ τὰ εἰδωλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα τοῦ ἀθλίου λοχαγοῦ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρημένου· τί οἶει, τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ θεασαμένην, καὶ κειμένους τοὺς νεκρούς; ἐκθα- νεῖν γάρ μοι δοκῶ, οὐδ' ἀλεκτρυόνα πώποτε φονευόμενον p. 318. εἶδον.

ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννής, ὦ Ἰμνί, καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὦμην ἡσθήσεσθαι σε ἀκούουσάν.

TMN. Ἀλλὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τούτοις, εἴ τινας Λημνιαδας e) ἢ Δαναΐδας εὔροις· ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα ἐστίν. ἔπου καὶ σὺ, ὦ Γραμ- μί f). σὺ δὲ ἐρύωσο, χιλιάρχων ἄριστε, καὶ φονεῦ g), ὀπό- σων h) ἂν ἐθέλῃς.

ΛΕΟΝΤ. Μεῖνον, ὦ Ἰμνί, μείνον. ἀπελήλυθε. 5

XHN. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀφελῇ παιδίσκην κατε- φόβησας i), ἐπισείων λόφους, καὶ ἀπιθάνους ἀριστείας

d) δοκῶ] „Bene sic Fl. Par. etc. Δοκῶ J.“ idque cum Ald. 2. e) Λημνιαδας] „Λημνιαδας J. et Ven. 2. non reliquæ.“ Imo vero etiam Ald. 2. f) Γραμμί] Sic 2055. pro vulg. Γραμμή. g) φονεῦ] „Nil varietatis invenio. Φονεῦ emendat Solanus. Sed φόνιβε voluit.“ h) ὀπόσων] „ὀπόσον Fl.“ i) κατεφόβησας] „κατεφόβισας J.“

Hymn. Cum audierim mo- do, Leontiche, nauseo, et horreo, et umbras mihi vi- dero vidcor ac spectra in- terfectorum, et miseri prae- sertim decurionis, cui in duas partes caput a te dis- sectum est: quid putas, ip- sum opus et sanguinem si viderem, et jacentes mor- tuos? moritura enim mihi videor, quae neque gallina- ceum gallum necari viderim.

Leont. Adeo ignava, Hym- nis, et pusilli es animi? Ego autem auditu to delectatum iri sperabam.

Hymn. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inveneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quo- que, Grammi. Tu vero va- le, tribunorum fortissime, et interfector, quotcunquo hominum volueris.

Leont. Mane, Hymnis, mane... Discessit.

Chen. Tu enim, Leonti- che, puellam simplicem per- terruisti, quætienda crista, et incredibilibus facinoribus

p. 318. διεξιόν· ἐγὼ δὲ ἰώρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, εἴτι σου τὰ κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκείνα διηγουμένου, καὶ συνέστειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης.

LEONT. Ὡς μὲν ἐρασμιώτερος αὐτῇ φανεῖσθαι κ). ἀλλὰ καὶ σὺ με προσπολώλεκας λ), ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑποβαλὼν.

XHN. Οὐκ ἴδεις γὰρ συνεπιπνέδεσθαι σοι, ὀρώντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας m); σὺ δὲ πολὺ φοβερώτερον n) αὐτὸ ἐποίησας. ἔστω γὰρ, ἀπέτεμες τοῦ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σαρίσσης ο), ὥστε σου καταρῥεῖν τὸ αἷμα;

6 LEONT. Τοῦτο μισρὸν ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ p) τὰ γε ἄλλα οὐ καλῶς συνεπέπλαστο. Ἄπιθι δ' οὖν, καὶ πείσον αὐτὴν συγκαθευδήσουσαν.

XHN. Λέγω οὖν, ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ δόξαι βουλόμενος;

p. 319. LEONT. Αἰσχρὸν, ὦ Χηνίδα.

κ) φανεῖσθαι] „φανῆσθαι male Fl.“ λ) προσπολώλεκας] „ἀπολώλεκας Fl.“ m) ἀλαζονείας] „ἀλαζονίας Fl.“ n) φοβερώτερον] Sic Schm. c 2955. pro vulg. φοβερόν. ο) σαρίσσης] „σαρίσσης Edd.“ Sed Bas. 3. σαρίσσης, ut supra. p) ἐπαι] „recte plurimae. Enl male J. et Ven. 2.“ Addo Ald. 2.

enarrandis. Ego vero statim videbam, quomodo expallesceret, te adhuc illa de decurione narrante, et vultum mutaret, et perhorresceret, cum diffidisse te caput diceret.

Leont. Putabam, me amabiliorem illi visum iri. At tu insuper me, Chenida, perdidisti, subijcienda mihi illa pugna solitaria.

Chen. Nonne igitur oportebat tua adjuvare mendacia, cum tuae illius gloria-tionis caussam viderem? Tu

vero terribilius multo illud fecisti. Esto enim. Abscideris caput misero Paphlagoni, quid etiam opus fuit hasta illud figere, ut sanguis in te deflueret?

Leont. Hoc re vera foedum, Chenida: nam reliqua non male erant conficta. Abi ergo, et illi persuade, mecum ut cubet.

Chen. Dicam ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi velles videri?

Leont. Turpe hoc, Chenida.

XHN. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως γ) ἀφικοίτο. ἐλεῦ τοίνυν p. 319.
θαίτερον, ἢ μισεῖσθαι ἀριστευς εἶναι δοκῶν, ἢ παθεῦθαι
μετὰ Ἑμνίδος, ἐψεῦσθαι ὁμολογῶν.

AEONT. Χαλεπὰ μὲν ἄμφω· αἰρουμαι δ' ὅμως τὴν
Ἑμνίδα. ἀπὶ αὐτῆς οὖν, καὶ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν,
μὴ πάντα δέ.

γ) οὐκ ἄλλως] οὐκ ἂν ἄλλως jabet *Bel.*

Chen. Verum aliter non *Leont.* Ambo quidem dif-
venerit. Elige ergo alteru- ficilia. Praeopto tamen Hy-
trum, ut aut odio illi sis mnidem. Abi ergo, et, me
cum viri fortis opinione, mentitum esse, Chenida, di-
aut cum Hymnide cubes, cito, non tamen omnia.
mentitum te fasaus.

XIV.

ARGUMENTUM.

*Pauperculo nautae Myrtale praefert ditio- rem, licet seniore-
m ac turpiorem, amatorem.*

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

ΔΩΡ. Νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν, ὅτε πένης 1
ἰγνόμενός εἰμι διὰ σέ; ὅτε δέ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμε-
νος, ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἐπεὶ γ) δ' ἐγὼ μὲν
αὐτὸς ἦδη ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὐρηκας
ἱρασιγὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγώ, καὶ πρὸ τῶν θυρῶν ἔστηκα
δακρύων, ὁ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται, καὶ μόνος ἐνδον ἐστὶ,
καὶ παννυχίζει, καὶ κυεῖν φησὶ ἀπ' αὐτοῦ.

γ) ἐπεὶ] „et male J.“ cum *Ald.* 2.

DORIO ET MYRTALE.

Dor. Nunc me excludis, thynum illum mercatorem
Myrtale, nunc, postquam invenisti: ego excludor, et
pauper per te factus sum? ad fores sto lacrimans; ille
Cum vero tot tibi res affer- vero noctibus amatur, et
rem, amasius, vir, dominus, solus intus est, et pervigilia
omnia ego fui. Postquam agit, et ex illo ferre te dicis
vero ego jam plane exhaus- uterum.

stus, tu vero amatorem Bi-

p. 319. *ΜΥΡΤ.* Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων, καὶ μάλιστα, ὅποταν λέγῃς, ὡς πολλὰ ἔδωκας, καὶ πένθης γενένησαι δι' ἐμέ. λόγισαι γοῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐκόμισας.

2 *ΔΩΡ.* Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα. ὑποδήματα ἐκ Σικυῶνος τοπρωτον s) δύο δραχμῶν· τίθει δύο δραχμάς.

ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο.

ΔΩΡ. Καὶ ὅποτε ἦκον ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον μύρου p. 320. ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ.

ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χιτώνιον, τὸ μέγρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων, Ἐπιούρου τοῦ πρωρεῶς ἐκλαθομένου t) αὐτὸ παρ' ἡμῖν, ὅποτε ἐκάθευδε παρ' ἐμοί. . . .

ΔΩΡ. Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνῶρίσας ὁ Ἐπίουρος πρῶην ἐν Σάμῳ μετὰ πολλῆς γε, ὦ Θεοί, τῆς μάχης. κρόμμυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ πέρκας τέσσαρας, ὅποτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι τί οὖν; καὶ ἄρτους ὀκτὼ ναυτικούς ἐν γυργάθῳ u) ξηρούς, καὶ ἰσχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕστερον ἐκ Πατάρων σαν-

s) τοπρωτον] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* et, referente *Reitzio*, etiam *J.* In aliis τὸ πρῶτον. u) ἐκλαθομένου] „ἐκλανθυομένου male *Fl.*“ u) γυργάθῳ] γυρδίκῳ 2954.

Myrt. Ista me, Dorio, enecant, et maxime cum multa te dedisse dicis, et pauperem propter me factum esse. Computa enim ab initio inde omnia, quaecunque mihi attulisti.

Dor. Recte, Myrtale, computemus. Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum. Pone drachmas duas.

Myrt. Sed cubuisti apud me noctes duas.

Dor. Et cum venirem ex Syria, unguenti alabastrum e Phoenice, duarum et hunc, ita me Neptunus, drachmarum.

Myrt. At ego tibi uaviganti parvum illud amiculum, ad femora modo pertinens, ut, dum remigas, haberes, quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta, cum mecum cubuisset.

Dor. Abstulit illud agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam, o Dii, rixam. Cepas autem ex Cyprio et saperdas quinque, et percas quatuor, cum e Bosporo appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? et panes octo nauticos, in reticulo siccos, et ficum orcam e Caria, et nuper e Patarris inaurata san-

δάμια ἐπὶ λυρussa, ὦ ἀχάριστε. καὶ τυρόν ποτε μέμνημαι τὸν p. 320. μέγαν ἐκ Γυθίου x).

MYRT. Πέντε ἴσως δραχμῶν, ὦ Δωρίων, ταῦτα πάντα.

ΔΩΡ. Ὡ γ) Μυρτιάλη, ὅσα ναύτης ἀνθρωπος ἔδυνά- 3
μην, μισθοῦ z) ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχου ἄρχω τοῦ
δεξιού, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπερορᾷς; πρῶην δὲ ὅποτε Ἀφροδί-
σια ἦν, οὐχὶ δραχμὴν ἔδθηκα πρὸς α) τοῖν ποδοῖν Ἀφροδί-
της σοῦ ἔνεκεν ἀργυρᾶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήμα-
τα δύο δραχμὰς, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὴν χεῖρα
νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συν-
τιθέντα, οὐσία ναύτου ἀνδρός ἦν.

MYRT. Τὰ κρόμμου, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων; p. 321.

ΔΩΡ. Ναί· οὐ γὰρ εἶχον πλείω κομίζειν· οὐ γὰρ ἂν
ἤρετον, εἴ γε πλουτῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ οὐδὲ κε-
φαλὴν μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε· ἡδέως δ' ἂν ἔμα-
θον αἰνὰ σοὶ παρὰ τοῦ Βιθυνοῦ τὰ δῶρα.

z) Γυθίου] „Luc. Holst. Γύθιον. Nil mutant Edd. vett. recen-
tioresque.“ γ) Ω] abest a Bas. 3. z) μισθοῦ] μισθῷ voluit
Abresch. Lectt. Aristaenn. p. 197. α) πρὸς] πρὸς maluit Guyet.

dalia, ingrata mulier. Casei tandem recorder magni o
Gythio.

Myrt. Quinque forte
drachmarum ista, Dorio,
omnia.

Dor. Quantum nempe,
Myrtale, vir nauta potui,
mercede conductus navi-
gans. Nunc enim demum
lateri remigum dextro prae-
fectus sum: et tu nos con-
temnis? Nuper vero Aphro-
disiis, nonne drachmam po-
sui tua caussa ad pedes Ve-
neris argenteam? et iterum
matri tuae ad calceos drach-

mas duas, et huic Lydae
saepo in manum nunc duo,
nunc autem tres obolos.
Haec omnia in summam
collecta, substantia nautae
erat.

Myrt. Cepae et saperdae,
Dorio?

Dor. Omnino: nec enim
plura, quae asferrem, habui:
nempe nec navigarem, si
dives essem. Matri vero
neque caput allii unquam
attuli. Lubenter autem sci-
am, quaenam tibi a Bithyno
munera venerint.

p. 321. *MTPT.* Τουτὶ πρῶτον ὀρᾷς τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖνος δ) ἐπρίετο, καὶ τὸν ὄρμον τὸν παχύτερον.

4 *ΔΩΡ.* Ἐκεῖνος c); ἦδειν γὰρ σε πάλαι ἔχουσιν.

MTPT. Ἄλλ' ὃν d) ἦδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτὶ, καὶ δάπνιδα· καὶ πρῶην δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν e) ὑπὲρ ἡμῶν, οὐ σάνδαλα Παταρικὰ, καὶ τυρὸν Γυθιακὸν f), καὶ φληνάφους.

ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο οὐ λέγεις, οἷον ὄντι συγκαθεύδεις αὐτῷ; ἔτη μὲν g) ὑπὲρ τὰ πεντήκοντα πάντως ἀναφαλαντίας, καὶ τὴν χοριὰν οἶος κάραβος· οὐδὲ τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ ὀρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες, ὧς Διοσκόρω, πολλαί, καὶ μάλιστα ὑπόταν ἤδη, καὶ ἄβρὸς εἶναι θέλη, ὅνος αὐτολυρίζων, φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτοῦ, ἀξία γε οὖσα, καὶ γένοιτο ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἣ Κυμβάλλον τινα τῶν κατ' ἐμὲ, ἣ τῇν γείτονα

b) ἐκεῖνος] οὐκ ἐκ. interrogative 2954. quod non displicuit *Belino*; mihi vero multo minus placet quam vulgatum. c) Ἐκεῖνος] „omittit Fl.“ d) Ἄλλ' ὃν] „Ἄλλον Fl.“ e) κατέβαλεν] „κατέλαβεν Fl.“ f) Γυθιακὸν] „Γυθιακὸν Holst.“ g) ἔτη μὲν] „ἐγγίμην Edd. priores male. Ἐτη recepi ex L. Ἐτη μὲν beue marg. A. 1.“

Myrt. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, et mouile hoc crassius.

Dor. Ille? Quin olim te habuisset, novi.

Myrt. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, et smaragdus non habuit: tum emit in aures hasce, et tapetem: et nuper minas duas, et domus mercedem solvit pro nobis; non sandalia de Patariis, et caseum Gythiacum, et id genus nugas.

Dor. Sed illud non dicis, quali cum homine cubas? annos supra quinquaginta omnino natus est, recalvaster, et colore instar scarabaei. Neque dentes illius vides? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praesertim cum canit et bellus esse vult, asinus ad lyram, ajunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: et nascatur vobis puer patri similis. Ego vero et ipse inveniam Delphidem, aut Cymbalium quandam, mei ordinis mulierculam, aut

ὑμῶν *h*) τὴν αὐλητρίδα, ἣ πάντως τινά. θάπιδας δέ, καὶ p. 321.
ὄρμους, καὶ διμναῖα μισθώματα οὐ πάντες ἔχομεν.

MYRT. Ὡ μακαρία ἐκείνη, ἣ τις ἐραστὴν σέ *i*), ὦ p. 322.
Δωρίων, ἔξει. κρόμμυα γὰρ αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου, καὶ
τυρόν, ὅταν ἐκ Γυθίου *k*) καταπλήξῃ.

b) ὑμῶν] Sic Edd. vett. *Ἡμῶν Reitz.* cum interpretatione *Ges-
neri* et recentt. nescio vero quam ob rem. *Τυμῖς* sunt *Myrtale*
cum *matre* et *Lyde* c. 3. *i*) ἐραστὴν σέ] Sic *Bas.* 1. et 3.
Sed ἐραστὴν σε *Ald.* 1. 2. *Hag. Reitz.* et recentt. *k*) Γυθίου]
„Sic omnes. *Ἰνδίου Holst.* emendat.“

vicinam vestram tibicinam, *Myrt.* Beatam illam, quas
aut aliquam omnino. Tape- amatorem te habebit, Do-
tes vero, et monilia, et rio! Cepas enim illi asseres
binarum minarum mercedes ex Cyprio, et caseum, cum
non omnes habemus. redibis e *Gythio*.

XV.

A R G U M E N T U M.

*Milites in amoribus suis fere insolentes esse et asperos, et
facile, praesertim zelotypos, ad plagas et lites abripi posse, re-
centi exemplo Parthenis docet amicam, ipsa modo a tali Mega-
rensi male mulcata.*

ΚΟΧΑΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

ΚΟΧΑ. Τί θακρύεις, ὦ Παρθενί, ἣ πόθεν καταγόγας ἰ
τούς αὐλούς φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κρο-
κάλης ἐρῶν, ἐβράπισέ με, αὐλοῦσαν *l*) εὐρῶν παρὰ τῇ
Κροκάλῃ, ὑπὸ τοῦ ἀντεραστοῦ αὐτοῦ Γόργου μεμισθωμέ-
νην, καὶ τοὺς τε αὐλούς μου συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν

l) αὐλοῦσαν] Sic e marg. A. 1. pro vulg. αὐλίσασαν.

COCHLIS ET PARTHENIS.

Cochl. Quid ploras, Par- pulsavit me, cum depre-
thenis, aut unde fractas hendisset tibiis canentem
fers tibus? apud Crocalen, conductam

Parth. Miles Aetolus, ille a rivali ipsius Gorgo, et
magnus amator Crocalac tibus mihi fregit, et men-

- p. 322. μεταξὺ δειπνούντων ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχεε·
ἐπεισπαίσας m)· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖκον ἐκείνον τὸν Γόργον
ἀπὸ τοῦ συμποσίου κατασπάσας τῶν τριχῶν, ἔπαιον περι-
στάντες αὐτός τε ὁ στρατιώτης (Δεινόμαχος, οἶμαι, κα-
λεῖται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτοῦ. ὥστε οὐκ οἶδα εἰ βιώ-
p. 323. σεται ὁ ἄνθρωπος, ὃ Κοχλί· αἱμά τε γὰρ ἐρῶν πολὺ
ἀπὸ τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτοῦ,
καὶ πελιδνὸν ἔστιν.

2 ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἥ μέθη τις ἦν καὶ παρ-
οινία τὸ πρᾶγμα;

ΠΑΡΘ. Ζηλοτυπία τις, ὃ Κοχλί, καὶ ἔρως ἔκτοπος·
ἡ Κροκάλη δέ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ βούλεται
μόνος ἔχειν αὐτήν, ἐπεὶ n) μὴ ἐδίδου ὁ Δεινόμαχος, ἐκεί-
νον μὲν ἀπέκλεισεν ἥκοντα, προσμαρξάσα ο) γὰρ αὐτῇ τὰς
θύρας, ὡς ἐλέγετο· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοεία τινὰ γεωργὸν
εὐπορον ἐκ πολλοῦ ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσιε-
μένη, ἔπινε μετ' αὐτοῦ, καὶ παρέλαβεν αὐλήσουσαν παρ'

m) ἐπεισπαίσας] „Ita recte Edd. et constanter. Sed Coll.
al. ἐπεισπαίων, al. ἐπεισπείσας, male. Pell. ἐπεισπείσας.“ Voluitne
hic ἐπισπείσας? Ἐπισπείσας vult Henschke Annot. Crit. p. 176.
Sed Cod. 1041. Par. ἐπεισπαίων, referente nec improbane
Boissonad. ad Philostr. p. 513. n) ἐπεὶ] ἐπὶ Ald. 2. ut
saepe alibi. o) προσμαρξάσα] προσμαρξάσσα priores omnes.
Sed infra tamen ἡράσσετο. Cf. Ver. Hist. II, 47. Tom. IV. p.
321. et adnot. ad Ver. Hist. I, 30. ibid. p. 657. sq.

sam inter coenandum ever-
tit, et craterem irrucens
effudit. Et rusticum illum
Gorgon de convivio detra-
ctum crinibus, pulsarunt
circumstantes tum ipse mi-
les, Dinomachus, puto, vo-
catur, tum illius commilito,
ut nesciam, viverene homo
possit, mea Cochlis. Nam
copiosus de naribus proflu-
xit sanguis, et facies illius
tota intumuit et livida est.

Cochl. Furitne homo, an
ebrietas erat et vinolenta
insania?

Parth. Zelotypia quae-
dam, Cochlis, et amor im-
moderatus. Crocale autem
duo, puto, talenta cum po-
stulasset, si solus habere
ipsam vellet, non dante
Dinomacho, illum exclusit
venientem, impacta, uti di-
cebatur, illi janua; Gorgum
vero, Oenoënsem quendam
rusticum divitem, suum
olim amatorem, et bonum
virum, admisit, quicum
biberet, me quoque ad ca-

αὐτοῖς p). ἤδη δὲ προχωροῦντος τοῦ πότου, ἐγὼ μὲν ὑπέ- p. 323.
 κρεκόν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο q) ὀρ-
 χησόμενος· ἡ Κροκάλη δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν
 τοσοῦτῳ δὲ κύππος ἠκούετο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλῆος r)
 ἤρᾳσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπεισον s) ὅσον ὀκτὼ νεα-
 νῆσχοι μάλᾳ καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς t) ἐν αὐτοῖς· εὐ-
 θὺς οὖν ἀνετίτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος u), ὥσπερ
 ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπατεῖτο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δὲ,
 οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγοῦσα παρὰ τὴν γείτονα Θε-
 σπιάδα. ἐμὲ δὲ ραπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθεῖρου, φησί, p. 324.
 κατεαγότας x) μοι τοὺς αὐλοὺς προσερίψας. καὶ νῦν ἀπο-
 τρέχω φράσσουσα ταῦτα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ
 γεωργὸς ὀψόμενός τινας φίλους τῶν ἀστικῶν, οἳ παραδῶ-
 σονσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρεῖα.

ΚΟΧΛ. Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν 3
 τούτων ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα, ἡγεμόνες

p) αὐτοῖς] αὐτοῖς Edd. vet. q) ἀνίστατο] „ἀνίσταται marg.
 A. 1.“ r) αὐλῆος] αὐλῆος vulgo. Correxī h. l. ut supra Dial.
 XII, 3. Et ita censuerant Jacobs. Animadv. ad *Achill. Tat.*
 p. 820, et Jacob. ad *Toxar.* p. 156. s) ἐπεισέπεισον] Sic
 Edd. vet. constanter. Sed mutavit Reitz. e conj. Kusteri in
 ἐπεισέπεισαν, et secuti sunt recentt. improbane Jacobo in *Bibl.*
Crit. Hildes. a. 1821. P. I, Fasc. I. p. 106. Vid. Adnott. t)
 Μεγαρεὺς] Μεταπύς conj. Gesn. u) Γόργος] „γεωργὸς
 marg. A. 1.“ x) κατεαγότας] ὠρταγότας Bas. 3. miro vel
 errore vel casu.

nendum adhibita. Jam vero
 processerat compotatio: ego
 Lydium quoddam sonabam:
 saltandi caussa jam surgere
 parabat, plaudente Crocale,
 rusticus: laeta erant omnia;
 cum tibi subito exauditur
 tumultus et clamor, et au-
 lae porta effringitur. Et
 paullo post irruunt octo ju-
 venes sane robusti, et inter
 illos iste Megarensis. Statim
 ergo eversa omnia: Gorgos
 ipse, ut dixi, pulsatus, et
 humi jacens conculcatus est.
 Crocale, nescio quomodo,

fuga se ad vicinam Thespia-
 dem subduxerat. Me vero
 colaphis caesam Dinoma-
 chus jubet in malam rem
 abire, et cum dicto impin-
 git mihi fractas tibias: et
 nunc aufugio, nuntiatura
 haec meo hero. Abit vero
 etiam rusticus, urbanos
 quosdam amicos visurus,
 qui tradant Megarensem
 magistratibus.

Cochl. Isti fructus amo-
 rum istorum militarium,
 plagae et lites. Cacterum
 duces se ac tribunos cum

- p. 324. εἶναι καὶ χίλιαρχοι λέγοντες, ἣν τι δοῦναι δέη, *Περιμεινον, φασί, τὴν σύνταξιν, ἔστ' ἂν γ) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν α), καὶ ποιήσω πάντα. ἐπιτριβεῖν δ' οὖν ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' οὖν εὖ ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτοὺς τοπαράπαν α).* ἄλλοις τις ἔμοι γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργὸς ἰσό-
- p. 325. τιμὸς, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων πολλὰ· οἱ δὲ τοὺς λόφους ἐπισείοντες οὗτοι, καὶ μάχας διηγούμενοι, ψόφοι β), ᾧ *Παρθενί.*

γ) ἔστ' ἂν] „ἐπὶ ὅταν FL.“ α) ἀπολάβω τὴν μισθοφορὰν] Sic scripsi cum FL pro vulg. ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, in quibus importuna aasis et contorta inest sententia. Crebro autem literas B et T ob similem pronuntiationem inter se esse permixtas, jam haec tibi, si vis, habe exempla: Variatur in nomine *Nebriidis* et *Neuridis* supra Dial. X, 2., in nomine *Seberiani* et *Severiani* Quom. Hist. Conscr. c. 21. et Alex. c. 27. et in ipsis his verbis ἀπολαύειν et ἀπολαβεῖν. Cf. supra Navig. c. 41. et Diall. Morti. IV, 2. ibique Varr. Leott. α) τοπαράπαν] Sic, ut solent, *Ald.* 1. 2. et *Hag.* In reliquis τὸ παράπαν β) ψόφοι] „Nihil mutant Edd.“ Vid. Adnot.

dicant, si quid dandum sit, aliquis obtingat, aut nauta, *Exspecta*, ajunt, *collectio-* aut rusticus, aequalis con-
nem tributi militaris, dum ditionis, parum adulandi
stipendium accepero, et fa- gnarus, et multum afferens.
ciam omnia. Male pereant At isti, qui suas cristas
igitur superbi impostores. quatiunt, et enarrant pu-
Recte sane ego istos omnino gnas, *inanis sunt*, Parthe-
non admitto. Piscator mihi nis mea, strepitus.

ARGUMENTUM.

Ut in Alexandro Abonoteichita vates impostor, ita in hoc libello philosophus fanaticus et praestigiator describitur Peregrinus Pariensis, Proteus cognominatus, cujus vitam vel in patria urbe et terra Hellespontica flagitiose ac nefarie, vel inter Christianos Palaestinos cum simulata pietate et sanctitate, vel in Aegypto, Italia et Graecia cum Cynica impudentia et magna quadam gloriae cupiditate, callide tamen illa dissimulata, transactam explicasset auctor — nam sub ignoti illius oratoris cap. 7. sq. persona latere putandus ipse Lucianus — postremo tragicam ejus mortem narrat, ludis Olympicis sponte ab ipso sibi in pyra illatam. Quod singulare mortis genus quum insignem quandam vel amicorum vel vulgi admirationem ac paene stuporem movisset, ut prope divino ipsum honore prosequerentur, suum esse putavit Lucianus, a vana illud et ridicula parte ita proponere, ut summa inde Peregrini ipsius vesania appareat. Pluribus de hoc magnae jamae libello agitur infra in adnotationibus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΤ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Ὁ κακοδαίμων Περεγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομά- 1
ζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ ἐκείνο τὸ τοῦ Ὀμηρικοῦ p. 326.
Πρωτέως ἔπαθεν· ἅπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ
μυρίας τροπὰς τραπόμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτά καὶ πῦρ
ἔγινετο· τοσούτῳ ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχετο. καὶ νῦν
ἐκείνος ἀπηνθρακωταὶ σοὶ ὁ βέλτιστος κατὰ τὸν Ἐμπεδο-

DE MORTE PEREGRINI.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

Infelix ille Peregrinus, aut, se formas vertisset, deni-
ut ipse nominare se gaude- que etiam in ignem abiit;
bat, Proteus, ipsum illud tanto nempe gloriae amore
Homericus Protei fatum sub- tenebatur. Jamque in car-
iit: gloriae enim caussa cum bones tibi vir optimus ver-
fuisset omnia, et in millo sus est Empedoclis exemplo,

- p. 326. κλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν κᾶν διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλεῖν
 ἑαυτὸν εἰς τοὺς κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας οὗτος τὴν πολυ-
 ανθρωποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τηρήσας, πυ-
 ρὰν ὅτι μεγίστην νῆσας ἐνεπήδησεν ἐπὶ τοσούτων μαρτύ-
 ρων, καὶ λόγους τινὰς ὑπὲρ τούτου εἰπὼν πρὸς τοὺς Ἑλ-
 2 ληνας, οὐ πρό πολλῶν ἡμερῶν τοῦ τολμήματος. Πολλὰ
 τοῖνυν δοκῶ μοι ὄρᾶν σε γελῶντα ἐπὶ τῇ κορύζῃ τοῦ γέ-
 ροντος· μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν,
 p. 527. ὦ τῆς ἀβελτερίας α), ὦ τῆς δοξοκοπίας, ὦ τῶν ἄλλων, ὦ
 λέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν οὖν πόρρω ταῦτα, καὶ
 μακρῷ ἀσφαλέστερον. ἔγωγ δὲ παρὰ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι
 πρότερον ἐν πολλῇ πλήθει τῶν ἀκροατῶν ἔλεον αὐτὰ,
 ἐνίων μὲν ἀχθομένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τοῦ
 γέροντος. ἦσαν δὲ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ,
 ἀλλ' ὀλίγον δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγὼ σοι διεσπασθῆην,
 ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἣ ὁ ἀνεψιὸς αὐτοῦ ὁ
 3 Πενθεὺς ὑπὸ τῶν Μαινάδων. Ἡ δὲ πᾶσα τοῦ δράμα-

a) ἀβελτερίας] Vulgo ἀβελτηρίας. Vid. ad Charon. c. 11. et
 De Sacriff. c. 1. — Utor exemplari huius libelli a Tan. Fabro
 editi, in quo doctae *Anonymi* cujusdam notulae margini vel
 textus, vel commentarii, adscriptae, quas, quum non nullius
 pretii esse videantur, adscribere placet. *Anonymus* autem ille
Parisiensis ad vocem ἀβελτ. notat: „Definitionem τοῦ ἀβελτέρου
 (sic enim vocem scripsit) vide apud *Simpli.* in Epicteto.“

nisi quod ille effugere ho-
 minum oculos voluit, cum
 in crateras ipse se injiceret;
 at hic generosus homo, ob-
 servata celebritatum Grae-
 carum frequentissima, rogo
 exstructo maximo, tot te-
 stibus insiliit, cum ratio-
 nem consilii sui non multis
 ante ipsum factum diebus
 apud Graecos reddidisset.
 Quare te videre mihi vi-
 deor multum ridentem obe-
 sas viri senis nares, vel po-
 tius audire clamantem, vah
 ineptias! vah aerumnosam
 gloriae cupiditatem! vah

reliqua, quae dicere de ta-
 libus solemus. Ac tu quidem
 e longinquo ista et multo
 securius: at ego apud ipsum
 ignem, et prius adhuc in
 magna audientium multitu-
 dine ista dixi, graviter fe-
 rentibus quibusdam, quot-
 quot amentiam senis admi-
 rantentur. Erant autem, qui
 et ipsi illum riderent. Sed
 parum abfuit, quin discer-
 ptus tibi fuisset a Cynicis,
 ut a canibus Actaeon, aut
 ipsius Pentheus consobrinus
 a Maenadibus. Totus autem
 actionis apparatus hic fuit.

τος b) διασκευὴ τοιαύδε c) ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός P. 327.
 τε d) ἦν, καὶ ἡλικία ἐτραχώδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ
 τὸν Σοφοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τάχιστα εἰς
 τὴν Ἰλίην e) ἀφικόμην, διὰ τοῦ γυμνασίου ἀλύων f) ἐπή-
 κουν ἅμα Κυνικοῦ τινος, μεγάλη καὶ τραχὺς τῇ φωνῇ
 τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου, τὴν ἀρετὴν g) ἐπιβόω—P. 328.
 μένου, καὶ ἅπασιν ἀπαξαπλῶς λοιδορουμένου· εἴτα κατέλη-
 ξεν αὐτῷ ἡ βοή ἐς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ,
 πειράσομαι σοι αὐτὰ ἐκῆνα ἀπομνημονεύσαι, ὡς ἔλεγετο.
 σὺ δὲ γνωρίζεις, δηλαδὴ h) πολλάκις αὐτοῖς παραστάς βοῶ-
 σα. Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὦ γῆ, 4
 καὶ ἡλιε, καὶ ποταμοί, καὶ θάλαττα, καὶ πατρῶς Ἑράκλεις;
 Πρωτέα, τὸν ἐν Συρίᾳ δεθίντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα
 πεντακισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ρωμαίων πόλεως ἐκ-

b) δρῦματος] „πράγματος Edd. hac priores.“ Vid. Adnott.

c) τοιαύδε] Sic Edd. vet. Τοιαύδε male Reitz. et recentt.

d) τε] Sic Cod. Par. Bel. Schm. pro vulg. γε. e) Ἰλίην]

Correxī vulgatū Ἰλίην, quod idem velle fecissem De Salt.

c. 47. In vet. Edd. haec vox sine accentu et spiritu edita, qui

mos illis fuit in nominibus a majuscula vocali incipientibus.

Unde vitii causa in recentt. f) ἀλύων] Legebatur vulgo: διὰ

τοῦ γυμνασίου αὐτῶν etc. Sed Marcell. conj. διὰ τῶν γυμνασίων

αὐτοῦ. Guyet. διὰ τὸ γυμνάσιον (vel potius διὰ τὰ γυμνάσια)

αὐτῶν. Ego scripsi ἀλύων pro αὐτῶν e' conjectura Schäferi ad

L. Bos Ellipsis. p. 800. g) καὶ ἐκ τριόδου, τὴν ἀρετὴν]

καὶ τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν conj. Faber, et sic reddidit Gesn.

Sed vid. Adnott. h) δηλαδὴ] Post γνωρίζεις interpungendum

et δηλαδὴ secus ac vulgo factum ad sequentia referendum esse,

bene monet Anonymus Paris.

Ipsū auctorem fabulae no-
 sti, qualis fuerit, quasque
 tota vita dederit tragœdias,
 supra Sophoclem et Aeschyl-
 um. Ego vero cum primum
 veni in Elidem, audiebam
 per gymnasium vagans Cy-
 nicum quendam, magna at-
 que aspera voce consueta
 illa et vulgaria, de virtute
 inelamantem, maledicen-
 temque simpliciter omnibus.
 Tum exibat illi clamor in
 Proteum: et quantum pote-

ro, studebo ipsa tibi illa,
 nti prolata sunt, referre.
 Tu vero agnosces, quippo
 qui saepe clamantibus adsti-
 teris. *Proteum ergo, inquit,*
vanae cupidum gloriae di-
cere quisquam audet? o
terra, et sol, et flumina, et
mare, et familiaris Hercu-
les! Proteum illum vinctum
in Syria, illum condonan-
tem patriae suae quinquies
mille talenta? illum Roma-
norum urbe ejectum, sole

- p. 328. βληθέντα, τὸν τοῦ ἡλίου ἐπισημότερον, τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ξηάγειν τοῦ βίου διεγνώκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τῇ.
- p. 329. νῆς τοῦτο ἀναφέρουσιν. οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως; οὐ γὰρ Ἀσκληπιὸς καὶ Διόνυσος κεραυνῶ; οὐ γὰρ τὰ τελευταῖα
- 5 Ἐμπεδοκλῆς εἰς τοὺς κρατῆρας; Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τοῦτο γὰρ ὁ κεκραγὼς ἐκείνος ἐκαλεῖτο), ἡρόμην τινὰ τῶν παρεστώτων, τί βούλεται τὸ περὶ τοῦ πυρὸς, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ, Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς Ὀλυμπιάσι. Πῶς, ἔφη, ἢ τίνος ἕνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρᾶτο λέγειν· ἐβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥστε ἀμύχανον ἦν ἄλλον ἀκούειν. ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ, καὶ θαυμασιὰς τινὰς ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ τοῦ Πρωτέως·
- p. 330. τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ Ἀντισθένη, οὐδὲ παραβάλλειν ἤξιον αὐτῷ, ἀλλ' οὐδὲ τὸν Σωκράτη αὐτὸν· ἐκάλεί δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν ἄμειλλαν. εἶτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσους πῶς φυλάξαι αὐτοῖς, καὶ οὕτω κατέ-
- 6 παύσει τὸν λόγον· Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δη-

illum insigniorem, illum, qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod per ignem educere se de vita decrevit, ad vanam gloriam nonnulli hoc referunt. Nonne enim sic Hercules! Non enim Aesculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crateras Empedocles? Cum vero dixisset ista Theagenes (hoc enim clamoso illi nomen erat), interrogo adstantium aliquem, Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Hercules atque Empedocles? Ille, Non ita multo post, inquit, cremabit se ipse Proteus Olympiis. Quomodo, inquam, aut,

qua de causa? Tum ille respondere parabat: clamabat autem Cynicus, ut alium exandire non posses. Audivi igitur profundentem reliqua, et admirabiles quosdam dicendi excessus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi dignabatur, sed nec ipsum Socratem: Jovem potius ad certamen illud provocabat. Deinde tamen visum illi est aequo aliquatenus fastigio utrumque servare, atque ita orationem finiit: Haec nempe duo, inquit, opera prae-

μουργήματα θεάσατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρω- p. 330.
 τίς· πλάσται δὲ καὶ τεχνῖται ι), τοῦ μὲν Φειδίας, τοῦ δὲ
 ἡ γύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεοὺς τὸ ἄγαλμα
 τοῦτο οἰχῆσεται, ὀχούμενον ἐπὶ τοῦ πυρὸς, ὀρφανούς ἡμᾶς
 καταλιπόν. ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξιθῶν, ἰδάκρυε
 μάλα γελῶν, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ
 πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος, ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν
 Κυνικῶν τινες, παραμυθούμενοι. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος 7
 εὐθὺς ἀναβαίνει, οὐ περιμένει διαλυθῆναι τὸ πλήθος,
 ἀλλὰ ἐπ' κ) αἰθομένοις τοῖς προτέροις ἱερεῖοις ἐπέχει τῶν
 σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπιπολὺ λ) ἐγέλα, καὶ δηλὸς
 ἦν νειόθεν αὐτὸ δρῶν· εἴτα ἤρξατο ὡδέ πως· ἐπεὶ ὁ κατ-
 ἄρτος Θεαγένης τέλος τῶν μισρωτάτων m) αὐτοῦ λόγων p. 331.
 τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναγλίον
 ἀπὸ τοῦ Δημοκρίτου γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὐθις ἐγέλα
 ἐπιπολὺ n), ὥστε καὶ ἡμῶν τοὺς πολλοὺς ἐπὶ τὸ ὅμοιον
 ἐκτεπάσατο. Εἴτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἡ ο) τί γὰρ αἰ- 8

ι) τεχνῖται.] τεχνῖται priores. Cf. Prom. s. Canc. c. 5. κ) ἐπ']
 In maluit Gesn. At vid. Adnott. λ) ἐπιπολὺ] πολὺ Solan.
 sine ἐπ' Vid. Adnott. m) μισρωτάτων] μισρωτ. vulg. vet.
 Emendaverat Reitz. n) ἐπιπολὺ] „Jam et sic Par. cum
 ante divideret.“ ο) Ἡ] Ἡ Reitz. et recentt. Recte ἢ Tan.
 Fab. cum vet.

*stantissima spectavit orbis,
 Olympium Jovem et Proteum.
 Fictores et artifices alterius
 Phidias, alterius vero na-
 tura. At nunc de hominibus
 ad Deos hoc simulacrum
 abibit, investum igni, no-
 bis relictis orphanis. Ista
 multo cum sudore ubi pro-
 nuntiasset, ploravit ridicu-
 le, et crines sibi vellit, ali-
 quantum tamen parcens, ne
 nimis traheret. Tandem
 gannientem adhuc Cynicum
 quidam velut consolantes
 abducunt. Post hunc vero
 alius statim escendit, dilabi*

*multitudinem non passus,
 sed ardentibus adhuc prio-
 ribus extis infundens liba-
 mina. Ac primo quidem
 multum risit, quod ex imis
 illum praecordiis facere,
 appareret. Tum ita fero
 exorsus est: Quandoquidem
 execrabilis ille iste Thea-
 genes finem impurissimae
 orationis suae Heracliti se-
 cit lacrimas; ego e contrario
 a Democriti risu incipiam,
 et denuo risit tantum, ut
 etiam nostrum plures ad ri-
 sus societatem pertraheret.
 Dein sedato risu, Aut quid*

- p. 331. λο, ἔφη, ὧ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκούοντις μὲν οὕτω γελοίων ῥήσεων, ὁρῶντας p) δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίου καταπτύστου ἕνεκα μονονουχὶ κυβιστιῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὡς δὲ εἰδείητε, οἷόν τι τὸ ἄγαλμά ἐστι τὸ καυθησόμενον, ἀκούσατέ μου, ἐξαρχῆς παραφυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτοῦ, καὶ τὸν βλον ἐπιτηρήσαντος· ἔνια δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτοῦ ἐπυνθανόμην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναι
- 9 αὐτόν. Τὸ γὰρ τῆς φύσεως τοῦτο πλάσμα καὶ δημιούργημα, ὃ τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ q) εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἀλούς, μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ τοῦ τέλους ἀλόμενος r) διέ-
- p. 332. φυγε, ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος· εἶτα μειράκιόν τε ὠραῖον διαφθείρας, τριςχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τοῦ παιδὸς, πενήτιων ὄντων, μὴ ἐπὶ τὸν ἀρμωστήν ἀπαχθῆ-
- 10 ναι τῆς Ἀσίας. Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔασειν μοι δοκῶ· πληρὸς γὰρ ἐτι ἄπλαστος ἦν, καὶ οὐδέπω ἐντελής ἄγαλμα

p) ὁρῶντας] ὁρῶντας et superius ἀκούοντας subscriptum in Cod. Par. reg. quod dubito an vere scripserit auctor. q) ἐπεὶ] „recte Bas. Salm. Aliae Ἐπεὶ, quasi nova periodus inciperet.“ r) ἀλόμενος] „Sic omnes. Malim ἀλλόμενος.“ Imo ἀλάμενος, si quidem sit corrigendum. At nec secundi aoristi formam extra usum fuisse, observarunt grammatici nostri, ut Fischer. Animadv. ad Weller. Tom. III. a. p. 29. Buttmann. Gramm. maj. Tom. II. p. 73. e. a. Cf. infra cap. 42. ἀλέσθαι, quae omnium librorum est lectio.

enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuendae cujusdam gloriolae caussa tantum non saltare in caput in publico? Ut autem sciatis, quale simulacrum sit jam comburendum, me audite qui diligenter observavi illius animum, et vitam exploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi, iisque, qui necessitate quaedam recte istum nosse debebant. Hoc enim fictum na-

turae manibus simulacrum; hic Polyclleti canon, cum ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de tegulis effugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescentulum furmosum cum corrupisset, tribus millibus redemit se a parentibus pueri pauperculis, ne ad praesidem Asiae deduceretur. Haec, et quae sunt in hoc genere, placet omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum

ἡμῖν ἐνδεδημιούργητο. ἃ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάντῃ p. 332.
ἀκούσαι ἄξιον· καίτοι πάντες ἴστε, καὶ ἀκηκόατε, ὡς ἀπέ-
πνιξε τὸν γέροντα, οὐκ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα
ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἴτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, φυ-
γὴν ἑαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων. p. 333.

Ὅτεπερ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέ- 11
μαθέ, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερῦσι καὶ γραμματεῦ-
σιν αὐτῶν συγγενόμενος ε). καὶ (τί γάρ;) ἐν βραχεὶ παιδάς
αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγω-
γεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βίβλων τὰς μὲν
ἐξηγεῖτο, καὶ διέσαφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ
ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἡγούντο ι), καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο,
καὶ προστάτῃ ἐπέγραφον κ). τὸν μέγαν χ) γοῦν γ) ἐκείνων p. 334.
εἰς σέβουσιν ἀνθρώπων ε), τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκο-
λοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν
βίον. Τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ ὁ Πρωτεὺς ἐνέ- 12

ε) συγγενόμενος] Post hanc vocem lacunam eam esse con-
tendit *Belinus*, quam alii paullo inferius post ἐπέγραφον sta-
tuerunt; de qua re in *Adnott.* copiosius agetur. ι) ἡγοῦντο] „Sic *Ms. Reg. Edinburgensis* Edd. male.“ υ) ἐπέγραφον] Hic
multa deesse putant *Faber.* et *Wieland.* Vid. *Adnott.* x) μέ-
γαν] μάγον maluit *Gesn.* probante *Wielandio*, *Guil. Langio*,
e. a. γ) γοῦν] γὰρ jubet *Guyet.* sine justa ratione. z) σέ-
βουσιν ἀνθρώπων] σέβουσι τὸν ἀνθρώπον *Schol.*

inde perfectum nobis simu-
lacrum effictum fuerat. Quae
autem patri fecerit, audire
omnino operae pretium est.
Quamquam nostis omnes et
audiistis, ut senem suffoca-
verit, non passus illum ultra
sexaginta annos jam sene-
scere. Deinde cum pervulga-
tum esset facinus, exsilio a
se damnatus oberravit aliam
alia terra permutans. Quo
quidem tempore etiam ad-
mirabilem Christianorum sa-
pientiam edidicit, in Palaes-
tina cum sacerdotibus illo-
rum et scribis versatus. Et,

quid multa? Brevi tempore;
ut pueri juxta se viderentur
omnes, effecit, propheta ipse,
et chori illorum praesul, et
solus omnia. Ac librorum
alios interpretatus est, ac
declaravit, multos ipse con-
scripsit: itaque Dei instar
ipsum habebant, et uteban-
tur legislatore, et suum scri-
bebant antistitem. Nempe
magnum illum adhuc vene-
rantur hominem, illum cruci
in Palaestina, ob introducta
in vitam haec mysteria, af-
fixum. Tum quidem depre-
hensus eo in crimine *Proteus*

- p. 334, πῆσεν εἰς τὸ δεσμοτήριον· ὅπερ καὶ αὐτὸ οὐ μικρὸν αὐτῷ ἀξίωμα περιποίησε πρὸς τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἑρῶν ἐτύγγαθεν. ἐπεὶ δ' οὖν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκί-
 p. 335. νουν, ἑξαπράσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἰτ' ἐπεὶ τοῦτο ἦν ἀδύνατον, ἧ γε ἄλλη θεραπεία πᾶσα οὐ παρέργως, ἀλλὰ ξὺν σπουδῇ ἐγίνετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὄρᾱν παρὰ τῷ δεσμοτηρίῳ περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινάς, καὶ παι-
 13 καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο. Καὶ μὴν καὶ τῶν
 p. 336. ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστίν, ὧν ἡκόν τινες τῶν Χριστιανῶν στελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, βοηθήσοντες, καὶ ξυναγορεύ-
 σοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμύχανον δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον γένηται δη-
 μόσιον. ἐν βραχεῖ γάρ, ἀφειδοῦσι πάντων. καὶ δὲ καὶ τῷ Περεγρίνῳ πολλὰ τότε ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προ-

a) διαφθείροντες] Scripsit, ni fallor, διαφθείραντες. Sed constant sibi Edd. in vulgata.

in vincula conjectus est: quae ipsa res non parvam illi futurae vitae dignitatem conciliavit, et praestigiarum gloriaeque studium, quae jam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam et orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ii etiam, corruptis carceris cu-

stodibus, intra apud istum pernoctabant. Deinde cosinae inferebantur collaticiae, et sacri illorum libri recitabantur, et praeclarus ille Peregrinus (hoc enim adhuc tum nomine censebatur) novus ab illis dicebatur Socrates. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Christianorum missu publico, venere quidam, adjuturi virum, et advocati ejus futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nulli rei parcent. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venere vinculorum caussa

φάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσδοτον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποιή- p. 336.
 σατο b). πεπείκασιν γὰρ αὐτοὺς c) οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν p. 337.
 ὅλον ἀθάνατοι ἔσσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰὲ χρόνον.
 παρ' ὃ καὶ καταφρονοῦσι τοῦ θανάτου, καὶ ἐκόντες αὐ-
 τοὺς d) ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ
 πρῶτος ἐπέσειν αὐτοὺς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶεν ἀλλήλων,
 ἐπειδὴν ἅπαξ παραβάντες, θεοὺς μὲν τοὺς Ἑλληνικοὺς
 ἀπαρνήσωσιν, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκείνον σοφιστὴν
 αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τοὺς ἐκείνου νόμους βιώσι.
 καταφρονοῦσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ e) ἡγοῦν- p. 338.
 ται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξά-
 μενοι. ἦν τοίνυν παρελθὼν τις εἰς αὐτοὺς γῆς, καὶ τεχνί-
 της ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα
 μάλα πλούσιος ἐν βραχεῖ f) ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις
 ἔγγανών. Πλὴν ἀλλ' ὁ Περεγρίνος ἀφείθη ὑπὸ τοῦ τότε 14
 τῆς Συρίας ἄρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφία χαίροντος, ὃς συν-

b) ἐποίησατο] „ἐποίησαντο Edd. male.“ Correxuit Solanus, mouente Fabro et praeuente jam dudum Obsopoei interpretatione. c) αὐτοὺς] Sic Schm. cum Fabro pro vulg. αὐτούς. d) αὐτοὺς] „ἐαυτοὺς Fab. Αἰτοὺς Edd.“ Nec Faber aliter edidit ac cett. Sed in nota tacite praefixit ἑαυτούς, et idem ibidem ἀποδιδόουσιν pro ἐπιδ. et hoc saltem, credo, imprudens. e) κοινὰ] „Sic et Fl. cum cett. Κερά T. Fab. male.“ Cum communi omnium librorum lectione praeter Solanum, Reitzium et Gesnerum faciunt etiam Cleemann. et Belin. Sed Fabri sententiam probarunt Wieland., Mück., Guil. Lang. et Schm. Vid. Adnott. f) ἐν βραχεῖ] pro glossemate haberi posse putat Faber, quamquam, ut ipse fatetur, non necessario.

pecuniae, eumque redditum suum sophistam, atque ex
 habuit sibi non mediocrem. ipsius legibus vivant. Quare
 Persuaserunt enim sibi mi- omnia reliqua aequae con-
 seri, in uniuersum quidem se temnunt, et arbitrantur com-
 futuros esse immortales, et munia, quas quidem nullo
 perpetuo tempore victuros: idoneo argumento recepe-
 unde etiam contemnunt mor- runt. Si quis ergo ad illud
 tem vulgo, suaeque se sponte veniat impostor, et callidus
 occidendos praebent. Deinde homo, et uti rebus qui sciat,
 vero primus illis legislator ilicet brevi statim tempore
 persuasit, omnes esse invi- dives factus homines imper-
 cem fratres, postquam semel ritos albis dentibus deridet.
 transgressi Graecos Deos Verum Peregrinus ab eo, qui
 abnegaverint, adoraverint tum praesidebat Syriae, di-
 autem affixum illum cruci missus est, viro, qui philoso-

- p. 338. εἰς τὴν ἀπόνοϊαν αὐτοῦ, καὶ ὅτε δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς
 p. 339. δόξαν ἐπὶ τούτῳ ἀπολήποι, ἀφήκεν αὐτὸν, οὐδὲ τῆς κολά-
 σεις ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν g) ἐπανελθὼν,
 καταλαμβάνει τὸ περὶ τοῦ πατρῷου φόνου ἔτι φλεγμαῖνον,
 καὶ πολλοὺς τοὺς ἐπανατεινομένους τὴν κατηγορίαν. διήρ-
 παστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν
 αὐτοῦ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἄγροί ὅσον εἰς πεντεκαί-
 δεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα οὐσία τριάκοντά που τα-
 λάντων ἄξια, ἣν ὁ γέρον κατέλειπε, οὐχ ὥσπερ ὁ παγγέ-
 λοιος Θεαγένης ἔλεγε πεντακισχιλίων. τοσούτου γὰρ οὐδὲ
 ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε εὐν αὐτῇ τὰς γει-
 p. 310. νιώσας παραλαβοῦσα, πραθεῖη ἂν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ
 15 βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ. Ἄλλ' ἔτι γε ἡ κατ-
 ηγορία καὶ τὸ ἐγκλημα θερμὸν ἦν, καὶ ἔφικε οὐκ εἰς μα-
 κρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐ-
 τὸς ἡγανάκτει, χρηστὸν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα
 πενθοῦντες, οὕτως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς οὗτος
 Πρωτεύς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε,
 καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκ-
 g) οἰκίαν] „Sic Ms. Reg. Olxian Edd.“ Vid. Adnott.

phiam amaret, quique, in-
 tellecta istius amentia, eum-
 que mortem optaturum, uti
 famam eo nomine relinque-
 ret, hominem, ne dignum qui-
 dem poena ratus, dimisit.
 At ille in patriam reversus
 prehendit flagrantem adhuc
 illam de patre interse-
 cto famam, et multos accu-
 sationem intentantes. Ve-
 rum etiam pleraeque ipsius
 opes per illam peregrinatio-
 nem direptae fuerant, solis
 relictis agris quindecim cir-
 citer talentorum. Tota enim,
 quam reliquerat senex, sub-
 stantia, triginta forte talen-
 torum fuerit; non quinquies
 mille, ut ridiculus iste dixit

Theagenes. Tanti enim nec
 universa Parianorum urbs,
 si vicinas sibi quinque alias
 assumat, forte vendatur, ip-
 sis cum hominibus, et pecu-
 dibus, et apparatu reliquo.
 Verum tamen accusatio illa
 et crimen adhuc calebat, vi-
 debaturque futurum, ut non
 ita multo post aliquis con-
 tra illum consurgeret. Et
 maxime ipse indigne ferebat
 populus, bonum senem, uti
 dicebant, qui viderant, im-
 pie adeo periisse lugentes.
 At sapiens iste Proteus ad
 haec omnia videte quid in-
 venerit, et qua ratione effu-
 gerit periculum. Progressus
 nempe in Parianorum con-

πλησίαν τῶν Παριανῶν, (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πι- p. 310.
ναρὸν ἡμπείχετο, καὶ πῆραν παρήρητητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ
χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως, μάλᾳ τραγικῶς ἐσπένυστο.) τοιοῦτος
οὖν ἐπιφανεῖς αὐτοῖς, ἀφεῖναι ἔφη τὴν οὐσίαν, ἣν ὁ μακα-
ρίτης πατὴρ αὐτῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τοῦτο
ὡς ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς διανο-
μὰς κεχηρότες, ἀνέκραγον εὐθύς, ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλό-
πατριν, ἕνα Διογένην καὶ Κράτιτος Σηλωτὴν. οἱ δὲ ἐχθροὶ
ἐπεφίμωντο· κἂν εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνήσθαι τοῦ φόνου, p. 341.
λίθοις εὐθύς ἐβάλλετο. Ἐξῆς οὖν τοδεύτερον ἢ) πλανη- 16
σόμενος, ἱκανὰ ἐφόδια τοῖς Χριστιανοῖς ἔχων, ὑφ' ὧν
δορυφορούμενος ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρόνον μὲν
τινα οὕτως ἐβόσκετο. εἴτα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους
(ᾧθη γὰρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθλῶν τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς),
οὐκ ἔτι προσιμένων αὐτῶν ἀπορούμενος, ἐκ καλινγηδίας
ᾧτο δεῖν ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ
γραμματεῖον ἐπιδοῦς, ἡξίου ταῦτα κομισασθαι, κελεύσαν-
τος βασιλέως. εἴτα τῆς πόλεως ἀντιπρεσβευσαμένης, οὐδὲν
ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμμένειν ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διεγνώ, μη-
ἢ) τοδεύτερον] Sic Ald. 1. 2. Hag. Τὸ δὲναι. ceti.

cionem, (jam autem comam
aluerat, et pallium induerat
sordidum, et susponderat
peram, et in manu fustis
erat, et tragicum omnino
habitum sumserat.) Sic ergo
in conspectum illorum prod-
iens, permittere se ait, ut
universa patris sui felicitis
memoriae substantia sit pu-
blica. Hoc ut populus audi-
vit, homines pauperes et in-
hiantes largitionibus, sta-
tim exclamant, Unum sa-
pientiae, unum patriae ama-
torem! unum Diogenis et
Cratetis aemulum! Inimicis
autem os jam obturatum
erat, et si quis caedis inji-
cere mentionem conaretur,
lapidibus statim petebatur.

Lucian. Vol. VIII.

Iterum ergo in aliud exsi-
lium atque errorem egressus
est, satis luculenti viatici
instar habens Christianos,
quorum satellitio instructus
copiis omnibus abundabat.
Atque aliquamdiu ita ale-
batur. Deinde migratis eti-
am illorum legibus, visus
enim, puto, fuerat prohibi-
to illis cibo uti, cum non
amplius eum admitterent,
ad indigentiam redactus ae-
quum censebat, retractata
donatione; a civitate repe-
tere bona sua: datoque li-
bello, recipere illa Impera-
toris jussu postulabat. De-
inde, missis contra ipsum a
civitate legatis, frustra fuit,
jussusque in his, quae ne-

S

- 17 δεινὸς καταναγκάσαντος. Τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς
 p. 341. Αἴγυπτον παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ὡς περ τὴν θαυμασίην
 ἄσκησιν διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κεφαλῆς τὸ ἥμισυ,
 χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περι-
 p. 342. εστῶτων δῆμῳ ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον i)
 δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος· εἴτα παίων, καὶ παιώ-
 μενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα
 18 θαυματοποιῶν. Ἐκείθεν δὲ οὕτω παρεσκευασμένος ἐπὶ
 Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβάς τῆς νεῶς, εὐθύς ἐλοιδορεῖτο
 πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶτατον αὐτὸν καὶ ἡμε-
 ρώτατον εἰδώς· ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γὰρ, ὡς
 εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελλε τῶν βλάσφημιῶν, καὶ οὐκ ἤξιον φιλο-
 σοφίαν ὑποδύμενόν τινα κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μάλι-
 στα τέχνῃν (τινὰ) k) τὸ λοιδορεῖσθαι πεποιημένον. τούτῳ
 δὲ καὶ ἀπὸ τούτων τὰ τῆς δόξης ηὐξάνετο. παρὰ γοῦν τοῖς
 ιδιώταις καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ
 τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν
 ἀμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πράγματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν

i) ἀδιάφορον] „Sic Edd. omnes. Τῶν ἀδιαφόρων — καλονμέ-
 ρων Tan. Fab. Ἀδιαφόρον Ms. Reg. male.“ k) τινὰ] ut
 suspectum notabam innotu Fritzsche. Vid. Adnot.

mina cogente constituisset, manere. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitationem suscepit, ut rasa dimidia capitis parte, oblita luto facie, in multo circumstantium populo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vehementiora etiam spectacula ederet. Hinc autem sic instructus navigavit in Italiam, et egressus navi maledicere statim coepit o-

mnibus, Imperatori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo majori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, curabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefatus,

πόλιν τοιούτου φιλοσόφου. πλὴν ἄλλα καὶ τοῦτο κλεινόν p. 343.
 αὐτοῦ, καὶ διὰ στόματος ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος διὰ τὴν
 παρρησίαν καὶ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθείς. καὶ προσή-
 λαντε κατὰ τοῦτο l) τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίῳνι, καὶ Ἐπι-
 κτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο. 19
 τῷ δὲ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἥλοις ἐλοιδο-
 ρεῖτο, ἄρτι δὲ τοὺς Ἕλληνας ἐπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα
 Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδεῖα καὶ ἀξιωματικῶς προύχον-
 τα, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ
 ὕδαρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψει ἀπολλυμέ-
 νους τοὺς πανηγυριστάς, κακῶς ἡγόρευεν ὡς καταθῆλύ-
 ναντα τοὺς Ἕλληνας, δεόν τοὺς θεατὰς τῶν Ὀλυμπίων
 διακατερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν
 πολλοὺς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τέως διὰ τὸ
 ξηρὸν τοῦ χωρίου ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ p. 344.
 ταῦτα ἔλεγε, πίνων τοῦ αὐτοῦ ὕδατος. ὡς δὲ μικροῦ κατέ-
 λυσαν αὐτόν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν
 Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὗρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν. Ἐς δὲ 20

l) τοῦτο] „τόντῃ Schol. Ταῦτὸ Guyet. melius.“ Vide tamen
 Adnott.

non indigere urbem tali phi-
 losopho. Verum enimvero
 hoc ipsum celebriorem red-
 didit, cum in ore esset o-
 mnium philosophus propter
 dicendi fiduciam et nimiam
 libertatem urbe exactus: id-
 que ipsum admovit homi-
 nem ad Musonium, et Dio-
 nem, et Epictetum, et si quis
 alius simili conditione fuit.
 Ita certe in Graeciam cum
 venisset, jam Eliensibus
 maledicebat: jam suadebat
 Graecis, uti arma contra
 Romanos caperent: jam vi-
 rum doctrina pariter et di-
 gnitate eminentem, quod
 praeter caetera hoc benefi-
 cium Graeciae praestiterat,

ut aquam perduceret Olym-
 piam, et prohiberet, ne por-
 ro siti perirent spectatores,
 maledictis incessebat, velut
 qui effeminaret Graecos,
 cum deberet sitim ferre spe-
 ctatores Olympiorum, quin,
 ita me Jupiter, perire mul-
 tos illorum a morbis vehe-
 mentibus, qui tum propter
 regionis siccitatem in ma-
 gna multitudine frequentes
 erant. Et haec dicebat bi-
 bens ipse de eadem aqua.
 Cum vero parum abessent,
 quin lapidibus illum, con-
 cursu omnium facto, obrue-
 rent: tum ad Jovem confu-
 giens vir fortis, mortem evi-
 tavit. Olympiade proxima,

- p. 344. τὴν ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ τεττάρων ἐτῶν συν-
θεῖς τὰν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἔπαινον
ὑπὲρ τοῦ τὸ m) ὕδαρ ἐπαγαρόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ
τῆς τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελούμενος ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκ-
έθ' ὁμοίως περιβλεπτός ὢν, (ἔωλα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ
οὐδὲν εἴη καινουργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῃ ἐκπλήξει τοὺς ἐν-
τυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν
ποιήσει, οὐπερ ἐξαρχῆς δορυμὴν τινὰ ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε,)
τὸ τελευταῖον τοῦτο τόλμημα ἐβουλευσατο περὶ τῆς πυρᾶς,
καὶ διεδώκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων
21 τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τοῦτιδον καύσων ἑαυτὸν. Καὶ νῦν
αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς φασι, βόθρον ὀρύττων, καὶ
ξύλα συγκομίζων, καὶ δεινὴν τινὰ τὴν καρτερίαν ὑπὲρ-
σχνούμενος n). ἐχρῆν δὲ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν
τὸν θάνατον, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τοῦ βίου. εἰ δὲ καὶ
p. 345. πάντως διέγνωστό οἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μηδὲ τοῖς
ἀπὸ τῆς τραγωδίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἕτερόν τινα θα-
νάτου τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ
τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε οὐχὶ κατὰ

m) τοῦ τὸ] „Divisimus monente Fabro et Guyeto. Τοῦτο Edd.
prioris male.“ n) ὑπὲρσχνούμενος] „ἐπιδεικνύμενος Tan-
Fab. Nihil mutant Edd.“

orationem quatuor interje-
ctis annis a se compositam
ad Graecos attulit, laudem
ejus, qui aquam perduxit,
et fugae superioris excusa-
tionem. Sed cum jam negli-
geretur ab omnibus, nec am-
plius ita conspicuus esset;
obsoleta quippe erant omnia,
nec novum quidquam pote-
rat proferre, quo percelleret
audientes, atque admiran-
dum se conspiciendumque
praeberet, cujus rei ab initio
inde vehementer cupidus fue-
rat: ultimum hoc de rogo
facinus meditari coepit:
sparsitque famam inter

Graecos a superioribus sta-
tim Olympiis, se futuro tem-
pore se crematurum. Et nunc
eadem portenta agit, fo-
dienda, ut ajunt, fossa, com-
portandis lignis, et mirifica
quadam fortitudine polli-
cenda. Oportebat autem, ar-
bitror, primum quidem ex-
spectare mortem, non aufu-
gere de vita: sin vero o-
mnino mori illi decretum sit,
non igne uti, neque tragico
illo apparatu, sed alio mor-
tis genere, cum sexcenta
sint, delecto, discedere. Si
vero ignem etiam ut Hercu-
leum quiddam amat, quid

σιγὴν ἐλόμενος ὄρος εὐδενδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε p. 345.
 μόνος, ἔνα τινα, οἷον Θεαγένηο) τοῦτον, Φιλοκτήτην παρα-
 λαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς πανηγύρεως πληθούσης,
 μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσας ἑαυτὸν, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ
 τὸν Ἡρακλέα, εἰ γε χρὴ καὶ τοὺς πατραλίας, καὶ τοὺς
 ἀθέους δίκας δίδοναι τῶν τολμημάτων· καὶ κατὰ τοῦτο
 πάννυ ὅψε δρᾶν αὐτὸ εἴκειν, ὃν ἐχρῆν πάλας ἐς τὸν τοῦ
 Φαλαρίδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτετεκνέναι, ἀλ-
 λά μὴ ἄπαξ χανόντι *) πρὸς τὴν φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνά-
 ναι. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ τότε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς οὐδεὶς
 ὀξύτερος p) ἄλλος θανάτου τρόπος τοῦ δια πυρός· ἀνοῖξαι
 γὰρ δεῖ μόνον τὸ στόμα, καὶ αὐτίκα τεθνάναι. Τὸ μέντοι 22
 θάναμα ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς σεμνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καιώ-
 μενος ἄνθρωπος, ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τοὺς ἄλλους
 ἀποθνήσκοντας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλας θέλων
 τις ἐνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον οὐκ εἶχεν ἐπι- p. 346.
 τυχεῖν τούτου, ἐνέπρησε τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος τὸν νεῶν.
 τοιοῦτὸν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ. τοσοῦτος ἔρως τῆς δόξης
 ἐπέτεκεν αὐτῷ. Καίτοι φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων 23

*) Θεαγένῃ] Θεαγένης Bas. 1. Θεαγένῃ Bas. 3. *) χανόν-
 τα] „Alii χανόντα Coll. Nihil mutat Fl.“ p) ὀξύτερος] „Sic
 Edd. Fors. ὀκύτερος, adscripsit Solan.“

tandem non silentio eligens cunct, non esse aliud celerius
 silvorum montem, in illo se igni genus mortis. Licet
 cremat solus, uno quodam enim os aperire, et statim
 Philoctete, verbi causa hoc mori. Verum ideo, puto,
 Theagene, assumto? At ille hoc excogitat spectaculum,
 Olympiae, plena celebritate, quasi magnificum sit, homo
 tantum non in scena se as- in loco sacro combustus, ubi
 sabet, non indignus, Me- neque sepelire alios mortuos
 hercule! siquidem patrici- per religionem licet. Sed
 das atque atheos poenas da- nostis, puto, etiam olim
 re facinorum fas est; et hoc aliquem, qui nobilis cuperet
 quidem respectu tarde sane fieri, cum aliam ejus rei
 illud facere videtur, quem consequendae rationem non
 olim oportebat Phalaridis haberet, Ephesiae Dianae
 tauro inclusum digna de- aedem incendisse. Tale quid
 disse supplicia, non semel et iste excogitat: tantus illi
 hausta ore flamma, momen- famae amor insedit. Quam-
 to uno mori. Nam rursus quam dicit, se hominum
 hoc quoque multi mihi di-

- p. 346. αὐτὸ δρᾶ, ὡς διδάξειεν αὐτοὺς θανάτου καταφρονεῖν, καὶ ἐγκατερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ ἡδέως ἂν ἐροίμην οὐκ ἐκείνον, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ τοὺς κακούργους βούλοισθε ἂν μαθητὰς αὐτοῦ γενέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης, καὶ καταφρονεῖν θανάτου, καὶ καύσεως q), καὶ τῶν τοιούτων δειμάτων. ἀλλ' οὐκ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι βουλευθείητε. πῶς οὖν ὁ Πρωτεύς τοῦτο διακρινεῖ r), καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς ὠφελήσει, τοὺς δὲ πονηροὺς οὐ φιλοκινδυνωτέρους καὶ τολμη-
 24 ροτέρους ἀποφανεῖ; Καίτοι δυνατόν ἔστω ἐς τοῦτο μόνους ἀπαντήσεσθαι τοὺς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὑπομένους τὸ πρᾶ-
 p. 347. γμα· ὑμᾶς δ' οὖν αὐθις ἐρήσομαι, θέξαισθ' s) ἂν ὑμῶν τοὺς παῖδας ζηλωτὰς τοῦ τοιούτου γενέσθαι; οὐκ ἂν εἰποιτε. καὶ τί t) τοῦτο ἡρόμην, ὅπου μὴδ' αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ζηλώσειεν ἂν; τὸν οὖν Θεαγένη τοῦτο μά-
 λιστα αἰτιάσαιοτο ἂν τις, ὅτι τᾶλλα u) ζηλῶν τάνδρῶς, οὐχ ἔπεται τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεῖ πανευδαίμων γε-

q) καύσεως] „receptum ex Ms. Reg. Κακώσεως Edd.“ r) διακρινεῖ] Sic scripsi monente Fritzschio Quaestst. p. 66. pro vulg. διακρίνει. s) θέξαισθ'] „Ita recte Bas. 2. (et 3.) θέξαισθ' cett. oratione directa, et nova quasi periodo. Εὐξαισθε Kusterus.“ t) καὶ τί] Vide an scribendum, καίτοι τί. u) τᾶλλα] Sic e vet. Edd. Τᾶλλα Reitz. et recentt.

gratia hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat, et terribilia sustinere. Ego vero libens interrogaverim non illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imitatores illius fortitudinis fieri, et mortis contemnendae, et vicicomburij, et terrorum similium? Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo ergo discernit illud Proteus, ut bonos juvet, malos non amantiore periculatorum et audaciores faciat? Quamquam ponamus, fieri posse, huc ut soli

veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint. At ego vos rursus interrogabo, Velitisne, vestros liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod caetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, et ad Herculem, ut ait, abeunt se adiungit comitem, cum possit brevi tempore beatus undique fie-

νέσθαι, συμπεσὼν x) ἐπὶ κεφαλῇς ἐς τὸ πῦρ. οὐ γὰρ ἐν p. 347.
 πήρᾳ y), καὶ βάκτρῳ, καὶ τρίβωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν
 ἀσφαλῇ καὶ ῥάδια, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὸ τέλος δέ, καὶ τὸ
 κεφάλαιον χρή ζηλοῦν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν συκί-
 νων z), ὡς ἐνὶ μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ.
 τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἑρακλέους, καὶ Ἀσκληπιοῦ,
 ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾶν ἔστιν
 ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε a) ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ
 καπνοῦ· ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν b) μόνων ἂν γένοιτο. Ἄλ- 25
 λως τε ὁ μὲν Ἑρακλῆς, εἶπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιοῦ- p. 348.
 τον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵμα-
 τος, ὡς φησιν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δέ, τίνος
 αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί',
 ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξεται, καθάπερ οἱ Βραχμῆνες.
 ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν c) ἡξίου Θεαγένους εἰκάζειν, ὥστερ οὐκ
 ἰὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τινας μωροὺς καὶ κενοδόξους ἀν-
 θρώπους. ὅμως δ' οὖν d) καὶ ἐκείνους μιμεῖσθαι. ἐκείνοι

x) συμπεσὼν] „καὶ συμπεσὼν Edd. Abest καὶ a Ms. Reg. quod
 hoc dūce delevit Solanus.“ y) πήρᾳ] πύρᾳ Bas. 1. et 3.
 z) συκίνων] „Bene sic Bas. 1. et 2. (et 3.) Συκίνων per-
 verse cett.“ a) ὥστε] ὡς δὲ exclamative scribi voluit Belin.
 sine idonea ratione. b) ὑμῶν] „Ἑμῶν male J. Forsan κυνῶν,
 adscriptum ejus margini.“ Et sic Fab. Guyet. Solan. et Bel.
 Sed vid. Adnott. c) αὐτὸν] „ex emendatione Fabri et Guyeti.
 ἑαυτὸν Edd. priores.“ d) δ' οὖν] δὲ οὖν Bas. 1. 3. Hag.

ri, modo praeceps in ignem
 se dejiciat. Neque enim in
 pera, et baculo, et pallio
 aemulatio inest: secuta ista,
 facilia, et uniuscujusque
 fuerint. At finem et caput
 aemulari oportet, et rogo e
 sculneis codicibus, quantum
 potest viridibus, composito,
 suffocandum se famo prae-
 bere. Nam ignis ipse non
 Herculis modo est et Aescu-
 lapii, sed sacrilegorum eti-
 am et homicidarum, quos
 videre licet judicio damna-
 tos istuc pati. Quare fumo
 melius est: proprium enim

vestrum fuerit. Alioquin ipse
 Hercules, siquidem tale
 quiddam ausus est, a mor-
 bo impulsus fecit, cum a
 Centauri sanguine, ut ait
 tragoedia, exederetur. At
 hic cujus rei causa in
 ignem se conjicit? Per Jo-
 vem! ut patientiam suam
 ostendat, sicuti Brachma-
 nes: illis comparandum
 Theagenes judicavit, quasi
 non possent in India etiam
 esse stulti quidam et inanis
 gloriae cupidi homines. At-
 tamen vel hosce aemuletur.
 Illi enim non insiliunt in

- p. 348. γὰρ οὐκ ἐμπηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξανδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καίμενον, φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι ε), πλησίον παραστάντες ἀκίνητοι, ἀνέχονται f), αὐτὸν ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες g) τῆς κατακλίσεως. οὗτος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνήσκει συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσεσθαι g) αὐτόν, καὶ ἡμιφλεκτόν, εἰ μὴ, ὅπερ φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ ἐν βύθρῳ τὴν πυράν. Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι φασιν αὐτόν, καὶ τινα ὀνειράτα διηγῆσθαι h), ὡς τοῦ Διὸς οὐκ ἔωτος μάλιστα ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρόμεται τούτου γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην αὐτῷ i), ἢ μὴν p. 350. μηδένα τῶν θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ Περερχίδης κακῶς k) ἀποθάνει l). οὐ μὴν αὐδὲ ῥάδιον αὐτοῦ εἶναι ἀναδύναμι. οἱ

e) νήσωσι.] πυρὴν νήσωσι conj. Guyet. f) εἰτ' ἐπιβάντες — καίοντα.] pro insititiis habet Guyet. minime probabiliter. g) ἐκτρέψαντες.] „ex emendatione Fabri. Ἐκτρέψαντες Edd.“ g) μὴ ἀναπηδήσεσθαι.] „Nihil mutant Edd. Μεταναστ. vult Gronov.“ Alii aliter. Omnino de toto loco vid. Adnot. h) διηγῆσθαι.] διηγούνται Guyet. et Reitz. maluerunt. i) διομοσαίμην αὐτῷ] κῶν διομοσαίμην scribi jubet Fritzsche. Praef. ad Alex. Edit. p. xxvi. levius loco, ut vulgo habetur, inspecto. k) κακῶς.] κακῶς corrigendum putavit Fritzsche. l. l., ut etiamnum putet, magnopere vereor: utrumque enim aequae Lucianum; quamquam id, quod Fritschius voluit, magis ad Aristophanei sermonis proprietatem formatum. l) ἀποθάνει.] „Sic Bas. 1. J. Par. Salm. etc. Ἀποθάνει Hag. In qua non nemo emendaret ἦν — ἀποθάνῃ, quod jam non opus.“

ignem, ut Onesicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem vidit Calanum, sed rogo exstructo prope adstantes immoti ustulari se patiuntur: tum con-
scenso rogo, servato eodem habitu, cremantur, ne paulum quidem immutantes de suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si injectus statim moriatur, ubi correptus ab igne fuerit? Nec illud non resiliat vel semiustulatus, nisi illud machinetur, quod

facere illum ajunt, ut profundus fiat atque in fossa rogos. Sunt autem, qui dicant, illum mutare velle sententiam, et somnia enarrare quaedam, quasi non sinat Jupiter locum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo, ad hoc quidem quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, deorum indignaturum esse neminem, si mala morte Perergrinus moriatur. Quin nec facile est illi retractare. Nam qui cum illo sunt ca-

γὰρ συνόντες κύνες παρορμῶσι, καὶ συναθροῦσιν εἰς τὸ πῦρ, p. 350.
καὶ ὑπεκαίουσιν τὴν γνώμην, οὐκ ἔδωτες ἀποδειλιᾶν· ὧν
εἰ δύο συγκατασπᾶσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρᾶν, τοῦτο μό-
νον χάριν ἐργάσαιοτο. Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἐτι 27.
καλεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀλλὰ Φοῖνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτε
καὶ φοίνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται,
πορρωτάτω γήρως προβεβηκώς m). ἀλλὰ καὶ λεγοποιεῖ, καὶ
χρησμούς τινας διεξεισι παλαιούς δὴ, ὡς χρεῶν εἶναι θαί-
μονα νυκτοφύλακα n) γενέσθαι αὐτόν. καὶ δὴλός ἐστι βω-
μῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.
Καὶ, μὰ Δία, οὐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις 28
εὐρεθήσεσθαι τινὰς καὶ τεταρταῖων ἀπηλλάχθαι δι'
αὐτοῦ φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχημέναι τοῖς θαίμονι τῷ
νυκτοφύλακι· οἱ κατάρτοι δὲ οὗτοι μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ
χρηστέριον, οἶμαι, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται,
διότι καὶ Πρωτεύς ἐκείνος ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ τοῦ ὄνο- p. 351.
ματος, μαντικὸς ἦν. μαρτύρομαι δὲ, ἥ μὴν καὶ ἱερέας αὐ-
τοῦ ἀποδειχθήσεσθαι, μαστίγων, ἢ μαντηρίων, ἢ τινος

m) προβεβηκώς] προβεβηκός Bas. 1. et 3. minus bene. n)
νυκτοφύλακα] νυκτοφύλακα conj. Anonym. et infra iterum
νυκτοφύλακα. Vid. Adnot.

nes, incitant hominem, et
una in ignem contrudunt,
et animum illius subinde
incendunt, nec metu resilire
illum patiuntur. Quorum si
duobus secum detractis in
ignem incidat, hoc solum
lepidum opus fecerit. Audio
vero, illum nec Protea vo-
cari velle amplius, sed
Phoenicis nomen pro suo
sibi adscivisse, quod etiam
phoenix, Indica avis, in-
gredi rogam dicitur, ubi ad
extremam senectutem pro-
vecta est. Verum etiam ru-
mores spargit, et oracula
quaedam vetusta refert, in
fatis esse, ut noctis custos
genius ipse evadat: ac ma-
nifestum est, altaria illum
concupiscere, et futurum
sperare, uti stet aureus.
Neque vero, per Jovem, ab-
horret, in magna demen-
tium multitudine inventum
iri, qui quartana se per
ipsum liberatos dicant, et
noctu sibi occurrisse noctis
illum custodem genium. Ex-
secrabilis autem isti illius
discipuli, etiam oraculum,
puto, et adytum in rogo il-
lius machinabuntur, pro-
pterea quod Proteus ille Jo-
vis filius primus hujus no-
minis auctor vates fuit.
Testor autem, sacerdotes
etiam illius constitutum iri,
flagrorum, aut ustulatio-

p. 351. τοιαύτης τερατουργίας, ἥ καί, νῆ Δία, τελειήν τινα ἐπ' αὐτῷ ο) στήσεσθαι νυκτέριον, καὶ δεδουχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ.

29 Θεαγένης δὲ ἔναγχος, ὥς μοι τις τῶν ἐταίρων ἀπήγγειλε, καὶ Σίβυλλαν p) ἔφη προειρηκέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν.

Ἄλλ' ὅποτ' ἄν Πρωτεύς Κυνικῶν ὕχ' ἄριστος ἀπάντων,
Ζηνὸς ἐριγδοῦπου τέμενος κατὰ πύρ ἀνακαύσας,
Ἐς φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀλυμπον,
Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν ἔδουσι,
Νυκτεπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,
Σύνθρονον Ἡφαίστου καὶ Ἡρακλῆϊ ἄνακτι.

30 Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι φησὶν. ἐγὼ δὲ
p. 352. Βακίδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τούτων ἐρῶ. φησὶ δὲ ὁ Βά-
κιδος οὕτω σφόδρα εὐ ἐπειπῶν,

Ἄλλ' ὅποτ' ἄν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς φλόγα πολλήν
Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐριννύϊ θυμὸν ὀρυνθεὶς,
Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπεκας, οἳ οἱ ἔπονται,
Μιμῆσθαι χρὴ πότμον ἀποιοχόμενοις λυκοῖο.

ο) ἐπ' αὐτῷ] ἐπαντῶ una voce *Ald.* 1. 2. et *Hag.* p) Σί-
βυλλαν] „Σιβύλλας *Coll.*“ Transposui accentum, in prioribus
Edd. penultima adscriptum.

*num, aut prodigiosarum
id genus actionum: vel, per
Jovem, mysteria quaedam
institutum iri nocturna, et
facum gestationem circa ro-
gum. Theagenes autem nu-
per, ut renuntiavit mihi
aliquis sodalium, et Sibyl-
lam dixit de hisce rebus
aliquid praedixisse. Nempe
versus recitavit illos:*

Ast ubi jam Proteus, Cy-
nicorum maximus unus,
Ad Jovis altitoni succensis
ignibus acdem
In flammam insiliens altum
conscondet Olympum;
Tunc una, quotquot ve-
scuntur munere terrae,

Noctivagum jubeo venera-
ri Heroa, potentem,
Herculeoque, tuoque thro-
no, Vulcane, sedentem.
*Haec a Sibylla se accepisse,
ait Theagenes. At ego Baci-
dis illi de hisce rebus ora-
culum dicam. Ait autem Baci-
dis ita praeclare adjiciens
caeteris:*

Ast ubi jam vario Cynicus
cum nomine flammam
Insiliet, furiis agitatus pec-
tore Famae:

Tunc tunc vulpicanes, tur-
ba hunc imitata magi-
strum,

Fata lupi, edico, jam dis-
cedentis obibunt.

Ὅς δὲ καὶ θεῖος ἐὼν, φεύγει q) μένος Ἱφαιστόιο, p. 352.
 Λάεσσι βαλλέειν r) τοῦτον τάχα πάντας Ἀχαιοὺς,
 Ὡς μὴ ψυχρὸς ἐὼν, θερμηγορέειν ἐπιχειροῇ,
 Χρυσῷ σαξάμενος s) πήρην, μάλα πολλὰ δυνείζων;
 Ἐν καλάϊς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τάλαντα.
 τί ὑμῖν δοκεῖ, ἄνδρες; ἄρα t) φαιλότερος χρησμολόγος ὁ
 Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥστε ὦρα τοῖς θαυμαστοῖς
 τοῦτοις ὁμιληταῖς τοῦ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἔαν- p. 353.
 τοὺς ἐξαερώσουσι· τοῦτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι. Ταῦτ' 31
 εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεστῶτες ἅπαντες, Ἥδη και-
 ἐσθωσαν, ἄξιοι τοῦ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέ- Hom.
 στορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴν, τὸν Θεαγένην· ἀλλ' ὡς ἤκουσε II. xiv,
 τῆς βοῆς, ἦκεν εὐθύς, καὶ ἀναβὰς ἐκεκράγει, καὶ μυρία
 κακὰ διεξῆκε περὶ τοῦ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις
 ὁ βέλτιστος ἐκείνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφείδς αὐτὸν διαρρή-
 γνύμενον, ἀπῆειν ὀψόμενος τοὺς ἀθλητάς· ἦδη γὰρ οἱ
 Ἑλλανοδίαι ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μὲν

q) φεύγει] Vulgatim φεύγει correxi monente Fritzschio Quacatst.
 p. 212. r) βαλλέειν] „bene Salm. Amst. Βαλλέειν male ceti.“
 s) σαξάμενος] σαξάμενον Ald. 2. t) ἄρα] ἄρα Bas. 1. et 3.
 u) σοι.] „τοι Fab. Nihil mutant Edd.“

Sed quicumque metu Vul-
 cani fugerit aestus,
 Jactis confestim hunc saxis
 petat omnis Achivus,
 Dicere ne calidum conetur
 frigidus ipse,
 Distendens auro peram de
 foenore capto,
 Patris condita habens pul-
 chris ter quinque ta-
 lenta.

Quid vobis videtur, audito-
 res? Numquid deterior Si-
 bylla vates esse Bacis? Ita-
 que auctor sim admirabili-
 bus illis Protei sodalibus,
 ut ipsi quoque circumspi-
 ciant locum, ubi in aëra se
 dissolvant: isto enim verbo

combustionem vocant. Haec
 illo dicente, exclamant, qui
 circumstabant, omnes, Jam
 comburantur digni igne!
 Atque hic quidem cum risu
 descendit. Sed non fugerunt
 Nestora voces, Theagenem
 puto: verum audito clamo-
 re venit statim, escendens-
 que clamavit, et sexcenta
 mala protulit contra eum,
 qui descenderat; nec enim
 novi, quomodo vir ille opti-
 mus vocatus sit. Ego vero,
 relinquens hominem dirum-
 pentem se, abii visurus a-
 thletas. Jam enim esse dice-
 bantur in plethrio iudices
 certaminum. Haec tibi Eli-

- 32 σοι u) τὰ ἐν Ἡλιδι. Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικό-
 p. 353. μεθα, μεστὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν κατηγορούντων Πρω-
 τέως, ἣ ἐπαινούντων τὴν προαίρεσιν αὐτοῦ, ὥστε καὶ εἰς
 χεῖρας αὐτῶν ἤλθον οἱ πολλοὶ, ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς
 ὁ Πρωτεύς μυρίῳ τῷ πλήθει παραπεμπόμενος, κατόπιν
 p. 354. τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος x), λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ
 αὐτοῦ γ), τὸν βίον τε ὡς z) ἐβίω, καὶ τοὺς κινδύνους,
 οὓς ἐκινδύνευσε, διηγούμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσο-
 φίας ἔνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ
 δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεστώτων. εἶτα φο-
 βηθεὶς μὴ συντριβεῖην ἐν τοσαύτῃ τύρῃ, ἐπεὶ καὶ πολ-
 λούς τοῦτο πάσχοντας ἐώρων, ἀπῆλθον, μακρὰ a) χαίρειν
 φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἑαυτοῦ πρὸ
 33 τελευταῖας διεξιόντι. Πλὴν τότε b) τοσοῦτον ἐπήκουσα· ἔφη
 γὰρ βούλεσθαι χρυσὴν βίῳ χρυσῇ κορώνῃ ἐπιθεῖναι·
 χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀπο-
 θανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη,
 βούλομαι τοὺς ἀνθρώπους, δείξας αὐτοῖς ὅν χρὴ τρόπον

x) τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος] „Sic Edd. omnes. Nec quid-
 quam Libri variant.“ Maluerat nempe *Faber* τῆς Κερκυραϊκῆς
 ἀγῶνης. Vid. Adnott. γ) αὐτοῦ] „αὐτοῦ Edd.“ z) ὡς] „ὡς
Anonym.“ a) μακρὰ] „recepit ex *Pell. Maxrân* Edd.“
 b) τότε] Sic emend. *Gronov.* vulg. τότε. Assentiri video
Fritzsche Praef. ad Alex. Edit. p. xxvi.

de. Ipsam vero Olympiam cum venissemus, plenum erat posticum templi vel accusantium Protea, vel propositum illius laudantium: adeo ut etiam ad manus multi illorum venirent, donec ipse progressus innumerabili comitante multitudine Proteus post praecorum agonem verba fecit de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit, enarrans, et quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Multa quidem fnere, quae dixit: ego vero, prae cir-

cumstantium multitudine, pauca audiui. Deinde, ne tanta in turba eliderer, metuens, quod accidere videbam pluribus, abii, longum valere jussu affectante mortem sophista, ipso sibi ante mortem parentante. Illud tamen audiui, cum diceret, *Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim, qui Herculeo more vixerit, eum mori quoque more Herculeo, et remisceri uetheri. Ac prodesse, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quemadmodum mortem*

θανάτου καταφρονεῖν. πάντας οὖν δεῖ μοι τοὺς ἀνθρώ- p. 355.
 πους Φιλοκτιήτας γενέσθαι. οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν
 ἀνθρώπων ἰδάκρυον, καὶ ἰβόων, Σῶζου τοῖς Ἑλλησιν· οἱ
 δὲ ἀνδρωδέστεροι ἐνεκράγμισαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὅψ.
 ὦν ὁ πρεσβύτερος οὐ μετρίως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων πάντας
 ἔξεσθαι αὐτοῦ, καὶ μὴ προήσεσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκον-
 τα δὴ καθέξειν ἐν τῷ βίῳ. τὸ δὴ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πά-
 νυ c) ἀδόκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὡχοιᾶν ἔτι d) μᾶλλον
 ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιάν ἔχοντι, καὶ, νή
 Δία, καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε κατέπαυσε τὸν λόγον. Ἐγὼ 34
 δέ, εἰκάεεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἔλειν ἄξιον ἦν
 οὕτω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπων ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι
 τῇ αὐτῇ ποιῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὅμως ὑπὸ πολ-
 λῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πληθὺς p. 556.
 τῶν θαυμαζόντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ
 τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δήμου ἐχομένοις
 πολλῶν πλείους ἔπονται. Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος 35
 εἶχε, κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετράκις

c) πάνυ] „inserni ex Reg. Aberat ab Edd.“ d) [τε] „recepti
 ex Reg. non habebant Edd.“

oporteat contemnere. Itaque Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum est. Qui ergo stupidiore erant hominum, lacrimari et clamare, Serva te Graecis! Qui autem fortiores, ii clamarent, decreta perage! a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Cum ergo plane praeter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, cares magis etiam expallescere illum fecit (quamquam cadaveroso jam ante colore

esset), et tremere etiam, medius fidius! Itaque orationem finit. Ego vero quam riserim, puto, conjicis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, et ingurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures sequi. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater jam viderim. Ego

- p. 356. ἤδη ὕρῳν. ἐγὼ δὲ, οὐ γὰρ ἦν εὐπορήσαι ὀχήματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἅκων ὑπελιπόμην. ὁ δὲ αἰεὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον προειρήκει ἐπιδείξασθαι τὴν καῦσιν· καί με τῶν ἐταίρων τινὸς παραλαβόντος περὶ μέσας νύκτας ἐξαναστὰς, ἀπήειν εὐθὺ τῆς Ἀρπίνης, ἔνθα ἦνε) ἡ πυρά. σιάδιοι πάντες οὗτοι εἴκοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵππόδρομον ἀπιόντων πρὸς ἔω· καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικόμεθα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βάθει, ὅσον ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος. δῆδες ἦσαν τὰ πολλὰ f), καὶ
- 36 παρεβέβυστο τῶν φρυγάνων, ὡς ἀναφθίη τάχιστα. Καὶ
- p. 357. ἐπειδὴ ἡ σιλήνη ἀνέτειλεν (ἔδει γὰρ κῆκείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τοῦτο ἔργον), πρότεισιν ἐκείνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ g) τρόπον, καὶ ξὺν αὐτῇ τὰ τέλη τῶν κυνῶν· καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δῆδα ἔχων, οὐ φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἐδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀνῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ φρυγάνων· ὁ δὲ, καὶ μοι πάννῃ ἤδη πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀποθέμενος τὴν πῆραν, καὶ τὸ τρι-

e) ἡ·] *Priores omnes ἡ.* f) δῆδες ἦσαν τὰ πολλὰ] δῆδες ἐσθῆσαντο πολλὰ conj. *Reitz.* Sed tuetur vulgata *Dorvill.* ad *Charit.* p. 498. Lips. g) αἰεὶ] αἰεὶ *Bas.* 1. et 3.

vero, neque enim vehiculi copia erat, multis simul discedentibus, invitatus ibi relictus sum. At iste subinde differens, tandem praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis assumisisset, surgens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi rogos erat. Stadia haec sunt viginti, Olympia juxta hippodromum orientem versus euntibus. Cum primum eo venissemus, roguum deprehendimus in fossa ad passus unius profunditatem structum. Faces multae aderant,

et sarmenta ubique interposita, ignem celerrime uti conciperet. Exoriente luna (oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus), procedit iste quotidiano more indutus, et cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non malus secundarum partium certator. Facem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incendunt maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, et jam mihi diligenter attende, deposita pera, pal-

βάνιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔστη ἐν ὁθόνη p. 357. ὑπώσθη ἀκριβῶς. εἶτα ἤτει λιβανωτὸν, ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδόντος τινός, ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀποβλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν ἡ μεσημβρία), Δαίμονες μητρῷοι καὶ πατρῷοι, δεῖξασθέ με εὐμενεῖς. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, οὐ μὴν ἐωρᾶτό γε, ἀλλὰ περιεσχέθη ^h) ὑπὸ τῆς φλογός, πολλῆς ἡρμένης. Αὐθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ 37 Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δράματος, ἐγὼ δὲ τοὺς μητρῷους μὲν δαίμονας ἐπιβοώμενον, μὰ τὸν Δι', οὐ σφόδρα p. 358. ἤτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τοὺς πατρῷους ἐπεκαλέσατο, ἀναμνησθεῖς τῶν περὶ τοῦ γόνου ⁱ) εἰρημένων, οὐδὲ κατέχειν ἡδυτάμην τὸν γέλωτα. οἱ Κυνικοὶ δὲ περιστάντες τὴν πυρᾶν, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην τινά, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες, ἄχρῃ δὴ ἀποπνιγείς ἐπ' αὐτοῖς ^k), Ἀπλ-

h) περιεσχέθη] Sic, ut oportuit, Edd. Salm., Amst. et Fabr. In reliquis, etiam recentt., περισχέσθη, quod vitium Dorvill. mutari voluit in περισχίσθη. i) γόνου] Hanc in marg. A. 1. W. repositam lectionem, quam etiam in Bas. 3. editam et ab Obscoposd redditam deprehendi, in merito vulgatae φθόνου praetulerunt Bip. et Schm. k) ἐπ' αὐτοῖς] ὑπ' αὐτῆς, vel ὑπ' αὐτῆς conj. Gesn. Sed Guyet. post ἀποπνιγείς commate distingui et ἐπ' αὐτοῖς ad sequentia referri posse dicit, ut sit post haec, his peractis: utrumque quidem praeter necessitatem. Audiendus h. l. Faber.

lio, et Herculea illa clava, adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit, quod in ignem injiceret, datumque ab aliquo, injecit, dixitque conversus ad meridiem, (nam hoc quoque ad tragœdiam pertinet, meridies) *Materni paternique daemones, volentes propitii me recipite!* Haec ubi dixisset, in ignem insiliit. Verum non videbatur, circumfusus a multa, quae surgebat, flamma. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie, fa-

bulae conversionem. Equidem maternos daemones invocantem non valde, ita mo Jupiter, reprehendi: sed cum paternos etiam advocaret, recordatus eorum, quae de caede *illius* dicta sunt, neque risum tenere tum poteram. Cynici autem rogum circumstantes non illi quidem flebant, sed silentio ignem adspicientes moestitiam quandam prae se ferebant: donec ego, quem ea res paene enecaret, *Abcamus*, dicerem, *vani homi-*

- p. 558. ὠμεν, φημι, ὦ μάταιοι. οὐ γὰρ ἡδὺ τὸ θέαμα, ὠπτημένον γέροντα ὄρῃν, κνίσσης ἀναπιμπλαμένους πενηρᾶς. ἢ περιμένετε ἕξτ' ἂν γραφεύς τις ἐπελθὼν, ἀπεικᾶσθ' ὑμᾶς, οἷους τοὺς ἐν τῇ δεσμοτηρίῳ ἑταίρους τῷ Σακράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡγανάκτουν, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἐνιοὶ δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦξαν l). εἶτα ἐπειδὴ ἠπέλησα ξυναρπάσας τινὰς ἐμβαλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἔποι-
 38 το τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον. Ἐγὼ δὲ ἐπανίων, ποικίλως, ἑταῖρε m), πρὸς ἑμαυτὸν ἐνεόουν τὸ
 p. 359. φιλόδοξον οἷόν τι ἐστὶν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος, καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῳ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπο-
 39 νενοημένως βεβιωκότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός. Εἶτα ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιοῦσιν n), ὡς θεάσαιντο καὶ αὐτοί. ᾤοντο γὰρ ἔτι καταλήψεσθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τότε τῇ προτεραίᾳ διεδόδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα ο) τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοὺς Βραχμῆνας

l) ἦξαν] „quod Faber voluit, in J. est; excepto puncto subscripto. Cett. ἦσαν.“ Cum J. facit Ald. 2. Frustra autem adversatur Abresch. Animadv. ad Aeschyl. T. II. p. 26. m) ποικίλως, ἑταῖρε] ποικίλῳ, ὃ ἑταῖρε placet Fritzscheio Praef. ad Alex. Ed. p. xxv. n) ἀπιοῦσιν] ἐπιοῦσιν, accedentibus, conj. Seager. o) πρὸς ἀνίσχοντα] προσανίσχοντα, una voce, conj. Tan. Fab.

nes! Neque enim jucundum spectaculum, senem assari videre, et malo nidore operiri. An expectatis, dum pictor aliquis superveniens depingat vos, uti sodales in carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari et male mihi dicere, quidam vero ruerē etiam ad baculos. Deinde cum interminatus essem, me quosdam illorum correptos in ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quietem pacemque egere. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate

gloriae, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, et ut igne dignus esset, vixisset. Tum incidi in multos ad spectaculum abeuntē ipsos quoque, qui putarent nempe, se vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie ejus diei divulgatum fuerat, illum ita, ut exorientem solem salutarē, quod scilicet Brachma-

φοῖ ποιεῖν) ἐπιβήσεσθαι p) τῆς πυρᾶς. ἀπέστρεφον δ' p. 359.
 οὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἤδη τετελέσθαι τὸ ἔργον,
 οἷς μὴ καὶ q) τοῦτ' αὐτὸ περισπούδαστον ἦν, κἄν αὐτὸν
 ἰδῇν τὸν τόπον, καὶ τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυ-
 ρός. ἐνθα δὴ, ὡς ἔταίρε, μυρία πράγματα εἶχον, ἅπασι διη-
 γούμενος καὶ ἀνακρίνουσι, καὶ ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις.
 εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τινὰ χαρίεντα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοί, τὰ p. 360.
 πραχθέντα διηγούμεν. πρὸς δὲ τοὺς βλάκας, καὶ πρὸς τὴν
 ἀφροσύνην κεχηγότας ἐτραγῶδουν τι παρ' ἑμαυτοῦ, ὡς, ἐπει-
 δὴ ἀνήφθη μὲν ἡ πυρὰ, ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρω-
 τεύς, σεισμοῦ πρότερον μεγάλου γενομένου σὺν μυκηθμῷ
 τῆς γῆς, γῆψ ἀναπατάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογός, οἷχοιτο
 εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέγων, "Ελε-
 πον γὰρ, βαίνω δ' εἰς Ὀλυμπον. ἐκείνοι μὲν οὖν ἐτεθήπε-
 σαν καὶ προσεκύνουν ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνείκρινόν με λέ-
 γοντες, πότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθεῖη ὁ γῆψ;
 ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς. Ἀπελθὼν δὲ ἐξ 40

p) ἐπιβήσεσθαι] „ἐπιβήσεται Pell. non male.“ Bene vulgatum
 iuatur Fritzsche. Quaestus. p. 172. q) οἷς μὴ καὶ] τοὺς δὲ μὴ
 (int. ἀπέστρεφον), οἷς καὶ τοῦτ' αὐτὸ etc. finxit Bel. operam
 perdens: nam eandem sententiam, idque elegantius, suppeditat
 lectio vulgata. Ad verbum recte reddidit Gesn. Οἷς μὴ est,
 nisi quibus.

nas facere dictitant, rogam
 consensurum esse. Multos
 igitur illorum averti, cum
 jam perfectum esse opus
 dicerem, quibus quidem non
 id ipsum curae esset, etiam
 locum inspicere, et aliquid
 de igni reliquum secum au-
 ferre. Hic sane, mi sodalis,
 sexcenta negotia habui, dum
 omnibus enarro interrogan-
 tibus, et accurate singula
 exquirentibus. Si quem igitur
 viderem politum doctrina
 hominem, nuda illi acta,
 velut tibi modo, enarra-
 bam. Apud stipites vero, et
 inhiantes narrationi, tragi-

cae quiddam gravitatis de
 meo adjiciebam, ut hoc,
 Cum accensus esset rogas,
 et jam injecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum
 mugitu ante facto, evolan-
 tem media de flamma vul-
 turem caelum versus abiis-
 se, humana magna voce cla-
 mantem, *Reliqui terram,
 abeo in Olympum!* Hi ergo
 obstupescerent cum horrore
 quodam adorare, et ex me
 quaerere, *Utrum versus o-
 rientem, an ad occidentem
 volasset vultus?* quibus ego,
 quidquid in buccam veniret,
 respondi. Tum in concio-

- p. 360. τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ πολιτῷ ἀνδρὶ, καὶ νῆ τὸν Δι',
 p. 361. ἀξιοπίστῳ τὸ πρόσωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σε-
 μνότητι, τὰ τε ἄλλα διηγουμένῳ περὶ τοῦ Προτεῖως, καὶ
 ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι θεάσασατο αὐτὸν ἐν λευκῇ ἰσθμῇ
 μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπολίποι περιπατοῦντα φαι-
 δρὸν ἐν τῇ ἑπταφώνῳ στοᾷ, κοτίνῳ τε ἑστεμμένον· εἰ
 ἐπὶ πᾶσι προσέθηκε τὸν γῦπα ρ), διομνύμενος ἢ μὴν αὐ-
 τὸς ἑωρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς, ὃν ἐγὼ μικρὸν
 ἔμπροσθεν ἀφήκα πέτεσθαι, καταγελῶντα s) τῶν ἀνοήτων
 41 καὶ βλακικῶν τὸν τρόπον. Ἐννόει τοιοῦτον ι) οἷα εἰκὸς
 ἐπ' αὐτῷ γενήσεσθαι· ποίας μὲν οὐ μέλιτας ἐπιστήσεσθαι
 ἐπὶ τὸν τόπον, τίνος δὲ τέτιγας οὐκ ἐπαγαγέσθαι υ), τί-
 νος δὲ κορώνας x) οὐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ ἐπὶ τὸν
 p. 362. Ἡσιόδου τάφον, καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰκόνας μὲν γὰρ παρὰ
 τε Ἠλείων αὐτῶν, παρὰ τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ
 ἐπεσταλκέναι ἔλεγον γ), αὐτίκα μάλ᾽ οἶδα πολλὰς ἀναστη-
 σομένας. φασὶ δὲ πάσαις σχεθὼν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἐπι-

ρ) γῦπα] γῦπα priores. s) καταγελῶντα] καταγελῶν conj. Guyet. et Fab. καταγελῶν τὰ Reitz. et recent. vid. Adnot. ι) τοιοῦτον] Sic Ald. 1. 2. Pag. Τὸ λοιπὸν cett. υ) ἐπαγαγέσθαι] ἐπόισθαι conj. Wyttenb. ad Plat. Phaedon. p. 194. explicans incantare, i. e. consolari, monere, docere. Genninum certe nec mihi videtur esse vulgatum verbum. x) κορώνας] χελιδόνας legi voluit Menag. γ) ἔλεγον] „λέγει Edd. priores.“

nem delatus adstiti cano
 cuidam viro et fide digno,
 medius fidius, si vultum
 spectares cum barba et gra-
 vitate reliqua, cum et reli-
 qua narraret de Proteo, et
 ut vidisset ipsum paullo an-
 te, post combustionem, in
 veste candida, et modo in-
 ambulanti laetum atque
 hilarem in septem vocum
 porticu reliquisset, corona-
 tum olea. Deinde post om-
 nia etiam vulturem illum
 adjecit, juratus, ipsum se
 vidisse de rogo evolantem,
 quem ego paullo ante dimi-

seram, ut ridiculos faceret
 amentes homines et moribus
 stupidos. Caeterum cogita,
 quae in illo postea futura
 esse credibile sit: quas non
 apes in illo loco conventu-
 ras? quas non congregaturas
 se cicadas? quas non cor-
 nices involaturas, ut in se-
 pulcrum Hesiodi, et id ge-
 nus alia? Statuas quidem
 cum apud ipsos Elienses,
 tum apud Graecos reliquos,
 quibus etiam scripsisse di-
 cebant, statim multas sta-
 turas ei novi. Ajunt vero,
 nobilibus oppidis fere o-

στολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθέκας τινὰς, καὶ παραινεῖ p. 362.
σεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ἐπὶ τούτῳ 2) προσθεντάς τῶν
ἐταίρων ἐχειροτόνησε, νεκρυγγέλους καὶ περτεροδομήμους
προσαγορεύσας. Τοῦτο τέλος τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως 42
ἐγένετο ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς ἀλήθειαν
μὲν οὐδεπώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ δόξῃ δέ, καὶ τῷ α)
παρα τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ ἅπαντα εἰπόντος αἰ, καὶ πρά-
ξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ ἀλίσθαι b), ὅτε μὴδ' ἀπολαύειν
τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναισθητος αὐτῶν γενόμενος. "Ὡ
ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχῃς ἐπιπολὺ γε-
λῆν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶσθα εὐθὺς ἀκούσας μου, ὅτε
ἦκον c) ἀπὸ Συρίας, διηγουμένου, ὡς ἀπὸ Τροιάδος συμ- p. 363.
πλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τὴν τε ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλῶ τρυφήν
καὶ τὸ μεράκιον τὸ ὥραϊον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ
αὐτὸς τινα Ἀλκιβιάδην, καὶ ὡς ἐπιταραχθείη μὲν τῆς νυ-
κτός, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφου καταβάντος, καὶ κύμα
παμμέγεθες ἐγείραντος, ἐκώκυε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαν-

2) τοῦτ' α)] „recepī ex Ms. Reg. et G. Τούτων Edd.“ a) τῷ]
„Sic Pell. recte. Τὸ Edd. pessime.“ Excipiendae Bas. 1. et 3.
in quibus recte τῷ. b) ἀλίσθαι] „Sic Edd. omnes.“ Cf.
supra c. 9. Varr. Lectt. c) ἦκον] „Secutus sum scripturam
Salmo. Hic cet. male.“

inmibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus, et adhortationibus, atque legibus. Etiam sodalium nonnullos ejus rei causa legatos constituerat, quos mortis nuntios et inferorum cursores appellabat. Hic finis fuit infelicitis Protei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum quidem respexerat nunquam, gloriae autem et laudis popularis causa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut in ignem etiam insiliret, cum neque frui jam posset laudibus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non

posset. Desinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso navigaverim, et cum reliquum hominis in illa navigatione luxum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad caninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse quoque aliquem Alcibiadem, et ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegaeo, descendente turbine et fluctum excitante maximum, ploraveritque

44 μαστὸς, καὶ θανάτου κρείττων εἶναι δοκῶν. Ἀλλὰ μο-
 p. 363. κρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἑννέα σcheidon που ἡμερῶν,
 πλείων d), οἶμαι, τοῦ ἱκανοῦ ἐμφαγόν, ἥμεσέ τε τῆς νυ-
 κτός, καὶ ἑάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξ-
 ανδρος ὁ ἱατρός διηγήσατο, μετακληθεὶς, ὡς ἐπισκοπή-
 σαι αὐτόν· ἔφη οὖν καταλαβεῖν αὐτόν χαμαὶ κυλιόμενον,
 καὶ τὸν φλογμὸν οὐ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα πάννυ
 ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δοῦναι· καίτοι e) εἰπεῖν, ἔφη,
 πρὸς αὐτόν, ὡς εἰ πάντως θανάτου δέοιτο, ἦκειν αὐτόν
 ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον. ὥστε καλῶς ἔχειν ἐπεσθαι, μη-
 p. 364. δὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τὸν δ' αὖ φάναι· Ἀλλ' οὐχ ὁ-
 45 μοίως ἔνδοξος ὁ τρόπος γένοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ὦν. Ταῦ-
 τα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς f) πρὸ πολλῶν
 ἡμερῶν εἶδον αὐτόν g) ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρῦσαι τῷ
 δριμυεῖ φαρμάκῳ. ὀρθῶς h); οὐ πάννυ τοὺς ἀμβλυωποῦντας ὁ
 Διάκος παραδέχεται. ὅμοιον ὡς εἰ τις ἐπὶ σταυρὸν ἀνα-

d) πλείων] Alias noster in similibus dictionibus πλείον scribit,
 ut Diall. Mortt. VII, 1. De Merc. Cond. c. 18. e) καίτοι] καὶ γὰρ
 mallet Solan. tenere. f) ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς] ἐγὼ
 δ' αὐτός, οὐδὲ πρὸ etc. maluit Guyet. putide subtilis. g)
 αὐτόν] „αὐτόν αὐτόν Par. male.“ h) ὀρθῶς] τί ὀρθῶς; conj.
 Markland. ad Max. Tyr. p. 695. quod ita probat Belinus, si
 addatur ἔφη, aut simile quid, quo indicetur, haec ad Protea
 dici. At recte vulgatam rationem tuetur Fritzsche. Quaest. p.
 96. ironice sermonem intelligens.

cum mulierculis vir admi-
 rabilis, et qui superior
 mortis metu esse videretur.
 Verum paullo ante mortem,
 novem circiter diebus ante,
 cum plus quam oportebat,
 puto, ingurgitasset, et vo-
 muit noctu, et feбри cor-
 reptus est satis vehementi.
 Haec vero Alexander mihi
 medicus narravit, qui vo-
 catus erat, ut illum invise-
 ret. Aiebat ergo, se inve-
 nisse hominem humi se vo-
 lutantem, impatientemque
 aestus, et amatorii velut
 blanditiis petentem frigi-

dam: se autem non dedisse:
 verum illud dixisse: - Si o-
 mnino morte opus haberet,
 ipsam sponte jam venire ad
 januam, itaque bene facere,
 si illam sequeretur, nec
 ignem expeteret. Istum con-
 tra dixisse: At non aequè
 gloriosum futurum mortis
 genus, quod omnibus com-
 mune esset. Haec Alexander.
 Ego vero et ipse non mul-
 tis ante mortem diebus in-
 unctam vidi, ut lacrimis
 motis oculos purgaret accer-
 bo medicamento. Vides?
 Non sane recipit, qui hebe-

βῆσαι μελλων, τὸ ἐν τῷ εἰ) δακτύλῳ πρόσπαισμα θερα- p. 361.
 πύοι. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα εἶδε; κατ'
 ἀξίαν γελάσαι αὖ ἐπὶ τῷ ἀνθρῷ. καίτοι πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος
 τοσούτον γέλωτα; σὺ δ' οὖν, ὦ φιλότις, γέλα καὶ αὐτὸς,
 καὶ μάλιστα ὅποτε τῶν ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων
 αὐτόν.

δ) τὸ ἐν τῷ] „τῷ ἐν τῷ male J.“ *Pessime* sic etiam *Ald.*
utraque, *Bas.* 1. et *Hag.* Sed recte τὸ ἐν τῷ *Bas.* 3.

tes oculos habent, Aeacus.
 Simile hoc est, ut si quis
 in crucem mox agendus di-
 giti offensionem curet. Quid
 tibi videtur *facturus fuisse*,
 si vidisset ista, Democri-
 tus? Risisset, prout dignum

est, virum. Quamquam un-
 de tantum illi risus suppe-
 tiisset? Tu ergo, amice,
 ride ipse quoque, et maxi-
 me cum alios admirari istum
 audieris!

ΔΡΑΠΗΤΑΙ.

ARGUMENTUM.

Proximo libello offenderat noster cum universum Cynicorum gregem, tum unum maxime eorum laceraverat ad indignissimam ab auctore vindictam sumendam Quae res permovit eum, ut dramation hoc componeret vere Aristophaneum, in quo tum omnino omne Cynicorum genus, tum imprimis ille unus sub nomine Canthari miserrime dilaceraretur. Relicta scilicet terra Philosophia adit Jovem, accusans philosophos suos falso sic dictos, imprimis vero Cynicos, quod humili fere ac servili conditione orti et educati vitam agant turpissimam, ab omni sapientiae ac veritatis studio alienissimam. Demissa cum Mercurio et Hercule judicium jubetur habere. Idque fit Philippopoli in Thracia, quo tres olim servi aufugerant, et jam ut personati philosophi cum femina quadam, marito suo in communem usum rapta, vivebant, philosophiam suam peculiarem probe exercentes. Cognita causa ut singuli merita sua, ita maxime Cantharus, omnium ille impurissimus, gravissima efficiuntur poena.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΤΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΕΡ-
ΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ, ΔΡΑ-
ΠΗΤΑΙ α), ΚΑΙ ΤΗΟΔΟΧΕΥΣ β).

1 ΑΠΟΛ. Ἀληθῇ ταῦτά φασι, πᾶτερ, ὡς ἐμβάλοι γ) τίς

α) ΔΡΑΠΗΤΑΙ] Δραπέτου Bas. 1. et 5. in quibus omnino nomina per genitivos inscripta. Unde Reitz. et recentt. Δραπέτης, quia his placuit per nominativos ea inscribere. Inseruerunt iidem etiam Orphei nomen. Eadem ego libertate usus Δρανταί scripsi, quia infra cap. 30. sq. non solum Δραπέτης, sed etiam Δραντίς, loquentes inducuntur. β) ΤΗΟΔΟΧΕΥΣ] Sic Guyet. (ad cap. 30.) et Belin. inscripserunt cum Gesnero interprete, secuti vocem, quae illic legitur, ὑποδίκων. Nam quod Basileenses et Reitziana cum recentt. habent ὑπόδικον, vel ὑπόδικος, ortum id ex male intellectis, quae cap. 30. praefiguntur, literis ΤΗΟ. γ) ἐμβάλοι] ἐνέβαλοι conj. Bel. imperite.

FUGITIVI.

APOLLO, JUPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES,
MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS, FUGI-
TIVI, HOSPESES.

Apol. Verane narrant ista, pater, fuisse, qui in ignem

αὐτὸν φέρων d) εἰς τὸ πῦρ, κατέναντι Ὀλυμπίων e), ἤδη p. 365. πρὸς βύτης ἄνθρωπος, οὐκ ἀγεννὴς θαυματοποιὸς τὰ τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγείτο, αὐτὴ ἐωρακέναι καίόμενον λέγουσα.

ZETΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπόλλον· ὡς μήποτε γενέσθαι ὤφελεν.

ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρων ἦν, καὶ ἀνάξιος ἐν πυρὶ ἀπολωλέναι;

ZETΣ. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως· ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν f) τὴν ἀηθίαν μέμνημαι ἀνασχόμενος τότε ὑπὸ κνίσσης πονηραῆς, οἷαν εἰκὸς ἀποφέρεσθαι g) ὀπτωμένων h) ἀνθρωπίνων i) σωμαμάτων. εἰ γοῦν μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἶχον εὐθύς ἀπὸ τῶν φρόνων, ἀπολώλειν ἂν, εὖ ἴσθι, ἀτοπίᾳ τοῦ καπνοῦ· καὶ ὅμως ἐν τῇ αὐτῇ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν ἀρωμάτων, καὶ ἐν λιβανωτῶ παμπόλλῳ μόλις αἱ ῥίνες ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον τὴν κηλῖδα ἐκεῖ p. 366.

d) αὐτὸν φέρων] φέρων αὐτὸν 2954. 3011. Schm. e) Ὀλυμπίων] τοῦ Ὀλυμπίου maluit Bel. non idonea de causa. f) πολλήν] μὲν vulgo additum extinxi auctore Gorl. et monente etiam Fritzsche. Quaest. p. 210. g) ἀποφέρεσθαι] „ἀναφερ. malit Gesn.“ Sic saepe frequenter dicitur: sed quidni etiam ἀποφέρεσθαι? praesertim ubi, ut h. l., magis quaeratur, unde, quam quo, abierit nidor. h) ὀπτωμένων] „Sic Ven. 2. et Jensus. Ὀπτομένων vulgo male.“ Ὀπτομ. etiam 2954. et 3011. si recte narrat Bel. i) ἀνθρωπίνων] ἀνθρωπείων 2954. 3011. Gorl.

se conjiceret in celebritate Olympiorum, jam senem hominem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Luna enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret.

Jup. Vera omnino sunt, Apollo: quae utinam facta nunquam essent!

Apol. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui igni periret?

Jup. Etiam illud forte ita se habuerit. At ego multam me tum perferre jucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturale est ab assatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveolentia, et copia aromatum, in tunc adeo multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam

p. 366. νην τῆς ὁσμῆς; ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγου δέω ναυτιᾶν, ὑπομνησθεὶς αὐτῆς.

2 *ΑΠΟΛ.* Τί δαί κ) βουλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἰργασται ἑαυτὸν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσῶν δ) εἰς τὴν πυράν;

ZETΣ. Τοῦτο μὲν οὐκ ἂν, ὦ παῖ, φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν, ὅς ἐς τοὺς κρατῆρας ἤλατο μ) καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ.

ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινα δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ αὐτός γε τίνα ποτὲ ἄρα τὴν αἰτίαν ἔσχε τῆς ἐπιθυμίας;

ZETΣ. Αὐτοῦ σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἐλεξε πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀπολαγούμενος πρὸς αὐτοὺς ὑπὲρ τῆς τελευταίας.

3 ἔφη γάρ, εἴ γε μέμνημαι . . . Ἀλλὰ τίς αὕτη σπουδῇ πρόσ-εσαι τετραγαμμένη καὶ δακρύουσα, πᾶν ἀδικουμένη η) εὐκυνῖα; μᾶλλον δέ, Φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ τοῦνομά γε τοῦμόν ἐπιβοᾶται σχετλιάζουσα. τί, ὦ θύγατερ, δακρύεις; ἢ τί

κ) δαί] Sic *Schm.* c 3011. pro vulg. δέ. 1) ἐμπεσῶν] ἐμπέ-
σόντα, ut *Graev.* et *Guyet.* voluerant, 2954. 3011. *Gorl. Schm.*
Sed retinendum vulgatum putarunt *A. Wannowski* Regio-
montanus in *Progr. Schol.* a. 1825. inscriptio: Initia theoriae
casus, qui dicitur absolutus. p. 10. et *Fritzsch.* Quaestus. p. 103.
μ) ἤλατο] „aspirate *Par. Salm. Amst.* ἤλατο spir. leni *J.*
Fl. Bas. (?) *Hag. Fr.*“ Sic etiam *Ald.* 1. et 2. Sed ἤλατο
recte *Bas.* 1. et 3. ἤλατο 3011. et *Gorl.* η) ἀδικουμένη] „Sic bene *Fl. Par.* aliaeque. Ἀδικουμένη sine puncto male *J.*
Ven. 2.“

odoris labem. Sed nunc etiam parum abest, quin rum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit?

Apol. Quid vero voluit, Jupiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quidem in rogum desiliens mutetur in carbo-
nes?

Jup. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia desiliit.

Apol. Terribilem mihi melancholiam narras. Ve-

Jup. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim, si bene memini . . . Sed quacnam ista contente ad nos accedens perturbata et lacrimans, injuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, et nomen meum miserabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid re-

ἀπολιποῦσα τὸν βλον ἐλήλυθας; ἄρα ο) μὴ οἱ ἰδιῶται αὐ- p. 366.
θις ἐπιβεβουλευκάσι σοι ὡς τοπρόσθεν p), ὅτε τὸν Σω-
κράτη q) ἀπέκτειναν ὑπὸ Ἀνύτου κατηγορηθέντα, εἴτα
φεύγεις διὰ τοῦτο αὐτούς;

ΦΙΛΑ. Οὐδέν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, ὁ p. 367.
πολὺς λεῶς, ἐπῆνουν, καὶ διὰ τιμῆς ἤγον αἰδοῦμενοι, καὶ
θαυμάζοντές με, καὶ μονονουχῇ προσκυνοῦντες, εἰ καὶ μὴ
σφόδρα ξυνέλεαν ὧν λέγοιμι. οἱ δέ, πῶς ἂν εἴποιμι; οἱ r)
ξυνήθεις καὶ φίλοι φάσκοντες εἶναι, καὶ τοῦτομα τοῦμόν
ὑποδύμενοι, ἐκείνοι με τὰ δεινότατα εἰργάσαντο.

ΖΕΥΣ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβουλὴν τίνα ἐπιβεβουλευ- 4
κάσι σοι;

ΦΙΛΑ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· οἱ γε ξυνηδίκηνται μοι καὶ
αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίκων οὖν ἡδίκησαι, εἰ μήτε τοὺς ἰδιώ-
τας, μήτε τοὺς φιλοσόφους αἰτιᾷ;

ο) ἄρα] ἄρα Bas. 1. et 3. p) τοπρόσθεν] Sic Ald. 1. 2. et
Hag. In reliquis τὸ πρ. sejunctum. q) Σωκράτη] Σωκράτην
sola Bas. 5. r) εἴπαίμ; οἱ] εἴποιμί σοι conj. Frittsch.
Quaestet. p. 79. quod quid velit, utrum εἴποιμί σοι οἱ etc. an
εἴποιμί σοι, deletō articulo, non magis equidem, ne ex uni-
versa quidem istius loci disputatione, paullo illa confusiore,
perspicio, quam illud, utrum σοι, deletō οἱ, ad εἴποιμι, an
ad ξυνήθεις referri velit. Quidquid sit, acquiescam in vulgatis
mea quidem sententia sanissimis.

licto saeculo huc venisti?
Numquid denuo contra te
machinati aliquid sunt im-
periti, ut olim, cum accu-
satum ab Anyta Socratem
interfecere? tum tu pro-
pterea illos fugis?

Phil. Nihil tale, pater.
Sed illi quidem, vulgus pro-
miscuum, laudarunt et in
honore me cum veneratione
atque admiratione habue-
runt, ac tantum non ado-
rarunt, etsi non valde, quae
dicerem, intelligerent. Ve-
rum isti, quomodo illos

vocem? qui se familiares
meos et amicos esse ajunt,
et nominis mei larvam in-
dunnt, illi ergo pessime me
tractarunt.

Jup. Philosophi igitur
contra te aliquid machinati
sunt?

Phil. Non, pater. Hi
enim et ipsi injuria mecum
affecti sunt.

Jup. A quibus ergo inju-
riam accepisti, si neque in-
doctos accusas, neque philo-
sophos?

P. 367. *ΦΙΛ.* Εἰσὶ τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μεταίχμιῳ *ς*) τῶν τε πολλῶν, καὶ τῶν φιλοσοφούντων, τὸ μὲν σχῆμα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ κατὰ ταῦτ' ἐσταλμένοι· ἀξιούσι γοῦν ὑπ' *ι*) ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τοῦνομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφονται, μαθηταί, καὶ ὁμιληταί, καὶ θιασῶται ἡμῶν εἶναι λέγοντες· ὁ βίος δὲ αὐτῶν παμμίαρος, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελείας ἀνάπλεως, ὕβρις οὐ μικρὰ καθ' ἡμῶν· ὑπὸ τούτων, ὦ πάτερ, ἡδίκημένη πέφευγα.

5 *ΖΕΥΣ.* Δεινὰ ταῦτα, ὦ θυγάτερ. ἀλλὰ τί μάλιστα
P. 368. ἡδίκηκασί *υ*) σε;

ΦΙΛ. Σκόπει, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ κατιδὼν τὸν βίον ἀδικίας καὶ παρανομίας μεστὸν, αὔτε ἀμαθία καὶ ὕβρις ξυνόντα, καὶ ταρατιζόμενον ὑπ' αὐτῶν, κατελέσας τὸ ἀνθρώπινον *ς*) ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμὲ κατέπαιψας, ἐντειλάμενος ἐπιμεληθῆναι, ὥς παύσαιντο μὲν ἀδικοῦντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θεοῖς βιοῦντες, ἀναβλέψαντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρη-

ς) μεταίχμιον] μεταίχμ. Bip. quem tyrothetæ errorem imprudens Schmiæderus repetiit. *ι*) ὑπ'] ὑπὲρ Bas. 3. miro errore. *υ*) ἡδίκηκασί] ἡδίκησαν 2974. *ς*) ἀνθρώπινον] ἀνθρωπείον 2954. Verba ὑπ' αὐτῶν — ἐλαυνόμενον absunt a Gorl.

Phil. Sunt quidam, Jupiter, interjecti, velut inter utramque aciem, inter vulgus et philosophos, habitu, oculorum conjectu, incessu nobis similes, et eadem ratione compositi. Postulant enim meis in castris militare, et nostrum sibi nomen inscribunt, discipulos se, et familiares, et sodales nostros dicunt: at vita illorum impurissima, inscitia, audacia, libidine plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, pater, laesa profugi.

Jup. Dura haec sane, filia.

Sed qua in re maximè te laeserunt?

Phil. Vide, pater, parvae sint? Tu enim cum videres saeculum injustitia et iniquitate plenum, quod cum inscitia et contumelia versaretur, et ab iis perturbaretur; miseratus humanum genus, ab ignorantia agitatam, me demisisti, cui praeceperas, uti curam agerem, quo desinerent mutuis se injuriis afficere, et vim facere, et similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum conversis, magis pacatam inter se civitatem ha-

καίτερον συμπολιτεύουσιν. ἔφης γοῦν πρὸς με καταπέμ- P. 368.
 πων, ὃ μὲν πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι γ), καὶ ὡς διακίονται
 ὑπὸ τῆς ἀμαθίας, ὃ θύγατερ, καὶ αὐτὴ ὀρᾷς· ἐγὼ δέ,
 ἡμεῖς γὰρ αὐτοὺς, σέ, ἣν μόνην ἰάσασθαι z) ἂν τὰ γιγνώ-
 μενα οἶμαι, προκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασο-
 μένην.

ΖΕΤΣ. Οἶδα πολλά καὶ τοιαῦτα α) εἰπὼν τότε· σὺ 6
 δὲ τὰ μετὰ ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὲν ὑπεδέξαντό σε κατα-
 παρίστην τοπρῶτον, ἃ τίνα δὲ τῶν ὑπ' αὐτῶν πέπονθας.

ΦΙΛ. Ἡῖξα b) μὲν, ὃ πάτερ, οὐκ ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας
 εὐθὺς, ἀλλ' ὅπερ ἔδოκε μοι χαλεπώτερον τοῦ ἔργου εἶναι,
 τὸ βαρβάρους παιδεῖν, καὶ διδάσκειν, τοῦτο πρῶτον ἤξι-
 ον ἐργάσασθαι c)· τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶων ὡς ῥᾶστον d) p. 369.
 ὑποβαλίσθαι, καὶ τάχιστα, ὥς γε ᾄμην, ἐνδεξόμενον τὸν
 χαλινὸν οἶόν τε, καὶ ὑπαχθισόμενον τῷ ζυγῷ, ὀρμήσασα
 δέ e) εἰς Ἰνδοὺς τοπρῶτον, ἔθνος μέγιστον τῶν ἐν τῷ βίῳ,
 οὐ χαλεπῶς ἐπεισα καταβάντας ἀπὸ τῶν ἐλεφάντων ἐμοὶ

γ) οἱ ἄνθρωποι.] Articulus, qui vulgo aberat, restitutus e *Bel.*
 et *Schm.* e 2954. 3011. et *Gorl.* z) ἰάσασθαι.] ἰάσασθαι
 3011. *Bel.* et *Schm.* α) καὶ τοιαῦτα.] καὶ ταῦτα 2954.
 et 3011. b) Ἡῖξα.] *Ἡῖξα Ven.* 2. ἡῖξα cett. Et cum his etiam
 2954. et 3011. c) ἐργάσασθαι.] „ex emendatione *Jensii.*
Εργάσασθαι Edd. male.“ Assentitur *Jensio* Codex 3011.
 d) ῥᾶστον.] ῥᾶστα *Gorl.* e) δέ.] quod vulgo desiderabatur,
 inseruit *Schmiederus* e *Gorl.*

berent. Dicebas enim, me
 cum demitteres, *Quae agant*
homines, et quomodo ab in-
scitia affecti sint, ipsa vides,
mea filia! Ego autem, qui
illorum misericordia tangar,
te, quam solam mederi posse
his, quae fiunt, arbitrer, ex
omni nostro numero dele-
ctam demitto, ut sanes.

Jup. Scio, multa me et
 talia tum dixisse. Tu jam
 dic, quomodo te receperint
 primum advolantem, et quae
 nunc ab illis patiaris.

Phil. Properabam, pater,
 non statim ad Graecos; sed,
 quae videbatur mihi diffici-
 lior operis pars esse, insti-
 tuere ac docere barbaros,
 illam primum volebam per-
 ficere. Omissis ergo interim
 Graecis, quos faciles ad sub-
 igendum putabam, et celer-
 rime recepturos frena, et
 jugo submittendos, ad In-
 dos primum excurri, maxi-
 mam orbis gentem, nec dif-
 ficulter iis persuasi, ut de-
 scendentes suis ab elephan-

p. 369. *συνεῖναι*· ὥστε καὶ γένος ὅλον f), οἱ Βραχμᾶνες, τοῖς Νεχραίοις g) καὶ Ὀξυδράκαις ὁμοροῖς h), οὗτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ ταῖτονται, καὶ βίουσι τε i) κατὰ τὰ ἡμῖν δοκοῦντα, τιμώμενοι πρὸς τῶν περιούκων ἀπάντων, καὶ ἀποθνήσκουσι παράδοξόν τινα τοῦ θανάτου τρόπον.

7 ZETΣ. Τοὺς γυμνοσοφιστάς λέγεις. ἀκούω γοῦν τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρᾶν μεγίστην ἀναβάντες ἀνέχονται καιόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες k). ἀλλ' οὐδὲν l) μέγα τοῦτο· ἑναγχος γοῦν καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γενόμενον· εἰκὸς δὲ καὶ σὲ παρεῖναι, καιομένου τότε τοῦ γέροντος.

ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον, ὦ πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέι τῶν καταράτων ἐκείνων, οὓς ἔφην, ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἐύρων ἀπύοντας, ὡς λοιδορῆσαι τοῖς ξυνεληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸν ὀπισθοδόμον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες, ὥστε οὐδὲ

1) ὅλον] Sic 3011. 2954. et Gori. probantibus *Belino* et *Jacobo* ad *Toxar.* p. 135. g) *Νεχραίοις*] *Νεχραίοις* 3011. *Νεχραίοις* conj. *Bel.* De *Arachositis*, quod mireris, cogitavit *Solanus*. h) ὁμοροῖς] ὁμορον 2954. et 3011. quod ita placuit *Belino*, si nomen οἱ *Βραχμᾶνες* pro glossemate deleatur. i) τε] restitui e conj. *Fritzsch.* Quaest. p. 223. pro vulg. γε. Respondent sibi βίουσι et ἀποθνήσκουσι. et huic rationi accommodavi interpretationem. k) ἐκτρέποντες] ἐντρ. 3011. 2955. l) οὐδὲν] Sic scripsi e 2954. pro vulg. οὐ. Solemnis haec dicendi formula. Supra *Diall. Mereut.* VI, 2. οὐδὲν τοῦτο δεινόν. Infra c. 26. οὐδὲν τοῦτο χαλεπόν. Sed nolo, quae nota sunt, docere.

tis mecum versarentur; adeo ut tota gens Brachmanes, qui in Nechracorum et Oxycracarum confiniis colunt, omnes jam mihi militent, et tum meis ex praeceptis vivant, honorati apud omnes vicinos, tum miro quodam mortis genere moriantur.

Jup. Gymnosophistas dicis. Audio enim et reliqua de illis, et hoc quoque, maximo illos rogo consensu, urendos se praeberere, neque quidquam de habitu aut po-

situ membrorum mutare. Sed nihil hoc magnum: nuper enim Olympiac simile quid fieri ego vidi: credibile autem, te quoque affuisse tum, cum senex arderet.

Phil. Neque accessi, pater, Olympiam, metu sacrificiorum hominum, quos dixi, quod multos illorum viderem eo ire, uti maledicerent ibi congregatis, clamosoque suo latratu posticum templi implerent: igit-

εἶδον ἑκείνον ὅπως ἀπέθανε. Μετὰ γοῦν τοὺς Βραχμᾶ- 8
 νας, εἰς Αἰθιοπίαν εὐθύς, εἶτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ p. 370.
 ξυγγενομένη τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφήταις αὐτῶν, καὶ τὰ
 θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυλῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους καὶ μά-
 γους μνήσουσα, εἶτα ἐς Σκυθίαν ἐκείθεν, εἶτα ἐς Θράκην,
 ἐνθα μοι Εὐμολπὸς τε καὶ Ὀρφεὺς συνεγενέσθην, οὓς καὶ
 προαποστείλασα ἐς τὴν Ἑλλάδα, τὸν μὲν, ὡς τελέσειεν αὐ-
 τοὺς, τὸν Εὐμολπον (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν
 ἅπαντα), τὸν δέ, ὡς ἐπάδων προςβιβάσαι m) τῇ μουσικῇ,
 κατὰ πόδας εὐθύς εἰπόμην. Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς 9
 ἔλθοῦσαν, οὔτε πάνυ ἡσπάσαντο οἱ Ἕλληνες, οὔτε ὁλως
 ἀπέκλεισαν· κατ' ὀλίγον δὲ προςομιλοῦσα, ἐπτα' ἐκ τῶν
 ἁπάντων ἐταίρους καὶ μαθητὰς προσηγαγόμεν, καὶ ἄλλον
 ἐκ Σάμου, καὶ ἄλλον ἐξ Ἐφέσου, καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον,
 ὀλίγους παντάπασιν. Μεθ' οὓς τὸ σοφιστῶν φῦλον οὐκ 10
 οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο, οὔτε ζηλοῦν τὰμὰ ἐς βάθος,
 οὔτε κομιδῇ ἀπείδον, ἀλλ' οἶον τὸ Ἰπποκενταύρων γένος,
 σύνθετόν τε καὶ μικτόν ἐν μέσφ' ἀλαζονείας καὶ φιλοσο-

m) προςβιβάσαι] Sic Schm. e 2954. 3011. et Gorl. pro vulg.
 προςβιάζει, e sententia Belini et Jacobsii Animadv. ad Achill.
 Tat. p. 621.

tur neque vidi illum, quo-
 modo sit mortuus. Post
 Brachmanes ergo statim in
 Aethiopiam, ac deinde in
 Aegyptum descendi, et ver-
 sata ibi cum sacerdotibus il-
 lorum ac prophetis, cum di-
 vina eos docuisssem, Baby-
 lonem perrexi, ut Chaldaeos
 et magos initiarem: tum
 inde in Scythiam; deinde in
 Thracen, ubi Eumolpus et
 Orpheus mecum fuere. Quos
 etiam praemissos in Grae-
 ciam, alterum ut illos ini-
 tiaret, Eumolpum (didice-
 rat enim a me divina omnia),
 alterum ut canendo musices
 ope mihi adduceret, e vesti-

gio statim consecuta sum.
 Ac primum quidem adve-
 nientem neque vehementer
 amplexi sunt Graeci, neque
 plane excluserunt. Pauila-
 tim vero alloquio meo se-
 ptem ex omnibus sodales ac
 discipulos mihi conciliavi,
 et ex Samo alium, et alium
 Epheso, et Abdera alium,
 paucos omnino. Post quos
 sophistarum mihi populus,
 nescio quomodo, adhaesit,
 neque aemulatus profunde
 mea placita, neque omnino
 ab iis abhorrens; sed, velut
 Hippocentaurorum genus,
 compositum quiddam et mix-
 tum, inter imposturam et

p. 370. φίας πλαζόμενον, οὔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλειον προσεχόμενον, οὔτε ἡμᾶς ἀτενέει τῶς ὀφθαλμοῖς καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' ὅσον λημῶντες ὑπὸ τοῦ ἀμβλυώτεϊν ἀσφές τι, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν εἰδῶλον, ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες ἂν, οἱ δὲ ᾗοντο ἢ ἀκριβῶς πάντα κατανενοημένοι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεΐος

p. 371. ἐκείνη καὶ περιττὴ σοφία, καὶ, ὡς αὐτοὶ ᾗοντο, ἀπρόσμαχος ἀντὶφλέγεται, αἱ κομπαί, καὶ ἄποροι, καὶ ἄτοποι ἀποκρίσεις, καὶ δυσέξοδοι, καὶ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις. Ἐτακωλύμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τῶν ἐταίρων τῶν ἐμῶν, ἡγανάκτουν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτούς, καὶ τέλος, δικαστηρίοις ὑπῆγον, καὶ παρεδίδουσιν πιομένους τοῦ κωνείου. ἔχρην μὲν οὖν ἴσως τότε φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι τὴν συνουσίαν αὐτῶν· νῦν δὲ Ἀντισθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μετὰ μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οὗτοι ο) ἐπέισαν ὀλίγον ὅσον p) ἐπιμετρῆσαι τῆς μονῆς· ὡς μὴ ποτε ὦφελον q)· οὐ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

12 ZETΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ᾧ Φιλοσοφία, τίνα ἡδίκησαι, ἀλλὰ ἡγανακτεῖς μόνον.

n) ἰδόντες ἂν, οἱ δὲ ᾗοντο] Vid. Adnott. o) οὗτοι] οὗτος Gori. p) ὅσον] primus inseruit Schm. e 2954. 3011. et Gori. probante Belino. q) ὦφελον] „Sic esse in omnibus Edd. addit Solan.“

philosophiam medium ober-rans, neque ignorantiae plane adhaerens, neque in nos desigere intentos oculos ausum; sed velut lippientes, prae hebetudine visus obscurum quoddam et evanidum nostri simulacrum aut umbram forte nonnunquam videntes. At isti accurate omnia se nosse arbitrabantur. Unde apud illos inutilis illa ac superflua sapientia, et, ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: contumeliae illae, et dubitabiles, et inexpectatae responsiones, et exitum non habentes labyrinthis similes respon-siones. Deinde prohibiti ac

reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre et adversus illos coire, ac tandem in jus cogere, et eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere, nec amplius illorum ferre consuetudinem. Jam vero Antisthenes et Diogenes, et paullo post Crates, et Menippus, hi, inquam, mihi persuasere, ut paulum adhuc morae quasi corollarium adjicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

Jup. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam injuriam passa sis, sed indignaris tantum.

ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλικία ἐστὶ· μισρὸν γὰρ τὸ p. 371.
 φύλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸ πολὺ δουλικὸν, καὶ θητικὸν, οὐ
 ἐγγεγένηται ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' r) ἀσχολίας· ἐδούλευε γὰρ, ἢ
 ἐθήτευεν, ἢ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τοὺς τοιοῦτους, ἐμάν-
 θανε, σκυτεύειν, ἢ τεκταίνειν, ἢ περὶ πλουτοὺς ἔχειν, ἢ ἔρια
 ξαίνειν, ὡς εὐεργὰ εἴη ταῖς γυναιξὶ, καὶ εὐμύρουα, καὶ
 καταγάργοιτο εὐμαρῶς, ὅποτε ἡ κρέκην ἐκτείνει στρέφουσιν),
 ἢ μίτον κλώθουσι. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παισὶ t) μελετῶντες,
 οὐδὲ ὄνομα τὸ ἡμέτερον ἤδισαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας τέλει
 ἤρξαντο, καὶ κατείδον τὴν αἰδῶ, ὅση παρὰ τῶν πολλῶν
 ἐστὶ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἑμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχονται οἱ ἀνθρω- p. 372.
 ποι τὴν παρῴρησαν τὴν αὐτῶν, καὶ χαίρουσι θεραπευόμε-
 νοι, καὶ συμβουλευούσι πεύθονται, καὶ ἐπιτιμούντων ὑπο-
 πτήσουσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα οὐ μικρὰν ἡγοῦντο εἶ-
 ναι. Τὸ μὲν δὴ μανθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει 13
 πρὸς φορα, μακρὸν ἦν· μᾶλλον δὲ κομιδῇ ἀδύνατον. αἱ τέ-

r) ὑπ'] ἐπ' Bas. 3. s) στρέφουσιν] στρέφουσι et postea, credo, κλώθουσι corrigit Bel. vel εἴ ποτε vult pro ὅποτε, servatis optativis; quam pertinacem inscitiam quum hodie non opus sit castigare, dudum vel prae fastidio desissem commemorare, nisi officii haberem in hoc quoque genere fidem susceptam praestare ac probitatis potius leges sequi, quam fastidiosae cujusdam ignaviae voces. t) παῖσι] πᾶσι 2954. et 3011. manifesto errore.

Phil. Quin tu audi, Jupiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, et plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutem enim serviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cerdoniam, fabrillem, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilis deinde eae tractentur a feminis, sintque ad vendendum et deducendam commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nore licium volunt. Haec

ergo isti puerili aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadversa, quae meis sodalibus a multitudine habebatur, reverentia, et ut sustinent homines illorum in discendo fiduciam, et curari se gaudent, et consulentibus obsequuntur, et reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia. Ac discere quaecunque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Ar-

p. 372. γναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγῃς ἱκανὰ παρέχειν ἰδύναντο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺν, καὶ ὥσπερ οὖν ἔστιν, ἀφόρητον ἐφαίνεται. ἔδοξεν οὖν *u)* σκοποῦμένοις, τὴν ὑστάτην ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι φασὶ *x)*, καθιέναι· καὶ ἐπὶ τὴν βελτίστην ἀπόνοιαν *y)* ὀρμίσαντες *z)*, ἔτι τε *a)* καὶ τόλμαν, καὶ ἀμαθίαν, καὶ ἀναισχυντίαν προσπαρακαλέσαντες *b)*, αἵπερ αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας καινὰς *c)* ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶεν· καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνας ἑμβολὰς ἔχοντες, (ὁρᾷς ὅποια πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια;) σχηματίζουσι, καὶ μετακοσμοῦσιν αὐτοὺς *d)* εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἶόν τι ἀμείλει ὁ Αἰσωπὸς φησι ποιῆσαι τὸν ἐν τῇ Κύμῃ *e)* ὄνον, ὃς λεοντῇν *f)* περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος ἡξίου λίων καὶ αὐτὸς εἶναι· καὶ πού τινες καὶ **14** ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ. Τὰ δ' ἡμέτερα πάντα ῥᾶστα, ὡς οἶσθα, καὶ ἐς μίμησιν πρόχειρα, (τὰ προφανῆ

u) ἔδοξεν οὖν] ἔδοξε δὲ 2954. 3011. Gorl. *x)* ἦν — φασί] pro scholio habet *Bel.* injuria, ut mihi videtur. *y)* ἀπόνοιαν] ἀπονίαν conj. *Bel.* *z)* ὀρμίσαντες] „ex emendatione *Gesneri*. Ὀρμήσαντες vulgo.“ *a)* τε] Praeferrem δὲ, sicubi reperirem. *b)* προσπαρακαλέσαντες] Sic e *Cod.* 2954. pro vulg. προκαλέσαντες, probante *Belino*. *c)* καινὰς] τινὰς Gorl. *d)* αὐτοὺς] „Αὐτοὺς *Edd.* priores.“ Correctam monitu *Guyeti*. *e)* Κύμῃ] Κόλμῃ 3011. peccatum e pronuntiatione ortum, ait *Bel.* *f)* λεοντῇν] Sic *Edd.* vet. *Leonτήν* male *Reitz.* et recentt.

tos parcae, et cum labore, et vix tamen vel sic praestare, quod satis esset, poterant. Quibusdam otium gravo servitutis onus, et, ut est, intolerabile visum. Considerantibus ergo placuit, ultimam ancoram, quam sacram appellant nautae, demittere: firmantesque *nauim* in praeclara illa amentia, advocatis insuper audacia, inscitia, atque impudentia, quae maxime hoc illis certamen adjuvant, novisque excogitatis conviciis, ut

praesto statim et in ore sint: has ergo symbolas solas cum habeant, (viden' qualia ad philosophiam viatica?) figuram sumunt ornatumque decentem, mihi quae quam simillimum: nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina circumposita asperum rudens, leo et ipse esse postulabat. Ac forte erant alii, qui fidem illi haberent. Nostra vero facilia omnino, ut nosti, et ad imitandum expedita; de mani-

λέγω) καὶ οὐ πολλῆς τῆς πραγματείας δεῖ τραβῶνιον περι- P. 372.
 βαλέσθαι, καὶ πήραν ἐξαργήσασθαι, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ
 ἔχειν, καὶ βοᾶν, μᾶλλον δὲ ὀγκᾶσθαι, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοι-
 δορεῖσθαι ἅπασι. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τοῦ μηδὲν ἐπὶ
 τούτῳ [παθεῖν ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς παρῆξιν ἐμείλιν. P. 373.
 ἢ ἐλευθερία δὲ πρόχειρος, ἄκοντος g) τοῦ δεσπότου, καὶ
 εἰ βούλοιο ἀπάγειν, παταχθησομένου τῷ ξύλῳ. καὶ τὰ ἄλ-
 φια οὐκ ἔτ' ὀλίγα, οὐδὲ ὡς προτοῦ h) μάζα ψιλῇ. τὸ δὲ
 ὀψώνιον i), οὐ τάρχος, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα παντοδαπά,
 καὶ οἶνος, οἶος ἡδιστος, καὶ χρυσίον παρ' οὗτου ἂν ἐθέλω-
 αι· δασμολογοῦσι γὰρ ἐπιφοιτῶντες, ἢ, ὡς αὐτοὶ φασιν,
 ἀποκίρουνσι τὰ πρόβατα, δῶσειν τε πολλοὺς οἶονται k), ἢ
 αἰδοῖ τοῦ σχήματος, ἢ δέει τοῦ μὴ ἀκοῦσαι κακῶς. Καὶ 15
 γὰρ αὐτὸ καὶ ἐὼρων, οἶμαι, ὡς ἐξίσου καταστήσονται
 τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν. οὐδὲ τις ὁ δικάσων, καὶ διακρι-
 νῶν τὰ τοιαῦτα ἔσται, ἣν μόνον τὰ ἔξω ἢ ὁμοία. ἀρχὴν
 γὰρ οὐδὲ τὸν ἐλεγχον δέχονται, ἣν ἐρηταί τις οὕτως l)

g) ἄκοντος] „Et sic Fl. cum cett.“ h) προτοῦ] Sic Ald. 1.
 2. Hag. Πρὸ τοῦ Bas. 1. 3. Reitz. et recentt. i) ὀψώνιον]
 ὄψων Zon. et Gorl. k) οἶονται] οἶον τε 2954. l) οὕτως i]
 οὕτως Bas. 1. et 3.

festis illis dico: nec mul-
 tum negotii est palliolo ami-
 ciri, et peram gestare sus-
 pensam, et clavam in manu
 habere, et clamare, vel ru-
 dere potius aut latrare, et
 maledicere omnibus. Quippe
 securitatem illis nihil ob
 eam rem patiendi ipsa ha-
 bitus praestitura videbatur
 reverentia: porro in prom-
 tu est, invito etiam domino,
 libertas, qui si asserere au-
 deat, fusti percutiatur. Ci-
 bus autem non jam tennis,
 neque, ut ante, nuda puls;
 opsonium non salsamentum,
 aut thymus; sed carnes om-
 nis generis, et vinum

quodque suavissimum; et
 aurum a quocunque volue-
 rint. Nempe tributum quod-
 dam crebro accessu suo col-
 ligunt, vel, ut ipsi loquun-
 tur, tondent oviculas, datu-
 rosque sperant plures, vel
 habitus pudore, vel metu,
 ne male audiant. Nam illud
 quoque observarunt, opinor,
 se aequo fastigio staturos
 cum his, qui recte philoso-
 phantur. Neque enim quis-
 quam erit, qui judicet ista
 vel discernat, modo externa
 sint similia. Neque enim
 omnino illud probationis
 genus admittunt, si quis
 illos sic placide et sensim

- p. 373. κοσμίως, καὶ καταβραχὺ m), ἀλλ' εὐθὺς βοῶσι, καὶ ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀναφεύγουσι, τὴν λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ ξύλον. καὶ ἦν μὲν τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι πολλοί· ἦν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων κρίνειν ἐθέλης n), τὸν βίον
- 16 ἀξιούσι σκοπεῖν. Τοιγαροῦν ἐμπέπλησται πᾶσα ἡ πόλις τῆς τοιαύτης ῥαδιουργίας, καὶ μάλιστα τῶν ο) Διογένη, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κράτεια ἐπιγραφομένων, καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταττομένων, οἱ p) τὸ μὲν χρήσιμον ὁπόσον ἔνισται τῇ φύσει τῶν κυνῶν, οἷον q) τὸ φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰκουρικόν, ἢ τὸ φιλοδίοποτον, ἢ μνημονικόν, οὐδαμῶς ἐξηλώκασιν· ὑλακτὴν δὲ καὶ λιχνεῖαν r), καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδί-
- p. 374. σια συχνά, καὶ κολακίαν, καὶ τὸ σαίνειν τὸν διδόντα, καὶ περὶ τραπέζας ἔχειν *), ταῦτα ἀκριβῶς ἐκπεπονήκασιν.
- 17 Ὅψει τοίνυν μετὰ μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ ἐκ τῶν ἐργαστηρίων ἅπαντες ἀναπηδήσαντες, ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσουσιν s), ὅταν ὁρῶσι t) σφᾶς μὲν πονοῦντας, καὶ κάμνον-

m) καταβραχὺ] Sic Ald. 1. 2. Hag. Κατὰ βραχὺ Bas. 1. 3. Reitz. et recenti. n) ἐθέλης] ἐθέλοις vulgo. Correxerunt vitium Bel. Bip. et Schm. e 3011. et Gorr. o) τῶν] Sic Bel. Schm. e 1951. 3011. et Gorr. pro vulg. τόν. p) οἱ] „Οἱ] recte L. Salm. Amst. Ceterae ἢ male.“ Edidi οἱ, re ipsa clamante. q) οἷον] „recepti ex Fl. Salm. et Amst. pro οἱ, quod in Par. Hag. Ald. etc. erat. In L. ἢ.“ r) λιχνεῖαν] „Ita dedit Solan. Λιχνεῖαν Edd. hac priores.“ *) ἔχειν] τρέχειν conj. Bel. cui tamen nec ipse multum tribuit. s) ἐάσουσιν] ἱάσωσιν 3011. t) ὁρῶσι] Sic Gorr. et Edd. vet. praeter

interroget: sed clamant statim, et ad arcem suam, convicia, confugiunt, et expediunt sustem: ac, si opera illorum requiras, multa in ore est doctrina; sin ex doctrina illos judicare velis, vitam te considerare postulant. Itaque plena fraudibus istis universa civitas, illorum praesertim, qui Diogeni se et Antistheni, et Crateti adscriptos, sub Canis illius signis militare ajunt: qui, quod utile inest in natura canum, ut cautionem illam,

illam domus custodiam, domorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitantur; latratum vero, et ligurritionem, et rapacitatem, et Venerem crebram, et adulationem, et illa versus plantem blandimenta, et mensarum assecstationem, haec omnia ad unguem exprimere laborant. Videbis ergo paullo post, quid futurum sit. Exsiliences enim de officinis universi desertas relinquent artes, ubi videbunt, se quidem, opus cum

τας, ἔωθεν εἰς υ) ἐσπέραν ἐπικενυφώτας τοῖς ἔργοις, καὶ p. 374.
 μόγις ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρνίας· ἀργοὺς δὲ
 καὶ γόητας ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις x) βιοῦντας,
 αἰτοῦντας μὲν τυραννικῶς, λαμβάνοντας δὲ προχείρως, ἀγαν-
 ακτοῦντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαινοῦντας δὲ, οὐδ' εἰ
 λάβοιεν. ταῦτα ὁ ἐπὶ Κρόνου βίος δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτε-
 χνῶς τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.
 Καὶ ἦττον ἂν δεινὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰ τοιοῦτοι ὄντες, μη- 18
 δὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξύβριζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυ-
 θρωποὶ γ) τὰ ἔξω καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, ἦν παιδὸς
 ὤφελον ἢ γυναικὸς λάβωνται καλῆς, ἢ ἐλπίσωσι, σιωπᾶν
 ἄξιον, οἷα ποιοῦσιν. ἔνιοι δὲ καὶ ξένων τῶν σφετέρων γυ-
 ναίκας ἀπάγουσι μοιχεύουσιν, κατὰ τὸν Ἰλίου ἐκείνον νεα-
 νίσκον, ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἴτα κοινὰς ταύ-
 τας z) ἅπασι τοῖς ξυνοῦσι προθέμενοι, Ἰλᾶτωνός τι δό-
 γμα οἶονται ποιεῖν, οὐκ εἰδότες ὅπως ὁ ἱερὸς ἐκείνος ἡξίου
 κοινὰς ἡγείσθαι τὰς γυναῖκας. Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμ- 19

Hag., in qua ὁρῶσιν, quod inde repetiit *Reitz.* et *Bip.*,
Schmiederus vero auctore *Gorl.* correxit. u) εἰς] ἐς 3011.
Schm. x) ἀφθόνοις] „ex emendatione *Fab.* et *Solan.*
Ἀφθόνως Edd.“ γ) σκυθρωποὶ] „σκυθρωποὶ *J.* male.“
 Error hic ex *Ald.* 2. z) ταύτας] αὐτάς 2954. 3011. et *Gorl.*

faciant et laborent a mane inde ad vesperam, operibus intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa mercenaria ratione parare: otiosos autem homines atque impostores in omnium rerum affluentia vivere, cum petant, quasi tyranni essent, promte accipiant, si nihil ferant, indignentur, non laudent, etiamsi acceperint. Haec vita, qualis sub Saturno fuit, illis videtur, et caelitus in ora mel influere. Ac minus in ea re mali esset, si tales cum sint, nulla nos alia contumelia afficerent. At isti, vehementer

graves et tristes quantum ad externa et publica qui videantur, si puerum formosum, aut mulierem pulchram, vel nanciscantur, vel sperent, quid faciant, silere melius est. Quidam etiam suorum hospitum mulieres abducunt corrumpendas adulterio, ut Trojanus ille juvenis, nimirum ut ipsae etiam philosophentur: tum communes illas omnibus suis familiaribus prostituunt, Platonis quoddam se placitum perficere rati, ignari, quo sensu divinus ille communes esse mulieres voluerit. Quae quidem fa-

- p. 374. ποσίοις θρωσι, καὶ ἃ μεθύσκονται, μακρὸν ἂν εἶη λέγειν.
- p. 375. καὶ ταῦτα ποιῶσι, πῶς οἶει; κατηγοροῦντες αὐτοὶ μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ φιλαργυρίας. οὐδὲν γοῦν οὕτως εὖροις α) ἄλλο ἄλλῳ ἐναντίον, ὡς τοὺς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα· οἶον, κολακείαν μισεῖν φασί, κολακείας ἔνεκα τὸν Γναθωνίδην ἢ τὸν Στρουθίαν ὑπερβαλέσθαι δυνάμενοι. ἀληθεύειν τοὺς ἄλλους προτρέποντες, οὐκ ἂν οὐδὲ κινῆσαι τὴν γλῶτταν μὴ μετὰ καὶ τοῦ ψεύσασθαι δύναιτο. ἡδονὴ πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ διὰ ταύτην ἅπαντα πράττουσι. τὸ δ' ὀξύχολον, καὶ μικρακτίον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥήδιον ὑπὲρ τὰ βρεφίλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γοῦν οὐ μικρὸν παρέχουσι τοῖς θεωμένοις, ὅποταν ὑπὸ τῆς τυχεύσεως αἰτίας ἐπιξέσῃ μὲν αὐτοῖς ἡ χολή, πελιδνοὶ δὲ τὴν χοιρῶν βλέπονται β), ἱταμόν τι καὶ παράφορον δεθορκότες, καὶ ἀφροῦ, μᾶλλον
- 20 δὲ ἰοῦ μεστὸν αὐτοῖς ἢ τὸ στόμα. Μὴ σὺ γε ἐκείθε τυχοῖς, ὅτε ὁ μιαρὸς ἐκείνος ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσοῖον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλεις, οὐδὲ κτετῆσθαι ἀξίω c), ὀβολὸς

a) εὖροις] ἂν inseri vult Bel. b) βλέπονται] βλέπονται Bas. 1. et 3. c) ἀξίω] ἀξίων 2954. et 3011.

ciant in conviviis, et quomodo per ebrietatem se gerant, commemorare longum fuerit. Et haec faciunt, quid putas? accusantes ipsi ebrietatem, et adulterium, et lasciviam, et avaritiam. Nihil enim ita adversum alteri alterum invenies, ut sunt sermones illorum et facta. Verbi gratia adulationi se inimicos ajunt, cum adulationis causa Gnathonidem aut Struthiam superare possint: veracitatem commendantes alia, nec movero linguam queant ipsi sine mendacio. Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis

Epicurus: re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum supra parvulos infantes. Quare risum praebent non mediocrem spectantibus, cum a quacunque causa exarsit illis bilis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam et furiosum vident, et spuma, vel veneno potius plenum os habent. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum effunditur! *Aurum*, inquiunt, *aut argentum*, *Mehercules*, *nec possidere digner*; *obolus mihi sufficit*,

ικανός, ὡς θέρμους πριαίμην. ποτὸν γὰρ ἢ κρήνη ἢ ποτα- p. 375.
μὸς παρέξει. καὶ d) μετ' ὀλίγον αἰτοῦσιν οὐκ ὀβελούς. οὐδὲ
δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλούτους ὅλους. ὥστε τίς e) ἔμπορος
τοσοῦτον ἀπὸ τοῦ φόρτου ἐμπολήσειεν f) ἂν, ὅσον τούτοις
φιλοσοφία ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἰτ' ἐπειδὴν ἱκανῶς
συλλέξονται g), καὶ ἐπιστάσονται, ἀπορρήψαντες ἐκείνο τὸ
δύστηνον τριβώνιον, ἀγροὺς ἐνίοτε h) καὶ ἐσθῆτας τῶν μα-
λακῶν i) ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας
ὅλας, μακρὰ χαίρειν φράσαντες τῇ πύρρῃ τῇ Κράτητος, καὶ p. 376.
τῷ τριβῶνι τῷ k) Ἀντισθένης, καὶ τῷ πύθῳ τῷ Διογέ-
νους. Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὀρῶντες, καταπτύουσιν ἤδη 21
φιλοσοφίας, καὶ ἅπαντας εἶναι τοιοῦτους οἶονται, καὶ μὲ τῆς
διδασκαλίας αἰτιῶνται. ὥστε πολλοὺ ἤδη τοῦ χρόνου ἀδύ-
νατόν μοι γεγένηται καὶν ἕνα τινα προσαγαγέσθαι αὐτῶν.
ἀλλὰ τὸ τῆς Πηνελόπης ἐκείνο πάσχω. ὅπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ
ἐξυφῆμαι, τοῦτο l) ἐν ἀκαρεῖ αὐθις ἀναλύεται. ἢ Ἀμαθία

d) καὶ] „omissum in Ald. J. Hag. Bas. Fr. 1. (et 3.) Salm.
Adest in Fl. Par.“ e) τίς] τις Reitz. Tis fere vet. Edd.
Correxit Bip. f) ἐμπολήσειεν] Sic Schm. e Gorl. Vulgo
πλήσειεν, unde Pell. πλουτήσειεν. Cf. Adnot. g) συλλέξων-
ται] συλλέξονται Bas. 1. 3. Hag. h) ἀγροὺς ἐνίοτε] Vide
au scripserit ἀγροὺς ἂν ἐνίοτε. i) μαλακῶν] μαλθακῶν Gorl.
k) τῷ] Sic pro vulg. τοῦ hic et mox post πύθῳ e Codd. 3011.
et Gorl. edidit Schm. monitu Belini. l) τοῦτα] „Et sic esse
in Fl. adlevit Solan.“

unde lupinos emam; potum
enim fons praebebit, aut
fluvius. Paulo post non
obolos petunt, aut dra-
chmas pancas, sed totas divi-
tias. Quis ergo mercator
tantum a navium commeatu
lucetur, quantum hisce ad
quaestum philosophia con-
fert? Deinde ubi, quantum
satis est, collegerint, et
viaticum sibi paraverint,
abjecto illo infelici palliolo,
agros interdum et vestimen-
ta mollia emunt, et pueros
comatos, et totos vicos, lon-

gum valere jussa Cratetis
pera, et Antisthenis pallio,
dolioque Diogenis. Vulgus
vero ista cum videt, des-
puunt jam philosophiam,
et omnes ex eo genere esse
arbitrantur, et me discipli-
nae istius nomine accusant.
Igitur diu jam est, cum ne
unum quidem istorum potui
allicere, sed illud mihi Pe-
nelopes consilium usu venit.
Quantumcunque ego texo,
illud momento temporis
rursum resolvitur, ridicu-
tibus Inscitia atque Iniqui-

p. 576. δέ, καὶ ἡ Ἀθελία ἐπιγελαῶσιν, ὀρῶσαι ἀνεξέργαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυτον πόνον.

22 ΖΕΥΣ. Οἶα, ὦ θεοί, πέπονθεν ἡμῖν ἡ Φιλοσοφία πρὸς τῶν καταράτων ἐκείνων; ὥστε ὥρα σκοπεῖν ὃ, τι καὶ πρακτέον, ἢ ὅπως αὐτοὺς μετελευστέον m). ὁ μὲν γὰρ κεραυνὸς ἀπάγει μίαν πληγὴν, καὶ ὁ θάνατος ταχύς.

ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι n), ὦ πάτερ, ὑποθήσομαι· μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τοὺς ἀλαζόνας, ἀμούσους ὄντας, ὑπὲρ τῶν Μουσῶν ἀγανακτῶν. κεραυνοῦ μὲν γὰρ, ἢ τῆς σῆς δεξιᾶς, οὐδαμῶς ἐκείνοι ἄξιοι· τὸν Ἑρμῇ δέ, εἰ δοκεῖ, αὐτοκράτορα τῆς κολάσεως κατάπεμψον o) ἐπ' αὐτούς· ὅς ᾗτε δὴ περὶ λόγους ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχιστα εἴσεται τοὺς τε ὀρθῶς φιλοσοφοῦντας, καὶ τοὺς μὴ· εἴτα τοὺς μὲν ἐπαινεῖσεται, ὡς τὸ εἰκός· οἱ δὲ κολασθήσονται, ὅπως ἂν ἐκείνοι παρὰ τὸν καιρὸν δοκῇ p).

23 ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπόλλων. ἀλλὰ καὶ σύ, ὦ Ἡρά-

m) μετελευστέον] „Et hoc ita Fl. Fr. etc.“ n) τοι] σοι malit Fritsch. Quaest. p. 212. o) κατάπεμψον] Sic 2954. 3. 11. Gorl. Bel. Schm. pro vulg. καταπέμψωμεν. p) δοκῇ] Sic e conj. Fritschii Quaest. p. 212. pro vulg. δοκεῖ. Δόξει jam maluerat Solan. Sed pro παρὰ τὸν καιρὸν, quod est praeter tempus, quodque et ipsum offenderat Solanum, scribendum videtur πρὸς τ. κ. Fritschius l. l. Solani mentem non recte cepit, seductus, credo, Schmiederi narratione obscuriori.

tate, cum videant, opus nostrum non procedere, nihil proficere laborem.

Jup. Quantum, o Dii, malorum perpessa nobis est a sacerrimis illis mortalibus Philosophia! Itaque videndum, quid facto sit opus, aut quomodo isti tractandi sint. Fulmen enim uno ictu educit e vita, mors ista celeris.

Apol. Ego tibi, pater, subjiciam. Odi enim et ipse jam istos impostores, Mu-

sarum vicem indignatus, a quibus aversi sunt. Fulmine aut tua dextra minime digni sunt. Sed Mercurium, si placet, arbitrum poenae in illos demitte, qui ut in doctrinae studiis ipse quoque versatus, celerrimo tum recte philosophantes agnoscet, tum minus: deinde illos quidem, prout mererentur, laudabit; hi vero, ut pro temporis ratione illi videbitur, punientur.

Jup. Bene mones, Apollo. Sed tu quoque, Hercules,

κλεις, ἅμα καὶ τὴν Φιλοσοφίαν αὐτὴν ἔχοντες, ἄπιτε ὡς p. 376: τάχιστα εἰς τὸν βίον. τριςκαιδέκατον γοῦν ἄθλον q) οἷου p. 377. τοῦτον οὐ μικρὸν ἐκτελέσειν, ἣν ἐκκόψης μαρὰ οὕτω καὶ ἀναίσχυντα θηρία.

ΗΡΑΚ. Καὶ μὴν ἄμεινον ἦν, ὦ πάτερ, τὴν κόπρον ἐκκαθάραι αὐθις τὴν τοῦ r) Αὐγείου, ἣ τούτοις συμπλέεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως.

ΦΙΛ. Ἀκουσα μὲν· ἀκολουθητέον δὲ κατὰ τὰ δόξαντα τῷ πατρί.

ΕΡΜ. Κατίωμεν, ὡς καὶ s) ὀλίγους αὐτῶν ἐπιτρίψω- 24
μεν σήμερον. ποίαν δὲ χρὴ τραπέσθαι, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶσθα ὅπου εἰσὶν, ἣ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι.

ΦΙΛ. Οὐδαμῶς. ἣ πάνυ ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φιλοσοφοῦσιν, ὦ Ἐρμῆ. οὗτοι δὲ οὐδὲν Ἀττικῆς πενίας δέονται, ἀλλ' ἐνθα πολὺς χροσὸς, ἣ ἄργυρος ὀρύττεται, ἐκεῖ που ζητητέοι εἰσὶν ἡμῖν.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν εὐθὺ τῆς Θράκης ἀπιτέον.

q) ἄθλον] Sic Bas. 1. et 5. Reliquae ἄθλον. r) τὴν τοῦ] Sic scripsi e praecepto Jacobi Quaestat. post Toxar. Edit. p. 5. Vulgo enim τοῦ sine τὴν, et in Gorl. τὴν sine τοῦ. s) ὡς καὶ v) „ὡς οὐ καὶ Fl. male. Ως οὐκ ἂν marg. A. 1. W.“ Et sic 2954. probante temere Belino. Perversa enim sic foret sententia, et oratio linguae legibus adversaria.

assumta ipsa Philosophia, dic. Quo vero eundem est, quam celerrime ad homines Philosophia? Tu enim, ubi abite: tertium enim decimum te puta hunc laborem Graecia illos esse, manifestum est.

Herc. Sane malim ego, pater, Augiae fimum expurgare denno, quam hisce implicari. Abeamus tamen.

Phil. Invita equidem eo: sequendum tamen, prout parenti nostro visum est.

Merc. Descendamus, ut paucos certe obteramus ho-

Phil. Nequaquam: aut oppido paucos, qui recte philosophantur, Mercuri. Isti vero, quos quaerimus, nihil Attica paupertate opus habent, sed ubi anri multum et argenti effoditur, ibi nobis quaerendi sunt.

Merc. Recta igitur pergen- dum in Thraciam.

p. 377. **ΗΡΑΚ.** Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαι γε ὑμῖν ε) τῆς ὁδοῦ· οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἅπαντα, συχνάκις ἐπελθών· καὶ μοι υ) τήνδε ἤδη τραπώμεθα.

ΕΡΜ. Ποίαν λέγεις;

25 **ΗΡΑΚ.** Ὅρατε, ὦ Ἐρμῇ καὶ Φιλοσοφία, δύο μὲν ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὁρῶν ἀπάντων; Αἰμός ἐστι τὸ μείζον, ἡ καταντικρὺ δὲ Ῥοδόπη, πεδίον δὲ ὑποπεπταμένον x), πάμφορον, ἀπὸ τῶν προπόδων ἐκατέρων εὐθὺς ἀρξάμενον· καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους τὴν τραχύτητα, οἷον ἀκροπόλεις πολὺς τῆς ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἤδη φαίνεται.

ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Ἡράκλεις, μέγιστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν. πόρρωθεν οὖν γ) ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καὶ τις καὶ z) ποταμὸς μέγιστος παραμβέβηται, πάνυ ἐν χρῶϊ ψαύων αὐτῆς.

p. 378. **ΗΡΑΚ.** Ἐβρος μὲν οὗτος· ἡ δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου. καὶ ἡμεῖς ἤδη πρόςγειοι, καὶ ὑπονέφελαι α): ὥστε ἐπιβαίνομεν ἀγαθῇ τύχῃ.

ε) ὁ μῖν] ἡμῖν *Bas.* 3. υ) μοι] τοι *suspiciatur Fritzsche.* p. 206. x) ὑποπεπταμένον] „Sic *Edd.* omnes.“ Ῥοδοπέτατον *vult Bel.* γ) οὐν] γοῦν *jubet Fritzsche.* *Quaerit.* p. 206. *satis probabiliter.* z) καὶ τις καὶ] *Alterum καὶ, quod vulgo aberat, restituit Schm.* e 2954. 3011. et *Gorl.* α) ὑπονέφελαι] *ἐπινέφελαι* 3011.

Herc. Bene mones, et tanquam plures subjectae viae ego dux vobis ero. urbis arces. Et jam ipsa Novi enim Thracum omnia, urbs apparet.

qui saepe *eam regionem* obierim: et hac jam ingrediamur.

Merc. Qua dicis?

Herc. Videtis, Mercuri et Philosophia, duos montes maximos omnium montium et pulcherrimos? (Haemus est major, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra (*paullatim*) patentēs fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: et colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, assurgentes, non deformes asperitate,

Merc. Maxima per Jovem, mi Hercules, et pulcherri-
ma omnium. E longinquo igitur jam pulchritudo illius exsplendescit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane moenibus illius alludens. [*Gr. in cute eam tangens.*]

Herc. Hebrus hic est: urbs autem Philippi illius opus: et nos jam terrae vicini, atque infra nubes; inscendamus ergo, quod felix faustumque sit.

ΕΡΜ. Οὕτω γιγνέσθω. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν, ὅπως 26
τὰ θηρία ἐξιχνεύειν; p. 378.

ΗΡΑΚ. Τοῦτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κήρυξ
γὰρ εἶ, ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων.

ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο β) χαλεπόν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνόματα
οὐκ ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ οὖν, ὦ Φιλοσοφία, λέγε, οὓς τι-
νας ὀνομαστέον, καὶ τὰ σημεῖα προσέτι.

ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτῇ μὲν οἶδα τὸ σαφές, οἳ τινες ὀνομά-
ζονται, διὰ τὸ μὴ ξυγγενέσθαι ποτὲ c) αὐτοῖς· ἀπὸ δ' οὖν
τῆς ἐπιθυμίας, ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, οὐκ ἂν ἀμάρ-
τοις προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππους, ἢ Κτησικλέας,
ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυκτήτους.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες οὗτοι εἰσιν, ἢ τί καὶ 27
περισκοποῦσι καὶ αὐτοί; μᾶλλον δὲ καὶ προσλασι, καὶ τι p. 379.
καὶ ἔρεσθαι θέλουσιν.

ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες, εἰπεῖν, ἢ σὺ,
ὦ βελτίστη, εἴ τινας τρεῖς γόντας ἅμα εἶδετε, καὶ τινα

b) *ΕΡΜ.* Οὐδὲν τοῦτο] „Τοῦτο Ἑρμ. οὐδὲν Fl. male.“ [Pro
τοῦτο in 3011. est τὸ. c) ποτε] vulgo omissum inserui cum
Schm. e 2954. 3011. et Gori.

Merc. Sic fiat! Quid vero
jam faciendum? quomodo
vestigandae sunt illae be-
stiae?

Herc. Illae tuae jam,
Mercuri, partes sunt. Prae-
co es, praeconium tibi fa-
ciendum est.

Merc. Hic nihil difficul-
tatis. Verum nomina illo-
rum non novi. Tu igitur,
Philosophia, dic, qui no-
minandi sint, et signa in-
saper.

Phil. Ne ego quidem sa-
tis certo, quomodo nomi-
nentur, scio, quod cum illis
minime unquam versata sum.

Sed ob habendi eorum libi-
dinem non peccaveris, si
Ctesones [*Habeones*] et Cte-
sippus [*Habiequos*], aut
Ctesicles [*Habiglorios*], aut
Enctemonas [*Bonihabios*],
aut Polyctetos [*Multihabios*]
advoces.

Merc. Bene mones. Ve-
rum qui sunt isti? aut quid
ipsi quoque circumspiciunt?
Quin accedunt etiam, et in-
terrogare aliquid volunt.

Vir. Numquid nobis, viri,
dicere potestis, aut tu,
optima, si quos praestigia-
tores tres una vidistis, et

p. 379. γυναῖκα ἐν χρῶ̃ κεκαρμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀρρένωπην,
καὶ κομιδῇ ἀνδρικὴν;

ΦΙΛ. Παπαλ, τὰ ἡμέτερα d) οὔτοι e) ζητοῦσι.

ΑΝΔ. Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται f) γὰρ ἐκείνοι
ἅπαντες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτεμεν, ἥνδραπο-
δισμένην πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἴσεσθε δὲ g) καθότι καὶ ζητοῦμεν αὐτούς.
τονῶν δὲ ἅμα κηρύττωμεν· εἴ τις ἀνδράποδον Παφλαγο-
νικόν, τῶν ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων, ὄνομα τοιοῦτον, οἷον
ἀπὸ κτημάτων, ὑπαχρον, ἐν χρῶ̃ κουριαν, ἐν γενεῇ βα-
p. 380. θεῖ, πῆραν ἐξημμένον, καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμενον, ὀργί-
λον, ἄμουσον, τραχύφωνον, λοῖδορον, μηνύειν ἐπὶ ῥητῶ αὐ-
τονόμῳ h).

28 ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ i), ὦ οὔτος k), ὃ l) κηρύττεις· ὥς

d) ἡμέτερα] „Sic Fl. Ald. J. Hag. Bas. 1. etc. Τμήματα Par. sola.“ e) οὔτοι] „omittit Fl.“ f) δραπέται] „Fl. personam praemittit Par. sola.“ g) δὲ] δὴ Gesn. γε Fritsch. Quaeest. p. 2 6. Alterutrum certe horum scripsisse auctor videtur. Ceterum primus Reitzius, iudicium Gesneri secutus, Mercurio haec verba tribuit. In prioribus enim Edd. ea aequae ac superiora Viris adscripta erant, exceptis Bas. 1. et 3., in quibus a voce τονῶν Mercurii incipit sermo, et pro κηρύττωμεν legitur κηρύττομεν. h) αὐτονόμῳ] „μηνύειν adscripsit Solan. At nihil variant Edd.“ i) Οὐ νοῶ] Vulgo aberat οὐ. Sed praemisit Gesn. in interpretatione, probum iudicium secutus. k) ὦ οὔτος] „Admisi ὦ ex Bas. 1. et 2. quod aberat ab eell.“ Sic etiam in Bas. 3. l) ὃ] ὅν Reitz. et recentt. e Fl.

mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu et plane viraginem?

Phil. Hem! Eadem, quae nos, isti quaeerunt.

Vir. Quomodo eadem, quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio ab istis abductam.

Merc. Scietis, cur illos quaeamus: jam vero simul faciamus praeconium: Si quis mancipium Paphlago-

nicum, de Sinopensibus barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, suppalidum, ad cutem detonsum, barba proluxa, peram suspensam gerens, et palliolo indutum, iracundum, indoctum, aspera voce, maledicum indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit, accedat!

Dom. Non intelligo equidem, mi homo, quid sibi velit tuum praeconium. Nam

ἐκείνου γε ὄνομα ἦν m) παρ' ἐμοὶ Κάνθαρος. καὶ ἐκόμα p. 38ο.
δὲ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο n), καὶ τέχνην τὴν ἐμὴν ἡπί-
στατο. ἀπέκρινε γὰρ ἐν τῷ γναφείῳ καθήμιτος, ὁπόσον
περιττὸν τοῖς ἱματίοις τῶν κροκίδων o) ἐπανθεί.

ΦΙΛ. Ἐκεῖνος αὐτός ἐστιν p), ὁ οἰκίτης ὁ σός. ἀλλὰ
νῦν φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ἐπιγνώσας.

ΔΕΞΠ. Ὡς τῆς τόλμης, ὁ Κάνθαρος φιλοσοφεῖν φη-
σιν q), ἡμῶν r) δὲ οὐδεὶς λόγος.

ΑΝΔ. Ἀμίλει ἅπαντας ἀνευρήσομεν s), ξυνίησι t)
γὰρ, ὡς φησιν, αὕτη.

ΦΙΛ. Τίς δ' οὗτος ἄλλος ὁ προσιών ἐστιν, ὦ Ἥρα; 29
κλες, ὁ καλός, ὁ τὴν κιθάραν;

ΗΡΑΚ. Ὀρφεὺς ἐστι, σύμπλους ἐπὶ τῆς Ἀργεῖς
ἑμὸς, ἡδιστος κελυστῶν ἀπάντων. πρὸς γοῦν τὴν ὠδὴν αὐ-

m) ἦν] [ἦ 3011. n) καὶ ἐκόμα — ἐτίλλετο] καὶ ἐκόμα δὲ
τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο maluit Solan. o) κροκίδων] κρο-
κίδων Gorl. 2954. et 3011. Utamque formam in usu fuisse
mouet Lobbeck. ad *Phrynich.* p. 210. p) ἐστίν] commate
disiunxi perspicuitatis caussa. Non enim vult Philosophia, ut
prioris interpretes tradiderunt: *Ille ipse tuus est servus*, sed:
ille ipse est (quem nos quaerimus) *tuus* scilicet *servus*. q)
φιλοσοφεῖν φησιν] Sic Reitz, nescio unde et recentt. Nam
vulgo in vett. et in 3011. legitur *φιλοσοφεῖ φησιν*. Sola Bas. 3.
φιλοσοφεῖ, φασιν. Sed *φιλοσοφεῖ καὶ φησὶ*. 2954. r) ἡμῶν]
ΑΝΔ. Ἡμῶν — λόγος. EPM. Ἀμίλει — αὕτη. Bas. 1. 3. et 4.
Sicuti nos dedimus verba distributa, ita leguntur in *Ald.* 1. 2.
Hag. Reitz. et recentt. s) ἀνευρήσομεν] ἂν εὐρήσομεν conj.
Guyet. t) ξυνίησι] ξυνίησι (ξυνίησι?) conj. Idem; utrumque
inepte.

isti nomen apud me fuit
Cantharo, et comam alebat,
et vellebat mentum, meam-
que artem sciebat, qui desi-
dens in fullonia officina de-
tonderet, quidquid super-
fluorum floccorum eminet
in vestibus.

Phil. Ille ipse est, servus
tuus: at nunc philosopho
similis, cum ipse fullonia se
arte conciunnaverit.

Dom. Vah audaciam!

Cantharus philosophari se
ait! nostri autem nulla ha-
betur ratio.

Vir. Noli curare, inve-
niemus omnes: intelligit e-
nim ista, quantum dicit.

Phil. Sed quis est, Her-
cules, ille alter accedens,
pulcher ille cum lyra?

Herc. Orpheus est, qui
mecum navigavit in Argo,
hortator omnium optimus;
ad cujus cantum omnium

p. 380. τοῦ ἥμισυ ἐκάμνομεν ἐρέττοντες. χαῖρε, ὦ ἄριστε καὶ μουσικώτατε Ὀρφεῦ, οὐκ ἐπιλέλῃσαι γὰρ πον Ἑρακλέους.

p. 381. ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ Φιλοσοφία, καὶ Ἑρακλεις υ), καὶ Ἑρμῆ. ἀλλὰ καιρὸς ἀποδιδόναι τὰ μήνυτρα· ὡς ἔγωγε πάνυ σαφῶς, ὃν ζητεῖτε, οἶδα.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν δεῖξον, ὦ καὶ Καλλιόπης, ἔνθα ἐστὶ χρυσίου γὰρ οὐδέν, οἶμαι, δέη, σοφὸς ὢν.

ΟΡΦ. Εὖ ἔφης· ἐγὼ δὲ τὴν μὲν οἰκίαν δεῖξαιμ' ἂν ὑμῖν, ἔνθα οἰκεῖ, αὐτὸν δὲ οὐκ ἂν, ὥς μὴ κακῶς ἀκούοιμι πρὸς αὐτοῦ, μισαρὸς γὰρ εἰς ὑπερβολὴν, καὶ μόνον τοῦτο ἐκμελεῖται.

ΕΡΜ. Δεῖξον μόνον.

ΟΡΦ. Αὕτη πλησίον. ἐγὼ δὲ ἄπειμι ὑμῖν ἐκποδῶν, ὡς μὴ ὀδοῖμι αὐτόν.

30 ΕΡΜ. Ἐπίσχε. οὐ γυναικὸς ἐστὶ φωνή, ῥαψωδούσης τε τῶν Ὀμήρου;

ΦΙΛ. Νῆ Δία. ἀλλ' ἀκούσωμεν ὃ, τι καὶ λέγει.

Hliad.
ix, 512.
sq.

ΔΡΑΠ. x) Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος γ) ὁμῶς αἰῶνα πύλησιν,

u) Ἑρακλεις] „Et sic Pl. eum Fr. J. Par. etc.“ Ergo sic et supra in proximo Philosophiae sermone. x) ΔΡΑΠ.] Abest nomen a Gori. Δραπέτιδα esse intelligendam, non Δραπέτην, recte monet Belin. y) κείνος] ἀνὴρ, quod vulgo interposuerant, sed a Reitzio et recentt. inclusum, recte omissum est in Bas. 3., ut placuerat Guyeto: est enim glossema *maritum* significans bonae mulieris.

minime fatigabamur remigio. Salve, Orpheu optime et cantus peritissime; nempe non oblitus es Herculis.

Orph. Sane vos quoque, Philosophia, et Hercules, et Mercuri. Sed debetis mihi indicium, quippe praeclare ego, quem quaeritis, novi.

Merc. Ergo ostende nobis, fili Calliopes, ubi sit: auro enim, puto, nihil opus habes, qui sis vir sapiens.

Orph. Recte istuc dicis. At ego domum quidem vo-

bis, ubi habitat, ostendero; non ipsum, ne male ab illo audiam: impurus enim ultra modum est, et in hoc solum se exercuit.

Merc. Ostende modo.

Orph. Haec proxima! Verum ego e vestigio abeo, ut illum nec videam.

Merc. Attende! nonne mulieris haec vox est, Homeri versiculos recitantis?

Phil. Sic est, per Jovem. Sed audiamus, quid dicat.

Fug. Hostis enim ille mihi velut atri limina Ditis,

Ὅς χρυσὸν φιλέει μὲν ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἵποι τ). p. 381.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν τὸν Κάνθαρόν σοι μισητέον α), ὃς

Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξεν, ὅκην φιλότητα παράσχη β). Π. III,

ΤΠΟΔ. Περὶ ἐμοῦ τοῦτο τὸ ἔπος, οὐ τὴν γυναῖκα 354.

ᾤχεο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην. p. 382.

ΔΡΑΠ. Οἶνοβαρές γ), κυνὸς ὕμμάτ' ἔχων, κραδίην δ' Π. I,

ἐλάφῳ, 225.

Οὐτ' εἰνὶ δ) πτολέμῳ ἐναρίθμιος, οὐτ' ἐνὶ βδύλῃ, Π. II, 202.

Θεροῖτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστε κολοιῶν Ib. 246.

Μᾶψ, αἰτὰρ οὐ κατὰ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν. Ib. 214.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. Πρόσθε κύων, ὅπιθεν ε) δὲ λέων, μέσση f) Hesiod.

δὲ χίμαιρα, Theog. 323.

Δεινὸν ἀποπνέουσα, τρίτου g) κυνὸς ἀγρίου h) ὄρ- Hom.

μήν ι). Π. VI, 181.

α) εἵποι:] εἶπη 2954. 3011. Gort. cum Homero. Βύζει vult Bel. ex eodem, ut ait, Homero, i. e. ex Odys. XIV, 157. α) μισητέον] μισιτέον Bas. 1. 3. et Hag. β) παράσχη] Sic 3011. cum Homero. Vulg. παρέχε. γ) Οἶνοβαρές] Οἶνοβαρές Bas. 1. et 3. d) εἰνὶ:] Sic Bas. 1. 3. Par. Reitz. et recentt. Ceterae fere ἐνὶ. Belin. voluit οὔτε ποτ' ἐν πτ. ut in Homero. ε) ὅπιθεν] „recte Par. et Hom. Ὅπισθεν male cett.“ Ὅπισθαι tamen Bas. 3. f) μέσση] „Sic Hom. Μέσση Par. Bas. 1. (imo ibi est μέσση, ut in Bas. 3. Lehm.) ac 2. Μέση male reliquae.“ At μέση sine jota Ald. utraque et Hag. g) τρίτου] τριτοῦ Guyet. et Gesn. h) ἀγρίου] ἀργίου 2954. i) ὄρ-μήν] „ὀδμήν Gesn. bene.“ Vid. Adnot.

*Pectore quisquis amat
nummos, sed idem negat
ore.*

*Merc. Ergo Cantharum
odisse debes,*

*Cui hospes laesus, qui se
praestabat amicum.*

*Hosp. De me hic versus,
cujus muliere abducta fugit,
quod ipsum domum meam
receperam.*

*Fug. Vah vinose, canisque
oculos, et pectora cervice,*

*Expers consilii, numeri
nullius in armis.*

*Thersites nugax, in pra-
vis optima pica,
Regibus infestus temere
sine more modoque.*

*Dom. Verisimiliter exse-
crandi hominis versus ca-
dunt.*

*Fug. Prima canis, media
at capra, atque in fine
leasena,*

*Exhalans graviter ra-
biem trini canis acris.*

p. 382. *ΤΠΟΔ.* κ) Οἶμοι, γύναι, ὅσα λ) πέπονθας ὑπὸ κυνῶν τοσοῦτων. φασὶ δ' αὐτὴν καὶ κύειν ἀπ' αὐτῶν.

ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρβερόν τινα τέχεται σοι, ἡ Γηρυόνην, οἷς ἔχοι ὁ Ἡρακλῆς οὗτος αὐτίς πόνον. ἀλλὰ καὶ προΐασιν μ)¹ ὥστε οὐδὲν δεῖ κόπτειν τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ Κανθαρε. νῦν σιωπᾶς; φέρον ἴδωμεν ἄ τινά n) σοι ἡ πῆρα ἔχει, θέρμους ἴσως, ἡ ἄρτου τρύφος;

p. 383. *ΕΡΜ.* Οὐ, μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίου.

ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσης. Κυνικός ο) γὰρ ἔφασκεν εἶναι τοπρόσθεν p) ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐνταῦθα δὲ Χρυσίππειος ἀκριβῶς ἐστι. τοιγαροῦν Κλεάνθην q) οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμήσεται γὰρ ἀπὸ τοῦ πώγωνος, οὕτω μαρὸς ᾧν.

32 *ΔΕΣΠ.* Σὺ δέ, ὦ κακέ, οὐ Ληκυθίων οὐμός r) δραπέτης τυγχάνεις ᾧν; οὐμνουν ἄλλος. ὦ τοῦ γέλωτος. εἶτα s) τί οὐκ ἂν γένοιτο; καὶ t) Ληκυθίων φιλοσοφεῖ;

k) *ΤΠΟΔ.*] „Ἐποδίζόμενος adscript. marg. J. Sed ὑποδίκου personam intelligi patet ex titulo, nisi et is ex conjectura factus.“ Vid. Adnot. l) ὅσα] οἷα maluit *Fritzsch*. Quæstst. p. 206. non perspicio, quare. m) προΐασιν] Sic *Schm.* e *Gorl.* pro vulg. προσΐασιν. n) ἄ τινά] εἰ τινα *So11.* o) Κυνικός] γυναικὸς 2954. p) τοπρόσθεν] Sic *Ald.* 1. 2. *Hag.* In cett. τὸ πρ. q) Κλεάνθην] „Nihil mutant Edd. χρέμητα *Palm.* Κρεμάνθην *Pell.*“ *Κρεμάντην Bel.* Ζήνων *Wiel.* Omuiuo locum τοιγαροῦν - μαρὸς ᾧν suspectum habet *Cuyet.* r) οὐμός] οὐμός *Reitz.* et recentit. οὐμός *Ald.* 1. 2. *Hag.* *Bas.* 1. 3. Vid. ad *Asin.* c. 33. et 39. Varr. *Lectt.* s) εἶτα] ἡ 2954. t) καὶ] εἰ καὶ conj.

Hosp. Hei mihi, mulier, quantum a tot canibus perpressa es! Ajunt illam etiam uterum ab istis ferre.

Merc. Bono animo esto. Cerberum tibi quendam pariet, vel Geryonem, novum ut laborem rursus habeat hic Hercules. Verum accedunt etiam; itaque nihil opus est, ut pulsetur janua.

Dom. Teneo te, Canthare! Nunc taces? Age, videamus, quid habeat tibi pera? lupinos forte aut panis frustum?

Merc. Non, ita me Jupiter; sed zonam auri.

Herc. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferebat in Graecia, hic vero Chrysippeus [auri famelicus] ex asse est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pendebit enim a barba homo ita impurus.

Dom. Tu vero, pessime, nonne Lecythion es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio?

ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ οὗτος ἀδέσποτος ὑμῶν ἐστίν; p. 383.

ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι.

ΕΡΜ. Ὁ, τί τί;

ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῶν ὑποσάθρων ἐστί. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνουν αὐτὸν ἐκαλοῦμεν.

ΕΡΜ. Ἡρακλῆς υ) ἀλεξίκακε, ἀκούεις; ἔπειτα πῆρα, καὶ βάκτρον· καὶ αὐτὸς ἀπόλαβε τὴν γυναικα σου x).

ΤΠΟΔ. Μηδαμῶς, οὐκ ἂν ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τῶν παλαιῶν κύουσαν.

ΕΡΜ. Πῶς βιβλίον;

ΤΠΟΔ. Ἔστι τί, ὃ γὰρ θέ, Τρικάρανος βιβλίον.

ΕΡΜ. Οὐδέν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ Τριφάλῃς γ) τῶν κωμικῶν εἶς.

ΗΡΑΚ. z) Σὺν, ὃ Ἐρμῆ, δικάζειν τὸ μετὰ τοῦτο. 33

ΕΡΜ. Οὕτω μοι δοκεῖ, ταύτην μὲν ἵνα μηδὲν τέρας, p. 384.
μηδὲ πολυκέφαλον τέκη, οἷχεσθαι παρὰ τὸν ἄνδρα ὅπισω

Jacobs. eleganter sane, praesertim quum ei ob praecedens εἶτα facile excidere potuerit. Sed fateor tamen magis mihi placere abruptas exclamationes mirantis simul et ridentis domini. u) Ἡρακλῆς] Haec verba usque ad μετὰ τοῦτο pro spuriis habuit Guyet. Sic dissolutum locum quis tandem habere possit integrum! x) σὺ.] „σοῦ ἔως L. Nihil a vulgato abit Fl.“ y) Τριφάλῃς] „Sic Fl. Τριφάλῃς cett.“ z) ΗΡΑΚ.] Sic Solan. et Wiel. ΔΡΑΠ. vulgo. In Fl. Δ. tantum; unde, ni fallor, Bel. Le Maitre, i. e. ΔΕΣΠ.

Merc. At tertius ille dominum non habet.

Dom. Minime vero: sed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto.

Merc. Quid sic?

Dom. Quia de genere plane suppurato est. Nomen autem ipsi dixeramus Myropnum [Unguentolens].

Merc. Depulsor malorum Hercules, audin'? Deinde pera sumta, et baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem recipere.

Hosp. Minime vero! Non

sane receperim, quae librum mihi de antiquis unum ferre utero videatur.

Merc. Quomodo librum?

Hosp. Est liber aliquis, optime Mercuri, Tricaranus [Triceps].

Merc. Non est mirum, cum etiam Triphales sit comicorum libellorum unus.

Herc. Tuum est, Mercuri, judicare, quod superest.

Merc. Sic mihi placet, Istam, ne quod prodigium aut multiceps pariat, abire retro ad virum in Grae-

p. 584. εἰς α) τὴν Ἑλλάδα· τὰ δύο δὲ τούτων τὰ δραπέτισκω, παραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μανθάνειν ᾧ προτοῦ β)· τὸν μὲν ἀποπλύνειν γ) τὰς ῥυπώσεις τῶν ὀθονῶν, τὸν Ἀγκυθίωνα· τὸν Μυρόπουν δ) δὲ αὐτίς ἀκῆσθαι τῶν ἱματίων τὰ διεῤῃωγότα, μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα· ἔπειτα καὶ τοῦτον παραδοθῆναι τοῖς πιττωταῖς, ὡς ἀπόλοιτο παρατιλλόμενος ταπρῶτα ε), ῥυπώσῃ προσέτι καὶ γυναικίᾳ τῇ πίττῃ, εἶτα ἐς τὸν Ἀλμον ἀναχθέντα γυμνὸν, ἐπὶ τῆς χιόνης μένειν συμπεπεδημένον f) τὸ πόδε.

ΔΡΑΠ. Φεῦ τῶν κακῶν, ὅτοιοι, παπαιπαιαῖξ.

ΔΕΞΠ. Τί τοῦτο παρεντίθης τῶν τραγικῶν σὺ δολῶν; ἀλλ' ἀκολουθε, παρὰ τοὺς πιττωτὰς ἤδη, ἀποδυσάμενος πρότερόν γε g) τὴν λεοντῆν h), ὡς γνωσθῆς ὄνος ὢν.

- α) εἰς] ἐς 3ο11. Schm. β) προτοῦ] Sic J. Ald. (1. et 2.) Hag. Fr. Salm. Sed πρὸ τοῦ Bas. 1. (et 3.) Fl. Par. Reitz. et recentt. γ) τὸν μὲν ἀποπλ.] „τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν adscriptum marg. J.“ Reliqua sic legi vult Schm. τῶν ὀθονῶν· τὸν Ἀγκυθίωνα Μυρόπουν δὲ etc. δ) τὸν Μυρόπουν] „Articulum hunc delet marg. J. e) ταπρῶτα] Sic J. Hag. Ald. (1. 2.) Fr. Salm. Τὰ πρῶτα sejungunt Fl. Par. Bas. 1. (et 3.) Τὸν πρῶτον legendum notat marg. J. f) συμπεπεδημένον] συμπεποδισμένον Gorl. g) πρότερόν γε] γε πρότερον mavult Fritzscher. Quaest. p. 206. ut supra μαλάχῃ γε πρότερον μαστιγωθέντα. h) λεοντῆν] Sic Ald. 1. 2. Bas. 1. Hag. Sed λεοντῆ Bas. 3. Reitz. et recentt.

ciam. Dnos autem hosce minutos fugitivos dominis suis redditos, discere, quae olim, alterum sordida lintea eluere, Lecythionem; Myropnum vero, malva prius verberatum, sarcire rursus vestes laceras; deinde istum quoque tradi depilatoribus, ut pereat primum vellendus, insuper vero pice sordida ac feminea: tum nudus

abducatur in Haemum, ibique constrictis pedibus maneat in nive.

Fug. Hei malorum, vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh!

Dom. Quid? hocne interponis de tragicis tuis sermonibus? sed sequere jam ad depilatores, leonina prius pelle detracta, ut pro asino agnoscaris.

SCHOLIA
ET
ADNOTATIONES.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

S C H O L I A.

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 1. l. 1. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.] Ὡς οὕτως εἰκάσαι, βιβλίον αἰτήσας τινα, Λουκιανέ, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶς τούτῳ δεξιῶματι δι' αἰῶνος ἡμεῖς α) αὐτόν. V.

Ead. l. 18. ἔρμασον] ἀπροςδύκητον κέρδος. Marg. Ald. 2. Lips.

Pag. 2. l. 5. καὶ συμβούλους τοὺς σέας] Ἀπὸ εὐθείας τῆς σεὺς, σημαίνει καὶ τοὺς σῆτας β). V. Cod. 2954. inter versiculos habebat τοὺς σῆτας, cum scholio: σημαίνει δὲ τοὺς σκώληκας.

Ead. l. 7. κερικένας] κερικμένα. G.

Ead. l. 8. ὅσα ὁ Καλλίτρος ἐς κάλλος] Καλλιγράφου οὔτοι γέγονασιν ἀριστοί. V.

Ead. l. 14. φθάνοντος] προλαμβάνοντος γ). V.

Pag. 3. l. 5. Ἐλικῶνα μὲν] Ὀρος, ὅπου αἱ Μοῦσαι διατρίβειν λέγονται. V.

Ead. l. 11. Λιβαντίδος δ)] Ἔοικε Σύρος εἶναι ὁ βιβλιοκάπηλος οὗτος καὶ Λαμασκηνός, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβαντίδος εἰκάσαι ε). V.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειὸν f)] Ποταμοὶ εἰσιν οὔτοι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυφῇ τοῦ Ἐλικῶνος· ὁ δὲ Ἐλικῶν ὄρος ἐστὶ Βοι-

a) ἡμεῖς α) Ita emendarat Solanus, non addens unde, cum editum esset ἡμεῖς α). Obsecundavi tamen, ut fieret secunda pers. ab ἡμεῖς α). Reitz. Comma, quod in Edd. Reitz. et Bip. post βιβλίον positum reperi, jam cum Schm. quo par erat post εἰκάσαι reponere placuit. Lehm.

b) σῆτας] Ζῆτας misere edita. Reitz.

c) προλαμβάνοντος] „προλαμβάν. Edita. Bene correxit Solanus.“

d) Λιβαντίδος] „Huc retulit hoc Scholion Solanus, quum ante ad alia verba referretur.“

e) εἰκάσαι] „Εἰκάσαι ante vulgatum fuit.“

f) Ὀλμειὸν] Μυρὼν α)ν Ed. Clor. Et mox ἐξήρασαι, item τοῦ Ἐλικῶνα. Quae monente Solano facile correxi, nec librorum fidem expectare necesse habui. Reitz.

ώτιον, οὐ πρὸς τοὺς πρόποδας Θεσπιαὶ πόλις κατοίχεται, ἐν ᾗ ὁ Ἑρως, ὃν Ἀλκαμένης ἐξείργασται, θαυμάσιόν τι ἔργον ἰδεῖν. περὶ τὸν Ἑλικῶνα δέ φησι καὶ Ἡσίοδος νέμων τὰς Μούσας ἰδεῖν, καὶ τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαβεῖν. V.

Pag. 5. l. 1. καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ] Οὕτω γὰρ φασὶ τὸν Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικοιμᾶσθαι τοῖς Ὀμήρου ποιήμασιν. V.

Pag. 6. l. 1. ἀγαθοῦ ἀνῆ ταῦτα] Προσπακουστέον τὸ χάριν ἢ ἐνεκεν, ἢ ᾗ· τίνας οὖν ἀγαθοῦ χάριν, ἢ ἐνεκεν. V.

Ead. l. 6. Ἰσμηνίου g)] Ἰσμηνίας οὕτω καλούμενος καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ αὐτὸς ἐλπίας ἐκ τῆς ὁμωνυμίας, εἰ καὶ τοὺς αὐλοὺς κτήσαιοτο, Ἰσμηνίου εὐθὺς αὐτοπρόσωπος ἔσσεσθαι Ἰσμηνίας, ἐώνηται μὲν, οὐ μέντοι καὶ πλεόν τοῦ ἐλπίσαι h) τετύχηκεν. V.

Pag. 7. l. 3. Κενταυρίδην i) ἢ κοππαφόρον] Ἐπίσημον τοῦτο τῶν ἵππων ἐπὶ τοῦ μηροῦ ἐγκαλούμενον παρὰ τῶν παλαιῶν, καὶ ἦσαν οὗτοι οἱ ἵπποι τῶν εὐγενῶν, οἷς ἐπὶ τοῦ μηροῦ τὸ παράσημον κάππα k) τὸ σιοιχέιον, ἢ σίγμα l), ἀφ' ὧν καὶ παρωνομαζόντο ἀπὸ τοῦ κάππα κοππαταῖαι, ἀπὸ δὲ τοῦ σίγμα σαμπφόροι m). Μῆδος δὲ ἵππος ὁ Νισαῖος· ἢ Νῖσα δὲ πεδὶον Μηδίας, οὗ αἱ ἵπποφορβάδες νεμόμεναι τοῖς Μῆδων βασιλεῦσιν ἵππους ἔτρεφον γενναίους· κενταυρίδαι δὲ ἵπποι, οἱ ἐκ Λαρίσσης n) τῆς Θετταλίας, ἰάχα ἀπὸ τῶν Κενταύρων ὀνομαστοί. V.

Pag. 9. l. 1. καὶ ὑπερπηδήσεται ο) μὲν τὸν ποταμόν] Ταῦτα πάντα λέγει Ὀμηρος τὸν Ἀχιλλεῖα ποιῆσαι. V.

g) Ἰσμηνίου] Ad Lucianum adcommodavi, cum ante ederetur ὁ Ἰσμηνίας. Reitz.

h) ἐλπίσαι] „Ita ex C. rescripsit Solanus. In Editis erat ἀπελπίσαι. In V. ἐπελπίσαι.“

i) Κενταυρίδην] „Et hoc ad alia verba relatum erat.“

k) κάππα] Lege κόππα, utroque loco. Solan. Cf. Schol. ad Aristophan. Nub. v. 23. et infra Adnot. Lehm.

l) σίγμα] Lege σάμπι. Solan.

m) σίγμα σαμπφόροι] Pro σίγμα iterum σάμπι legendum monet Solanus, nil tamen mutavit; sed σαμπφόροι in textum recepit ex C. cum σαπφόροι tantum editum esset. in V. vero σ (pro ᾗ), mox etiam Νηαῖος pro Νισαῖος, item Νῖσα pro Νῖσα, sc Μηδίας; pro Μηδίας legebatur, quod eodem duce mutavi. Reitz. Νῖσα ego scripsi, et alia nonnulla ejusdem generis vitia per hoc scholion correxi. Lehm.

n) Λαρίσσης] „Λαρίσσου V.“

o) ὑπερπηδήσεται] „ὑπερπηδήσει; Editā. Mutavit Solanus.“

Pag. 12. l. 8. κόλλοπας ἐπικειμένην] Κόλλοπες οἱ πασσαλίσκοι τῆς κιθάρας, ὧν ἐκδίδονται αἱ νευραί. V.

Ead. l. 16. ὠνήσω] Γρ. αἰ ὠνησο. G.

Pag. 13. l. 2. περὶ πόδα δὴ σοι] Περὶ πόδα, ἀντὶ τοῦ κατὰ πόδα, πλησίον, ἐγγύς. ἢ, ἀληθέστερον ἔρεϊν, περὶ πόδα ἀντὶ καταπεφρονημένως p)· ἐπεὶ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν εὐκαταφρόνητα περὶ τοὺς πόδας ῥίπτεται. V. (Ριπτεῖται C. Ριπτεῖται V.)

Pag. 14. l. 11. κληρονομήσαντα] Κληρονομῶ σου, Ἀπικῶς. V.

Ead. l. 13. διασπάσασθαι αὐτὸν] Ἐπεὶ κῆκεῖνος ὑπὸ τῶν κυνῶν q, διεσπάσθη. V.

Ead. l. 17. παρὰ τῆς μητρὸς r)] Καλλιόπης γὰρ τῆς Μούσης μυθεύουσι γενέσθαι τοῦτον. V.

Pag. 15. l. 9. καὶ πρώην] Λέγεται καὶ ἄρτι πρώην, ὡς ἐχρήσατο καὶ Ἰλλούταρχος. V.

Ead. l. 10. Πρωτέως] Περὶ τοῦ Περιγρίνου λέγει. V.

Pag. 17. l. 4. ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλὸν] Καινοπρεπές καὶ τοῦτο, ὡς οὐδ' εἰπεῖν καλόν· τὸ γὰρ κοινόν, ὡς οὐδὲ καλὸν εἰπεῖν. V.

Ead. l. 11. καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις] Τίλφη ζωῦφιόν τε τοῖς βιβλίοις ὡς ἐπίπαν ἐντίκτεσθαι πεφυκός, ἐπιμήκη s) κέρατα ἔχον, ὡς ἐν μικρῷ κατιδεῖν, λευκὸν ἢ πέλιον· εἰ τις τοῦτον t) ἐγχρίψαιτο u), κονιοριὸν ἀποβάλλον x). V.

Pag. 18. l. 3. Οὐκ εὗξεν τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε. G.

Pag. 19. l. 14. οὐδέτερος ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία] Τὸ οὐδέτερος ἐπὶ δύο λαμβάνεται· πῶς οὖν τοῦτο; εἰ μὴ που ἴσφαται τὰ τῆς γραφῆς, καὶ ἀντὶ τοῦ οὐχ ἕτερος γέγραπται

p) καταπεφρονημένως] „Sic dedit Solanus pro vulgato καταπεφρονημένος, et παρ' ἡμῖν, pro edito παρ' ἡμῶν.“

q) κυνῶν] „Ita merito emendarat Solanus, cum legeretur Κωῶν.“

r) παρὰ τῆς μητρὸς] „Ante ad verba ἃ μόνῃ ἐξέλκεται male referrebat hoc Scholion, et Scholion sequens ad Ἐπειῶν γέροντι.“

s) ἐπιμήκη] Ἐπιμήκης dederat Solanus, non adjiciens unde. Ideo non satis causae cur vulgatum desererem videns, non obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπιμήκης distinguas, construasque ζωῦφιον ἐπιμήκης, κέρατα ἔχον, Solani conjectura non displicebit; non tamen certum est, Scholiasten sic dedisse. Reitz.

t) τοῦτον] Sic Solanus pro vulgato τοῦτο, quod ei facilius dedi, quia ex C. est, etsi neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiasta profectum. Reitz.

u) ἐγχρίψαιτο] Legendum existimo ἐγχρίψαιτο. Reitz.

x) ἀποβάλλον] Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλλον. C. etiam, nisi quod τοῦτον pro τοῦτο quod in reliquis est. Sed legendum πολὺν, non πέλιον. Solan. Per me legas ita; sed ego certe non scribam. Lehm.

οὐδέτερος, ἢ ἐπετίθεται τὸ *E* τοῦ συνδέσμου. V. Exstat etiam in C.

Pag. 20. l. 16. καί τοι τὸ τῶν Μουσῶν γ)] Ἀντὶ τοῦ, ὅμοιον τῇ παροιμίᾳ τῇ διαγορευούσῃ χωρὶς τὰ Μουσῶν καὶ Φρυγῶν ὀρίσματα. V.

Pag. 22. l. 9. σοφὸς ἀνὴρ z)] Κατὰ Μάρκον a) γὰρ οὗτος ὁ Λουκιανὸς ἦν. V.

Pag. 23. l. 11. οὐχί γε χύτραις λημῶντες] Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ τοῦ, χύτραις ἴσας περιφέροντες λήμας. V.

Pag. 29. l. 9. καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθέντι] Καλῶς ἂν εἶχε τῷ δυστυχιστάτῳ τούτῳ μειρακίῳ, μὴ καθ' ἐν τῶν βιβλίων, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν βιβλιοθήκην προικα Λουκιανῷ τῷ παρόντι ἐπιδοῦναι, ἢ τοιαυτὴν σφηκιᾶν καθ' ἑαυτοῦ κινῆσαι ἐνὸς ἐγκρατῆσαι b) βιβλίου. V.

IN CALUMNIAE NON TEMERE CRE- DENDUM.

Pag. 30. l. 11. ἐπηλυγάζουσα a)] ἀντὶ τοῦ, ἐπισκιάζουσα καὶ ἐπικρύπτουσα. ἡλύγη γὰρ ἡ νύξ λέγεται. V.

Pag. 32. l. 10. ἐπιτετραμμένος] ἀντὶ τοῦ ἐπιτροπὴν τῶν κατὰ Φοινίκην σχῶν b), V.

γ) Μουσῶν] Ex interpretatione falsa vides corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. Reitz.

z) σοφὸς ἀνὴρ] „Σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad *Lucianum* aptavit Solanus.“

a) Μάρκον] „Μικρὸν Edita ridicule; sed et sic V. Recte Μάρκον C. et G.“

b) ἐγκρατῆσαι] V. Codicis compendium obscurum est. Fortasse ἐγκρατῆσαντα. Solan. Vulgatam scripturam σφηκίαν corrigendam duxi. Lehm.

a) ἐπηλυγάζουσα] In V. referebatur ad verba ἐν σκότῳ. Ex C. vero ἐπισκιάζουσα reposnerat Solanus. Sed addidit legendum ἐπηλυγάζουσα] „Nam C. ἐπισκιάζουσα] γράφεται, ἐπηλυγάζουσα. Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii Anton. Vespucii, hinc scholio praemittitur vox ἐπηλυγάζουσα. Unde etiam ἡλύγη reposuimus pro eo, quod legebatur in V. et Impr. ἄγνοια.“ Ego recepi illud ἐπηλ — etiam cum textu Luciani non convenit; sed sensus Scholii necessario sic postulabat; quid enim esset: ἐπισκιάζουσα ponitur pro ἐπισκιάζουσα? Reitz.

b) σχῶν] σχῶν priores. Lehm.

Ead. 1. 13. τῶν ὧλων c)] δηλονότι πραγμάτων τῆς ἐπα-
στασίσεως τοῦ Θεοδότου. V.

Pag. 33. 1. 5. κάρτα] Σημείου πῶς τὸ κάρτα κεῖται. V.
(Sed in V. altero: *Κάρτα λέγεται λαν, μεγάλως.*)

Ibid. φρενέρης] ὁ φρόνιμος. V.

Ead. 1. 10. ἔαδε] ἀντὶ τοῦ, ἤρεσκεν d). V.

Pag. 34. 1. 12. ἀνὴρ κἀθῆται τὰ ὦτα παμμεγέ-
θη ἔχων] Περιεργότερον τοῦ Μίδου τῇ ἀρχῇ κεχορημένον,
καὶ ὑπὲρ τοῦ πάντα μανθάνειν πευθῆνας ἔχοντος κατὰ πάσης
τῆς ἀρχῆς αὐτοῦ, ἐμυθολόγησάν τινες τῶν ἀρχομένων, ὡς
οἶον ἔχει ὁ Μίδας ὦτα· ἢ ὅτι μακρὰ ὦτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ
μήκιστα γινόμενα ἀκούει. ἢ ὅτι καὶ ὁ ὄνος τὸ ζῶον οὕτως εὐ-
ήκοον, ὡς καὶ τῶν λανθανόντων ψόφων αἰσθάνεσθαι e). V.

Ead. 1. 13. τὰ ὦτα — τοῦ Μίδου] Midas aures ha-
buisse aselli dicitur, quod ut longas manus reges habuisse di-
cuntur, sic et longas aures. Vel quod etc. Ita habent C. et
G. Multas aures oculosque regibus tribuit Xenoph. Cyr.
VIII. p. 144. Ed. Bas. Reitz.

Pag. 35. 1. 7. δύο μαρτυροῦσαι] Γράφεται ὁμαρ-
τοῦσαι f). V.

Ead. 1. 9. ὁ περιηγητῆς] ἀντὶ τοῦ, ὁ ἐρμηνεύς. V.

Ead. 1. 11. μελανέμων] Ἡ μετάνοια μελανέμων. V.

Pag. 38. 1. 9. δικαίας καὶ ἀμερεῖς] Ἀντὶ τοῦ, μη-
δὲν μέρος κατεληφύλας. V. Gorl. et Aug. 3. Ἦτοι μὴ ἑτεροῦ-
ρεπίς. G.

Ead. 1. 12. φησὶ δέ] Φωκυλίδης. V. Τὸν Φωκυλίδην
ποιητὴν μοι δοκεῖ g). C.

Ead. 1. 13. ἄμφω μῦθον ἀκούσης] Ἀττικὸς σολοι-
κισμός. V. et Aug. 3. Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Στωϊκῶν ἐναν-
τιωμάτων (p. m. 1901.) πρὸς τὸν εἰπόντα· μηδενὶ (Plut. μη-
δέ) δίκην δικάσης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης, ἀντέλεγεν ὁ

c) τῶν ὧλων] Antea ad κεκοινωνηκώς relatum legebatur, et sequens
Scholion κάρτα ad αὐτὸ πάντῃ φρενέρης τις ὡς, utrumque absurde.
Quare id sequi, detecto errore, non potui. In V. altero prius re-
fertur ad Θεοδότου. Reitz.

d) ἤρεσκεν] „Ἦρεσε edita. Ἦρεσε C. et V. unde ἤρεσκιν dedit
Solanus.“

e) αἰσθάνεσθαι] Similia legas apud laudatum jam Palaephatum:
Cler.

f) ὁμαρτοῦσαι] „Ο καρτοῦσαι misere edita, et pro δύο μαρτυ-
ροῦσαι etiam δύο καρτοῦσαι, utrumque emendante Solano.“

g) Τὸν Φωκ. — δοκεῖ] Corrupta haec esse videntur, aut sic illa
legenda: *Λέγει τὸν Φωκ.* etc. aut ad superiorem locum sic accom-
modanda: *Ποιητὴν μοι δοκεῖ*] τὸν Φωκυλίδην. Lehm.

Ζήνων (Plut. τριούτων inserit) τινὶ λόγῳ χρώμενος. εἴτε ἀπέδειξεν ὁ πρότερος εἰπὼν, οὐκ ἀκουστέον τοῦ δευτέρου λέγοντος· πέρας γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτε οὐκ ἀπέδειξεν. ὁμοιον γὰρ ὡς (εἰ) μὴδὲ ὑπῆκουσε κληθεῖς, ἢ ὑπακούσας ἐτερείσεν. ἦται (δὲ Plut.) ἀπέδειξεν ἢ οὐ (Plut. οὐκ ἀπέδειξεν). οὐκ ἀκουστέον ἀρα τοῦ δευτέρου λέγοντος. Τοῦτον δὲ τὸν λόγον ἐρωτήσας αὐτὸς ἀντιέγραψε (Pl. ἀντιέγραψε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἔλυε δὲ σοφίσματα, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὡς τοῦτα ποιεῖν δυναμένην, ἐκέλευε παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς. καίτοι ἀπέδειξε (Pl. ἢ ἀπέδειξε Πλάτων) ἢ οὐκ ἀπέδειξε τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. καὶ οὐδέτερον ἦν ἀναγκαῖον ἀντιγράφειν, ἀλλὰ πάντως περιττὸν καὶ μάταιον. G.

Pag. 39. l. 1. ὑπαγωγῇ] ὑποφέρων. G.

Ead. l. 2. τῇ τοῦ ἀκούοντος ὀργῇ] Αὐτὰ που τὸ ὄν φάσκεις, Λουκιανέ. V.

Pag. 40. l. 9. ἐνθα ὁ μὲν χρηστὰς] Οἷον τοῦτο εἰπας ἀληθεύσας. V.

Pag. 41. l. 7. κατίσχυε] κατεδυνάστευε. G.

Pag. 42. l. 1. τῆς ὑσπλήγγος] Καὶ ὁ τόπος ὁ σ. ο. ο. ν. λ. φ. h) ἐνταῦθα μὲν τὴν ἀφειρητὴν σημαίνει. σημαίνει δὲ καὶ φραγγέλιον, καὶ βούκνεντρον, καὶ μύωπα. G. (ὅτι) ὑσπλήξ, οὐχ ὁ τόπος μόνον (λέγεται), ἀλλὰ καὶ ὁ σιδηρεῖος ὄχλος, ὃν νῦν λαμβάνω φασί. Cod. 2954. et Aug. 3. in quo, quae intersepsit Schmiederus, adjecta sunt.

Pag. 43. l. 11. καὶ Στρατονίκῃ] Τὴν Σελεύκου Στρατονίκην λέγει, ἧς ὁ υἱὸς Σελεύκου ι) Ἀντίοχος ἐρασθεὶς κ) πείθει τὸν πατέρα ταύτης παραχωρῆσαι λ) τῷ υἱῷ· πείθει δὲ νόσφ' ἀλοὺς καὶ εἰς αὐτὰ γεγονώς μ) τὸ θανεῖν διὰ τὸν εἰς τὴν Στρατονίκην ἔρωτα. ἐν ἀμνημονίᾳ γὰρ τοῦ πατρὸς γεγονότος Σελεύκου, διὰ τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἴτα σοφία Ἐρασσιράτου ν) τοῦ ἱατροῦ γνωσθέντος τοῦ παριυτίου τῆς νόσου, τοῦ ἔρωτος, ὑπεξέστη ταύτης ὁ πατὴρ τοῦ υἱῶ. V.

h) σ. ο. ο. ν. λ. φ.] Explentur voces eo, quod deinceps sequitur, scholio. Lehm.

ι) Σελεύκου] καὶ Σελεύκου C. Sed errat Scholiastes; mater enim non erat. Pro καὶ ergo legendum τοῦ. Solan.

κ) ἐρασθεὶς] „In C. ἡράσθη . . . ὡς νοσῆσαι καὶ θανεῖν ἀπειλῇν τῷ πατρί.“

λ) ταύτης παραχωρῆσαι] C. D. male αὐτοῦ παραχωρῆσαι. Solan. In editis male etiam legebatur παραχωρησάσθαι. Reitz. Accentum sic inveni in Reitz. Ed. positum, nec debebam mutare. Lehm.

μ) εἰς αὐτὸ γεγονώς —] C. D. male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανάτῳ διὰ τὸν πρὸς. Solan.

ν) Ἐρασσιράτου] „omissum erat in editis: addidit Solanus.“

Pag. 44. l. 15. ἀνυσιμώτατον] δυνάμενον ἀνῆσαι. G.

Pag. 45. l. 6. ταραντινίδιον] θέριστρον λεπτόν καὶ διαφανές ἱμάτιον οὐ πάντως πορφυροῦν. V.

Pag. 46. l. 3. ὑπολαμβάνοντες] ἀντὶ τοῦ προλαμ-
βάνοντες ο). V. et Aug. 3.

Ead. l. 4. τὴν Ἀλεξάνδρου ἐπιθυμίαν προσεξέ-
καιον] Ὡς ὁ Μάγιστρος Συλοκάκας ρ) λέγεται q) Λέοντα
τὸν βασιλέα ὅτι ἐξεβάκχευε περὶ Θεοφάνους πολλὰ καὶ τερα-
τώδη διεξιῶν ἐνῦπνια, ἅτε καὶ ἄκη r), ἵνα μόνον εὐδοκίμοιη
ψευδόμενος. V.

Pag. 49. l. 6. τὸ ἀψίκορον] Παρὰ ἀψ, ὃ σημαίνει
τὸ ἡδέως, καὶ τὸ κόρος, ὃ εὐθέως κόρον λαμβάνων, καὶ τα-
χέως πληρούμενος. καινοπρεπές τὸ σχῆμα· οὐκ οἶδα s) γὰρ ὅπως
τὸ κοινὸν καὶ καθωμιλημένον. V. ἀψίκορον] Sic Aug. 2. et
3. cum Scholio: τὸ ταχέως εὐμετάβλητον ἢ τὸ ταχέως κορεν-
νόμενον.

Ead. l. 7. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπές τὸ σχῆμα:
οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κοινὸν καὶ καθωμιλημένον. V. alter.
(In Ed. ad Λαθροῦν relatum, et post σχῆμα omnia ommissa.)

Pag. 50. l. 4. τὰ συνήθη] Πέπονθα τοῦτο ἐγὼ, ὡς θελα
δίκη, καὶ πάντα, εἰ καὶ μὴ, πρὸς βραχὺ, νικῶσα Ἀλήθεια. G.

Pag. 51. l. 8. ὅτι πολλάκις] Οἷον ἡδὺ πνέις, Λου-
κιανέ, κατὰ τῆς καρδίας, ὥσπερ ἀσταρτίας t) καὶ μύρου παρὰ
πάσαν ὑπόνοιαν νῦν ἀληθεύων. V.

Ead. l. 10. οἷς αὐτός] Εἰς τὸν Ἰωσήφ αἰνίττεσθαι μοι

ο) προλαμβάνοντες] „recepti ex C. Προλαμβ. — V.“ Posterius
hoc praefert *Abresch*. Dilucid. Thucc. p. 592. et explicat de na-
tandi imperito, qui ab alio, ne mergatur, sustineatur leveturque.
Lehm.

ρ) Συλοκάκας] C. D. male Σιλοκάκας λ. ὄντα τ. β. διαβάκχευε;
Solan.

q) λέγεται] Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopoli-
tana, de qua vide *Meursium* in Lexico Graeco-barbaro. Quis
autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius,
quaerent quibus per otium licebit. Interea hinc liquet, Scholiastam
nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quandoquidem tum
regnare coepit Leo Thrax. *Cler.*

r) ἅτε καὶ ἄκη] Exc. G. ἅτε καὶ ἄκη, barbare. Sed tamen genui-
nam puto esse scripturam. In C. ἅτε καὶ ἄκη, ut in V. *Solan.*

s) οὐκ οἶδα] „In C. hic novum scholion constitutum, quod jam
supra alicubi habuimus. In Editis vero οὐκ ommissum implevit alia-
que menda correxit *Solanus*.“

t) ἀσταρτίας] „In editis fuit ἀλαβότρον, quod emendavit *Solanus*
addens: C. D. ἀσταρτίας καὶ, et sic V. quo nomine unguentum
aliquod hand dubie designare voluit. Certe sic tacite mutare, et
ἀλαβότρον edere, ut in Impr. factum est, non decet.“

δοκῇ. V. Οὐ καλῶς u) σοι δοκῇ, ὃ ἐρμηνεύ x)· οὐ γὰρ εἰς Ἰωσήφ ὁ λόγος αἰνίττεται, ἀλλ' εἰς Βελλεροφόντην, ὃς καὶ αὐτὸς παρόμοιον αὐτοῦ πέπονθεν εἰς τὴν τοῦ Προϊτου γυναῖκα Ἀνταίαν, ὡς φησιν Ὅμηρος ἐν Ζγ), καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐτός. οὐ πολὺ δὲ τὸ ἐν μέσῳ διάφορον. V.

Pag. 52. l. 7. κατθανε] Γρ.^{αι} κάκτανε. G.

Pag. 53. l. 7. φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος] Τὸ λόγιον τοῦτο, ταύτης *) ὑποκεκνισμένος, ἀντὶ τοῦ, διὰ ταύτην διαφθορούμενος αὐτῷ †). ἐχθρὸς δὲ ἦν αἰὲν Θεμιστοκλέους z) Ἀριστείδης. διὸ καὶ σὺν αὐτῷ πρεσβευτὴς πεμφθεὶς Ἀριστείδης, βούλει, φησὶ, ἐπὶ τῶν ὁρέων α), Θεμιστοκλεῖς, τὴν ἐχθρὰν ἀπολίπωμεν, ἂν γὰρ δοκῇ, πάλιν αὐτὴν ἐπανιόντες ἀναληψόμεθα b). V.

Pag. 54. l. 8. ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἡνίξατο] Οὐκοῦν τὸ τοῦ Ὀδυσσεύς περὶ Σειρήνας ἀλληγορικῶς λέγεται, οὐ μὴν αἰσθητῶς, ὡς φησιν Ὅμηρος. V. (v. *Odyss. M.*)

Pag. 55. l. 11. οὐχ ἡκιστα] μάλιστα Aug. 3.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 56. l. 2. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ] Αποφράδας ἡμέρας, καὶ ἀποφράδας ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς σεσημειωμένας c). παρήχθη δὲ ἡ λέξις ἀπὸ

u) Οὐ καλῶς] *Novum Scholium est; sed ad eadem verba relatum. Solan.* „Καλῶς legendum probe monet *Welstenius.*“ *Welstenii* emendationem, ut par erat, recepit *Schmiederus. Lehm.*

x) ὃ ἐρμηνεύ] Ἐρμηνεύ edita, ad quae haec nota addita: sic clare legitur in Ms. Videtur hoc scholion alterius esse Grammatici, qui auctori praecedentis scholii contradicat. Quid sit ὡςμηνεύ, plane ignoro; nisi forte legendum sit ἐρμηνεύ, i. e. *interpres*, quo nomine praecedentem Scholiastam appellaret huius scholii auctor. *Cler.* Immo ἐρμηνεύ legitur, s et q ita conjunctis, ut facile ὡς credas, non ἐρ. expressum. *Solan.*

y) Ζ] ἢ V. male, (vid. ll. Z, 164.) *Solan.*

*) ταύτης] Sic *Schm.* e cod. Aug. 3. pro vulg. ταύτην. *Lehm.*

†) αὐτῷ] eiecit *Schm.* praecunte Cod. Aug. 3. *Lehm.*

z) αἰὲν Θεμιστοκλέος] C. Θεμιστοκλῆς αἰὲν Ἀριστείδου δίδ. At in C. D. M. eodem quo in Ed. *Amst.* modo legitur, nisi quod δὲ recte habet, non διὰ, ut illa, *Solan.*

a) ὁρεῶν] Nullo sensu hic antea legebatur ἐχθρῶν. Vox quam reposui ex C. est, et V. ipso. *Solan.* Fors ὄρων. *Reitz.* Et hoc recepit *Schmiederus. Lehm.*

b) ἀναληψόμεθα] „ἀναληψόμεθα editum antea. Emendavit *Solanus.*“

c) ἀπλῶς καλοῦμεν τὰς σ.] Exc. G. ἀνθρώπους κ. τοὺς σεσημειωμένους. Etiam C. nisi quod ἄνδρας habet. *Solan.*

ιστορίας τοιαύτης. ἔθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τοὺς κακούργους καταδικαζομένους ἔξω φέρειν τῆς πόλεως, καὶ διδόναι αὐτοῖς τὴν ἀνήκουσαν δίκην· ἐξῆγον γοῦν αὐτοὺς δι' ἀπὸ τινῶν σεσημειωμένων πυλῶν, καὶ οὐκ ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς ἄλλοις πολιταῖς, ἃς τινὰς ἐκάλουν ἀποφράδας. V. Romanis dicebatur porta scelerata et scelerata via. G.

Ead. l. 13. γεγωνότερον] τρανώτερον. V.

Pag. 59. l. 16. τὸν Ἀριφράδην] Ἀριφράδης οὗτος λοιδορεῖται αἰὶ γυναιξὶ συνῶν, καθαρωδὸς δὲ ἦν. Ἀριστοφάνης· Ἀριφράδης ἐστὶ μὲν πονηρὸς, ἀλλὰ τοῦτο μὲν καὶ βούλεται· ἐστὶ δ' οὐ μόνον πονηρὸς, οὐ γὰρ ἂν ἡσθόμην, οὐδὲ παμπόνηρος ε), ἀλλὰ καὶ προσεξενήκε τι. τὴν γὰρ αὐτοῦ γλῶτταν αἰσχροῦς ἦδον f). τουτέστι τὸ αἰδοῖον τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ σπέρμα. Ἀριφράδης δὲ Πολύμνηστος καὶ Οἰώνυχος ἀρρήτοποιοί g). καὶ Πολύμνηστεια καὶ αὐτὴ κομωδέται ἐπ' αἰσχροτητι. εἴ τις οὖν τοιοῦτον ἄνδρα μὴ h) σφόδρα φυλάττεται, μήποτε ἐκ τοῦ αὐτοῦ πίνεται i) ποτηρίου, καὶ αὐθις. Ἀριφράδης, παῦσαι ληρῶν. V.

Pag. 60. l. 13. ἀνίπτοις ποσὶ] Ἀνίπτοις ποσὶ, ἀντὶ τοῦ, ἀνέτολμοις k), καὶ χωρὶς τινὸς παρασκευῆς. παροιμία ἐπὶ τῶν ἀμαθῶς ἐπὶ τινὰ ἔργα καὶ πράξεις ἀφικνουμένων. V.

Ead. l. 16. βδελυρίᾳ] αἰσχροποῦᾳ. V.

Pag. 61. l. 4. αὐτῶς] ματαίως. V.

Ead. l. 6. ὁ γὰρ σοφιστῆς] Τίμαρχος l).

Pag. 62. l. 1. σχεδιάζειν] Ἦτοι σχέδια λέγειν, τὰ μὴ μετὰ σκέψεως γινόμενα. V.

Ead. l. 9. ἐπήμυνε] ἐπεβόηθει m). C.

Ead. l. 17. ὁ τὸν λόγον] Λουκιανός. G.

d) αὐτοῦς] „αὐτῶν Edit. Emendavit Solanus.“

e) παμπόνηρος] „Exc. G. πανπονηρῆ.“

f) αἰσχροῦς ἦδον] „Exc. G. αἰσχροῖς ἰδῶν.“

g) ἀρρήτοποιοί] Vulg. ἀρρήτοποιοῖ. Sed Suidas vocem, monente jam Solano, restituit Schmiederus. Eundem Suidam secutus pro γε vulgato scripseram modo δέ. Lehm.

h) μὴ] Sic Suid. Sed in Luciani Edd. vulgo καὶ. Lehm.

i) πίνεται] „Exc. G. πίνεται.“ Nec aliter Suidas, propius ad Aristophanis verba. Lehm. Conf. Aristophan. Equit. v. 1278, unde haec sumpta, et reliqua jam omnia emendanda a versu Aristoph. l. d. 1281. ad 1287. Reitz.

k) ἀνέτολμοις] Lege ἀντολμῶς. Solan. Obsecutus Schmiederus. Ego tamen satius duxi vulgatam, e Suida excerptam, retineri. Lehm.

l) Τίμαρχος] Lege Ἀτίμαρχος, quamvis etiam in C. reperitur Τίμαρχος. Solan.

m) ἐπεβόηθει] „recepti ex C. Ἐπιβόηται V. et edita. Ἐπιβόηται Exc. G. quod propius accedit ad C.“

Pag. 63. l. 5. ἀκρατῆς γέλωτος] Γέλως γὰρ ἦν ὄλον τὸ σύγγραμμα. G.

Ead. l. 9. Ἐξεπολέμησεν. Πολεμίους ἐποίησεν. (ἴσως ἐξεπολέμωσεν.) G.

Pag. 64. l. 17. ὕστατον τὸ μέγα] Euripides: Οἱ δ', αἷς τάχιςτ' ἤκουσαν ὑστάτην ὅπα η), ἦτοι τὴν ὑπερέχουσαν, τὴν βασιλικήν. G.

Pag. 65. l. 6. ἐκ τοῦ Δελφικοῦ] Ὡς κεκρυμμένα μὲν, ἀληθῆ δέ. G. (Corrupte scriptum erat κεκρυμένα.)

Ead. l. 15. Γενετυλλίδων] Εἰς Ἀφροδίσια σκῶψαι βουλόμενος τὸν κακοδαίμονα τουτονί, τοῖς τοιούτοις αὐτὸν ὀνόμασι δρῶσθαι διέγωνεν, ἃ προδήλως τῆς αἰσχρᾶς Ἀφροδίτης εἶσιν ἐπίθετα. V.

Γενετυλλίς δαίμων παρὰ τὴν Ἀφροδίτην γενέσεως αἴτιος. ob quod et appellata sic. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἀρτεμίν φασιν τῶν τοκετῶν ἐφόρους. καὶ πάλιν παρὰ τὴν γένεσιν. Aristoph. ἡδὺ τὸ μέλος, ὃ πότνια Γενετυλλίδες, καὶ θηλυθριώδες καὶ κατεγλωττισμένον καὶ μανδαλωτόν. Γενετυλλίς, ἦτοι ἡ Ἀφροδίτη, ὡς γενέσεως αἰτία. G.

Pag. 66. l. 9. ἐπ' ἡλυδας] ξένους, ἐποίκουσ. G.

Pag. 68. l. 16. ἀφ' ἡλιξ] πρεσβύτης. V.

Pag. 69. l. 3. ἡττάσω] ἐμέμφου. V.

Ead. l. 8. βδελυροῖ] Αἰσχροποιοί. G.

Pag. 70. l. 12. κύφων α] Κύφωνες ξύλα ἦσαν ἐπιτιθέμενα εἰς τοὺς τένοντας τῶν καταδίκων, ἵνα μὴ εὐρώσιν ἀνακύψαι ο). Ἀριστοφάνης Πλούτῳ, ὃ τύμπανα, ὃ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε· κύφων δέ ἐστι δεσμὸς ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν, οἱ δὲ καλοιὸν ρ) ὀνομάζουσιν. ἔνθεν καὶ ὁ πονηρὸς ἀνθρώπος κύφων τάσσεται καὶ ἐπὶ πάντων δυσχερῶν καὶ ὀλεθρίων. καὶ κυφωτισμὸς ς) ἐπὶ τῶν τιμωριῶν. Ἀρχίλοχος δὲ, ἀντὶ τοῦ κακὸς, καὶ ὀλέθριος ρ). εἴρηται κύφων παρὰ τὸ ἀναγκάζειν τοὺς δεσμικοὺς κύφειν. εἰαν δὲ τις θρασυνόμενος τὰ ἐκ τοῦ νόμου παρ' οὐδέν

η) ὅπα] Locus est Heenbae v. 553. *Lehm.*

ο) ἀνακύψαι] Erat in Ms. prima duntaxat hujus vocis syllaba, sed reliquas ex *Suida* supplevimus, indidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res hisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquet. Superiora etiam de Aripbrate ex *Suida* emendata. *Cler.*

ρ) καλοιὸν] „Exc. G. κλοιὸν, οἱ δὲ καλιόν. C. κλοιὸν, οἱ δὲ καλιόν.“

ς) κυφωτισμὸς] „Exc. G. κυφωτισμός. Lege κυφωτισμός. C. κυφωτισμός.“ Vocem mihi κυφωτισμός *Suidas* quoque habet in Ed. *Basil.* Sed *Schmiederus* jam apud nostrum emendavit. *Lehm.*

ρ) Ἀρχίλοχος δὲ — ὀλέθριος] „Κύφων δυσχερὴς καὶ ὀλέθριος καὶ πονηρός.“

ποιήσεται ε), δεδέσθω ἐν κύφονι πρὸς τῇ ἀρχαίῃ ἡμερῶν κ', ἐπιρρέομενος μέλιτι γυνυγός καὶ γάλακτι, ἵνα ἡ μέλιταις καὶ μυταῖς δέῃνον. τοῦ δὲ χρόνου ι) διελθόντος κατὰ κρημνῶν ὠδεῖσθαι, στολὴν γυναικείαν περιβαλόντα υ). V.

Pag. 71. l. 6. νεανιεύεται x)] νέου ἔργα ποιᾷ, κομπάζεται, κενὰ τολμᾷ γ), ἐγκαυχᾶται. V.

Pag. 72. l. 9. τοῦ Σινωπέως] Διογένης. V.

Pag. 74. l. 15. παρὰ πόδα] ἔγγυς, πλησίον. G.

Pag. 79. l. 9. βινητιῶν] συνουσιαζων.

Pag. 81. l. 3. Τρικαράνῳ] Τρικάρανος φρούριόν ἐστι τῆς Ἀργείας οὕτω λεγόμενον. V.

Ead. l. 4. Τριγλώχινι] Τριγλώχινα τόξα, τρίγωνα. V.

Ead. l. 11. Θάτερον] Κακῶς τὸ Θάτερον εἶπε. V. Θάτερον τῶν πενήτων] Κακῶς γὰρ τὸ Θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ μηδὲ ἡ εὐθεία Θάτερος, ἀλλ' ἄτερος. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὁ ἕτερος συναλειφθὲν z) λέγεται, καὶ ἄτερον ἢ αἰτιατική. αἰ γὰρ αὕτη τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μηνῶν, προδήλως βάρβαρον θυϊκὸν τῶν τριῶν ἐπαγόμενον. ὡσαύτως δὲσσημον καὶ τὸ ἀνηνιμία. τίς γὰρ χρεία τοῦ στερητικοῦ, μηδὲν πλέον τοῦ νῆ α) δηλοῦντος; τὸ δὲ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιώρωτον. ἐπεὶ χεῖρ μὲν ἐπίσταται ἡ Ἑλληνική χρήσις, χύνω δὲ οὐδέπω ἐγκέκριται τῇ Ἑλλάδι γλώσσει, ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι. οὐ γὰρ ἔστι πέτημι, ἀλλὰ πέτω βαρύτονον, ἀφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἀν' λεχθείη. οὐ καὶ ἡ μετοχή b) πετόμενος, ὡς καὶ Ἰπλάτων Εὐθυφρόνι, τί θαί; πετόμενόν τινα διώκεις; πέταμαι δὲ οὐδαμῶς, ἀλλ' ἡ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπτημι, ὡς καὶ ἀπὸ τοῦ ἴσθημι λεχθείη ἀν' ἵσταμαι. V. alter.

Ead. l. 14. τὸ τριῶν μηνῶν] Τριῶν μηνῶν προδήλως βάρβαρον· θυϊκοῦ c) τοῦ τριῶν ἐπαγομένου· ὥσπερ πάλιν

a) ποιήσεται] „ποιήσεται Edita, mutavit Solanus.“

ι) τοῦ δὲ χρόνου] „In Exc. G. Τὸν δὲ χρόνον δια— καὶ κρημνῶν. nisi quod pro voce ultima legit κρημνόν, mendose. τ. δ. χ. διελθόντος, κ. κ. C.“

υ) περιβαλόντα] „Περιβαλόντας edita. Mutavit Solanus. Περιβαλόντας emendarat Hemsterhusius.“

x) νεανιεύεται] „Νεανεύεται edita; sed ex mendosa Codicis scriptura.“

γ) τολμᾷ] „Ita edidit Solanus pro vulg. τολμᾷ.“

z) συναλειφθὲν] „συνλεφθὲν C.“

α) νῆ] In Schol. seq. legitur μῆ in Impr. et V. Sed legendum νῆ, quod in compositione privationem notat. Immo sic ibi C. et G. Cod. V. v. tantum habebat, ex quo νῆν in Impr. factum est. Solan.

b) μετοχή] Μιτοχή V. quod in Impr. recte mutatum est ex Scholio sequenti. Solan.

c) θυϊκοῦ] Sic etiam C. Lege tamen θυϊκῶ. Solan. (vel τῶ pro τοῦ.)

δυσφημον καὶ τὸ ἀνηνμία. τίς γὰρ χρεια τοῦ στερητικοῦ μη-
δὲν μλέον τοῦ νή d) δηλοῦντος; τὸ δὲ τοι ἐκχύνειν καὶ ἀδιόρ-
θωτον, χύνω γὰρ οὐκ e) ἐπίσταται ἢ Ἑλληνίζουσα f) χρῆσις.
ὥσπερ οὐδὲ τὸ πέταμαι· οὐ γὰρ ἐστὶ πέτημι, ἔν' εἴη πέταμαι,
ὡς ἴσθημι ἴσταμαι, ἀλλὰ πέτω, ἀφ' οὗ πέτομαι ἴσως ἀν λε-
χθείη, οὐ καὶ ἡ μετοχή ὁ πετόμενος, ὡς ἐν Εὐθύφρονι Πλά-
των, τί θαι g); πετόμενόν τινα διώκεις; οὐ μὴν πέταμαι, ἀλλ'
ἡ ἄρα ἵπταμαι, ὡς ἀπὸ τοῦ ἵπιμι παραπλησίως τῷ ἴστα-
μαι. V.

Pag. 81. l. 16. ἐκχύνας] Καὶ ἀδιόρθωτον· χύνω (sic
scriptum erat) γὰρ οὐκ ἐπίσταται ἢ Ἑλληνική χρῆσις· χύνω
δὲ οὐδέπω ἐγκρίεται τῇ Ἑλλάδι γλώσση. G.

Ead. l. 17. Ἀδράστεια] Δαίμονα εἶναι λέγουσι ταύ-
την τοῖς πάνυ μεγάλα ἐγκανχωμένοις ὑπονεμεσώσαν. V.

Pag. 82. l. 4. προσαιτεῖ] πολλὰ αἰτεῖ. G.

Ead. l. 10. Τισίου] Τισίου λέγει τοῦ Κόρακος τοῦ Σι-
πελοῦ μαθητοῦ. τάχα γὰρ τι τοιοῦτον καὶ αὐτὸς κατασοφισά-
μενός τινα πρεσβύτην εἰργάσατο. V. Eadem habet V. alter,
nisi quod pro λέγει τοῦ Κόρακος scribat: Τούτου λέγει τοῦ
Κορ. etc. et pro τάχα, τάχει, (sed cui bono, corrupta re-
petere?)

Pag. 84. l. 1. τὴν Καμαρίναν] Ἀλμυρην φασὶ τῇ Κα-
μαρίνῃ περιεκυμένην, ὁμώνυμον αὐτῇ· ἣν βουλομένοις Καμα-
ριναίοις μετοχετεύσαι, ἐχρησεν ὁ θεός, μὴ κίνηι h) Καμαρίναν.
οἱ δὲ τοῦ θεοῦ παρακούσαντες ἐβλάβησαν, ὅθεν ἡ παροιμία
εἶρηται ἐπὶ τῶν καθ' ἑαυτῶν βλαβερώς τι ποιεῖν μελλόντων.
τινὲς δὲ φασὶ φυτὸν δυσῶδες εἶναι τὴν Καμάρην, οὐ τοὺς κλά-
δους διασεισμένους ἀηδέστερον ὄζειν. V.

Ead. l. 4. παιπάλημα] Παιπάλημα ὁ πανούργος ἄν-
θρωπος κυρίως· ὁ ὥσπερ i) ἄλευρον τοῖς κακοῖς συναλε-
σμένος k), καὶ συντετριμμένος. νῦν δὲ οὐ τοῦτο βούλεται δη-
λοῦν, ἀλλὰ τὸν ὑπὸ ἀνενδότου μισητίας ὥσπερ ἄλευρον διατε-
τριμμένον l). Κιναιδος δὲ ὁ, τε ποιῶν, ὅ, τε πάσχων, παρὰ τὸ
τὴν αἰδῶ κινεῖν. V. (Eadem in V. altero; sed ante βούλεται
inserit: τῷ γλωσσασαγεῖ, et pro πάσχων habet παθῶν. At
πάσχειν etiam in G. V. et M.)

d) νή] Mh edita. Nη C. recte. Vid. Schol. praecedens. Solan.

e) χύνω γὰρ οὐκ] „Ἐπεὶ χέω μὲν M. ut Scholio praecedenti edi-
tum est.“

f) Ἑλληνίζουσα] Ita dedit Solanus pro vulgato Ἑλληνική. Reitz.

g) τί θαι] „Sic rescriptum ex M. τί δὲ Editā.“

h) κίνηι] Sic Schm. Sed priores κινεῖ. Lehm.

i) ὁ ὥσπερ] „ὥς παρὰ Editā: ex Voss. utroque mutavit Solanus.“

k) συναλεσμένος] „Sic V. et M. συναλελεγμένος Exc. G.“

l) διατετριμμένον] „διατεθρυμμένον Exc. G. V. M.“

I N D E D O M O.

Pag. 85. l. 1. Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν] Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύνθῳ λουσάμενος, οὐ μικρῶς ἠρόωσθησεν, ὡς φησιν Ἀρρίανός. Στραβῶν δὲ ὁ γεωγράφος ἰστορεῖ περὶ τοῦ ποταμοῦ Κύνθου, ὅτι διὰ ψυχρότητα τὰ πλαιυνευροῦντα) τῶν ζώων ἰᾶται ἐμβαίνοντα τῷ ρεῖθρῳ b) τοῦτου καὶ ἐγχρονίζοντα. (Sed et tu lege Q. Curtium super hoc c.)

Pag. 89. l. 14. τοῖς Ἀρσακίδαις] Ἀρσακίδας τοὺς τῶν Περσῶν φησι βασιλεῖς, ἀπὸ Ἀρσάκου τοῦ παλαιωτάτου c) τὰς γονὰς ἔλκοντας. V.

Pag. 91. l. 14. Ἦγουν γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐταῖς στιλ-
πνοτέραν εἶσθαι σ. τ. χ. G.

Pag. 93. l. 2. καὶ τὰ τῶν τοίχων γραμμата] Τὰς γραφὰς φησι, ἥτοι d) τὰς ζωγραφίας, ὑφ' αἷς ἀνθίων καὶ φυτῶν μιμήματα εἴργασται, καὶ εἰ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.

Pag. 94. l. 1. καὶ ὀργίλον ἐπιδοὺς] Γρ.αι καὶ ὀλίγον. G.

Pag. 95. l. 10 διολισθάνουσας e) τῶν κυμάτων] Ὡς καινὰ σου αἱ παραδείξεις, Λουκιανέ. V.

Ead. l. 14. ἀπὸ ἱύγγος] Ex Theocrito: ἱύγξ ἔλκε τὴν ἡν ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα. G.

Pag. 98. l. 18. καὶ ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ ἐκεῖ-
νος] Εἰς Πάριν f) Ἀλέξανδρον, ὡς φησιν Ὀμηρος, Ἀλέξαν-
δρον θεοειδῆ ὁ λόγος φησί. V.

Pag. 99. l. 12. Δημοδόκος, καὶ Φήμ.] Ὀνόματα μουσικῶν τε καὶ μελωδῶν. G.

Pag. 100. l. 8. τῶν Γοργόνων κάλλος] Ὅτι αἱ Γορ-
γῶναι κάλλει καὶ εὐμορφίᾳ ἐξιστῶσαι οἷονεὶ ἀπελίσθουν τοὺς ἀν-
θρώπους. V.

a) πλαιυνευροῦντα] Sic V. C. et G. In Impress. erat παχυνευ-
ροῦντα, uti apud Strab. XIV. p. 693. C. in Ed. Casauboni editum
est; cuius vide notas p. 241. emendationem suam firmantes. Solan.

b) ρεῖθρῳ] Ῥήτρω male edita, quod emendare non dubitavi. Reitz.

c) παλαιωτάτου] „παλαιάτου V.“

d) ἥτοι] „In editis εἰ τι. Correxerit Solanus.“

e) διολισθάνουσας] Sic erat in Editis Schol. at in textu Luciani
διολισθαίνουσας. Sed ita variatur et alias in hoc verbo. Conf.
Gymn. c. 2^a. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet.
Vid. Contempl. c. 1. Reitz.

f) Εἰς Πάριν] Errat Scholiastes, nisi ad fugientem, de quo paulo
ante dixerat, referas. Hic enim de Ulysse sermo est. Vid. l. c.
in notis. Solan.

Pag. 105. l. 2. τῆς ἀντίθυρος g)] Ὡς ἀπὸ τῆς εὐθείας ἢ ἀντίθυρ. h). V.

IN MACROBIOS.

Pag. 108. l. 4. συμβαλεῖν] διακρίναι, νοῆσαι. V.

Pag. 112. l. 13. αὐτὸς βιώσας ἱστορεῖται] ἀντὶ τοῦ, βιώσας. Participium pro Infinitivo. G.

Pag. 114. l. 5. ἐννεήκοντα τελῶν ἔτη] Τελεῖ εἰς τοὺς Ἑλληνας, ἀντὶ τοῦ, Ἑλλήν ἐστι. τελεῖ εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀντὶ τοῦ, ἀνὴρ ἐστι. τελεῖ δὲ α) εἰς ἐννεήκοντα ἔτη, ἀντὶ τοῦ, ἐννεήκοντα ἔτων ἐστι. οὕτως γὰρ φασιν οἱ Ἀττικοί. V.

Pag. 115. l. 11. κατέστρεψε] ἐτελεύτησε. V.

Pag. 117. l. 6. καταχθελίς] Ξενοδοχηθεῖς. V. Καταπλεύσας. C.

Pag. 119. l. 11. φῦμα] ψυδράκιον, ψώρα b). V.

Ibid. καὶ ἀποκατερών] Ἐαυτὸν λιμῶ ἢ ἀγχόνῃ c) ἐξάγων. V.

Pag. 120. l. 2. Ὁ Σελευκεὺς] Ἔστι γὰρ Σελεύκεια καὶ ἐπὶ Τίγριδι τῷ ποταμῷ. V.

Pag. 122. l. 8. ποτνωμένος] ἀνιώμενος d). ποτνωμαί, τὸ δυσφορῶ, καὶ τὸ μετὰ δεινοπαθήσεως ἱκετεύω. V.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 125. l. 7. Ὅτι μὲν οὐδὲν] Τὸ παρὸν ἀναπόδοτον ὃν ἐσφάλθαι δοκεῖ. G. Errat. Nam est pleonasmus notus. Vid. ad Musc. Encom. c. 1. Reitz.

Pag. 131. l. 8. σπεύδει] De Ulysse G.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 135. l. 4. τροφή] Ὡςπερ γὰρ τις τροφή καὶ τῷ θερμῷ καὶ τῷ ψυχρῷ τὸ ὑγρὸν. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν ἅτε συγγενεστέρον μᾶλλον κρατύνεται καὶ ἐπιδίδωσιν· τῷ δὲ θερμῷ

g) τῆς ἀντίθυρος] „Ἀντίθυρες male V.“

b) ἢ ἀντίθυρ] In Impressis ἢ ἀντίθυρος, quod plane absurdum. Sed in V. C. et G. ἀντίθυρ, quod rein totam aperit. Τῆς ἀντίθυρος, inquit, a nominativo ἢ ἀντίθυρ, ut πύλος a πύλ. Solan.

a) δέ] „non aderat in Editis. Addidit Solanus.“

b) ψώρα] „ψώρα edita. Emendavit Solanus.“

c) ἢ ἀγχόνῃ] „Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in C.“ Quippe respicit simul ad illud, quod nonnulli narrarunt, laqueo Zenonem vitam finisse. Lehm.

d) ἀνιώμενος] ἀνιώμενος in prioribus Edd. Lehm.

μαραινεται τε και αφανίζεται συναναιρουσα το ως εφ' εαυτη
το θερμόν. αει γαρ προς όλίγον αυτή μέν η υγρότης όλιγουμέ-
τη ακμαζειν υπενδιδωσιν, ως ολα τρέφουσα τῷ θερμῷ. τέλος
δέ εξικμαζομένη και προς το μη είναι χωροῦσα, ωςπερει παρα-
θραύει και παρακμαζειν ποιεί και αυτή το θερμόν. εἰ και μη
τοῦτο πάσχειν δοκεῖ. ἀτοπόν τ' ἦδη κειραττημέναι τῶν τέως
ἐνίκμων τόπων. M.

Pag. 138. l. 14. πῖλοι.] Βίδου τοιαῦτα. και οὐ ψευδές
το λεγόμενον. M.

Pag. 139. l. 5. φύσεις.] Δύναται και οὕτως εἶναι, ἔν' ἡ
οὕτως α)] ὡς οὐκ ἀμέλεις προς το εἰδέναι ἡ φύσις τῶν λιβυ-
κῶν ἐρπετῶν γεγνήται μοι. δυσχερέστερον δέ. M.

Ead. l. 12. ἄσχετον.] Ἀσπετον habent C. Γρ.^α ἄσχετον. G.

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 141. l. 1. ΗΣΙΟΔΟΝ.] Οὗτος ὁ λόγος ἐνδεῖ τῆς
τοῦ Λουκιανοῦ ιδέας και ἀγχινολας. G.

Ead. l. 11. ἐνθεα.] θείῳ πνεύματι κινούμενα. V.

Pag. 143. l. 6. εἰς ὃν καιρόν τινα.] Τπέρθεσις τοῦ
εἰς ὄντινα ἄλλον καιρόν, ἵνα περικαλλῇ τὸν λόγον ποιήσῃ, ὡς
ἐν τῷ, εἰ και διὰ μηδέν ἄλλο, ὁπόταν οἱ ῥήτορες, εἰ και μη δέ
ἐν ἄλλο ὑπερθέντες εἴπωσιν, εἰ τε χρη' Ἐρμολογέει πιστεύειν. V.

Pag. 144. l. 1. ἐνῆν μέν μοι.] δυνατόν ἦν. V.

Ead. l. 7. και βδάλλειν.] ἀμέλγειν. και βδαλεῦς το
ἀμολγεῖον α). V.

Pag. 145. l. 5. σκινδαλάμους.] Σκινδάλαμοι τὰ τῶν
καλάμων ἀποξύσματα ἡ σκόλοπες, ἡ ἐπιξεργασία τῶν ἀκρι-
βῶν. σκινδάλαμος. τοῦτο δέ β) ἐπὶ μέν εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ
δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. σκινδαλάμους γ) οὖν λεπτολογίας.
Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους μα-
θησομαι. V.

a) οὕτως] Quae his uncinulis inclusa sunt ad compendia codicis
quasi proxime potui accommodavi: nec quid sibi velint satis asse-
quor. Solan. „Pro priore οὕτως legit φύσις J. J. Wetsten.“

a) ἀμολγεῖον] „ἀμολγειον C.“

b) τοῦτο δέ κ. τ. λ.] Videtur hic omissum quod extat apud Sui-
dam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Cler. Quod etiam agnoscunt
C. G. Solan. Supplevi e Suida, quae Reitzius et recentt. prae
incuria omiserant. Ex eodem Suida modo scripsi ἡ ἐπιξεργασία
pro eo quod in prioribus Luciani Edd. erat, ἡ ἐπιξ. Iehm.

c) σκινδαλάμους] „Exc. G. σκινδαλμούς. In C. vero uti et hic
scribitur.“

Ead. l. 8. κατακνίζουσι] κεντώσι. V. Κατατέμνουσι, καταλιποῦσι d). C.

Ead. l. 9. ἅττα] τινά. ἤ ἅττα. ἢ παραπλήσια. ἢ ὀλίγα. G.

Ead. l. 16. φορμῷ] Φορμός, προκαλυμμένον e) ἢ πλε-
κτὸν ἀγγεῖον ἐκ φλοιού, ἐν ᾧ εἰώθεισαν ἰσχαδας κομίζεσθαι. G.

Pag. 146. l. 2. καὶ πάνυ ποικμενικὸν εἴρηται
σοι] ἀντὶ τοῦ, ἀπλούστατον καὶ κατὰ ποιμενικὴν εὐθθειαν. V.

Pag. 147. l. 14. ἡπίαλος] ῥιγοπύρετος. V.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 149. l. 12. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον] Κραῖσις τοῦ ω καὶ
τοῦ εἰς τὸ ω τοῦ ἐγὼ καὶ τοῦ ἔλεγον. V.

Pag. 151. l. 2. θαλάμης] Θαλάμη καὶ θάλαμος, οἶκος
ἢ κοιτῶν. V.

Ead. l. 3. ἐνδεδεκὸς α)] Σημειοῦ τὸ ἐνδεδεκὸς ἀπὶ
τοῦ ἐνδεδεμένου. V.

Pag. 152. l. 2. συνεσπειραμένος] συνεστραμμένος. G.

Ead. l. 7. κρώβυλον] Κρώβυλος ἴδιος πλέγματος τῶν
τριχῶν, ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὅξυ καταλήγον. V. Εἶδος ἐμπλοκῆς.
Thucyd. in l. *Suidas.* C.

Pag. 153. l. 2. τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον]
Τὰ νῦν κάρουα b) λεγόμενα παρὰ τοῖς ναυτικοῖς, ἃ καὶ κρί-
πους καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

Pag. 154. l. 9. τοῦ ἰστοῦ τὸ παράσειον c)] τὸ καρ-
χῆσιον. V.

Pag. 155. l. 2. κάμακι] Κάμαξ, χάραξ· ὀρθὸν ξύλον
λέγεται θηλυκῶς. V.

d) καταλιποῦσι] quid velit, non assequor. Fortasse καταλυποῦσι.
Certe *Suidas*: κνίζων. λυπῶν. τέμνων etc. unde haec nostra videntur
desumpta. *Lehm.*

e) προκαλυμμένον] προκάλυμμα *Suid.* et mox ἰσχαδες. *Lehm.*

a) ἐνδεδεκὸς] *Mendosa* scriptura scholio huic ansam, ut multis
alijs, dedit. *Solan.*

b) κάρουα] C. κάρουα, quod et adscripsit *Fossius*, citato etiam
Apollod. in Poliore. teste *Gronovio*. *Solan.* Immo κάρουα sine
dubio legendum. *Reitz.* Nihilominus κάρουα servavit *Reitz.* et *Bip.*
Sed *Schmied.* edidit κάρουα. In Cod. 2956. ἀκάρουα. Unde *Belin.* ἀκάρουα.
Bast. κάρουα. Vid. *Ducang.* Glossar. p. 594. citante *Bastio* ad
Gregor. Cor. p. 561. De κάρουα idem *Ducang.* p. 755. *Lehm.*

c) παράσειον] „Sic etiam legitur in Exc. G.“ Τοῦ ἰστοῦ legitur
pro ἰστίου, nescio errorne typographico, au sic in Scholiasta ipso,
ex alio Luciani codice. *Reitz.*

Pag. 156. l. 9. κυματογήν] Γρ.^α κυμαγωγήν. G.

Pag. 158. l. 13. ἐτελέσθημεν] Ὡς μόνον d) ἀπορρή-
του ὄντος τῷ e) τὰ μυστήρια ἀμυήτω ἐξεπεῖν. τοῦτο οὖν αὐ-
τοῦ ἀποκλείοντος, φησὶν f) ὡς οὐκ ἔξόν σοι οὐδὲν πρὸς ἡμᾶς
ἔχειν ἀπορρήτον, εἶγε καὶ οὐ δεῖ τοῖς ἄλλοις g) ἀποκρυπτεῖν,
ἐν ἀκινδύνῳ σοι τὰ πρὸς ἡμᾶς ἐκφέρειν καθίσταται, μεμνη-
μεθα γὰρ καὶ αὐτοὶ, καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῶν τραγηδῶν πρὸς
οἰκίον χορὸν ἐρεῖς. V.

Pag. 159. l. 4. κενὴν μακαρίαν] Τὰ πρὸς ὁραστώ-
την καὶ εὐημερίαν τείνοντα, εἴτε ἐρηγορούντων εὐθυμίαν h),
εἴτε καὶ καθενδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαῖοι κατ-
εφήμισαν. V.

Pag. 160. l. 1. πρὸς τοῦλάχιστον τις λογιζοιτο] *Ναυτικά* i). V.

Pag. 162. l. 11. καὶ ἐς Αἴγινα] Ἐορτὴ ἐν Αἴγινῃ. V.

Ead. l. 16. ὑπερμαζᾶς γὰρ k)] Λέγεται τοῦτο ἐπὶ τῶν
ἀπὸ τῆς ἄγαν πενίας ἀρξαμένων πλουτεῖν, ἔπειτα σοβαρόν τε
τοῖς συνήθεσι τῶς ἐνορώντων καὶ ὑπεροπτικόν, ὅθεν καὶ ὑπερ-
μαζᾶν λέγεται, ὡς μὴ πλέον μάξης πρὸ τοῦ εὐπορηκότος. Ταύ-
τη καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἔταξε λόγιον καὶ αὐτὸ ἐπὶ τῶν κού-
φως φερομένων, καὶ ἀλαζόνων l) φησὶ τὸ μηδὲ εἰς τὸν κόλπον
πτύειν, οὐς καὶ διὰ τοῦτο ἡ συνήθεια μακροπυΐστας σκαπτι-
κῶς ὀνομάζει. V.

Pag. 166. l. 8. καὶ νεκρόν τι ἄλλο παιδίον] Με-
λικέριτην φησὶ τὸν τῆς Ἰουῦς παῖδα, ἐπιδιώκοντος τοῦ Ἀθά-
μαντος αὐτόν. V.

Pag. 167. l. 14. οὐ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφειόν τε
βάρος] Τῷ γὰρ Σισύφῳ m) πέτρῳ ἐν ἄδου ἀνοχλίζειν n) ὁ
μῦθος ποιεῖ. V.

d) μόνον] Μόνον antea edebatur, et mox μυστήρια male pro μυσ-
τήρια. Reitz.

e) τῷ] „τοῦ V.“

f) φησὶν] „φασὶν edita. Emendavit Solanus.“

g) τοῖς ἄλλοις] Τοὺς ἄλλους ἄπ. ἐν ἀκινδύνῳ σοι habent V. C. D:
M. Quare posteriora inde adscivi, quum ante ederetur ἀνακινδυν-
εύσαι. Sed pro οὐ δεῖ leg. ἂν δεῖ, et pro τὰ l. αὐτὰ. Reitz.

h) εὐθυμία] Ἐνθύμια legend. Wetstenius bene monuit. Reitz.
Εὐθυμίαν tacite edidit Schmied, nescio an recte. Lehm.

i) Ναυτικά] Quid respiciat, incertum. Solan.

k) γὰρ] Sic V. Sed in textu melius γε. Solan.

l) ἀλαζόνων] „Sic V. Ἀλαζονείωντων edita. ἀλαζόνων φημι. Exc. G.“

m) Σισύφῳ] Σκύφῳ male V. quod recte in Impressis mutatum est.
Solan.

n) ἀνοχλίζειν] Sic V. Immo C. mutant in ἀν— quod ἐνοχλίζειν
scriptum invenerant, et omnino eo sensu apud Apollonium Rho-
dium ajuat reperiri, pro ἀναμολχεῖν. Solan.

Pag. 169. l. 6. οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλλίας] Ὅν Φάλερον φασί ο) τῆς κάτω δὲ Ἰβηρίας τῆς πρὸς τὰ Γάδειρα λέγει· πολλὰ γὰρ ἐκείθεν ἰχθυηρὰ ταρίχη ἐκομίζετο, ἰχθύας φερύσσης οὐ κατὰ τὴν ἄλλην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῷ λίπει τοὺς ἄλλους παρευδοκιμοῦντας. V.

Pag. 175. l. 9. πρὸς τὸ ἐφίππιον] Τὴν ἀστράβην φησὶν, ἣτοι τὴν ἐφειστροίδα, ἣν νῦν σέλλαν καλοῦσι ρ). V.

Pag. 177. l. 11. Ἀντίπατρον τινα ἔασον] Ἀλέξανδρου τοῦτο τῆς ἱστορίας· κἀκεῖνός γάρ περαιούμενος τὸν Ἑλληνισποντον ἐπὶ τῆς Εὐρώπης Ἀντίπατρον ἀντ' αὐτοῦ q) καταλείπει. V.

Pag. 180. l. 3. τὸ λοιπὸν] int. τῆς ὁδοῦ. Gloss. Vat.

Pag. 183. l. 1. ἐξ σταδίων γὰρ, οἶμαι, σοι] Ἐξ σταδίων r), εἴρητο γὰρ ἤδη αὐτοῖς, ὁπόσων σταδίων ἀπέχου s) ἀν ἀφικομένου η) κενὴ μακαρία. V.

Pag. 189. l. 8. παρακεκινηκότα τὴν γνώμην] οἷον μωραλίζοντα. V.

Ead. l. 13. τὴν ἀριστερὰν πεφορτισμένος] Ἐπὶ γὰρ t) τῆς ἀριστερᾶς δακτυλιδιοφοροῦσι. V. (δακτύλιον φοροῦσι C. D. M.)

IN DIALOGOŚ MERETRICIOS.

Pag. 196. l. 12. ὁ Ἀλωπεκῆθεν] Δῆμος τῆς Ἀνωχίδος φυλῆς. δῆμος Ἀττικὸς ἢ Ἀλωπεκίς. V.

Pag. 200. l. 2. καταλιποῦσαν α) αὐτὸν ἐπελθεῖν ἐς τὸν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν ἐκείνον. αὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι τούτων b) γενομένων. ἀλλ' οὐδὲ τῆς νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάθειδες (μετ' αὐτοῦ) καταλιποῦσα. V.

o) ὅν Φαλ. φ.] „In C. non reperio. Solan.“

p) καλοῦσι] Sic dedit Solanus, quum ederetur φασί. nescio unde emendationem hauserit. Reitz.

q) αὐτοῦ] αὐτοῦ Schm. et tamen ἀντ'. Sed nec ἀνθ' αὐτοῦ suctorem scripsisse puto, ut vere scripsit Fritzscheius. Voluit: ipsius loco, quod jam per se h. l. patet esse suo. Lehm.

r) ἐξ σταδίων] Ἐσταδίων una voce priores Edd. Lehm.

s) ἀπέχου] „ἀπέχου V“

t) γὰρ] „non aderat in Edd. Addidit Solanus.“

a) καταλιποῦσαν] Nihil de suo hic Scholiastes, nisi quod textum restituisse videtur, et post συνεκάθειδες vobulas duas interseruit, quae ideo uncinulis inclusi. Reitz.

b) τούτων] „Ita dedit Solanus pro edito τούτον γενομένων.“

Ead. l. 8. συνηγόρευες] Γρ.^{αι} συνηγόρεις. G.

Ead. l. 9. ἀφέμενος] ἀποστάς. G.

Pag. 201. l. 12. αὐτὴ ἀναστᾶσα] Γρ.^{αι} ἐξαναστᾶσα. G.

Ead. l. 14. ἐπαληθεύειν] ἀληθινὸν ποιεῖν. G.

Pag. 207. l. 2. ῥόμβον] Ῥόμβος c), εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβου σχῆμα μεμιμημένον. Cod. 2954.

Pag. 216. l. 17. αὐτῆς] τὰ ἄλλα αὐτῆς οὐδὲν πρὸς τὸ σὸν κάλλος. Cod. 2955.

Ead. l. 18. Ἀδράστεια] Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα εἶναι τοῖς πάνι μεγάλα ἐγκαυχωμένοις ὑπονέμεσθαι. V.

Pag. 217. l. 12. Πράξεις ἀπαντα ῥαδίως. G.

Pag. 218. l. 2. τῇ Πανδῇμῳ] Ἀμφοτέραι πόρραι, ἡ μὲν Πανδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἡ τινι Οὐρανία τετέμιστο d) ἐν κήποις. αἶγα δὲ Πανδῇμῳ, διὰ τὸ τοῦ ζώου συνουσιαστικόν e) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶον, καὶ οὐκ ἄφειον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπανίσταται συζυγίαν. ὡς πλουτοδότειρα δὲ ἦδη ἐστίν. Cod. 2954.

Ead. l. 4. Πλουτοδότειραν] Γῆν. G.

Pag. 219. l. 1. ταῖν θεαῖν] Κόρη καὶ Δήμητρα αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηναῖ ἡ Πολιάς. Ὅρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων, ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι, οἳ καὶ ὁμνύουσιν, καὶ τῷ Σιω. Bourdel, e Ms. Paris.

Ead. l. 4. συμβολήν] ὁ ἔρανος. V.

Pag. 220. l. 5. ταραντινίδιον] διαφανέστατον ὕψωμα, ὃ περιβάλλοντο αἰεθέριστρον. Ταραντινὶς δὲ ἐκαλεῖτο ὡς τῶν Ταραντινῶν περιφανέστερον αὐτὸ ἐργαζομένων. Cod. 2954.

Ead. l. 15. τοῦ Ἀδώνιδος] Ἀδωνιν δὲ τὸν Χαιρέαν ὡς ἄργον ἀποκαλεῖ, καὶ μηδὲν ἄλλο ἢ μὴ καλὸς εἶναι κέκτηται. Cod. 2954.

Pag. 221. l. 12. σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ] Ἀλῶα ἐορτὴ ἐστὶν Ἀθηναίων, μυστήρια περιέχουσα, Δήμητρος f) καὶ Κόρης καὶ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τῆς ἀμπέλου, καὶ τῇ γεύσει

o) Ῥόμβος] Falsam hanc Scholiastae explicationem esse notavit. Belinus. Cf. Adnot. ad h. l. Lehm.

d) τετέμιστο] τετεμένιστο conj. Schm. An potius fuerit τεθίμιστο? Quamquam et alia huic scholio insunt, quae minus castigate scripta dicas, ut mox παρὰ τὰ Ἀφροδίτια, ubi mallem πρὶ. Lehm.

e) συνουσιαστικόν] Sic Bel. et Schm. e 2954. Συνεταστικόν Bourdelot. ap. Reitzium. Lehm.

f) Δήμητρος] „emendante Solano. Δήμητρος Edita. Idem τοὺς ante ἀνθρώπους inseruit, et verbum ultimum ποιῶσθαι restituit, quod ποιῶσθαι male legebatur.“

τοῦ οἴνου, καὶ τῶν ἄλλων καρπῶν. Φιλόχορος δὲ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἄλως ποιεῖσθαι. V.

Pag. 233. l. 2. διμοιρίτης g) ὦν] Διμοιρίτης, τούτῳ h) ἐνὶ τοῦ τριόβολον ἀποδεδώκασιν, ἐπειδὴ τοῦτο διμοιρίον ἐστὶ τῆς δραχμῆς. ὁ οὖν τοῦτο λαμβάνων στρατιώτης διμοιρίτης ἐλέγτο. ἐστὶ δὲ τις καὶ στρατιωτικὴ ἀρχὴ ὁ λοχαγός i), διὰ τὸ παρ' ἄλλους στρατιώτας δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν k) ταυτό l) φασί. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης ὁ ἀρχὼν τῆς διμοιρίας, καὶ ἡμιλοχίας m). V.

Pag. 234. l. 6. τὴν Ἀκαδημίαν] Γρ.^α τὴν πόλιν. G.

Pag. 236. l. 13. γαστρίσαι] λαμπρότερον θρέψαι n). G.

Pag. 239. l. 12. ἃ εἶδες] Οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώρυσται ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Cod. 2954.

Pag. 246. l. 4. πότε δ' οὖν κατέλαβες αὐτοὺς] Γρ.^α πῶς. G.

Ead. l. 10. τῷ θριγκῷ] Θριγκοὶ λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς τῶν οἰκῶν ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γείσσα. G. Θρίγκον o)] Θρίγκος ἐπικείμενος λίθος ταῖς ἐξοχαῖς τῶν οἰκῶν. V.

Pag. 248. l. 4. τὴν πηνήκην] Πηνήκη, τὸ κεφαλὸ-δέσμιον, καὶ ἡ περιθέτος p) κόμη, ἀπαιῶσα q) τοὺς πολλούς. V.

Pag. 256. l. 13. Ἐπίουρος] Proprium nomen. G.

Pag. 257. l. 2. ἐκ Γυθίου] Γύθιον, τόπος παραθαλάσσιος τῆς Λακωνικῆς. Cod. 2954.

Pag. 258. l. 12. ὃ Διοσκοῦρω] Ὡς ναύτης τοὺς Διοσκούρους καλεῖ. οὗτοι γὰρ σωτήρες ἐλέγοντο τοῖς πλέουσι. V.

Pag. 259. l. 1. δάπιδες] τάπητες. παρὰ τὸ ἐν δαπιδῷ στρώννυσθαι. V.

Pag. 260. l. 2. ἐπεισπесὼν] Γρ.^α ἐπεισπέσας. G.

g) διμοιρίτης] „διμοιρίτες male edita.“

h) τούτῳ] „τοῦτο V.“

i) ὁ λοχαγός] „Ὡς ὁ λογ— edita. Sed ὡς dnce V. deleuit Solanus.“

k) ἡμιλοχίαν] „Ita scripsit Solanus. ἡμιλοχίαν edita.“

l) ταυτό] Ἀυτό V. quod in Impressis sic mutatum est. Solan.

m) ἡμιλοχίας] Cf. omnino cum hoc scholio Suid. et Schol. ad Jov. Trag. c. 48. Tom. VI. p. 38. Lehm.

n) θρέψαι] Correxī vulgatum τρέψαι. Desumptum autem scholion e Suida. Lehm.

o) Θρίγκον] „Θρίγγον et Θρίγγος ediderat Cler. cum Cod. V. Restituit orthographiam Solanus accento diverso servato.“

p) περιθέτος] Sic esse in C. notabat Solanus, quare id recepi pro vulgato ὑπερθέτος. In V. ὑπερθίτος. Reitz.

q) ἀπαιῶσα] Ἀπαιτούσα edita. Ἀπαιῶσα C. recte. Solan.

Lege ἐπεισπάσας. Hoc addiderat Solan. continuo, adeoque dubie, num a se, an id in G. invenerit.

Pag. 261. l. 2. ὑπέκρεον] ἀντὶ τὰς χορδὰς διεψηλάφων r) ἀναβαλλομένη τὴν Ἀυδίαν ἀρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότῳ προσφορωτάτη. Cod. 2954. et Bourdelot.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 263. l. 1. ΠΕΡΕΓΡ.] Peregrini meminit in *Demonactis Vita*, et in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philopatris*. Sed ille sermo alterius, quam Luciani, esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*. L. XII. c. 11. virum gravem et constantem vocat. Immo meminit et *Ammianus Marcellinus* L. XXIX. de qua ejus morte ait, eum Olympiis quinquennali spectaculo, pyra, quam sibi substruxerat, incensa, interiisse. Vocat ter *Protea*, G.

Pag. 264. l. 4. νήσας] σωρεύσας. G.

Pag. 265. l. 1. τὸν μὲν ποιητὴν οἷσθα] Οὐχ ὅτι ποιητὴς ἦν Περειγρῖνος, διὰ τοῦτο ποιητὴν νῦν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ τραγικὸν τὸ πρᾶγμα διέλογασται μεγάλης συμφορᾶς αἷτιον ἑαυτῷ, καὶ οἷα οἱ τραγωδιοποιοὶ γράφουσι· διὰ τοῦτο καὶ διασκευῆς ἐμνημόνευσε σκηνικοῦ πράγματος, καὶ αὐτὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγωδίας εἰσαγωγέα. V.

Pag. 268. l. 3. κυβιστῶντας] κυβεύοντας. G. Lege κολυμβῶντας a).

Ead. l. 12. διέφυγε, ῥαφανίδα] Τοὺς μοιχοὺς γὰρ τοιαύτην ἀποτίειν τοῖς παλαιοῖς ἔθος ποιήν. ἐπὶ γὰρ ἑάλω, μετὰ πολλὰς b) τὰς ἄλλας c), τελευτῶντες, ῥαφανίδα τῇ πυγῇ τοῦ μοιχοῦ πάνυ ἀδρᾶν ἐνειρον. V.

Pag. 269. l. 6. θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν

r) διεψηλάφων] διαψ. 2954. tradente *Belino*, mox ἀναβάλλομαι, deinde Ἀυδίον et πότῳ idem. Correcta haec jam a *Schm.* e Cod. *Bourdel.* in *Adnot.* *Lehm.*

a) κολυμβῶντας] Sic certe *Suidas*. *Lehm.*

b) πολλὰς] Lege ποινὰς. *Gron.* Sed si ita legas, post ἄλλας repone. *Solan.* *Gronovium* secutus est *Schmiederus*. At ποινὰς ex antecedente ποινὰς facile intelligas. *Lehm.*

c) ἄλλας] Ἄλλας αἰτίας *Voss.* ad *Catull.* p. 42. ubi non intellexit τελευτῶντες. *Gron.*

νῶν] *Θαυμαστή μὲν οὖν, ὃ μισροῖ, καὶ παντὸς ἐπέκτεινα d)* θαύματος· εἰ καὶ σοὶ τυφλῷ ὄντι καὶ ἀλαζόνι τὸ κάλλος αὐτῆς ἀνεπίσκηπτον καὶ ἀθέατον. V.

Ead. l. 14. σέβουσι τὸν ἄνθρωπον] τὸν ἄληθῆ θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸν τοῦ παντός, ὃ λῆρε, ποιητήν. V.

Pag. 271. l. 8. τοὺς Ἑλληνικοὺς ἀπαρνήσονται] *Μισρὰ κεφαλῇ, οὗς πρὸ βραχέος αἰτούντες καὶ ταύρους καὶ e)* χρυσοῦς θυσιῶν καὶ ὀρμῶν ἀξίους, καὶ μὲν καὶ τὸν ἄλλον ὃν κατέχεας λῆρον περὶ τῶν Ἑλληνικῶν f) θεῶν, νῦν τοὺς τοιούτους οὐκ ἀξίους φῆς παραβάσεως. V.

Ibid. τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον] *Οἷα ληρεῖς, ὃ καταράτε, κατὰ τοῦ σωτήρος Χριστοῦ; ὅς σε g)* καὶ τούτου ἐνεπεν ἀθανάτῳ h) παραδώσει κολάσει, ὡς παραβάτην i), καὶ τὰ ἡμέτερα διασύροντα. ὃ τῆς ἀπεράντου συγχύσεως καὶ βδελυρίας πάσης γεμούσης εὐτραπείας, μισρὲ, καὶ ἀκάθαρτε, ἀλλότριε τῆς ζωῆς, καὶ μέτοχε τῆς αἰωνίου κολάσεως. V.

Pag. 272. l. 11. τῶν Παριανῶν πόλις] *Παριανός, ὡς ἴοικεν, Περειγρίνος, ἀπὸ Παρίου k)* τῆς νήσου. V.

Pag. 273. l. 18. εἶτα τῆς πόλεως ἀντιπρεσβεύσαμένης] *Καὶ πῶς, εἰ παραιοῖς Περειγρίνος, οὐκ ἀντεπεκλήθη παρὰ τῶν Παριανῶν τῆς πατροκτονίας l), ἀπαιτουμένων τῶν διὰ τὴν πατροκτονίαν, ὡς ἔφης, ἀφειμένων τούτοις ἀγρῶν; ἀλλ' εἰς πάντας συκοφαντεῖς, πάσης ἀρετῆς σκώπτα, καὶ διαβολεῦ. V.*

Pag. 274. l. 5. ἀναφλῶν] *Ἀναφλᾶν λέγεται μαλάττειν τὸ αἰδοῖον, καὶ ὑποσύρειν τὸ καλύπτον τὴν βάλανον δέρμα. i e. masturbari. G.*

Ead. l. 10. καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ] *Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖνον, οἷμας, λέγει. V.*

d) ἐπέκτεινα] *Scriptis, credo, ἐπινικῇ. Solan. Insignem hunc errorem merito notat Schäfer. ad L. Bos Ellipsis. p. 289. Lehm.*

e) χρυσοῦς θυσιῶν.] *Haec corrupta censeo. Respicit autem inprimis c. 5. De Sacrific. Solan.*

f) Ἑλληνικῶν.] *„Ἑλληνίων V.“*

g) ὅς σε.] *„Se huc inseruit Solanus, cum id ante editum legeretur post ἀθανάτῳ.“*

h) ἀθανάτῳ.] *„Ἀθανάτου — κολάσεως V.“*

i) παραβάτην] *Παραβάτην — διασύροντι V. Sed emendationem primi Editoris secutus sum. Solan.*

k) Παρίου.] *Confundit Parum, insulam et Parium oppidulum in vicinia Lampsaci situm, de quo vid. Adnott. et Strabon. Lib. XIII. p. 405 monente Belino. Lehm.*

l) τῆς πατροκτονίας.] *„τὴν πατροκτονίαν V.“*

Pag. 275. l. 4. τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ] Κυνικοὶ καὶ οὗτοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλόσοφοι ἐλέγχειν ἔργον πεποιημένοι. Ἐπικτητον μὲν οὖν Στοικὸν οἶδα, Δίωνα δὲ τὸν Προυσαέα, ᾧ καὶ ἐπώνυμον m) ὁ Χρυσόστομος, ὃς καὶ λόγους ἐκδίδωκε ἱκανοὺς n), σπουδαίους τῷ ὄντι καὶ παντοίας ὠφελείας μεστούς. V.

Pag. 277. l. 9. ἀπαξ χανόντα] Γρ.^{αι} χανέντα. G.

Pag. 282. l. 4. καὶ Σιβύλλας. G.

Pag. 286. l. 14. ὁ ἐκ Πατρῶν δᾶδα ἔχων] Τὸν Θεαγένην λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τῆς Πελοποννήσου. V.

Pag. 291. l. 4. τοῦ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένετο] Πρωτεὺς μὲν τάχα καὶ συγγνωστός, εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ ο), οὕτω τὸν βίον ἀπολιπὼν· σὲ δὲ τίς τοῦ τρόπου ἀγασταί ρ), λόγον μὲν ἐμπορευσάμενον, οὕτω η) προχείρως ἐκγεγονότα, τοῖς τ) ὕθλοις δὲ καὶ μωρολογίαις τοῦτον ἐπαθη-
κοτα; V.

IN FUGITIVOS.

Pag. 295. l. 3. ἡ Σελήνη] Bene Apollo inducitur non vidisse spectaculum hoc, quia Sol est Apollo: et hoc circiter noctem mediam (ἡ σελήνη γὰρ ἡμῖν). Nam in praecedenti sermone est (c. 36.), καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν. ἰδεῖ γὰρ κρείντην θεάσασθαι. G.

Pag. 300. l. 15. τὸν ὀπισθόδομον] Ὀπισθόδομος μέρος τῆς ἀκροπόλεως α) τῶν Ἀθηναίων, ἐνθα ἦν τὸ ταμῖον ὀπισθεν τοῦ τῆς Ἀθηνᾶς ναοῦ, ἐν ᾧ ἀπετίθεντο τὰ χρήματα. V.

Pag. 301. l. 12. ἐπὶ τὰ ἐκ τῶν ἀπάντων] Τοὺς ἐπὶ λεγομένους σοφοὺς· Πιττακὸν, Βίαντα, Θάλητα, Περίανδρον, Κλεόβουλον, Χίλωνα, Σόλωνα. V. In altero Vossiano majore idem Scholion sic: Οἱ ἐπὶ οὗτοι, Πιττακός, Βίας, Θαλῆς, Περίανδρος, Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλων.

m) ἐπώνυμος] Hoc recepi ex V. cum Solano; nam ἐπώνυμος male Edit. Cler. est enim ᾧ καὶ ἐπώνυμον, cui etiam cognomentum erat. Reitz.

n) ἱκανοὺς] Et hoc recepi ex V. pro edito ἱκανῶς. Reitz.

o) εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ] Quid hoc sit ignoro. Solan.

p) ἀγασταί] „μγασταί Edita. Mutavit Solanus.“

q) οὕτω] Sic dedit Idem; nam οὕτον Edita prave. Οὐ τὸν V. Recepi οὕτω, quia sic esse in C. notat Solanus. Reitz.

r) τοῖς] „τινὲ V.“

α) μέρος τῆς ἀκροπόλεως] Non vidit Scholiastes de Opisthodomio Olympico hic agi. Quam supine! Solan.

Ead. 1. 13. καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου] Ἐκ Σάμου, Πυθαγόραν τὸν Μνησάρχου. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτον. ἐξ Ἀβδήρων Δημόκριτον. ἄμφω δὲ φυσικῶ φιλοσόφῳ ἦσθη. V. In *Voss.* altero sic: Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἐξ Ἐφέσου Ἡράκλειτος. ἐξ Ἀβδήρων b). (καὶ ἄλλον) Ἡράκλειτον. (ἄλλον) Δημόκριτον.

Ibid. ἐκ Σάμου] Πυθαγόρας. V. alter.

Ead. 1. 13. Ἀβδηρόθεν] ἐξ Ἀβδήρων. G.

Pag. 502. 1. 3. ἀμυδρόν] ἀφανές, σκοτεινόν. V.

Ead. 1. 6. ἀπρόσμαχος] ἀκαταγώνιστος. V.

Pag. 303. 1. 16. πρόσφορα c)] πρόσφορα, χρήσιμα, οἰκῆα, ἀρμόδια, ἐπιτήδεια. V.

Pag. 304. 1. 1. γλίσχρα] ταπεινά. V.

Pag. 307. 1. 13. ἐκείνον νεανίσκον] τὸν Πάριδα. G.

Pag. 308. 1. 6. τὸν Γναθωνίδην] Κολάκων οἱ περιφανέστατοι οὔτοι. V.

Ead. 1. 5. ἱταμόν] ἀναίσχυντον. V.

Pag. 309. 1. 5. ἐς χρηματισμόν] ἐς τὴν τῶν χρημάτων συλλογὴν. χρηματίζεσθαι, χρήματα συλλέγειν. V.

Pag. 310. 1. 5. μετελευστέον d)] G. Κολαστέον. Τημερηιόν. V.

Ead. 1. 10. αὐτοκράτορα] βασιλέα. V.

Pag. 314. 1. 5. μέτιμεν] ζητοῦμεν. V.

Pag. 320. 1. 13. λεοντήν] Τριβώνιον λέγει. V.

b) ἐξ Ἀβδήρων] Hic omissum Δημόκριτος. J. Cler. quod in C. reperitur. Sed non vidit Editor deesse hic Ἀβδηρόθεν, cujus Scholium est ἐξ Ἀβδήρων. *Solan.*

c) πρόσφορα] „Πρόφορα his Edita, emendavit Solanus, non addens anne idem error in V.“

d) μετελευστέον] „Ita ex G. restituit Solanus, cum in V. esset Κολαστέον] quasi sic foret in Luciano.“

A D N O T A T I O N E S.

IN ADVERSUS INDOCTUM.

Pag. 2. l. 5. Τους σέας) Εἰ μὴ τῷ διαβεβῶσθαι καὶ κατακεκόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις; Benedictus: Nisi inde conjicias, quod arrosi sint ac mutili, tineasque his dijudicandis in consilium adhibeas? Miror, hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui σέες non sunt tineae, sed σῆτες. Nam quod nonnulli ajunt, σεύς quoque inveniri, saltem in casibus obliquis, falluntur, et videntur hoc loco corrupto esse decepti. Glossae veteres: Σῆς, ἢ σῆψις, haec tineae, robigo. In Addendis adjecerat GRAEV. Occurrit σέων gen. plur. apud Aristoph. in Lysistr. v. 731. ubi σῆτῶν per veram stare non potest. KUSTER. Parvula vox, parvuli animalis nomen, offendit hic magnum Graevium: et ostenderat se eam ignorare etiam Bisetus ad Aristoph. Lysistr. 731. ubi sunt ἔρια ὑπὸ τῶν σέων κατακοπτόμενα, quo ipso verbo etiam Lucianus hic utitur. Reduxit utrumque in viam Kusterus ad l. c. Bisetus hic post Schol. Hesiodi Eoγ. 420. collegit vermiculos varii generis, monosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes et destructores. Nempe lanas et vestes perdit σῆς, δῆξ ligna, cornua ἔψ, vineas ἔξ, τρώξ legumina, ficus ψήν. Omissa θρύψ lignis infesta, σῆψ carniū vivarum pernicies, haec credo, quod non insectum, sed major serpens. GESN. Philem. Grammat. p. 116. Ed. Osann. Σέας· σημαίνει τοὺς σκώληκας, οὗ ἡ ὀνομαστικὴ οὐχ εὐρήται ἐν χρήσει, ἀλλ' αἱ πλαγίαι. παρὰ Ἀριστοφάνει· ὑπὸ σέων κατακαμπτόμενος. ὠφελε δὲ περισπᾶσθαι, ὡς χῆνες, χηνῶν. ἀλλὰ σεσημείωται καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἐννεία. ἀπὸ ἀχρήστου ὀνομαστικῆς τῆς σεύς ὅμως τὸ σέας φαίνεται, καὶ τὸ σέες. Λουκιανός· συμβούλους τοὺς σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνεις. In hunc modum etiam Phau. et Thom. Cacterum Osannus illic dicit frustra ab Editoribus desiderari παραλαμβάνους. Scilicet metabasis haec est modorum, cujus generis alia exempla apud nostrum obvia notavimus

ad Hermot. c. 30. et Harmonid. c. 2. Quibus adde Tox. c. 37. Philops. c. 3. et infra c. 7. LEHM.

ibid. Παραλαμβάνεις) Παραλαμβάνοις. GUYET. Adsciscerem, si vel una Ed. praeiret. REITZ.

ead. l. 8. Καλλίνος) Nobiles illius aetatis librarii; certe ut vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus apud *Diog. Laërt.* in Theophrast. p. 126. E. et Lycone p. 131. B. SOLAN.

ibid. Ἀττικός) Conf. infr. c. 24. Supra Scyth. c. 7. SOLAN. Pag. 3. l. 4. Κλών) Vide *Hesiodum Theog.* 30. SOLAN.

ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκεῖνος) *Hesiodus Theog.* v. 29. seq. ad quem locum cum in Rhetorum magistro, non procul ab initio, respicit, tum infra in Disput. cum Hesiodo princ. GESN.

ead. l. 7. Οὐδὲ διατριβὰς τοιαύτας) Τὰς αὐτάς. Sic paullo ante καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέναι. MARCIL. His quid velit *Marcilius*, et quem in finem contulerit utrumque locum, mihi quidem non liquet: Hoc quidem liquet, corrigendum esse nihil. LEHM.

ibid. Ἡμῖν ἐν παισὶν) Forsan ἡ μὲν. *Hesych.* ἡ μὲν, ὅτως δὴ. Ita legisse interpretes videtur. GUYET. Τὸ ἡμῖν hic locum habere non videtur. An legendum ἡ μὲν, id est, *revera, omnino. Hesychius ἡ μὲν, ὅτως.* MENAG. Tuetur vulgatum *Jensius* in Lectt. *Lucian.* p. 62. contra *Menagium*, (cui semper concinit *Guyetus*) qui ἡ μὲν hic corrigit: exempla similia ex *Nostri* *Necyoin.* *Contempl.* et *Sacrif. Jens.* adfert, aliosque pronominum pleonasmos producit, de quibus cum abunde viderimus alibi, et res sit notissima, hic nihil repetemus. Et video pleraque *Jensii* jam inserta T. I. hujus Ed. pag. 432. REITZ. Neo *Schmiedero* opus esse videtur emendatione. LEHM.

ibid. Σοὶ καὶ μεμνησθαι) Σοὶ δὲ καὶ μεμνησθαι. MARCIL. *Majore* cum vi omittitur particula. LEHM.

ead. l. 11. Πρὸς τῆς Ἀθανηίδος) Jurat numen ei, quem hic lacerat, familiare, Venerem, et simul summa illius, quae deinde objecturus est, scelera complectitur, ut cum in *Pseudologista* c. 11. per πάνδημον, et γενεὺλλίδα, et κυβήβην, inimicum obtestatur. Nimirum vix dubito, quin *Libanitis*, quod nondum alias inveni nomen, a loco sui cultus dicta sit *Venus illa, Aphacitidis* appellatione decantata ante, quam illius templum, in Libano monte positum, everteret *Constantinus M.* Locus classicus est *Eusebii* de *Vita Constant.* 3, 53. de quo ponamus quaedam, unde et *Libanitis* nomen intelligatur, et quantum in hac jurandi formula amaritudinis insit. Erat ergo ἄλσος καὶ τέμενος — αἰσχροῦ δαίμονι Ἀφροδίτης,

ἐν ἀκρωγείᾳ μέρει τοῦ Λιβάνου ἐν ἀράκοις ἰδρυμένον. Σχολή τις ἦν αὕτη κακοεργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε ῥασταίῃ (sic Ro. Steph. Sed malim πολλή τε ῥασταίῃ, ut referatur ad σχολή) διεφθορόσι τὸ σῶμα. Γύνιδες γοῦν τινες ἄνδρες οὐκ ἄνδρες, τὸ σεμνὸν τῆς φύσεως ἀπαρνησάμενοι, θηλείᾳ νόσῳ τὴν δαίμονα ἱλεούντο. Γυναικῶν δ' αὐτὰν παρανομοὶ ὀμιλῶντες, κλεψίγαμοι τε ὀμιλῶντες, ἄρρητοί τε καὶ ἐπὶ ῥήτοισι πράξεις, ὡς ἐν ἀνόμῳ καὶ ἀποστάτῃ χωρῶν κατὰ τόνδε τὸν νεῶν ἐπεχειροῦντο. ἐφορός τε οὐδεὶς ἦν τῶν πραττομένων, τῷ μηδένα σεμνῶν ἀνδρῶν αὐτόθι τολμᾶν παρίεναι. Reliqua de hoc templo Bochartus Chanan. II, 14. Videtur idem esse, de quo in libello de Dea Syr. GESN.

ibid. Λιβανίδος) An Veneris? GUYET. Quidni? REITZ: *ead.* l. 14. Μυρρίνη) An μυρική; GUYET. Non male, ut ludibrii caussa major sit oppositio inter laurum et vilem myricam atque malvam, quam quae jam est inter laurum et myrtum. REITZ. Dicendi formam, qua ἀντὶ τῆς δάφνης contractum ex pleniori ratione ἀντὶ τοῦ δάφνης λαβεῖν, notavit exemplisque maximam partem congruis illustravit Fritzscheus Quaestat. p. 108. LEHM.

ibid. Μαλάχης φύλλοις) Nempe ferulacei generis est malva, de qua Plin. XIX, 4. s. 22. in Arabia septimo mense arborescere baculorumque usum praeberet extemplo, ex Theophr. hist. pl. I, 5. Itaque adhibet ad eam rem Noster etiam Fugit. extr. GESN.

ead. l. 15. Ἀπήλλαξαν) Forsan ἀπήλασαν. GUYET.

Pag. 4. l. 1. Ὀλμειὼν) De his fontibus Hesiod. Θ. 6. SOLAN. Cum nullam fontis hujus et rivi mentionem fecerit Cellarius, juvat annotare, eum ab Hesiodo Theogon. v. 5: et 6. jungi cum Hippocrene et Permessso. Etymon ex oriente arcessit laudatus modo Bochartus Chanan. I, 16. Strabo lib. IX. p. 281. pr. ὁ Περγησσὸς καὶ ὁ Ὀλμειὸς ἐκ τοῦ Ἐλεκῶτος συμβάλλοντες ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπέπτουσι λίμνην τὴν Κωπαΐδα τοῦ Ἀλιάρτου πλησίον. GESN.

ead. l. 3. Καίτοι, οὐδέ, εἰ καὶ πάνν etc.) Vulg. καίτοι οὐδέ εἰ πάνν etc. Sed praeferenda nobis videbatur cum Beilino lectio Ms. Reg. 2954. quam expressimus. Simul interpolationem in melius direximus, monente eodem viro doctissimo.

ead. l. 5. Ἐν χρόνῳ πρὸς) A coitu metaphora. GUYET. Supra Zeux. c. 6 f. etc. SOLAN.

ead. l. 6. Ἡ τῷ δεῖνι ξυνεφοίτας) Ἡ σὺ τῷ δεῖνι ξ. MARCIL.

ead. l. 9. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχε ξυλλαβῶν ἐκεῖνα τὰ τοῦ

Δημοσθένους, ὅσα τῇ χεὶρὶ τῇ αὐτοῦ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε) Ver-
tant: si hoc es animo, age conquire, quaecunque Demosthe-
nes orator propria manu scripsit. Num κατὰ δὴ ταῦτα est
Graecis, si hoc es animo? Videtur scribendum, καὶ δὴ ταῦ-
τα ἔχει, habe sane ista, conquisitis, quaecunque Demosthenes
propria manu scripsit. Haec in Addendis supplevit GRAEV.

ead. l. 11. Αὐτὰ ὀκτάκις) Thucydidis historia a Demo-
sthene octies descripta. GUYET.

ead. l. 13. Σύλλας) Vid. supra Zeux. c. 3. et quae ibi
de statu a Sulla Romam missis annotata sunt. Plutarchus
de libris, de quibus et hic Noster; sed Plutarchus rem tan-
tam non satis docere videtur in Imperatoris huius vita: cum
enim narrasset, Apelliconis Teii bibliothecam ab eo Athenis
sepositam, missis aliis, ait tantum, Aristotelis et Theophrasti
opera in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Ro-
mam ab eo translata et a Tyrannione grammatico compilata,
ex iisque codicibus a Tyrannione comparatis deinde Rho-
dium Andronicum catalogos, qui Plutarchi aetate circumfere-
bantur, concinnasse, p. 856. A. SOLAN. Narrat Plutarchus
in Sulla pag. 856. II. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bi-
bliothecam Romam deportavit: in quibus Aristotelis praeser-
tim atque Theophrasti scripta, V. Fabric. Biblioth. Gr. III.
6. pag. 175. seq. GESN.

Pag. 5. l. 3. Πίθηκος γὰρ ὁ πίθηκος) Proverb. BOURD.
Admonet hoc adagium fortunae ornamenta non mutare ho-
minis ingenium, et natum videtur a similibus Cleopatrae,
Aegypti reginae, saltationem humanam imitantibus, quarum
apologum Lucianus refert de Mercede conductis. COSN. Vid.
Pro Merc. Cond. c. 5. et eandem historiolum habes Pisc.
c. 36. LEHM.

ead. l. 18. Διὰ χειρὸς) Conf. supra, si tanti est, Nigr.
§. 2. ibique Hemsterh. ex Alciph. διὰ χειρὸς adferentem.
Adderem Nostrum infra Pseudol. cap. 24. f. αὖς διὰ χειρὸς
ἔχεις, nisi rem notam scirem. Long. Past. l. p. 19. διὰ χει-
ρῶν ἐπιτίθεσθαι τῇ Χλόῃ. Ael. V. H. VII, 1. διὰ χειρὸς καὶ
γνώμης ἔχουσα πάντα. REITZ.

Pag. 6. l. 6. Ἰσηνίου) Dives is Thebanus, musices cul-
tor. Vid. Plat. Πολ. A. 5. Ed. Ald. et Plutarchus passim.
Fuit et ejusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595, 2. 859. f.
925. f. 1123. f. Diog. Laërt. pag. 195. f. sed is ab hoc di-
versus. Vid. Xen. pag. 294, 13. et 326. et seqq. Citharam
non tibiam vocat alicubi vir doctissimus. (Spanhem. pag. 4.)
Conf. supra Harmon. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀλύμπου) Vid. Plut. de Mus. 2075... Marsyae

hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere omnium auctor, in quam primus musicam *Canonicam* invenit. De hujusce Olympi calamo seu tibia vid. *Eur. Iph. A.* pag. 267. B. Utriusque meminit *Basilius* de Leg. Graec. lib. (Grot. Ed. 99. *Philostr.* 574. *Μαρσύας ἦρα Ὀλύμπου, καὶ Ὀλύμπος τοῦ αὐλεῖν.* SOLAN.

ead. l. 15. *Κατὰ ταῦτα*) Nihil mutare *Fl.* adscripsit *Solan.* An τ' αὐτὰ maluit? Conf. mox ad c. 6. ubi id potius requirerem, quam hic. *REITZ.* Ut illic, ita et hic, mutanda erat vulgata. Cf. *Charon.* c. 3. *κατὰ ταῦτα δὴ καὶ σὺ* etc. Verum h. l. tamen etiam subito mentem meam dubitatio, an δὴ recte habeat, quum δὲ requiri videatur. Quo opus est δὴ in exemplorum applicatione, id postea demum sequitur, *πειθὸν δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπ.* ibique quidem suo loco. Aliquantulum certe offensionis per illud ellici sentio in sententiarum cursu, *LEHM.*

Pag. 7. l. 3. *ἵππον — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Καπποφόρον*) Per equum Centauridem intelligit, credo, Thessalum: nam et equi Thessali olim in pretio, et Centauri Pelium, Thessaliae montem, et loca vicina habitabant. Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota K. Talis *Aristophanis Κοππατίας* in Nebulis, ad quem locum vide Scholiasten. *PALM.*

ibid. *Κοππαφόρον*) Omnes, quos vidi, libri *Καπποφόρον*, nisi quod *Fl. Par.* forte *κοππόφορον*. Ego cur mutaverim, audi: quia apud *Aristophanem* et *Philostratum*, p. 334. etiam de equo, cui *Κοππατίας* nomen est, legimus ipso fere Nubium initio; ubi Scholiastes, quamquam depravatissimus, inde dictos docet, quia signum *Coppa* gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius numerus signabatur. Ea autem figura erat P inversum in hunc modum [q]: rem totam egregie enucleavit doctissimus *Scaliger* in ea, quam de *litteris Jonicis* operi suo ad *Eusebii Chron.* inseruit *dissertatione*, poster. Ed. p. 110. quam omnino consule. Quam in rem ut et ego aliquid de meo amplius conferam, accipe simul figurae illius descriptionem, si ulla, liquidissimam a *Quintiliano* exhibitam, et eadem opera in ejus textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I. cap. 4. *Inst. de litteris redundantibus* agens, sic scribit: *Et K quae et ipsa quorundam nominum nota est, et Q, cui similis effectus speciesque, nisi quod paulum a nostris obliquatur, Κάππα apud Graecos, nunc tantum in numero manet.* Hic si *COPPA* legas pro *ΚΑΠΠΑ*, quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praeferunt, tam impressi, quam Mss. habebis et mentem *Quintiliani*, et id, quod volumus, hujus signi imaginem spe-

ciemque, quam limpidissime potuit descriptam, cum doceat, *Coppa* Graecorum Romano Q simile, nisi quod a suis obliquetur, id est, pro recta linea, qua Graeci efformabant [q], Romanos curva uti [Q]; unde liquido conficitur, idem ab eo signum describi, quod Scholiastes *Aristophanis* optime etiam per P inversum designavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec observes velim: figuram litterae Latinae Q antiquis illis temporibus a dextro latere caudam gestasse, quam nos fere scribentes a sinistro ducere incipimus. Deinde male et jam a prisco more longe diverso, istud ἐπίσημον in Graecis nostris libris pingi; cum vera forma ea sit, quam *Scaliger* primus restituendam docuit, nempe inversum Rho (P), seu circulus, a cuius latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, minuscule nostro q prorsus simile, in nummis tamen varia est hujus Episemi, litterae etiam aliquando forma. Adi *Spanhem.* de usu et praest. numism. apud quem tres hae occurrunt ♀. Q. γ. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92. 95.) deinde pro numero XC. (pag. 92. et 97.) Hactenus de *Coppa*. Equorum autem femori inurebatur; vid. *Anacr.* Ed. *Steph.* pag. 73.

Ἐν ἱαχλοῖς μὲν ἵπποι
Πυρὸς χάραγμ' ἔχουσι.

V. Piscat. c. 47. πύθηκοφοροῦς. SOLAN.

Ead. l. 10. Τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανεῖφ;] Proverbium de iis, quae aliena inter se sunt et disconvenientia. In balneis enim notio est vel elegantiae, vel luxuriae, quae minime cadit in canes cynicos. Sonabat etiam, κύων ἐν βαλανεῖφ, ut *Parasit.* c. 51. extr. Poterat h. l. κοινὸν etiam omitti, ut vere factum in Cod. Gori. Vid. *L. Bos* Ellipsis, p. 226. sq. *Schäpf.* et *Schleusner.* Lex. N. T. Ed. IV. Tom. II. pag. 1138. Sed quum in hac formula etiam addita illa vox reperitur, ut *Icarom.* c. 14. τί οὖν πτέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστι; c. a. et e verbis κοινὸν κυνὶ inter dictandum similiter pronuntiatis facile alterutrum a librario minus attento negligi potuerit: non esse putabam, cur expungerem. LEHM.

Pag. 7. l. 11. Καὶ ἐγένετό τις πρὸ πολλοῦ) Καὶ τοι ἐγένετό τις πρὸ π. MARCIL. Tollendum censeo illud καὶ, odiose hic, ut puto, initio sententiae affixum. V. *Plut.* 1216. C. et 1239. C. SOLAN. Nec odiose, nec, quod *Solanum* voluisse suspicor, otiose praefixum h. l. καὶ. Nova enim hinc incipit exemplorum series; qua vice certe καίτοι fungi non potuit. LEHM.

Pag. 8. l. 3. Νεομῆτους) Non ausim damnare nomen, quod libri tuentur et analogia, cum praesertim τέμνειν esse

proprium hac in re verbum *στυγρόμοι* doceant. Venit tamen in mentem, an non posuerit *Lucianus* verbum paullo generalius, *νεοκμήτους*. Certe Latine non ausus sum dicere crepidas recens scissas, cum a suendo potius sutores dicti sint, quam a scindendo. GERN. Argutatur bonus *Gesnerus*, in versionis suae, credo, gratiam. LEHM.

ead. l. 6. *Ὅν ταῦτα*) Et ita habere *Fl.* adlevit *Solan.* Quare? quia forsitan ταῦτα quaesivit, quod non improbarem, si alicubi invenirem, sed est ταῦτα etiam in cett. Conf. modo c. 5. ubi eadem suspicio. REITZ. Non expectabo ego codicum auctoritatem, quia res ipsa flagitat levissimam vocis mutationem. LEHM.

ead. l. 7. *Συλὴν*) Proverbium est, de quo *Erasm.* adagio *ficulnus*. COEN. Confer supra *Alex.* cap. 47. Infra *Peregr.* cap. 24. REITZ.

ead. l. 8. *Χρυσοῦς ἐμβάτας*) Misere aberratum est supra in *Jov. Trag.* c. 41. tam in textu *Luciani*, ubi τοὺς ἐμβάδας ex *Par.* editum, cum *J. B.* 1. *Hag. Salm.* ut jam video, recte ἐμβάτας habent; quam in nota ad *Schol.* ubi et al male exaratum pro οἱ ἐμβάται. In differentia τοῦ ἐμβάδες et ἐμβάται, misere quoque sibi contradicunt *Lexicogr.* et *Grammatici*, sed genus tamen est certum; nam ἡ ἐμβάς dicendum, ὁ ἐμβάτης. *Ammonius* p. 49. Ἐμβάδες, αἰτ, κωμικὰ ὑπόδηματα, ἐμβάτα (immo ἐμβάται) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait *Mag. Budaeus* contra ἐμβάς calceamentum tragic. ἐμβάται comica. *Stephanus*, idem ἐμβάδες, quod ἐμβάται, ait, ex *Luciani Gall.* (c. 26. f.) *Pollux* vero a se ipso dissentit, L. IV. c. 18. seg. 115. scribens: Κόθορνοι μὲν τὰ τραγικά καὶ ἐμβάδες. Ἐμβάται δὲ τὰ κωμικά. Et VII. s. 91. Ἐμβάται δὲ, ὄνομα τοῖς κωμικοῖς ὑπόδημασιν. Sed ibid. s. 85. Ἐμβάδες, εὐτελὲς μὲν ὑπόδημα — κοθόρνοις ταπεινοῖς ἔοικε. *Hemsterh.* rem non expedivit ad *Necyom.* c. 16. f. ubi καταβάς ἀπὸ τῶν ἐμβάτων habemus, dum ad *Spanh.* nos ablegat. Nam is ad *Aristoph.* *Plut.* 759. eundem *Luciani* ex *Necyom.* locum adlegat, ac si ἐμβάδες legeretur, aequè ac in *Gall.* c. 26. f. dum tamen, ut modo vidimus, ipso volente *Hemsterh.* ἐμβάτων ibi editum, inque eo *Edd. vett.* illic consentire video, veluti in ἐμβάδων consentiunt in altero loco, ubi tamen diserte de tragicis agit. At quia infra *Epist. Sat.* §. 19. τραγικοὶ ἐμβάτας aequè ac in *Necyom.* l. d. item *Jov. Trag.* sic quoque ex consensu *Edd. optimar.* legendum est; potius et in *Gall.* c. 26. f. forsitan ἐμβάτων jam corrigendum, etsi ibi *Edd. ἐμβάδων* praeferunt. Tumque non male *Solanus* conjecerit, hoc loco pro χρυσοῦς ἐμβάτας, legendum χρυσαῖς ἐμβάδας, quod

calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra Bacch. §. 2. χρυσὴ ἑμβάδι. Rhet. Praec. c. 15. ἑμβὰς Σικανία. *Aristoph.* Plut. 759. ἑμβὰς γερόντων· ubi *Spanhem.* eo usque recte consulitur, quo exempla alia tria ex *Aristoph.* adfert, ubi ἑμβὰς de solea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non sinit haec fusius exponere; alioqui pluribus traderem, ἣ ἑμβὰς generalius esse, ὃ ἑμβάτης tragicis cothurnis magis proprium, et *Ammonium* adeo melius sensisse, quam *Pollucem*. REITZ. Si χρυσοῦς ἑμβάτας ferri non potuit, necessario etiam οἷς fuit mutandum. At nihil opus est. Nam cum iis, quae in divite modo taxabantur, καλλίστοις ὑποδήμασιν, optime conveniunt cothurni aurei, χρυσοῖ ἑμβάτας, ad magnificentiae scilicet, non tantum elegantiae, affectationem ridiculam significandam. Ἑμβάτας autem cothurnos proprie tragicos dici, praeter loca, a *Reitzio* collecta, probatur etiam certissimis illis Quom. Hist. Conscr. c. 22. et De Salt. c. 27. quae maxime h. l. conserri merentur. Ἰβηκ.

ead. l. 11. Βῆτα — (ραψοιδ.) Hinc usu receptam jam tum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis *Homeri* carminibus utimur. SOLAN. Si certa est scriptura, patet hinc, non solum libros *Homericos* jam tempore *Luciani* sic divisos, sed literas illas adpositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. *Eustath.* ad Il. A. Nota 1. διὸ καὶ τὰ εἰκοσι τέσσαρα τμήματα τῆς Ὀμηρικῆς ποιήσεως — οὐ μόνον ἄλλα καὶ βῆτα καὶ γάρμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἐξῆς, ἀλλὰ καὶ γράμματα κυλοῦνται· atque apud alios Schol. non semel Ἰλ. ἄλφα, βῆτα etc. plene legitur. Non tamen ab ipso *Homero* profectam divisionem, satis norunt eruditi. A Grammaticis *Homero* posterioribus ortam monet *Duker.* in Latin. Vet. Jurisc. p. 203. Vulgo *Aristarcho* tribuitur; vid. quos ille adlegat *Casaub.* et *Fabric.* REITZ.

ead. l. 13. Δημηγορῶν παγγέλ.) *Hom.* Il. B, 212. SOLAN.

Pag. 9. l. 1. ὑπερηθήσεται) *Hom.* Il. Φ, 268. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐκτορα, — Ἀνκ. — Ἀστερ.) *Hom.* Iliad. Φ, 34. et seqq. it. 179. SOLAN.

ead. l. 5. Γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι) Supra Deor. Dial. XXII. §. 2. f. καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν. Ac Dial. Mort. XV. f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. *Dion. Hal.* VII. pag. m. 473. μὴ καὶ γέλωτα ὀφλῃ. *Aristophan.* Nub. 1031. καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλήσης. REITZ.

ead. l. 13. Πορφυρᾶν — διφθέραν etc.) Supra Quom. Hist. Conscr. c. 19. SOLAN.

Pag. 10. l. 5. Πυθοῖ) Πυθοῖ et Πειραιοῖ non esse adverbis, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoleto-

rum nominum *Πυθῶ* et *Περαιῶ*, quae in tertio et sexto casu habent *οἱ*, contracte *οῖ*, ut *Ἀηδοῖ*, *αἰδοῖ*, atque in illis intelligi *ἐν*, contendit *L. Bos* de Ellips. p. 282. et seq. ubi plura ex aliis exemplis, et hoc *Luciani* quoque adfert. Adscripserat *Hemsterh.* adnotaveratque simul, quod versum erat in *Pythiis*, reddendum, *Delphis*. REITZ. Debetur haec versionis veteris emendatio ipsi illi *L. Bosio*, quem modo laudaverat *Reitzius* et ipsi quoque loco illi, de quo agit, Ellipsa. Gr. pag. 699. Ed. Schäf. LEHM.

ibid. *Εὐάγγελος*) Similem Histor. vid. apud *Cic.* ad *Heren.* IV, 47. SOLAN.

Pag. 11. l. 2. *Σφραγῖσι*) Conf. fin. c. seq. Et *Tragop.* v. 79. Et *Ovid. Met.* XI, 167. SOLAN.

ead. l. 7. *Εἰσέρχεται — ὅλος*) Nihil referre, ὅλος ne, an ὅλως recipias, vid. supra *Tom.* VII. *Herc.* cap. 1. ὅλως *Ἡρακλῆς*. REITZ. Καὶ ὅλως *Herculis* c. 1. loco est: et omnino, ut brevi summa singula comprehendam, überhaupt, kurs. Vid. ad *Vit. Auct.* c. 12. *Tom.* III. p. 517. sq. H. l. ὅλος, totus homo, περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, elegantius haud dubie dictum, quamquam sententia omnino parum mutata, quam ὅλως περιλαμπ. omnino, omnibus ex partibus. LEHM.

Pag. 12. l. 11. *Κατὰ τὸν νόμον τῆς τέχνης*) Vide haec copiose illustrantem *Gataker.* in *Cinno* pag. 246. Ed. minor. P. 303. Ed. major. REITZ.

ead. l. 13. *Σφραγίσιν*) I. e. gemmis. GUYET.

ead. l. 16. *Ὠνήσο*) Ὠνήσω legisse videtur interpr. GUYET. Reddidit scilicet interpres *Anastasius*: Veruntamen hoc commodi tuus tibi ornatus peperit. Legit itaque ὦνήσο, ut *Prom.* c. 20. *Tom.* I. p. 139. quod descendit ab Imperfecto, vel potius Plusquamperfecto, ὦνημην, ὦνήσο, ὦνητο. Vid. *Phryn.* p. 12. Ed. *Lob.* Forma ὦνήσω, quam *Guyetus* h. l. subjicit, *Scholias* refert, et *Lobeckius* ad *Phrynichi* praeceptum laudatum, id quod mireris, pro certa et legitima hujus loci lectione indicat, ad ὦνήσάμην foret referendum, qui aoristus est verbi ὠνήσθαι, neque plane huc pertinet. *Gesnerus* vertit, ac si legeretur ὠνήσο, quam rationem prope abest ut unice veram esse censeam. At externa desunt testimonia. LEHM.

Pag. 13. l. 2. *Περὶ πόδα*) *Hesych.* οὕτως ἐκάλουν τὸ ἀρμόζον, μεταφέροντες ἀπὸ τῶν συμμετρῶν τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων ἢ ἀκριβῶς. GESN.

ead. l. 6. *Θρηῖται*) *Thraciae*, quas depingit *Ovid.* 2. *Metam.* COGN.

ead. l. 8. *Εἰς τὸν Ἐβρον ἐμπεισοῦσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον*) Exhibuit quoque interpres in nigrum pontum;

nec intercedo, quo minus ab poeta aliquo sic scriptum credatur. Sed *Lucianum* nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, et intellexisse Melan sinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide *Geographos*. GRON.

ibid. Μέλανα πόντον) Mare nigrum *Luciano* notum. Sed de Propontide hic intelligendum videtur. GUYET. Quando ita appellari mare hoc coeperit, alii doceant. SOLAN. Recte *Gronovius*, quem imprudenter *Wielandius* cum *Guyeto* confudit, intelligit sinum Melan dictum, *Herodot.* VII, 58. in quo Hebri fuerunt ostia. Verum sic vulgatum πόντον necessario in κόλπον erat mutandum, sicut vere legitur in Gori. LEHM.

ead. l. 15. Νέανθον) De hoc *Politianus* in *Nutritia*. SOLAN.

Pag. 14. l. 11. Κληρονομήσαντα τῆς etc.) Attice cum genitivo ait *Schol.* bene. Ita et supra Quom. Hist. cap. 20. Verum et cum accusandi casu *Alciph.* l. Ep. 39. p. 192. f. ἔναγχος γὰρ πλούσιον κεκληρονόμηκε πατέρα τὸ μετράκιον. REITZ. Jungitur hoc verbum vel cum Genitivo personae, Jemanden beerben, *Char. c. 16. Diall. Mortt. IX, 4.* vel cum Genitivo rei, ut h. l. cf. *Diall. Mortt. XI, 3. ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ.* vel cum Genitivo personae et Accusativo rei, ut *ibid. κληρονομεῖν ἐμοῦ τὰ κτήματα.* Plura exempla praebit Index. LEHM.

Pag. 15. l. 2. Τῶν ἄλλων βαρβλίων) Hinc videtur colligi posse, lyram et barbiton idem fuisse. LONGOL.

ead. l. 5. Τρισχίλων δραχμῶν) A solo *Luciano* hoc memoratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de lucerna fictili venerandi senis sermo incidit, operae pretium est ex ipso *Epicteto* apud *Arrianum* pag. m. 72. B. cur fictili ea usus sit, audire. Ego, inquit, nuper cum apud Lares ferream haberem lucernam, audito strepitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde reputans, furtique caussam satis obviam; cras, inquam, fictilem invenies. At, o bone, quam tu tam vilem comparabas, ut qui furaretur neminem inventum iri putares, inventus est eo usque satius, ut ter mille drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone, Speusippi philosophi ab Aristotele, immenso pretio emtos narrat *A. Gellius* III, 17. Sed horum alia prorsus ratio est. SOLAN.

ead. l. 6. Τῶν νυκτῶν) Subaudi τὸ διὰ. GUYET.

ead. l. 9. Τῷ θαυμαστῷ ἐνέλω γέροντι) Serio *Epictetum* laudat; neque enim semper ridet *Lucianus*, neque omnia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclementius tractarit, suspiciebat tamen. Senem fuisse docent et alii scriptores, et ipse apud

Arrianum p. 66. *A. Aul. Cell.* II, 18. *De Epicteto autem philosopho nobili — recentior est memoria, quam ut scribi quasi obliteratum debuerit.* Ad M. Anrelii usque tempora vitam produxisset, auctor est *Suidas*. SOLAN.

ibid. *Χθής*) Paulo post Peregrini mortem itaque *ἡαε* scripta sunt. Vid. *De Morte Peregr.* c. 36. SOLAN.

ibid. *Πρωτέως*) I. e. Peregrini. GUYET.

ead. l. 12. *Τεγεάται τοῦ Καλυδωνίου*) Memorat inter ἀναθήματα ejus verbi (verbis erat in Ed. Reitz. Sed mutarunt Bipp.) etiam *Pausan.* *Arcad.* pag. 275, 38. *Wech.* "Ἐστὶ μὲν, inquit, τὸ δέρμα ὑὸς τοῦ Καλυδωνίου· διεσήμετο δὲ ὑπὸ τοῦ χρόνου καὶ εἰς ἅπαν ἤν τριχῶν ἤδη ψιλόν." GESN.

ead. l. 13. *Τὰ ὅσα τοῦ Γηρύονος*) An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? *Pausanias* enim in *Atticis* p. 34, 20. in *Lydiae* urbe non magna, *Τημένου θυραῖς*, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὅσα τὰ σχῆμα περιέχοντα εἰς πίστιν ὥς ἔστιν ἀνθρώπων· ἐπεὶ διὰ μέγεθος οὐκ ἔστιν ὅπως ἂν ἔδοξεν. (conformatio suasit humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suasisset). *Αὐτίκα δὲ λόγος ἦλθεν εἰς τοὺς πολλοὺς, Γηρύον τοῦ χρυσάορος εἶναι μὲν τὸν νεκρόν, κ. τ. λ.* Dicemusne lacaniam esse post *Θηβαῖον*, aut post ὅσα adeo. Sed harrolari nolo. Magnam vim ejusmodi reliquiarum (*κειμήλια*, *θαύματα*, *ἀναθήματα*, pro diverso respectu vocant Graeci), breviter indicat *Ex Spanhemius* in ipso ingressu magni operis p. 3. GESN.

ibid. *Γηρύονον*) *Γηρύονος* diserte scripsit *Gesner.* in nota sua; an quia Latini amant *Geryon*, *onis*? Dubito tamen, num et sic in *Luciano* corrigi velit, cum etiam *Γηρύονον* in *Ilag.* 2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, Edd. decem evolvi, easque in *Γηρύονον* consentire deprehendi, nempe ab recto *Γηρύονης*, quam formationem esse usitatissimam, vel ex *Loydii* Lex. poet. notum, qui id vel quater ex *Palaeph.* et *Γηρυονῆα* a *Γηρυονεῖς* ex aliis profert. Addo *Conon.* *Apollodoro* adnexum p. m. 247. τοῦ Γηρύονου περικαλλεῖς ὅσαι βόες. Et *Ptol. Hephaest.* p. 310. f. "Ἡρα συμμαχοῦσα τῷ Γηρύονῃ. *Parth. Nic.* c. 30. τὰς Γηρύονου βόους. Nec aliter *Suidas*, nec *Aristoph.* quem vid. *Acharn.* v. 1081. Ideoque jam nulla mendi suspicio; nec scio, ubi *Γηρύων* aut *Γήρυον* inveniat. REITZ.

ead. l. 18. *Λέγεται — Διονύσιον*) Ut Latini verbis passivis imperson. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adjungunt. *Diod. Sic.* l. cap. 95. pr. *Λέγεται προσελθεῖν Ἀμασιν τὸν βασιλέα.* Ib. med.

λέγεται τὸν Ξέρξου πατέρα — ἐπιστῆνας. L. Π. c. 21. λέγεται τὸν Μένονα, et millies apud eundem deinde. *Parth. Nic.* c. 30. λέγεται δὲ καὶ Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et cap. 31. λέγεται δὲ καὶ Διομήτην. Item c. 36. λέγεται δὲ καὶ Πῆσον ἵεναι. *Aesop.* f. 86. λέγεται ταύτην. *Arrian.* Exp. Al. in praef. λέγεται Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi *Gronov* sex, septem alia simil. ex *Ael.* et *Xen.* Interdum tamen et nominativum reperias, ut *Diog. Laërt.* T. II. pag. 582. λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. *Diod. Sic.* V. c. 55. λέγονται δ' οὗτοι καὶ γόντες γεγονέναι. Mox ibid. Ζεὺς λέγεται ἐρασθῆναι. REITZ.

ibid. Διονύσιον) Meminit *Cic.* ad Att. L. IX. unde pro-verbium factum est, Διονύσιος ἐν Κορίνθῳ. COGN. Dionysius tyrannus. GUYET. Seniores intelligit, qui tragoedias et comoedias edidit. Vid. *Plut.* 838, 2. 1276. 1532, 1. De tragoediis ejus vide *Suid.* et *Plut.* Timol. 442, 2. et 602. f. ubi fragmentum hoc etiam habet, ἡ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφν, quod apud *Stobaeum* etiam reperitur, *Grot.* Flor. 187. B. adde *Philostr.* p. 499. SOLAN. Adleverat *Hemsterh.* adeundum *Davis.* ad *Cic.* Tusc. Disp. V. p. 350. Ed. 2. Ibi *Cicero* de eodem *Dionysio* tyranno: *musicorum vero perstudioso poëtae etiam tragico quam bono, nihil ad rem.* *Davisius* autem: *Themist. Or. IX.* p. 126. Τραγωδίας δὲ, inquit, ἱκανῶς γράψεν, καὶ Διονύσιος ὁ Τύραννος ἱκανὸς ἦν. De poëtica ejus facultate non tam bene sentiunt reliqui, et in horum sententia fuisse se, non obscure docet *Tullius.* *Ammian.* *Marcell.* L. XV. c. 5. Legimus, *Dionysium* intentasse poëtae *Philoxeno* mortem, cum eum recitantem proprios versus absurdos et inconcinnos, laudantibus cunctis, solus audiret immobilis. — Dein additis etiam his *Luciani*, pergit: alia de *Philoxeno* in lapicidinas coniecto testimonia corrasit *Jac. Perizon.* ad *Aelian.* V. H. L. X. c. 9. At de *Dionysii* tragoediis vide *Schefferum* et *Kuhnium* ad L. XIII. c. 18. Haec *Davisi* adscribere non piguit. REITZ.

eod. l. 19. Τὸν Φιλόξενον) Nota *Philoxeni* historia, disertissime enarrata a *Diodor.* Sic l. 15. post pr. brevius a *Stobaeo* Serm. 13. περὶ παρόψαλας. Tangit *Cic.* ad Att. 4, 6. med. Aliam causam conjecti a *Dionysio* in *Lautumias Philoxeni*, corruptam nempe ab illo *Galateam*, tyranni pellicem, indicat *Athenaeus* L. I. p. 6. F. et Schol. *Aristoph.* ad *Plut.* 290. Tragoediarum *Dionysii* nomina, et quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud *Fabric.* B. Gr. II, 19. pag. 675. in quo Catalogo *Tragicorum* etiam *Philoxenus* illustratur p. 686. Add. viri docti ad *Aelian.* V. H. X, 9. et XII, 44. GESN.

Pag. 16. l. 1. Οὐ δυνάμενον κατ. τὸν γέλωτα) Aliam causam assignat *Plut.* 595. f. Tragoedia nempe *Tyranni* ei

ut emendaret data, a principio ad finem ab eo est oblitterata.
SOLAN.

ead. l. 2. Ἐγγέλῃται) Lege ἡγγέλται, et vid. Parasit. c. 40. vel potius ἰγγέλῃτο, ut *Diog. Laërt.* p. 159. F. quamvis de alio illic sermo. De hac veterum curiositate vid. *Spanh.* p. 4. Ed. ult. Adde his ob similitudinem *Silii Italici* factum, qui in *Virgilii* monumento decubuisse fertur, quasi eodem asslatu inspiRANDUS. Narrat *Jac. Pontanus* 281. *Philoc.* SOLAN. Si *Solanum* offendit passivus verbi ἡγγέλῃν usus, quum non ἡγγέλῃν τινα, sed τινι, dicatur, in aliis quoque ejus generis verbis moneo idem accidisse, ut in πιστεύεσθαι *Hermot.* c. 31. et 73. *Phal.* 1, 14. cf. *Demosth.* *Lept.* Tom. I. p. 331. Ed. *Dind.* in ἐπιβουλεύεσθαι *Catapl.* c. 26. *Phal.* 1, 6. *Gall.* c. 29. e. a. LEHM.

ead. l. 6. Δωρικόν) Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum censeo; necdum; quid reponam, satis video. Aliquid tamen habeo, quod afferam. Fuit altera *Dionysii* uxor nomine *Doris*; v. *Aelian* V. H. IX, 8. et XIII, 10. *Val. Maxim.* IX, 14. de qua haud dubie hic sermo est. Adde *Cic. Tusc.* V. *Locra* erat, *Xeneti*, viri civium suorum nobilissimi, filia. Sed ibi *Loris* dicitur. Vid. not. ad *Cornel. Nep.* in *Dione.* SOLAN

ibid. Ἦκεν ἡ Διονυσίου) Non puto, ridiculum quaerendum esse in his versiculis, prout hic recitantur, in quibus humile quiddam forte videas, et minime Tragicum; ridiculum, nescio, an quis hodie observet? sed citari arbitror carminum principia eorum, quae miserum poetam praeter caetera declarent. GESN.

ead. l. 10. Μάλιστα εὖστ. — ἢ τῷ Διον.) Aut μᾶλλον scribi debuit, aut εὐστοχώτερον. SOLAN. Imo potius ἢ post εἴη ejiciendum erat *Reitzio*, qui ut *Gesneri* versionem dedit, ita etiam lectionem ei suppositam edere debuit. Ceterum certam esse *Gesneri* rationem, probat Codicis *Gorl.* assensus, quem et *Schmiederus* sequi non dubitavit. LEHM.

ead. l. 12. Καὶ ἀνελίττεις) Haec omnia *Pers.* ejusque interpretes ad *Sat.* 3. *Bourd.* Perinde quidem est, sive legas, ut in editis habetur, καὶ ἀνελίττεις ἀέλ, sive, ut in Ms. exstat, καὶ ἀναυλίττεις ἀέλ. Utrumque enim significat *libros*, versus *evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. Sed cum ἀναυλίττειν, quod hic *Codex* vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est, librariorum pro eo substituisse notius et tritius. Proprie ἀναυλίττειν dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vērtitur, καὶ διακολλᾷς καὶ περικόπτεις, *coagmentas*, *spolias*, cum vertendum sit *conglutinas*, *circumcidis*. Chartae enim glutine jungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana pur-

purea, cui plerumque literis aureis index libri inscribebatur, ut erudite docuit maximus vir *Isaacus Vossius* ad *Catullum* p. 52. Vide, quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. GRAEV. Praeter *Graevianum* Codicem etiam alii nonnulli formae ἀνατυλλεῖς favent. Quare non poteram ego hanc alteri praeferre. LEHM.

ibid. Καὶ διακολλᾷς, καὶ περικόπτεις) I. e. recidis, tu les rogues. GUYET.

ead. l. 14. Ἐντίθεις) Ἐντίθης. GUYET. Ni Atticum foret εἰς pro ης, ut c. 19. f. προὔτιθεις. REITZ. Mutato certe accentu scripsi ἐντιθεῖς, ut συντιθεῖς Vit. Auct. c. 14. Sed διατίθης est Pseudol. c. 25. Quae deinceps adnectuntur verba olim sic legebantur: ὡς δὴ τι ἀπολαύσων αὐτῶν, et reddebantur: *tanquam fructum aliquem illorum capturus*. Emendavit locum et illustravit *Fritzschius*. Quaest. pag. 134. qui idem ibid. pag. 86. sequentium: πάντῃ γὰρ etc. sententiam ironicam animadvertit, cui etiam verba: ὅς τοιαῦτα μὲν φθίγγη, quae *Belinus* pessime affecit, aptanda sunt: *qui talia quidem dicas . . . imo potius* etc. Est correctio interruptae orationis, quam non satis agnovisse videtur *Gesnerus*. LEHM.

Pag. 17. l. 3. Τῶν ἰχθύων ἀφωνότερος) Proverb. BOUEN. Supra Jov. Trag. c. 35. Gall. c. 1. SOLAN.

ead. l. 10. Τί ἄλλο] Elliptice: *quid aliud, int. facis?* Sic scilicet οὐδὲν ἄλλο, μηδὲν ἄλλο et τί ἄλλο concisa oratione dici, ut suppleri mente debeat aptum verbum, vix hodie quemquam fugit. Diall. Deor. XXIII, 2. Τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα. Diall. Marr. XV, 3. ἡμεῖς δὲ — οὐδὲν ἄλλο, ἢ θεαυὶ μόνον τῶν γιγνομένων παρηκολουθοῦμεν. Et hanc rationem etiam Latinos imitatos esse notatum in libro *Bosiano* de Ellipsis, p. 646. Ed. *Schäsf.* Vid. *Sueton.* Jul. c. 20. Vesp. c. 5. 20. e. a. Cf. *Abresch.* Dilucc. Thuc. p. 180. et quem *Schäferus* ad *Bosium* laudavit, *Brunck.* ad *Aeschyl.* Pers. v. 207. (v. 181. *Lang.* et *Pinzg.*) Hoc loco ne in posterum quoque peccetur, quod ab interpretibus ad unum omnibus factum video — *Gesnerus* quidem reddiderat: *quid aliud, quam exercitationes muribus, parabit*, arctissime scilicet τί ἄλλο cum ὠνέιται conjungens — comma post ἄλλο posui vulgo praetermissum LEHM.

ead. l. 11. Τήφαις) Lege σιῶφαις, ut Gall. c. 31. Mutare tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes ad illum locum. SOLAN.

Pag. 18. l. 3. Χανεῖν σοι) *Hom.* Il. Θ, 150. SOLAN.

ead. l. 4. Δημήτριος) Vide De Salt. c. 65. *Demonact.* c. 3. et *Toxar.* c. 27. SOLAN. De hoc aliisque XX *Demetriis* vid. *Philostr.* IV, 25. notasque *Olear.* p. 163. b. 1. REITZ.

ead. l. 6. *Τὰς Βάκχας*) Eur. Bacch. 1041. Quae fabula etiamnum exstat. In *Fl. βαπτας*, prave. SOLAN.

Pag. 18. l. 11. *Τῆμερον*) *Usque ad hanc diem*. GUYET.

Pag. 19. l. 1. *Τῶν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον*) In Edd. aberat καὶ ante ἐπ' ἐλάχιστον, quod addidimus fide Mss. Regg. 2954. et 3011. BIP.

ead. l. 5. *Μῆ*) *Lege πῆ*. SOLAN. Vult scilicet, ni fallor, scribi: *Ἀλλὰ πῆ ἐπιδείξιν* — ἔχει. Verum causam non video mutandae probae lectionis. LEHM.

ead. l. 8. *Καὶ μὲ Σύρον ὄντα*) Syrus ergo et ille indoctus. SOLAN.

Pag. 20. l. 3. *Ἐκνεκράγεται*) Delerat ἐκ Solanus, praecunte *Fl.* Facerem idem, si plures addicerent, etsi posses *ἐκνεκράγεται* conjicere, quod similia frequentet *Noster*, ut *ἐμβοᾶν*, *ἐμφαγεῖν* etc. Sed quia supra de Merced. Cond. §. 28. quoque *χερσαίου βατραχίου δίκην διψῶντα κενκράγεται*, neque compositum *ἐκνεκράγεται* in *Nostro* observavi, *Solano* adsentior. REITZ.

ibid. *Ἡ μὴ*) *Καὶ μὴ*. GUYET. Probo; sed ne sine auctoritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui. REITZ. Offendit et *Belinus* negans se verborum ἡ μὴ πίνειν sententiam capere posse. Reddam: *aut*, ut rectius dicam, *nolle bibere, nisi* etc. Ad rem cf. De Merc. Cond. c. 35. Tom. III. p. 275. De verbi autem *διαρρόγῃνας* multiplici apud nostrum usu agetur olim in Indice. LEHM.

ead. l. 6. *Βασιλεῖ τινι*) *M. Aurelio*; eruditum enim paulo post dicit c. 22. Sapientem etiam etc. quod et a Scholiaste probe fuerat animadversum, quem vide a me emendatum. Praeterea post Peregrini mortem scripta; vide supra. SOLAN.

ead. l. 7. *Ὁ ψευδαλεξάνδρος*) Ille sortis extremae juvenis, qui Syriae regnum velut paternum (Antiochi Epiphanis filium mentitus) armis repeteret a Demetrio Sotere. Vid. *Justin.* XXXV, 1, 6. GESN.

ibid. *Καὶ ψευδοφιλιππος ἐκείνος κναφεύς*) *Ammian. L.* XIV. c. 19. etiam hunc Pseudophilippum in fullonio natum testatur. Haec, inquit, fortuna mutabilis et inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, et Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramytennum Andriscum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit. L. Bos. *Ψευδοφιλιππος*) Andriscus ille, vir ultimae sortis apud *Flor.* II, 14, 3. sive stirpis. *Vell. Pat.* I, 11, 1. qui quod vulgo ex similitudine Philippi (Persei Macedoniae regis filii) *Pseudophilippus* vocabatur, regiam for-

nam, regium nomen animo quoque regio implevit. In *fullonio* *natum etiam Ammianus Marcellinus* dicit XIV, 11. GESN.

ead. l. 8. Ψευδονέρων) De *Pseudoneronibus* tribus vid. *Casaubonus* ad *Suetonii Neronem* extremum. GESN.

ibid. Καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ τὸ ψεῦδος ταττομένων) *Benedictus: qui mendacio subditi sunt.* Cedo, quos tales intelligam? Quin etiam cum conditionem huiusmodi innuit auctor, usurpat casum tertium; ut in principio *Fugitivorum: Ἀξιοῦσι γοῦν ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι.* Et rursus: *Κρατήτα ἐπιγραφόμενων καὶ ὑπὸ τῷ κινὶ ταττομένων.* In *Reviviscentibus: οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τέχνῃ τατιόμενοι.* *Anastasius* apud *Basilenses: et si qui alii hoc modo mentiti sunt*, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem: *et si quis alius eorum, qui post vocem ψεῦδος nomen positum habent.* Tales enim sunt illi, qui praecedunt, *Pseudonero* et *Pseudophilippus*. Similiter lusit in citato loco ex *Reviviscentibus* in verbo multis praeposito φίλος. GRON. 'Τὸ τοῦ ψεύδους τεταγμένων legit *Belinus* vertens: *et tous ceux enfin, qui sont rangés sous les enseignes du faux.* BIR. Ergo apprehendit h. l. *Belinus*, quod alio in loco reprehenderat. Nempe *Pisc. c. 20.*, quem locum *Gronovius* modo dixit, ubi se ipse *Lucianus* proficitur ut *μισαλαζόνα, καὶ μισογόητα, καὶ μισοψευδῆ, καὶ μισότυπον*, ita et *φιλαλήθη, καὶ φιλόκαλον, καὶ φιλαπλοϊκόν, καὶ ὅσα τῷ φιλεῖσθαι συγγενῇ.* illic igitur, quod genus hominum odio *Luciani* subjectum sit, dicuntur οἱ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ (τέχνῃ) τατιόμενοι, καὶ τῷ μῶσι οἰκειότεροι. Sed pro ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ in *Cod.* quodam *Par.* est ὑπὸ τῆς ἐναντίας, quod jure suo reprobatur *Belinus*. Nihilominus idem h. l. in simili plane phrasi e mera conjectura genitivum scribi jubet contra librorum omnium testimonia, *Gesneri* insuper interpretationem, rectissimam illam, satis proterve vocans une paraphrase aussi fausse que verbeuse. LEHM.

ead. l. 9. 'Τὸ τοῦ ψεῦδος τεταγμένων) I. e. vocem ψεῦδος nomini proprio praepositam habentium, quales sunt isti, *ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος*, et sim. GUYET. Nam *Bened.* dederat: *qui mendacio subditi sunt.* *Anastasius: si qui alii mentiti sunt.* REITZ.

ead. l. 16. Μουσικῶν τοῦτο· δις διὰ πασῶν) Emendationem hanc nostram firmat *L.* proxime etiam accedit *V. 2.* in qua tantum desideratur δις, in aliis depravate prorsus legitur *Μυσῶν τοῦτο διὰ πάντων.* Confer *Pro Merc. Cond. c. 11.* si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, *Plut. 212, 2.* ubi *Μυσῶν καὶ Φρυγῶν ὁρίσματα.* Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam

in suo Codice *Kusterum* video, qui proverbium de re, quae alteri, e diametro, ut ajunt, opposita est, dici notat. *Solan.* *Τῶν Μουσῶν τοῦτο*) Quae Scholiasta de Mysorum et Phrygum terminis dicit, declarari possunt e *Strabone Lib. XIII. pag. 432. 33. τὰ δὲ ἐξῆς ἐπὶ τὰ νότια μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μέχρι πρὸς τὸν Ταῦρον; ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λυδία, καὶ τὰ Καρικὰ, καὶ ἐτι τὰ τῶν Μουσῶν δυσδιάκριτα εἶναι παραπλήττοντα εἰς ἀλλήλα, κ. τ. λ.* ubi apparet, de rebus parum distinctis et ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At Noster de maxima et in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet, *Lucianum*, scriptorem, si quis alius, disertum, et verberum minime parcum, quin *περιεργον* potius quam obscurnum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum jam olim putamus locum e compendio scribendi, pro *μουσῶν* legendum *μουσικῶν*. Nam illud alterum, quod *διὰ πάντων* dictum putamus, pro vulgatiore *διὰ πασῶν*, non habebit difficultatem, arbitror; cum etiam *διὰ παντός* (intell. *διαστήματος*) dici observaverimus ab *Hippocr.* de *diaeta I, 9, 17. GESN. Τῶν Μουσικῶν τοῦτο· δις διὰ πασῶν*) Vulgatam *τῶν Μουσῶν* etc. non esse sanum, *Guyetus* quoque animadvertat, non vero qui sanandum. Sed jam inventa veritate ab *Solan.* et *Gesnero* aliis conjecturis non indigemus. Cumque et *Wessel.* in *Observ. p. 35.* eodem modo emendandum viderit, *ἄμουσος* forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbiū supra in *Pro Merced. Cond. cap. 11.* ubi apud *Ptolem. Harmon.* remisi. Item in *Prometh. c. 6.* Et in *Quom. Hist. c. 7.* Et expositum est de summa distantia, maximaque differentia. *REITZ.*

Pag. 21. l. 1. Τοῦ Πύρρου) *Pyrrhus Alexandro* similis. *GUYET.*

ead. l. 9. Ἐπαυσεν αὐτὸν τῆς κορύζης) *Obesae naris*, itemque contra e *emunctae naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed *κόρυζαν* satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobrandam et *ἀβελτερίαν*. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit *Plato*, apud quem de *Rep. I p. 416. C. Thrasymachus* Socratem sic superbe tractat, *Τιθῇ σοι ἐστὶ;* cum respondisset *Socrates* *τί δέ; ὅτι τοι ἐδ,* inquit, *κορυζῶντα περιόξ,* καὶ οὐκ ἀπομύπτει δέομενον. Sed haec copiosissime jam olim et magno apparatu *Hemsterhusius* in dialogis Nostri selectis p. 25. *GESN.* Supra *Dial. Mort. XX. §. 4. νενοδοξία, καὶ τυφός, καὶ πολλὴ κόρυζα.* Et *Dial. VI. §. 2. κορύζης μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὄντα.* Ubi *Hemsterh.* hoc

paucis exponit, promittens se opportuniore loco plura datum; unde conjicio, eum h. l. id acturum fuisse; cum loco priore non repetierit, quae super *νοῦση* copiose dedit in ed. Dialogor. Luciani minore, p. notar. 24. — 30. At cum et alibi similes minoris Ed. observationes non recudi in hacce curarit, nolim jam istam notam tam longam huc inserere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, et altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, praec aliis Lucianum *νοῦση* pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora, de Mort. Peregr. sub init. et in Navig. §. 45. etc. REITZ. Quod quaeris, reperitur Tomo hujus Edit. II. p. 494. sq. LEHM.

Pag. 22. l. 3. *Οὐκ οὖν θαυμαστὸν*] Reddiderat *Gesnerus*: Itaque admirandum est. Imo debebat: Non itaque mirandum est, ut jam *Anastasius* dederat. Clamat sententiae natura et particulae *οὐκ οὖν* (non *οὐκ οὖν*, de quo *Gesnerus* cogitasse videtur) usus. Cf. Herodot. c. 1. Tom. IV. p. 121. et Abdic. c. 8. Tom. V. p. 10. LEHM.

ead. l. 9. *Εἰ βασιλεὺς μάθος*) Marcus Antoninus Philosophus. GUYET.

Pag. 23. l. 5. *Βάσος*) De quodam Basso legimus apud *Philostratum* pag. 166. et ad quem Apollonii Epistolae exstant XXXVI. et XXXVII. et apud *Suidam*, sed alius is videtur ab eo, qui hic notatur: de hoc vid. *Ovid.* Trist. II, 417. SOLAN. Variorum quidem Bassorum meminit *Tacit.* nullius, quem hujus Sophistae nomine insignire queam. Fuit et Bassus Neronis tempore, homo dicacissimus, qui *Asinus albus* vocabatur, ut refert *Quintil.* L. VI. c. 3. p. 545. *Asinum*que ob ineptias, *album* ob jucunditatem, dictum vult *Turneb.* At *Burman.* ob stuporem vel magnas aures, et colorem cutis. Hunc designari non ineptum foret, si tempus conveniret. REITZ. *Belinus* in not. ad Vers. Tom. IV. p. 287. satis certo credit probabiliterque ostendit Bassum nostrum sophistam Corinthium illum esse eundem, quem e *Philostrato* laudaverit *Solanus*. Quod si ita est, ut mihi quoque videtur, neque e *Pseudol.* c. 3. monente *Schmiedero* Bastam Chium huc trahere, neque illo loco Pseudologistae, conjiciente *Solano*, Bassum Chium pro Basta scribere licebit; sed diversa sunt utroque loco diversarum personarum nomina. Bastam scilicet cognominatum esse Democritum Chium musicum auctor est *Hesych.* s. v. *Βάσας*, ubi plura Commentatt. LEHM.

ibid. *Βάραλος*) De hoc apud auctores ambigitur, aliis *tibicinem*, poetam aliis facientibus. Vid. *Plut.* v. Demosth. 1554. I. qui monet, ita dictum ab obscocnitate Demosthenem. *Liba-*

nus in vita Demosth. tibicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Consule etiam *Suidam*, et in eum eruditissimi editoris notam. Ipse *Demosth.* ejus opprobrii meminit, p. m. 179. B. C. Poëtam mollem facit *Jos. Barberius* AG. X. 823. Vid. etiam *Brodaesium* Miscell. I, 20. SOLAN.

ead. l. 6. (Ἡμιθέων) *Ovid.* Trist. II. Epist. ad Ang. *Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.* Hujus, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit *Philo* Hebraeus in vita Mosis. *Comœdias*, inquit, *et Sybariticas nequitias componentes.* Mart. etiam XII Thea. Crit. Grut. p. 27, 1. *Lil.* *Gyrald.* p. 482. SOLAN.

ead. l. 11. Χύτραις λημῶντες) *Comicus* in *Nub.* p. 144. εἰ μὴ λημῶς κολοκύνταις. Ad quae verba vetus Schol. Ὁ δὲ Λουκιανὸς ἐν τῇ πρὸς ἀπαίδευτον καὶ πολλὰ βιβλία ἀνυνόμενον, οὐκ ὤκνησεν εἰπεῖν χύτραις λημῶντες. *Hesych.* Κρονικὰ λῆμαι, παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν χύτραις λημῶν, καὶ κολοκύνταις ἐπὶ τῶν ἀμβλυωτέροντων. L. Bos. V. Scholiast. *Aristoph.* *Neph.* ad v. 326. p. 144. et *Hesych.* Κρονικὰ λῆμαι. SOLAN.

ead. l. 12. Μυρτα γάρ) Sic de Calum. c. 10. et 29. Sic apud *Aristaen.* Epist. 19. lib. 11. BOURD.

Pag. 24. l. 1. Μαστιχῇ) Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod et hodieque facitiant Asiatici. Vide supra notam ad *De Merc. Cond.* c. 33. SOLAN.

ead. l. 11. Ἀττικὸν καὶ Καλλῖνον) Supra c. 2. pr. SOLAN.

ead. l. 17. Κάκεινα) Non liquet. SOLAN. In marg. *Junt.* notarat idem, nihil variare Edd. Sed in phrasi καὶ γὰρ κάκεινα nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ γὰρ καὶ, ut neque repetere velim, neque credere possim ad id haesisse *Solanum*: verum aliud in sensu quaesivit vitium; nam vel κάκεινα, vel sequens ταῦτα melius abesset. Scio quidem, αὐτὸς ἐκείνος hand infrequens esse, ut *Aelian.* V. H. IV, 9. ἀλλ' ἐγώ, φησιν, αὐτὸς ἐκείνός εἰμι. *Herodian.* III, 13, 7. αὐτὴν τε ἐκείνην καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτῆς. *Aristot.* de Gen. Animal. III, 6. pr. τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ, et similia Nostro etiam familiaria; vid. ad *Abdic.* cap. 6. Habeoque in promptu multos pleonasmos, veluti hoc *Lysiae* in Ἀπολ. δωροδοκ. p. 378. Ed. Lond. ἡ τῶν ἰδίων τῶν ὑμετέρων αὐτῶν, aliaque partim exhibita ad Gall. c. 20. *Icar.* c. 1. atque alibi, partim alia occasione expromenda, non tamen ad verbum huic loco respondentia. Sed et prope accedentia adferuntur a viris doctis ad *Dial. Mar.* III. §. 1. nec tamen mihi satisfacio: quare pro ταῦτα levissima mutatione legerim ταῦτὰ, tumque ταῦτὰ ἐκείνα idem erit, quod αὐτὰ ἐκείνα, illa ipsa, s. eadem illa; nam qui opposita illa pronomina eodem spiritu jungantur, nondum capio, dum ταῦτα

ἐκείνα idem sonat, atque *haec illa*, et si *δύο* accedit, erit, *illa haec duo*, quod dici posse, nondum observavi. At si oratio possit fieri bimembris, et construi, καὶ γὰρ κἀκείνα δεινῶς ἐκποιδάσας, et in ista valide incubuisti, περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo, salva res foret. At vix patiuntur sequentia. REITZ. Intactum reliqui locum, quamquam sic putem rescribendum: Καὶ γὰρ ἐκείνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐκποιδάσας etc. Etenim duo haec sunt illa, quibus mirifice studes, quae scil. jam sequuntur. Nam si legas κἀκείνα, hoc καὶ quod inest, cogit ex antecedd. ἀνδράποδα intelligere; quod cum sqq. conciliare plane non possis. Quod quum vidisset Seagerus, mutilatum habuit locum, sic illum explendum ratus: Καὶ γὰρ κἀκείνα (ἀνδράποδα) ξυνάγεις καὶ περὶ δύο ταῦτα etc. non male quidem, siquidem veram vitii sedem recte invenit medicisagacitas. LEMM.

Pag. 25. l. 2. Ἐξώρων) Validos dederant, cum sit exoletos. Vide Suid. Et Philostr. Epist. 14. οἱ ἑρωτικοὶ τῶν ποιητῶν ἀγαθὴ ἀκρόασις καὶ ἐξώροις, i. e. senioribus, quam ut amatoria exerceant. Generaliter enim signif. aetatem justam egressos, quod satis jam docuit Steph. REITZ.

ead. l. 5. Ἰερὸν χοῦμα συμβουλῇ) Supra Rhet. Praec. §. 1. habuimus: Ἰερὸν τε χοῦμα τὴν συμβουλὴν οὖσαν. REITZ.

ibid. Ἀξιώ γάρ σε ἀφένμενον) Longe hic a sententia Luciani Latinus interpres. Locus enim hic totus sic Latinus fieri debuit: auctor enim tibi sum, ut omissis, quae nihil ad te attinent, nempe librorum emtione, alterum illum morbum tuum cures, et ministros illos, nempe libidinis tuae, dimittas, qui liberi sunt, cum vernae tibi non desint, quibus, si fugerint, non sit tutum, eliminare omnia, quae post epulas et vinum agitis vos, etsi a te nihil acceperint. Quare non tutum vernis potius, quam liberis, aperta res. MARCIL.

ead. l. 7. Τοὺς ὑπηρέτας) Sensum ex verbis Graecis, ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam, nondum satis video. SOLAN.

ead. l. 8. Ὡς δ' ὅμως μὴ ἐπιλειπόντων σε τῶν οἰκοθεν) Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἶκος. MARCIL. Locus dillicilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse, illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ἀξιώ σε ἀφένμενον — θεράπευεν, καὶ τοὺς ὑπηρέτας — quid exspectamus? non profecto ὧς δέ, sed ὠνεῖσθαι, nec ὅμως, sed ὅπως. Blandissimam esse utramque emendationem, agnoscet, qui manus librariorum non ignorat. Denique οὐδ' mutandum censeo in οὖν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo ὠνεῖ-

σθαι peccatum esset, nube objecta loco alioquin claro, reliquis quoque corrupendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esso, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suadet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur. GESN. Aliter censuit *Jacobsius*, sic corrigens: θεραπεύειν, καὶ ὑπηρέτας ἔχειν, οὓς ὠνῇ δούλους, et ministros habere servos, quos pecunia emis. Quae etsi ingeniose ficta videri debent, at certe ficta videri debent, dum modo recte ceperis vulgata. Non autem recte cepit *Belinus*, qui insolentissime *Gesnero* interpreti insultans longe gravius, ut tum fieri solet, lapsus est, ὠνῇ pro Imperativo accipiens et sic reddens: „Achète cependant, achète toujours des ministres de tes infames voluptés, de peur que“ etc. Rectius *Seagerus* ὠνῇ de Indicativo capere potuit. Sed quod verba: ὠνῇ δ' ὅμως sic explicat: *Nihilominus servos emere pergis, et utrumque sumtuosum morbum s. insaniam alere*, non assequor ejus sententiam, nec video, quid ea velit. Imo vero Substantivum est ὠνῇ, ut in superioribus κατεργῶν ὠνῇν, et crebrius per hunc libellum; et enuntiatio haec: ὠνῇ δ' ὅμως paullo liberius quasi ex abrupto interjecta est, ut totius loci structura licentiae ejusdem, non tamen illius alienae aut ingratae, speciem prae se ferat; quod patebit, ubi universum auctoris consilium, quantum fieri poterit, ad verbum reddidero. Sic enim ait: *Censeo enim, te, missis iis, quae ad te nihil attinent* (libris), *alteri tantum morbo s. insaniae* (libidini spurcae) *vacare, et ministros illos emtione utique* (comparare, int. κτᾶσθαι vel μεταστέλλεσθαι) *ne, ubi domestici s. vernae te deficiant, cogaris ingenuorum quosdam arcessere, quippe quibus digressis non sis periculosum, nisi omnia* (quae expectassent) *acceperint, effutire ea, quae vobis post computationem facta sunt.* Nam οὐδ', quod *Florentina* ante ἀνιδυνον omittit, nullo pacto retineri potest, quamquam tueri studet *Belinus*, reddens: avec les quels, il n'est pas sans danger, qu'en s'en allant ils ne révèlent etc. quasi nihil intersit, subjecta et objecta sententiarum promiscue pro lubitu suo interpretari. *Gesneriano* οὖν pro οὐδ' facile jam caremus. Cf. *Abresch*. Dilucid. Thucydid. p. 282. Ceterum verba olim vulgata: ἢν μὴ λάβωσιν, πάντα ἐξυγορεῦσαι *Jacobsio* monente sic distinguere placuit: ἢν μὴ λάβωσιν πάντα, ἐξ. etc. LEHM.

ibid. Μεταστέλλοιο) Μεταστέλλεσθαι forsan legendum. Sed locus mendosus videtur. GUYET. Ante hanc vocem excidisse puto μηδέ. SOLAN.

ead. l. 9. *Λάβωσιν*) Subaudi τῇ, δῶρα, aut quid simile. GUYET.

ead. l. 12. *Ἔτι καὶ δειγμάτων ἐπιδεικνύς*) *Ἔτι καὶ δῆγματα* ἐπ. Morsiunculas nempe amatorias. MARCIL. Probavit hanc probam conjecturam *Belinus* in not. ad versionem, et confirmavit Codex Gorl. Ceterum perpetuae vocabulorum *δήγμα*, *δείγμα* et *δείμα* confusionis exemplum vide Gall. c. 25. ibique adnot. Tom. VI. p. 652. LEHM.

ead. l. 16. *Ταῦτα καὶ λόγοις διηγούμενοις*) *Ταῦτα καὶ λοιποῖς*. MARCIL. Acquiescere facile licebit in vulgato *λόγοις*. Non enim molestiorem hic sentio pleonasmum, quam infra De Domo cap. 21. in formula *γράψασθαι τῷ λόγῳ*, et similibus. Redde: *eadem etiam narrationibus exponentes*. Referuntur enim haec, ni fallor, ad praecedentia *δήγματα*, testimonia rei ad ejusdem signa. LEHM.

Pag. 26. l. 4. *Οὐδὲ γὰρ κύων* etc.) Utitur et *Alciph.* III. Ep. 47. fin. verborum ordine aliter collocato, *οὔτε γὰρ κύων σκυτοτραγεῖν μαθοῦσα τῆς τέχνης ἐπιλήσεται* ubi *Bergler.* et haec *Luciani* addit, cetera ad *Erasmum* remittens. REITZ.

ibid. *Σκυτοτραγεῖν*) Proverbium hoc expressit *Hor.* Sat. 5. L. II. v. 8. *Ut canis a corio nunquam absterrebitur uncto*. SOLAN. Cf. *Theocrit.* Idyll. X, 11. ibique Commentt. LEHM.

ead. l. 12. *Ἐνδιατρίβειν*) Sumitur hic pro *celebrare*, *virtutes laudare*, uti De Dom. cap. 2. aut potius *palpere*, ut *Alex.* cap. 33. SOLAN. *Palpere* quid sit, ignoro. Suspicio autem, *Solanum* recordantem versus *Horatiani* (Serm. II, 1, 20.)

Cui male si *palpere*, recalcitrat undique tutus. de verbo *palpari* cogitasse. Nimirum *ἐνδιατρίβειν τινὶ* *Luciano* fere est, cum singulari studio et amore, vel cum voluptate ac delectatione, vel denique, ut h. l., in malam partem, explendae libidinis et ludibrii causa, alicui rei vel homini diutius immorari; sich mit Jemandem einen Spass machen. In bonam partem de amasiis absentibus vid. *Nigr.* c. 7. LEHM.

ead. l. 14. *Ἀντισθένης*) Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonice recensentur. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἀντιλόχου*) Forsan *Ἀρχιλόχου*. GUYET. Idem adscripserat etiam *La Croze.* REITZ. Sane *Archilochus* cum *Hipponacte* melius convenerit, quam ignotum *Antilochi* scriptoris nomen. Nec improbabile, priores duas syllabas in nomine vulgato e principio nominis *Antisthenis* facile oriri potuisse, per oscitantiam quandam librarii, cujus haud rara deprehenduntur vestigia. Nihilominus *Belinum* censeo paullo audacius egisse, qui *Archilochi* nomen in versionem suam recipere non dubitaverit. Equidem certe, si ejus exemplum sine

ulla Codicum auctoritate sequi voluisssem, editoris fidem, aliquanto illam, credo, quam interpretis, sanctiorem, vehementer laesisse mihi viderer. LXXIII.

ead. l. 17. *Αἰσχίνου*) Supra de Merced. c. 7. pr. REITZ.

ibid. *Τῆς ἀρχῆς*) Τοῦ καταπύργου scil. GUYET. Haec oratio hodieque exstat. SOLAN.

Pag. 27. l. 1. *Ἰπποδύνας*) Cum omnium, qui modo laudabantur, auctorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere inveciti sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori objicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis Comoediis utitur vocabulo *ἵπποδύνας*, puto, ut indicet, eum personas turpes, v. g. Hyperboli, et similium subiisse, et histrionis instar egisse: quem intellectum verbi hic tanto magis adnotandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. GESN.

ead. l. 2. *Τὰς Βάντας*) Τοὺς Βάντας esse nomen hujus Comoediae evincit Platonius ille, cujus περὶ διαφορᾶς κωμῳδιῶν libellus *Aristophani* praefigi solet, post princ. *Ἰσμεν γοῦν τὸν Εὐπόλιν, ἐπὶ τῷ διδάσκει τοὺς Βάντας, ἀποπνεύοντα εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὲρ ἐκείνων, εἰς οὓς καθῆκε τοὺς Βάντας* et magis etiam *Juvenalis* II, 92. *Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto*. Vetus Scholiastes ad h. l. supplet Platonii narrationem, et dubitationem, si qua esse poterat, eximit, simulque *Lucianum* unice declarat: *Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes, lassare psaltriam*. Baptae ergo molles, quo titulo *Eupolis* Comoediam scripsit, ob quam ab *Alcibiade*, quem in primis perstrinxerat, necatus est. An hi *βάνται* gestarunt *βαντά*; de quibus *Hemsterh.* ad *Nigrin.* cap. 40. GESN. Τοὺς Βάντας legend. videtur. *Βάνται* *Eupolidis* drama, in quo τῶν βαντῶν τῆς Κορυττοῦς sacerdotum libidinem exagitat. *Juvenal. Guyet.* Recte conjicit *Guyet.* nam Baptae sacerdotes mares erant Deae *Cotyttus*, cui nocturnis et impudicis saltationibus sacra faciebant. *Juvenal.* Sat. II. v. 92. *Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto*; ubi vid. Interpret. quos non exscribo. Et quamvis molles eo nomine etiam insigniantur, adeoque per jocum femineus articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. REITZ. Ergo nullo jure τὰς in Edd. omnibus ad hunc usque diem servatum videas. Quam injuriam tacite *Augustus Meinekius*, nec tamen credo inconsiderate, corrigens in *Quaestst. Scenn. Spec.* I. p. 45., ubi omnino p. 42. — 48. de his *Eupolidis* Baptis docte ac subtiliter disserit, τοὺς Βάντας rescripit, quasi sic vulgo in Edd. legatur. *Buttmanni* dissertationis de *Lucian.* Vol. VIII.

Sacris Cotyttiis mihi nunc non esse facultatem consulendae, est quod maxime doleam. LEHM.

ead. l. 5. Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτεαι τῶν βιβλίων, ὅποιας αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεαι) Ridiculissime Latinus interpres: *quali animo, qualibus manibus libros verses*. Nē intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχειν, *aversari, avoir à contrecœur*. Hoc dicit *Lucianus*: *quem tu mollium tuorum aversatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis?* Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam προσθύμιοι, tam πρόσκαρδιοι, manus tuae tam rebus obscoenis occupatae, ut libris vacare nullo modo possis. Haec intelligi non magni refert, sed neque ubi maxime βιωφελὴς *Lucianus*, interpretes Latini magno opere aliquid intellexere. MARCIL. *Τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων*, pro *τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπη τοῦτων*. Nam et ἅπη pro ἅπτει legendum. GUYET. Etiam hic infelicitè rem cessisse arbitror *Marcilio*. Vult sine dubio hic dicere *Lucianus*, *quo animo, qua mente?* Sed nimirum non scripsisse videtur *τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων*, verum *τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων*, vel *τί ποτὲ ψυχῆς ἔχων*. *Lysias* in narratione, quam refert in ipsius vita *Halicarnassensis Dionysius*, ex persona mulieris pro filiis suis, contra suum patrem, agentis, interrogat, *τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξιοὶ περὶ τῶν παίδων τοιαύτη γνώμη χρησθῆαι*; *quo tandem animo?* Vid. p. 193. extr. *Alc. GEN.* Aliud cogitans *Seagerus* sic legi vult: *τίνα* (pluralis) *ἐπὶ ψυχῆς ἔχων* etc. quod ego non clarius perspicio, quam ceteras interpretum sententias. Omnino hic locus inter arcana mihi videtur referendus, quae nonnisi ab initiatis penitus capi possint. Condonabitur igitur mihi, quod plane intacta reliqui vulgata verba, tanquam sacra. LEHM.

ibid. "Ἀπη) Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἅπτει, quod ferri non poterat. In *Fl.* quidem et *L.* ἅπει. Sed quid hoc ad rem, quaeso? Contra aptissimum est illud ἅπη, facillimusque librariorum lapsus, qui ἅπτει inde fecerant; quod tot editorum diligentiam fugisse miror, cum statim recte ἀνελίττεαι eodem halitu sequatur. Ut enim ἅπτεις, quod unum restat, scripserit, a me impetrare non possum, ut credam. SOLAN. "Ἀπτει) Delerat posteriorem syllabam *Solan.* et ἅπη sua auctoritate dederat. Fateor, sensus perspicuitati ita consuli; verum quia ex seq. ἀνελίττεαι facile intelligitur, etiam secundam perire requiri, eaque Atticis saepe formatur in *ει* pro *η*, nihil mutem: nam ut βούλομαι, οἶομαι, ὄψομαι fere perpetuo faciunt βούλει, οἶει, ὄψει pro ὄψη, in secunda sing. forsā et ἅπτομαι, ἅπτει formavit *Noster*. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυνθάνει sciscitaris apud *Aristoph.* *Plut.* 60.

item τύπτει, ψεύδεις, ac permulta similia; vide larga manu indicata ap. *Maittair*, de Dial. p. 63. Et licet *Suid.* ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipsum ἄπτει, quod hic occurrit, indicat ab iis usurpatum, dum ait: ἄπτει, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τοῦ ἐνεστώτος χρόνου διὰ τοῦ εἰ λεγόμενα τῶν νεωτέρων μᾶλλον Ἀττικῶν ἐστίν. REITZ.

ead. l. 8. Ἡδὴ ἐκείνοις) Libidinibus illis probrosis. GUYET.

ibid. Τῶν λόγων) Quid est? GUYET. Mallet, si per Codd. liceret, ἔργων. Quorsum enim illud λόγων, nisi cum *Fl.* pro ἐπιτεταμένος, ἐπιτεταγμένος legas? quod ferri hic non posse, ego quidem existimo. SOLAN. *Belinus* conjiciebat δόρπων. Eligant lectores. BIR.

ead. l. 9. Μηκέτι μὴ — μηδὲν) De triplici illa negatione vid. supra Philops. c. ult. οὐδὲν οὐ μὴ ταράξῃ. Et de *Merced.* Cond. §. 4. Item *Reviv.* cap. 18. οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον. REITZ.

ibid. Ἄφες δὲ τὰ βιβλία) Ἄφες δὴ. MARCIL.

ead. l. 11. Τὴν τοῦ Εὐριπίδου Φαίδραν). Cum nondum satis probatum sit, fuisse fabulam *Euripidis* hoc nomine, de quo vid. *Barnesius*; hic autem locus sit in *Hippolyto* v. 418. et ibi ex persona *Phaedrae* proferatur: nolim *Luciani* verba sic accipere, quasi is *Phaedram*, fabulae *Euripideae* nomen, laudare voluerit. GESN.

ead. l. 15. Ἰθεῖ) Confer supra *Rhet. Praec.* c. 10. SOLAN.

Pag. 28. l. 1. Τῇ γλώττῃ) Lingua, supple impura, a felatione scil. GUYET.

ead. l. 4. Αἰθίσια σμῆχεν ἐπιχειρῶ) *Paroemiogr.* BOURD. In *Schotti* Adagio legendum ἀνόνητον. SOLAN.

Pag. 29. l. 3. Μαχαίριδας) Cf. supra *Pisc.* c. 45. SOLAN. Vid. *Bast.* *Epist. Crit.* ad *Boissonadium*. Ed Lips. p. 179. et quae notata sunt ad *Pisc.* c. 45. Tom. III. p. 588. sq. LEHM.

ead. l. 11. Τὸ τῆς κυνός) Supra idem *Timón*, cap. 9. (jam §. 14.) Nota *Aesopi* fabula. SOLAN.

ead. l. 16. Αὐθις ἀκούσῃ πολλάνικς) Ubinam? nisi forsitan *Pseudologista* eundem spectat. SOLAN. Cf. ad *Pseudol.* cap. 5. LEHM.

IN CALUMNIAE NON TEMERE CRE- DENDUM.

Pag. 30. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ) Huic libello *Th. Mag.* titulum facit περὶ ἀγνοίας. V. μά. SOLAN.

ead. l. 2. ΔΙΑΒΟΛΗ) Haesi aliquantum in hac voce,

utrum possit retineri pervulgatus titulus, *non credendum Calumniae*. Sed cum *calumnia* semper falsa sit, cui proinde non modo non temere, sed nunquam sit credendum; ac praeterea latius multo pateat, quam διαβολή, et ad omne genus cavillationum, pravarumque interpretationum referatur: in titulo malui illud ponere, quod Apellis historia, et definitio auctoris, ac tota disputatio maxime postulare videbatur. In contexto tamen orationis non abstinui interdum *calumniae* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod singulis paginis, non satis sibi respondere voces singulas binarum linguarum, non esse temere nomina plane synonyma. GESS.

ead. l. 9. Δεινόν γε ἡ ἄγνοια) Ita ferme Plato in Philebo: Οὐκ οὖν τὴν ἄγνοιαν εἶπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum? et huc forsitan respiciens noster interpretes vertit, *mala res est ignorantia*: sed vim vocis δεινόν non satis expressit, quae diritatem innuit. Malim igitur vertere, *dira res est ignorantia*. Est enim ab illo Graeco hoc Latinum vocabulum derivatum, v in r mutato. TOLL.

ead. l. 10. Ὡς περ ἀχλὺν τινα) Atque haec est ratio, cur anima nostra, (aut eorum saltem, qui non penitus obbrutuerunt) quae lumen est, ut philosophi voluere, ignorantiam non secus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux et tenebrae ita inter se oppositae, ut altera alteram destruat, atque dissolvat. Hinc Plutarchus Graecos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τοῦ γινώσκεισθαι, καὶ γινώσκειν ἐκάστω δια συγγένειαν ἔρως ἰσχυρὸς ἐμπίφυκεν· αὐτὴν τε τὴν ψυχὴν ἔνιοι τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ οὐσίᾳ νομίζουσιν, ἀλλοις τε χρωόμενοι τεκμηρίοις, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἄγνοιαν ἡ ψυχὴ δυσανασχετεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφειργὲς ἐξαιρεῖ, καὶ ταράττεται τὰ σκοτεινὰ, φόβου καὶ ὑποψίας ὄντα πλήρη πρὸς αὐτήν. Quod unicuique nostrum ob cognationem cum lumine acris est insitus amor cognoscendi et innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli philosophorum LUMEN suapte natura esse statuunt, cum aliis utentes argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam, et omnia lucis expertia vitet, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat. Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris et caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II.

O miseras hominum mentes! o pectora caeca!
Qualibus in tenebris vitae, quantisque periclis,
Degitur hoc aevi quodcunque est!

Phaedrus f. XI. lib. III. de Augusto:

Qui postquam tenebras dispulit calumnias.

Cicero lib. I. *Tusc. Qu. c. 26. Philosophia ab animo, tanquam ab oculis, caliginem dispulit.* TOLL.

ead. l. 13. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς) Ita paulo ante *Lucretius*: o pectora caeca! Sic *Plato* τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit τὴν ἄγνοιαν, ὥσπερ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπονσι, teste *Plutarcho* in *Lysandro*. Id est, ignorantiam ignorantibus haud minus esse malum, quam caecitatem non videntibus. TOLL.

ead. l. 14. Τῷ δέ) Forsan τὸ δέ. GUYET. Sic *Ven. utraque*, Ms. Ox. et L. In impr. reliquis τῷ δέ. SOLAN.

Pag. 31. l. 1. Τὸ μὲν πληρόν) *Tertullianus* in *Apologético*: Sed caecitatis duas species facile concurrunt, ut, qui non vident, quae sunt, videre videantur, quae non sunt. TOLL.

ead. l. 2. Ὡς ἐνοχλοῦν δειδιότες) *Lucretius* lib. II. et VII.

Nam veluti pueri trepidant, atque omnia caecis

In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus

Interdum, nihilo quae sunt metuenda magis quam

Quas pueri in tenebris pavitant, finguntque futura.

TOLL.

ead. l. 6. Τοὺς Λαβδακίδας) Notissima fabula est, e mythologis et poetis, Oedipi patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. TOLL.

ibid. Τοὺς Πελопίδας) *Atrea* et *Thyesten*, eorumque filios. Adeantur *Tragici Graeci* et *Latini*, apud quos haec fusius. TOLL. Non repeterem, recte *Tollium* dicere, *Atrea* et *Thyesten* intelligi, i. e. *Pelopis* filios, *Tantali* nepotes, nisi viderem aberrasse *J. C. Schroderum*, qui in *Epist. Cic. selectt. L. II. Ep. 32.* verba *Ciceronis* ad eosdem spectantia, quando ait, ut ibi esses, ubi nec *Pelopidarum*, ad ducem *Pelopidam* *Thebanum*, de quo *C. Nepos*, male refert. REITZ.

ead. l. 7. Πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαίνόντων κακῶν] Minus castigate reddiderat *Gesnerus*: quae in scenam adscendunt mala; et hinc similiter *Belin.* et *Wiel.* Quasi scriptum legeretur ἐπὶ τῇ σκηνῇ, ut *Jov. Trag. c. 41.* Imo ἐν τῇ σκηνῇ dicuntur mala ἀναβαίνειν, i. e. succrescere in scena, provenire, in conspectum venire, i. e. explicari in fabulis scenicis: solenne enim ἀναβαίνειν etiam absolute dictum de herbis, de vaporibus, de fumo, e. a. LEHM.

ead. l. 12. Καὶ οἶκος ἀνάστατος) Ita fere et *Photius*, in praestantissima illa ad *Michaëlem Bulgariae principem* epistola, χελλῇ δὲ, inquit, κατήγορα, καὶ συκοφαντίας ἀποστρέφου· πολὺς γὰρ παῖδας κατὰ πατέρων, καὶ πατέρας ἐξέμηνε κατὰ παί-

δων, καὶ βίου ἰσχίος συζυγίας, καὶ συγγενείας ἐπανέστησε κατ' ἀλλήλων· καὶ τι λέγω; πόλεις ὅλας, καὶ οἰκίας ἀνέτρεψε μία φωνὴ συκοφάντου. *Labia accusatoria et sycophantica aspernere: nam non raro et liberos furere in parentes, et parentes in liberos adegerunt, vitas vincula et connexiones diruperunt, et in se invicem consanguineos concitarunt. Quid autem illa minora commemoro? vel unica sycophantae vox civitates et domos integras subvertit saepe. Qui locus hinc desumptus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec multum diversa sunt, quae ap. Themistium in Orat. III. leguntur: διαβολὴ δὲ χαλεπὸν μὲν, inquit, ἀπανταχοῦ καὶ πολεμοποιῶν, οὐ ἂν τι παραιρευῇ, καὶ πρὸς παῖδα πατρὶ, καὶ πρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῇ, καὶ τὸ δράμα ἐκείνης καὶ ὁ Ἰππόλυτος. Calumnia porro ubique permolesta est, rixasque et contentiones ubique provocat, quocunque se insinuerit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excitata. Praeclare igitur Menander: ψεύδους διαβολὴ τὸν βίον λυμάνεται, mendacii calumnia vitam labefactat. Exemplum praeter cetera egregium est apud Phaedrum fab. 2. lib. V. ut ne quid de Philippis dicam, Macedoniae regibus, quorum alterius filio Alexandro exilii, alterius Demetrio necis causa fuit. Sed et ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus adferat calumnia, ostendatur, TOLL.*

Pag. 32. l. 2. Καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς) Velut in tabella, Sio Vellejus lib. II. Nos memores professionis universam imaginem principatus ejus oculis animisque subjecimas. Ubi τὸ animisque ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen. Ἐν διὰ δυοῖν. TOLL.

ead. l. 4. Ἀπέλλης ὁ Ἐφεσῖος) Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro et Ptolemaeo Lagi vixit, maximi nominis et artis, Coi patria. Hic autem patria Colophonius, verum θέσις, id est, adoptione, fuit Ephesius, teste Suida, Pamphili Amphipolitae discipulus. TOLL. Confudit tamen utrumque Belinus, LEHM.

ead. l. 6. Πρὸς Πτολεμαῖον) Φιλονάτορα, Evergetae filium, qui quartus Ptolemaeorum Aegypti rex fuit, Gallus dictus; uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Scaliger in notis ad Eusebium docet. Citat idem ibidem Etymologicou: ubi cum locus mihi videatur parum emendatus, una eum opera restituiam. Γάλλος, inquit, ὁ φιλονάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κισσοῦ κατεστίχθαι, ὡς οἱ Ἴάλλοι· αἰεὶ γὰρ ταῖς Διονυσιακαῖς τελεταῖς κισσῷ ἱστεφανοῦντο. Addit Scaliger: et Gallos Magnae Matris foliis hederæ, et Ptolemaeum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hederæ inusta

ipsi fuisse. Fateor, me nunquam tale quid de Gallis legisse: nec video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant: nisi pejore, quam pessimi *στιγματίαι*, conditione futuri sint. Lego igitur, *φύλλας πιασού κατέστιφθαι*. Et hoc liquet e sequenti voce *ἐστεφανοῦν*-το. Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque *ἐστίζοντο* legendum erit. TOLL. Articulum τὸν ante *Πτολεμαῖον*, qui aberat ab Edd. reposuimus ex Mss. Reg. 2954, et 3011. BIR.

ibid. *Ὡς μετεσχηκώς Θεοδότα τῆς συναμοσίας*) Quem hic vocat bis *Θεοδόταν*, *Polybius* semper *Θεώδοτον* vocat, Aetolum praecipitis audaciae virum; eum vide libro V. historiarum. PALM. *Theodotus Polybio* vocatur, qui hanc historiam lib. V. fuisse narrat. TOLL. *Θεοδότα*) Aetolus, qui a Ptolemaeo Philopatore deficiens Tyrum Antiocho prodidit. Historiam habes apud *Polybium* L. V. p. 404. et sqq. Vide etiam *Prideaux* P. II. L. II. p. Angl. 100. Gall. T. III. p. 164, et sqq. SOLAN. Apellem cum Theodota conjurasse narrat *Noster*: sed anachronismum commissum redarguit *Bayle* in Lex. T. I. tit. Apellis, ex *Polyb.* quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non potuerit, qui C annis ante vixit. REITZ. At vide supra *Tollii* notam ad nomen *Ἀπελλῆς*. LEMM.

ead. l. 7. *Ἐν Τύρῳ*) Quam per Panaetolum Theodotus occupaverat. TOLL.

ead. l. 11. *Ἀντιφίλος*) Non ignobilia pictor. Meminit ejus *Plinius* lib. XXV. c. 10. Opera ejus aliquot recensent perquam eximia. TOLL.

ead. l. 15. *Παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον*) Neglexit haec interpret. Verte: *toto coenae tempore*. TOLL.

ibid. *Πρὸς τὸ οὐς αὐτῶ κοινολογούμενον*) Probabile sit mendacium oportet. Ergo a consuetudine eorum, qui, quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur. *Noster* in Gallo, de regum curis: *λυπεῖ δ' ἄλλον Δίῳ πρὸς οὐς τισι Συρακουσίων κοινολογούμενος*, alium *Dio* angit, cum *Syracusanorum* quibusdam in aurem consilia communicans. Sic *Homerus*: *Ἀγγι εὐὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πνυθιάτο ἄλλοι. Προπὲ ἀδμὼνεν καπνῷ*, ne alii audirent. Plura collegit *Erasmus* in *Adagiis*, qui respici poterit. TOLL.

Pag. 33. l. 1. *Πηλουσίου κατάληψιν*) Non Pelusii, sed Ptolemaidis, ut ex *Polybio* constat. Nam Pelusii castrametatum Ptolemaeum refert *Polybius*, cum adversus Antiochum profisceretur. TOLL.

ead. l. 2. *Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν πάντα καὶ τὰλλ' οὐ πάνυ φρενήρης τις ὦν*) *Salmuriensis*: *Tum Ptolemaeus*, ut qui

praeter cetera non esset admodum prudens. In hac versione *κάρτα* omittitur, inepte: etiamsi *φρονήσης* prudens exponas, opponuntur *κάρτα* et *οὐ πάντ'* ineptius interponitur et sine sententia καὶ τὰλλα. Locus laborat, cui suffragante Ms. sic sanitate reddes: *ὡς ἂν κάρτα ἀλλ' οὐ πάντα φρονήσης τις ἂν, qui quidem valde, sed non in omnibus desipiebat.* Nam *φρονήσης* etiam est *παράφρων*, ut *Suidas* ostendit, frustra repugnante *Stephano*, cum et hic locus *Suidae* et *Etymologici* magis sententiam firmet. Nam si hic *φρονήσης* est prudens, quam quaeſo sententiam ex Graecis verbis conficias? Quid enim est? *qui quidem summo pere, et in aliis non omnino, aut non valde prudens erat.* Sic neminem sanum loqui, nec sanus juret *Orestes*. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, et *φρονήσης* esse imprudens. GRAEV. Primo illud festinanter nimis affirmat vir magnus, *φρονήση* etiam esse imprudentem. Apud *Suidam*, ubi etiam *παράφρων* esse dicitur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tribuendus, qui *περίφρων* voluit. Certe exempla *Agathiae* potius ad oppositum intellectum pertinere, praeclare vidit *Kusterus*. Quatuor locis *Homeri* (quae facile Index dabit) *Eustathius* ita explicat, ut ἀρηρότα τὰς φρένας, ἀντίφρονα dicat. Quatuor locis sic utitur *Herodotus*, nempe III, 30. et 35, V, 42. et IX, 54. Sic *Scholias* *Eurip.* ad *Heracl.* 151. *φρονήσης* est ἀντίφρων, ἀρίας φρένας ἔχων, φρένας ἀρηραμένους. Sic ipsum hunc locum *Luciani* interpretatur *Schol. φρόνιμος*. Atque ad *Herodoti* locum aliquem respici hic etiam a *Luciano*, suadet etiam illud Ionicum et *Herodoteum* *κάρτα*. Quare optabam illum ipsum locum invenire, sperabamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, emendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis decerpere, ut totum legerem *Herodotum*. Itaque proponere interim placet conjecturam, quam forte serius ocus vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendet. Nempe apposuisse aliquem puto glossam τῆς κάρτα, vocabulum πᾶν. Posteriorum aliquis eam forte assumsit, et eadem ordinem verborum aliquantum turbavit, sic restituendum, ὁ δὲ *Πτολεμαῖος*, ὡς ἂν καὶ τὰλλα οὐ κάρτα φρονήσης τις ἂν, κ. τ. λ. Sic certe converti, eaque interpretatione sententiam auctoris reddi, persuasum habeo. GESN. Huic *Gesneri* sententiae tanto minus ego subscribere dubitavi, quum etiam recens collati Codd. quodammodo ei faveant, aut certe non praestantiorum lectionem constituere posse videantur. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

ibid. Καὶ τὰλλα) Ante has voces antea legebatur *κάρτα* in omnibus impressis; sed in O. evanidis quidem literis exstat tantum κα τα ἀλλ', unde conjicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἀλλ',

quod, misso odioso illo *κάρτα*, secutus sum. *Φρονήρης* enim sp. *M. Aur.* IX, 51. significat *prudentem*. Apud *Plutarch.* etiam in *Alex.* 487, 2. Sic autem satis consultum esse hujus loci sanitati, exulare tantum jussu *κάρτα*, existimo. *V. Eur.* *Ἄλκ.* p. 261. A. SOLAN. *Κάρτα* delebat *Solan.* in J. adscripseratque: *Cod. B.* κα τα ἄλλ' οὐ πάνυ. Unde conjicio, fuisse tantum καὶ τὰ ἄλλ' οὐ πάνυ Sed adeo evanida erat ejus loci scriptura, ut legere non valerem, an *κάρτα* vel καὶ τὰ scriptum esset. Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam retinere satis habui. REITZ.

ead. l. 3. Οὐ πάνυ *φρονήρης*) Fatuitatem ejus, et socordiam, vitamque luxui, computationibus, et insanis amoribus deditam cognosces e *Polybio* lib. V. Historiarum, apud quem et aliud calumniae in Cleomenem, et stultitiae regis exemplum invenias. Item ex *Justino* lib. XXX. c. 1. nec non *Plutarcho* in vita Cleomenis. Pro praeter caetera, verterim alias. TOLL.

ibid. *Ἐν κολακείᾳ δεσποτικῇ*) Quippe rex, et regis filius. Vide, quae infra ad c. 7. (nobis c. 10.) notavimus. TOLL.

ead. l. 4. *Τεθραμμένος*) Fractus verterat interpretes Parisinae, quasi legerit *τετριμμένος*. Sed potius errante oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. REITZ.

ead. l. 5. *Τῆς παραδόξου ταύτης διαβολῆς*) Malim, minimeque verisimili ista calumnia. TOLL.

ibid. *Ὡςτε μὴδὲν τῶν εἰκότων λογισάμενος*) Ut nihil eorum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens, non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non, quod ea proditio supra pictoris fortunam esset; non, quod et magnis a se beneficiis, et supra ceteros artis aemulos honoribus auctus esset etc. TOLL. Quoniam nihil rationis est, ubi semel affectus inductus est, jusque illi aliquod voluntate nostra datum est, teste *Seneca* lib. I. de Ira, c. 8. IDEM.

ead. l. 6. *Ὅτι ἀντίτεχνος*) Acrius namque urit invidia eandem artem profitentes. Notum illud *Hesiodium*:

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ φθονεῖ, καὶ αἰοιδὸς αἰοιδῷ,

Et figulus figulo invidet, et cantor cantori.

Themist. Orat. III. σφαλερὰ γὰρ ἡ ὁμοιότης ἔρωτα ἐντιθεῖσα τῶν αὐτῶν ἐπαίνων ἡρέμα ἀντιπαρεξάγειν εἰς ἀμίλλαν, periculosa enim res est similitudo, facileque, dum earundem laudum amorem occulte animis inserit, ad certamen et contentionem impellit. TOLL.

ead. l. 7. *Ὅτι μικρότερος*) Quid enim pictori cum re militari, praesertim tanti momenti, et periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cernant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. TOLL.

ead. l. 8. *Εὖ πεπονθώς*) Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat, TOLL.

ead. l. 9. *Ὡς εἰ*) Redundat ὥς in omnibus nostris libris. Vox *ἔαδε*, quae mox sequitur, mihi valde suspecta est. SOLAN. *Παρέλκειν* videtur ἢ ὥς. GESN.

ead. l. 10. *Εὐθύς ἔαδε μηνίειν*) Ex aliquo poeta senarii dimidium videtur. GUYET. *Ῥῆσις* videtur e Dorico poeta sumpta. GESN. Certe legitur haec forma de Praeterito ap. *Theocrit.* XXVII, 22., non tamen sine magna suspitione. Quod autem *Belinus* ex *Homer.* Iliad. ξ, 340. aliisque ejusdem locis *εὐαδε* maluit, facilius etiam de *ἔαδε* cogitares, cujus formae Grammatici nostri probata asserunt exempla, si quidem de forma ageretur. Sed etiam quod ad vim et usum verbi attinet, est quod dubites, an genuinum h. l. habeas *ἔαδε*. Quamquam nec *ἦρχετο*, quod ad emendandum proponitur, nec quod *Valckenarius* Diatrib. p. 288. excogitavit, *εὐθύς ἐχάλεπαινε καὶ βοῆς* etc. auctoris verba omnino referre videtur. Quum fieri sane possit, ut sententia sit poeticae originis, mutare vulgata religioni duxi. Sed ὥς ante εἰ minus verebar ejicere, praesertim in Codice aliquo bono omissum. LEHM.

Pag. 34. l. 1. *Μηνίειν*) Male haec interpres verterat: quare nonnulla immutavi. TOLL.

ead. l. 8. *Οὕτω λέγεται μεταγνώναι*) *Isocrates* in *Orat.* de Permutatione, loquens de Atheniensibus: *Οἶμαι δ' ὑμᾶς οὐκ ἀγνοεῖν, ὅτι τῇ πόλει πολλάκις οὕτως ἤδη μετεμέλησε τῶν κρίσεων τῶν μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γενομένων, ὥστε οὐ πολὺν χρόνον διαλιποῦσα, παρὰ μὲν τῶν ἐξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπιθύμησε· τοὺς δὲ διαβληθέντας ἡδέως ἂν εἶδεν ἄμεινον ἢ πρότερον πράττοντας.* Arbitror autem, vos non ignorare, nostram urbem saepe poenituisse iudiciorum, quae per iracundiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post et impostores punire desideraverit, et, calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit. Longe aliter atque *Piso* apud *Senecam* de *Ira* lib. I. cap. 16. qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset, illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci jussit, sed et ipsum commilitonem, ut et centurionem, qui primum illum a supplicio ad *Pisonem* reducerat, capitali poena affecit. TOLL. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, *οὕτω λέγεται μεταγνώναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν*, tantopere poenituisse eorum, quas egerat; an, quod in *Ms.* est, *οὕτω λέγεται αἰ-*

εγυνθῆνας ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, tantopere puduisse factorum. Nec tamen Codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poenitet. GRAEV.

ibid. Μεταγυνῆνας) Tanta subisse regem poenitentia dicitur. TOLL. Ms. Ox. etiam αἰσχυνθῆνας. Sed nihil muto; proba enim est et hic aptissima vulgata. SOLAN. Vehementer tamen vulgatae, licet per se probae, auctoritatem infringit septem octove Codicum, eorumque partim probatissimorum, consensus. Majori itaque cedendum censebam. LEHM.

ead. l. 10. Ὡν παρεκινδύνευσεν) Aditi periculi memor. TOLL.

ead. l. 13. Τοῖς τοῦ Μίδου) Aures Midae etiam adagio notatae sunt. Persius: Auriculas asini Mida rex habet. Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. XI. fab. iv.

— — Nec Delius aures

Humanam stolidas patitur retinere figuram:
Sed trahit in spatium, villisque albensibus implet,
Instabilesque illas facit, et dat posse moveri.
Cetera sunt hominis: partem damnatur in unam;
Induiturque aures lente gradientis aselli.

Alii ad regum aures hujus fabellae referunt originem, qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu, quam cetera animalia, praediti. Unde Apulejus: quamquam graviter succensens errori Fotidis, isto tamen vel unico solatio aerumnabilis deformitatis suae recreabatur, quod auribus grandissimis praeditus cuncta longula etiam dissita facillime sentiebat; lib. IX. Milesiacorum. TOLL.

ead. l. 15. Ἀγνοσα) De qua in initio hujus libelli plura. TOLL.

ibid. Ἐπόληψις) Arnobius lib. II. adv. gentes: quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, et in nil expositum jaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit. TOLL.

ead. l. 17. Ἐπόθεμον) Qualis iratorum solet esse vultus, quibus flagrant et micant oculi, multus toto ore rubor, exasistente ab imis praecordiis sanguine; ut est apud Senecam lib. I. de Ira, cap. 1. Nilus Monachus in Narrationibus: τεθυμωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πυρόρωτὸν πλαγίως ὑπέκλινοντες, ira accensi, et micantes oculos oblique volventes. TOLL.

ibid. Καὶ παρακινημένον) Et commota. TOLL.

ibid. Τὴν λύτταν) Prudentius in Psychomachia, de ira: Sanguinea intorquens suffuso lumina felle. TOLL.

Pag. 35. l. 1. Τῇ μὲν ἀριστερᾷ) Huc mihi facere videntur illa Cypriani de zelo et livore: Hinc vultus minax, torvus

aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promptae, etiamsi gladio interim vacuae, odio tamen furiosae mentis armatae. TOLL.

ead. l. 2. Ἀῶδα καιομένην) Non secus ac furiae solent. Quae in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum hominum animis perquam similis est. *Apulejus* de *Psyches* sororibus Cupidinem calumniantibus, *Tali*, inquit, *verborum incendio flammata viscera sororis jam prorsus ardentis deserentes, ipsae etc. protinus pernici se fuga proripiunt.* *Phaedrus* lib. III. *Incensus ille falso uxoris crimine.* TOLL.

ead. l. 3. Τῶν τριχῶν οὐρούσα) *Apulejus* lib. VI. *Et audaciter in capillos ejus immissa manu, trahebat eam nequam renitentem; de Consuetudine Psychen ad Venerem pertrahente.* *Aristaenetus* lib. II. *Epist. 7. Καὶ ζηλοτυπούσα τὴν παιδοσκοπὴν τῆς κόρης ἐξεῖλκεν.* TOLL.

ibid. Τὰς χεῖρας ὀρέγοντα) Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque injuria plus, quam jus et aequum valent. Sic apud *Dion. Halicarn.* lib. XI. *Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσοι μὲν ἦσαν ἀνέγκαιοι, καὶ τῶν τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἄραντες εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀνέκραγον ὀδυρμῷ καὶ ἀγανακτῆσει μεμιγμένην κραυγὴν.* Quotquot erant integris judiciis et justae causae advocati, sublati in coelum manibus mixtum ploratu et indignatione clamorem sustulerunt. Sic *Justinus* lib. XIX. cap. 3. *Ipse quoque (Imilco) manus ad coelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deslet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, et tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint.* TOLL.

ead. l. 4. Καὶ μαρτυρόμενον τοὺς θεοὺς) Sic solent homines testes Deos invocare, cum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium est. TOLL.

ibid. Ἀνὴρ ὠχρὸς καὶ ἄμορφος etc.) Describitur eleganter ab *Ovidio* in *Metamorph.* sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere *Invidia* dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut et *Livor* Latinis:

Pallor in ore sedet, macies in corpore toto.

Nusquam recta acies: livent rubigine dentes:

Pectore fella virent; lingua est suffusa veneno etc.

Synesius in I. de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: *ὡς ἤδη τὸ πρᾶγμα παροιμίαν εἶναι, καὶ ἐρώτημα πρὸς τοὺς ὠχρίωντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σου καλόν; ita ut jam res in proverbium abiret, et haec familiaris esset ad pallentes inter-*

rogatio, Num quid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia

Τῆκει καὶ αἰθονερῶν ὄμματα, καὶ κραδίην,
contabescere facit invidentium et oculos, et cor.

Uti est apud poetam Graecum in *Anthol.* lib. I. cap. 83. Quid infelici viro praestat invidia, inquit *Augustinus* serm. 83. de Tempore, quem in secretis conscientiae quibusdam angulis livor ipse discerpit, et alienam felicitatem tormentum illius facit, quam, inquam, mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles animae tenebras, et confusae mentis horrorem, qui vultu semper animoque moerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem saevissimis exagitatum stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate deturbat? quod malum laedit parum aliquid etiam eos, in quos intenditur; gravius tamen, et perniciosius eos prius, a quibus procedit, affligit. Sicut enim aerugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam, in qua est, interimit et consumit. *Horatius* lib. I. Epist. 2.

Invidus alterius macrescit rebus opimis. TOLL.

ead. l. 5. Ὁξὺ δεδωρκῶς) Ut enim paulo post dicit auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὀξὺ δεδωρκῶσι, invicem sese acute intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. *Themistius* Orat. I. ὡς οὐδὲν ἄρα ἄλλο χαλεπώτερον τῆκει ψυχῇ νόσημα φθόνου τε καὶ βασκανίας· καὶ μᾶλλον ὁσπερ ὁ νοσῶν ὀξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν μόνον, καὶ τὰ ἐγγύς, ἀλλὰ καὶ τὰ πόρρω, καὶ τὰ μακρὰν ἀφεστῶτα. Adeo nullus morbus invidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervidet, non ea tantum, quas juxta se atque in proximo sita sunt, verum etiam, quas longinqua sunt, et magno a se intervallo semota. *Plutarchus* lib. de Securitate: τί τᾷλλοτρινον, ἀνθρώπων βασκανιώτατε, κακὸν ὀξυτερῶς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; quid alienum malum, homo invidentissime, acute intueris, tuum vero pervides? (*despicis?* *Lehm.*) TOLL.

ead. l. 6. Τὸν Φθόνον) Recte sane Livor Calumniae comes additur. *Hesiodus* in Operib.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποισιν οἷζυροῖσιν ἅπασιν

Δυσκίλαδος, κακόχαρτος, ὑμαρτήσας στυγερῶν.

Livor autem homines miseros omnes

Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur invisio vultu.

TOLL.

ead. l. 9. Ὁ περιηγητὴς τῆς εἰκότος) Περιηγῆται proprie sunt illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca et monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per

translationem de explanatoribus et interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque interpretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Ut in Tabula *Cebetis* factum, et in illa *Herculis Prodicii* fabula: quam aliquantulum immutans *Themistius* haud aliter Simulationem, et eodem ferme comitatu suffultam subnixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam et ipsa fucati medicamentis candoris et ruboris, pigmentisque aliis exornata, comtaque eleganter, fraudem et insidias, dolum et perjurium, et emissariam adulationem secum trahit, quas tandem tristis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. TOLL. Conf. supra Dial. Mort. XX. pr. περιήγησαι μοι τὰ ἐν ᾧδον πάντα. Et infra Navig. c. 2. SOLAN.

ead. l. 10. Τίς) Redundare videtur post ἐπιβουλῇ. SOLAN. *Genneri* interpretatio: *Insidiarum una* quam vim habeat, non assequor. Mihi quidem non dubium est, quin τίς e sequente versu huc in alienum locum aberraverit. LEHM.

ead. l. 12. Μετανοία) Nam *judicia festinata*, inquit *Sarisberiensis* in Policratico, cap. 12. lib. V. *poenitentiam pariunt*. Vel ut in *Anthologia* lib. I. c. 88. *Lucianus*:

Ἡ βραδύπους βουλὴ μέγ' ἀμείνων ἢ δὲ ταχέϊα
Αἰὲν ἐφελκόμενῃ τὴν μετανοίαν ἔχει.

Id est,

*Lento incedens pede consultatio multo praestat; sed
festinans*

Semper poenitentiam secum trahit.

P. Syrus:

Ad poenitendum properat, cito qui iudicat.

TOLL.

ibid. Ἐπιστρέφετο γοῦν) Quas convertens retro vultum, flens, et pudore suffusa, accedentem veritatem respectabat.

TOLL.

ead. l. 14. Τὴν Ἀλήθειαν προσιοῦσαν) Praeclare hoc *Apelles*. Namque, utut oppressa aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, et mendaciorum nebulas sua luce dissipat. *O magna vis veritatis* (exclamat disertissimus *Romuli nepotum*), quas se contra hominum ingenia, calliditatem, sollicitiam, contraque fctas omnium insidias facile per se ipsa defendat! Ita enim leg. Uberius aliquanto *Polybius* lib. XIII. Καὶ μοι δοκεῖ μεγίστην θεὸν τοῖς ἀνθρώποις ἢ φύσις ἀποδείξαι τὴν ἀλήθειαν, καὶ μεγίστην αὐτῇ προσθεῖναι δύναμιν πάντων γοῦν αὐτὴν καταγωνιζομένων, ἐνίοτε δὲ καὶ πασῶν τῶν πιθανοτήτων μετὰ τοῦ ψεύδους ταττομένων, οὐκ οἶδ' ὅπως

αὐτῇ δι' αὐτῆς (αὐτῇ δι' αὐτῆς leg. *Lehm.*) εἰς τὰς ψυχὰς ἐκδύεται τῶν ἀνθρώπων· καὶ ποτὲ μὲν παραχρῆμα δεικνύσει τὴν αὐτῆς δύναμιν, ποτὲ δὲ πολὺν χρόνον ἐπισκοπισθεῖσα, τέλος αὐτῇ δι' ἑαυτῆς ἐπικρατεῖ, καὶ καταγωνίζεται τὸ ψεῦδος. *Equidem existimo, Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles conjecturae a mendacio stent: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese insinuat, et modo repente illam suam vim exserit; modo, tenebris oblecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, et de mendacio triumphat.* Ad hoc exemplum, apud *Apulejum* lib. X. *Miletiacorum*. cum novercae scelus, privignum falso insimulantis, patefactum esset, procedit in medium nuda veritas, victrix scilicet intentatae calumniae. TOLL.

Pag. 36. l. 1. τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ) Clarius aliquanto vertere potuisset interpres: quae in calumnia spectanda sunt; vel, quae calumniae adsunt. TOLL.

ead. l. 3. Γενήσεται) Excidit hic haud dubie aliqua vox, quam absque Mss. Codd ope inserere ex conjectura non ausim. *SOLAN. Γένετο φανερότερα* Ms. Reg. 2954. *BIR.* Vid. *Varr. Lectt.* Ceterum interpretationem Latinam, in qua universam hanc sententiam nescio quamobrem omisit *Geenerus*, complere placebat. *LEHM.*

ead. l. 6. Τριῶν δὲ ὄντων) Recte. Duo scilicet injuria afficientes, tertius autem, qui injuria afficitur, ut ait apud *Herodotum* lib. VII. cap. 10. ad *Xerxem Artabanus*. *Διαβολὴ γὰρ ἐστὶ*, inquit, *δεινότατον· ἐν τῇ δύο μὲν εἰσὶ οἱ ἀδικέοντες, εἰς δὲ ὁ ἀδικεόμενος· ὁ μὲν γὰρ διαβάλλων ἀδικεῖ οὐ παρόντος κατηγορέων· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπειθόμενος, πρὶν ἢ ἀτρεκέως ἐκμάθοι· ὁ δὲ δὴ ἀπὸ τῶν τοῦ λόγου τὰδε ἐν αὐτοῖσι ἀδικεῖται, διαβληθεὶς τε ὑπὸ τοῦ ἑτέρου, καὶ νομισθεὶς πρὸς τοῦ ἑτέρου κακὸς εἶναι.* Calumnia res est omnium pessima: in qua duo sunt, qui injuriam faciant; unus, cui fiat injuria. Nam quæ calumniatur, ea de causa injurius est, quod absentem accusat; at qui calumniam audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra, qui absens accusatur, injuria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum quod ab altero vir malus esse judicatur. TOLL.

ead. l. 7. Καθάπερ ἐν ταῖς κωμῳδαῖς) Unde apud *Horatium* in *Arte*. — *Nec quarta loqui persona laboret.* TOLL.

ead. l. 10. Τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος) *Πρωταγωνιστής* in fabula dicebatur, qui plurima recitabat; sive, qui primas partes agebat, ut in *Phormionis* prologo *Terentius*

loquitur: *Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime.* Huic proximus vocabatur *δευτεραγωνιστής*; tertiarum vero partium *τριταγωνιστής*; quod Aeschini quondam a *Demosthene* objectum fuit convicium. Erat autem τοῦ πρωταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiamsi clarius possent, tamen vocem suam summitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita *Cicero* in *Verrinis*. TOLL.

ead. l. 13. Οὐδεὶς γὰρ ὦν ἀγαθός) *Cicero* lib. I. de *Offic.* c. 7. *In justitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur.* Hujus primum munus est, ut ne cui quis noccat, nisi lacessitus. *Plato* in *Gorgia*: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστός μὴ ἀδικοῦντ' ἄνθρωπον εἰσαγοί, nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit injuriam, accuset. TOLL.

Pag. 37. l. 2. Ἀδικοῦντες — προσλαβόντες) Ita *Bar.* et *Fl.* In reliquis ἀδικοῦντας et προσλαβόντας, prave. *SOLAN.* Non obsecundassem *Solano* vulgatum ἀδικοῦντας rejicienti, quia in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας absurdum erat, et ad ἄλλους nullo modo referendum, sed ad αὐτοί, scil. ἄνδρες ἀγαθοί, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere. *REITZ.* Cf. *Fritzsche*. *Quaestat.* *Luciann.* p. 103. *LEHM.*

ead. l. 3. Ἀδίκος ὁ τοιοῦτος) *Isocrates* in *Oratione de Permutatione*: Οὐ θαυμάζω τῶν λεγόντων, ὥς ἐστι μέγιστον κακὸν διαβολή· τί γὰρ ἂν γένοιτο ταύτης κακουργότερον; ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκίμειν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιωρκεῖν· ὅπως δὲ, τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδῇ δὲ δόξαν παραστήσασα τοῖς ἀκουουσιν, ὃν ἂν τύχη τῶν πολιτῶν, ἀδίκως ἀπόλλυσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam; quid enim ea fieri possit maleficientius? quas facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plane innocentes injurii esse videantur; ut judices pejerent; quae denique veritatis lucem exstinguit, et caligine mendaciorum auditoribus involutis quævis civium per injuriam interficit? TOLL.

ead. l. 4. Καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζημιος) *Themistius* *Orat.* III. καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρους, ὃ τε ἐπιβουλεύει, καὶ ὃν ἐπαπατᾷ· τὸν μὲν ὅτι πάσχει ὑπὲρ δικήν, τὸν δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάσει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui insidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur; hunc, quod inferre eam ipsam injuriam compellit. TOLL.

ead. l. 5. Τὴν μὲν ἰσότητα) Eam initium esse justitiae statuebat *Pythagoras*. Vide *Jamblichum* cap. 30. *Cicero* lib. II.

de Offic. cap. 12. *Jus enim semper quaesitum est aequabile. Neque enim aliter esset jus.* TOLL.

ibid. Καὶ τὸ μὴδὲν πλέον) Malim, nec plura sibi appetere. TOLL. Definitur enim justitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III. de Natura Deor. c. 15. IDEM.

ead. l. 10. Ἀποφράττων) Mutant Commentatores interdum in ἐπιφράττων. Conf. mox ἀποφράξαντες — τὰ ἅτα, et Themist. ἀποτετρισμένον, ἀποκρουσθέν, ἀποκλείειν in not. Toll. adlegatum. Item Nostr. infr. Pseudol. c. 27. ἀπέφραξέ σοι καὶ στόμα. Ne plura. REITZ.

ead. l. 13. Ἐνορκον ποιησάμενος) Demosthenes in initio Orat. de Corona rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges et *jusjurandum* in consilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις δικαίοις καὶ τοῦτο γίγνεται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, in quo praeter cetera, quae aequa forent, et illud adscriptum, ut utramque partem pari benevolentia audirent. Qui et rationem paulo post subjungit, cur a iudicibus legislator *jusjurandum* praestari voverit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας καὶ τὰς διαβολὰς, αἷς ἐκ τοῦ πρότερος λέγειν ὁ διώκων ἰσχύει, οὐκ ἐν τῷ φεύγοντι παρελθεῖν, εἰ μὴ τῶν δικαζόντων ἕκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς εὐσεβείαν διαφυλάττων, καὶ τὰ τοῦ λέγοντος ὕστερον δίκαια κύνεικῶς προσδέξεται, καὶ παρασχὼν ἑαυτὸν ἴσον καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροατὴν, οὕτω τὴν διάγνωσιν ποιήσεται περὶ πάντων. Fieri non posse, ut reus criminationes et calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, praevalet, superet, nisi vestrum quisque, qui iudicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, et rei posteriore loco dicentis rationes benevolis auribus accipiat, et se ipsum aequum, et utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat. Senior ille e curia apud Apulejum lib. X. Milesiacorum: Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari; nec vos, qui jurejurando adstricti judicatis, inductos servuli mendacio pejerare. Solebant autem iudices Athenis id *jusjurandum* quotannis repetere, quo sanctius judicarent. Isocrates in Orat. de permutatione: ἀλλ' ὁμνῆναι μὲν καθ' ἕκαστον τὸν ἐνιαυτὸν, ἢ μὴν ὁμοίως ἀκροᾶσθαι τῶν κατηγορούντων, καὶ τῶν ἀπολογουμένων, cum quotannis juretis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde et Plato lib. XII. de leg. Νόμος δὲ κείσθω, δικαστὴν μὲν ὁμνῆναι δικάζειν μέλλοντα, lex autem sit constituta, ut iudex de re quapiam cogniturus prius *jusjurandum* det. Nec aliter Christiani. Sarisberiensis in Policratico lib. V. cap. 12. Et quidem iudices sacramento legibus alligantur ju-

Lucian. Vol. VIII.

Bb

rati, quia omni modo iudicium cum veritate et legum observatione disponent. Ipso quoque jure cautum est, ut sacrorum Evangeliorum scripturas terribiles ante sedem iudicalem deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum incutiat et reverentiam, et ab inquisitione veritatis omnis iniquitas propulsetur. Vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. Ep. 4. et de illis A. Gell. lib. 14. cap. 2. TOLL. Exstat ea de re locus apud Demosth. de Cor. ipso initio disertissimus, is nempe, quem Tollius exhibet. ΣΟΛΩΝ.

ead. l. 14. Ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι) Aristophanes: Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, οὐκ ἂν δικάσῃς, priusquam utramque audieris partem, ne pronuncies. Item Euripides:

Τίς ἂν δίκην κρίνειν, ἢ γνώῃ λόγον,

Πρὶν ἂν παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ;

Quis autem litem dijudicet, aut sermonem cognoscat,

Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba?

Seneca Medea, v. 199.

Qui statuit aliquid parte inaudita altera,

Aequum licet statuerit, haud aequus fuit.

Unde Magistratus apud Apulejum lib. X. partim decuriones deprecari, partim populareis compescere, ut rite et more majorum iudicio reddito, et utrimque secus allegationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbaricae feritatis, vel tyrannicae impotentiae damnaretur aliquis inauditus, et in pace placida tam dirum saeculo proderetur exemplum. P. Syrus:

In iudicando semper criminosa est celeritas.

TOLL.

ead. l. 17. Πρὶν δὲ γὰρ ἀντεξετάσῃς) Menander:

Ὁ προκαταγινώσκων δὲ πρὶν ἀκούσαι σαφῶς,

Αὐτὸς πονηρὸς ἔστι πιστεύσας κακῶς.

Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit,

Is homo improbus est, ut qui temere crediderit.

TOLL.

Pag. 38. l. 3. Εἰ τῷ μὲν κατηγορῶν) Egregium est Juliani Imperatoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib. XVIII. Numerium, inquit auctor, Narbonensis paulo ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet objecta, nec posset in quoquam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percitus, exclamavit: Ecquis, florentissime Caesar, no-

cens esse poterit usque, si negare suffecerit? Circa quem Julianus: Equis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficiet? TOLL.

ead. l. 4. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὅσα) Contra Alexander M. apud Plutarchum in ejus vita: λέγεται δὲ καὶ τὰς δίκας διακρίνων ἐν ἀρχῇ τὰς θανατικὰς τὴν χεῖρα τῶν ὧτων τῷ ἐτέρῳ προστιθέναι τοῦ κατηγοροῦ λέγοντος, ὅπως τῷ κινδυνεύοντι παθαρὸν φυλάττεται καὶ κἀδιάβλητον. Jam initio, cum judicia capitalia disceptaret, fama tenet, manum eum alteri auri, dum diceret accusator, admovere solitum, reo ut alteram integram et intactam servaret a calumniis. A qua tamen consuetudine postea descivit. TOLL.

ead. l. 8. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστος) Hic non tam fide dignos; ut interpretes voluit, quam auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστος significat. Latini idoneos auctores dicerent. TOLL.

ead. l. 10. Ποιητὴν μοι δοκῶ τὸν ἄριστον) Paulo ante eadem ferme haec verba ex Aristophanis citavimus, qui ea ab Homero accepit. TOLL.

ead. l. 12. Φησὶ δὲ, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἄμφοιν μῦθον ἀκούσης) Excidit particula ἂν. Sic enim integrum meminimus me (locus nunc non succurrit) hunc versum legere, Μῆτε δίκην δικάσης, πρὶν ἂν ἄμφοιν μῦθον ἀκούσης. Corruptius hoc habet editio Florentina, πρὶν ἄμφω μῦθον ἀκούσεις. Porro praecipuum, quod observare soleant calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi in quempiam amici sui odium velint concitare, ea fingant, quae probe norint abhorrere a mente et inclinatione audientis. Puta, si quis sit pietati summopere addictus, ut tum eum, quem calumniari velint, dicant atheum, et pietati infestum: quo ita exacerbent audientis animum, ut nullam amici sui defensionem auribus velit admittere, inopinato crimine tanquam vero praeoccupatus. Haec ultima Graece ita effert cap. 15. (praecedat autem ὥστε) ἀλλὰ κἄν θελῇ τις ἀπολογισθαι, μὴ προσλεσθαι, τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως (dictae calumniae) ὥς ἀληθεῖ προκατελημμένον. Cur hic haesitet Tollius p. 417. Edit. Amst. nihil caussae. Τὸ ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδόξῳ, modo se habet; satisque sensus patet; eumque recte interpretatus est interpretes. JENS.

ibid. Μῆτε δίκην δικ.) Haec verba apud Platonem eadem prorsus leguntur in Demodoco suspecto 737. C. apud Plutarchum etiam 1901, 2. Exstant etiam, sed paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 484. AB. ἤπου σοφὸς ἦν, ὅστις ἐφασκε, πρὶν ἂν ἄμφοιν μῦθον ἀκούσης οὐκ ἂν δικάσαις; sunt etiam, qui Hesiodo tribuant. V. Muret. Var. lect. VII, 18. Eur. paulo

aliter idem effert. *Hp.* p. 590. C. Vid. et *Demosth.* de Cor. ipso initio, ex quo patet, jurejurando adstrictos judices τὸ ὁμολῶς ἀμφοῖν ἀκροῦσθαι; ex quo autem poeta habeat, incertum esset, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam quod in Phocylide hodierno non reperitur, cum genuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sententia Christianam hanc personatus hic Phocylides supposuit, v. 8. ἀδίκως μὴ κρίνε πρόσωπον [*Ἦν σὺ κακῶς δικάσης, σὲ θεὸς μετέπειτα δικάσει.*] SOLAN.

ead. l. 13. Πρὶν ἀμφοῖν) Nondum cum *Jensio* ἂν insero; nam vel sine eo versus constat, cum πρὶν etiam sit syllaba longa apud *Homer.* II. B, 348. Πρὶν Ἄργος δ' ἵεναι. — Et Z, 81. Πάντη ἐπιχόμενοι, πρὶν αὐτ' ἐν χειρὶ γυναικῶν. Etsi brevis quoque B, 413. Μὴ πρὶν ἐπ' ἡέλιον δύναι. — Et ap. *Theogn.* v. 957. ubi et ἂν additur: Μὴ ποτ' ἐπαινέσης, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia *Plutarchus* loco Scholii hic inserto, qui in Ed. Fr. est pag. 1034. E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. *Solanus* noster in *Juntina* ἂν quoque inseruerat, adleveratque ex Scholiasta, *Phocylidis* esse; sed cum non inveniatur in ejus editis carminibus, quis dixerit, quid is reliquerit? At quia in *Aristoph.* tamen additur, liberum esto legis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἄμψω forsan non contemnendum. REITZ.

ead. l. 15. Χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον) *Cleanthus* apud *Stobaeum* Serm. XL. Κακουργότερον οὐδὲν διαβολῆς ἔστι πῶς Ἀάθρα γὰρ ἀπατήσασα τὸν πεπεισμένον, Μῖσος ἀναπλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον. Nihil fere tam est malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decepit, Odium excitat adversum eum, qui nihil est commertus. TOLL.

ibid. Ἡ ἀκρίτους τινὰς) *Seneca* de Ira lib. II. c. 29. De parvula summa judicatu tibi res sine teste non probaretur; testis sine jurejurando non valeret. Utrique parti dares advocacy, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manam venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem suum nosse liceat, aut crimen, irasceris? *Menander*:

Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς,
Αἰτιὸς πονηρὸς ἔστι πιστεύσας κακῶς.

TOLL.

Pag. 39. l. 4. Ἀπαρρητολατος) Idem *Seneca* ibidem: Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo:

alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore et instigat, et ipse se certamini et pugnae subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, paene non dicit. Verumtamen ubi deprehensi jubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutantur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogere-tur praesentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. TOLL.

ead. l. 5. Ἐξ ἀφανοῦς) Alcaeus: τῷ δ' ἀφανεῖ πᾶς ἐπειτα δόλος, obscura quivis comitatur dolus. TOLL.

ead. l. 6. Τοξέυον) Ut Nisus apud Virgilium lib. VII. Aen. Unde

*Saevit atrox Volscens, nec teli conspicit usquam
Auctorem, nec quo se ardens immittere possit.*

TOLL.

ibid. Ὡς μηδὲ ἀντιτάσσθαι) Verte: ut nec ex adverso consistere, nec repugnare detur. TOLL.

ead. l. 8. Ὁ μέγιστόν ἐστι σημεῖον) Ita et Cassander Alex-andro nimium facili ad credendas de patre ejus Antipatro calumnias respondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τοῦ συκοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἤκουσι τῶν ἐλέγχων, esse id ipsum calumniae in-dicium, quod procul probationibus venissent: ut est apud Plutarchum in ejus vita. TOLL.

ead. l. 10. Εἰς τὸ φανερόν διελέγχει) Cicero pro Caelio, cap. 3. Accusatio crimen desiderat, rem ut definiat, homi-nem ut notet, argumento probet, teste confirmet. TOLL.

ead. l. 11. Διευθύνει καὶ ἀντιξέταξι) Potius, persequi-tur, seque adversarium professus rem judicio committit; vel, judicio cum eo experitur. TOLL.

ibid. Ὡςπερ οὐδεὶς αὖ) Nobile est Alexandri M. ad Par-menionem et Polysperchontem responsum ap! Curtium, lib. IV. cap. 13. Nam cum Parmenio furto, non proelio, opus esse censeret, assentiente prae ceteris Polysperchonte, Latruncu-lorum, inquit, et furum ista solertia est etc. TOLL. Melius, ni fallor, vertisset interpretes: uti neminem tam ignavi abjecti-que animi reperias, qui, cum hostem aperto Marte vincere possit, dolo eum ac insidiis circumvenire malit. IDEM.

ead. l. 12. Ἐνέδρα ποτὲ) Q. Calaber lib. III. v. 76.

Κρύβδα δ' ἀνάλκιδες αἰὲν ἀγανοτέρους λοχῶσιν, clanculum autem imbelles semper praestantioribus insidiantur. TOLL.

ead. l. 14. Ἐν τε βουλήων αὐλαῖς) Sarisberiensis in Po-licratico lib. VII. cap. 24. Ceterum detractores et invidos sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis sentinam, confluxerint. De adulatoribus autem Plutarch. in libello de discrimine amici et adulatoris ita loquitur: ἐν δὲ

ὥςπερ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἵπποτροφίαν φησὶν οὐ λεκύνθω ὀπαδεῖν, ἀλλ' ἀρούραισι πυροφόροις, οὕτω τὴν χολακείαν ὀφωμεν οὐ πένησιν, οὐδὲ ἀδόξοις, οὐδὲ ἀδυνάτοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἰκῶν τε καὶ πραγμάτων μεγάλων ὀλισθημα καὶ νόσημα γινωμένην, πολλάκις δὲ καὶ βασιλείας καὶ ἡγεμονίας ἀνατρέπουσαν. Atque ut Simonides ait, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita videmus adulatores non pauperibus se adungere, aut ingloriis et plebejis, sed magnarum familiarum rerumque ampliarum ruinam hanc morbumque esse, qui saepe etiam regna imperiaque subvertat. Plato in Epist. ad Dionysium: Ἐώρων γὰρ καὶ τότε, καὶ νῦν ὀρῶ, τὰς μεγάλας οὐσίας, καὶ ὑπερόγκους, τῶν τε ἰδιωτῶν, καὶ τῶν μοναρχῶν, σχεδὸν ὅσοιπερ ἂν μείζους ὦσι, τοσοῦτοι πλείους καὶ μείζους τοὺς διαβάλλοντας, καὶ πρὸς ἡδονὴν μετὰ αἰσχροῦς βλάβης ὁμιλοῦντας τρεφούσας, οὐ κακοῦ οὐδὲν μείζον γεννᾷ πλοῦτός τε καὶ ἡ τῆς ἀλλῆς ἐξουσίας δύναμις. Videbam id temporis, et adhuc video, magnas et immensas opes tum privatorum hominum, tum monarcharum, quo fuerint abundantiores, eo plures majoresque calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil deterius divitiae, altaeque potentiae generant. Q. Curtius adulationem perpetuum malum regum vocat, quorum opes saepius assentatio, quam hostis evertit; lib. VIII. cap. 5. Unde Galenus de Dignotione et Curat. proprior. affectuum, virum veridicum explorare docens, Καὶ πρῶτον, inquit, εἰὰν ᾄδῃς αὐτὸν ἐπὶ τὰς τῶν πλουσίων τε καὶ πολὺ δυνάμεων, ἢ καὶ τὰς τῶν μοναρχῶν οἰκίας ἀπείοντα συνεχῶς, γίγνωσκε μάτην ἀκηκοῖναι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀληθεύειν ἅπαντα. τούτῳ γὰρ τοιαύταις χολακείαις ἐπεται καὶ τὸ ψεῦδεσθαι. Ac primum quidem, si eum videris divitum domos aut potentium, sive etiam regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra rumorem illum ad aures tuas accidisse, qui de ejus integritate in dicendo verum ferebatur. Hujusmodi enim adulationibus mentiri cognatum est. TOLL.

Pag. 40. l. 3. Ζηλοτυπίαὶ κακοτεχνέστεραι) Sed nulla verusior aut fraudulentior supplantandi calumniandique ratio, quam laudando. Nam et hanc invidia reperit aulicorum. Καὶ νῶς γὰρ δὴ τις, inquit Polyb. IV. οὗτος εὐρηται τρόπος διαβολῆς, τὸ μὴ ψέγοντας, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαίνεσθαι τοὺς πύλας· εὐρηται δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακεντρέχεια, καὶ βασκανία, καὶ δόλος ἐκ τῶν περὶ τὰς αὐλὰς διατριβόντων, καὶ τῆς τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας καὶ πλεονεξίας. Novus enimvero calumniandi modus hic est inventus, cum non obtrectando, sed laudando alicui nocetur. Quae malignitas, invidia, et fraus ab illis primo fuit excogitata, qui in aulis

principum vitam degunt: ea est illorum hominum aemulatio inter ipsos, ea avaritia. Quare jure Tacitus in Agricolae vita pessimum genus vocat inimicorum, laudantes. TOLL.

ead. l. 5. Επιτηροῦσιν εἴ που) Homerus de Achille cum Hectore pugnante, Il. X. v. 319.

Ὡς αἰχμῆς ἀπέλαμψ' εὐήκεος, ἣν ἄρ' Ἀχιλλεύς
Πάλλεν δεξιτερῇ, φρονέων κακὸν Ἕκτορι δίω,
Εἰσορόων χρόα καλόν, ὅπῃ εἴξει μάλιστα etc.
Sic ex cusptide fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino,
Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maxime.

Similiter fere Virgil. de Darete lib. V. Aeneidos:

Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, et variis assultibus irritus urget. TOLL.

ead. l. 8. Καὶ πρῶτος αὐτὸς ἕκαστος εἶναι βουλόμενος) Seneca lib. III. de Ira, cap. 31. Nulli ad aliena respicienti sua placent. Inde Diis quoque irascimur, quod aliquis nos antecedit, oblitus, quantum hominum retro sit; et, paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingentis invidentiae. TOLL.

ead. l. 7. Παραγκωνίζεται) Alciphro. I. p. 26. παραγκωνισασθαι τοὺς ἀντεραστὰς βουλόμενος) ubi Bergler. idem verbum ex Heliod. et hoc Luciani loco adfert. REITZ. Vid. omnino ad Piscat. c. 34. Tom. III. p. 576. sq. LEMM.

ead. l. 9. Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς) Plutarch. de discrim. amici et adulatoris: οὗτος δὲ τοὺς ἀληθινοὺς ἀποσοβεῖ φίλους, καὶ οὐκ ἐφ' πλησιάζειν· ἂν δὲ μὴ δύνηται, φανερώς μὲν ὑποσαίνει, καὶ περιέπει, καὶ τέθηπεν, ὡς ἀμείνονας, λάθρα δ' ὑφίστι τινας καὶ ὑποσπείρει διαβολάς· κρυφίου δὲ λόγου κνίσαντος ἔλκος, καὶ μὴ παντελῶς εὐθύς ἐξεργασθῆναι, τὸ τοῦ Μηδίου φυλάττει μεμνημένος· ἦν δὲ ὁ Μηδῖος τοῦ περὶ τὸν Ἀλέξανδρον χοροῦ τῶν κολάκων οἷον ἑξαρχος, καὶ σοφιστὴς κορυφαῖος ἐπὶ τοὺς ἀρίστους συντεταγμένος. ἐκέλευεν οὖν θαυροῦντας ἀπεισεσθαι καὶ δάκνειν ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, οἷτι καὶ Θεραπείῃ τὸ ἔλκος ὁ δεδηγμένος, ἢ οὐλὴ μένει τῆς διαβολῆς· ταύταις μέντοι ταῖς οὐλαῖς, μᾶλλον δὲ γαγγραιναῖς καὶ καρκινώμασι διαβρωθεῖς Ἀλέξανδρος ἀπώλεσε καὶ Καλλιस्थένη, καὶ Παρμενίωνα, καὶ Φιλώταν etc. Adulator autem veros amicos arceat, neque appropinquare sinit: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcet, colitque, et admiratur, ut meliores: elanculum autem submittit aliquas et spargit calumnias. Ubi autem occultus sermo ulceris pruritum excitavit, si non statim rem perfecit, memoria tamen tenet atque observat Me-

dii dictum. Fuit is *Medius chori adulatorum*, qui *Alexandrum* cingebat, veluti princeps, et calumniatorum summus, praestantissimis imminens. Jubebat autem suos audacter calumnias jacere, iisque mordere alios; docens, tametsi admorsus ulcus sanarit, tamen calumniae cicatricem mansuram. His quidem cicatricibus, ac vomicis, aut gangraenis potius et cancris corrosus *Alexander Callisthenem* perdidit, et *Parmenionem*, et *Philotam* etc. Cujus quidem *Philotae* historiam ab aemulo *Cratero* per calumniam subversi operae pretium est legisse apud *Curtium* lib. VI. cap. 8. quae mirum in modum haec et sequentia illustrat. TOLL.

ead. l. 2. *Εὐδοκίμῃ, καὶ ὅλως φθάσας κρατῇ*) Haec ita potius interpretarer: primas tenet, et illum denique praevertens superat: quandoquidem exemplo suo hujus *Homerici* dicti veritatem confirmant:

Mars dubius saepe et victorem stravit ovanter. TOLL.

ibid. *Ὁ φθάσας*) *Ven.* utraque agnoscunt hunc articulum; reliquae respuunt. SOLAN.

ead. l. 13. *Τὰ γὰρ τοῦ Ὀμήρου*) Sic fere in *Ep. ad Roman.* 2, 14. *ὅταν — τὰ τοῦ νόμου ποιῇ* quibus verbis *Elzner.* haec *Luciani* aliaque similia addit. REITZ.

ead. l. 14. *Ξυδὸς ἐνθάδε*) *Hectoris* verba sunt *Iliad.* Σ. v. 309. *Livius* lib. XXVIII. cap. 19. ubi *Mars communis* et victum saepe erigeret, et affligeret victorem. *Propert.* II, 27. Cum *Mavors* dubias miscet utrimque manus. *Ovid.* 1. *Amor.* El. 9. *Mars dubius* etc. TOLL.

ibid. *Τὸν κταν.*) Adscripserat *Solanus*, *τε* in *Homero* esse pro *τὸν*, recte; sed quod etiam adleverat, *B. i. c.* *Basilienses*, sic habere, erravit: nam utraque *Bas.* aequae *τὸν* habet, ac reliquae. Forsan Codicem *B.* significare voluit, quod credo; non tamen recipio, quia etiam *τὸν* in ipso *Homero* legi potest. REITZ.

ead. l. 16. *Ποικίλας — ὁδοὺς ἐπινοοῦσιν*) Unde invidiam *πολυμήχανον καὶ πάντολμον θηρίον* *Photius* vocat, *Epist. prima*, commate *πρῶτ'.* TOLL.

Pag. 41. l. 1. *Ἡμισυέλπιδος*) Scriptum fuisse *ἡ μίσος* *ἡ ἐλπίδος*, minime dubito. Vulgatam tamen tuentur omnes libri et ipse Codex *Ox.* SOLAN. Non tamen tuetur vocem improbam linguae lex et analogia certissima. Dicitur enim *ἡμίανδρος*, *ἡμιεργής*, *ἡμιοβόλιον*, et sic porro, non *ἡμισανδρος*, *ἡμισεργής* etc. Etsi igitur aliquam ex vulgata cum *Wieland* extorquas sententiam, formae tamen barbaries adeo offendit, ut a corrigendo vix amplius abstinere liceat. *Solani* emendatio: *ἡ μίσους* (sic enim, non *μίσος*, voluisse potuit,

etiam Schmiedero suspicante) ἡ ἐλπίδος laborat nescio qua sententiae vel incommoditate vel etiam ineptia. Felicissime vero *Jacobsius*: ἡ μίσους εὐέλπιδος, probante *Schneidero* Lex. maj. s. ἡμισευέλπιδος. LEHM.

ead. l. 4. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης) Vere. Nam, ut ait *Plautus Captiv.* 11, 1. *Doli non doli sunt, nisi astu colas: Sed malum maximum, si id palam provenit.* TOLL.

ead. l. 7. Οὐδ' ἂν κατασχυσέ) *Cicero* pro *Cluentio*, cap. 65. Hoc uno modo saepe multorum improbitate depressa veritas emergit, et innocentiae defensio interclusa respirat: quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantum audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminet audacia, atque projecta est, a consiliis malitiae deseruntur. Quodsi aut confidens astutia, aut callida esset audacia, vix ullo resisti modo posset. TULL.

ead. l. 10. Ὁ τιμώμενος) *Sarisberiensis* lib. VII. *Policratici*, cap. 24. Ubique tamen, qui illustrioribus clarescunt meritis, acris invidia toxicato dente roduntur. *Vellejus Paterc.* lib. II. cap. 40. Nunquam eminentiae invidia carent. *Livius* lib. XLV. cap. 55. de *Paulo Macedonico*, cui triumphus negabatur: *Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit.* *Apollodorus Comicus*:

Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
nam rebus obstat praelustribus invidia.

Cyprianus de Zelo et Livore: Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in majus incendium livoris ignibus inardescit. *Philo* περὶ Ἰωσήφ· φθόνος δὲ ἀεὶ ταῖς μεγάλας εὐπραγίας ἀντίπαλος, invidia semper magnae felicitatis adversaria est. *Lucret.* lib. III.

Consimili ratione ab eodem saepe timore
Macerat invidia, ante oculos illum esse potentem,
Illum adspectari, clarus qui incedit honore:

Ipsi se in tenebris volvi, coenoque queruntur.

Infinita porro sunt, quae in hanc sententiam cum apud Graecos, tum apud Latinos scriptores belle dicta reperias. TOLL.

ead. l. 11. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Nam qui invidet, minor est, ut ait *Plinius* lib. VI. *Epist.* 17. Et, secundum *Plautum* in *Captiv.* Act. III. Sc. 4.

Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis.
TOLL. Τοῖς ὑπολειπομένοις) Melius, dignatione inferioribus.
IDEM.

ead. l. 12. Τῷ δ' ἐπιτοξάζονται) Ita recte pleraeque Editiones; uti est apud *Homerum* II. F. O. tamen et *Fl. τὸν δε*,

prave. SOLAN. Τῷ δ' junctim esse scribendam, non, ut in prioribus omnibus, sejunctim τῷ δ', per se liquet. LENH.

ead. l. 14. Τὸν κορυφαῖον ἐκείνον) Verto, modo principem illum, et in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitiae gradu deturbaverit. TOLL.

ead. l. 15. Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς) Pindarus Isthm. Carm. IV.

Ἔστιν δ' ἀφάνεια τύχας

Καὶ μαρναμένων,

Πρὶν τέλος ἄκρον ἰκίσθαι.

Τῶν τε γὰρ διδοῖ τέλος,

Καὶ κρέσσον ἀνδρῶν χειρόνων

Ἐσφαλλε τέχνα καταμάρψασα.

Id est: Est tamen incertitudo fortunae etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, et virorum deteriorum ars corripiens praestantiorum supplantat. TOLL.

ead. l. 16. Ὑπὸ) In omnibus impressis et Mss. ἐπὶ, quod ego mutare non sum cunctatus. SOLAN. Non sustinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemisso ἐπὶ, et scribendi compendio natum, locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. REITZ. Necessitatem non equidem video. Est enim ἐπὶ τῶν δρομέων in cursoribus, ut recte Gesnerus reddidit: an den Läufern, s. mit den Läufern, geschieht etwas Aehnliches. Quodsi tamen alterutrum ἐπὶ in hac sententia mutandum esse contendas, maluerim certe ἐν τοῖς ἀγῶσιν quamquam neque hoc necessitas jubet. LENH.

Pag. 42. l. 1. Τῆς ὑσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης) Ὑσπληγξ sive βαλβίς, item γραμμὴ Polluci, repagula, quae Latini carceres vocabant, quibus apertis, non fractis, ut interpres habet, mittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. TOLL. Constat jam satis, docente praesertim Salmasio Plin. exercit. pag. 648. Ὑσπληγγα esse repagulum, vectim transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, jam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec Ὑσπληγξ subito utrinque laxata decidebat in subjectam γραμμὴν, βαλβίδα, lineam cavatam, ad cuius modulum ita attemperate facta erat, ut decidens illam cavitatem impleret, et reliquo solo aequaret. Unice huc facit Statii locus Theb. VI, 593.

Ut ruit, atque aequum submitit regula limen,

Corripuere leves spatium;

ad quem caeteros laudat Barthius. Disertus etiam Harpo-

crationis locus in βαλβίς. Haec faciunt etiam ad similem locum Nostri, supra Timon. cap. 20. GESN.

ibid. Μόνον τοῦ πρόσω) Interpres vertit *primas affectare*, ac si τῶν πρώτων legeretur. Τοῦ πρόσω ἐφύμμενος, est, tota mente intentus in spatium, quod cursu conficiendum restat, quo id absolvat. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam *Virgil.* lib. V. *Aeneidos*:

— *Signoque repente*

Corripunt spatia audito, limenque relinquunt

Effusi, nimbo similes: simul ultima signant.

Quod ad verbum est, τὴν διάνοιαν ἀποτείνουσι πρὸς τὸ τέρμα. TOLL.

ead. l. 4. Οὐδέ τι τῶν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς) Οὐδέ τι κατὰ τῶν συναγωνιστῶν legendum videtur. GUYET. Et sic fere reddit *Gesnerus*. Oportebat potius: *neque quidquam eorum curat, quae ad certatores spectant.* Cui sententiae nihil facile inest, quod recte censeas corrigendum. LEHM.

ead. l. 5. Καὶ ἀναθλὸς ἀνταγωνιστῆς) *Cicero Philippica X. c. 1.* *Declarasti enim, verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere.* TOLL.

ead. l. 8. Ἐπιστομῇ) An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10. μὴ δὲ ὑπὲρ τὸν πόδα ἔστω τὸ ὑπόδημα, μὴ καὶ ἐπιστομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν. GUYET. Alias esse os obturo, nisi notum, vid. notata ad l. d. et *Jov. Trag. c. 35.* ac *Liban. Epist. 12. f.* REITZ.

ead. l. 11. Ὁ γὰρ προτέρων) *Pessime interpres exposuit, qui prominet.* Repone, *qui ceteris antistat*; ut ap. *Catullum*:

Veranni, omnibus e meis amicis

Antistans mihi millibus trecentis.

TOLL.

ead. l. 12. Καὶ ἀφύλακτος) *Cyprianus* de simplicitate Praelatorum: *Facilior cautio est, ubi manifesta formido est; et ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confitetur.* Verum, ut bene *Seneca*, *Professa perdunt odia vindictae locum.* TOLL.

ibid. Ἐν μέσῳ ληφθεὶς) Non satisfacit mihi interpres. *Malim, circumventus rapitur.* Eleganter *Ausonius* in *Cupidine Crucifixo* locum hunc illustrat:

— *Hoslemque unum loca non sua nactum*

Facta nube premunt. Trepidantem, et cassa parantem

Suffugia, in coetum mediae traxere catervae.

Eligitur moesto etc.

Contra apud *Ciceronem* pro *Cluentio* c. 65. *Innocentiae defensio saepe multorum improbitate interclusa respirat.* TOLL.

ead. l. 13. Οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκ. ἐξ ὧν etc.) *Belinus* emendabat: οἱ δὲ ἀγύλλονται, καὶ φίλοι δοκοῦσιν, ἐξ οὗ βλάπτειν ἄλλους ἔδοξαν, *du moment qu'ils ont paru être en état de perdre les autres.* BIR. *Argutias captavit Belinus.* Nam neque in ἀγαπῶνται, neque in ἐξ ὧν, vere quidquam inest, quod, modo recte captum, offendere possit. *Amantur et habentur amici; nec alia ejus rei caussa est, quam quod aliis nocere sunt visi.*

Pag. 43. l. 1. Ἡ καὶ ἀλλότριον) Sic *Ven.* utraque: reliqui impressi et Cod. Ox. μηδὲ, vel μὴ δ'. SOLAN. Lege ἡδὲ, i. e. καὶ. Τὸ μηδὲ hic locum non habet. *Guyet.* Adeo placet, ut putem in contextum recipiendum. REITZ.

ead. l. 2. Τὰ προσόντα) Hic sunt vel fortunae, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, conditio: quae alicui ad-sunt, quibusve conspicuus est. TOLL.

ead. l. 3. Πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες) *Basilius Magnus* de Invidia: Δεινὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατροπαῖς τὸ ἐπαινετὸν διαπτύσαι, καὶ ἐκ γείτονος κακίας τὴν ἀρετὴν διαβαλῆν. *Improbum autem est, in pejus deflectendo, quod laudabile est, culpae, et e malitiae vicinia virtutem criminari.* *Sarisberien-sis* lib. VII. Poliratici, capite 24. de calumnia loquens: *Et nunc quidem, inquit, bona aliena pervertit, nunc minuit: mala autem fingit, quae non sunt; aut magnificat, et extollit, si qua sunt.* Contra ea *Quintilianus* lib. II. cap. 12. *Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledicus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur.* Sic et in amore, et in amicitia vitia proximarum virtutum ap-pellationibus velantur. *Lucretius* lib. IV.

Nigra μελίχρους est, immunda et foetida ἄκοςμος.

Caesia παλλάδιον, nervosa et lignea δορκὰς etc.

Et apud *Theocritum* Battus Idyl. X.

Βομβύκα χαρίσσα, Σύραν καλέοντι τὸ πάντες,
Ἰσχρὰν, ἀλιόκαστον. ἐγὼ δὲ μόνος μελίχλωρον.

O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant,

Tenuem, sole adustam: ego vero solus flavam mellis instar.

Est item apud *Aristaenetum* illius vitiorum in melius interpretationis amatorium exemplum, lib. I. Epist. 18. Καὶ ὁ μὲν τις τῶν νέων, ὅτι σιμὸς, ἐπίχαρις παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐπαινῆται· τοῦ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφη· τὸ δὲ δια μέσον τούτων ἱρεῖς ἐμμετρούτητα ἔχει· μελανὰς δὲ ἀνδρικοὺς ὀνομάζεις, λευκοὺς δὲ θεῶν παῖδας προσείρηκας· μελιχρῶτους δὲ οἶει τοῦνομά τινος, ἀλλ' οὐ ποίημα εἶναι. Ubi nisi et in *Platone* ita legeretur, et a *Plutarcho* in προσποίημα mutatum esset, χρωμα pro ποίημα legerem. Neque vel ita tamen *Platonis* mihi locus sanus esse

videtur. *Μεταγγλῶρους δὲ καὶ τοῦνομα οἷσι τινὸς ἄλλου ποίημα, ἢ ἔραστοῦ υποκορισμένου τε καὶ ευχερῶς φέροντος τὴν ἀχρότητα, ἐὰν ἐπὶ ὧρα ἢ* Lege, *μεταγγλῶρους, (sive μελίχρους, ut alii malunt) δὲ καὶ τοῦνομα οἶσθε ἀλλ' οὐ χρῶμα εἶναι ἔραστοῦ* etc. ad plures illi sermo institutus est, sic ut τὸ οἷσι vitiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceterae mendae manifestae sunt. Posset autem τὸ ποίημα facies verti; nisi quis προσποίημα cum *Plutarcho* malit: cujus vocis vim *Cicero* pluribus explicat, lib. II. de Oratore cap. 14. ut cum in sola ambulem, etiamsi aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer. De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud *Horatium* lib. I. Sat. 3. ubi tandem livorem nostrum, et animi acraginem perstringit, dicens:

At nos virtutes ipsas invertimus; atque

Sincerum cupimus vas incrustare. probus quis

Nobiscum vivit? multum demissus homo. illi

Tardo cognomen pingui damus. pro bene sano,

Ac non incanto, fictum, astutumque vocamus etc.

Plura ad *Lucret.* et *Horatium Lambinus* conguessit, quae describere nolo, ne alienae fructum diligentiae videar velle interciperi. TOLL.

ead. l. 5. Τὸν τυραννικὸν) Malim, *tyrannidis*, vel *tyranni ministrum*, quam *tyrannum*, vertere. TOLL. Mutuo se explicant ὁ βασιλικὸς apud *Joannem Evangelistam* 4, 46. et hic noster *τυραννικός*. Non est tyrannus ipse ὁ *τυραννικός*, sed minister *tyrannidis*, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti prodicionis consilium tegat: ut ille *Callicrates*, qui, dum se *τυραννικὸν* simulat apud *Dionem Syracusanum*, illum evertit. Vid. *Nepos* 10, 8. GESN.

ead. l. 9. Φασι) In omnibus libris nostris *φησι*, quamvis vertant, *inquiunt*: ego mutavi. SOLAN. Omnino proclives fuisse libentarios ad *φησι* pro *φασι* scribendum, satis luculenter probant loca *Pisc.* c. 25. ubi pro vulgata *φασι* in *Cod. Gorl.*, et *Jov. Trag.* c. 32. extr., ubi itidem pro genuina lectione *φασι* in 3011. male *φησι*, scriptum deprehenditur. Omnino vide quae ad *Pro Merc.* *Cond.* c. 1. *Tom.* III. p. 694. notavimus. LEHM.

ead. l. 11. Ἡ Στρατονίκη) Allusit partim ad historiam *Antiochi Seleuci R. filii*, qui novercae amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam, qua *Combabus* fuit impugnatus apud eundem *Seleucum*, ac si *Stratonices* manifestarius adulter esset. Utramque noster fuse exponit in libello de *Dea Syria*: illam *Plutarchus* in vita *Demetrii* Po-

lioretæ: quam breviter item Noster attigit in Icaromenippo: *Σελεύκον δὲ Ἀντιόχου εἰδὼν Στρατονίην διανεύοντα λάθρα τῇ μητρὶνι, Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicæ novercæ innuentem.* Ex hac historia effictam habes narratiunculam apud *Aristaenetum* lib. I. Epist. 13. Reposui autem, ejecta uxoris voce, nomen proprium, in quo ad historiam respicitur, quam exposuimus. Mox legam ἀνδρῆς. Interpres non nimis bene vertit. TOLL. Adversantur hæc fidei historici; nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subodoratus erat, quem ars Herasistrati sola detexit: sed et alibi Noster in eundem incidit errorem. V. Icarom. cap. 15. SOLAN.

ibid. Ἀνδρῆς) Ms. Ox. uti conjecerat *Tollius*. In reliquis ἀνδρῶς. SOLAN. *Jens.* ad Hermot. sub init. vulgatam contra *Toll.* defendit, et potest mihi etiam ea ratione defendi, quod εἶχε intelligi queat, vel aliud verbum, quale *Gesner.* addit. Verum quando Cod. bonæ natæ habemus conjecturæ *Tollianæ* faventem, et melius procedit oratio, id recepi. REITZ. Haud sane ineleganter scripsisset auctor, si ad *Fritschii* sententiam verba sic legerentur: καὶ ἡ Στρατονίη πρὸς αὐτὸν οὐ μάλα ἀνδρῶς· καὶ ὅλως ἐρωτικά τινες καὶ μοιχικά πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. At neque ita, ut vulgo est, adornata oratio sua caret elegantia. Cf., si lubet, *Diall. Deor.* VI, 2. Tom. II. pag. 20. sq. LEHM.

ead. l. 12. Ἐρωτικῇ) Ἐρωτικῶς. GUYET.

Pag. 44. l. 1. Μὰ Δί') *Th. Magist.* v. Μὰ hæc adferens observat, rarissime adfirmare τὸ μά. Sed vid. supra ad Icaromen. cap. 14. notata. SOLAN. *Fritschius* Quaestst. pag. 58. haud quidem injuria improbens ea, quæ *Reitzius* ad Icarom. 14. Tom. VII. p. 373. et ad Gall. s. Somn. c. 11. Tom. VI. p. 629. sq. de affirmativa formulæ μὰ Δία vi disputavit, hoc tamen loco non aequo jure μὰ Δί' in ἢ μὰ Δί' mutari velle videtur. Quamquam enim propter præcedentem syllabam vocis φρονῇ facilis fuit libriorum lapsus; non tamen dubito, quin eadem ratione, qua in Gall. s. Somn. c. 29. etiam h. l. vulgatam tueri possis, etiam negativa vi servata. Quemadmodum enim illic, si cum *Seagero* et *Fritschio*, id quod et ego jam vellem fecisse, sic interpungas: ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχῶρυχε . . . μὰ Δία, ἐπεὶ κίων γε ὦν τυγχάνεις, εὖ ἔχει· per ellipsin commodissime suppleri potest sententia negativa non verbis expressa: ita et h. l. nisi omnia me fallunt, in μὰ Δία plena calumniatoris sententia in hunc fere modum inesse fingi facile poterit: *Non, per Jovem, hæc ferri aequo animo possunt; ut nos fere dicimus: Nein wahrlich, das ist zu arg! das ist doch nicht zu dulden! etc.* Sic haud raro *Aristophanes* in fabulis. LEHM.

ibid. Φιλόξενος) Nobilis poeta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in Latumias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dionysio revocanti epistolam misit una litera *O*, id est *ou*, notatam. Plura *Suidas*. Meminit et *Plutarchus* de fortuna Alexandri, Orat. II. in initio. *TOLL.*

ead. l. 2. Καὶ ἀμειρα) *Hiulca*, interpres. Rectius *immodulata*, ut *Horatius* in *Arte*:

Non quivis videt immodulata poemata judex.

TOLL.

ead. l. 3. Ὁ φίλος διαβάλλεται) Haec ad *Lucianum* ipsum spectare videntur impietatis accusatum. *LA CROZE.*

ead. l. 5. Ὁ δὲ ἀκούσας) Verte: quo ille, sc. amicus, audito, statim velut oestro percitis auribus, uti par est, inflammatur, et moram accuratae inquisitionis non ferens, aversatur amicum, repellitque. Plane enim istiusmodi mendacia confingunt, quae maxime norunt audientis animum ad iram posse provocari. *TOLL.*

ead. l. 9. Καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν) Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste ferens, a Cratero in Philotam, invidiosa illius et suspiciosa commemoratione accenditur: *Curtius* lib. VI. c. 8. Sic Nero a Capitone Cossutiano in Thraeam inflammatus, quod non adfuisset in Poppeae Sabinae consecratione, quam Nero prae ceteris dilexerat: *Tacitus* lib. XVI. cap. 22. Sic apud *Phaedrum* libertus ille,

Adjecit id, quod sentiebat maxime

Doliturum amanti.

Ceterum exemplorum ὅσα κόνις. *Benedictus* male legit πρώτος, pro τρωτός, vertitque et qua parte praestat. Nos emendavimus et contextum, et interpretationem, vertentes, et qua quisque parte maxime vulnere patet. *TOLL.* Certa est *Tollii* emendatio. Quid enim est, quod ante eum in omnibus impr. et O. Ms. legebatur πρώτος; *SOLAN.*

ibid. Ἐπ' ἐκεῖνον) Ἐπ' ἐκεῖνο interpres. legisse videtur. *GUYET.*

ead. l. 11. Ἐς αὐτόν) Glossema videtur. *GUYET.*

ead. l. 12. Μηκέτι σχολὴν ἄγειν) Verterim: indagandae, seu perscrutandae veritati non modo non vacet: verum etiam, si quis objectum crimen diluere voluerit, non admittat defensionem, insolentia auditae criminationis, tanquam veritate praeoccupatus. *TOLL.*

ead. l. 14. Ὡς ἀληθεῖ) Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθεῖα, quod malim; vel ἀληθοῦς, ut ad ἀκροάσεως referatur. *TOLL.* Nescio, quid *Tollius* haesitarit: ἀληθεῖ enim certe neutrum est, et sa-

num, ac de mutatione ne cogitandum quidem. Vid. paullo supra notam *Jensii*. REITZ.

ead. l. 15. Ἀνσιμαίωτον γὰρ ὄν) Atticismus, pro ἀνσιμαίωτον γὰρ ἔστι. Sic *Hom.* *Iliad.* Θ. v. 306.

Μήκων δ' ὡς εἰέρωσε κάρη βάλεν, ἦτ' ἐνὶ κήπῳ

Καρπῷ βριθομένη, νοτίησι τε εἰαρινῇσιν.

Pro βριθομένη. Pro ὅποτε malim, ὡς ποτε. TOLL. Ἀνσιμαίωτον γὰρ ὄν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τοῦ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσιῳ ἐπεκλήθεντι, ἐγένετό τις etc.) Pessime, nisi vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, et male conjuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ὄν τὸ, scripsisse *Lucianum* existimo ὄντως. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τελεία στιγμή, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impietatis, nullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit *Lucianus* pro causa) *haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum* etc. JENS. Facile probaverim emendationem doctissimi *Jensii*. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὅποτε καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. sejungit a praecedentibus, et interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum*. Immo, quod ipsa etiam relativa particula ὅποτε indicat, artissime ista connexa sunt. Exemplum subjicitur illius observationis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῆς ἀκροάσεως movere beatulos illos, τὸ ὑπεναντίον τῆς ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, v. g. amari se: at cum semel adversantis huic persuasioni suspicionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; illicet ardent toti, a zelotypia in furem ruunt. Sic Ptolemaei ἐπιθυμία est, Bacchum videri: hinc facile credit, bacchaturus in suam gratiam suos amicos. Παράδοξον est, Demetrium huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud παράδοξον, illud ὑπεναντίον τῇ ἐπιθυμίᾳ, semel percussit aliqua fidei specie animum: actum est, periit Demetrius, nisi praesenti et extemporalis remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de Alexandro et Hephaestione exemplum convenit. GEN.

ibid. Τὸ εἶδος) Impressi omnes ὄν τὸ εἶδος. *Jensius* ὄντως scribendum putat; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελείαν στιγμήν. Ox. Cod. ὄν non agnoscit, recte. SOLAN. *Solanus* ὄν delebat: ego certe non intruderem, si et in certis. abesset. At

nondum rejicio, cum probabile non sit, librarios id, quod difficilius est, tam diligenter ingessisse: nam neque insolitus est Atticismus, sive *πλεονάζειν* putes, sive participium pro *ἐστὶ* positum accipias (cujus exempla satis dedimus alibi), adde *Herodian.* III, 12, 2. *εἰδὼς δὲ ἀδύνατον ὃν δύο διαχειρίζεσθαι βασιλείας*. Sed vel magis abundat verbum *εἰμί* ibid. V, 8, 8. *οὐδὲν οὖν εἶναι αὐτὴν ἐλάνθανε*, quod *Stephan.* expungendum censet, vel mutand. in *ἦν ὁ*. At forsitan eodem modo hic in *Luciano* abundat *ὃν*, atque infra *Pseudol.* cap. 6. *ἡ ἀναισχυντία οὕσα*, quod ibi expositum vide, aliaque etiam de abundante verbo *εἶναι* addita. Confer mox cap. 20. *ἐστὶ — ἀδελφὴ τις οὕσα*. REITZ. Mire *Reitzius* diversissimi generis exempla huc coniecit, ut pateat ipsum, quid vellet, nescivisse. Unum, quod huc pertinere videatur exemplum *Pseudolog.* c. 6. non tamen eam, quae requiritur, vim habet probandi, ut videbimus suo loco. Quid multa? spuriam esse vocem *ὃν*, atque adeo prorsus ejiciendam, satis superque trium Codicum auctoritas evincit. Ceterum *Gesneri* rationem sententias capiendi et nectendi praefarendam putabam ei, quam *Jensius* protulit. LEHM.

Pag. 45. l. 2. Πτολεμαῖο) Α. Νέος; v. not. Toll. et Herodian. I. qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento *Spanhem.* 435. qui ex *Euseb. Chron.* confirmat, 61. 73. 194. Diserte apud *Clem. Alex.* IV. Ptolemaeorum dicitur, pag. 22. A. ubi plures memorantur reges Deorum nomina usurpantes. At neque *quartus*, neque *undecimus*, sed *decimus* erat. Vid. Tabulam Chronol. *Humphr. Prideaux.* Idem enim est cum *Aulete*, cui successit Cleopatra, regum Aegypti ultima, primo tamen una cum fratre regnans. Nisi forte hic *Διόνυσος Νέος* ideo *Νέος* dicatur, quia jam ante eum alius, nempe quartus ille, *Διόνυσος* dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, si id nominis non ab Ethnicis, Bacchum ut numen colentibus, sed a nobis esset inditum, qui execramur. SOLAN. Non diligenter perpendens *Solani* notam *Belinus* de quarto Ptolemaeorum cogitavit unice propterea, quod, quae *Suidas* de eo rege tradat, eximie convenient cum hoc *Luciani* loco. LEHM.

ead. l. 2. Τῷ Διονύσῳ ἐπικληθέντι) Qui undecimus fuit Ptolemaeorum. TOLL.

ead. l. 3. Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον) Cujus et Antoninus Imp. meminit lib. VIII. cap. 22. Adeatur Jonsius in Histor. Philosophica. TOLL. Quis ille Platonicus Demetrius, de quo nihil Diogenes? Adi Tollium. SOLAN. At Cynicus, non Platonicus, fuit ille Demetrius, de quo Antoninus l. l. ut recte

Lucian. Vol. VIII.

Cc

notavit *Belinus*. Vid. *Demonact. Vit. c. 3.* ibique a *Solano* notata Tom. V. p. 550. LEHM.

ead. l. 4. Γυναικεία) De eo more multa apud *Euripidem* in *Bacchis* p. 545. et seq. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐωθεν ἐπιβε) Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut jubet valetudo: antiquis autem tam rarum et inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietas potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremae luxuriae, quam et feminae adamabant nequiores. *Apulejus* lib. IX. *Quanto me felicior Daphne vicina, quas mero et prandio matutino saucio cum suis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *Matutino mero, et continuo stupro corpus emanciparat.* TOLL. Imprudenter *Gesnerus* Ἐωθεν reddiderat per postridie; quod jure meo correxi. LEHM.

ead. l. 6. Ταραντινίδιον) *Pollux* lib. VII. cap. 17. καὶ μὴν τὸ γε ταραντινίδιον διαφανές ἐστιν ἔνδυμα, ὠνομασμένον ἀπὸ τῆς Ταραντινῶν χρήσεως καὶ τρυφῆς. Est autem pellucida vestis tarantinidion, ita a Tarentinorum usu luxuque appellata. *Hesychius*: Ταραντινὸν, sive, ut alii legunt, ταραντινίδιον, ἱματίον γυναικῆϊον λεπτὸν, πρόσσωρος ἔχον ἐκ τοῦ ἐνὸς μέρους. Tarantinidium, vestimentum muliebri tenue, simbras, seu villos habens ab una parte. Utebantur eo plerumque meretrices. *Lucian.* in *Dial. Meretr. VII.* Οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῶν ἐταίρων οὐκ ἑλλόβιον, οὐχ ὄρμον, οὐ ταραντινίδιον ἔχουσα. Apud *Pollucem* cap. 13. lib. VII. fragmentum est veteris poetæ, Παρθένος δ' εἶναι δοκεῖ, φορῶν πρόσσωρους, καὶ γυναικείαν στολὴν. Virgo esse videtur, gerens simbratas vestes, et muliebrem stolam. Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide *Senecam*. Et tragoedi, omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota symmata. Apud eundem *Pollucem*, Αὐδῶν χιτῶν τις βασσαρά, διονυσιακός, ποδήρης. Et apud *Hesych.* βασσαράαι χιτῶνες, οὓς ἐφόρουν αἱ Θοράκαι βάκχαι. Hinc et Bacchus Βασσαρεὺς dictus. Commentator vetus *Horat.* lib. I. Od. XVIII. Bassareus dictus est Liber pater a genere vestis Baccharum: unde et Bacchae Bassarides dictae *Pers.* Bassaris et *Lyncem*. Bassaris enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a Bassara, loco *Lydiae*, ubi fit. Ubi Bassara pro Bassaris legendum videtur. Verum Etymologici auctor et in etymologia, et in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam Bassaris apud *Persii* scholiasten inveni, ad *Sat. I. v. 101.* Bassarides, inquit, Bacchae. Quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater utitur, demissa ad talos, quam Thraces Bassarin. Quidam a vulpibus, quarum pellibus Bacchae succingebantur. *Vulpes Thraces Bassares dicunt.* TOLL.

ibid. 'Εκυμβαλίσει τε) Cymbala namque cum saltatione jungebantur in Deorum effeminato cultu: praesertim in festis Bacchi, Herculis, et Matris Deūm Cybeles. *Justinus* de Ptolemaeo Philopatore, lib. XXX. adduntur instrumenta luxuriae, *tympana et crepundia*; sive, ut alii malunt, *crepitacula*. Ubi tamen τὸ *crepundia* ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens *Plutarch.* tympani tantum meminit. Sed, uti dixi, et cymbala in ejusmodi festis solemnia fuere. *Apulejus* de Gallis Cybeles, lib. VIII. Miles. *Qui per plateas et oppida cymbalis et crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt.* *Lucretius* lib. III.

Tympana tenta tonant palmis, et cymbala circum

Concava, raucisonoque minantur cornua cantu,

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis.

Erant autem ea vel ex aere, vel e buxo, quae mutuo collisu non ingratum sonum edebant. *Ausonius* in Epist. ad Paulinum XXV.

Cymbala dant flictu sonitum: dant pulpita saltu

Icta pedum: tentis reboant cava tympana tergis.

Propert. lib. III. El. XV. ad Bacchum:

Laevis odorato cervix manabit olivo,

Et series nudos veste fluente pedes.

Mollia Dircaeae pulsabunt tympana Thebae;

Capripedes calamo Panes hians canent.

Vertice turrigero juxta Dea magna Cybelle

Fundet ad Idaeos cymbala rauca choros.

Anthol. lib. IV. de Herc. et Baccho:

Ἀμφοῖν δὲ στῆλαι συντέρμονες· εἴκελα δ' ὄπλα

Νεβρός, λειοντῇ, κύμβαλα δὲ, πλαταγῇ.

Sudorumque pares metas, paria arma: leonis

Exuviae, hinnuleus, cymbalu cum strepitu.

Eleganter ad rem *Tertullian.* de Pallio: *At quin alius et sericatus et crepidam aeratus incessit, et ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subtinnirent, cymbalo incessit.* *TOLL.*

ead. l. 8. Ἀντισοφιστής) *Exprobrator.* *Lactant.* lib. V. cap. 6. *Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obsequii judicatur, abjecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi scelus viderentur, si aliter viverent.* *Vid. Tacit.* XVI, 22. *Et Lactant.* lib. V. cap. 9. p. 482. *Isocr.* p. 10. *TOLL.*

ead. l. 9. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ) *Malim ita vertere: Ita et apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephaestionem deferebatur.* *TOLL.* Respicit scilicet *Tollius* hac correctione

Melanchthonis verba, reddentis: *Apud Alexandrum gravissimi eriminis reus fiebat, qui colere et adorare Hephæstionem nollet.* Priora enim hujus interpretationis minus erant ad rem et ad verba accommodata. Sed *Belinus*, quæ erat magna hominis levitas et caeca sæpe doctrinae ostentatio, *ἔλετο* putans a *Tollio* reddi per *deserebatur* (quod ille nonnisi explicationis gratia de suo adjecerat), *Gesneri* versionem, quam non magis ostentator iste ridiculus, quam *Græca* verba, caperet, vituperat, et *Græca* reddit ad verbum: si quelqu'un étoit pris, étoit convaincu de ne pas adorer. Sic prae libidinoso fastu non vidit, quod vel tironibus innotuisse debet, οὐχ ἔλῃσθαι etiam h. l. esse *nolle*, et sic non solum a *Melanchthone* et *Gesnero*, sed etiam a *Tollio*, captum esse. LEHM.

ead. l. 13. Ἐβουλήθη προσθεῖναι καὶ τοῦτο τῇ λοιπῇ μεγαλοῦργιᾳ) Præcessit *Melanchthon* in vertendo, ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit. Et sequitur prompte *Benedictus*, verba hæc ipsa sic exprimens; quod miror ab aliis, qui hunc dialogum et versionem ejus tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, cum nulla prorsus in *Græcis* fiat mentio illius funeris. Quin etiam *μεγαλοῦργια* non patitur, ut de impensa pecuniaria intelligatur, *Græcis* ad eam exprimentam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentiae funeris potest hic locum habere. Majora desiderantur, quæ habebis, si recte veritas mecum ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut et *Deum* crearet eum, qui erat mortuus. Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse *Deum*. GRON. Veram hanc esse *Gronovii* interpretationem, probant inferius dicta: καὶ μέγα ἐφρόνει, ὡς αὐτὸ οὐ Θεοῦ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ Θεοῦ ποτεῖν δυνάμενος. Et sic *Wielandius* quoque censuit. Sed *Belino* videbatur cum *Melanchthone* intelligi funeris et exsequiarum magnificentia; de qua sane multi sunt scriptores veteres: neque tamen hic ei locus erat. LEHM.

ibid. καὶ θεὸν χειροτονῆσαι) Pluribus hæc *Arrianus*, *Curtius*, *Plutarchus* in vita *Alex. M.* TOLL. Addit *Belinus* narrationem *Aeliani* V. H. VII, 8. ubi vid. *Perizon.* LEHM.

Pag. 46. l. 1. καὶ ὁ μέγιστος ὄρκος) De *Caligula* *Suetonius* refert, eum inter cetera amoris erga *Drusillam* documenta nunquam deinceps nisi per numen *Drusillae* dejerasse. Idem in morte *Julii Caesaris* narrat, controversias quasdam a plebe interposito per *Caesarem* jurejurando distractas; et *Claudium Imper.* jusjurandum sibi neque sanctius, neque crebrius instituisse, quam per *Augustum*: quin et violata perjurio numina ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum *Jovis* numen,

aut majorum gentium Deos pejeraret. Sic ut vere dixerit *Tertullianus* in Apologetico: *Citius denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris, pejeratur.* TOLL.

ead. l. 5. *Ὀνειράτα*) Id enim inter divinitatis signa. Unde et aegrotantes, et futura praenoscerere cupientes, in Deum, Aesculapii praecipue, et Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, responsave expiscaturi. TOLL.

ead. l. 6. *Ἐπιφανείας*) Illustravit hanc vocem, locumque *Luciani*, *Ez. Spanhemius* in V. Dissertatione de re Nummaria: quod opus a me juventuti nunquam non erit commendatissimum. TOLL.

ead. l. 7. *Μαντείας*) Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Aemulatus est in Antinoo *Hadrianus*, quem non secus ipse, ac *Hephæstionem Alexander*, dilexerat. *Spartianus* in ejus vita: *Et Graeci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quae Hadrianus ipse composuisse jactatur.* TOLL.

ibid. *Πατέδρων*) *Servius* in VII. Aeneid. *Revera Virbius est nomen conjunctum Dianae, ut matri Deum Attis, Minervae Erichthonius, Veneri Adonis.* Id est *πάτεδρος*. *Πάτεδρος* etiam *συνθρόνος* dicti, teste *Hezychio*, quamquam viri docti τοὺς πατέδρους τοῖς συνθρόνοις inferiores existimant, et ordine, et dignatione. Quin et Gallus sese apud Nostrum in dialogo sui nominis *πάτεδρον Ἑρμοῦ* jactat. TOLL. *Aelianus* de *Demade*, V, 12. *ἐφηγίστατο θεὸν τὸν Ἀλέξανδρον τριςκαίδεκατον*, id est, *πάτεδρον τῶν δώδεκα θεῶν*. *Συνθρόνους* etiam vocabant. *Salmasius*. Unicuique Deorum suos tribuebant *πατέδρους*. Matri Deum *Idaeos Dactylos*, *Aesculapio Tytiαν*, *Ἰασω* et *Τελεγόρον*. Et sic aliis alios assessores. SOLAN. *Πάτεδρον* hic esse praesentem auxilio, et tanquam assidentem mortalibus aegris Deum vel Heroem, recte monuit vir doctus *Ger d'Arnaud* de *Ἰῆις πατέδρους* cap. 27. cujus observatis adjiciendum, quod *Salmas.* docuit *Exerc. Plin.* p. 248. b. B. ex *Justino M.* et *Eusebio*, jungi etiam solere *πατέδρους* et *ὄνειρονόμους δαίμονας*. *Ἐπιφάνειαν* etiam de somniis dici, ibidem monet vir summus. Verum de hac quidem omnia jam laudatus *Tollio Spanh.* diss. VII. divini operis p. 425. seq. GESN.

ead. l. 8. *Ἀλεξικάκω*) Quod Herculi, quem aemulabatur *Alexander*, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus *Pausanias* in Atticis, pag. 6. TOLL.

ead. l. 9. *Ἐνίστρεβε*) *Juvenal.* Sat. IV.

— Quid apertius? Et tamen illi

*Surgebant cristas. Nihil est, quod credere de se
Non possit, cum laudatur Dis aequa potestas.*

TOLL.

ead. 1. 13. *Τὸν κοινὸν ἀπάντων θεόν*) Erant enim et pecu-
liares vel populis, vel familiis, seu gentibus Dii. *Auson.* in
Caesaribus:

*Aeneadam generis qui sextus et ultimus heres,
Polluit, et clausit Julia sacra Nero.*

Inprimis heroës in Deum numerum relati; ut populo Romano
Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni
tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV. Apologetici
Tertulliani, et lib. IV. *Augustini* de Civitate Dei, cap. 8. et
passim; Sermon. VIII. *Theodoreti* ad infideles Graecos etc.
TOLL.

ead. 1. 15. *Ταξισαρχῶν*) Verte: *Ordinum ductor*, quiq[ue]
magno apud *Alexandrum* in honore erat. TOLL.

Pag. 47. 1. 2. *Συγκαθειροχθῆ λείοντι*) Alludit ad historiam
Lysimachi, quem *Alexander* leoni objecerat. TOLL.

ead. 1. 4. *Ἐπομοσάμενος*) Eodem ferme dolo, quo *Jul.*
Proculus usus, intersecto, seu discerpto a Patribus *Romulo*,
quo desiderium plebis leniret. *Adi Liv.* lib. I. et *Florum* c. 1.
TOLL.

ead. 1. 5. *Ὅτι δὴ*) Legebam initio, ὅτι ἴδῃ. Verum τὸ ὅτι
elegantius saepe παρέλκει. TOLL.

ead. 1. 11. *Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ*) Eadem in *Halieu-*
tici similitudine usus est *Oppianus* lib. V.

*Ὡς δ' ὅτε θυμωμένων βριαρὸς λόγος ἀντιβλοισί
Λαθριος ἐμπελάσῃ μεσατὴν ἐπὶ νύκτα δοκεύσας,*

Εὐδόντας δὲ κίχῃσε φυλακτῆρας πρὸ πυλάων

Ἀρῆος εὐμενέοντος, ἐνιπλήξας δ' ἰδάμασσειν·

Ἐνθὲν ἔπειτ' ἄκρην τε πόλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτὴν

Θαρσαλέοι σπενδουσι, πυρὸς βέλος, ἄσπετος αἶτην,

Δαλὸν εὐδμήτων μεγάρων αἰστήρα φέροντες·

Ὡς τότε etc.

Ac veluti insidiae media sub nocte propinquant

Hostibus occulto, et curis somnisque solutas

Excubias arcis nactae sub Marte quieto

Caedunt; et sternunt custodum corpora passim;

Hinc propere vadunt summa ad vestigia muri,

Audacesque locant flammās in arce micantes,

Urbis casuras signum, torremque ferentes,

Qui sit robustus jam prensae malleus arcis:

Sic tunc etc.

Ut et *Apulejus* ex parte lib. V. *Metam.* Tunc nocte jam portis

patentibus nudatum sororis animum facinorosae mulieres, omissis tectae machinae latibulis, districtis gladiis fraudium simplicis puellae paventes cogitationes invadunt. TOLL.

ead. l. 12. Ἄλλ' ἐν ᾗ) Non satis placere mihi fateor hoc ἐν ᾗ. Possis quidem intelligere χώραν sed usum formulae hujus desidero: ac malim legi ἄλλ' ἐνθα, vel, quod magis probo, ᾗ ἂν vel εἰ πη, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτον τε μέρος κ. τ. λ. et sic interpretatus sum. GERN. Εἰ πη certe cum αἰσθωνται minus convenit. Dedi ἐνθα cum Schmiedero, ob unius, quidem Codicis assensum. LEHM.

ead. l. 15. Ὅ τι ἂν αἰσθενῆς) Themistius Orat. III. Καὶ ὅπου ἂν αἰσθηται αὐτὴν εὐπραγοῦσαν, ἥρμα εἰσροισαμένη κατὰ μικρὸν ὑπορύντει καὶ ἐλίγχει τὸν ἀφρακτὸν τε καὶ αἰσθενῆ. Quae ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, et scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. TOLL.

Pag. 48. l. 2. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς) Eique suas machinas admovent. TOLL.

ead. l. 9. Προσπλάρησις) Non est obsecratio, uti reddidit interpretes: sed est assiduitas in calumniando; aut, si ita mavis, in assentando simul et calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. TOLL.

ead. l. 11. Συγγενής) Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, emissariam simulationis. TOLL.

ead. l. 14. Διατριβάς) Et hic secutus sum Ed. J. quod enim in aliis erat διαβολάς, ferri nequaquam potest, cum statim sequatur καὶ ταῦτα θεμελίους ὑφαιρούσης τῆς διαβολῆς. SOLAN. Illud: Et hic, quod Solanus scripsit, respicit haud dubie ad praecedentem lectionem Juntinam ἀκοδόνητος, quam Solano prae vulg. ἀπόντος probatam non amplexus est Reitzius. Quod autem jam ad hujus loci lectionem attinet, recte quidem et hic monuit Solanus, vulgatam διαβολάς ferri nequaquam posse, vel ob sequentia, e quibus vox διαβολῆς ansam prae-buisse videtur errori admittendo. Animadversum autem jam olim fuisse errorem et periculum factum ejus corrigendi, evincit varia lectio διατριβάς in Ald. 2. et Junt., notata illa etiam in marg. A. 1. W. At non posteriorem vocis vulgatae partem, sed priorem, id est, praepositionem διὰ, mutandam fuisse, docet cap. 22., ubi de ea re legitur nomen προσβολαί. Quam vocem et h. l. restituendam esse acute vidit Censor Editionis Wolfianae in Ephemeridd. Jenenss. literariis a. 1792. n. 106. Ac vellem Schmiederus, quam merito probat lectionem etiam

recepisset. Nunc ego id primus facere non erat, quod dubitarem. LEHM.

Pag. 49. l. 5. Τὸ φιλόκαινον) Plin. lib. XII. Nat. Hist. cap. 1. *Est natura hominum novitatis avida.* Plin. Junior lib. VIII. Epist. XVIII. *aurēs hominū novitate laetantur.* Hinc Homerus:

Τὴν γὰρ αἰοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
Ἦπερ ἀκουόντεσσι νεωτάτῃ ἀμφιπέληται.

TOLL.

ead. l. 6. Τὸ ἀψίκορον) Propert. lib. II. Eleg. 33.

Elevat assiduos copia longa viros.

Monetque Isocrates ad evitandam illam satietatem, τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνάς ποιεῖν τοῖς αὐτοῖς, ne saepius eosdem alloquamur, in Orat. ad Demonicum. Eximium hac de re praeceptum est apud Ciceronem de amicitia cap. 19. *Non enim, inquit, amicitiarum esse debent, sicut aliarum rerum, satietates. Veterrima quaeque, ut ea vina, quae vetustatem ferunt, esse debent suavissima: verumque illud est, quod dicitur, multos modios salis simul edendos esse, ut amicitiae munus expletum sit, novitates autem, si spem afferunt, ut tanquam in herbis non fallacibus fructus appareat, non sunt illae quidem repudiandae: vetustas tamen suo loco conservanda est.* TOLL.

ead. l. 8. Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας) Locus depravatus. GUYET. Λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα καὶ μεστὰ ὑπονοίας ἀκ.) Ita locum hunc fere conclamatum refinxī faustis, nī vehementer divinatio me fallit, avibus. Vide, quid in omnibus nostris libris antea fuerit: οὐ γ. ὁ. ὁ. ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ, καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκουόντες. Nullo prorsus sensu. Quid ad id viri docti? quid Tollius? Conatus est quidem emendare; eo usque laudem meritus est; sed friget ejus emendatio. Nostra scribentis mentem ipsam jam liquido praestat. Nec ullus jam scrupulus, pauculis tantum literis mutatis, superest. Quod jam Lucianus dicit, nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in loco credat aut velit, quod certae emendationis signum est. Haec autem cum scriberet Lucianus, ob oculos hunc Demosthenis l. habuisse videtur, π. σιφ. circa initium p. Ed. Wolf. 473. φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις ὑπάρχει τῶν μὲν λουδοριῶν καὶ τῶν κατηγοριῶν ἀκοῦειν ἡδέως, τοῖς ἐπαινοῦσι δ' αὐτοὺς ἄχθεσθαι. Tacit. Hist. I, 1. *Obtrectatio et livor pronis auribus accipiuntur.* SOLAN. Καὶ πρὸς τὰς λεγόμενας) Hunc locum esse corruptum, ipsa insignis varietas indicat. Ald. 2. sic, ἡδόμεθα πάντες, λαθρηδὰ καὶ πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγόμενας καὶ μεστὰς ὑπονοίας ἀκοάς. Hanc lectionem exhibet etiam Jo. Caselius, qui separatim hunc libel-

lum dedit Helmsstadii 1594. 4. Vertit autem anno proximo sic: Nescio enim, qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus capiamur, et avide arripiamus, quaecunque suspicionum plena ab aliis insusurrantur. Melanchthon transtulerat: Nescio enim, qui fit, ut omnes amore sui immodico admiratio furtim rapiat, et suspicionibus illectet. Benedictus: Nescio quo pacto gaudemus omnes clanculum, cum plenas suspitione delationes accipimus. Scilicet certi quid negat contextum Graecae orationis. Varietas illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ οὐς vel τ' οὐς adeo obscure scriptum, transiit in τὰς. Nempe dedisse puto, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ καὶ πρὸς τ' οὐς λεγόμενα, καὶ μετὰ ὑπονοίας ἀκούοντες. GESN. Vix mihi tempero, quin *Solani* emendationem in contextum recipiam; ac miror, cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit, idem occurrere supra cap. 2. καὶ παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὐς αὐτῷ κοινολογούμενον. Cumque Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde igitur habeat lector, ac si πρὸς τὸ οὐς λεγόμενα καὶ μετὰ edī curassem, quamquam corruptam lectionem propter nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid mutandum erat; quod me tamen non moraretur: nam cum τὸ οὐς vel τοῖς semel transisset in τὰς, quid mirum, sequentes librariorum etiam genus adjectivorum ad id accommodando corripisse? REITZ.

ibid. Μετὰς ὑπ.) Gnome Gr.

Ἐπόνοια δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν.

Suspicio grave est hominibus malum.

Vide, quae ad cap. 3. P. SYRUS:

Ad tristem partem strenua est suspicio.

TOLL.

ibid. Ἐπονοίας) Recte igitur Seneca in irae devitatione monet, tollendam ex animo suspicionem et conjecturam, fallacissima irritamenta; lib. de Ira, cap. 24. Idem lib. III. cap. 30. Taurum color rubicundus excitat: ad umbram aspīs exsurgit: ursos leonesque mappa proritat. Omnia, quae natura fera ac rabida sunt, consternantur ad vana. Idem inquietis et stolidis ingeniis evenit; rerum suspitione feriuntur. Ausonius in Epist. ad Paulinum:

Nec quae compositis male suada et credula causis

Concinnat verisimilis suspicio culpas.

Ita enim illic legendum: non male suadae credula causis; uti partim Graev. vidit, partim nos emendandum iudicamus. Compositae causae sunt fictae calumniae. Sic Phaedr. f. 1.

Qui fictis causis innocentes opprimunt.

Hic autem lubens legam: ἡδ. πάντες πρὸς τὰς λαθρηδὰ λεγομένας, καὶ μ. ὑπ. διαβολάς. TOLL.

ead. l. 15. Τὴν ἐπιβουλὴν ἀγνοῦντος) *Egregie Cicero Verrina II. cap. 15. Eum, qui palam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac domesticum malum non modo non existit, verum etiam opprimit, antequam perspicere atque explorare potueris. Facete Hispani, Del agua mansa me guarde Dios, que de la brava me guardaré. Id est, A flumine leni ac placido me Deus tutum praestet: A torrente facile me ipse tutabor.* TOLL.

Pag. 50. l. 7. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν) *Seneca de Ira lib. II. cap. 29. Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci?* TOLL.

ead. l. 8. Προσιόμενος) In omnibus libris nostris hic legatur antea προαισθόμενος, quo quid absurdius dici potest? Immo vero προσιόμενος, ut cap. 15. et 25. SOLAN. Προαισθόμενος) Si praesentit, praecipit. Cur adjicitur τέλος; Suspicio, scripsisse Lucianum προσιόμενος, admittens, vel si quod verbum ejusdem potestatis propius ad literas verbi προαισθόμενος accedit. GERN. Et hic Solani emendationem recipiendam duco; verum quia et aliud verbum effingi potest, quod satisfaciat, vitiosam lectionem exhibeo, donec Codd. subsidio veniant. REITZ. Apertum errorem tamen tueri studuit Belinus, sed nulla ratione. Et quam Solanus et Gesnerus, suo uterque ingenio ducti, invenerunt probam lectionem, eam utpote nice veram et a sana ratione praescriptam, non debebat, credo, Reitzius vereri in textum recipere. Feci ego, quod non putabam intermittendum. LEMM.

ead. l. 11. Τοῖς χείλεσιν ἄκροισι) Hoc est, non ex animo. Sic summis labiis hospitem invitare, dixit Hieronymus. Noster autem, ἀπ' ἄκρου χείλους φιλοσοφεῖν, in Apologia; et in Dialog. Meretr. ἐπ' ἄκρου τοῦ χείλους τοὺς ὅρκους ἔχειν. Plura *Erasm.* in Adagiis. TOLL.

ead. l. 12. Ὡς ὁ ποιητὴς φησι) *Homer. Ὀδυσσ. ρ. Ἐσθλά ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεῖον. Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occultabant loquentes. Et Ὀδυσσ. θ. in adult. Martis et Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βυσσοδομῶν. Est et ap. Hesiod. δόλον φρεσὶ βυσσοδομῶν, dolum mente occultans. Hesych. βυσσοδομεῖ, ἐνθυμεῖται, μηχανᾶται, ἀποκεκρυμμένως βουλευέται, καὶ ἐκ βάθους. Noster in Philopatride cap. 1. μύχιον δὲ βυσσοδομεῖς, ἄνω καὶ κάτω περιπολῶν, κερδαλέωφρονι ἰοικώς. TOLL.*

ibid. Βυσσοδομεῖ τὴν ὀργὴν) Namque, ut in *Medea Seneca,*

Ira, quae tegitur, nocet :

Professa perduunt odia vindictae locum.

TOLL. Βυσσοδομείς) Utitur hoc verbo Hesiodus, α. 3. δόλον φρεσὶ — ων. Utitur etiam Homer. Od. A, 676. et alibi. Sed apud neutrum tota occurrit phrasis. SOLAN.

ead. l. 13. Ἀδικώτερον) Caecilium apud A. Gellium lib. XV. cap. 9.

Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari,

Corde tristi: quos neque ut apprehendas, neque ut mittas, scias.

TOLL. Quod autem verba οὐ, οὐδὲν ἀδικώτερον, quae proxime ad antecedentia spectant, simul etiam sequentibus: ἐνθακόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν etc. adiunguntur, quibus quidem illustretur et gravior reddatur sententia eadem, sed prius in universum tantum proposita, vide de hac orationis forma Heindorf. ad Cic. Nat. Deor. I, 15, 38. et Fritsch. Quaest. pag. 89. sq. LEHM.

ead. l. 14. Ἐνθακόντα τὸ χεῖλος) More indignantium. Vide Erasmi. in Adag. Mordere labium. TOLL.

ead. l. 15. Ἐτερον μὲν κεύθοντα) Achillis verba sunt apud Homerum Iliad. I.

Ἐχθρὸς γὰρ μοι κείνος ὁμῶς αἶδας πύλησιν,

Ὅς γ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάλλει.

Ille mihi invisus, non secus ac inferni portae,

Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur.

Hinc Phocylides:

Μηδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίη νόον, ἄλλ' ἀγορεύων.

Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens.

Et tamen, ut P. Syrus ait,

Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat.

TOLL. Iliad. I, 312. SOLAN.

Pag. 51. l. 1. Καὶ ὑποκινούμενον) Non cepit haec interpret. Reponere igitur: et hilari mimicoque vultu tristitia et tragica consilia versat. Lege autem cum Graevio, ὑποκρινόμενον. Mox lego, κακῶν γέμουσαν. Val. Flaccus: Fingit placidis fera pectora dictis. TOLL. Salmuriensis interpolator: plenam affectibus tragoediam in se commovet. Quanto rectius et elegantius Philippus Melanchthon: agitque laeta et comica facie tragoediam meram, et nihil non triste patientem. Sed tamen περιπαθῆς non est triste patiens, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, et affectus. Περιπαθῆς ὡν τοῖς ὁμοῖς apud Athenaeum lib. I. Dipnosoph. est qui obsoniis valde movetur et delectatur, obsoniorum valde avidus. Περιπαθῆς τραγωδία est tragoedia acerbata in eum, de quo agi-

tur. *Ἰποκινεῖσθαι τραγωδίαν*, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio et mora, ut olim conieceram, et nunc in Ms. meam conjecturam veram esse deprehendi, *ὑποκρινόμενον τραγωδίαν*, *tragoediam agendam*. *Ἰποκρινεσθαι* est proprium histrionum fabulam agentium in scena, unde *ὑποκριτής* est histrio. In Pseudologista cap. 19. *κακῶν μέμνηται ὡς τὸ εἶδος, ἃ πρὸς τὸ θέατρον ἐστειναιέον, τοῖς ὀρχησταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξίων εἶναι*. Salmuriensis: *Ea etiam meminerunt, ut est consentaneum, quae in theatro juvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas*. Ultima verba non recte vertuntur. *Ἰποκρινεσθαι* non est *respondere*, sed est hoc loco *secundas agere* seu *facere*. Sic interpretandum, *cum histrionibus secundas faceres, et gregis dux esse cuperes*. Plautus Asin. II, 1. *Jam nunc secundas mihi facis*. Proprie autem *grex* de histrionibus. Petron.

*Grex agit in scena mimum, pater ille vocatur,
Filius hic, nomen divitis ille tenet.*

GREX ROMANUS in antiqua inscriptione de pantomimis. *Ὀρχησται* autem dicebantur pantomimi, ut *cantores* histriones. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus. Quid enim *γέμουσα plena tragoedia*? Cujus rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse *γέμουσαν μίσους, plenam odii*. Et sic totum locum vertendum, *agentem sub persona laeta et comica tragoediam valde asperam et plenam odii. Aspera tragoedia*; ut apud Sueton. in Augusto, *asperrimas literae*: sed *sub persona*, ut apud Mimum Syrum,

Heredis fletus sub persona risus est.

Clarissimus vir Jacob. Tollius conjecit, legendum esse *κακῶν γέμουσαν* quod non improbo. GRAEV. (*Ἰποκρινόμενον*) Ms. Gr. et V. 2. In reliquis prave *ὑποκρινόμενον*. SOLAN. (*Ἰποκρινόμενον — προσώπῳ*) Favet Graevio etiam Caseliana lectio *ὑποκρινόμενον*. Ac de sententia nullum est dubium. Illud non ausim negare, *ὑποκινεῖσθαι* forte ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tanquam rariori substituerit aliquis alterum solenne. *Κινεῖσθαι* certe ad saltantes referri, nemo, puto, dubitat. Sic *Aristophan. Νεφ. 296. Μῆγα γὰρ τι θεῶν κινεῖταις σμήνος αἰοδαῖς*, loqui videtur de modulato ingressu et saltatione, id est choro, nubium. Jam *ὑποκινεῖσθαι ἱλαρῶ προσώπῳ τραγωδίαν* videtur idem significare, quod *κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπῳ τραγωδίαν*, motus tragicos edere sub persona ridente. *Τραγωδίαν γέμουσαν* simpliciter verti plenam, quod probabilis videretur Gronoviana interpretatio, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia

existimem. GESN. 'Προκρινόμενον recepi; quia verissime respondet κωμικῷ προσώπῳ' nam comoedorum propria hypocrisis, cujus mentio etiam hoc Dial. frequens. Gesner. vulgatum ὑποκρινόμενον verterat, *agere*. Ego *simulare* reposui. REITZ. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum *agere* in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re, et τῷ ὑποκρίεσθαι plane respondens. GESN. in *Add.*

ibid. 'Παρθῶ καὶ κωμικῶ') Claudianus in 1. Cons. Stiliconis lib. II. v. 34.

Invisos odisse palam; non virus in alto

Condere; non laetam speciem praetendere fraudi:

Sed certum mentique parem componere vultum.

TOLL.

ead. l. 2. Περιπαθῇ τινα καὶ γέμουσαν τραγωδίαν) Cum simpliciter et pari vocum ordine reddidisset *Melanchthon*, *agitque laeta et comica facie tragoediam meram et nihil non triste patientem*; *Benedictus* illud nudum γέμουσαν gravatus *plenam affectibus tragoediam* dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit *Lucianus*. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμουσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam cum dicit *Lucianus καὶ γέμουσαν τραγωδίαν*, simul tacite intelligit *plenam* eorum casuum, qui solent esse proprii tragoediarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μετὰς ὑπονοίας, non addito, quibus rebus essent repletæ. Sic in *Symposio*, οἱ σοφοὶ δὲ ἡσέλγαινον, καὶ ἐλοιδοροῦντο καὶ ὑπερενέπιπλαντο καὶ ἐκεκράγισαν. Utique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam *Polybius* libro I. de proelio ad Aegates dicit, nunc πρὸς Ἄνωνα ποιήσεται τὸν ἀγῶνα καὶ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις καὶ προσέτι γέμουσα τὰ σκάφη, nunc αἱ μὲν γὰρ νῆες γέμουσαι δυσχρήστως διέκειντο πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud *Graccos* in aliis verbis. GRON.

ibid. Πένθους) Sic *Ven.* utraque; in reliquis omnibus omissum, tam *Mss.* quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut *Quom. Hist. Conscr.* c. 31. *Epicurus* apud *Diog. Laërt.* p. 301. B. ὁ δίκαιος ἀταρακτότατος· ὁ δὲ ἀδίκος πλείστης ταραχῆς γέμων. *Bentlejus* reposuit, et pro γέμουσαν, στένουσαν, aut tale quid, reponit. SOLAN.

ead. l. 3. Γέμουσαν) Lege στένουσαν. GUYET.

ibid. Μάλιστα δὲ τοῦτο πάσχουσιν) Verte: *Hoc autem tum illis maxime evenit, cum hic, qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit.* TOLL.

ead. l. 4. Ἐπειδὴν πάλας φίλος) *Palladas* lib. I. *Anthol.* cap. 42.

Οὐχ οὕτω βλάπτει μισεῖν ὁ λέγων ἀναφανδόν,
Ὡς περ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδόμενος φίλιαν.

Τὸν μὲν γὰρ μισοῦντα προειδότες ἐκτρέπομεσθα.

Τὸν δὲ λέγοντα φιλεῖν οὐ προφυλασσόμεθα.

Ἐχθρὸν ἐγὼ κείνον κρίνω βαρύν, ὅς ποτε λάθρη

τὴν ἀπὸ τῆς φίλης πλῆστιν ἔχων ἀδικεῖ.

Non ita nocet, qui odium suum prae se fert,

Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.

Nam inimicum praescientes evitamus.

At ab eo, qui se amicum profitetur, nobis non cavemus.

Illum ego gravem judico inimicum, qui clanculum

Per amicitiae fidem injuriam facit. TOLL.

ead. l. 5. Ποιῆται ὁμοίως) Interpretatus sum, quasi legere-
retur ὁμῶς, quod placuit etiam *Caselio*. ΓΕΣΝ. Absona foret
sententia cum ὁμῶς, sine ὁμολῶς vero hiulca. Necessario igitur
immanendum putabam vulgatae lectioni. ΛΕΗΜ.

ibid. Τότε γὰρ οὔτε φωνήν) *Seneca* de Ira l. I. c. 7. *Com-
mota enim semel et concussa mens ei servit, a quo impellitur.*
TOLL. Οὔτε non habet in sequentibus cui respondeat: neque
enim οὐδὲ τοῦτο λογιζόμενοι, neque καὶ ἐντοτε οἷς etc. hanc vim
habere serio quis crediderit. Ergo non injuria ineptam vocem
marginis A. 1. ope in οὐδὲ mutasse mihi videor. Idem infra
factum *Navig.* c. 27. sine auctoritate ulla. ΛΕΗΜ.

ead. l. 10. Αὐτός τις ἐνοχος) Sic apud *Senecam* in *Hippo-
lyto* v. 720.

Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam

Venerem arguamus, scelere vincendum est scelus.

Tutissimum est inferre, cum timeas, gradum.

Ita et *Antoninus* *Caracalla*, cum *Getam* fratrem obtruncasset,
per totam regiam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ἐκπεφυγέ-
ναι, μόλις τε σωθῆναι, magnum se effugisse periculum, vixque
evasisse incolumem, parricidio immanem superaddens calu-
mnia, ut est apud *Herodian.* lib. IV. cap. 4. Sic *Jugurtha*,
cum *Hiempsalem* interfici curasset, et *Atherbalem* bello inva-
sisset, scelere velabat scelus, mentitus, *Hiempsalem* ob saevi-
tiam suam ab *Numidis* interfectum: *Atherbalem* ultro bellum
inferentem, postquam superatus sit, queri, quod injuriam fa-
cere nequisset; teste *Sallustio* cap. 15. belli *Jugurth.* TOLL.

ead. l. 15. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν) *Themistius*
Oratione III. φύονται δέ τινες καὶ ἐν ἀνθρώποις αἰώπενες, μάλ-
λον δὲ ἀνθρώπια σμικρὰ τε καὶ ἀνελεύθερα, τὰς αἰώπενας ὀπι-
σθεν ἐγκλόμενα· οἱ δὲ αὐτῶν οὐκ αἰώπενας, ἀλλὰ δράκοντας

ἰοῦ χαλεποῦ καὶ ἀτόπου μεστοῦς ὑφ' ἑρποντας, καὶ κρυπτομένους
 εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας παραπετάσασιν, οὓς ἀπελαύνειν χρε-
 ών καὶ ἀποσοβεῖν πορρωτάτω. *Existunt autem etiam inter ho-*
mines vulpeculae quaedam, sive homunciones potius exigui et
illiberales, pone vulpes secum attrahentes: alii vero non vul-
pes, sed serpentes difficilis et horribilis veneni plenos, arpen-
tes, et benevolentiae et humanitatis involucris oblectos, qui
longissime abigendi et expellendi sunt. Ita apud Synesium
Typhonis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militiae venti-
tans, et per calumniam Osiridi necem struens, eorum sese fingit
misereri, quibus cum liberis et uxoribus certa immineret ab
Osiride perniciēs: καὶ ἅμα ἔδακρυσεν ἂν ὑπογενειάζουσα τὰ
παιδιάρα, εὐνοίαν οἰκτῶ προσποιουμένη, simulque ejus com-
plexa tenellos liberos lacrumari coepit, benivolentiam hac com-
miseratione assimulans. TOLL.

ead. l. 16. Ἐπὶ τῶ ἐκείνων συμφέροντι) Cicero lib. I. de
Offic. cap. 13. Totius autem injustitiae nulla capitalior est,
quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt, ut viri
boni esse videantur. Origenes lib. VI. contra Celsum: Τότε μά-
λιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει τῆς κακίας, καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς
εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτε υποκρίνεται τὸ κρεῖττον. Tum ma-
xime nequitia ad cumulum et culmen improbitatis pervenisse
notatur, cum speciem sibi virtutis induit. P. Syrus:

Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.

TOLL.

Pag. 52. l. 2. Οὐδ' ἔτι) In omnibus antes οὐδέ τι, corrupte.
Statim etiam ex Ms. Ox. ordinem vulgatum impressorum mu-
tavimus, in quibus prave legebatur τολμῶσι προσβλέπειν. SOLAN.
De priorē tamen emendatione vid. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 7. Τεθναίης) Homer. Il. Z, 164. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐθελε) Corrige ἔθελεν. GUYET. Necessario, id-
eoque vel sine auctoritate alia parui. REITZ. Ἐθελεν apud
Homerum legitur, melius, quam ut in libris nostris est, ἔθελε.
 SOLAN.

ead. l. 10. Ἀντὴ προτέρα ἐπιχειρ.) Nota Hippodamiae et
Myrtili fabula; notissima Faustae et Crispi Caesaris; minus
celebris illa Damasippes et Hebri apud Plutarchum de flumin.
Est et aliud novercae privignum in amore immorigerum ad pa-
trem deferentis exemplum apud Heliodorum in Aethiopicis, ut
et apud Apulejum lib. X. Milesiacor. Plura exempla Muretus
congressit cap. 12. lib. I. Var. Lect. TOLL.

ead. l. 12. Ἐπισίμιον) Conf. De Merc. Cond. cap. 4. De
Salt. cap. 4. Et Toxar. cap. 10. f. SOLAN.

ead. l. 13. Μαχλου) Thomas Magister μάχλης in suo Co-

dice videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Asin. cap. 4. SOLAN. Pro vulgato facit, quod et supra, Asin. cap. 4. habuimus μάχος γάρ ἐστι δεινὴ καὶ μάχος quare et hic nihil mutaverim. REITZ.

Pag. 53. l. 1. Οὐδὲν ἀνόσιον εἰργασμένον) Unde ipsa Phaedra apud Senecam:

— Falsa memoravi; et nefas,
Quod ipsa demens pectore insano hauseram,
Mentita finxi. Vana punisti, pater:
Juvenisque castus crimine incestae jacet,
Pudicus, insons. TOLL.

ead. l. 8. Ἄλλ' ὅμως κῆκεῖνος) Unde hoc Lucianus accepit, nescio. *Plutarchus* certe, in *Aristidis* vita, negat ab eo *Themistoclem* vel dicto, vel facto laesum. TOLL.

ead. l. 7. Ἦς φασιν ἐκεῖνος πολιτικῆς φιλοτιμίας) Ἦς φασιν ἐκεῖνος εἶχε πολιτικῆς φιλοτιμίας. MARCIL. Vertendum fuerat: ejusdem, cujus ille, ut ferunt, popularis gloriae cupidus: vel eadem, quia ille, ut ajunt, ambitione populari flagrans. TOLL. Post inventum φησιν, quod jam ad ἐκεῖνος referendum, commate, quod ante et post φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est *Marciliana* τοῦ εἶχε inversione. *Aldina* et *Hag.* uno tenore Ἦς φασιν ἐκεῖνος π. φ. ὅ. quo facilius medicinam admittunt. REITZ.

ibid. Ἦς φασιν ἐκεῖνος etc.) An sic leg. videtur: Ὡς φασιν, ὑπὸ πολ. φιλ. κεκνισμένος. Vel sic: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic *Electr.* 1. ἠλέκτρον πέρι. GUYET. (Sed dein vidit, vulgatam sanam esse, addens: πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. Sic infra: τὴν δὲ νῦν ἡρέμα διολοσθαίνουσιν τῶν καμάτων Plura adderem, si spatium daretur. REITZ.) Φησιν ἐκεῖνος) Legebatur antea φασιν, ἐκεῖνος in impr. et Ms. Ox. sed verba haec, cum *Luciani* non sint, sed scriptoris *Anonymi*, ita rescribendum fuit. De horum autem inimicitia *Polyaen.* *Strat.* I. p. 45. SOLAN. Mihi non videbatur esse, cur recederetur a vulgata lectione, modo cum *Tollio* eam, et *Gesnero*, interpreteris. Quod *Belinus* voluit ὥς φησιν ἐκεῖνος, i. e. *Aristides*, in eo peccatum, quod ἐκεῖνος in hoc orationis cursu non potest non cogitari *Themistocles*. *Seageri* autem conjectura, τὴς πρὸς ἐκεῖνον πολιτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος a vulgatae vestigiis mirum quantum remota. LEHM.

ead. l. 8. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους) Ad alios comparatus. TOLL.

ead. l. 9. Χολᾶν εἶχε) An χολὴν εἶχε; GUYET.

ead. l. 10. Εἴ γε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τοῦ Παλαμήδους λόγος) In dubium etiam vocat *Strabo* VIII. pag. 368. D. quia de

eo silet *Homerus*: cui objectioni quid respondeatur, apud *Philostratum* docebit te *Casaubonus* in nota; nempe factum id ab *Homero*, ut honori *Ulyssis*, cujus fraude perierat *Palamedes*, consuleretur. SOLAN.

ead. l. 11. Ὁ συνετώρατος) Qui tamen ἔσχε ψεύδεα πολλὰ λέγων ἐνύμοισιν ὁμοία, *noverat mendacia multa dicere veris similia*, ut ait poeta. Fecit autem has insidias *Palamedi*, adjuvante *Diomede*. *Dictys Cretensis* lib. II. *Per idem tempus Diomedes et Ulysses consilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, et invidiae plenum, anteiri se a meliore haud facile patitur.* *Apulejus* lib. X. Miles. *Vel cum falsis insimulationibus eruditione doctrinaque praepollens damnatur.* TOLL. *Ulysses.* Historiam hanc tangit etiam *Polyaen.* in *Prooem.* L. I. SOLAN.

ead. l. 13. Ὁμαίμουν) Quomodo consanguinei *Palamedes* et *Ulysses*, alii doceant: ego ignoro. SOLAN.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὸν αὐτὸν κινδυνόν) *In eandem expeditionem profecto; vel, ejusdem expeditionis ac periculorum socio.* TOLL.

ead. l. 15. Ἐμφυτον — ἡ ἀμαρτία) Ita ex *Polyb.* τὴν ἐμφυτον ἀδικίαν, ut ex *Alciphr.* τὴν ἐμφυτον ἀμαρτίαν, adfert *J. Elsn.* ad Ep. Divi *Jacobi* I, 21. ubi τὸν ἐμφυτον λόγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc *Luciani* testimonio. REITZ.

Pag. 54. l. 1. Ἀδίκως) Neglexit vertere interpres: *immerito, injuria.* TOLL.

ead. l. 2. Ὡς ἀνθρώπῳ) Quod per hircum, canem, gallum, quercum juraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent expolatore. At, sicubi poenitentia locum habuist, sicubi sera licet in irae locum successit, in hujus sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed et illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide, quae *Plutarchus* in libello de odio et invidia, nec non *Tertullianus* in *Apologetico.* TOLL.

ibid. Ἐπιβουλον) Hoc vult, accusatum esse corruptae ab eo juventutis. SOLAN.

ead. l. 6. Τί οὖν χρῆναι ποιεῖν) Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit *Caselius*, et interpretes. GERN. Adscripserat vir doct. χρῆν legendum (fors. pro ἐχρῆν); *Guyetus* vero χρῆ adposuit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem: nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso τίς λέγει. Ni malis χρῆ καὶ ποιεῖν. Vid. *Nav.* c. 1. REITZ.

ead. l. 7. Ἀμφισβητοῦντα) Corruptum hunc locum censeo. *Mili* certe, quid velit, non liquet. SOLAN. Liquida scutentia,

Lucian. Vol. VIII.

DD

quam unus ex interpretibus assecutus est *Wielandius*, haec est: *Quid igitur facere par est eum, qui mentem quidem habeat, ubi aut de (amici deferentis) veritate, aut de (amici delati) virtute ambigat?* i. e. ubi dubitatio existat, utrum alter amicorum falsa narret, an deliquerit alter. Infinitivum scilicet vulgatum *χρῆναι* corruptum esse puto e *χρῆν καὶ* (aut si cum *Reitzio* malis *χρὴ καὶ*) quia *χρῆν* in prosaïcis scriptoribus pro Imperfecti forma minus notum esset librario. Formulam autem ipsam, per Imperfectum enuntiatam, quis est qui ignoret? Lxxm.

ead. l. 8. *Ὅμηρος — περὶ Σειρήνων*) *Odyss.* M. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἀποφράττειν τὰ ὦτα*) *Themistius* Orat. III. *Ἀποτειχιστέον οὖν αὐτήν, καὶ ἀποκρουστέον τῇ ἀπιστίᾳ, ἰσχυρόν ἐν ταῖς ἀκοαῖς οἰκοδομησαμένους τὸ φυλακτήριον· ὥστε πόρρωθεν αὐτῆς ἀφιστάναι τὰς ἐπιβουλὰς. καὶ μάλιστα μὲν ἀποκλείειν προσιοῦσαν, καὶ ἀπωθεῖσθαι· εἰ δ' οὖν σε λάθῃ παρεισδῦσα, μήτοι κατακρύπτειν εἰςδεξάμενον, μηδὲ ἐντὸς ἔχειν ἐργαζόμενον (lego, ἐπηλυγαζόμενον), ἀλλ' εἰς φανερόν προάγειν, καὶ διελέγχειν· ὅψει γὰρ ἱλιγγιώσαν εὐθέως, καὶ λυγισμένην, καὶ βατταρίζουσαν, καὶ οὐκ ἔχουσαν, ὃ, τι χρῆσται. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείνειεν ἅπαξ, οὐ μήποτε ἐποχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' οὐδ' ἂν ἀποπειράσειεν, οὐδ' ἂν προσέλθοι πλησίον· ὅσοι δ' αὐτῇ τῶν ἀνοητῶν ἡσθησάν τι προσιοῦση, καὶ τὸ θυρίδιον εὐμενῶς ἀνέπτασαν, οὗτοι δὲ ἥκιστα ἀπολαύουσι τῆς φιλάνθρωπιᾳς· ἐξίστανται γὰρ ὑπ' αὐτῆς, καὶ οὐδὲν διαφέρουσι τῶν μεμνηόντων etc. *Obstruendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus nostris arce constructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipso accessu rejicienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam occulas, aut intra aedes tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam subita vertigine correptam, ac tergiversantem, et verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpessa fuerit, in posterum molesta esse desinet, sed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicumque vero accedente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suas illi fores aperiunt, fructum humanitatis suae minime ferunt. De potestate enim ab ea dejiciuntur, ut nihil ab furiosis dissideant etc. P. Syrus in mimis:**

Difficilem oportet aurem habere ad crimina.

Nilus Episc. in *Admonitionibus*: *Ἀσφαλίζον τὴν ἀκοήν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βέλγη κακίας εἰσέρ-*

χεται, muni auditum et oculos: per ipsa enim omnia tela malitiae ingrediuntur. TOLL.

ead. l. 13. Τὰ μὲν ἄξια προσέσθαι) Photius Epist. 1. sectione λη'. ἔχε τὰ ὅσα τοῖς μὲν ἀδικουμένοις ἠνεργήματα, πρὸς δὲ τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπαγωγὰς καὶ πιθανολογίας ἀποκλεισμένα. Aures praebe patulas injuria affectis; clausas contra ad afficientium injuria lenocinia, et probabiles inductiones. TOLL.

ibid. Παραβάλλεσθαι) Leg. περιβάλλεσθαι, i. e. amplecti, colligere. Πλοῦτον περιβάλλεσθαι, Polybius. GUYET. Ipse noster Diall. Mortt. XII, 2. δύναμιν περιβάλλεσθαι. nec dissimili ratione Rhet. Praecept. in. δύναμιν περιβάλλεσθαι ἐν τοῖς λόγοις. Itaque non improbabilis est Guyeti conjectura. Quamquam et παραβάλλεσθαι verbo ἀπώθειν non male oppositum videri possit, ut verba retundere et in se recipere, i. e. sibi vindicare LEHM.

ead. l. 14. Καὶ γὰρ ἂν εἴη γελοῖον, τῆς μὲν οἰκίας θυρωροῦς καθιστάνας etc.) Simillima legas apud Isocratem ad Demonic. pag. 34. ἄτοπον τὴν μὲν οὐσίαν ἐν ταῖς οἰκίαις ἀποκρύπτειν, τὴν δὲ διάνοιαν φανεράν ἔχοντα περιπατεῖν· ubi leg. περιπατεῖν, Attice, pro περιπάσσειν. BEL.

ead. l. 17. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ) Interpres, rem ipsam apud te. Malim: rem ipsam per se expendas. TOLL.

ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν) Phaedrus fab. XI. lib. III.

Quod si damnanda perscrutatus crimina

Paterfamilias esset; si mendacium

Subtiliter limasset a radicibus;

Non evertisset scelere funesto domum.

Ergo exploranda veritas multum prius,

Quam stulta prave judicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim;

Quandoquidem et illi peccant, quos minime putes,

Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.

Hoc admonere simplices etiam potest,

Opinione alterius ne quid ponderent.

Ambitio namque dissidens mortalium

Aut gratiae subscribit, aut odio suo.

Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum regem Maced. monet, μηδενὶ τῶν λεγομένων ὀξέως μηδ' ἀκριτῶς μηδέποτε πιστεύειν. ὅταν δὲ κατὰ τινος τῶν φίλων καὶ συμμαχῶν προσπέσῃ τις αὐτῷ λόγος, τὸν ἀκριβέστερον ἐλέγχον ποιῆσθαι, πρὶν ἢ δέξασθαι τὴν διαβολήν. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο. καὶ πρὸς πᾶν συμ-

φείρον. Ne quidquam temere, aut inconsiderate eorum, quae audiverit, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit, diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusationi fidem habeat. Nam et regium hoc esse, et ad omnia conducibile. Polybius lib. IV. Justinus Martyr Paraenet. 1. ad Graecos: Ἡ γὰρ τῶν χρημάτων ἀκριβὴς ἐξέτασις, καὶ τὰ δοξάντα καλῶς ἔχειν πολλὰκις ἄλλοιότερα δείκνυσιν, ἀκριβεστέρα πείρα τᾶληθές βασανίσασα, accurata namque rerum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere videbantur, saepe aliter affecta esse ostendit, accuratioris experimento veritate indagata, explorataque. TOLL.

Pag. 55. l. 6. Τὸν φθόνον) An λόγον; i. e. dicendi facultatem. GUYET. Si τῆς ἀληθείας ad antecedens ἐξέτασιν refertur, commate post ἀληθείας ut a Schmielero jam factum, posito, non, ut vulgo fecerant, post φυλακτέον, sententia haec est, quam Gesnerus recte reddidisse videtur: Tibi servato veritatis examine reddes delatori debitam invidiam etc. Ideoque vox φθόνον intacta videtur relinquenda. LEHM.

ead. l. 10. Κεκινημένον) Forte κινημένον εἶναι. Sic interpretis legisse videtur. GUYET. Melanchthonem dicere videtur Guyetus, qui reddidit: Priusquam id factum sit, calumniae concedere in primo statim congressu, hercle nimis quam puerile est etc. At πρὶν cape adverbialiter cum Gesnero interprete, nec quidquam in plenissima sententia desiderabis. LEHM.

ead. l. 12. Ὅπερ ἐν ἀρχῇ εἶρημεν) Haec omissa sunt ab interprete. Id est, ut in initio diximus. TOLL.

ead. l. 16. Ὡς ἂν πεφωτισμένων) Menti namque (ut ait Cicero lib. II. Acad. Qu. c. 10.) nihil est veritatis luce dulcius. TOLL.

IN PSEUDOLOGISTAM.

Pag. 56. l. 1. ΨΕΥΔΟΛ. etc.) Scriptus in Polyeuctum Sophistam. L. Suidas in ἡνίοχος, et in Πολύευκτος. MARCIL. Quod titulo adjicit liber Vossianus verba κατὰ Τιμάρχον, non est temere. Respicit enim illa c. 27. Ἀθηναῖοι γραμματος ἐνὸς προσθήκη τιμήσαντες σε Ἀτιμάρχον ὀνόμαζον, ubi vid. not. Sed quod Marcilius Polyeuctum esse, qui hic laceratur, pronunciat, in eo sefellit eum attentio. Polyeuctum aliquem suae aetatis hominem (καθ' ἡμᾶς), ἀποφράδα, Luciani forte exemplo, ibi Suidas appellat. Neque video, quid impediatur, quo minus intelligatur ille Polyeuctus, qui Constantinopolitanus

Patriarcha fuit ab A. C. 956. ad 970. Accuratissime sane cum aetate *Suidae* a *Kustero* constituta convenit. Interim *Marcilius* in errorem etiam, parvum illum quidem, et ingentibus meritis redemptum, induxit *Fabricium* B. Gr. Vol. IX. p. 773. qui etiam p. 709. eadem forte ratione impulsus, negat credibile esse, Polyenctum *Suidae* esse Constantinopolitanum illum Patriarcham. GESN.

ead. l. 2. *ΚΑΤΑ ΤΙΜ.*) Haec verba in solis *Venetis* exstant, nisi quod Scholia etiam agnoscunt; v. c. 27. *Marcilius* de alio cogitavit, in quem haec tam acerba quadrarent *SOLAN. ΚΑΤΑ ΤΙΜ.*) Nolui omittere, licet in omnibus fere absit, auspicioque sit, Editorem *Juntinae* id adjecisse ex c. 27. ubi ipse significat, in quem haec direxerit; quod etiam animadverterat *La Croze*, notae *Marcilianae* adscribens: Immo in *Timarchum*, ut ipse infra p. 446. Ed. *Graev.* REITZ.

ead. l. 14. *Ἀποφράδα*) Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim comicus fabulam conscripsit, cui titulus est *ἀποφράς*, i. e. dies inauspicatus. *Ἀποφράδες ἡμέραι*, id est, nefasti dies. Olim vocabantur inauspicati, et quibus publica non licebat agere: unde receptum, ut homines execrandos et abominandae malitiae *ἀποφράδας* appellarent, teste versiculo:

Ἄνθρωπος ἀποφράς, καὶ βλέπων ἀπιστίαν.

Homo nefastus, et ore perfidum videns.

Vocat hominem *ἀποφράδα* *Cic.* in *Vatin.* *Omnes cum te viderint, tanquam auspiciū malum detestantur*, id est, *ὡς ἀποφράδα*. Eadem est autem Graecae vocis etymologia, quae Latinae, *παρὰ τὸ φράζω*: quod hanc dictionem *ἀποφράς* perinde ac barbaram usurpasse *Lucianus* notatus est a quodam, quam vel hoc uno argumento *ἑλληνικωτάτην* probare possemus, quod eam *Plato νόμων* ζ. in ore habuerit. Item *Plutarchus* et *Dionysius Halicarn.* Antiqui autem primum mensem et dies impares diis coelestibus consecrabant, alterum vero mensem et dies pares diis inferis, in quibus lustrabant sotes et mortuis parentabant, quos dies inauspicatos Graeci *ἀποφράδας*, Romani vero nefastos appellabant, quales erant dies mensium postridie Calendas, Nonas et Idus, in quibus *Do*, *Dico* et *Addico*, haec tria verba dicere, Praetori religio et nefas erat. Hos *Numa Pompilius* ex *Itetruscorum* magia Romanos pontifices concipere et statuere docuit. Quos, ne sacra vilescerent, populo non divulgabant, sed horum observationem pontifex minor, sacrificiorum regulus plebi in capitolium calate, id est, convocate juxta *Calabram* Romuli casam indicabat. COGN.

ead. l. 16. *Ἐπ' αὐτῷ*) Glossema videtur. GUYET. Sen-

tentia manifesta. Sed aliine etiam ita, pro ἐπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; GESN. 'Επ' αὐτῷ, int. τῷ ὀνόματι. Cum εἰπόντα autem id conjungere, non inodo insolens, sed etiam vere barbarum, foret. *Belinus*, qui putaret *Gesnerum* pro ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα legi voluisse ὅτι εἶπον, mentem illius non cepit. LEHM.

ead. l. 17. Τῶν γὰρ τρόπων) Lege τὸν γὰρ τρόπον. GUYET. Τὸν γὰρ τρόπον recte W. FL. et B. 2. In reliquis prave legebatur τοῖν γὰρ τρόπων. SOLAN. Aut legendum videtur τὸν τρόπον σου, aut τῶν τρόπων (ἐνεκα) σε κ. τ. λ. Certe accusativus, ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. GESN.

Pag. 57. l. 3. Βούλεται εἶναι) De hac phrasi cum Belgicismo conveniente, frater G. O. Reitz, in Belg. Graeciss. agens pag. 447. Nostrum adlegat in *Prometh.* c. 2. dicentem, καὶ εἴ γέ σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεύς. Sed vid. ibi notam *Hemst.* ac rursus fratrem eundem in *Θέλῳ*, p. 484. plura adferentem; addo tantum *Herodot.* Eut. p. m. 105. τὸ δὲ ἔπος τοῦτο ἐθέλει λέγειν. REITZ.

ead. l. 4. Τέτιγα) Proverb. BOURD.

ead. l. 8. Περιπετὴς) *Jambl.* No. 184. νοσοκομήσων τε αὐτὸν περιπετῇ γινόμενον τῷ ἱστορουμένῳ τῆς φθειριάσεως πάθει. et iterum n. 252. Vid. *Suid.* Πολυεύκτης ἡνίοχος et Τίμαρχος, et *Athen.* SOLAN.

ead. l. 9. Χολῇ) Ita W. Ms. Hipponactis χολοὶ ἱαμβος ab antiquis memorantur; unde subierat fortasse hic a Luciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indigna videtur. In omnibus impressis prave ante hoc scriptum est σχολῇ. SOLAN. Cf. *Hemsterhus.* ad *Aristoph.* *Plut.* p. 297. LEHM.

ead. l. 13. Γεγωνότερον) Conf. supra Gall. c. 1. REITZ.

Pag. 58. l. 1. Ταῦτά σοι) An ταῦτά; GUYET. Bene, et quia tam levis est mutatio, sic edi curavi. REITZ.

ead. l. 2. Πόθεν;) Forsan πόθεν γὰρ quaesivit Solan. Nec adeo immerito. Vid. de hac formula *Bergl.* ad *Alciph.* I. Ep. 23. p. 92. Et *Hemsterh.* *Tim.* §. 2. et 8. Nihil hic tamen adderem: nam et sic infra c. 29. πόθεν; τίς οὕτως ἐν λόγοις μεγαλότολμος; REITZ.

ead. l. 5. Πολλοῦ γε καὶ δέῳ) Hujus phraseos exempla complura adfert J. Taylor in nota 2. ad *Lysiae* Orat. advers. delationem, pag. 405. et recte quidem exponit, eam significare, longe absum; veluti contra, ὀλίγου δὲ δέῳ λέγειν, parum abest, quin dicam. Verum frustra mihi videtur haerere in verbis *Lysiae*, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοῦ δέῳ χάριν ἔχειν, ᾧ βουλῇ, τῷ κατηγορῶ. Quae verba certe ibi significare debent, plurimas gratias debeo accusatori (quod scilicet diu optatam occasionem praeberit, meae vitae rationes

exponendi); ut bene vidit ipse: quando autem addit, *sed profecto πολλοῦ δέω et δέω tam est huic sententiae adversum, quam quod maxime*, videtur non attendisse eodem redire, si negative ad Graeca reddideris, *non satis possum gratias habere adversario*; quo facto, nihil contrarii video. Nam qui profitetur, se multum abesse, non necessario dicit, se alienum esse ab illa re agenda, vel se nolle facere, verum, se *imparem*, sive, *non sufficientem* declarat: adeoque cum se nunquam sufficientes gratias habere posse adversario declarat, eo ipso fateatur, se maximas ei debere. REITZ.

ead. l. 5. Σιμωνίδην) A Ceio hic diversus. SOLAN.

ead. l. 6. Ἰππώνακτα) Hic in pictorem quendam tam atrociter scripserat, ut suspendio vitam finiverit. SOLAN.

ead. l. 8. Ὀροδοκίδην) Horat. Epod. VI.

*Qualis Lycambae spreus infido gener,
Aut acer hostis Bupalò.*

Ubi quod de Bupalò habet, ad Hipponactem pertinet, cuius in eum jambos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c. Cels. 74. f. (ubi in margine perperam legitur *Λυκάμβαντα*, laudato etiam Luciano.) H. Steph. Lyr. 144. C. et Marm. Ox. 209. In W. scribitur Ὀροδοκίδην. In Fl. Ὀροκίδην. SOLAN. Cf. Car. Fea ad Horat. Epod. VI, 14. LEHM.

ead. l. 9. τοὺς ἐκείνων ἰάμβους) Jamborum illorum causam, i. e. qui malitia sua jambos illorum provocarunt. τὸ ὑποκείμενον, objectum. GUYET.

ead. l. 11. Σκυθῶν) Ridicule: lege σκυτίων. Vult enim dicere Luciano, Pseudologista ignorare etiam ea, quae vel vilissimi opifices sciant; quod clare patet ex cap. seq. KUSTER. Quid tandem ridiculi in eo insit, quod rudior iste Scythia, i. e. rudissimis barbaris, appareat? Imo ridendi materiam etiam majorem praebuerit Kusteri lepida conjectura. Vulgatam etiam Belinus jure suo tuetur. LEHM.

ead. l. 13. τὰ ἐν ποσίν) Eadem phrasis supra in Quom. Hist. cap. 2. Et Nigr. c. 7. Item apud Long. Past. I. p. 14. et II. pag. 64. REITZ.

ead. l. 14. Οἰκοθεν) Populares ergo erant. Vid. not. ad cap. 10. SOLAN. Et mox ad cap. 3. LEHM.

Pag. 59. l. 1. Ἰκτελούς) Rebus turpibus. GUYET.

ead. l. 4. Οὐ μᾶλλον ἢ κύνθαρος) Impurum animal, et turpitudinis, quam inimico objicit Lucianus, symbolum. Arist. Hist. anim. V, 19. Οἱ κύνθαροι ἦν κυλλοὺσι κόπρον, ἐν ταύτῃ φαλέουσι τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτουσι σκώληκας, ἐξ ὧν γίνονται κύνθαροι. Disertius etiam Aelian. Hist. Anim. X, 15. Ο κύνθαρος ἄθλην ζῶν ἐστι. σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν, ἦν

κυλλες. ὅπως δὲ καὶ εἴκοσι ἡμερῶν τοῦτο δράσας, καὶ θάλασσαν αὐτὴν, εἴτα μέντοι τῇ ἐπὶ ταύταις προάγει τὸν νεοττόν. Quo loco recte utuntur viri docti ad interpretandum illud *Ausonii* Epigr. 70, 7. *Perversae Veneris* etc. per μετεμψύχωσιν

Non taurus, non mulus erit, non hippocamelus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus erit. GERN.

ead. l. 8. Οὕτως ἀσφαλῆς) Οὕτως ἀσφαλῆς, deleta negatione. MARCIL. Ἀσαφῆς omnino legendum videtur. Supra pluribus locis idem error sublatus. GUYET. Ἀσαφῆς) *Menagii* emendationem in textum recepi. Ms. tamen cum impress. omnibus ἀσφαλῆς. SOLAN. Ἀσφαλῆς) Ἀσαφῆς memini jubere legere *Guyetum*, dum ad Jov. Trag. c. 28. ἀσφαλῶς ἀπορρόητων σιμιλίῃ in ἀσφαῶς mutaret. Solan. quoque ἀσφαῆς praefert, me hic non refragante, sed sine auctoritate nihil mutante. REITZ. Ἀσφαῆς refer ad τολμώμενα modo dicta, et intellige hominem, qui audet foedissima flagitia committere, confidenter securus de *Samae* integritate. Sed ἀσαφῆς, quod *Guyeto* placuit et aliis, nonnisi argutando h. l. ab ἀφανῆς distinguetur. Nec vero in loco Jov. Trag. c. 28. idem *Guyetus* recte ἀσφαλῶς in ἀσφαῶς mutari voluit; vid. Tom. VI, p. 591. Quamquam ibidem p. 249. etiam Codd. faventibus rectissime ἀσαφείας pro vulg. ἀσφαλείας restitutum. *Belini* autem rationem, οὕχ ὅπως (pro οὕτως) ἀσφαλῆς — εἰ legentis et interpretantis, et universam sententiam post συνήθης γινόμενος transponentis facile quisque sobrius ut contortam et ineptam rejecerit. LEHM.

ead. l. 9. Τὴν λεοντῆν) Conf. supra Piscat. c. 32. SOLAN.

ead. l. 11. Κυμαῖος) l. e. ἐν Κύμῃ τῆς Αἰολίδος. Vid. *Erasm.* in proverb. Sero sapiunt *Cumani*. GUYET. Vid. Piscat. cap. 32. et Fugit. cap. 13. In *Aesopi*, quae hodie circumferuntur, fabulis, *Cumarum* nulla mentio. Vid. *Delect. fab.* 123. et 157. SOLAN.

ead. l. 14. Πρὸς ἐμοῦ) Quos nunc exstantes libellos inuenat, primo quidem ambigebam. Nunc ad *Rhetorem* suum respicere video. Sophistes enim hic audit cap. 5. et 8. *Celebris Sophista* cap. 9. *Rhetor et Sophista* c. 19. SOLAN. Ms. Reg. 2954. πρὸ ἐμοῦ, quam lectionem in interpretando secutus est *Belinus*. BR. Nullo modo πρὸ ἐμοῦ probandum erat. *Schmieder*, etsi *Gorlitiensi* quoque Codice addicente. Quis enim concoquat πάλας καὶ πρὸ ἐμοῦ; Imo vero πρὸς ἐμοῦ optime habet. Dudum enim tum ipse *Lucianus*, tum alii quoque saepius, palam istius hominis flagitia celebraverant. Puto autem ego, nunc potissimum cogitandum esse libellum, adversus *Indoctum* scriptum, qui multos libros coëmerat. Et sic etiam *Solanus* ipse in notula ad finem illius libelli, qui jam ipse sui oblitus videtur.

Popularis certe Luciano aequae ille dicebatur c. 19. atque hic cap. 2. Et quod ad haec *παρὰ πάντι καὶ πολλάνις* attinet, explicantur ea satis commodo loco Adv. Indoct. c. 27. Quae igitur minatus auctor erat sub finem illius libelli, hoc scripto executus esse videtur. LEHM.

ead. l. 16. *Ἀριφράδην*) Impurus hic, teste *Aristophane* in Equit. et Lesbiorum morbo, quem adinvenisse videtur, infamia. V. p. 359. SOLAN.

ibid. *Μισθωνα*) Vid. not. ad *Ovid.* Trist. II, 417. et Adv. Indoct. c. 23. SOLAN.

Pag. 60. l. 1. *Βάσαν*) De hoc nihil invenio. Vide, an non potius legendum sit *Βάσσον*, de quo ad Adv. Ind. c. 23. SOLAN. *Βάσαν* ignotum ait *Solan.* Sed vid. *Hesych.* *Βάστας ὁ Χῖος*, quod monuit *Wesseling.* REITZ. Omnino vide ad locum *Advers.* Ind. c. 23. adnotata. LEHM.

ead. l. 4. *Προλόγων εἰς ὃν Ἐλεγχος*) Sine dubio est, hic non indicari comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, deinde verborum asperitate) eo nomine reprehensum *Jo. Clericum* a *Philel.* Lips. ad Menandri reliqu. hoc tit. Porro Elenchi, h. e. convictionis, personam jam adhibuit Noster in fine Piscatoris c. 48. GERN.

ibid. *Ἐλεγχος*) *Μενάνδρου πρόλογος.* GUYET. Hinc in nupera fragmentorum Menandreorum editione p. 58. fragmentum hoc concinnatum est:

Ἐλεγχος γὰρ θεός

Τῇ παρόρσει, τῇ τ' ἀληθείᾳ φίλος

totique fabulae, si Diis placet, nomen *ΕΛΕΓΧΟΣ* inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore Anonymo jam observatum est pag. 26. sed ante *Clericum*, *Menagius*, ut in not. Edit. *Amstel.* videre est, senarium esse pronunciat, *φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρόρσει θεός.* SOLAN.

ead. l. 5. *Φίλος ἀληθείᾳ καὶ παρόρ. θεός*) Senarius. GUYET.

ead. l. 13. *Ἀνίτροις ποσὶ*) Habuimus supra Dem. cap. 4. Et Rhet. Praec. c. 14. REITZ.

ead. l. 17. *Ἐκποδῶν*) Cf. sup. pro Imag. c. postremo. REITZ.

Pag. 61. l. 2. *Αἰτιάσασθαι σε*) Sic libri omnes impressi et Ms. M. ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum. SOLAN. Obscuriusculum facit locum actio comica. Nemo te, *Elenche*, accusabit veritatis et libertatis causa, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, et turpitudinis convincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: non laudabis me, *Elenche*, h. e. non admiscebo ego quidquam meae

laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fieret manifestior, ipsam Elenchi prosopopoeian Prologi instar argumentum et occasionem dramatis, ut ille apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum curamus in Latina interpretatione exprimi. GESN.

ead. l. 3. *Πρὸς αὐτοὺς*) Scil. τοὺς ἀκούοντας. GUYET.

ead. l. 8. *Λόγον τινὰ* — *ἐπιδειξόμενος τοῖς πανηγ.*) Mos ea aetate frequens, cujus originem apud Nostrum in Herodot. habes, c. 1. *Philostratus* passim meminit in vitis Sophistarum et Apoll. vita. SOLAN.

ead. l. 14. *Τὸν Αἰσώπου κολοιδόν*) Confer Pro Merc. Cond. cap. 4. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἔωλα*) I. e. *vetera, meditata*. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 25. *μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν*. Et Schol. ib. *ἔωλους ἄρτους* exponentem *χθισινούς*. REITZ.

Pag. 62. l. 3. *Αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις*) Sicut ille apud *Plinium* Ep. II, 3, 1. *Isaeus*, qui et ipse *poscebat controversias plures, electionem auditoribus permutabat*. *Poscebat*, inquam, non *ponebat*; quam sententiam nostram contra illustrem *Cuperum* nuper ibi defensam, mirifice confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis non veniebat. Nempe *poscebant sophistae plures controversias aut ὑποθέσεις*, argumenta declamationum; et inter illas deinde optionem quoque auditoribus permittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster quidem fraude usus, quae hic describitur. GESN.

ead. l. 6. *Καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον*) Cum nihil haberet τῶν, quo referretur, omnino censebam scribendum τὸν, λόγον nimirum, quod perspicuum est. Sed non dissimulanda est scriptura Florentinae editionis, *καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν τῶν ὑπὲρ τοῦ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγων*. In quibus verbis profecto nihil est, quod non probes; et ἐκείνου potest *ἐμφάσεως* causa esse additum, quemadmodum notum est, hanc vocem de magnis et admiratione dignis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, et praecedentia praesertim, inspicias, forte vulgatiorem scripturam, pro τῶν lecto τὸν, praeferas, cum ἐκείνου λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quandoquidem spectat singularem quandam de Pythagora historiam, cujus mentio supra fuerat facta. JENN.

ibid. *Τὸν*) Ed. Fl. τῶν ἐκείνου λόγων. Reliquae τῶν — ἐκείνου λόγον. Si Fl. sequaris, ἐκείνου non Pythagoram, sed stolidum illum oratorem notabit. Sed magis placet W. in quo τὸν — ἐκείνον λόγον. SOLAN. Quum Cod. 2954., et cum eo Gorl. haberet τῶν — ἐκείνων λόγων, placuit Belino, quo subtilior evaderet sententia, ἐκείνων, i. e. Timarchi et Patrensis oratoris,

pro genuina habere lectione. Mihi vero aptius auctoris consilio et Timarchi moribus et indoli esse videtur, si opus illud solius habere Timarchi et operam amici Patrensis in eo tantum ponas, quod fraudem illius coram populo adjuverit. Ceterum et mihi *ἐκτείνον* aequae ac *Jensio* et *Solano* longe magis arridet, quam Florentina lectio *ἐκτείνου*. LEHM.

eod. l. 7. Ἀνίθανος ἐν τῇ ὑποκρίσει) Ita egit hic sophista, ut actio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. g. recitabat, ut adolescentuli, cum pensa reddunt: aberat ille aestus, illa sollicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententiolis etc. Porro illud *connectere*, quo reddidimus τὸ *συνελπεῖν*, debemus *Quintilian.* X, 3, 20. GESN.

eod. l. 8. Ὅτι μάλιστα) Forsan *μεγίστη*. GUYET. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare ausim: nam licet *ὅτι* sic per pleonasmum amet adjectivis addi, ut *ὅτι πλείστος χορσὸς Aesop.* fab. 128. *ὅτι μεγίστη φωνή* apud *Nostr.* c. 6. et 15. ubi nos vide; et *Thucyd.* VII. c. 69. *ὅπως ὅτι μεγίστη ὠφέλεια γένοιτο*: tamen et adverbia saepe pro adjectivis poni, non solum in tritissimis illis locutionibus *ὁ πάλας λόγος, ἡ πρὶν ἀστοχία*, sed et in aliis, satis jam saepe indicatum. *Ὅτι μάλιστα* quoque conjungi, notum arbitror, ut supra c. 1. et ap. *Thucyd.* V. c. 36. *ὅτι μάλιστα* una voce exaratur. Et *ibid.* c. 46. *ὅτι τάχιστα εὖρημα εἶναι διακινδυνεύσαι*. Quae tamen non ita similia fateor, ut nihil regeri possit. REITZ.

ibid. Ἡ ἀναισχυντία οὖσα) Locus mihi, et *Kustero* inspectus. SOLAN. Nisi aliud quid hic desit, v. g. nomen *παράκλητος, συνήγορος*, vel tale quiddam; certe excidisse puto syllabam, s. praepositionem participio praemissam, legendumque *παροῦσα*, atque ita interpretatus sum. GESN. Etsi *Gesn.* non male *παροῦσα* conjicit, et ego quoque vellem in aliquo libro sic invenire, nondum tamen vulgatum muto; quia potest pleonasmus esse, ut supra de *Calum.* c. 16. ubi τὸ *ὄν* etiam abundare vidimus. Adde *εἶναι* abundans ap. *Alciph.* Ep. I. p. 1. *χρηστὴν ἡμῖν ἢ θάλασσα τὸ τήμερον εἶναι τὴν γαλήνην ἐστόρησεν*: ubi *Bergl.* plura similia. Adde etiam *Long.* Past. I. p. 18. *δῶρον εἶναι δίδωσι*. Nostrumque infra hoc *Dial.* c. 25. *σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα*. Omitto, quae satis multa de hoc pleonasmō notata servo. Sufficient, si addas duo illa, quae *Hemst.* T. I. Jud. Voc. pag. 321. dedit, ubi *Noster*, *ὁ δὲ σταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη*. Sed si haec non esse prorsus similia huic *οὖσα* dixeris, superius *ὄν* tamen in *Calumn.* vel *eod. modo* abundabat, vel videndum, an τὸ *οὖσα*, hic non efficax plane

sit, pro vera, uti ex *Demosth.* ἡ οὖσα ἀρχή, verus principatus, et οὐκ οὖσα, falsus, ab *Lexicogr.* adfertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare possem, si liceret plura commentari. REITZ. Mihi hoc tantum liquet, lectionem vulgatam nec omnino facile ferri, nec certe tam vaga ratione, quam proferre non veritus est *Reitzius*, defendi posse. Non item liquet, e plurimis loco suspecto succurrendi rationibus quae omnium videatur probabilissima. Malebam itaque in vulgatis acquiescere, quam emendando forsitan magis ea corrumpere. LEHM.

Pag. 63. l. 2. Λόγον τόνδε συγγράψ.) *Lucianus* scilicet. GUYET.

Pag. 65. l. 5. Καί πως) Quo πως illud referri debeat, incertum est. SOLAN. Enclise sublata et restituta interrogatione intermedia restituit *Gesnerus* interpretes genuinam sententiam. LEHM.

ead. l. 9. Ὁ ποιητὴς οὗτος) I. e. *Lucianus*, cujus ego sum prologus. GUYET. Hic est ipse *Lucianus*, ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ut modo dicebat. Loquitur enim Prologus dramatici *Elenchus*, qui *Lucianum* ποιητὴν suum vocat, ut *Terentiani* v. g. prologi *Terentium*. GESN.

ibid. Ἐξεπολέμωσεν) *Thom. Mag.* v. πεπολέμωται, ait: πεπολέμωται, ὁ εἰς ἔχθραν πραχθεὶς τινι, καὶ πολέμιος γεγόμενος. ἔξεπολέμωσεν δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἐτέρῳ ποιήσας. πεπολέμηται δὲ ὁ πολεμηθεὶς. REITZ.

ead. l. 11. Ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νουμηνίας τρίτη) *Romano* stilo III. Non. Jan. solennis ille *Votorum* dies; *Vota* etiam s. *Bōta* dictus in antiquis monumentis. Quae dici possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc locum praetermisit, felix diligentia *Ezech. Spanhemii* ad *Julian.* Orat. I. p. 276. seq. Caeterum quod hic ipse dies quoque *ἱερομηνία* vocatur, nihil insoliti. Vid. quae in fine *Icarum*, ea de re annotavimus. GESN.

ibid. Τρίτη) *Plutarchus* initio vitae *Ciceronis* pag. 1578. f. ἡμέρα τρίτη τῶν νέων *Καλανδῶν* ἐν ᾗ νῦν οἱ ἄρχοντες εὐχονται καὶ θύουσιν ὑπὲρ τοῦ ἡγεμόνος. V. *Schol.* Obs. 245. *Fab. Mag.* Rom. 198. *Herodian.* l. f. anni ineuntis diem primum *ἱερομηνίαν* vocat, ubi III. Non. accipit *Lipsius*, quod non probo; vid. *Lips.* excurs. ad *Tac. Ann.* XVI. AB. Ubi virum summa et eruditione, et industria conspicuum miror hunc *Luciani* locum fugisse, eo magis, quia nulli eorum, quos laudat, scriptorum, hujus moris origo prima, a *Luciano* hic addita, traditur. Vide *Strenarum* orig. SOLAN.

ead. l. 17. Ὁ τότε γελάσας) *Lucianus*. GUYET. Ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, is, qui tunc in *Olympia* risit super suppositio *Pythagora*. Vulgati

ὑπὸ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθαγόρῃ, sub supposititio isto Pythagora, inquit interpretēs, quod quid sibi velit, nemo dixerit. GRAEV.

ibid. (Τὸ τῷ) Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum: ὁ τότε γελάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὑποβολιμαίῳ Πυθ. etc. i. e. super Pythagora. GUYET. Recte, ideoque ἐπὶ recepi, et comma post ἐκεῖνος sustuli. REITZ.

Pag. 64. l. 16. Καθ' αὐτοῦ) In omnibus libris nostris κατ' αὐτοῦ. SOLAN.

Pag. 65. l. 1. Συνέγραψεν, ἐμὲ) Legendum videtur συνέγραψεν ὁ ἐμὲ προεισπέμφας ὑμῖν. GUYET. Imo subjectum sententiae est is, cuius loco Elenchus haec praefatur; et quod sequitur participium, nonnisi illustrandi causa additur. Inepte contra hoc idem participium, praefixo articulo, feceris subjectum. LEHM.

ead. l. 3. Καὶ ὅποσα κᾶν) Forsan καὶ ὅποσα ἂν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν etc. GUYET. Non vidit Guyetus, verba ὅποσα κᾶν οἱ ἐπὶ τῶν — εἰδεῖν dicta esse pro: ὅποσα καὶ οἱ ἐπὶ τῶν — εἰδεῖν ἂν, quaecunque vel opifices et caupones norint; sententiamque hanc conjectura sua magis depravari, quam emendari. LEHM.

ead. l. 7. Πατριδὲ) Infra c. 19. καλλίστην καὶ μεγλοτὴν τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν vocat. Vide etiam Adv. Indoct. c. 19. SOLAN.

ead. l. 10. Ἐφ' ὧν νῦν) Hinc est, quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligo; vid. etiam c. 22. SOLAN.

ead. l. 12. Πλεῖς ὧν τραγῳδῶν) Proverb. p. 892. BOURN. Vid. Piscat. c. 38. Polyaen. Strat. III. p. 229. Iliensium meminit. SOLAN.

ead. l. 15. Εἰπέ γάρ μοι πρὸς Πανδήμου, καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης) Benedictus: dic mihi per Pandemum, et Genetyllidem, et Cybiben, absurde. Recte vidit Palmerius, πάνδημον esse Veneris epitheton; nimirum est, quae Lucretio dicitur vulgivaga Venus. Hinc et in Ms. legitur πρὸς τῆς Πανδήμου καὶ Γενετυλλίδων. Sic sane et Aristoph. in Θεσμοφοριαζούσαις.

Ὡς ἡδὺ μέλος, ὦ πότνια Γενετυλλίδες,
καὶ θηλυδριῶδες, καὶ κατεγλωτισμένον,
quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, et effeminata et lasciva. Sed tamen Γενετυλλίς etiam legitur apud eundem in Nubibus:

Ἢ δ' αὖ μύρου, κρόκου καταγλωτισμάτων,
Δαπνύνης, λαφύγου, κωλιάδος, Γενετυλλίδος, sc. ὄζει.

Haec vero unguentum, crocum obscena basia,
Et sumtus, et crapulam, et Venerem, et Genetyllidem olet.
Dicuntur esse Dii sive Deae praesides generationis. Vide anti-

qua Scholia. Recte vero *Κυβήβη* docti viri emendarunt. Non est Venus, sed magna mater, Cybele, quae et Graecis et Latinis *Cybebe* dicitur. Nam et in inscriptionibus, et in antiquis membranis, sic appellatur, ut apud Phaedrum in Codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate et doctrina praeclens *Marquardus Gudius*, qui regi Daniae est a consiliis. Is etiam, ubicunque *Cybele* legatur apud poetas secunda longa, aut *Cybelle* corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat *Cybebe*, aut *Cubebe*; quod verissimum, et in *Prudentio* jam emendavit *Nicolaus Heinsius*. Illius autem hic meminit propter ejus amorem erga *Attin*, et quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse *Lucianus* in dialogis Deorum indicavit. *GRAEV.*

ibid. *Πανδήμων*) *Xenophontem* audi *συμποσ.* p. St. Ed. 522. L. g. — *Εἰ μὲν οὖν μία ἔστιν Ἀφροδίτη, ἣ διτταί, Οὐρανία τε καὶ Πάνδημος, οὐκ οἶδα — ὅτις μὲντοι χωρὶς ἑκατέρω βωμοὶ τε εἰσὶ καὶ ναοὶ καὶ θυσίαι, τῇ μὲν Πανδήμῳ ῥαδιουργοῦνται, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγνότεραι, οἶδα.* De cujus templo Athenis vide *Athen.* XIII. p. 569. Confer et *Nostrum Diall. Meretr.* VII. et *Demosth. Encom.* c. 13. *SOLAN.*

ibid. *Πρὸς Πανδήμον, καὶ Γενετυλλ.*) Eandem vim habet haec obtestatio, seu adjurationem malis, quam in libello contra *Indoctum* cap. 3. illa *Libanitidis* mentio. Videtur autem etiam *Γενετυλλίς* parum honesta jam *Aristophanis* aetate fuisse, cujus loca jam laudata *Graevio*. Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Genitricem* hic reddere, quod honestum *Romae*, ac tantum non severum numen est, sed *Genitriculam*. *GESN.* Non satis video, cur articulum necessario insertum velit *Solan.* Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra *Bacch.* c. 5. *πρὸς Χαρίτων.* infra c. 16. *πρὸς Ἀδωνιδος*, quae adseveratio eadem est, atque hic. Dein cap. 26. pr. *πρὸς Θεῶν* item c. 28. *πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι*, et c. 31. f. *πρὸς Διός*. Ac *Dips.* cap. 9. *πρὸς Φίλου.* Et crebro alibi. Verum et addi interdum articulum, quis infitiabitur? nam et paullo supra, *Adv. Indoct.* c. 3. *πρὸς τῆς Αἰβαντικίδος*. Sed ideo non inserendus, ubi ab libris abest. *REITZ.*

ibid. *Γενετυλλίδος*) In J. uti in Ms. Gr. *Γενετυλλίδων* quam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum *Amor.* cap. 42. *Γενετυλλίδας* plurali numero legisset, et hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis *Pausanias* etiam plurali numero habeat pag. 2, 3. *SOLAN.*

ibid. *Κυβίβης*) Corrige *Κυβήβης*. *Hesych.* *Κυβήβη, ἣ μήτηρ τῶν Θεῶν, καὶ ἡ Ἀφροδίτη.* Depravate apud *Hesych.* *Κυ-*

βήκη legitur, pro Κυβήκη. Suid. Eust. GUYET. Conf. infra Tragopod. v. 30. SOLAN.

ead. l. 17. Νῆ Δία) Ἀποσιώπησις hic notanda est. SOLAN.

Pag. 66. l. 4. Ἑλληνικοῦ) Ἐθνους, aut simile quid, subauditur. GUYET. Absolute dictum τὸ Ἑλληνικόν, voce omnia complectente, quaecunque universae Graeciae essent communia. Quamquam h. l. potissimum cum Gesnero intelligas solum Graeciae, das Griechische, ut das Französische, das Preussische; ubi cave semper intelligas Volk, aut Gebiet. Potest enim etiam lingua, instituta, e. a. ΛΕΗΜ.

ead. l. 8. Τὴν Ἐργασίαν) Ita Ms. Reg. 2954. Sine articulo Edd. Bp. Cecropem Apollodorus Bibl. III, 13. diserte vocat Autochthonem, quae opinio Atheniensium vulgaris fuisse videtur Wielandio; quamquam de origine ejus Aegyptiaca aut Phoenicia inter viros eruditos probe constiterit. ΛΕΗΜ.

ead. l. 10. Ἀποφράδα) Ad hoc verbum Jo. Brod. Misc. P. 2. c. 17. p. m. 498. haec commentatur: Notatus est (ait) a quodam Lucianus, ut ex ejus scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφράς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικωτάτην probare possem, quod eam Plato νόμων ζ in ore habuerit: ὅπουτις ἡμέρας μὴ καθαραί τινες, ἀλλ' ἀποφράδες ὦσι Plutarch. οὐκ οὐν ἔφη σήμερον ἄγωνισώμεθα προθύμως, ἵνα καὶ ταύτην ἐξ ἀποφράδος καὶ συνθρομπῆς ἵκαρᾶν, καὶ προσφιλεῖ Παμμαίσις ποιήσωμεν. Dionys. Halic: Τὴν δὲ ἡμέραν ἐκείνην, ἐν ᾗ τὸ πάθος ἐγένετο, μέλαιαν τε καὶ ἀποφράδα τίθεται. Id est, atram, inauspicatam et nefastam. Dicitur et ἀποφράς ἄνθρωπος, meo judicio parum scite. Aul. Gell. L. IV, c. 19. Religiosi dies dicuntur tristi omine infames, impeditique, in quibus et res divinas facere, et rem quampiam novam exordiri temperandum est. Ego, pace Gellii, fastos dies voco, quibus fari licet praetori tria verba solemnia, Do, dico, addico: quorum primum ad actiones, quibus rem dari petimus, secundum ad facta vel rei vindicationem, postremum ad executiones pertinet, sicut et adjudico. His contrarios nefastos recte Latineque nominari pugno. Ovid. Ille nefastus erit, per quem tria verba silentur. Horat. Ille et nefasto te posuit die. Varro: vocantur dies nefasti, per quos dies nefas fari praetorem: Do, dico, addico etc. (Horatii ille locus est 2. Od. 13, 1. Ovidii 1. Fast. 47.) Sed haec posteriora jam pueri sciunt. Addidi tamen, quia Brodaeus commentator primus Luciani dixit, et illo tempore nondum cuilibet nota erant. REITZ. Cf. Cognati adnotationem ad hujus ipsius libelli principium, quam prave mutilatam ediderat Reitzius. ΛΕΗΜ.

Pag. 67. l. 6. Νῆ Δία) Hic aliquid desiderari videtur.

GUYET. Desideratur quidem; sed studio omissum, ἀποσιώπησις enim est. Et in marg. Parisinae additum: *Praecisio*. REITZ.
ead. l. 7. Ἐξωρον) Idem quod ἀφῆλξ, de quo v. cap. 15.

REITZ.

ead. l. 11. Κἄν ἀγνοῆσαι) Κἄν ἀγνοήσαις legendum videtur. GUYET. Non male; sed non plane necessarium, si comma, quod feci, auferatur, ut construatur συγγνώμη τοῦ ἀγνοῆσαι. REITZ. Capienda sententia sic, ac si dixisset auctor: τὰ μὲν ἄλλα συγγνώμη ἂν εἴη καὶ ἀγνοῆσαι. Et sic cepit Gesnerus interpres. Neque itaque Florentina lectio καὶ pro κἄν probanda, neque admittenda Guyeti conjectura. LEHM.

ead. l. 14. Τοῦνομα) Post τὸ, τοῦνομα, τέλεα στιγμήν ponenda videtur. GUYET.

ibid. Φῆσι) Ita emendandum fuit, pro φησι, quod in omnibus libris nostris est, etiam in M. SOLAN. Φησι) Φῆσι Solan. edi voluit. Facerem, si auctoritas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum librorum vulgo scribo. REITZ. Digno quasi monstravit Guyetus veram loci scripturam et indolem. Sed nemo eam, praeter Wielandium, secutus est; nisi quod Fritzscheius Quaestst. Luciann. p. 203. hanc egregiam emendationem minus ingenue pro sua vendidit. Recte autem hic monet: „A verbo inde Ἔρω (scil. ad verba usque τὰ ὦτα) fingitur aliquis objicere, quae subjecta ad speciem Lucianum refellunt.“ Ad haec moneo, etiam Luciani ipsius verba deinceps prolata: Ἐγὼ δὲ, ὃ βέλτεστε, πρὸς μὲν σέ ἴσως ταῦτα περὶ σοῦ εἰπὼν, ἡμαρτον, vulgo ab interpretibus, ne Wielandio quidem excepto, male esse accepta: Peccassem, si dixissem. Imo reddendum erat: Peccavi, ubi dicebam. Ironica scilicet est oratio, et ταῦτα sunt ipsa illa verba, quibus istum homuncionem ἀπογράφα dixerat, non inusitata vocabula, de quibus modo egerat auctor. LEHM.

ead. l. 15. Οὐ, ὀπόσα) Cur, sequente vocali adspirata, non scriptum est οὐχ; vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur, vel saltem vox quiescit post οὐ, et vel punctum minus potuisset poni, ideo non opus erat οὐχ scribere, quia sic adspiratio sequens non conjungitur cum οὐ. REITZ.

Pag. 68. l. 4. Ὡς) In omnibus libris nostris ἕως, quod cum ferri non posset, ego mutavi, SOLAN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 6. Συνεῖναι) Α σύνειμι, unde συνουσία, non a συν-ιμι, συνῆκα etc. conversor, conversatio. GUYET.

ead. l. 7. Ἐντρεψάντων) Sic Quom. Hist. c. 15. εἰ ὀλίγον ἐντρεψας. SOLAN.

ead. l. 8. Ἐν τοῖς μάλιστα) Supra Gall. c. 24. κάλλει τῶν

πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasi *Hemsterh.* T. I. hnj. Edit. p. 170. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδόκιμος. REITZ.

ead. l. 15. Χρυσοῦς, φασὶν, ἐν Ὀλυμπίᾳ στήθῃ) Proverb. BOURD. Virg. *Et eris mihi magnus Apollo.* SOLAN. Vid. *Bergl.* ad *Alciph.* I. Ep. 30. f. Nam habuimus crebro, ut plura addere nolim. REITZ.

ead. l. 16. Ἀφῆλιξ) *Alciph.* I. Epist. 6. etiam comparativo utitur, scribens: ἀλλ' ὡς ἀφελικέστερος, καὶ γυναικὶ πάλας συνῶν REITZ.

Pag. 69. l. 9. Κόθορνον) Theramenem ita dictum fuisse, veterum multi prodidere. V. *Suid.* et supra *Amor.* cap. 50. SOLAN. *Pollux* VII, 90. seq. inter genera calceorum, ὁ δὲ κόθορνος ἐκότερος ἀμφοῖν τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορνον ἐκάλουν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. GESN.

ead. l. 11. Λυπάην) An *Λυσαῖν*; quasi *δυσαῖ ἀνεμον.* Placet. GUYET. Quo hic respexerit, ut et in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud *Aelianum* de Deotimo Atheniensi, qui χῶνῃ etiam audiebat. V. H. II, 41. SOLAN. Quid rei, aut vocis, aut formae sit *λυπάη*, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem *turbulentum in concionibus* aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu *λύσσαν*. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus geminati sigma et casus in *αν* attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte conjectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit inter illud furoris genus, quod *λύσσαν* Graeci vocant, quod nempe levi morsus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur; atque inter seditiosos demagogi alicujus aut tribuni *furores*, quibus implere et quasi indicere velut contagione quadam alios solent. Vid. insignis locus supra *Nigrin.* c. 38. it. alius in fine *Philopseudis*, et tertius in *Philopatr.* c. 22. GESN.

ead. l. 13. Ὁ δὲ Ἑβδόμην, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, κῆκείνος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπαίξε) Interpret: *Rursum alius Hebdomam, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet.* Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum *Sueton.* in *Tib.* meminit: *Diogenes Grammaticus* disputare sabbatis *Rhodi solitus, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat, ut existimat vir magnus: sed septimos dies cujuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit Gellius* XV, 2. Illi dies sacri erant *Apollini*, quia septima

Lucian. Vol. VIII.

Ee

luna Thargelionis natus erat, ut constat ex *Hesiodo* in ἑργαῖς καὶ ἡμέραις, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tum agitant, et pueri ludebant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei imponebatur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide *Harpocratonem* in ἐβδομημέσος. Sed haec septima dies huc non pertinet, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos, *Meursium* Graecia feriata in ἐβδομή, et *Seldenum* de jure naturae et gentium III, 17. GRAEV. Frustra sunt, qui ex hoc *Luciani* loco, aliisve similibus, morem per septimanas numerandi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septimus est, ut ex *Gellio* patet L. XV. cap. 2. Apollini sacer (v. *Graev.* not. ad *Hes. συμ.* 770.); non in orbem recurrens septimus quisque. Quod eo magis monitum oportuit, quia summo viro *H. Grotio* frandi fuisse video. Adde *Plut. Συμπ.* VIII, 1, 1277, 2. Et 1467. f. *Meurs.* Gr. fer. in ἐβδομή. Et *Spanh.* 657. Et *Nostr.* Bis Accus. c. 12. SOLAN.

ead. l. 15. Μὴ δῶς οὖν κἀμοὶ Δῶς οὖν κἀμοὶ, extrita negatione. MARCIL. Non dederis? etc. interrogative. GUYET. (Bene, et secutus sum; adeoque μὴ jam servandum. REITZ.) Μὴ δῶς οὖν κἀμοὶ, πρὸς Ἀδωνίδος, εἰκάσαι παμπόνηρον ἀνθρώπον, ἀπάση κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρα δυσφημῶ καὶ ἀπαισιῶ) Vindicanda est prima hujus orationis vocula μὴ, quam exteri jubet *Marcilius*. Etenim si recte attendatur, adeo ea non exteenda est, ut, si abesset, inculcanda necessario foret, ad fulciendum sensum. Disputat *Lucianus* contra eum, a quo accusatus fuerat, inepte et barbaramente locutus esse, qui ipsum appellasset ἀποφροῦδα. Post multa tandem dicta, ita pergit: Τὴν vero animum adverte (nisi plane non curae tibi sit, ignorantem esse), si veteres ante nos in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa, quale est ἀποφροῦς, jactarunt (erant enim etiam tum, ut verum simile est, aliqui abominandis moribus, pessima et sinistra indole; atque alius quidem dixit quempiam *Cothurnum*, vitam ejus ambiguam comparans his calceamentis; alius vero dixit alium *Lypaën*, quod orator tumultuosos conciones soleret turbare; alius dixit alium *Hebdomen*, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse etiam in concionibus luderet et rideret, seriusque populi studium in ludum verteret); nonne itaque, per *Adonin*, et mihi concesseris, hominem, omni malitiae adsuetum, comparare diei atro ac inauspicato? Operae fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae lux accederet, quam non nimia interpretum diligentia offuscarat. Duae, quarum notas inserui, parentheses insunt, et, eis consideratis, sensus est planissimus. Liqueat quoque, per

signum interrogandi hanc orationem claudendam esse; quod et in Graecis fieri debet; idque diligenter observatum esse video a Florentinis. JENS.

ibid. Πρὸς Ἀδώνιδος) Similis obtestatio iis, quas per Πάνδημον et Genetyllida conceptas, itemque per Libanitida, jam vidimus hic c. 11. GESN.

Pag. 70. l. 2. Τοὺς χολοὺς τῷ δεξιῷ) Intell. *podl. Plin.* XXVIII, 3. s. 7. *Despuimus comitiales morbos, hoc est, contagia regerimus. Simili modo et fascinationes repercutimus, et dextrae clauditis occursum.* GESN.

ibid. Χολοὺς τῷ δεξιῷ) Sic libri omnes nostri; haud sane commode. SOLAN.

ibid. Τῷ δεξιῷ) An a dextra, vel ad dextram, intellecto conversi, an dexteritate? Ἐπέγω. GUYET.

ead. l. 3. Ἡ εὐνοῦχον ἴδοι) Vid. supra Eun. cap. 6. SOLAN. Adde *Brod. Miscel. P. II. p. 509.* qui veterum de hac superstitione testimonia, *Chrysostomi, Luciani, Appiani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Juvenalis, Suetonii, ac Ciceronis,* profert. REITZ.

ead. l. 7. Κληδονίσματα) Nihil hic varietatis invenio. At supra Amor. cap. 39. in *δυσκληδονίστων* fluctuabat scriptura, quam ad hanc adcommoavi, quia et constans, et cum *Suida* aliisque convenit. REITZ. Secutus sum *Reitzii* rationem. Sed uno illo loco Amor. c. 39. sine idonea ratione edidi *δυσκληδονίστων* cum jota sub η. Vid. ad *Icarom. c. 26. Varr. Lectt. Tom. VII. p. 35.* LEHM.

ead. l. 8. Τοῦ ἀπαντος ἔτους) Subaudi τὸ, διὰ, i. e. διὰ παντὸς ἔτους. GUYET.

ead. l. 12. Κύφωνα) Κύφων κυρτῶς est κυρτός, seu τὸ κυρτόν· a κύφω κυφός, κύφων etc. Κύφων ab Etym. exponitur κύρωμα Ponitur pro catasta, seu numella, aut collari aliove instrumento, quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Hic μεταφορικῶς de scelerato dicitur et maletico. Sic Latine *carcer, crux, scelus*, et simil. GUYET. De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inseritur, ut κύπτειν cogatur, qui ita vinctus est, plura *Salmasius* de Mod. Usur. p. 814. seq. GESN.

Pag. 71. l. 3. Ὀλέθρῳ) Barbaro. LA CROZE. Cur *Guyetus* jam non corrigit ὀλεθρίῳ; ut supra fecit Alex. c. 11. ubi pro ὀλεθροὶ ἐκείνοι Παγλαγόνες malit ὀλεθριοι. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὀλεθρον, κύφωνα, patet; sed et alibi sic solet, ut de Salt. c. 5. ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ. Jov. Trag. cap. 43. ὁ Σαρδιανὸς ἐκείνος ὀλεθρὸς.

Ac Paras. cap. 42. Et quis nescit, substantiva ejusmodi efficaciter adhiberi pro adjectivis, ut *pestis* pro homine pestilente *Act. Apost. XXIV, 5. εὐρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμὸν.* Et sexcenta similia. REITZ.

ibid. Συμπεριφεύρου) Scholium ad hanc vocem habet *Constantinus* in *Lexico* pro *συμπεριερόσσεις αὐτῷ μετὰ φθορᾶς καὶ μιαιῶς διαγωγῆς.* Ego tamen *συμπεριφεύρου* legendum censeo. SOLAN.

ead. l. 4. 'Ράκος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος) Proverb. BOURD. Conf. supra T. I. Tim. c. 32. ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἣδη γεγενημένον. De homine voluptatibus corrupto et ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. l. in nott. *Hemsterhusii.* REITZ.

ead. l. 5. Μέννηται) Sic necessario scribendum, non μέννηται, quia non ad *ἐκεῖνα*, sed ad *πολίταις* pertinet, de quibus *ἴσασιν* plur. num. jam dixit. REITZ.

ead. l. 14. Τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σοῦ) *Talia de te*, te rhetorem esse et sophistam scilicet. GUYET.

ead. l. 15. Δύο μὲν ἡλίους) Ex *Euripide*, *Baccho* 915. unde et *Virg. Aen. IV, 470.*

Et solem geminum, et duplices se ostendere Thebas.

Add. *Plut. T. II. p. 1083. E. Ed. Gr. L. Xyl. SOLAN.* *Pentheus* furens apud *Eurip. Bacchis* 916. seq. Καὶ μὴν ὄρῳ μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, Δισσᾶς δὲ Θύβας, κ. τ. λ. quod imitatus *Virg. Aeneid. IV, 469.* ubi reliquas imitationes dedit *La Cerda.* Add. *Ovid. Artis III, 764.* ubi de ebrietate. *Furiosos et ebrios* hac in re jungit *Lactant. de Opif. Dei* 9, 1. GESN.

Pag. 72. l. 2. Πατρίδα) *Phoenicius* ergo hic, uti et *Indoctus*, de quo ad cap. 19. illius opusculi dictum est. SOLAN.

ibid. Χεῖμα κακὴν) *Hesiod. 'Ergy. 638. SOLAN.* Alludit ad *Hesiodi 'Ergy. 640.* qui patrem suum habitasse dicit, οἷζυρῇ ἐνὶ κόμῃ, Ἀσκη, χεῖμα κακῇ, θέρει ἀργαλή, οὐδέ ποτ' ἐσθλῇ. GESN.

ead. l. 3. Καλλίστην καὶ μεγίστην) Ἀντιόχειαν sc. GUYET.

ead. l. 16. Ἀπαγωγὴν) Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. GUYET. Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et *Jens. ad Tim. §. 16. REITZ.*

Pag. 73. l. 3. 'Ες γόνυ συγκαθήμενον) I. e. εἰς τὰ γόνατα. Infra ἐν γόνασι κείμενον dixit. GUYET.

ead. l. 4. Ἐκεῖνον δὲ, οἶσθα ὅτι καὶ ποιοῦντα) Legendum et hic ὁ, τι. JENS.

ead. l. 12. Ἐπιμανεστέρα) An forte ἐπιφανεστέρα; nam altera vox est insolens. KUSTER. Ἐπιμανῶς habes Ver. Hist. II, 25. ἐμμανέστατα autem *Philops. c. 14.* Quare non est solli-

citanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, et aptissima est vox. SOLAN. Cum praecedat *γυμνοτέρα ἀκολασία*, sequatur *τοῦνομα μείζον*, et *ἀκάλυπτος κεφαλὴ*, credibile mihi sit, non *ἐπιμανεστέρα* legendum, sed *ἐπιφανεστέρα*. Caeterum *ἀκάλυπτον κεφαλὴν* refero ad notum morem obnubendi in turpitudine et pudore caput. Vid. interpretes *Petroniani* ad illud cap. 7 *operui caput*. GESN. De voce *ἐπιμανεστέρα* omnino facio cum *Solano*. Non enim solum probam illam habeo et aptam h. l., sed etiam graviolem multo et elegantiolem altera. Furor scilicet agendi natura involvit notionem *τῆς ἐπιφανείας*, excluditque omne studium occultandi. LEHM.

ead. l. 15 *Τῆς βοηθός ἂν κατέστη ὁ τελευταῖος*) Καὶ βοηθός ἂν κατέστη ὁ τελευτ. Illud autem *εἰς μόνος ἂν ἐπίστευσέ σοι* etc. accipe cum ironia. *Unus ille solus*, qui contra tibi unguis in ulcere, cuius tu domui. MARCIL.

ibid. *Μισθοδότης*) Quaestorne, an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec, ubi pro quaestore sumatur, reperio. SOLAN. Mireris, quemquam serio de Quaestore Romano in hac quidem voce cogitare potuisse. Alterum haud dubie intelligendum; quamquam ministeria huic conductori praestita vix definias. LEHM.

Pag. 74. l. 8. *Καθάρισον*) Supra Amor. c. 3. et 29. SOLAN.

ead. l. 10. *Καὶ ὄναό γε τῆς εὐκλείας*) *Grand bien te fasse*. GUYET. Conf. supra Philops. c. 27. REITZ.

ead. l. 11. *Ἐν Ἐφέσῳ*) Ubi et hoc scriptum oportet; quod superius jam ad cap. 10. annotatum est. SOLAN.

ead. l. 13. *Πρωῖά σου ἤδεισαν*) Interpres *οὐκ ἤδεισαν* legisse videtur. An legendum, *πῶς οὖν ἂν ἐθαύμαζον* etc. GUYET. Non nosset, Benedict. dederat. Nosset, *Micyllus*. Lectio quidem *Guyeti* adjuvatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim et *οὐκ* ita accipi, quasi, *quomodo non mirarentur, si priora nosset?* (Et in interrogatione *οὐκ* interdum additur, sensu eodem manente, ac si omitteretur. Exempla dedi in libro de Ambiguis) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, *qui fieri posset, ut non admirarentur*, ut apud *Herodian.* III, 6, 14. *πῶς οὐχὶ νῦν, καὶ προσελθούσης ὑμῖν τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾶστα κρατήσατε* *quis dubitet, quin nunc tantarum accessione virium — facile profligaturi sitis?* Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo *τὴς οὐκ ἂν ἀγάσαιο τῆς ἀρετῆς*; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. REITZ. Requirebatur h. l., si quid video, *ὡς* in obliqua ex laminatione, quam particulam bene servavit Editio princeps cum L. Redde: *illud dico, quam non* (i. e. *quam parum*, ad

nostram dicendi formulam) *admiraturi essent, si etc.* Verum ita jam *Gesnerus*. LEHM.

ead. l. 15. *Περὶ πόδα*) Hoc verum esse, vid. ad *Asin.* c. 20. Etsi et alibi cum *παρὰ* confunditur in Edd. ut ibi indicatum. REITZ. Erravit *Reitzius*, provocans ad not. ad *Asin.* c. 20. ubi quidem τὰ ἐν ποσὶ quodammodo ab eo explicantur. Cogitavit autem, ni fallor, de loco *Pro Merc. Cond.* c. 4. ibique subjecta adnot. *Tom. III.* p. 703. sq. LEHM.

Pag. 75. l. 3. *Τὰ κατὰ ἀπολαύειν*) De hoc verbo in bon. et mal. partem valente vid. *Hemsterh.* ad *Nigr.* cap. 30. Item ad *Tim.* c. 2. Ac *Solani* notam ibi praemissam, vel potius *Jensii*, qui etsi refutatur ab *Hemsterhusio*, habet tamen exempla quaedam haud inepta. Adde *Philops.* cap. 40. ubi ἀπέλαυσα per *abstuli* recte *Gesnerus* reddit; cum et ibi in malam partem valeat, REITZ.

ead. l. 16. *Βρωμολόγους*) Forsan *βρομολόγους*. *Βρόμος*, sonitus, fragor. GUYET. Tenui hanc in interpretando rationem, ut, quae verba sola compositionis insolentia peccare viderentur, ea similibus, quoad possem, Latinis redderem; ultima vero, quae plane barbara sunt, Graece scripta apponerem. Nempe pro σφενδονίζειν funda emitte, σφενδικίζειν dixerat homo, quasi esset nomen σφένδιξ, et χειροβλημᾶσθαι voluit esse manu projicere, quod formavit contra omnem analogiam ex βέβλημαι. Caeterum observo, verborum, quae hic reprehenduntur, nulum apud *Pollucem* esse, quem alias sugillari a *Luciano*, falso id quidem, creditum est. Vid. ad *Lexiphanem*. GESN.

ead. l. 17. *Τροπομάσθητας*) *Μάσθλης*, *lorum*, *flagrum*. GUYET.

Pag. 76. l. 1. *Τὸ Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ*) Glossema videtur. GUYET. Omisit *Fl.* et sane scholium sapit. Agnoscit tamen *Codex M.* cum impr. omnibus. SOLAN. Cf. ad *Lexiphanem* c. 2. *Tom. V.* p. 501. LEHM.

ead. l. 2. *Χειροβλημᾶσθαι*) *Ψηλαφᾶν*, *χειροτριβεῖν*. GUYET.

ibid. *Ὁ λόγιος Ἐρμῆς*) Habuimus non semel. Sed videri etiam potest *J. Elsn.* ad *Act. Apost.* XIV, 12. REITZ.

ead. l. 4. *Τῶν Ἰαλέμων*) *V. Zenob.* IV, 39. et *Pantin.* ad *Apostol.* adag. X, 39. *Menandr.* Fr. pag. 84. No. 3. εἰς τοὺς ἰαλέμους δὲ τοῦτον ἔγραφε. SOLAN. *Ialemum* frigidum fuisse poetam, facile credimus *Hesychio*, *Eustath.* ad *Il. Z.* p. 494, 43. *Bas.* atque adeo proverbio Ἰαλέμου ψυχρότερος, quod refertur etiam ab *Apostolio* X, 39. Sed luctus etiam, *Θρήνου*, *πένθους*, notionem illi nomini adjunctam negari non potest. Vid. *Eurip.* *Orest.* 1391. *Supplic.* 281. *Troad.* 600. it. *Eustath.* ad *Il. Σ.* pag. 1223, 8. et *Apostolius* l. c. itemque VI, 54.

Quare facile condono Jo. Clerico, etsi forte verum non vidit, cum ad *Menandr.* p. 85. putavit *ἱαλέμων* in fragmento Comici esse *frigidus*, i. e. lugendus, quia mortui nimirum. GERN.

ibid. *ἱαλέμων*). *Κακοδαίμωνων, δυστήνων, ἀθλίων, οὐδενὸς ἀξίων.* Hesych. GUYET. In Parisina *ἱαλέμων* erat majusculo *I* exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam conversum: *Ialemo* *frigidioribus*. Adlusionem factam ad proverb. *Ialemo frigidior*. Sed cum transierit in adjectivum, servo ceterarum Edd. morem, etsi ab *Ialemo* Calliopes filio, poeta ineptissimo, ortum traxisse videtur. RERTZ. Frigus carminum lugubrium, quae *ἱάλεμοι* Graecis dicebantur, *Wielandio* non tam in pravitatem inventoris *Ialemi*, cui quidem illustres natales tribuerit antiquitas, sed in ipsorum natura ponendum esse videtur, et proverbium vetus: *frigidior Ialemo*, ita fere esse capiendum, ut vernaculum: frostiger als eine Leichenpredigt. LEHM.

ead. l. 6. *Φιλαινίδος*) *Τῆς ἐταίρας*. GUYET. V. Amor. cap. 28. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἀδικήματος*) Subaudi *ἔνεκα*. GUYET. *Ἀδικήματος ἢ τὸ μετρίωτατον ὕβρεως*) Si haec vera est lectio, oportet *ἀδικήμα* etiam speciale, et gravis quidem criminis, nomen fuisse, forte impietatis, ut in illa Socratis accusatione, *ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης*, κ. τ. λ. cujus respectu *ὑβρις* possit *μετρίωτατον* videri. Lingua, res sancta ac divina, turpissime profanata etc. Alioquin transpositione levi ita concinnari possit hic locus, ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinquatur, *ὕβρεως, ἢ τὸ μετρίωτατον, ἀδικήματος, δῖοι*. Caeterum *ὑβριν* ad impudicas praesertim et Venereas contumelias pertinere, monuerat *Casanb.* ad *Athen.* VI, 19. et pluribus docuit *Dan. Heins.* ad *Hesiod.* pag. 210. seq. ubi etiam *ἀδικίαν* *ead.* ratione dictam observat. GERN. *Fritzschius* Quaestat. p. 203. comparato loco *Parasit.* c. 56., ubi inter *ἀδικήματα* specierum instar referuntur *μοιχεία, βία, ἀρπαγή*, ostendisse sibi visus est, h. l. pro *ἢ* legi oportere καὶ. At vero, ut concedatur καὶ et *ἢ* saepissime a librariis confusa esse, h. l. tamen vel ob vocem *τὸ μετρίωτατον* non potest ea ratio inter *ἀδικήμα* et *ὑβριν* intercedere, quae genus inter et speciem, sed potius, id quod optime vidit *Gesnerus*, ejusdem generis facinora cogitanda, modo gravitate diversa. Intellige igitur *ἀδικήματα* injuste facta, quibus jus alterius violes, *ὑβρεις* vero insolenter facta, quibus dignitas alterius laedatur. Sic patet, illa scelerum, haec flagitiorum, notioni accedere, et illa his graviora videri posse, et vero solere, quatenus magis, quam illa, publicis suppliciis sunt obnoxia. Sic etiam transpositioni illi, quam *Gesnerus* proposuit, facillime renunciabimus. LEHM.

ead. l. 13. *Μητίλογον*) Forsan *Ἀντίλογον*. Immo vero erat Athenis τὸ *Μυτίλογον* tribunal; de quo consule *Potterum*. Fuit et Metiochus Miltiadis filius, de quo hic locus intelligi non potest. *Fl.* Ed. *Μητίλογον*. M. cum reliquis impr. facit. Mihi, quid decernam, non liquet. SOLAN. *Ἀντίλογον*. LA CROZE. Non dubitavi ignobili, ideoque h. l. haud dubie spurio, nomini Metiochi nobilius illud Antiochi substituere, de cuius amore in novercam Stratonicen vid. De Dea Syr. c. 17. sq. et Quom. Hist. Conscr. c. 35. ibique *Solan.*; praesertim quum hunc ipsum Antiochi amorem vere in scenis tractatum fuisse pateat e loco De Saltat. c. 58., utcunque edito; ut probabilissime monuit *Wieland*, in not. ad vers. vernaculam Tom. VI. p. 86. Nam de eo quidem Metiocho, de cuius nomine agit *Bastius* Epist. Crit. p. 158. Ed. Lips., h. l. cogitari non potest. LEHM.

Pag. 77. l. 3. *Εἶναι δοκεῖν*) De εἶναι abundante dictum paullo supra ad c. 6. ad ἀναίσχυντῃ οὐσα. De duplici infinitivo ad Philops. c. 7. et 39. Item Hipp. c. 1. pr. δεῖν ἐπαυτεῖν. REITZ.

ead. l. 4. *Τοιαῦτά με διατίθης*) Eandem, quam hic Noster, turpitudinem tangit et *Lactantius* V, 9. cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant et profanent. Rursus L. VI, 23. Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? Piget dicere: sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quorum teterrima libido et execrabilis furor, ne capiti quidem parcat. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum nefas prosequar? vincit officium linguae sceleris magnitudo. SOLAN. Vid. supra Nigr. c. ult. τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, notemque *Hemst.* Et Nostrum in locis ibid. ab *Solano* indicatis, qui frustra δακῶσι ibi tentat, cum et eod. modo duplici accus, jungat Noster Gymn. c. 6. scribens ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, ubi alia quoque similia dedi. REITZ.

ead. l. 8. *Διαντλήν*) An exsequi? GUYET.

ead. l. 11. *Μαίνομαι*) Excidisse in Edd. prius, errore typogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui tam diligenter propagetur error, etiam in iis Edd. ubi Latina versio habet *contaminor*; nam nemo, credo, *μαίνομαι* furo hic volet legere, quando πατοῦμαι praemittitur: furentes enim se non ita conculcari sinunt. REITZ. Quemadmodum non dubito, *μαίνομαι* esse praefendum recepto per omnes fere libros *μαίνομαι*: ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam *μαίνομαι* non absurdam habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus et summa insania est. Solent insanire homines a magna injuria. Quidni lingua se dicat

insanire, quae infando ejusmodi negotio adhibeatur? GESN. *Gesneri* interpretationem *insanio* ex ipsius *Gesneri* mente et verbis *Luciani* recte mutatis converti in *contaminor*, quod revera *Micyllus* dedit. LEHM.

ibid. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας) An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab *Micyllo* et *Benedicto*, ac lingua perinde ut manu uti decrevisti? Certe sic illi penitus omittunt voculam ἀντὶ· quae quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim, καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας; Est enim exprobratio per interrogationem excitatior, et quid lingua aequae ut manu uti decrevisti? GRON. Versionem *Benedicti* castigat *Gron.* Sed et ipse alium errorem committit, vertens: quid lingua aequae ut manu uti decr. An γλώσσης et χειρὶ igitur jungenda, et ad idem verbum χρῆσθαι referenda? Quin γλώσση saltem etiam tum scribendum fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo lectionem *Gronovianam* reddas: Et quae pars linguae est, qua ceu manu uti decreveris? At vereor, ut acutioribus arrideat ista et versio et emendatio. Mihi certe difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in re tam turpi non laboro. REITZ. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθόσα vel καθώς. GESN. *Fritzschius* Quaestst. p. 108. recte hac utitur paraphrasi: et pro eo, quod me ut lingua uteris, etiam pro manu me abuti constituit. Ejusdem generis breviloquentiam animadverti ad *Timon.* c. 57. Tom. I. p. 482. Uberius illustrat *Fritzsch.* l. 1. LEHM.

Pag. 78. l. 5. Πόθεν ἂν) Mallem πόθεν γάρ. GUYET. Propius ad literas accederet, si πόθεν οὖν legas. REITZ. Fraudi fuit major distinctio, posita olim post γέννησαι· qua elevata jam expeditam habes tum sententiam, tum structuram. Sic judicavit etiam *Fritzschius* Quaestst. p. 135. LEHM.

ead. l. 7. Καταριθμήσειν αὐτῇ) Καταριθμήσειεν αὐτῇ, subaudito ἢ γλώσσα. Sic autem cum superioribus connectitur: πρὸς θεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἢ γλώττα etc. εἰτα καταριθμήσειεν αὐτῇ τὰς πολλὰς προσηγορίας etc. Καταριθμήσειεν omnino legendum videtur pro καταριθμήσειν. GUYET. Καταριθμήσειν) Non apparet, unde hoc infinitum pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque suspicor καταριθμήσεις vel καταριθμήσεις. GESN. Καταριθμήσειν καιρὸς ἤδη conjiciebat *Belinus*. BIR. Καταριθμήσεις ἂν placuit *Seagero*. *Simplicius* multo correxeris, καταριθμήσεις αὐτῇ. Nam αὐτῇ etsi legitur in *Bas.* 3., nullo tamen modo *Guyeti* iudicium confirmat. Qui

enim tandem feras linguam accusatricem eandem sibi ipsam respondentem? Ergo hactenus, ut res est, immanendum censeo vulgatis, ita ut verba εἶτα καταριθμήσειν αὐτῇ arctius cum superioribus illis, ἐκεῖνα δηλονότι conjungas, et ad Infinitivum legitime nectendum e voce δηλονότι, quod facillime sentio fieri posse, vel εἰκός, vel ipsum illud δηλόν ἐστι suppleas: *tum par est te enumeraturum ei esse* etc. LEHM.

ead. l. 15. Ἐξυρῆς) Quia deinde barbam promisit; vide et cap. 31. SOLAN.

Pag. 79. l. 3. Ἀτίμαρχον) Nomen ergo TIMARCHUS; mirarique subit, cur mutatum iverint, cum famosus Aeschinis Timarchus, qui vitam tandem laqueo sinivit, satis notus esset. Vid. *Plut.* 1545. SOLAN.

ead. l. 4. Κῆκτινον τὴ περιττότερον) Athenienses (dicit ad Timarchum) literae unius appositione te honorantes Atimarchum appellarunt; ἔδει γὰρ κῆκτινον τὴ περιττότερον προσεῖναι σοι, h. e. *nam et illo amplius quid habere debebas*. Obscurius interp. *nam hoc tibi illo insignius decebat esse*. Nihil aliud vult auctor, quam, non satis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος appellareris, q. d. ἀτίμων ἄρχος. VITRING. Ambigua oratio, non satis clarum, quo referatur κῆκτινον. Nihil mihi videtur magis convenire, quam ut dicamus comparari hic inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem habita exstat Aeschinis oratio, qua eadem fere illi, quae hic nostro obijciuntur, summa praesertim perversae libidinis impuritas. Dicit igitur, in mentem venisse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mortalem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent indicare, hunc illo multum esse pestilentiozem, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantulum nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρῶτον dicerent. Utrum autem nomen verum huius hominis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani Codicis inscriptio, an ex hoc ipso loco tracta suspicio ejus, qui illum titulum posuit, non facile dixerim: nisi quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera Timarchus appellatus est, quem lacerat. GESN.

ead. l. 12. Κῆκτινον) Parodia est ex variis Homeri locis concinnata. Vid. *Il.* N, 605. A, 233. et E, 293. SOLAN. *Hom.* *Il.* A, 233.

Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παραὶ δὲ οἱ ἐτραπέτ' ἔγχοι.
Il. E, 293.

Αἰχμὴ δ' ἐξεχύθη παρὰ νείατον ἀνθρεῶνα.
Versus sublimitate et magnitudine rerum, de quibus agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuendam adhibentur, ψυ-

χρολογία inde oritur, quae nihil aliud est, quam μέγεθος διημαρτημένον, grandia ad speciem verba intempestive rebus adhibita futilibus. Vid. *Demetrius* de Eloc. §. 114. Sed nimirum ψυχρολογία eo ipso esse ratione ipsius Luciani desinit, quod committitur a sciente et volente. GESN.

ibid. Παραι δὲ) Conf. infra Lapith. c. 44. REITZ.

ead. l. 13. Ἐξελεύθη) At in *Homer.* II. E, l. d. legas ἐξεχύθη, quod verum esse, *Scholiastes* Homeri probat, qui id interpretatur ἐξώρμησε, διήλθε. Nam si ἐξελεύθη invenisset, non, credo, exposuisset id eodem verbo. Sed cum in nonnullis Homeri libris ἐξεσύθη legatur, vide an hoc magis placeat; nam et sic alibi solet, ut II. O, 542. Αἶχμη δὲ σιέρονιο διέσσυτο μαιώωσα. Verum quando nec ἐξελεύθη absurdum est, quid prohibet hoc servasse? REITZ. Pro ἐξελεύθη facit glossa *Hesychii*, qui exponit ἐπαύσατο τῆς ὕμης. GESN. Veram lectionem ἐξεσύθη jam tenet *Wolfsiana Homeri* editio. Eamque ego h. l. tanto facilius restitui, quum etiam in marg. 1. commemoretur. In interpretatione vero *Cesneri* pro effunditur jam dare placuit elabitur. LEHM.

ead. l. 14. Ψυχρολογεῖν) An αἰσχρολογεῖν; Τὸ ψυχρολογεῖν hic non placet. GUYET. Imo magis placet ψυχρολογεῖν, ut illud explicuit *Gesnerus*. LEHM.

Pag. 80. l. 8. Λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν) *Hesych.* in voce σκύλαξ. Σκύλαξ σχῆμα ἀφροδισιακὸν οἷς τὸ τῶν φοινικίζοντων. *Gal.* ἀλλὰ καὶ τῶν αἰσχροουργῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοινικίζοντας τῶν λεσβιαζόντων. *Erasmus* in Chiliadib. pro phoenicissare, memoria lapsus, phicidissare, et φοικιδίζειν pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a spurcissima Phoenicum libidine, quam Graeci merito ἀρῶρητον μῖζιν nominant. *Plutarch.* in vita Caesaris: ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μλγνυσθαι τὴν ἀρῶρητον μῖζιν. Haec in *Miscell. Crit.* P. II. p. 482. *BROD.* Vid. *Cogn.* 633. T. III. SOLAN. Quod *Cognatum* adlegat *Solanus*, spectat *Ed. Basil.* an. 1619. cui notae *Cognati* et *Sambuci* adnexae: sed cum ex *Cognato* selectum tantum iniit *Par.* eamque secutus *Graev.* plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolim. REITZ.

Pag. 81. l. 1. Πόθεν) Item γὰρ suppressum, ut supra cap. 2. REITZ.

ead. l. 2. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοὺς) Nempe in declamatione finxerat, a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere. GESN.

ead. l. 3. Θεόπομπον) V. Fugit. cap. 32. Tricarantum urbs, cujus meminit *Dem.* 43. A. SOLAN. Locus obscurus, cui ta-

men si non plenam lucem adferre, at tenebrarum aliquid discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, et rebus gerendis interfuit. Hujus libros historiarum LIII legit Photius Cod. 176. quinque jam tum ait fuisse perditos: multas ibi *παρεχβάσεις παντοδαπῆς ιστορίας* idem commemorat. Reliqua Fabric. B. Gr. Vol. IX. p. 434. seq. Add. viri docti ad Longin. 42, 3. Huc praesertim facit, quod Stephanus in *Τρικάρανα*, quod *φρούριον* esse ait τῆς Φλισίας, laudat Θεόπομπον πενήκιστῳ πέμπτῳ. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit, cum a fine *Thucydidis* incepisset) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu *Tricipitem* dicas, quorsum et *tridens* deinde et *Cerberus* refertur) judicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa eum *τρίαινα* modo commemorata admonere potuit: nam *τριγλώχιν* et *τρίαινα* ejusdem significationis sunt: et ad tridentem illum piscatorium pertinent, quo majores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud *ἐκτριαινώσαι*, h. e. *τριαινα* *ἐκπολιορκεῖν*, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Graeci sermonis non satis periti, quid reprehendatur, sentire melius possint. GESN.

ead. l. 7. *Λύχρον ἄψας*) Alludere videtur ad Diogenis historiam. GUYET.

ibid. *Ἀδελφόν τινα*) An fratrem, id est, amasium? Petronius. GUYET.

ead. l. 11. *Θάτερον τῶν πενήτων*) Abrupta nimis et ex parte falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Juvat itaque e *Thoma Magistro* regulam Atticorum hic ponere. Articulus cum pronomine *ἕτερος* coalescit hac lege, ut vocalis articuli quaecunque, et prima *e*, contrahantur in *α*: τ vero articuli, ob aspiratam *e* transeat in *θ*. Haec, quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi in *ν* vel *ς*, non sit crasis, verum integre declinatur. Dicitur ergo, *ἄτερος, ἄτερα, θάτερον, θατέρου, τῆς ἑτέρας, θατέρῳ, τὸν ἕτερον, ἄτεροι, τῶν ἑτέρων, κ. τ. λ.* Hinc apparet, quam infeliciter errorem suum Sophista emendaverit. GESN.

ead. l. 15. *Πέραμαι*) *Τὸ πέραμαι*, volo, rectum est et usitatum; sed pro *περάννυμαι* inusitatum videtur. GUYET. Vid. Lobeck. Parerga ad *Phrynich.* p. 581. LENH.

ibid. *Ἐχύνειν*) *Τὸ ἐχύνειν* inusitatum fuisse notandum. *Ἐχεῖν* usitatum. GUYET. Usus tamen ipse noster est forma *ἐχχυνόμενον* Pro Imagg. c. 29. Omnino vid. Lobeck. Parerg. ad *Phrynich.* p. 726. LENH.

Pag. 82. l. 5. Οὐ δὴ) Aut οὐδὲ legendum, aut οὐ δὴ, quod in impr. aliquot et M. neglectum est. SOLAN.

ead. l. 10. Ὅποτε τοῦ Τισίου τὴν τέχνην οἶσθα, ὡς τὸ Δισκόρακος) An legendum, ὅποτε τοῦ Τ. τὴν τέχνην εἰδώς, τὸ Δ. etc. GUYET. Tisias ars est sophisticæ. Fuit enim Tisias inter primos sophistas, quem Aristot. περὶ ἐλέγχων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere et augeri, quod et factum sit in orationibus politicis, Τισίας μὲν μετὰ τοὺς πρώτους, Θρασύμαχος δὲ μετὰ Τισίαν, Θεόδωρος δὲ μετὰ τοῦτον, Tisias quidem post primos, scil. sophistas, Thrasy-machus autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc. GRAEV. Adde Quintil. II, 17. p. 111, 1. et III, 1. p. 125. f. Isocr. p. 525. et Plut. Alcib. Corax Tisias. Cic. de Or. I, 2. et in Brut. 12. In W. Fl. et Bas. δυσκ—quod minime spernendum, quamvis verum et genuinum putem δισκ—, ut alium illum nequitia antecederet Timarchus. SOLAN. Narrat intelligentibus, et scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt assequi, primo fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisias illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: deinde Coracem, κόρακα, esse corvum Græcis, furax, ut notum animal; cum itaque δις κόρακα vocat Lucianus inimicum suum, bisfurem appellare: tertio lusum verborum esse in τισίας et ἐξέτισε. GESN.

ead. l. 12. Χρυσοῦς τριακοντα) Eadem summa in drachmis enunciata πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας aequat. Insignis locus ad confirmandum auri et argenti comparisonem: nempe aureus Romanus continebat drachmas XXV, quod etiam docet Zonaras apud Gronov. II, 8. p. 109. GESN.

Pag. 83. l. 9. Μόνα ἐκείνα) Barbam ergo promittebat. Vid. cap. 27. SOLAN.

Pag. 84. l. 1. Ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔαν) Prov. BOURD.

ead. l. 3. Ὡς τὸ γε ἐμὸν) Pro κατὰ τὸ ἐμὸν μέρος. De ma part, quant à moi. GUYET.

ead. l. 4. Τὴν ἄμαξαν ἐπεσπάσω) Proverb. BOURD.

ibid. Ὡ παιπάλημα, καὶ κίναδος) Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab Aristophane repetitis, qui Ὅρν. 429. seq. in descriptione magni rhetoris haec ita jungit, πυκνότερον κίναδος, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παιπάλημα ὅλον: qua notione etiam παιπάλην dixerat Λεφ. 259. Nempe παιπάλημα pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori et usu rerum ortam indicant: quare etiam nomen Latinum, ut Frischlinus in Nubibus, servavi.

Κίναδος vulpes est. Nempe *κίναδος* legendum, non *κίναιδος*, ex ipso vocum Atticarum connubio jam suspicaretur aliquis. Sed iusuper τὸ *κίναδος* et casus prodit, et praesertim illud, quod ignotum acque ac *παιπάλημα* imperito Sophistae nomen dicit: *κίναιδος* autem nimis quam notum omnibus: hinc etiam factum, ut librarius illud ignotiori substitueret, cum praesertim *operum* inimici sui *nomina* ea paullo post appellet auctor: quae res etiam Scholiasten videtur movisse, ut retineret *κίναδος*, et *παιπάλημα* etiam ad obscenum sensum traheret. Nos non tam sententia huius loci detinuit, quam ea molestia, quod non occurreret Latinum, idque abstrusius paullo nomen, quod τῷ *κίναδος* satis responderet. *Cercops* veniebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. GESN.

ibid. Κίναδος) Forsan *κίναδος*, i. e. bellua. *Hesych. κίναδος, θηρίον. ὄφις. Suid. Κίναδος· πᾶν μὲν θηρίον κίναδος ἀξιούσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. καπούργος ὡς ἀλώπηξ* etc. GUYET Conjecturam Guyeti juvat *Alciph. III. Epist. 28.* ubi ancilla heri graveolentis amores detestata ait: ἐγὼ σε, ὦ Γέβελε, στυγῶ, τοῦτο μὲν βδελυττομένη τὸ βάρος τοῦ σώματος, καὶ ὥσπερ τι κίναδος ἐκτρεπομένη, quae *Bergler.* vertit, *velut aliquam tetram belluam aversans.* Et ap. *Aristoph.* frequenter inter convicia numeratur *κίναδος*. Quod etsi et ibi *Scholiast.* eodem modo exponit, quo *Suid.* tamen pro ἀλώπεκι potissimum eidem ponitur. Sed et *Lucianum* dedisse *κίναδος*, quia generale hoc veteratorum, et scortatorum opprobrium, non absimile vero est: neque ideo ajo *κίναδος* illico proscribendum esse; verum id forsā a recentioribus scribis profectum, qui hoc aptius putarent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* conveniens, melius intelligerent. REITZ.

ead. l. 6. Μελάμπυγος) Epitheton Herculis, de quo, si placet, adeas *Suidam* h. v. et *Tzetz.* ad *Lycophron.* 91. LEMM.

ead. l. 7. Παιπάλημα) *Hesych. Παιπάλημα, ποικίλος ἐν κακίᾳ.* GUYET.

ibid. Κίναδος) Forsan *κίναδος.* GUYET.

ead. l. 12. Εὐριπίδης) *Eurip. Bacch. v. 385. SOLAN.* Hodie sic legitur *Bacch. 385. seq. Ἀγαλίνων στομάτων, Ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, Τὸ τέλος δυστυχία.* Et sic laudatur etiam supra *Al. c. 3. GESN.*

ibid. Ἀγαλίνων) *Gell. I, 15. SOLAN.*

I N D E D O M O .

Pag. 85. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ) Προσλαλιά. MARCIL.
 Non totam domum esse, quae hic laudatur, i. e. aedes plurium
 conclavium; sed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam
 Latinis retento, oecus, tota descriptio loquitur. Conf. Gronov.
 ad Hippian c. 5. GESN. Genuinam esse hanc declamationem
 negat Belinus, sophisticum, quem dicit, stylum ejus respiciens.
 Rectius Wielandius et Schmiederus junioris Luciani esse affir-
 mant, conscriptam illam forte eo aetatis momento, quo auctor
 a rhetorices professione ad dialogorum recitationes transierit.
 Ceterum oeci hujus adumbrationem dedit F. Weinbrennerus in
 libro inscripto: Entwürfe und Ergänzungen antiker Gebäude.
 Fasc. I. LEHM.

ead. l. 20. Νόσον ἦν ἐνόσησεν) Ita et Aristoph. Av. v. 31.
νόσον νοσοῦμεν. De repetitione hujusmodi verbi cognati conf.
 supra Alex. c. 32. Gall. c. 5. et alibi. Nam adeo est frequens,
 ut pluribus non opus sit. REITZ.

Pag. 86. l. 16. Καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι) Respondet Galli-
cum proverb. Les plus grandes passions sont muettes. REITZ.

Pag. 87. l. 3. Ἐνδιατρίψαι) Plus est, quam solo visu im-
morari; sed quasi non posse satiasi admirando atque laudando.
 Conf. supra Adv. Ind. c. 26. et Alex. c. 33. f. REITZ.

ead. l. 5. Νησιώτη μεираκίῳ) Hom. Od. Δ. 71. SOLAN.

Pag. 88. l. 1. Πρὸς αὐτήν) Lege αὐτήν. GUYET. Id ut fie-
ret, curavi. REITZ.

ead. l. 5. Ὅ μοι γούν) In omnibus, praeter Florentinam;
editionibus sine ullo sensu legas, Ὅ μοι γούν δοκεῖ καὶ ξυνεξαί-
ρεσθαι οἴκου πολυτελεῖα ἢ τοῦ λέγοντος γνώμη. At plane, sicut
conieceram, in antiquissima illa editione legitur, ἐμοὶ γ' οὖν δο-
κεῖ etc. JENS. Ἐμοι) Antea legebatur ὁ μοι in omnibus impr.
excepta Fl. et V. 2. In L. etiam recte ἐμοι. SOLAN. Ἐμοὶ
legendum videtur. Guyet. Omnino. Ideoque sic jam dedi. REITZ.

ead. l. 9. Πρὸς αὐτὸ κοσμήσαν) Lege πρὸς αὐτὸ κοσμήσα-
σα. Infra: λόγου δὲ σπουδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς κάλλη χω-
ρίων. GUYET. Vellem libri addicerent, et prompte reciperem.
Sed vel sine iis ita legendum. REITZ. Minus sane simpliciter
proposita verba ita, opinor, disponenda: ἐκπέμπει (int. ἡ ψυχὴ,
vel ὁ λόγος) τοὺς λόγους πρὸς αὐτὸ (τὸ καλὸν ἐκεῖνο) κοσμήσαν,
ad illud pulchrum, quod ornavit orationem. Guyeti conjectura,
dubito, annon simplicioremi praebeat sententiam. Certe nimium
recedit a vulgata lectione. LEHM.

ibid. Τῷ μὲν Ἀχιλλεῖ) Hom. Il. T, 16. et 365. SOLAN.
Il. T, 15. Attulerat Thetis arma filio suo. Reliqui fulgorem

eorum ferre non possunt. *Αὐτὰρ Ἀχιλλεύς*
ὥς εἶδ' ὅς μιν μᾶλλον ἔδν χύλος, ἐν δέ οἱ ὄσσε
Λεινὸν ὑπὸ βλεφάρων, ὥς τε σέλας, ἐξεφάνθην.

GESN.

ead. l. 14. *Πλάτανος εὐφρῆς*) Haec de platano, de Ilisso; de Musis etc.—omnia pertinent ad *Platonis* Phaedrum, in principio cum totius dialogi, tum ipsius disputationis Socraticae, quae *Lysiae* opposita est. GESN.

Pag. 89. l. 3. *Συμπεριληφόμενας*) Lege *συνεπιληψομ.* GUYET.

ead. l. 5. *Συνεψομένης*) Impr. plerique *συνεσομένης*. Ad veram et genuinam *Luciani* vocem magis accedit scriptura *Fl.* et *V.* 2. quam secutus sum. Ab ejus enim manu credo fuisse *συννομένης*. SOLAN. Legendumne *συνησομένης*; an *συνήμι* potest etiam esse futurum medium *συνέσομαι*; illud enim puto certum, ad hanc originem atque intellectum pertinere. GESN. *Συνησομένης* a *συνήμι* legendum videtur. Guyet. Recte; nam licet *Gesn.* et *συνεσομένης* a *συνήμι* forte formari posse suspicetur, malim tamen, vitandae ambiguitatis ergo, consueti more η adhibere; maxime cum et sic habeat *Pell.* Verum quia alii aliud suppeditant, vulgatum exhibeo. REITZ. De *συνησομένης* etiam *Micyllus* cogitavit, reddens: *ad amores masculos intelligendos*. Mihi nihil liquet, nisi hoc, *συνεσομένης* ferri h. l. non posse; sed servavi, quia certam vocem me substituere posse desperabam. LEHM.

ead. l. 8. *Βασιλέως*) Quam regiam designet, invenire non possum, cum *Arsacidarum* mox meminerit. SOLAN. *τὴν βασιλέως — τὴν χρυσῆν*) Haec est illa aurea *platanus*, quam cum vite ejus generis *Dario*, *Xerxis* patri, donarat *Pythius Lydus*. *Herod.* VII, 27. *Bithynum* pro *Lydo* facit *Plin.* XXXIII, 10. s. 47. ubi reliquos, qui hujus utriusque muneris mentionem fecere, laudat *Harduinus*. GESN.

ead. l. 14. *ἔμειλε*) Sic *Salm.* et *Amst.* recte. In reliquis *ἐμείλλε*. Saepissime in hac voce peccatur. SOLAN.

ibid. *Ἀρσακίδαις*) De his vide *Tacit.* An. II, 1. et enarratores. SOLAN. Anachronismus ingens. Neque enim *Darius*, cui oblata illa *platanus*, *Arsacides*. GESN.

Pag. 90. l. 5. *Ἀλαζονίαν*) Forsan *ἀλαζονείαν* quaesivit *Solan.* haud immerito. Nam sic scribi amat. At quia scribae et et saepe promiscue in aliis exarant, nihil mutare sustinui. REITZ. Imo propter hanc ipsam caussam mutanda erat vitiosa forma, qua soli poetae suis passim locis uti non sunt dedignati. LEHM.

ad. l. 9. Ἡ ἀρχή) Oriens. GUYET. Quid mirum; quando ἡμέρας intelligitur, quod est praemissum? REITZ.

ead. l. 12. Τῶν θυρῶν) An θυρίδων; GUYET.

Pag. 91. l. 4. Περὶ τὰς χρείας) Non damno penitus hanc lectionem: sed magis placeret, si reperiatur in libro bono παρὰ praeter usus necessarios, certe decoros. GESN.

ead. l. 7. Εὐφορος) I. e. modicus, levis, non gravitate incommodus annulus. GUYET.

ead. l. 10. Ἡ πορφύρα) Ἡ πάρυφος πορφύρα sc. GUYET.

Pag. 92. l. 3. Τὰ ἀναγκαῖα) Subaudi κατὰ. GUYET.

ead. l. 8. Διαλείμματος) Lege διαλήμματος. GUYET. Non video quare. REITZ.

ead. l. 18. Ὑψόροφον) Homer. Od. A, 121. Et mox ἀγλήντα, v. Iliad. A, 532. SOLAN.

Pag. 93. l. 9. Τῶν δρεπομένων) Δερχομένων. MARCIL. Legendum videtur βλέπομένων, quod inter dictantem et excipientem facillime in δρεπομένων mutari potuit. Eandem vim habet δερχομένων Marcilii; quod probo, si est ex libro: conjecturam non temere receperim; cum δερχόμενος vix aliter, quam apud poetas, et significatione activa legere meminerim. GESN.

Pag. 94. l. 3. Ὁ δὲ ταῶς etc.) Pulcherrimam itidem pavonis imaginem descriptam in Dionis Chrysostomi Or. XII. περὶ τῆς πρώτης τοῦ θεοῦ ἐννοίας, p. 370. T. I. Ed. Reisk. laudat Belinus, qui et conferendum jubet Oppianum de Ven. lib. II. v. 589. BIP.

ead. l. 12. Μεταβαίνοντων) Μεταβαλλόντων forsitan legendum. GUYET.

Pag. 95. l. 4. Ὅτε) Mallem ὥστε. SOLAN. Praestat haud dubie vulgatum ὅτε, quandoquidem, qua vi illud ut omnino, ita maxime apud Lucianum, crebro occurrit; quod Reitzium, qui Solani, et recentiores Editores, qui Reitsii auctoritatem secuti sunt, fugere non debebat. LEHM.

ead. l. 7. Ἀποσπάσαι) Ἀποσπᾶσθαι legendum videtur. Τὸ ἀποσπάσαι hic locum habere non videtur. GUYET. Errat Guyetus: offenderunt ad id verbum etiam Graev. ac Gron. Vid. Icarom. c. 11. πάπολυ τῶν νετῶν ἀποσπάσας, ubi ἀποσπᾶν pro recedere, abire, recte defenditur ab Jens. Adde et a nobis ibi indicatam Hemst. notam ad Deor. Dial. XX. aliaque. REITZ.

ead. l. 10. Καὶ τοῖνυν — παρασκευάσαι) Haec insititia videntur et spuria. GUYET. Mihi quidem optima in his praeparatio inesse videtur eorum, quae statim de se ipso dicturus est rhetor. Nec patet, quis praeter ipsum auctorem talia fingere potuerit. LEHM.

ead. l. 14. Ἰύγγοι) V. Xen. Ἀπομν. III. pag. 457. Ed. Steph. χρῆσόν μοι τὴν ἰύγγα, ἴνα. Scholiastes Theocriti filiam Ἠχούς tacit. Alius ibidem Πειθοῦς, ad Id. II. SOLAN. Ἀπό ἰύγγοι) Mirum, ni ὑπὸ hic legendum. Etsi memini supra dicta ad Tim. T. I. pag. 364. sqq. Et Gymn. c. 20. ubi vidimus, ἀπὸ saepe poni, ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differentia non tollenda inter has praepositt, et facillima scribarum ac typothetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, et hic ὑπὸ praestare. REITZ. Non dicit, nec dicere potuit, auctor: Trahebat me quasi iynx vel siren pulchritudine sua; sed haec est manifesto ejus sententia: Alliciebar ab oeci pulchritudine vi quadam occulta captus, nescio ab iynge illa, an a sirene, proficiscente. Hoc autem est ἀπὸ, illud foret ὑπὸ. LEHM.

Pag. 96. l. 2. Ὡς φησι) Ὡς φησι. MARCIL. Ut ait. Immo, ut ait ipse. GUYET.

ead. l. 13. Μεραστήσομαι) Migrabo, secedam, ipsi locum dabo secedens. GUYET. Olim notavi ad hunc locum, non satis notam fuisse hanc significationem verbi docto Athenaei interpreti, qui XII, 5. p. 523. B. μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσι reddiderit ad praestantiores commigrare, cum deberet, cedere fortioribus. Sed quis finis fuerit, si quis castigare velit optimorum etiam interpretum peccata? quot adnotationes in Lucianum scribendae essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili stadio qui decurrimus GESN.

ead. l. 16. Ψόγον αὐτοῦ) Τοῦ οἴκου scil. GUYET.

ead. l. 17. Ἐπὶ ἐκείνου) Τοῦ ῥήτορος προειπόντος. GUYET.

Pag. 97. l. 1. Ἐπειραντίως) Ἐπειραντίως legit interpretes. GUYET.

ead. l. 9. Ἐξ τὴν Σαρδῶ) Σάρδιον λίθον. Sardam Plinio. Corneolam vulgo. Cornivola Italice. Σαρδῶ, σάρδιος λίθος, σάρδιος, et Sarda, παρὰ τὴν Σαρδῶ νῆσον omnia, ut et Σαρδόνυξ, seu Σαρδώνυξ. GUYET.

ead. l. 10. Τὸν σμάραγδον) Τὸν σμ. Par. Hag. et J. plene: τὸν aliae per compendium, quod facile permutatur cum τὴν. Sed τὴν plenissime Fl. sine compendio. At genus nondum mutato, quia et Latinis saepe mascul. est. Vid. Burm. ad Ovid. 2. Met. 24. Inveniri etiam ζμαράγδος, vid. supra T. I. Jud. Voc. cap. 9. Veluti et Burm. smaragdus edidit, vide ibid. ab Hemst. notatum, cui tamen adsentior, euphoniā cum Prisciano servandam, neque consonantes hic triplicandas. REITZ.

Pag. 98. l. 12. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν) Vitiose quoque scribitur, ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum

omnino: potius ποιεῖ. Domum nimirum, quae ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, et admirationem suam eleganti oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, *Ut mihi videtur*, inquit, *contrarium facit* istiusmodi domus. *Percellit enim et terret, ac mentem conturbat* etc. JENS.

ibid. Ποιῖ) Ποιεῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendat jam Bas. 2. SOLAN. Sanum utrumque Infinitivum dicit *Fritsch*. Quaestat. p. 164. referens hanc orationis formam ad alios similiter conformatos locos. Atvero et negligentia dicendi in probis scriptoribus suos habet terminos; nec poterat, credo, Lucianus noster, nisi mente paullulum captus, ita scribere: ἐκείνο — ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. Recte itaque duae *Basilenses*, quarum tamen per se non admodum magna est auctoritas, ποιεῖν mutarunt in ποιεῖ, postulante sic sana ratione et recto iudicio. Ceterum quae *Fritschius* in illo libelli sui loco de aliis vel Lucianeis vel non Lucianeis disputat aut praecipit, iis facilius subscribam, partim etiam antehac jam subscripseram. Cf. modo ad Hermot. c. 8. p. 385. LERM.

ibid. Ἐκπλήττει) Subaudi τὸν λέγοντα. GUYET.

ead. l. 18. Ὁ τοῦ Ὀμήρου ῥήτωρ) Ulysses. GUYET. Nimis pulchri, nimis divini sunt vers. de Ulysse Homeri Il. Γ, 217:

Στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἰδεσκε κατὰ χθονὸς ὄμματα πῆξας,
Σκῆπτρον δ' οὔτε ὀπίσω οὔτε προπρηγνὲς ἐνώμα,
Ἄλλ' ἀστεμφές ἔχεσκεν, αἰδρεῖ φωνὴ ἰοικώς.
Φαίης κεν ζάκοτον τινα ἔμμεναι, ἄφρονα δ' αὐτῶς.
Ἄλλ' οὔτε δὴ θ' ὅπα τε μεγάλῃν ἐκ στήθεος ἴεν,
Καὶ ἔπειτα νεφάδεσσιν ἰοικότα χειμερήσι,
Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆϊ γ' ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος.
Οὐ τότε γ' ὦδ' Ὀδυσῆος ἀγασσάμεθ' εἶδος ἰδόντες.

Totos adscripsi, cum quod nimis mihi videntur amabiles, quos proinde dimittere, statim quin lectori commendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic proponitur confirmat: *Loquente Ulysse, nemo amplius speciem illam et habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione*. GERN.

Pag. 99. l. 1. Αἰδρεῖ φωνῇ) Hom. Γ, 216. SOLAN.

ead. l. 6. Πρὸς αὐτὴν) Αὐτήν. GUYET. Itaque sic edidi invitis Edd. REITZ.

ead. l. 8. Ἐπαινόν) Minus commode dictum: nam id agit, quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro ἐπαινόν ergo dicere debuit θαῦμα, vel tale quid. SOLAN. *Wielandius* ita fere interpretatur: *Qui non necessario pejus, quam solet, verba faciat, ubi anima to-*

ita est in spectandis iis rebus, quas est laudaturus; ideoque orationis suae cultum non ita, ut par est, respicere et curare potest? Quamquam non negat paullo obscurius hanc sententiam ab auctore esse expressam. LEHM.

ead. l. 12. *Ἀημοδόκος*) De hoc et sequente *Suidas* in *ἀοι-δός*. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phemium Ulysses apud Penelopen reliquerat. SOLAN.

ead. l. 17. *Ἄλλ' — εἰκέν*) E poeta quopiam sumta videntur. GUYET. *Hom.* II. Ψ, 430. SOLAN. Cf. de Merc. Cond. c. 26. Tom. III. p. 266. LEHM.

Pag. 101. l. 4. *Λύξου*) *Ursinus* apud *Gronovium* AG. II, 71. monet, *Herodoti* patrem *Xylum* nominatum, non *Lyxum*, quod ex epigrammate apud *Steph. Byz.* v. *θύριοι* conficit. Illud enim epigramma integrum de veteri libro *Tzetzae* descripsisse se testatur, qui *Xylum* nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, et inprimis *Zenonis* auctoritate, a quo id accepisse se *Tzetzes* scribit. Unde et *Lucianum* emendare jubent. SOLAN.

ead. l. 9. *Ὡρα γὰρ* etc.) *Herodot.* I, 8. p. 3. SOLAN.

ead. l. 11. *Ἐντα πτερόεντα*) *Hom.* passim. SOLAN. Cur verba alata vocentur, hanc rationem reddit *Julian.* in *Epist.* ad *Eugen.* p. 141. Collectionis *Epist.* Graecanic. πάντως που καὶ Ὅμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύνανται πανταχοῦ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τῶν ὀρνέθων, ἢ ἂν ἐθέλωσιν, ἄπτοντες. Non addam, quae *Scholias.* *Hom.* atque *Eustath.* habent. REITZ.

ead. l. 17. *Ἡμῶν*) *Τμῶν* esse sphalma typogr. suspicor ex *Par.* quae nos dicimus tamen exhibuit in Latinis, etsi ὑμῶν Graece exhiberet. REITZ.

Pag. 102. l. 1. *Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε*) Male profecto *Marcilius* corrigit *θαυμάζετε* quod per se, ut cuivis facile pateat, redarguitur. Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos dicebamus, ad tectum suspiciebatis, parietes mirabamini, picturasque examinabatis. JENS.

ibid. *Ἐθαυμάζετε*) *θαυμάζετε*. MARCIL. Male, ut *Jens.* recte sentit: nam praeterita imperfecta et praecedunt, et sequuntur, et narrat, quid factum sit, fierique soleat. REITZ.

ead. l. 9. *Γράψομαι*) *Lege* *γράφομαι*. GUYET. Recte, et parum aberat, quin invitis Edd. ita dedissem, licet sciam aor. subjunct. habere vim futuri. REITZ.

ead. l. 14. *Σχημάτων καὶ τόπου*) *Σχημ. καὶ τύπου*. MARCIL. Ego in τόπου Edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notatum reperio. REITZ.

ead. l. 17. *Αἰθιοπικόν*) *Cepheus*, *Cassiope*, et *Andromede*

Aethiopes. GUYET. Cum toto hoc loco conf. Diall. Marr. XIV, 2. LEHM.

Pag. 103. l. 2. Πάρεργον τοῦτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως) Benedictus: atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas. An credimus, sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, et continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat Micyllus: atque hoc parergon quoddam, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum. Ex Benedicto oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut volatus sit genitivo casu. GRON.

ead. l. 13. Ἐκείνω) Verbum in duali numero positum in omnibus, excepta Fl. quae ἔγραψαν τὴν habet, hoc etiam pronomen in duali esse cum postularet, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen ἐκεῖνοι. SOLAN. Ἐκείνοι — ἔγραψαν τὴν) Fl. lectionem veram arbitror, quam exhibeo: nam si ἔγραψάτην cum cett. legis, ἐκεῖνοι cum Solano in ἐκεῖνω mutandum fuisset, licet mox ἄμφω φονεύουσιν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim. Etsi αἱ κῆρες ἐξέσθην Hom. Iliad. Θ, 73. Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a Fl. suppeditatur, quam corrigendo aliam formare. Et licet alias permutationes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus tamen convenit ἐκεῖνοι. REITZ.

ead. l. 15. Δοκῶντε) Δοκοῦντε legendum omnino videtur: totus autem locus sic corrigendus: Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέστης, δοκοῦντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τε καὶ εἰς βασιλεία παρελθόντε φονεύουσιν ἄμφω etc. GUYET. Verti, ac si legeretur καὶ παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασιλεία. Casus similes fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponeretur; inde reliqua confusio. GERN. Simplicior mihi loci corrupti medela videbatur esse vocum παρελθόντε et λαθόντε transpositio. Vid. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 104. l. 10. Ὁ Βράγχος) Branchus Apollinis amasius, alias filius. GUYET.

ead. l. 17. Τὸ δὲ ἔργον) Corruptus hic locus est; quem, si pro πω, legas εἰ μὴ, vel simile quid, forsans sanitati restitues. Ulterius absque Mss. ope mihi progredi non licet. Fl. τὸ δὲ ἔργον οὐχ ἰώμα σκέπων ἀλλ' ἐπὶ etc. Unde nondum, quid scripserit Lucianus, satis patet. Quin et ante haec verba pro τόλμαν, ego τὸ μὴν scriptum fuisse non dubito. Totum refingant, quibus meliores obtigerint Codices, aut felicior erit conjiciendi facultas. SOLAN.

ead. l. 18. Οὐχ ἰώμακε πω ἐπὶ τῆς ἀσπίδος) Qui non ignorat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Pherecydes apud Schol. Apollon. Argon. IV, 1515. de Mercurio et Miner-

va, Persei in hoc facto adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῶ οὗτοι οἱ θεοί, ὅπως χρητὴν τὴν κεφαλὴν ἀποτεμῖν ἀπεστραμμένον· καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo) τὴν Μήδουσαν, κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat apud Ovid. Met. IV, 781.

*Se tamen horrendas clypei, quod laeva gerebat,
Aere percusso formam adspexisse Medusae etc.*

Itaque omissam apparet particulam exceptivam, quae hoc forte modo expleri poterit, οὐχ ἰωρακέ πῶ, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. Atque ita interpretatus sum. GESN. Abstinendum mihi putabam ab emendando loco haud dubie corrupto, et acquiescendum hactenus in Reitzii ratione, quamquam nondum plane satisfaciente. LENH.

Pag. 105, l. 1. τὸ πρόστιμον) Τὴν ἀπολίθωσιν scil. GUYET. ead. l. 2. Ἄνω τῆς ἀντιθύρου) Leg. videtur τῆς ἀντιθύρου, seu potius τοῦ ἀντιθύρου. Ἀντιθύρος ἐλλειπτικῶς pro ἀντιθύρος τοῖχος. Infra pag. 848. (Ed. Bened.) ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλη πλῆθὺς etc. vide locum. GUYET. Ἄνω τῆς ἀντιθύρος, Ἀθηναῖς ναὸς πεποληται) Sane quidem post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus, viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati sunt, in Graeco sermone agnovisse ἢ ἀντιθύρ, cujus secunda inclinatio foret τῆς ἀντιθύρος. Sed nunquam eo vecordiae progredi potui, credens illos satis bene voces Luciani consideravisse. Itaque cum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem ἄνω τις ἀντιθύρος Ἀθηναῖς ναὸς, in mediis parietis superiore parte obversum ostio templum Minervae positum est. Neque hujus cogitationis nunc poenitet, eo magis, quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra Symp. c. 8. sic tractari, quasi vel ἄνω τῆς ἀντιθύρου aut potius τοῦ ἀντιθύρου legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; cum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, cum si μέσος fuerit ἀντιθύρος, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse ἄνω aedem Minervae ἀντιθύρον. Quin etiam cum illic scribit Lucianus ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον ἢ ἄλλη πλῆθὺς, non debet supponi ellipsis pro ἀντιθύρον τοῖχον, qui nullus illic legitur, sed ἐς δὲ τὸν ἀντιθύρον scilicet κλιντήρα, qualeni alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic manifeste legimus. GRON. Ἄνω τοῦ ἀντιθύρου) Huc usque de parietis dextri imaginibus a c. 21. pergit nunc ad cubiculi latus intrantibus adversum, et quod supra januam priori oppositam erat, describit. Vide autem Alex. c. 16. et Sympos. c. 8. ubi priore in loco videbis τὸ ἀντιθύρον in omnibus libris

nostris scriptum inveniri; in posteriori autem in Ms. O. solo; at reliquos prae se ferre τὸν ἀντίθυρον. Hic vero omnes τῆς ἀντίθυρος, quod mutavimus. Fateor tamen, eo inclinare animum, ut putem hic τῆς ἀντίθυρου scriptum fuisse, sicuti ἡ παρὰ θυρος *Plut.* 1096, 1. est posticum. Cum enim neutro genere usurpatur, subauditur semper τείχος. SOLAN. Ἄνω τις ἀντίθυρος Ἀθηνᾶς ναός) Sine ulla dubitatione recipienda conjectura *Gronovii*. Ἀντίθυρος ναός Ἀθηνᾶς est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso januae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita. Ναὸν vel ναὸν non semper esse justum templum et aedem, sed machinationem angustam, recipiendo signo Dei alicujus factam, cum viri docti, *Pricaeus* praesertim, ad Actuum Apostolicorum 19, 24. ostenderunt, tum luculenter ipse *Lucianus* docet supra *Amor.* c. 13. f. ubi ἀμφίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris τῶς describitur. Aediculam e *Plinii* narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur, v. g. de *Lysiae opere quodam, quod in Palatio super arcum Divus Augustus dicavit in aedicula columinis adornata*; lib. XXXVI, 5. s. 4, 10. Add. XXXVI, 15. s. 19, 2. Non dubito, quin illa opera, altaribus Christianorum superposita, ubi intra thecas quasdam et valvas vel signa Divorum, vel reliquiae asservantur, itemque illa, quae vocantur *tabernacula*, structurae interdum insignis et magni operis, ab ναοῖς hisce gentiliū originem duxerint. *Gesn.* Ἄνω τῆς ἀντίθυρος) Τοῦ ἀντίθυρου *Solan.* Τίς pro τῆς *Gron.* ac *Gesn.* quibus adsentior, cum emendatio sit faciliior. Edi tamen passus sum vulgatum, cum et alii conjicere queant, articuli transpositione haec sanari posse, legendo ἀντίθυρος τῆς Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine transpositione ita construere velis, (quod tamen durius.) Neutro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra, *Alex.* c. 16. ubi *Solanus* noster animadvertit, hic loci idem feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nominativum ἀντίθυρος pertinere poterit? Mascul. genere, et usitatioe, legitur infra *Sympos.* c. 8. εἰς δὲ τὸν ἀντίθυρον. Sed et pro ἄνω ἀντὶ legat quis, qui versionem pristinam eo tendere viderit, quae dedit: *In medio autem pariete, ex adverso januae Minervae aedicula quaedam est.* At quorsum tot conjecturas? Cedamus *Gronovio*, donec Mss. emendationes nanciscamur. REITZ. Ego vero hoc quoque vocis monstrum vulgatum tolerandum existimabam, quoniam probabiles quidem nonnullas, nec vero satis et unice certas, propositas a viris doctis vidi sententias, nec ipsi mihi probabilior aliqua subvenit. Ceterum cf., si lubet, etiam *L. Bos Ellipss.* p. 480. *Schäff.* LEHM.

ead. l. 5. Πάλη) Aut tertia est Minerva, aut surreptitium

est illud πάλιν. SOLAN. Γραφή πάλιν. Ἡφαιστος) Sic interpungendum. Πάλιν indicat, seriem picturarum interceptam ab aedicula Minervae rursus continuari. GESN.

ead. l. 6. Καὶ τῆς διώξεως) Fabulam habes apud *Lactantium* I, 17. cuius haec extrema verba sunt: *In illa, inquit, collocatione, Vulcanum profudisse ajunt semen, unde sit Erichthonius natus.* Ad quem locum *Lindenbrogius* Luciani *Philopseuden* pro hoc opusculo adfert; quod ideo moneo, ne frustra illud evolvas; nam ibi quidem cap. 3. e terra natus *Erichthonius* dicitur, sed nihil aliud. Confer etiam *De Salt.* cap. 39. ubi tangitur fabula, non, ut hic, narratur. SOLAN.

ead. l. 8. Ῥελὼν φέρει τὴν Κηδάλωνα) Quia haec fabula non est vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixerō. Orion ab Oenopione, qui in Chio regnabat, excaecatus et in littus maris expositus, *Cedalion* puerum fabrum rapuit, et humeris imposito eo ductore usus est, ut ad orientem solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. Naxius autem fuit, et ei Juno Vulcanum tradidit, ut fabrilem artem eum doceret. De eo *Eustathius* ad *Iliad.* Ε. et *Apollo-dor.* L. I, qui tamen eum non nominat, sed hanc historiam narrat. PALM.

ead. l. 10. Ὁ Ἡφαιστος Ἀημιόθεν) Fuerit itaque pictura talis, ut e Lemno, sua officina, prospiciens Vulcanus oculis prosequi videretur Orionem. Cur autem hoc, quod Orion agit, *Vulcanus* inspexerit, *Hyginus* explicat poet. *Astron.* II, 34. Excaecatus ob vitiatam *Meropen* et de insula Chio ejectus, existimatur *Lemnum* ad *Vulcanum* pervenisse, et ab eo quendam ducem, *Cedalionem* nomine accepisse etc. GESN.

ead. l. 12. Ὅτε συστρατ. — μὴ θέλων) Legendum est, nisi vehementer fallor, ἄτε μὴ θέλων. GESN. Ἄτε legendum videtur. *Guyet.* Recte, cumque *Gesn.* idem divinarit, cui multum tribuo, id potius habeo, quam *Pelleti* ὅτε θέλει. REITZ.

ead. l. 15. Ὑπερευγμένων) Subaudi ζῶων, βοῶν, aut simil. GUYET.

Pag. 106. l. 2. Πρόκωπον) Πρόκωπος idem est, quod πρόσκωπος, Grammaticis; sed τὸ πρόσκωπος magis placet. GUYET. Cur *Guyet.* πρόσκωπον malit, non intelligo: πρόσκωπος enim remex est, ὁ πρὸς κώπην. *Thucyd.* I, c. 10. *Long. Past.* II. pag. 41. ναῦν μικρὰν καθελκύσαντες, καὶ οἰκίτας προσκώπους καθλαάντες ubi frustra *Mollius* conjicit προκώπους forsitan legendum. Noster *Contempl.* §. 1. ἀντελεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι. *Ibid.* §. 7. ναύτης αἰεὶ καὶ πρόσκωπος ὤν. Cum πρόσκωπος sit, promptus, strictus, nudus, ut notum ex *Herodian.* VII, 6, 19. προβαλόντες τὰ ξιφίδια — φονεύουσιν, ἔχοντες τε

αὐτὰ πρόκωπα, προσηδῶσιν. Ibid. cap. 5, 10. ἔχων πρόκωπον τὴν δεξιάν, manu capulo adnota. Quinam vero Grammatici idem esse dicant πρόκωπος et πρόσκωπος, nescio; nisi quod male apud Poll. I. S. 95. πρόκωπος remex legas, ubi πρόσκωπος recte corrigunt Commentt. REITZ. Dial. Marr. XIV, 3. πρόκωπον ἔχων τὴν ἀρκην. LEMM.

IN MACROBIOS.

Pag. 108. l. 1. ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ) Ante mortuum Democ-
nactem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum fa-
vore, catalogo longaevorum non annumerare nefas duxisset.
De eodem argumento scripsit etiam Phlegon, cujus liber ex-
stat. Vide etiam Laevinum Lemnium de occult. nat. mir. et
Merc. Hist. 1696. p. 317. et seqq. et alibi passim. SOLAN.

ead. l. 13. ὄναρ τι) Ex ipsa somnii commemoratione con-
jicit Jo. Clericus Bibl. Anc. et Mod. T. 22. p. 226. auctorem
non esse Lucianum, sed forte Aristidem, cujus superstitio
nota est. Argumentum nimis imbecillum, quod vel ipso primo
libellorum Luciani refutetur. Caeterum legendum puto non
ὄναρ τι, quod libros occupavit, sed ὄνειρατι. GESN. ὄναρ,
pro κατ' ὄναρ, per somnium, frequens aliis, frequens Nostro.
Tim. §. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσι. Gall. cap. 1. f. ὅρα ὅπως
μὴ, ὄναρ πλουτῶν, λιμώτης ἀνεγρόμενος et vel centies alibi.
Probe scivit hoc vir doctiss. probe etiam meminit: quare igitur
ὄνειρατι malit, nescio; nisi quod τι forsan alibi non addat No-
ster. De accentu v. Κυῖντ. vid. fin. huj. Dial. Caeterum in
marg. versionis Gesnerianae moneor, ut notas J. H. Maji
inseram, quas ille in Dissert. super hoc Luciani libello, Giessae
an. 1724. defendente J. Herm. Bennero, nunc ibid. Professore,
edidit. Sed cum bibliopolae serio monuere, curarem, ne ultra
tertium tomum haec editio excurreret; ut utriusque petitioni
aliquid dem, potissima saltem indicando, vel excerpando, in-
seram. ὄναρ igitur Majus hic notat de vero, ἐνύπνιον de falso
dici, ex Macro. ad Somn. Scip. I, 3. Suid. Heliol. et Artemid.
Id vero discrimen haud esse perpetuum, ex Luciani Somn.
aliisque recte probat. Dein phrasin ὄναρ κλειυσθεῖς pro κατ'
ὄναρ Nostro adserit ex Pseudom. Gall. Cronosol. Theophyl.
Aelian. et Ach. Tat. REITZ. Recte conjicis, Reitzii doctissime,
illud τι ad ὄναρ adjectum, esse, quod me sollicitet, ut malim
legere ὄνειρατι. Τι τοῦτο hic non intelligo: intelligerem τι
τοιοῦτο. GESN. in Addend. Notat Wielandius, non esse, quod
de authenticia libelli dubites: videri enim patronum illum Ro-

manum tum curiosum talium rerum literariarum venatorem, tum religiosiorem somniorum cultorem, tum denique vitae suae carissimae amantiorem, Lucianum vero clientem satis fuisse facilem, ut ad illius ingenium ac iudicium sese accommodarit. Ceterum lapsus est idem *Wielandius*, quod *imbecillitatem argumenti* ad hos Macrobios retulit, quasi *Clericus* hoc vitium tribuerit libello; quum tamen *Gesnerus argumentum* illud *Clerici*, e somnii commemoratione repetitum, *imbecillum*, i. e. parum validum ad infringendam libelli auctoritatem, vocarit. Ceterum *Schmiellerus* fatetur se sibi non posse persuadere, Lucianum hujus libelli auctorem esse; non tamen additis dubitationis suae rationibus. LEHM.

ibid. Kvivtillē) Altercatio fuit inter Herodem Atticum, et Quintillios fratres, tum Graeciae praefectos (*Philostr.* p. 545. et 559.): ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI. Pythiaque CLXXXIX. eo anno celebrata; siquidem, referente *Philostrato* p. 545. l. c. nonnulli dicebant, initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemne, quod diverso iudicio concentum musicum auscultassent. Id enim Pythium solemne ad annum CLXXV. quo subsequens solemne CXC. celebratum, referri nequit, uti ex sequentibus liquebit. *Philostratus* enim veram altercationis hujus causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, et Sirmii degentem, adiisse, atque coram eo causam egisse (558. A.) vivente adhuc M. Aurelii uxore, ac filiola adhuc balbutiente (et modo trienni, p. 561.) 558. D. Jam vero Faustina A. C. CLXXV. sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, et uxorem deflevisset *recens mortuam*, addebat *ἀπολογία* pro iudicio, quod ante adversus eum in Pannonia tulerat (p. 562. coll. cum 560. D.). J. MASSON. *Exc. ined.* Graeciae Praefecti erant sub M. Aurelio clarissimi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros meminit *Lamprid.* in Commodio c. 4. quem vide, et in eum *Casaub.* not. De fratre tam caro nihil habere Lucianum, miror. Horum alter consul fuit anno C. 177. alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam *Dion. Cass.* L. LXXII. p. 819. et not. ad *Philostr.* l. c. *Κυντίλλιος* vulgo scribitur. Ed. postrema ex Ms. *Κυντίλλιος* habet. *Cardianum* et *Maximum Dio* nominat l. c. Pro *Cardiano Wottonus* pag. 251. *Sext. Q. Condianum* vocari debere docet. SOLAN. De hujus nominis formatione plura *Majus* et *Bennerus* Diss. dicta, qui demonstrant, *Quintillus* et

Quintilius non discrepare; sed quia nimis multa, et *Solanus* potissima jam dixit, non insero. REITZ.

ead. l. 14. *Προσφέρω σοι δῶρον*) *Προσφέρω σοι δῶρον*. MARCIL. Libros etiam diebus natal. aliaque occasione donari solitos, ex *Lucian*. *Cronos*. *Isocrat*. ad *Demon*. observat *Majus*. REITZ.

ead. l. 15. *Ὅναρ ἰδὼν*) Sic *Alciph*. III. *Epist*. 10. *Theophr*. *Char*. c. 3. et 16. Et Latini: *Somnium videre*. MAJUS.

ibid. *Ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ*) Nominalibus filii tui secundo geniti. GUYET. Vid. *Elsn*. ad *Evang*. S. *Luc*. I, 62. REITZ.

ead. l. 16. *Συμβάλειν*) *Divinando adsequi*. De qua signif. leg. *Jac. Els*n. ad *Evang*. *Luc*. II, 19. qui nec praesentem auctoris locum indictum praetermisit. MAJUS.

ead. l. 17. *Ὁ θεός*) *Homer*. II, *A*, 63. — καὶ γὰρ τ' ὕναρ ἐς Διὸς ἴσταιν. Et ex illo *Plin*. I. *Epist*. 18. *Synes*. initio lib. de *Insomniis*. MAJUS.

Pag. 109. l. 4. *Πᾶσι*) Utique scriptum hoc circa M. *Aurelii* extrema necesse est. Vid. not. ad *Alex*. c. 56. SOLAN.

ead. l. 8. *Ἀπὸ τῆς τέχνης*) Scil. *litterarum*, ut recte adpinxit *Ant. Aemilius Aquensis* in nott. *Mss*. et res clamat ipsa. MAJUS.

ead. l. 11. *Ἐν ὕγιατιν. τῇ ψυχῇ*) *Juven*. X, 356. *Orandum est, ut sit mens sana in corpore sano*. SOLAN.

ead. l. 13. *Αὐτὸν*) Ita dedi pro vulgato *αὐτόν* quod ut saepissime feci, ita ne monerem quidem, nisi *Majus* id animadverti jussisset, qui de *αὐτόν* pro *ἑαυτόν* suadet videndum *Eustath*. ad II. *E*. p. 522. Ed. *Roman*. et *Hemsterh*. ad *Dial*. *Luciani* p. 23. ubi indicat, nihil hoc leviculo errore in *Luciano* aliisque frequentius. REITZ. Saepissime sane per *Luciani* nostri libellos *Reitzius* *αὐτόν* in *αὐτόν* mutavit, ac fere nihil monens; adeo certus illi in *Edd*. vett. error videbatur haerere. At recte me cautum fuisse in sequenda hac infirma auctoritate, et ubi mera notio *ipsius* tenenda sit, retinendam esse vocem *αὐτόν*, nec ad *Latinam* rationem *αὐτόν* scribendum, magis magisque mihi persuadetur. Non minus justam cautionem in hoc genere probavit *Buttmannus* in *Ed*. *Demosth*. *orat*. in *Mid*. *Excurs*. X. p. 140. sq. LEHM.

ead. l. 14. *Ἐπιμήκιστον*) *Majus* in *Dissert*. super hoc *Dial*. duplici nomine reprehendit *Stephanum*, quod ἐπὶ μήκιστον rectius discrete scribi, et χρόνον intelligi conjiciat. Ego, etsi μήκιστον adverbii vice fungi, *Majo* concedam, immeritam tamen alteram censuram existimo. Nam licet et alia sic juncta invenias, ut *ἐπιδεύτερον* et similia; eadem tamen in *Edd*. vetustissimis disjuncta reperias, ut jam notavimus in variantt. lectt.

et in ἐκποδῶν, quod et ἐκ ποδῶν scribitur, non semel vidimus. Talia connectuntur, separantur, pro arbitrio describentis; et de his litigare non majoris est momenti, quam si ambigas, priusquam, antequam, quomodo, et sexcenta simil. junctim an separatim sint exaranda. Quod vero *Majus* pro argumento adsumat, etiam *Amstelodamens.* Ed. ἐπιμήκιστον jungere, id nihil omnino ad rem facit; ex hac enim omnium vitiosissima et novissima, de vetere orthographia nihil recte concluditur. Nobis placeret analogiam sequi, et *Fl.* lectionem servare, nisi jam alibi ἐπιμήκιστον edi passi simus. Vid. *Gymn.* c. 26. pr. et recte notantem *Hemsterh.* ad *Dial. Mort.* VI, 5. quo vetustiores sint membranae, eo magis talia separare; sed nihil referre, utrovis more scribas. Ita et οὐμάλιστα et ὅτι μάλιστα promiscue invenimus, aliaque, de quibus in praefatione forsitan monebimus. *REITZ.* Etsi haec quaestio satis est tenuis et insuper incerta, ratio tamen aliqua, eaque cum aliqua constantia, erit observanda. Minime autem probari potest mira *Reitzii* levitas, qui in hoc libello nunc (cap. 2.) ἐπιμήκιστον junctim, modo (c. 1.) ac mox (c. 3.) itidem disjunctim ἐπὶ μήκιστον ediderit, idque constanter vel hanc vel alteram rationem tenentibus veteribus Editionibus. Mihi quidem, qui ipsius *Luciani* manum non viderim nec certiore ullam normam reperire potuerim, in optimarum mearum *Aldinarum* consensu et auctoritate acquiescendum videbatur. Ex his autem scripsi non solum ἐπιμήκιστον *Diall. Mort.* VI, 5. bis. *Demon.* c. 1. *Toxar.* c. 18. *Anach.* c. 26. et alibi, sed etiam ἐπίπαν, ἐπιπολὺ, ἐπιπλέον, ἐπιπλεῖστον, καταμικρὸν, μεταμικρὸν, διαταχέων, ἐξάπαντος, προπολλοῦ, προσολίγον, et similia adverbia composita e praepositionibus. *LEHM.*

Pag. 110. l. 3. Ὁμηρος λέγει) II. *A.* 250. *SOLAN.* Addit *Od. I.* 245. *Majus*; et *Martial.* VIII, 6. *Gell.* XIX, 7. *Ovid. Met.* XII. *REITZ.*

ead. l. 5. Ἐξ γενεῶν) V. *Spanh.* ad *Callim.* p. 638. *SOLAN.* Sex, septem, immo novem durasse aetates *Tiresiam*, fabulae volunt. Lege *Phleg. Trallian.* c. 4. *Is. Tzetz.* ad *Lycophr.* pag. 76. *Barnes.* ad *Eurip.* *Bacch.* 175. *Barth.* ad *Stat. Theb.* IV, p. 1066. De varia notione vocabuli γενεᾶς vid. *J. Alb. Fabric.* *Bibl. Gr.* I. c. 30. §. 15. *Schmid.* ad *Matth.* XI, 16. *Eustath.* II. *A.* p. 97. et *Censorin.* c. 5. *MAJUS.*

ead. l. 6. Θεοῖς ἀνακείμενον) Verte, religiosum, *Dii devotum*, auctoritate *Pollucis* I. s. 20. Unde simul constat, quare statim *Noster* de magis scribat: γένος — Θεοῖς ἀνακείμενον. *MAJUS.*

ead. l. 9. Ἱερογραμματεῖς) Vid. *H. Stephan.* ad *Diod. Sic.*

I. c. 16. No. 26. Et *Trotz*. Dissert. de scribis; *Hugoni* de pr. scrib. orig. adnexam. Multa quoque *Majus* in dissert. saepe dicta hic adfert ex *J. Gul. Steinheilii* nott. Mss. ad *Heliod.* II, 28. p. 109. Magicasque in horum libris disciplinas traditas fuisse, item de arte conjectandi atque amuletis. Sed nimia, quam ut inserantur. REITZ.

ead. l. 10. Ἀσσυρ. δὲ καὶ Ἀρ. οἱ ἐξηγηταὶ τῶν μύθων) Hi enim, aequae ac Chananacae et Idumacae, fabulatores nuncupantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex *Theodoreto* in *Baruchi* c. 3. notat *Bern. Aldrete* in *Antiguedades de Espanna* etc. Antwerp. 1614. editis, qui h. l. *Luciani* proferens ἐξηγητὰς doctores, commentatores, glossularios exponit; qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectionem, et pro μύθων substituere μυσθηρίων, cum *J. Clerico* Comment. ad *Genes.* V, 27. pag. 46. inprimis cum constet, ipsa rerum et naturalium et sacrarum mysteria fabulis cooperta fuisse apud Orientales. MAJUS.

ead. l. 11. Βραχυῶντες) Centum annos vivere modicum eos putasse, ex *Ambros.* pag. 59. centum quinquaginta ordinarium, ex *Palladio* de *Gentib. Ind. et Brachmanib.* pag. 3. probat *J. H. Majus*. REITZ.

ead. l. 12. Μαγος) Magorum Aegypti longaeavorum meminit *Isocr.* *Busir.* p. 534. et Phoeniciae in *Olympiodori* vita *Platonis* p. 587. Adde *Plin.* Hist. nat. XXV, 2. Haec ex *Majo*; cetera omitto. REITZ.

ead. l. 14. Χωρασμοίς) *Stephan.* de urb. *Χοράσμοις*; prima brevi. REITZ.

Pag. 111. l. 1. Ἐθνη ὅλα μακροβ.) Sic *Homeritae μακρόβιοι* dicti apud *Phot.* Cod. 64. pag. 38. *Hyperborei*, teste *Plinio* IV, 12. *Numidae*, fide *Appian.* 64. *Arcadium* reges; vid. *Censor.* c. 5. *Serv.* ad *Aen.* VIII. *Britanni* senium anno CXX. inchoantes, *Plut.* de placit. philos. V, 30. *Cyrnaei*, *Stephan. Byz.* in *Κύρνος*, aliique apud *Gurtler.* origg. mundi I. cap. 20. s. 7. *Esseni* olim inter *Judaeos*, quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum annum excessisse scribit *Josephus* de bello *Jud.* L. II. pag. 729. Ed. Gr. *Bas.* fuitque illis potus ὕδωρ ψαματιαίων, secundum *Philonem* *Judaeum* de vit. contempl. p. 894. quod mox *Noster* de *Seribus* etiam refert. Excerpti ex *Dissert. Maji*, nonnulla omittens. REITZ.

ibid. Σήρας) De his dicenda praeripuit *G. H. Ursinus* *Dissert. miscellaneis paternis* adnexa, p. 360. seqq. MAJUS.

ead. l. 2. Τριποσίων) *Geographus Graecus incertus* in *Antiq. orb. descript.* ita de *Seribus* pag. 4. θνήσκουσι δὲ παντελὶς ἑκατὸν δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ ἑκατὸν εἴκοσι ἔτων. MAJUS.

ibid. Οὐ μὲν τῷ αἵματι etc.) Vid. *Amm. Marcel.* I, XVI. et XXVII. Addatur *Hippocratis* liber de aëre, aquis et locis, et *H. Meibomii* Epist. de Longaevitas ad Sereniss. ducem Augustum Brunsvic. MAJUS.

ead. l. 4. Ὀροπονείν γὰρ φασὶ τὸ ἔθνος) Ms. γένος, ut paulo ante γένη ὅλα μακρόβια, totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud *Florum* de Gallis, et alibi; quin et interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad *Senecam* Tragicum notarunt. GRAEV. Theae usum huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum designari. SOLAN.

ead. l. 5. Καὶ Ἀθῶνας) *Plin.* VII, 2. eos, qui in Atho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non jacet, ac pro Ἀθῶνας legendum Ἀθῶνους. Ita enim *Steph. Byzant.* in Ἀθῶς τὸ τοπωνύμιον Ἀθῶς, χωρὶς τοῦ ι, καὶ Ἀθῶνους τοὺς ἐνοικοῦντας. MAJUS. Cetera omittere cogor. Vide *Steph. Ἀκρόθωνοι*, et not. *Berkel.* REITZ. Ἀθῶνους conjiciebat *Belinus*. Bir. Bono consilio addam, quae *Reitzius* omittere est coactus, quamquam iisdem ego, quibus ille, rationibus constrictus. Pergit enim *Majus*: „Ac homines quidem in monte illo (Atho) habitantes „diutius quam alios vixisse, discimus ex *Aeliani* Var. Hist. „IX, 10. ubi *Schefferus* in consilium vocandus cum *Kuhnio*. „Hi ergo intelligendi sunt, si *Plinium* audimus, non qui oppidum ejusdem nominis, in ipso monte situm, incolunt, cujus „oppidani, eodem *Stephano* monente, Ἀθῶναι nominantur; „qui si hoc loco denotarentur, tamen non Ἀθῶνας, sed „Ἀθῶντας, vel Ἀθῶντας (imo Ἀθῶντας) si hoc occurreret, „scribendum foret, quandoquidem et oppidi istius hominum „dimidio longiorem quam in aliis terris aetatem ponit *Mela* „II, 2.“ Quod *Majus* in his significat legi posse Ἀθῶντας, quamquam minus probo accentu scriptum, id vere sic scripserat *Schefferus* ad *Aelian.* l. l. Nec aliter censuit *Valckenar.* ad *Callimach.* Elegg. Fragm. p. 159. sed castigatius edidit. *Belinus*, plane non erat, quod de *Azotis*, Palaestinae populo, cogitaret. LEHM.

ead. l. 6. Χαλδαίους) Animadvertite, quam accurate magos a Chaldaeis sejungat, quod et *Strabo* XVI, p. 723. et *Curt.* V, 1. fecere: illi enim sacris operabantur, *haruspicum* fratres ideo ab *Arnobio* L. IV, p. 134. dicti; hi astrologiae vocabant. V. *Th. Gale* ad *Jamblich.* de myst. p. 287. et *Cleric.* Indice ad *Stanl.* Hist. Philos. Orient. voce *Magus*. MAJUS.

ead. l. 8. Ὀξύδοκίας — φάρμακον) Vir insignis *J. Clericus*

Art. crit. part. II. s. 1. c. 12. §. 9. ambiguum hanc ait constructionem, quia significat *medicamentum*, quo perspicaciores fiant, non quo dematur perspicacia; recte quidem, sed mens Nostri ex seqq. satis perspicitur, et eod. modo *Diod. Sic. ἀθανάσιος φάρμακον* nominat L. I. c. 25. MAJUS. Omitto, quae addidit de medio voc. *φάρμακον* significatu, satis noto, sed ad constructionem reciprocam nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cujus constructione ambigua satis egi in libello de Ambigg. ut: *caedes, vulnus illius*, in utramque partem etc. Adde hic potius *Diod. Sic. III. c. 3. f. καὶ τῆς τῶν Αἰγυπτίων ἀποικίας* quod et ibi plane opposito more, quam alias, exponendum, nempe *coloniae in Aegyptum deductae*. REITZ.

ead. l. 18. *Τὴν πρώτην*) *Aemil.* in nott. Mss. *τὴν πρώτην* hic adverbii more accipiendum recte docet etc. MAJUS.

Pag. 112. l. 1 et 2. *Τοὺς βασιλικούς καὶ στρατηγικούς ἄνδρας*) *Τοὺς βασιλικούς καὶ στρατιωτικούς ἄνδ.* MARCIL.

ead. l. 1. *Βασιλικούς*) Eos Noster innuit, qui aut regio sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuere. Sic de Salt. cap. 64. *βασιλικός τις ἄνθρωπος*. Vid. *Raphel.* ex *Polyb.* ad *Joan.* IV, 46. et *Periz.* ad *Aelian.* II, 20. p. 100. MAJUS. Adde notam *L. Bos* ad *Salt.* l. d. REITZ.

ead. l. 2 et 3. *Ὡν ἓνα καὶ εὐσεβειστάτη*) *Ὡν ἓνα ἡ εὐσεβειστάτη καὶ μεγ.* MARCIL. Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic sermo est, annos LIX: cum haec scriberet Lucianus, annum agebat circiter. . . SOLAN. Quis ille *unus*? Neglectum hoc a commentatoribus. Forte *Avidius Cassius* erit, strenuus sub M. Antonino Philosopho belli dux. Vel potius *Claudius Pompejanus*, gener M. Antonini, qui *πρεσβύτατος* vocatur ab *Herodiano* I, 6. addente, ejus dicta ipsum Commodum reveritum fuisse. Et haec vivente ac florente adhuc illo *uno* scripta sunt, quem divellit ab Imperatore Noster, ejusque favore ad supremam dignitatem evectum fuisse scribit. (Cetera, quae *Majus* ex *Steinheilio* suo inseruit, addere non licet.) MAJUS: Conjecerat *Steinheilius* *Pertinacem* Imperatorem significari, quia aetate jam provecta imperii culmine ornatus spem de se largissimam orbi terrarum exhibuerit. Longe probabilius *Wielandius* de Antonino Pio cogitavit. LEHM.

ibid. Καὶ εὐσεβειστάτη) Mallet cum *Marcil.* *ἡ εὐσ-* ver-
toque *εὐσεβειστάτην τύχην*, benignissimam fortunam, quia *εὐσεβής* quandoque *benignum, clementem*, denotat; v. *G. Cuper.* append. ad *Hom.* apotheosin pag. 286. f. Nisi potius legend. *ὦν ἓνα καὶ εὐσεβειστάτον ἡ μεγάλη*. Porro *αὐτοκράτορος τύχη* est periphrasis pro *Imperator fortunatissimus*. Vid. *Vechn.*

Hellenolex. L. II. c. 8. *Sciopp.* ad *carm. Priap.* pag. 39. *Phil. Carolum* ad *Gell.* p. 355. *Muretum* var. lectt. III, 4. MAJUS. Sed quid si solo καὶ transposito sanetur locus? REITZ.

ibid. Εὐστρεστάτη μεγάλην) Potest fieri, ut hoc nomen speciatim ad *Antoninum Pium* respiciat. Nihil tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus tralaticii tituli, *Pius, Felix, Augustus*. Nam cum μεγάλη τύχη ei tribuitur, potest quidem locum habere illa itidem usitata ratio, qua Fortunam Imperatoris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est, quod impediatur, quin ad illam Felicis appellationem referatur. Θεώτατον, de vivo acceptum, respondere Augusto, non est dubitandum. Nempe non versamur hic in *Plutarcho* aliquo aut *Dione*, qui Romanarum rerum, quas accurate norunt, servant etiam certa nomina; sed in *Sophista*, quem alias quoque multum sibi indulgere in his novimus, qui ἀρμοστέην dicat Praesidem provinciae, qui νομηνίαν μεγάλην Kalendas Jannarias etc. verbo, qui non Graecis commendare Romana, sed Romanis Graeca studeat. GERN. Adeo contortam ac paene absurdam *Wielandius* habet totius loci orationem, ut hac una de causa universi libelli authentiam in dubitationem vocare possit. Ego vero censo, si cetera omnia *Lucianea* sunt, ut sunt, etiam hanc paulo humaniorem adulationem in auctore Imaginum earumque apologiae plus quam tolerari posse. Sed verba ego adeo puto corrupta esse, ut tentamina corrigendi hucusque prolata minime ad restituendam vere *Lucianae* orationis formam sufficere videantur. LEHM.

Pag. 112. l. 6. Ἐξῆς) *Habitus corporis* hic videtur notari, dicit *Aemil.* in not. Mss. nec repugnamus. MAJUS.

ead. l. 9. Ὁ εὐδαιμονέστατος) Nullum enim bellum gessit, contentus domi res suas agere, et sacra in ordinem cogere. MAJUS.

ead. l. 11. Ὀγδοήκοντα) Consentit *Plutarch.* in vita ejus p. 74. Tres et quadraginta annos regnasse, vult *Livius* I, 21. ac *Eutrop.* I, 2. Quadraginta vero et unum, *Paullus Diac.* I. pag. 42. et *Cassiod.* in *Chronico*, p. 1322. MAJUS.

ead. l. 12. Σέβας δὲ Τούλλιος) Collige annos vitae ex imperiis. *Dion. Halic.* IV. pag. 242. quadraginta annis circumscribit magistratum ejus. *Liv.* I, 48. adjicit quatuor annos cum *Eutr.* I, 6. et *Sext. Rufo* Breviar. pag. 3. Ex quibus emendandi *Paullus* Aquilegiensis diaconus L. I. p. 44. et *Cassiod.* l. d. annos 33 tantum tribuentes. MAJUS.

ead. l. 16. Ἐνεήκοντα) Consentit *Dion. Halic.* VI. p. 358. MAJUS.

Pag. 115. l. 4. Καὶ τὰ ἑπτ. ἔκ.) Excidit hic pars magna sententiae. Fl. quidem habet aliquid, scilicet καὶ μετ' αὐτοῦς, sed nondum sic expletur lacuna. SOLAN. Recte judicasse videtur Solanus: nam regum externorum recensum sequitur in ipso libello index philosophorum, historicorum, rhetorum, poetarum, grammaticorum. Romanos autem et Italos auctor alii syntagmati reservavit. LEHM.

ead. l. 6. Τὸν ἐνταῦθα αἶρα) Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. SOLAN. De Romani coeli qualitatibus scripsit Jo. Baptista Donus, Marcilius, Cognatus, Alex. Petronius, et nostra memoria Jo. Maria Lancisius in ampla Dias. edita Rom. 1711. qua salubritatem aëris istius adstruit. MAJUS.

ead. l. 7. Τελελοῦς — εὐχάς) Curavimus excudi τελελοῦς, ait Majus. Ego nondum. Vid. ἀναγκαίου τροφῆς, item γυναῖκες οὐνοδοί, et similia, defensa Amor. c. 27. REITZ.

ead. l. 7 sqq. Πρὸς τὸ εἰς μήμιστον τε, καὶ λιπαρὸν τὸν πάσης γῆς, καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ αὐτοῦ οἰκουμένη βασιλεύοντι ἤδη, καὶ γέροντι) Sic distincti Benedictus, addita ineptissima versione, longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suo solo regnantem et senescentem assequuti. Quid enim? an Lucianus, tersus ille et liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur jam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior Obsopoeus, et longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suis locis regnantem et senescentem consequamur. Fatue de se vel assequutis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, et ratio inculcat: quo ad longissimam ac plenam senectutem veniat terrae universae ac maris dominus, orbi sub imperans nunc jam senex. Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui jam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. GRON. Λιπαρὸν etc.) Ita hunc locum per incisa divisimus (uti et ego jam feci), qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid Jac. Gronov. in totam vero textus dispositionem non penetravit; vidit quoque Aemil. in Ms. monens: refer ad ἑλπίδας vel εὐχάς. Πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸν δεσπότην εἰς μήμιστον. Ceterum phrasis λιπαρὸν γῆρας Homericæ est, quam illustrat Eustath. ad Odyss. A. pag. 1676. MAJUS.

ead. l. 8. Δεσπότην) M. Aurelium jam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur. SOLAN.

ead. l. 9. Ἐαυτοῦ οἰκουμένη) Romanum denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, Polyb. VI, 48. Zosim. II, 7.

Lucian. Vol. VIII.

G g

Herodian. V, 2. ab Oratoribus; *Libanio* Or. fœv. in Julian. p. 290. et 366. *Athenag.* in Legatione pro Christianis. sub init. ac pag. 14. Adde Commentt. ad *S. Lucæ* II, 1. Noster paullo ante, τὴν αὐτοκράτορος οἰκουμένην. Imperatorem vero innuit M. Ant. Philos. sub cuius imperio extremo scripsisse videtur hunc tractatum, eoque γέγοντα eum appellat etc. *MAJUS.* Imo Antoninum Pium. Vide supra. *LEHM.*

ead. l. 10. Ἀργανθώνιος) *Herod.* I. p. 42. *SOLAN.*

ibid. Ταρτησίων) Ita ex *Herodoto* emendandum fuit, pro Ταρτησίων, quod in omnibus impressis reperio. *SOLAN.* Ταρτησίων scribendum etiam probavit *Majus.* Ex *Plin.* III, 1. Ex *Stephan.* Byzant. *Arrian.* *Strabon.* et *Appian.* Al. cui addit de ipsa Tartesso fuisse disserentem *Aldrete*, lib. III. c. 12. *Del Origen, y principio de la lengua Castellana.* Rom. 1606. *REITZ.*

ead. l. 11. Πεντήκοντα) Atqui *Herodotus*, quem auctorem adducit, CXX tantum annos in impressis hodiernis ait vixisse; *Anacreon* vero in fragm. CL ei annos tribuit; *Val. Maxim.* VIII, 14. octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cujus rei certos esse auctores ait. Asinium tamen Pollionem avertit, qui eum CXXX tantum annos implevisse commemorat. *SOLAN.*

ibid. Ὡς Ἡρόδοτος) Sed qui CXX annis vitam *Arganthonii* metitur, L. I. S. 163. ex quo *Cic.* de Senect. et *Valer. Max.* VIII eundem annor. numerum 120 repetunt. *BENNER.*

ead. l. 12. Ἀνακρίων) Testes adducit, non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poetis. De *Herodoti* loco jam dictum est. Exstat *Anacreontis* fragmentum Ed. *Steph.* p. 77. B. C. ubi CL numerus reperitur. *SOLAN.* Od. 68. Adde *Strab.* et *Plin.* qui eundem annor. numerum tuentur. *Asin. Pollio* centum et triginta annos ei tribuit. *BENNER.* Plura *Majus* ex *Phleg. Trall.* cap. 4. additque: ipsum *Arganthonii* nomen habere quid ominis alludens ad ἀργή, quod sonat πολυχρόνιον, ex *Sam. Bochart.* Geogr. Sacr. part. II. L. I. c. 34. Adscripsit *Benner.* Trecentos ei assignat *Sil. Ital.* III, 396. Vinetus malit ter quinos, ut ita *Silio* cum *Anacreonte* conveniat. *REITZ.*

ead. l. 13. Ἀγαθονλήης) Senem vocat *Justin.* 23, 2. *Ael.* V. H. XI, 4. Non nisi 72 annos vixisse contendit *Diod.* Sic. in *Eclogis* lib. XXI. *MAJUS.*

ead. l. 14. Δημοχάρης) Vid. *Voss.* de Hist. Gr. I. 11. p. 68. *Periz.* ad *Aelian.* III, 7. *Meurs.* Biblioth. Att. T. X. Thesaur. Ant. Gr. Gronov. col. 1479. *MAJUS.*

ead. l. 15. Τίμαιος) Meminit Noster iterum infra, et

Schol. ad *Asin.* ac *Polyb.* XV, 33. pag. 1003. Tauromeni in Sicilia natus, scripsit Athenis; *Plut.* de exilio pag. 605. Vid. omnino *Diod. Sic.* princ. L. V. Sed quid in eo laudandum, quid reprehendendum, vid. *Longin.* de sublim. S. IV. Consule et *Voss.* et *Meurs.* ad *Hezych. Miles.* p. 203. — 4. MAJUS.

ibid. *Ἰέρων*) Nonagesimo obiisse anno testatur *Liv.* XXIV, 4. et *Val. Max.* VIII, 13. MAJUS.

ead. l. 17. *Δημήτριος* — *Καλλιστιανός*) Mendum est in nomine hujus Demetrii: nullibi enim de Callista urbe, nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Lege confidenter *Καλατιανός*, de quo *Dion. Halic.* *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων*, *Diog. Laërt.* in Demetrio, ubi ait, eum scripsisse de Asia et Europa, L. 20. *Theocriti Schol.* ad *Idyll.* 1, ubi eum de Siciliae rebus scripsisse patet; alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxinum, de qua *Scylax*, *Diodor.* *Strabo*, *Memnon*, *Steph.* et alii. PALM. Corrigendum *Καλατιανός*. Vide nos ad *Laërt.* MENAG. *Καλατιανός*) Variant hic emendatorum sententiae. *Vossius* *Καλατιανός* legit, de *Hist. Gr.* 552. vide eundem de Poëtis Gr. ubi *Καλατιανός*, monente *J. de la Faye*, legitur. Et omnino apud *Diog. Laërt.* in Edd. *Steph.* ita scribitur. Vide *Men.* not. pag. 131. et p. 13. A. B. Quod et sequuti sumus. In libris enim nostris omnibus hic legebatur *Καλλιστιανός*. De eo *Diog. Laërt.* pag. 134. D. Vid. *Dion. Hal.* π. συνθ. et *Steph. Byzant.* in *Ἀντίκυρα*. SOLAN. Scripsi *Καλατιανός* duplici λ, tum quia Luciani libri ad unum omnes in forma corrupta *Καλλιστιανός* duplicatam tamen hanc literam servarunt, tum vero quod magni viri *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* Tom. II. p. 375. et *Schäfer.* ad *Dionys. Halic.* De Comp. Verbb. p. 67. eandem comprobant. LEHM.

Pag. 114. l. 1. *Ἀντίας*) *Ἀτίας* nondum ausus sum edere, etsi omnino sic legend. credo cum *Steinheil.* id etiam in *Dissert. Maji* probante ex *Plut.* *Apophth.* pag. 128. et de fort. *Alex.* serm. p. 248. ac *Justin.* III, 2. eundemque esse, cujus epistolam satis Laconicam profert *Clem. Alex.* L. V. p. 561. licet *Ἀτοίας* ibi vocetur; nam et ibi quidam Codd. *Ἀντίας* habent, ut monet Ed. Oxon. REITZ. Ex quo Codex Gorl. formam *Ἀτίας* confirmavit, ea jam etiam in hoc Luciani loco extra omnem dubitationem posita esse videtur. LEHM.

ead. l. 3. *Βάρδυλις*) Ita plerique impressi. *J. Βαρδύλλιος*. V. 2. *Βάρδυλος*. SOLAN. Geminato λ *Plut.* Vit. *Pyrrih.* p. 387. et in *Hellad.* *Chrestom.* col. 955. *Βράδυλλης*, quod tamen in *Βάρδυλλης* mutandum. MAJUS.

ead. l. 5. *Εἰς ἐνεγήμεντα τελῶν ἔτη*) Hoc est, nonagena-
Gg 2

rius, ut recte *Scholiasta*, et locutio τελεῖν εἰς ἄνδρας, quam adfert, exstat apud Nostrum in *Fugit.* c. 12. *MAJUS.* Adde *T. I. Tim.* §. 20. τελεῖν ἐν τῷ τέλει. *REITZ.*

ead. l. 6. Τήρης δὲ ὁ Ἀδρυσῶν) Ὀδρυσῶν. *MARCIL.* Ὀδρυσῶν) Uti legendum censuerant viri doctissimi, Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, sic legitur in *Ms.* ut tam foeda menda diutius non sit toleranda. *GRAEV.* Ὀδρυσῶν recte in *Venetis* utraque legitur, ut *Diall. Merett. IX.* In reliquis prave ὁ Ἀδρυσῶν. *SOLAN.* Ὀδρυσῶν firmat etiam *Majus*, Odrysarumque regem *Teren* nominari a *Xenoph.* *Cyr. VII.* pag. 411. ἀλλὰ Τήρης τοῦ Ὀδρυσοῦ ἀρχαίου τινός. Firmavit *Palm.* ex *Thucyd. L. II.* ac *Menag.* ad *Diog. Laërt. L. II.* Ed. I. pag. 62. E. Conjecerat etiam *Guyetus. REITZ.*

ibid. Θεόπομος) De hoc historico vid. commentt. ad *Longini Sect. 43. Meurs.* ad *Hesych. Miles.* p. 185. *Periz.* ad *Ael. III.* 18. p. 223. *Voss.* de *Hist. Gr. I.* 7. De ejus opere *Θαυμάσια* inscripto *Maussac.* *Diss. Crit.* p. 387. *MAJUS.*

ead. l. 7. Ἀντίγονος — μονοφθ.) Unde et Cyclops cognominatus fuit. *Cael. Rhodig. ant. Lectt. XXI.* 58. p. 838. *MAJUS.*

ead. l. 11. Ἰερώνυμος) Et miles, et legatus, et historicus fuit, *Diod. Sic. XVIII.* p. 650. Antigoni legatum ad Eumenum fuisse discimus ex *Plut. Eum.* p. 590. Scripsisse de successionibus tradit *Joseph. I. Adv. Apion.* pag. 1050. centum et XL annos a tergo posuisse Noster infra innuit. *MAJUS.* Immo de successoribus *Alex. M.* περὶ τῶν διαδόχων. Vid. *Voss.* de *Hist. Gr. I.* 11. l. *GESN.*

ibid. Ἀνσίμαχος — ἔτος ὀγδοηκοστὸν) *Justinus XVII.* 1. quatuor et LXX tribuit. LXX tantum *App. Alex.* in *Syr.* pag. 209. *MAJUS.*

Pag. 115. l. 1. Μήδιος) Scias velim, Medium notari *Larissaeum*, historicum, et cum *Alex. M.* militantem. *Strab. XI.* p. 509. Ἀντιγόνου φίλον *Plut.* in *Demetr.* p. 896. *MAJUS.*

ead. l. 2. Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαίου) Probo magis *Obsopoeum*, vertentem, *Antipater* patre *Iolao* genitus, quam *Benedictum* posteriora omittentem, ut apparet, quia et filium *Antipatri Iollam* vel *Iolaum* in historia *Macedonica* audierat. Nam licet id ita sit, et habuerit eo nomine filium, utique et potuit patrem eo nomine habuisse, quod in ejus nepote, filio suo renovavit. *GRON.*

ead. l. 7. Ζῶν δὲ) Idem asserit et *Plut.* 607, 2. sed de duobus *Luciani* annis, ad rem suam non facientibus, nihil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memoria fallit, id inter eos, qui de versione LXX Interpretum litigant, controversi vidi. *SOLAN.*

ibid. *Ἀνοῖν*) Non sperno *Fl.* lectionem: nam δύο saepe indeclinabile est, ut *Asin.* c. 9. δύο μηρῶν σπάσας. At si quis hoc aliter construendum velit, videat *Aesop.* fab. 145. ἀλεκτόρων δύο μαχομένῳν. *Long.* *Past.* I. p. 33. δύο βοῶν, δύο κεράτων, ταῖς δύο χερσὶ λαβόμενος. Noster rursus *Alex.* c. 53. ἐν δύο βιβλίοις et 55. οὐρατιώτας δύο. *Ver. Hist.* c. 37. δύο πληρωμάτων. Iterum *Asin.* 12. δύο χόνδρους λαβούσα. *REITZ.*

ead. l. 9. Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος) *Vid. Spanh.* 511. qui recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris libris legebatur ἀδελφῶν. Φιλαίτερος δὲ, duplici, ut vides, mendo. *SOLAN.* Adnotatio *Aemyl.* Ms. sic habet: *successit in patrum regnum fratrum. alii, regnum patrum sortitus est a fratribus.* Qui ita verterunt, dormire videntur; ac neutra interpretatio quadrat, licet posterior sit *Obsoposi*, prior *Benedicti*. Reddendum potius: *qui ex fratribus patrum obtinuit imperium.* Erat enim *Ptolemaei* magi filius natu minimus, sed a patre successor constitutus. *Justinus.* XVI, 2. *Is* (*Ptolemaeus*) *contra jus gentium minimo natu ex filiis ante infirmitatem regnum tradiderat, ejusque rei rationem populo reddiderat.* *MAJ.* Sic fere etiam *Gesnerus*. Tanto magis mireris *Reitzii* socordiam vel potius properantiam, qui nimium auctoritate *Solani* aut *Spanhemii* confusus: Ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος etc. ediderit, quum tamen, ut nunc unum tantum commemorem, *Philetaerus* ille non primus fuerit fratrum, qui deinceps regnum *Pergamenum* tenuissent: fratris enim filium *Eumenem* ei successisse constat. *Vulgatam* autem distinctionem non esse mutandam, vel *Maji* notula monere potuit. Unum nominis Φιλαίτερος vitium recte emendaverat *Spanhemius*. *LEM.*

ibid. Φιλαίτερος) Quod si *Spanh.* de *Us.* et praest. num. *Diss.* VIII. pag. 511. *Ed. Lond.* vel maxime non monuisset, tantandum hoc nominis in Φιλέταιρος, tamen hoc ex *Strab.* XIII. p. 595. *Appian.* de bell. *Syr.* p. 209. aliisque constaret. *MAJUS.* Idem jam vidit *Almelov.* in *Ed. Amst.* eundem advocans *Spanh.* Adde supra Scholion secundum ad *Tox.* et *Thucyd.* III. c. 82. ubi recte editum φιλέταιρος, licet tres *Codd.* habeant φιλαίτερος. *REITZ.*

ead. l. 10. Περὶ Πέργαμον ἀρχήν) Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχή est ipsum imperium *Pergamenum*. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερόν, templum, in *Heliod.* VII, 11. p. 320. τὰ περὶ τὴν χώραν regio, ap. *Isocrat.* in *Areop.* ab init. etc. *MAJUS.*

ead. l. 12. Ἀτταλος) De variis *Pergamenor.* regibus *Attali* nomen gerentibus, vid. *Scalig.* can. *Isag.* XIII. p. 321. et *Cellar.* hist. antiq. p. 50. seq. *MAJUS.* Non confundendum hunc, quod factum a *Scaligero*, cum *Philometore Attalo Eumenis*

filio, cujus hic Philadelphus frater fuit, ostendit *Spanhem.* Diss. VIII. p. 512. GERN.

ead. l. 13. *Φιλάδελφ.*) Vide eundem *Spanh.* 512. SOLAN.

ead. l. 16. *Κίλισης*) Vide *Spanh.* 479. SOLAN. Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo *Spanhem.* diss. IX. p. 561. seq. GERN.

Pag. 116. l. 1. *Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησας, βιώσας*) Sic distinguunt viri docti, et ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet, eum in Ponto mortuum fuisse: quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, et distinguendum esse *φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησας βιώσας* etc. *Antigonum Coclitem fugiens in Pontum, mortuus est.* Quam fugae viam cum annotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in *Navigio*: *Προῖωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου διὰ τῆς ὁρμινῆς.* Et alibi plura de hac constructione dicuntur, cum persuaserint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere. GRON.

ibid. *Φεύγων ἐπὶ Πόντου*) Haec jungere, et interpretari *fugiens in Pontum*, suavit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec juvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi *προῖωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθου*. Ibi enim ne verbum quidem *φεύγειν* occurrit, et reticetur ὁδόν, et syntaxis tota alia est, et haec verborum mens: *procedamus via ad Corinthum ducente*, quo pacto bene *ἐπὶ* cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac *φεύγειν* cum *ἐπὶ*, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic *ἐπὶ τὰ ὄρη ἀναφεύγειν* in *Arr. ἀναβάσεις* L. III. p. 201. et *S. Matth.* XXIV, 16. quod alias et *εἰς* et *πρὸς* τὰ ὄρη *φεύγειν* dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus *Appian.* Al. l. o. pag. 303. *ΜΑΙΥΣ*. At possem pro Gron. alia adferre, ut *Thucyd.* V. cap. 54. *ἀπῆλθον ἐπ' οἶκον*, domum abierunt; et cap. 55. *δωλύθησαν ἐπ' οἶκον*, aliaque, si opus foret hic ita construere; jam nolim. REITZ. Assentior omnino Gronovio, respiciens maxime locum *Appiani* Bell. Mithrid. c. 9. Ed. *Schweigh.* Tom. I. p. 652. ac prorsus rejicio *Wielandii* interpretationem: nachdem er sich immer gegen Antigonum den Eingügigen zu behaupten gewusst hatte; quae sententia longissime a verbis Graecis recedit. *Ἐπὶ Πόντου* autem esse: *in Pontum*, noli dubitare. Vid. *Matthiae* Gr. Gr. §. 584. LEHM.

ead. l. 6. *Ἀντιστολονισθῆ*) Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in *Jud. Voc.* in *Tim. Contempl. Jov. Conf. Jov. Trag. Philos.* ac de mort. *Per.* idemque esse, quod *ἐκρέμασε*, osten-

dit *J. H. Maj.* cum *Appian.* p. 302. in eadem historia vice ejus ponat *ἐπέμασε*, quod idem valere monstrat *Lips.* de cruce I, 4. p. 16. 17. Conf. *Jov. Conf.* c. 16. ubi *Gesn.* id reddidit in palum *ἀγι.* *RRIEz.*

ead. l. 7. *Κύρος*) Obiit *μάλα βραχύβητος*, dixit *Xenoph.* *Cyrop.* VIII. p. 233. Verum de ejus morte varia narrant scriptares. *Adi. Cellar.* Hist. antiq. p. 14. *MAJUS.*

ead. l. 8. *Ὀπεί*) Quid hoc sit, laud facile, credo, adstruent, qui hic ad cippos confugiunt. Ego, si scriptura haec genuina sit, malo *chronologiam* intelligere, quam cippos. *SOLAN.* *Ant. Aemil.* in nott. *Ms.* *Ipsi cippi, qui limites designabant, hic intelliguntur.* Tu vero lapides aut columnas intellige, *ἁθροῦς, στήλας*, exponente *Jul. Polluce* III. 8. 85. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, inventa artium, resque notatu dignas inscribebant veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. *Holstenium* ad *Porphyr.* de vit. *Pythag.* p. 5. seq. *Reines.* var. lectt. I, 22. p. 97. *Huet.* demonstr. *Evang.* prop. IV. c. 2. §. 14. *Marsh.* can. chron. ad secul. XV. pag. 418. *Fabric.* *Bibl. Gr.* I, 11. p. 73. etc. *MAJUS.*

ibid. *Ὀνησιπρετός*) Hujus historia exstabat, ut vides; *Luciani* aetate, ex qua confirmatur *Xenophontis* de morte *Cyri* narratio a vulgari tantopere abhorrens, quae a *Tomyri* obtruncatum tradit. De hoc supra ad *Quom. Hist. C.* c. 40. et infra *De Mort. Per.* c. 25. *SOLAN.* Philosophus fuit ex *Diog. Cynici* contubernio, *Plut.* in *Alex.* p. 701. etiam historicus, *ibid.* pag. 691. nec non gubernator naviculae, ostendente *J. Gron.* ad *Arr.* VI, 2. p. 237. *MAJUS.* De *Onesicrito Aeginensi* vid. *Laërt.* 6, 75. et de hoc nostro (nisi idem est) *Astypalensi*, *Menag.* ad *Laërt.* 6, 84. In ignem se coniecisse et periisse, docet *Lucian.* *Mort. Peregr.* *BENNER.*

ead. l. 18. *Διόνων*) Scripserat hic *Persica*; eique plurimum sese de *Persicis* rebus credere ait *Corn. Nepos* in *Conone*. Meminerunt *Athenaeus* et *Diog. Laërt.* *Muret.* Var. Lect. XI, 14. Addit etiam his *Ciceronem* a se ex *Ms.* Codice emendatum de *Divin.* I. p. m. 228. A. recte, ut mihi quidem videtur. *V. Voss.* de *Hist. Gr.* et *Periz.* ad *Aelian.* VII, 1. *SOLAN.*

Pag. 117. l. 2. *Ἰσίδωρος ὁ Χαρὰκ.*) Accuratissime de hoc agit *Dodwell.* peculiari *Dissert.* inserta T. II. *Geogr. minor.* cura *Hudsoni* editorum. *MAJUS.*

ead. l. 4. *Συναρθουλής*) Quod de hoc *Parthorum* rege, et statim de *Mnascire* habet *Noster*, alibi vix reperias, immo vix nomina eorum deprehenduntur. Adeo verum est, quod *Scalig.* can. Isag. l. 3. p. 316. pronunciat, multa ex ingenio divinare *Onufr. Panvinium* in texenda *Parthor.* regum succes-

sione, quem satis exploratam non habemus etc. MAJUS. *Ἐνδοθροῦνης*; vid. *Vaillant* hist. Arsacid. pag. 78. adscripsit *Wesseling*. REITZ.

ead. l. 5. *Παρθυαίων*) Breviter *Suid.* *Παρθυαῖος*, ἀπὸ τόπων. Plenius *Stephan.* *Byz.* *Παρθυαῖοι* ἔθνος πάλαι μὲν *Ἐνδοίκων*, ὑστερον δὲ φυχὸν ἢ μενοικῶν ἐπὶ Μήδου etc. Mox ait, *Parthyaeos* a *Parthis* alios haud esse; quod uberius probat *Salmas.* ad *Solin.* p. 1196. Saepe *Παρθυαῖοι* apud *Arrian.* *Exp.* Al. M. pag. 179. 205. 207. 208. et seqq. itemque pag. 352. Ed. *Blancard.* MAJUS.

ead. l. 6. *Ἀπὸ Σαυραῶνων*) Si non poenitet conjecturam in re obscura, cogitemus, an non huic populo nomen fecerint forte Graeci *Σαραυῶν*, qui in *Sarracis* s. plaustris pernoctare, et habitare adeo atque vivere, solent. Fuerint itaque τῶν ἀμαξοβλῶν cognati. Barbarum plaustrum *Sarracum*, cujus hunc talem usum ostendit *Scheffer.* 2, 31. Firmat praesertim de *Alania*, quo nomine fere totam illam *Scytharum* barbariam comprehendit, *Ammian.* *Marcell.* XXXI, 2. p. 671. seq. *Gron.* Sed est etiam *Saraca* *Sarmatiae*, *Asiaticae* civitas, ab eadem sorte origine dicta, o *Ptolemaeo* apud *Cellarium* p. 756. *GESN.* Rara aut nulla hujus populi *Scythici* alibi mentio. Sed multitudo *Scyth.* populor. innumera, ut ait *Plin.* VI, 17. Sin vero medica mann indiget locus, forsitan legas *Σαυῶν καὶ Ἀριᾶκων*, vel uno nomine *Χαυραῶν*, vel, ut *Steinhil.* *Σαυραῶν*, de quibus *Strabo* L. XI. p. 593. MAJUS.

ibid. *Καραχθῆς*) *Marini* vita *Procli.* SOLAN. Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare reditum ab exilio. Notum est, saepe exulare, qui propter spem imperii suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto igitur, hunc *Parthorum* regem exulasse apud *Scythas*; ut paullo post *Artabazum* *Characenum* regulum apud *Parthos*; utrumque suorum hospitem opera in regnum patrium deductum. *GESN.*

ead. l. 9. *Ῥοπαίωνης*) *Leopard.* pag. 153. *Σπ.* — legere jubet. SOLAN. Non ausim damnare diversam orthographiam nominis barbari. Cui ignotum, *Hispaniae*, *Spanias*, *Espaniae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp*, *Sb*, *Sch*, incipientibus I suum praeposuerit Itali? Itaque servet per nos *Hyspasiens* spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per ὕ expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quale quiddam in *Hlodovaeo*, *Chlodovaeo*, *Ludovico*, factum novimus. *GESN.* *Ῥοπαίωνης*, pro vulg. *Ῥοσιώνης*, legendum, per multis etiam vincit *Majus* in *Dissert.* saepe laudata. *Menag.* vero in Ed. *Amst.* addiderat: *Χαράξ Πασήνου.* *Ptolemaeo*

Susianae oppidum ad sinum Arabicum, inter Tigrim et Eubacum flumina situm. Male interpres, *Characus*. De *Isidoro* Characeno mox sermo erit. REITZ.

ead. l. 10. *Ἐρυθρὰν*) Recte docere *Reland.* *Miscell.* part. I. Diss. 2. et Arabicum sinum ita nespinari, et vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit; et sinum Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum, contendit. MAJUS.

ead. l. 13. *Ἀφρύδατος*) Qui XCV. annum agens tradidit se Alexandro M. *Curt.* VI, 5. MAJUS.

Pag. 118. l. 1. *Μασσαγισσᾶς*) *Valerius Maximus* ad centesimum usque deducit. V, 2. Alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII, 14. SOLAN. *Μασσαγισσῆς* scribitur apud *Appian.* in *Pun.* saepissime, et *Μασαγισσῆς* apud *Suid.* *Plin.* inter longaevos enumerat, quia LX annis imperio praefuerit. Per XC an. mundi incolam cum Nostro facit *Appian.* p. 107. Et *Suid.* Majorem XC annis epit. *Liv.* L. Vid. et *Val. Max.* VIII, 13. MAJUS.

ead. l. 2. *Ἀσάνδρος*) *Spanhem.* 488. SOLAN.

ead. l. 3. *Θεοῦ Σεβαστοῦ*) Multa hic *Majus* de nefanda illa adulatione *Augustos Dei* titulo ornandi in inscriptt. et sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere non licet. Adde mox cap. 21. REITZ.

ead. l. 5 et 6. *Ὡς δὲ εἶπα τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ*) An sic legendum, *ὡς δὲ εἶπα τοὺς αὐτοῦ ὑπὸ τὴν μάχην Σκριβ.* etc. GUYET. Verti debebat: ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad *Scribonium* deficiebant. Ea historia exstat apud *Di. Cass.* L. 54. *Scribonius*, qui se a *Mithridate* ortum gloriabatur, regnum *Bospori* adfectavit, et ut ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus: *Asander* rex *Bospori* inedia mortem sibi conscivit, in cujus locum regnavit *Scribonius*, qui expeditionis suae et regni adfectati *Augustum* auctorem mentiebatur. Sed paullo post a *Bosporanis* ipsis, qui dolum deprehenderant, caesus est; et in ejus locum regnavit *Polemo*, quem *Vipsanius Agrippa* contra *Scribonium* adornaverat. PALM. Non puto Graece dici posse τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ milites in procinctu stantes, vel proelium jam ingressos, quod postulat *Palmeriana* interpretatio; neque, quod *Spanhemio* placebat, Diss. 8. p. 488. rem militarem *Scribonio* creditam. Neque bene junguntur ista, cum videret milites in proelio a se deficere, inedia vitam finivit. Bene jungas, manus sibi intulit, vel aliud celeris mortis genus. Ausim confirmare, neque hic de fortuna unius proelii sermonem esse, neque ostendi posse, qui sic vel aciem, vel rem militarem descripserit, oī

ὑπὸ τῇ μάχῃ. Quid si igitur pro μάχῃ, quod profecto hac non convenit, legamus ἀρχῇ; Angebat senem τοὺς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ, ci-
ves suos, imperio suo subjectos, paullatim se conferre ad Scri-
bonium, ventosum hominem, et e mentitis Augusti promissis
homines, forte ipsam quoque conjugem Asandri, Dynamin, sol-
licitantem, quod facile colligas e *Dionis* verbis lib. LIV. p. 538.
B. Sic certe posuisse in translatione, sine fraude fuerit. GERN.
Placet apponere *Aemilii* apud *Majum* notam: „Videntur intel-
ligi milites. ὑπὸ cum dativo interdum sub ditione vel imperio
„esse; hic, qui sub conflictu, vel sub confligentibus, vel inter
„eos continebantur.“ LERM.

ead. l. 7 et 8. Ἰδαίος δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδωρος) *Isidornus*
historicus, ut occupavit *Benedict.* vocatur *Characenus*, quia
Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex sententia, scriben-
dum Ὀμανῶν, ita ut *Goesus Omanorum*, qui regionem *Thu-*
riferam (hoc additur, ut ab aliis ejusdem nominis populis di-
stinguantur, quomodo et *Plin. Canam thuriferæ regionis* di-
xit) inhabitant, fuerit rex; totusque locus ita vertendus sit:
Goesus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore, Oma-
norum, qui regionem Thuriferam colunt, rex. Sic sensus cla-
rissimus, qui alioqui nullus. *G. Cuper.* Obs. L. 4. c. 18. ALMEL.

ead. l. 9. Ὀμανῶν) In impressis ὁ Μάρων. *Kusterus* Ὀμα-
ῶν reponit, *Omanensium*, et adire jubet *Steph. Byzant.* v.
Ὀμανά, quod ego secutus sum. SOLAN An legend. Ὀμανῶν
plur. genitivo? *Menag.* Idem habet *Guyet.* in notis Mss. REITZ.

ead. l. 10. Βασιλέας) *Atticos antiquos* eos casus nominum
in εὐς non contraxisse, nimis multis hic probat *Majus.* Adde
Graev. ad *Soloec.* cap. 8. ubi ἰππεῖς soloecismus pronuntiatur.
REITZ.

ead. l. 12. Πάντες οἱ περὶ π. ἔχοντες) Nimis aperte fal-
sum, omnes literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicio ita-
que legendum πάντως, quo adverbio ostendat auctor, non phi-
losophos modo arctiore appellatione ita dictos, verum omnino;
vel in universum homines literatos, se commemoraturum. Si
tamen mutare quis quid dubitet, potest πάντας sumere παντο-
ύς, ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur *Matthaei*
IV, 23. etc. GERN.

ead. l. 15. Ἰσορομένους) Audis profitentem, se dictu-
rum de philosophis longaevis ἰσορομένους, quod hic ideo de
iis intelligo, qui ex historia jam noti erant, quia *Demonactis*,
quem mirabatur *Lucianus*, nulla mentio, cum tamen ad cente-
simum ferme annum vitam produxerit. *Demon.* Vit. c. 63. Im-
mo in vivis adhuc, cum haec a *Luciano* scriberentur, fuisse

existimo, SOLAN. Ἰσοροῦμ — scripsit *Solan*, nescio num casu, an de industria, REITZ.

ibid. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδ.) Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in Vit. Auct. c. 13. quem toties laudat *Aelian*. et V. H. IV, 20. et de an. XII, cap. 16, 17, 18, 19, 20. ejus absque dubio scriptum περὶ φύσεως in animo habena. Ab Hippocrate liberatum insania, relatum in fabulas ab *Heumanno*, in Act. Philos. part. IV, p. 670. MAJUS.

ead. l. 16. Τεσσαράων καὶ ἑκατ.) Alia de hujus morte fama est apud *Diog. Laërt.* pag. 248. B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi ρθ', pro ρδ', legitur, monuit *Meursius*, qui observat corruptum etiam *Diodorum*, cum annos tantum XC eidem Democrito tribuit L. XIV. Et male referri in *Chron. Alex.* ad Ol. CV. annum secundum, vid. *Lactant.* pag. 298. SOLAN.

Pag. 119. l. 1. sqq. Ξενόφιλος — πέντε καὶ ἑκατὸν) Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, et id solitarium reperiri exemplum, ait *Plin.* MENAG. Idem de eo tradit *Val. Max.* VIII, 14. eundemque Aristoxenum auctorem assert, de quo vide *Ciceronem* Tuscul. I, 10. et in eum emend. *Bentleji*, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa Olymp. CXII. In Pythagoreorum indice comparet, quem ab *Jamblichō* concinnatum habemus, et inter Cyzicenos recensetur, pag. Ed. *Kust.* 218. cum alibi, No. 251. Chalcidensem dixisset. Quin ipse Pythagoras CIV annos vixisse traditur. Vide *Photius* Cod. CCXLIX. SOLAN. Praeter *Val. Max.* VIII, 13. vid. *Plin.* VII, 50. et *Aelian.* de an. II, 11. p. 87. MAJUS.

ead. l. 2. Ἀριστόξενος) Musicus et historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est *Rittersh.* ad Malchi vit. Pythag. pag. 5. MAJUS.

ead. l. 3. Σόλων) LXXX tantum tribuunt *Diogen. Laërt.* p. 15. E. et *Suidas*. SOLAN. *Meursii* consule libellum de Solone, ubi cap. 30. de longa ejus vita, cumulatim veterum testimoniis disserit. MAJUS.

ead. l. 4. Θαλῆς) LXXVII, vel XC, tribuit *Diogenes* p. 9. E. haud plures. SOLAN. Conspirat cum Luciano *Syncellus* in Chronico. Verum *Apollod.* anno LXXVIII. et *Sosicrates* nonagesimo ad plures eum abiisse volunt apud *Laërt.* I, 38. Attigisse an. XCII. contendit *Stantl.* in Solone c. 12. MAJUS.

ibid. Πιττακός) Non ultra LXXX concedit *Suidas*. Ultra LXX, *Laërt.* I, 79. SOLAN.

ibid. Κληθέντων ἐντα σοφῶν) Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine arte-

que illorum tradunt auctt. V. *Phil. Carol.* ad *A. Gell.* pag. 27. s. *Larrasus* in hist. VII. Graec. sapientum, Gallice edita 1713. pr. part. I. MAJUS.

ead. l. 5. *Ζήνων*) Consentit *Laërt.* VII, 28. quamvis aliter Persaeum existimare indicet, quem proinde confutavit *Stanlej.* MAJUS.

ead. l. 6. *Ὅπως καὶ ἐνεγήμεντα*) *Diog. Laërt.* eundem numerum agnoscit p. 171. B. Quamquam et alium auctorem adducit, LXXII tribuentem. SOLAN.

ead. l. 7. *Εἰσερχόμενον*) Aliquantulum discrepat *Diog. Laërt.* loc. cit. e schola enim prodeunti id accidisse ait, exclamasseque ex fabula Niobe, *ἔρχομαι, τί μ' αὖτις;* sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem ejus tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. SOLAN.

ead. l. 10. *Ἐνεία*) LXXX tantum tribuit *Diog. Laërt.* p. 206. F. mortemque aliter narrat. *Valer. Max.* VIII, 7. eundem cum Nostro numerum annorum tradit. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἀποκατεργῶν*) Quod *Schol.* et *Suid.* de laqueo dicunt, in dubium merito vocat *H. Stephan.* Thes. T. II. 1598. Exstabat titulo *ἀποκατεργῶντος* olim *Philemonis* comoedia; v. ejus fragm. p. 292. Utitur et *Polyaen.* VIII, 32. p. 769. *Πορκία* — *ἀποκατεργεῖν ἐπειράτο*, vertente *Fulkejo*, *Porcia* — inedia vitam finire conabatur. Eod. sensu est ap. *Dionem* p. 440. *διέφθειρεν ἑαυτὴν ἀποκατεργήσασα.* MAJUS.

ead. l. 14. *Ἐξέλιπε τὸν βίον*) Sic plene supra cap. 12. f. Et infra de *Isocr. Alciph.* III. Epist. 28. Nonnunquam reticetur *βίος*, *Dion. Hal.* IV. pag. 238. *Arrian.* Exp. Al. VI, 25. *Zosim.* I, 70. MAJUS.

ead. l. 15. *Ξενοφάνης δὲ ὁ Δελίου*) Vid. *Diog. Laërt.* pag. 241. et *Clem. Alex.* apud quos *Δελιὸς* dicitur pater vel *Ὀρθομένης*. SOLAN. C. amplius annis vixisse, quorundam auctoritate nixus arbitratur *Fabric.* Bibl. Gr. II, 23. p. 757. qui tamen in nott. ad *Sext. Emp.* I, 22. pag. 270. XC amplius annos ex mente *Laërt.* et *Luciani* eidem tribuit. MAJUS. Sed in nott. ad *Sext. Emp.* I. p. 58. ait: *Lucian.* in *Macrobr.* annos ei tribuit unum et nonaginta, At hoc refellit ipse *Xenophanes*, XCII aetatis suae annum commemorans in versibus, quos servavit *Laërt.* IX, 19. Itaque in *Codd.* *Luciani* forte perperam scriptum a librariis *νιὰ* pro *πα*. REITZ.

ibid. *Δελίου*) *Δελίου* scriptum est ap. *Laërt.* MENAG. Vid. *Diog. Laërt.* in vita *Xenophanis*, et in eam Commentator eruditissimus *Aegid. Menag.* ALMEL.

ibid. *Ἀρχελάου*) Sunt, qui nullum ei fuisse praeceptorem

tradant; qui concedunt, a Botone Atheniensi doctum volunt.
Diog. Laërt. ib. D. SOLAN.

ead. l. 16. *Ἐν καὶ ἐνενήκῃ.*) Censorinus de die natali ultra centesimum vitam produxisse tradit. (Certe Xenophanes ipse in versibus apud *Laërtium* ib. E. ait se vixisse LXVII et XXV, hoc est XCII. *J. de la Faye.*) Consule *Scalig.* ad *Euseb.* Chron. SOLAN.

ead. l. 17. *Ξενοκράτης*) *Diog. Laërt.* LXXXII tribuit Xenocrati, L. IV. p. 99. E. *Meursius* neutrum probat, quem consule de Arch. Ath. IV. cap. 12, 113. et 167. Is enim CIII vixisse contendit. SOLAN.

ead. l. 18. *Καρνεάδης*) Eundem annorum numerum et *Diog. Laërt.* habet in ejus vita, p. 112. E. Apud *Ciceronem* et *Val. Max.* VIII, 7. ampliatum ferunt ad XC usque. SOLAN.

Pag. 120. l. 1. *Χρύσιππος*) LXXXIII, apud *Diog. Laërt.* p. 209. A. Octogesimo anno relictam ab eo Logicam, quam ante quadragesimum inchoasset, *Valer. Maxim.* tradit VIII, 7. SOLAN.

ead. l. 2. *Διογένης δὲ ὁ Σελεναῖος*) Babylonium vocat *Diog. Laërt.* p. 157. C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopensis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156. A. quod miror a Luciano praetermissum. SOLAN. *Fabr.* Bibl. Gr. III, 15. p. 402. De memorabili ejus senecta nihil asservatum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. MAJUS.

ead. l. 3. *Ποσειδώνιος*) *Strabo* XIV. De aetate silent. Sed fuit is Ciceronis et Pompeji M. magister, quem cum Alexandrino confundit *Suidas*; vid. *Voss.* I, 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis [discipulus, de quo *Diog. Laërt.* p. 173. SOLAN. Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi et philosophiam professus est Stoicam, et Remp. rexit, magno numero indicabit *Fabric.* d. l. p. 409. MAJUS.

ead. l. 6. *Κριτόλαος*) De quo *Plutarchus*, *Cicero*, *Cle-mens Alexandrinus*, et *S. Empiricus*. SOLAN. V. eundem *Fabric.* L. III, 11. p. 294. et *Periz.* ad *Aelian.* III, 17, pag. 210. MAJUS.

ibid. *Πλάτων*) Hinc lusus de quadrato numeri novenarii apud *Diog. Laërt.* p. 70. C. SOLAN.

ead. l. 7. *Ἀθηνόδορος, Σάνδ.*) Male interpres, *Athenodorus Sandonius*. Verte, *Sandonis filius*, et vid. nos ad *Laërt.* p. 15. MENAG. De hoc apud *Suetonium* nihil. Sandonis filium vertendum esse, monuit *Menagius* ad *Laërt.* XV, 1. Apud *Clem. Alex.* p. 20. A. ὁ τοῦ Σάνδωνος dicitur. Meminit hujus

etiam *Pint.* Publucol. ubi prave *Σάνδων* legitur pro *Σάνδωνος*. De secessu hujus in patriam locus est *Dion. Chrysost.* illustris sane, in Or. ad Tar. fol. *Ald.* Ed. 274. SOLAN. Cuncta apud *Strab.* XIV. p. 641. MAJUS.

ead. l. 12. *Νέστωρ*) Cujus meminit *Strabo* l. d. MAJUS.

ead. l. 14. *Ξενοφών*) Aetatis non meminit *Diog. Laërt.* mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem *Luciani* verba omnes rationes *Casauboni* ad *Athen.* V, 17. conturbant, *Xenophontem*que a calumniis *Athenaei* abunde vindicant, si *Casauboni* emendationem admittas. SOLAN. Nostrum sequitur, quod ad aetatis annos, *Stanley*, ac *Fabr.* Bibl. Gr. III, 4. p. 71. *A. Diod.* Sic. XV. p. 497. *ἑξατόγηρος* vocatur. MAJUS.

ead. l. 15. *Οὔτοι μὲν φιλοσόφων*). Omisit inter alios philosophos *Theophrastum*, qui teste *Hieronymo* Epist. ad Nepot. ultra septem et centum annos vixit. Quamquam et aliter *Diog. Laërt.* tradit, qui LXXXV annos ei assignat. Sed optime conjecit *Casaubonus* pro οθ' scrib. ρθ', ad *Theophr.* Char. p. m. 97. *Consule Censorinum*, qui plerosque longaevos philosophos (de die natali c. 15.) nominat. SOLAN.

ead. l. 16. *Κτησίβιος*) Ex *Phlegonte Tralliano* patet, hic legi debere *ἑκατὸν τεσσαράων*, omisso *ἑκοσίων*, pag. 167. (*A. G.* VIII, 2730.) SOLAN. Nemo omnium ex longaevis a Nostro recensitis, (si *Nestorem*, *Arganthonium*, ac *Tiresiam*, ad fabulis consecrata saecula pertinentes, demas) vivendo *Ctesibium* superavit, qui ultra CXX annos superstes fuit. Estque is terminus vitae longissimus. *Pollio* in vita D. Claudii post init. *Mosen solum CXXV an. vixisse: qui cum quereretur, quod juvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse victurum.* Adde *Lactant.* Inst. II, 12. f. *Serv.* ad Aen. IV, 653. *Auson.* in *Gripho*, et in *Idyllio* de aetatibus animalium, item *Solonis* et *Mimnermi* versus ap. *Laërt.* I, 60. At vero haec felicitas non contigit *Ctesibio*, nec supergressus est CIV annos. Diserte *Phleg. Trallian.* c. 2. de Longaevis: *Κτησίβιος ὁ ιστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τεσσαρά, ἐν περιπάτῳ δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς δεδήλωκεν.* Ad quae *Meursius*: *Uterque ecce Apollodorum auctorem laudat; ergo mendum in alterutro. Ac Phlegontem quidem nostrum lemma capitis tuetur: οἱ ἀπὸ ἑκατὸν τεσσαράων ἑτῶν μέχρι ἑκατὸν δέκα ἀπογραφάμενοι. Itaque sine ullo dubio corrigendus Lucianus, scribendumque, ἑκατὸν τεσσαράων ἑτῶν.* De *Apollodori χρονικῶν* libris evolve *Fabr.* Bibl. Gr. III, 27. p. 668. MAJUS.

ead. l. 18. *Ἰερώνυμος*) Conf. supra c. 11. Nunc *Phlegontem* addo l. c. scribentem: *Ἰερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολλοὺς μὲν χρόνους ἐν ταῖς στρατείαις ἀνατλήσας, πλείστοις δὲ τραύμα-*

ων ἐν πολέμοις περιπεσὼν ἐπελεύτησεν, βιάσας ἑτῇ ἑκατὸν τέσσαρα, ὡς φησὶν Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐννάτῃ τῶν περὶ τῆς Ἀσίας ιστοριῶν, de quo *Agatharchidis* opere vid. *Bibl. Gr. Fabric.* III, 8. p. 207. seq. *MAJUS.*

Pag. 121. l. 6. Ἑλλάνικος ὁ Αἰθίοξ) Ab *Agathemere* Geogr. I. p. 2. ἀνὴρ πολυῖστωρ vocatur; et talem fuisse, con-jicimus ex innumeris ejus scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fuse *Voss.* de Hist. Gr. IV, 5. in compendio autem *Wilhelmus Worth* in *Tatiani* orationem ad Graecos, p. 5. *MAJUS.*

ead. l. 11. Φερεκύδης) *Vossius* confundi hic duos *Pherecydas* a Luciano contendit. Unicum statuit *G. Worth.* ad *Tatian.* 14. Vid. *Salmas.* in *Solinum* 841. Ed. *Par. Diog. Laërt.* I. 8. 119. pag. 31. et *Fabricius* in *Bibl. Gr.* 779. Pythagorae praeceptor. *Lactant.* VII, 7. et 8. *Porphy.* Vit. Pyth. No. 1. et not. *Diog. Laërt.* p. 214, 6. et 31. *Plut.* 1539. f. rem aliter narrat. Adde *Davisium* ad *Tusc.* l. c. 16. cum add. Et *Beuth.* emend. Uterque Σύριος legi debere contendit. *SOLAN.* Vid. *Meurs.* ad *Hesych.* p. 212. et ad *Hellad.* Chrestom. 969. Unde conjici potest, pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu nostro legi posse Αἰθίοξ. *MAJUS.* *Pherecydes* quum h. l. historicis accenseatur, non potest philosophus ille haberi Σύριος, de quo cogitarunt commentatores ad *Cic.* *Tusc.* I. 16. et jure meo rejicio propositam emendationem Σύριος. Verum neq. Αἰθίοξ temere arripio, quippe necdum persuasum habens, quod *Vossius* De Historicis Gr. IV, 4. et cum eo plurimi suspicati sunt, *Lerium* et *Atheniensem*, quos accurate distinguit *Suidas*, unum esse eundemque historicum, et vero credens hactenus, *Lucianum* h. l. nescio tamen, qua ductum ratione, sed hanc certe ob causam *Atheniensi*, illi historicorum Graecorum omnium principi, *Syriam* tribuisse patriam, ut sic etiam suam ipsius honoraret patriam; quod idem modo fecerat cap. praeced. in *Posidonii Rhodii* vera patria commemoranda, notante illic *Wielandio.* *LEHM.*

ead. l. 9. Κασσάνδρεϋς) Omnino scribendum *Κασσάνδρεϋς*, quamvis vulgata lectio *Aldinam* quoque Edit. occuparit. De *Aristobulo* illo vid. *Voss.* I. 10. p. 54. 55. Et *Fabric.* *Bibl. Gr.* III, 8. p. 210. *MAJUS.* Nihil repugno; at nihil muto, quia et *Κασάνδραν* ap. *Nostrum* supra *Imag.* cap. 7. et alibi, item *Κασάνδρου* uno σ ap. *Diod. Sic.* p. 297. Ed. *Bas.* ac saepe alibi. Licet *Κασσάνδρην* *Homer.* ubique. Item *Apollod.* XIII. pag. 210. etc. *REITZ.*

ead. l. 12. Πολύβιος) *Voss.* prae aliis adeundus I, 29. ubi hoc confirmatur. *MAJUS.*

ead. l. 15. Ἀμισηνός) *Phoenicii Hypsicratis* meminit *Ta-*

ctanus pag. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripsisse narrat. Unde conjicit *Bochartus*, legendum hic *Ἐμισονός*. Vid. Geogr. S. p. 862. A. cum *Emisa* urbs sit Phoenices notissima. SOLAN.

ead. l. 17. *Τογγλας*) Novem et centum tribuunt *Quintilianus* III, 1. p. 125. C. et *Suidas*. *Censorinus* enim nostro CVIII. (de die nat.) Add. *Val. Max.* VIII, 14. CV *Pausan.* Ed. poster. c. 17. SOLAN. Vid. *Philostr.* in vitis *Sophistar.* I, 29. et *Olear.* p. 494. a. REITZ.

ibid. *Ἐτη*) Octavum et nonagesimum implevisse annum, a *Quintiliano* dicitur III, 1. p. 126. B. *Suidas* ad CVI. usque pervenisse ait. *Philostratus* fere centenarium obiisse pag. 506. *Pausanias* XCVIII. Att. I. qui et cetera confirmat. SOLAN. Inter senes collocatur ab *Aelian.* II, 35. *Fulgentio* pag. 171. *Cic.* in Cat. Maj. pag. 156. CV. an. ei adsignat *Pausan.* Eliac. poster. a. 17. f. CVII autem *Cic.* l. d. pag. 152. et *Val. Max.* VIII, 13. CVIII *Censorin.* c. 4. *Plin.* VII, 48. *Philostr.* pag. 494. Novem supra centum, *Suid.* v. *Τογγλας*, et *Quintil.* Inst. III, 1. MAJUS.

Pag. 122. l. 4. *Ἐννήκοντα καὶ ἕξ*) Discrepat *Valer. Max.* qui L. VIII, c. 7. ita scribit: *Isocrates* nobilissimum librum, qui inscribitur *Παραθηναϊκός*, quartum et octogesimum agens, ita ut ipse significat, composuit . . . neque hoc stylo terminos *philae* suae clausit: namque admirationis ejus fructum quinquennio percepit. Sed ibi error est in numeris, nonagesimum enim pro octogesimo legendum esse, ex ipso *Isocrate* patet; quam veram esse scripturam, *Ciceronis* de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo *Luciano* in mentem venit, ut XCVI diceret, quem ipse *Isocrates* diserte XCIV edidit? Dicam. Ex initio ejus libri XCIV. inceptum, ex fine autem ejusdem post exactum XCVI. editum esse, constat. SOLAN. Adi *Photium* Cod. CCLX. pag. 793. *Longinum* pag. 12. *Foss.* de imit. Poët. p. 96. *Periz.* ad *Aelian.* XIII, 11. MAJUS.

ead. l. 6. *Ἐνός ἀποδείοντα ἑκατὸν*) Ultra XC annos vixisse, haud dubitandum. Cum enim nonagesimum ageret annum, interrogatus, ut viveret? dixisse fertur, *veluti ille, qui jam nonagenarius mortem judicaret malorum extremum*, referente *Stob.* Serm. CXIV. fol. 108. Annos XCVIII ei adscribit *Plut.* vit. decem orator. p. 837. Junge *Philostr.* vit. *Soph.* I, 17. p. 506. *ἀνέθαιρε* — ἀπὸ τὰ ἑκατὸν ἔτη, et *Tollium* dicto libro, pag. 152. Solus *Suidas* CVI annos ei tribuit; quem cum secutus fuisset *Dan. Nesselius*, censuram experiri debuit *Reimmanni* in dissert. praeliminari ad *Commentarios Lambecii contractos* p. 97. MAJUS.

ead. l. 8. *Εὐριπίδων*) Versus hic etiam adducitur ab *Aristoph.* *Ran.* v. 1255. *Hesych.* v. *γλυκερῶ*, et *Plut.* T. II. p. 837. E. KUSTER. Quatridui inedia vitam hac clade percussam finis-
se, tradit *Plutarchus* in vita ejus; idemque non hunc versum
tantum *Euripidis* ab eo tum prolatum, sed et duo alia fabula-
rum ejusdem initia p. Ed. *Steph.* 1539. Exstat inter *Euripidis*
fragmenta in *Phrix.* v. 1. Habetur etiam apud *Plut.* 1539. f.
qui haec paulo aliter narrat. Adi etiam *Dionys.* SOLAN.

ead. l. 10. *Σιδώνιον*) Legitur *στιχός* ille *Euripideus* in fra-
gmento fabulae, cui nomen *Phrixus*, p. 503. Ed. *Barnes.* Ad-
dantur ejusd. *Bacch.* 170. MAJUS.

ead. l. 12. *Ἀπολλόδορος*) Vid. *Fabr. Bibl. Gr.* III. 27.
pag. 670. MAJUS.

ead. l. 15. *Ποτάμων*) Multa scripsit, etiam *περὶ τελείου*
ρήτορος. Vid. *Suid.* *Hesychium Miles.* et *Senec. Suasor.* 2. p.
p. 656. qui *magni nominis declamatorem* appellat. Cave, mi-
sceas illum cum *Potamone Alexandrino philosopho*, de quo in
Act. philos. Heumannianis part. II. pag. 330. et part. V. p. 848.
seqq. MAJUS.

ead. l. 16 et 17. *Σοφοκλῆς — π. καὶ ἐν.*) Vid. *Marm. Ox.*
150. n. 78. ubi XCI tantum tribuuntur. Sed pro I legendum
videtur II, cujus latere uno oblitterato, facile ex quinario unitas
facta est. V. *Plut.* 1405. 2. f. *Scaliger*, *Diodorum* secutus, XC
solum tribuit not. ad *Euseb. Chron.* 108. b. Hoc modo obser-
vari velim ex *Plut.* l. c. LV egisse annum *Sophoclem*, cum
mortuus est *Herodotus*. *Val. Max.* VIII. 7. prope centesimum
attigisse tradit; vid. fragm. *Sotadis* apud *Grot. Flor.* p. 399.
SOLAN. *Anthol.* III, 25. p. 396.

*Ἐσβέσθης γηραιὲ Σοφόνκλεις, ἄνθος αἰοιδῶν,
Οἶνωπὸν Βάκχου βότρυν ἐρεπτόμενος.*

Alii aliter narrant, et mortuum gaudio, ob victoriam *Tragicam*.
MAJUS.

ead. l. 17. *Πέντε καὶ ἐνενήκοντα*) Annorum hunc nume-
rum firmat *Faber* in vitt. poet. Graec. T. X. *Thea. Gron.* col.
775. MAJUS.

ead. l. 18. *Οὗτος* (*Σοφοκλῆς*) ὑπὸ *Ἰοφῶντος τοῦ υἱὸς* etc.)
Hujus *Iophontis* meminit *Comicus* in *Ran.* p. 214. (i. e. vers.
73.) ubi *Bacchus*, *δέομαι ποιητοῦ δεξιού*. *Οἱ μὲν γὰρ οὐκ ἔτ'*
εἰδὼν, οἱ δ' ὄντες κακοί. Ad quae *Hercules*: *Τί δ' οὐκ Ἰοφῶν*
ζῇ; Illustrare possunt hunc *Luciani* locum, quae *Scholiastes*
vetus ibi habet de *Iophonte*: *Ἰοφῶν*, inquit, *υἱὸς ἦν Σοφοκλέ-*
ους ἐκ Νικοστράτης, ὃς δόκησιν παρτίχειν, ὅτι τοῖς τοῦ πατρὸς
ἐχρήτο ποιήμασιν ὡς οἰκείοις. εἰσῆγαγε δὲ ποτε Σοφοκλῆς ἐν δρά-
ματι τὸν Ἰοφῶντα φθονοῦντα, καὶ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκα-
Lucian. Vol. VIII.

H h

λοῦντα τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρωσ παραφρονοῦντι. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι ἐπετίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπεῖν· Εἰ μὲν εἴμι Σοφοκλῆς, οὐ παραφρονῶ, εἰ δὲ παραφρονῶ, Σοφοκλῆς οὐκ εἰμι· καὶ τότε τὸν Οἰδίποδα παραγνῶναι. L. Bos. Conf. Cic. de Senect. p. 155. Val. Max. III, 7. et IX, 12. Camerar. prolegom. ad *Sophocl.* p. 16. et in commentar. ad ejusdem Oed. Colonn. p. 352. MAJUS.

Pag. 123. l. 1. Οἰδῖπουν τὸν ἐπὶ Κολωνῶ) Quae etiamnum superstes est. SOLAN.

ead. l. 2. Τπερθαυμάσαι) Frustra id verbum quaeras in Lexicis, et tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in Zenx. c. 3. f. Ver. Hist. I. c. 34. pr. Pro Imag. c. 18. f. Polyaen. VIII, 8. pag. 708. *Achill. Tat.* VIII. p. 503. *Heliod.* VII, 15. p. 331. MAJUS.

ead. l. 3. Μανταν) Camerarius in *Sophocl.* f. 40. hoc rejicit; vid. Val. Max. VIII, 7. SOLAN.

ibid. Κρατινος) Vid. Meurs. Bibl. Attic. II. col. 1471. MAJUS. Imprimis Aug. Meineke Quaestst. Scenic. Specim. I. p. 14. LEHM.

ead. l. 4. Ἐντὰ) Eundem ferme numerum habet Suidas, nempe XCVI; sed idem addit, ab aliis CI ei tradi. SOLAN.

ead. l. 6. Φιλήμων) Vixisse annos XCIV Suid. ait, et risu suffocatum obiisse, et mortuum in lectulo jacentem fuisse repertum. Posterius confirmat Apul. Florid. XVI. quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum, refert Plut. tractatu, an seni sit gerenda Resp. pag. 785. MAJUS.

ead. l. 9. Παρεσκευασμένα) Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, θεασάμενος δὲ ὄντα τὰ παρασκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίοντα. Recte Basileensis παρεσκευασμένα. JENZ. Corruptissime omnes, praeter Bas. habere παρασκ — adpinxerat etiam Solan. Parui igitur, quia facilis in eo librariorum aut editorum aberratio: at si integra augmenti syllaba abjecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata et crebra dedimus jam terque quaterque, vid. Indicem, tit. augmentum. REITZ.

ead. l. 12. Ἀρχάτου) Tan. Faber et Kenettus nolunt hic Luciano fidem haberi: quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen, aliter etiam ab aliis narrari ejus mortem. Vide Testimonia de Philemone, fragmentis ejus, quae nuper prodierunt, praemissa. Val. Max. eodem, quo Noster, modo mortem ejus tradit IX, 12. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπὶ λαμπος) XC tribuit Diog. Laërt. pag. 232. F. SOLAN. Aeliano V. H. II, 34. πάντῃ σφόδρα προεβύτης au-

dit. *Laërt.* VIII, 78. annos XC ei tribuit. Comoedias illius percenset et *Meurs.* ad *Hellad.* Chrestom. col. 973. seqq. MAJUS.

ead. l. 14. *Ἀνακρέων*) Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque ejus congersit praestantiss. J. Barnes. in ejus vita §. XL. MAJUS.

ead. l. 15. *Μελῶν*) Τὰ μέλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in *Arrian.* Exp. Alex. I. c. 12. οὐτ' οὐν καταλογάδην, οὔτε τις ἐν μέτρῳ ἐποίησεν, ἀλλ' οὐδὲ ἐν μέλει ᾤσθη *Ἀλέξανδρος*. Conjunctionim μέλος ἐκ τῆς λύρας dixit *Himerius* init. Orat. εἰς βασιλέα, in catalogo *Uffenbachiano*, part. II. col. 631. et ibid. col. 633. μέλος Τηϊῶν, carmen est Anacreonticum, sive Lyricum. De Anacreonte *Julian.* Misopog. ipso exordio: Ἀνακρέοντι τῷ ποιητῇ πολλὰ ἐποίηθη μέλη σεμνὰ καὶ χαρλέοντα. Thaletem ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat *Plutarch.* vit. Lycurg. p. 41. Unde μελοποιὸς Lyricus, quomodo supra Noster Sect. IX. p. 26. ipsum Anacreontem, et statim appellat *Stesichorum*, quem alii λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῶν μελῶν significatu *Perizon.* ad *Aeliani* IV, 26. pag. 359. MAJUS.

ead. l. 16. *Στησίχορος*) Vid. de eo commentt. ad *Longin.* Sect. 13. *Meurs.* ad *Hesych.* Miles. p. 193. seqq. *Voss.* de poet. Graec. MAJUS.

ibid. *Σιμωνίδης*) Vide *Marm. Ox.* p. 168. Ep. 68. ubi XC tribuuntur. *Suidas* LXXXIX. Ceium fuisse docent etiam *Strabo* X. et *Suidas*, et ipse *Simonides* apud *Steph.* Lyr. p. 149. b. B. *Eusebius* inconstans esse videtur; vid. *Val. Max.* SOLAN. Octogesimo anno docuit adhuc carmina, et in eorum certamina descendit, *Val. Max.* VIII, 7. teste. Attigisse annum LXXXIX. scribit *Suidas.* MAJUS.

ead. l. 17. *Ἐρατοσθένης*) Praefuit hic Bibliothecae Alexandrinae post *Zenodotum*, unde et *Beta* audit, sive *secundus*; vid. *Prideaux.* an. ante Chr. 239. Longaeavorum exempla haec addenda suppeditat J. de la Faye. *Andreas Alciat.* Hist. med. col. 51. narrat, se in *Verbani* pago *Malcorabia* fabrum vidisse CXVI annos agentem, non integris solum sensibus, sed et tam vegetum, ut ferream quadrupedi soleam parvo negotio apponeret; cujus rei etiam universa illa regio, inquit, testis est. *Johannes* de temporibus, qui *Carolo Magno* militasse dicitur, et CCCLX annos vixisse, anno Chr. 1139. obiisse traditur. Addi meretur, qui hoc ipso mense Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas relego, decessit an. MDCCXXIII.) *Jo. Ernest. Scholts* eques, qui olim sub *Carolo Gustavo Sueciae* rege inter ejus *Praetorianos* militavit; is in *Saxonia* natus *Martii XII.* anni 1608. *Risvici* prope *Hagam comitum* degens, ad ex-

tremum usque prospera usus valetudine, diē quaque dominica pedes Hagam, ubi haec scribo, veniebat et remeabat, ut sacris interesset more Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude donatus, et stipendio publico gaudens, ad CXIV. usque annum vitam produxit. SOLAN. Pretium operae erit *Censorinum* adire, qui c. 4. et Eratosthenis aetatem, et aliorum quorundam a Luciano hactenus expositorum enarrat. MAJUS.

ead. l. 18. Οὐ μόνον γραμ. etc.) Ex vero hoc ipsum elogio ornari constabit evolventibus testimonia, quae virorum doctissimus — insignis ille *Fabric.* Bibl. Gr. III, 18. p. 471. seq. plena manu collecta subministrat. MAJUS.

Pag. 124. l. 3. Αὐχοῦργος) Ne mirere, hunc ultimum inter doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Lycurg. *Strabone* teste X, 464. cum *Homero* in Chio insula congressus est, ejus certe poemata descripsit, ac primus vulgavit integra, ut *Plut.* in ejus vita, et *Heraclid. Pont.* libello de politiis Graecor. post init. memoriae produnt. Spartanis per XLII annos praefuit, secundum *Suid.* T. II. p. 472. Vitae annos *Plutarchus* non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, qua et vivere et quiescere volentibus maturum est. MAJUS.

ead. l. 7. Θεῶν βουλομένων) *Xenoph.* frequenter usurpavit hanc formulam, indicante *Raphel.* ad Ep. S. Jacobi IV, 25. Item *Lucian.* Tim. *Heliod.* VI, 282. et VII, 5. p. 306. Plura *Grot.* ad 1. Corinth. XVI, 7. *Rittersh.* ad Salv. Massil. p. 262. et in sacr. lectt. I. c. 1. p. 5. ac *Brisson.* form. I. p. 69. MAJUS.

ead. l. 8. Ἱερώντι) Ἱερὸν etiam significare εὐσεβῆ, hic probat *Majus* ex Inscript. *Grut.* col. 680. 660. et 1027. Concedit tamen, hic reddi posse, maxime *Quintille*, cum omne praeclarum quandoque vocetur Ἱερὸν. Vid. *Schol. minora* ad *Hom.* II. A, 366. Auctor *Etymol.* in Ἱερὸν ἱερὸν, ac *Fuchs.* ad *Nic. Myrepsium* de antidot. Sect. I. cap. 203. Contraxi ex diss. *Maji.* REITZ. *Belinus* ex hoc epitheto conjicit, *Quintillum* fortasse sacerdotio quodam ampliore, ut auguratu, aut pontificatu, ornatum fuisse. LEHM.

ibid. Κύντιλλε) Hoc accentu Edd. omnes etiam supra, initio hujus Dial. Et sic Περύλλος ap. *Suid.* et *Harpocrat.* Mallem tamen Κύντιλλος, ut Πέρυλλος ap. *Plutarch.* recte, de fortuna Rom. p. m. 315. med. REITZ. Correxī in utroque loco vitium, etiam a recentt. Editoribus toleratum. LEHM.

ibid. Ἐν ἄλλῳ. — λόγῳ) Iste liber vel periit, vel a Luciano non est scriptus, ut rectissime censet *Fabric.* Bibl. Gr. IV. part. I. c. 16. p. 497. Quem defectum ex parte supplere potest *Phlegon Trallianus*, qui potissimum μακροβίους Romanos recensuit, nec non *Plin.* VII, 48. et *Val. Max.* VIII, 7. ac 13.

Ex recentioribus *Zwingerus* in theatro vitae humanae, Vol. XVII. L. 2. p. 2455. seqq. et *Jul. Barbaranus* in officina, sive promptuario rerum electarum, T. I. tit. 22. p. 297. ss. Ed. *Venet.* an. 1569. MAJUS.

IN PATRIAE ENCOMIUM.

Pag. 125. l. 1. ΠΑΤΡΙΔΟΣ) Vid. etiam *Eur. Phoen.* 409. SOLAN. Antiquiorem Luciano hunc esse Dialogum existimat *Huët.* in praep. Evang. prop. IV, 51. p. 94. (monente *J. H. Majo*, in dissert. ad Luciani Macrob.) Additque, consulendum etiam *Athenagoram* in extremo legationis pro Christianis. REITZ. Hallucinari *Reitzium*, qui Patriae Encomium confundat cum *Philopatride*, probe monuit *Belinus*. Neque enim ulla illius opusculi mentio apud *Athenagoram* l. c. neque *Huetius* ita de eo existimat, sed de *Philopatride*. En verba *Huetii*: — *Auctor dialogi, qui inscribitur Philopatris, et inter opera Luciani edi solet, Luciano licet videatur aliquanto vetustior etc.* Vidit idem illustr. *Wielandus*. BR. En etiam *Maji* verba in Dissert. dicta p. 7. ad verba textus: τοῦτο συμφέρον νομίζω, καὶ σύμπαντι μὲν κ. τ. λ.] „Non absimili ratione Noster in fine *Philopatridis* (si verus dialogi illius pater est *Lucianus*: quo sane antiquiorem arbitratur *Huetius* *Demonstr. Evangel. propos. IV. §. Ll. pag. 94.*) Τοῦτο ἀρκεῖ τοῖς πασίν, αἱ ἡμέραι τοῦ αὐτοκράτορος. Adde *Athenagoram* in extremo legationis pro Christianis. Unde patet, a *Reitzio* seductum *Belinum* errorem tribuisse *Majo*, qui haec ne in mentem quidem venerat. Omnino vero vix, puto, unquam quisquam — e recentioribus autem etiam *Schmiederus* in hoc numero est — in dubitationem aliquam de hujus libelli authenticia incidisset, nisi mirifica ista *Reitzii* levitate admonitus: adeo omnia ac singula per eum libellum propriam *Luciani* spirant naturam et orationem. Scriptus *Wielandio* videtur esse ab auctore seniore et reduce in urbem patriam *Samosata*, et speciem esse humanioris animi, quam venustioris ingenii. Et sic fere judicat etiam *Aug. Pauly* in Prolegg. ad Edit. *Somnii, Anacharsidis* et hujus libelli pag. XXVII. LEHM.

ead. l. 7. Οὐδὲν γλυκίον) *Hom. Od. IX, 28. 34.* In posteriore ejus versu etiam est ἡς πατρίδος, ne putes γῆς forsan in Luciano legendum. REITZ.

ead. l. 9. Θεώτερον ἄλλο; μὴν ὅσα) Καὶ θεώτερον ἄλλο; ἀλλὰ μὴν ὅσα. MARCIL

ead. l. 13. Πατρίδας δὲ στέρχονται) Etsi *Juntinae* lectio eo blandiatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Encomio

plurimum utitur; non tamen recedo ab vulgata, quia τῷ στέργῳ accusandi casum addere amat. Sic mox infra cap. 10. ὄνομα στέργοντες. Nec a plurali abstinuit c. 5. bis, item 10. atque alibi; nec pluralis inusitatus aliis, ut *Diod. Sic.* XI. c. 5. *Herodian.* VII, 6, 7. etc. quare non auscultandum *Juntinas.* REITZ.

Pag. 126. l. 17. Νικώμενοι) Subaudi τῇ στοργῇ. GUYET. Ad rem *Pauly* scite conferri jubet *Horat.* Sat. I, 3, 43. etc. LEHM.

Pag. 127. l. 14. Καὶ νῆσοι θεώτεροι etc.) Conferendum jubet *Belinus Callimachi* Hymn. in Del. ipso princ. BR.

Pag. 128. l. 10. Διὰ τῆς πατρίδος) Vulgatum non contemno, quia non modo διὰ cum genit. etiam causam instrumentumve notat, ut *Herodian.* I, 3. 5. ὕβρις τε καὶ βία, δι' ὧν τὴν ἑλίου ἀρχὴν καθήσχυαν. *Ptolem.* Harm. c. 3. pr. δι' οὗ ἡ πληγὴ, per quem percussio facta. Sed quia locum potissimum hic significari credo, ubi didicerit, i. e. in patria, quod exemplis haud indiget: ideoque *Florent.* lectionem non recepi, etsi illa defendi potest, διὰ τὴν πατρίδα exponendo patriae beneficio, ope, ut *Long. Past.* II. p. 48. f. διὰ τοῦτον καὶ ποταμοὶ ῥέουσι, i. e. per hunc *Cupidinem flumina fluunt*, sive, ille auctor est. Idem II, 77. διὰ τὰς Νύμφας ἔζησε, *Nympharum beneficio vixisset.* Atticis autem frequens esse διὰ accusativum etiam pro genitivo addere, vid. apud *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 93. 130. et 143. δι' ἐμὲ θύουσιν αὐτῷ, per me (Plutum) ei sacrificant. Ac plura de illa permutatione, in *Observatt. Eckhardi* ad ejusd. Plut. p. 12. et 13. REITZ.

Pag. 129. l. 3 et 4. Κακώσεως — γονέων) Conf. Bis Accus. cap. 29. ubi de injuria, quam uxor a marito passa est. Hic vero constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua, vel reciproca, potestque tam significare injurias a parentibus commissas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes, posterius significari, patebit. REITZ.

ead. l. 15. Ἄνδρας) Sic etiam scribitur supra *Musc.* cap. 5. atque alibi apud *Nostrum*, item *Diod. Sic.* ut ibi, ni fallor, indico. Aliis ἀνδρετα, ut *Herodian.* plurimis locis, ac *Thucyd.* II. c. 39. f. ubi tamen *Cod.* unus ἀνδρας etiam. Sed ἀνδρετας frequentius eidem; licet III. c. 82. ἀνδρετα vicissim in textu, ubi *Cod.* quidam ἀνδρετα. REITZ. Cf. *De Salt.* c. 12. *Paras.* 43. Omnino *Hermot.* c. 7. ibique in *Varr. Lectt.* Tom. IV. pag. 13. LEHM.

Pag. 130. l. 10. Ἐντας ἀλλοκισθας) Subaudi αἰτίᾳ, κριση. GUYET. Quae statim adduntur, καὶ μετὰ θάνατον, in *Gesneri* interpretatione plane omissa, recte *Fritzschius* Quaestat.

p. 204. cum prioribus potius, quam, ut vulgo in Edd. factum, cum sequentibus, jungenda esse monuit. LEHM.

Pag. 131. l. 4. Ἀλλὰ καὶ — ἀναιμένους — ἐπαινοῦσι) Haec subdititia videntur. GUYET.

ead. l. 5. Πεδίοις ἀναιμένους) Nescio, cur *interquiescentes* agros dederint interpretes. Certe ea laus non est regionis; major virtus irrequieta fertilitas. Itaque *laxos* et quasi effusos, id est, amplissimos campos intelligere malui. GERN.

ibid. Ἀναιμένους) Ἀναιμένη γῆ, terra inculta, pascua Diis consecrata. GUYET.

ead. l. 7. Τὴν δὲ ἵπποτρόφον ὑπερορῶντες, καὶ κουροτρόφον ἐπαινοῦντες) Adscribam verba L. Bos. Obs. Crit. pag. 79. Pessime, ait, haec translata, sed equorum juvenumque altricem suspicientes laudant. Sensus enim est: *Spernunt autem equorum altricem* (regionem), *juvenumque altricem laudant*. Opposita sunt ὑπερορῶν et ἐπαινεῖν, quae interpretes pro synonymis sumsit. Ὑπερορῶν est *contemnere*, ὑπεριδεῖν. Similiter oppositae sunt regiones ἵπποτρόφος et κουροτρόφος et dum dicit auctor ἵπποτρόφος, respicit ad ea, quae paullo ante dixerat, στυμνομένους πεδίοις ἀναιμένους. Sunt autem πεδία ἀναιμένα, campi patentes, equis pascendis habiles, non vero agri *interquiescentes*, uti vertit interpretes. Haec ille. Quibus addo, illud καὶ non suspectum fore, si pro ἐπαινοῦσι legas ἐπαινοῦντες. Nam καὶ sic positum inter duo opposita pro *adversativa* valet. Demosth. Init. Or. pr. Coron. τὸ μηδὲν ἀμαρτεῖν ἐστὶ θεῶν, καὶ πάντα κατορθοῦν. Quin et in aliis locutionibus recte sed vertitur. Long. Past. III. p. 87. πείσων — μηδὲν αἰτεῖν μέγα, καὶ γαμῖν πάντως, persuade — te nihil magni petere, SED ducere velle. Conf. eund. L. II. pag. 42. notasque Mollii p. 50. a. Sed quia Gesneri emendatio aequae est facilis, ci cedo. REITZ.

ead. l. 8. Καὶ κουροτρόφον) Homer. Od. A, 601. et I, 27. SOLAN. Legendum τὴν κουροτρόφον. Opponuntur enim sibi ἵπποτρόφος et κουροτρόφος illud Argorum epitheton, et aliarum urbium, quae latos ac laetos campos habent; hoc Ithacae, quae ab Ulyse suo vocatur Od. I, 27. Τρηχέϊ ἄλλ' ἀγαθὴ κουροτρόφος. GESN.

ibid. Καὶ σπένδει) Hom. Od. E, 219. SOLAN.

ead. l. 12. Καπνός) Quo respexerit, satis indicat locus Homeri Odys. A, 58. Clementis Alex. locus est huc apprime faciens προτρ. p. m. 32. B. οἱ δὲ ἄλλοι περιπεφυκότες τῷ κόσμῳ, οἷα φύκια τινα ἐνάλιοις πέτραις ἀθανασίας ὀλιγορουσιν, καθάπερ ὁ Ἰθακήσιος γέρον, οὗ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν οὐρανῇ πατρίδος, πρὸς δὲ καὶ τοῦ ὄντος ἱμερόμενος φωνὴς, ἀλλὰ τοῦ κα-

πρὸς. Alludent et alii ad hunc *Homeri* locum, *Ovid.* de *Ponto* I. et *Philostratus* 786. SOLAN.

Pag. 132. l. 3. Ἀκούσας) Non improbo vulgatum, quod sensum quidem commodum sic exhibet, οὐδαίς, sc. ἐστὶ, ὃς τις ἂν ἀκούσας — θελή. Sed nec *Florentina* lectio displicet. Cum vero utrumque bonum, numerum sequimur majorem. REITZ.

IN DE DIPSADIBUS.

Pag. 133. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ) Προσλαλία πρὸς τῶν διψάδων. MAROIL.

ead. l. 9. Ἀρεβῶς ἄκαρος etc.) Sterilitatem Libyae eodem modo describit *Diod. Sic.* L. III. c. 50. pr. nisi quod nitrum ibi provenire dicat, quod tamen suspectum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. REITZ.

Pag. 134. l. 5. Ὅσα πάντα τὸν θεὸν) Nota phrasin poëticam: ὅσα μὲν ὁ Ζεὺς etc. GUYET.

ead. l. 6. Βατὰ) Mallem βατὸς, ut ad ψάμμος vel χώρα referatur. Si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τῆς Λιβύης τὰ νοτία referendum, quod valde remotum. Supra ἄ. τὴν χώραν τίθησιν cap. 1. et mox ἡ ψάμμος δὺςβατος. SOLAN.

Pag. 135. l. 3 et 4. Ἀκίνα — παρατεθηγμένη) Mirum dicendi genus, acui ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod desueverunt, per ipsum refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre; sive quod vapores copiosius sane, quam de siccis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia. GESN.

ead. l. 11. Φωλεύοντα ἐν μυχῇ τῆς ψάμμου) Credo, hic est ille apud *Lucanum* IX, 715. Concolor exustis atque indiscretus arenis *Ammodytes*, quem in *Hammoditen* quasi postliminio mutatum nuper uolim. Est omnino *Troglodytis* analogus *Ammodytes*, ὑποδὺς τὴν ἄμμου. Quod ὀδίην dicas, posteriore parte compositi, quasi viatorem arenae, nimis generale est, et omnibus commune harum regionum serpentibus. GESN.

ead. l. 13. Βούρηστις) Βούρηστις est animalculum ex cantharidum genere, sic dictum, quod in herba a bobus devoratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpant. *Nicand. Plin.* GUYET.

ead. l. 17. Ἰκτίς) Notandum est, ἰκτίδας seu viverras absurde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ τέττιξι, i. e. viverris et cicadis, omnino legendum ταῖς ἀκρίσι καὶ τέ-

τεῖς, locustis et cicadis, quod miror vidisse neminem. *Bochartus* de Animal. Sacr. script. part. 2. L. IV. cap. 29. *ALMEL. Ἰκτίσι, καὶ τέττιξι*) Si *ἰκτίς* non alius animalis, quam viverrae, nomen est; non potest profecto hic locum habere. *Bocharti*, summi sane viri, ἀκριῶς, nimis a scriptura et sono vocis ἰκτίσος recedit. Spem inveniendi melius quiddam videtur prope intercipere *Plinius* X, 61. s. 81. *Vespertiloni membranaceae pinnae uni.* Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39. s. 94. *Membranis volant* (i. e. ὑμερόντερα sunt) *fragilibus insecta, humentibus hirundines in mari, siccis inter tecta vespertilio.* Nimirum *hirundines* illae in mari, et *pisces* alii plures volant et ipsi; vid. *Aelian.* de Animal. IX, 52. Πέρονται ἰχθύες ὅταν δειώσῃ, καὶ ἐξάλλονται τῆς θαλάττης, αἱ τὰ πευθίδες καὶ οἱ ἱέρακες οἱ θαλάττιοι, καὶ ἡ χελιδὼν ἡ πελαγία, κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto *Lucianum* dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέττιξι καὶ νυκτερίαι. Corruptio contigisse potuit interdictantem, qui adspiratas tenuius justo pronuntiaret, et excipientem. Tolle enim adspiratas, et *v* pronuntia exilius, ut solent *Jotacistae*, et pro ἰχθύσι existet ἰκτίσι. Ita in *Diall. Merr.* VII. post med. ἀπενύκτισσας legitur, quod ἀπενύχθισσας fuisse, non sine caussa suspicatur *Jensius*. *GESN. Ἰκτίσι Viverris Bened. verte milvis. Guyet.* Certe ridiculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. *REITZ.*

ibid. Ἀκριῶς) *Bochartus* recte emendat ἀκριῶς vide omnino *Nostrum* supra *Musc. Encom.* c. 1. *KUSTER.* In omnibus impr. et ipso *M.* legebatur ἰκτίσι. *SOLAN.* Dedi hoc *Solano*, et consuetudini ἀκριῶς ac τέττιξι conjungendi: nam ut ἰχθύσι non possim recipere, suadet. tam articulus ταῖς, jam recte respondens tribus femininis, quam quod sequitur, his avibus infestam *Libyam*; quod de piscibus minime praedicari potest. *REITZ.* Nondum damnare possum *pisces* illos meos: certe non ea ratione, quasi *pisces* non possint comprehendi *avium* numero *Libyam* infestantium. Neque enim hoc dicit *Lucianus*, nisi de scorpionum genere volucris. *GESN. in Addend. Cf. Varr. Lectt. LEHM.*

Pag. 136. l. 5. Παχὺς) Quid hoc sit, quave ratione cum sequentibus conciliari possit, medicis, quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego *παχὺς* nec me movet, quod mox c. 5. diserte *παχὺν* dicat; ibi enim alia ratio est. Illic celeritatem, illic naturam veneni notat. *SOLAN.* Etsi cap. seq. *παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα* omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, et *παχὺς* etiam aliter defendi potest, ut exponatur *tumens veneno*, veluti *Ovid.* de *Pythone* serpente

III. Met. 33. — *corpus tumet omne veneno*; tamen *παχὺς* hic praeferrem, propter adjuncta *βίαιος* et *εὐθύς*, inter quae *παχὺς* positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut *Solanus* π. jam deleat. REITZ.

ead. l. 6. *Πίμπρασθαι ποιεῖ*) Conf. *Jac. Elen.* ad *Act. Ap.* XXVIII, 16. et *L. Bos* ad eadem *Acta* p. 90. REITZ.

ead. l. 16. *Παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα*) De dipsadibus, causam inextinguibilis sitis esse, quae ex morsu dipsadis oriatur, ait *Lucianus* ex sententia medicorum, *παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ ποτῷ ὀξυκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον ὡς τὸ εἰκὸς καθίστάμενον, καὶ ἐπὶ πλείστον διαχέομενον*. Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, et latissime diffusum. Sic interpretes, nec male. Sed pro *ἔπειτα δευόμενον*, elegantius vetus Codex, *ἐπιδαψιλεύμενον* πότῳ, abundanter potu irrigatum. Nam *ἐπιδαψιλεύω* est largiter et copiose praebeo. GRAEV. Elegantissimam lectionem tanto minus reprobendam mihi censui, quum duobus Codicibus probis tertius *Gorl.* accesserit. De verbo *ἐπιδαψιλεύειν* vero uberius egit *Hemsterh.* ad *Diall. Mortt.* fin. Tom. II. p. 658. sq. LEHM.

Pag. 137. l. 6. *Ἐπὶ στήλης*) Columna sive basis, cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni, quam planiciem *Strabo* lib. 14. vocat τὸ πλάτος τῆς βάσεως. Tangit *Theophr.* *Char.* περὶ μικροφιλοτιμίας. BOURD.

ead. l. 7. *Ὡς ἐκ Αἰβύης*) In M. omissum prius fuerat, sed additum est ὥς a recentiore manu, quod et impr. omnes praeferunt. Corrupte omnino; nam de sodali *Luciani* sermo est, non de viro morsu dipsadis confecto, unde ego ὥς reponendum duxi. SOLAN. *Ὡς ἐκ Αἰβύης*) Recepissem ὥς vel contra libros, si summa necessitas id postularet; at cum ὥς sic satis commode intelligi queat, non statim cum *Solan.* ὥς rescripsi sine auctoritate; sed cum nonnulli mox etiam *ποιεῖσθαι* habeant, suspicio tamen subest, eosdem et ὥς voluisse: quodsi itaque *ποιεῖσθαι* arripias, tum ὥς quoque necessario recipiendum erit. REITZ. Unice veram esse eam, quam recepi, lectionem, satis superque probat plurimorum et optimorum librorum consensus. Vocula ὥς ex ultimis praecedentis verbi ἀποθανόντος literis, et hinc jam necessario pro verbo *ποιεῖσθαι* finitum *ἐποίητο* ortum esse videtur. *Reitzii* iudicio nemo facile, qui Graece sapiat, subscripserit. LEHM.

ead. l. 9. *Οὐ γὰρ εἶναι*) I. e. *ἔξῃναι*, licere. GUYET.

ead. l. 15. *Περισπειρᾶσθαι*) *Περισπειρᾶσθαι* augmento deleto dederat in *J. Solan.* et sic etiam scribit *Steph.* hunc *Luciani* locum adferens; unde tamen minime conficio, *Stephanum*

quoque ita corrigere, quia forsitan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, cum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem et *πεκολάφθαι* praecessit, et mox *γεγράφθαι* etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi *σπειρώ* formari, vid. infra Navig. c. 2. f. ubi *συνεσπειραμένος*, et supra Philops. c. 22. *ἐσπειραμένος*. REITZ.

Pag. 138. l. 4. *Τοῖα*) Interpres, dum legit *νίου* pro *ιοῦ*, nescio quem patrem Tantalii facit. Rectius *Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni*. BOURD. Versus Bourdelotii in pravitate claudicat. REITZ.

ead. l. 6. *Τοῖον πίθον*) W. *Τὰς τὸν πίθον οὐκ ἀναπλήσαιεν ἐπανιλούσαι* (sed exstitit puto in Ms. *ἐπανιλούσας* nam alia manus jota fecit, extrita alia litera.) Haec in ferculo literario J. Jens. REITZ.

Pag. 139. l. 3. *Νικάνδρον*) Hujus opera ad nostram usque aetatem pervenerunt. SOLAN. Cujus versiculi in Theriacis a 539. inde conferri cum hoc libello merentur, ut et *Lucani* IX, 738. seqq. Pluscula sane sunt, de quibus nec inter poëtas, nec ipsis cum Nostro satis convenit. GESN.

ead. l. 5. *Φύσεις*) Sic *Polyaen.* plur. num. Strat. IV. pag. 267. B. W. tamen *γύσιν* habet. SOLAN. Ac *Diod. Sic.* centies. REITZ.

ead. l. 7 seqq. *Ἄλλὰ μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδίου μὴ θυγχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη οὖσαν, ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς*) *Benedictus: Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici. Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium juravit? Ms. optime et certissime πρὸς Φίλλον, per Deum amicitiae et amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per Φίλλον Ζῆνα, cujus et alibi meminit, jurat, se illorum majore in dies flagrare studio; quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. Vide *Suidam* in *Φίλος*. At *εἰκὼν θηριώδης* est similitudo a seris sumpta. GRAEV. *Φίλλου* praeter Ms. Gr. L. et *Veneta* secunda. In M. et reliquis Edd. prave legitur *Φειδίου*, nisi quod in J. est *Φεῖλου*. SOLAN.*

IN DISSERTATIONEM CUM HESIODO.

Pag. 141. l. 9. *Ἡολοδὲ*) *Hesiod. Theog.* 30. SOLAN.

ead. l. 10. *Μετὰ τῆς δαφνης*) Vid. *Hesiod. Theogon.* p. 30. et seqq. de qua tamen, an Hesioidea sit, fuisse, qui dubitarent

(*Paus.* IX. p. 581.); sed genuinam probat *Clericus* ex *Herod.* II, 53. quem vide ad titulum operis, et v. 211. SOLAN.

ead. l. 14. *Κλείσις*) Hinc patet, Lucianum legisse *κλείσιμ* pro *κλύσιμ*; vid. v. 105. Totum autem versum ut nothum, nulla ratione reddita, respuit *Guyetus*. SOLAN. Apud *Hesiodum* legitur *κλύειν*, suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum locum apponere *Θεογ.* 30. seq.

*Καί μοι σκήπτρον ἔδον, δάφνης ἐριθλέος ὄζον
Δρέψασθαι Θητηόν, ἐνέπνευσαν δέ μοι αὐδὴν
Θεῖην, ὥστε κλύοιμι τὰ τ' ἐσόμενα, πρότ' ἔόντα*

Καί με κλύονθ' ὑμνεῖν, κ. τ. λ. GERN. In *Hesiodo* v. 32. recte legi, *Θεῖην, ὥς κλείοιμι*, Codicum jam auctoritate comprobatur. Certe Lucianum sic in suo libro legisse, satis est manifestum. Quare non erat, quod *Belinus* et *Schmiederus* Lucianum erroris et ignorantiae, *Wielandius* etiam fraudis cujusdam, quam dicit, palaestricae, damnarent. Ceterum *Wielandius* cum *Thoma Franklino* hunc dialogum pro fragmento habuit libelli, quem vel ipse auctor non perfecit, vel imperfectum casus nobis tradiderit. Quae conjectura ut non omnino improbabilis est, ita certe non necessaria videtur, ut exhaustam putes quaestionem, suis modo finibus circumscriptam. Nihil enim aliud, credo, voluit auctor, quam amicum vel amicos aliquos, cum quibus prius de eadem re Hesioidea jocando disputaverat, rationibus nonnullis probabiliter expositis ad suam perducere sententiam. Idque utcumque hoc dialogo factum esse ne *Wielandius* quidem ipse negavit. LEHM.

Pag. 142. l. 2. *Γυναικῶν ἀρετὰς*) Significare videtur librum de mulieribus, de quo, ut omnino de scriptis Hesiodi; egit *Pausan.* IX, 31. ubi videndus *Siebelis* Tom. IV. p. 101. sq. LEHM.

ead. l. 10. *Τήλεφον*) Quis unquam sando audivit, *Te-lephum* inter *vates* habitum? Corrupta itaque haec vox. Sed quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare. De *Polyido* vel ex Nostro constat, vaticinatum esse, vide De Salt. c. 49. De *Phineo* narrat etiam poëtae, in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandi peritiam. SOLAN. Pro *Τήλεφον* *Falckenarius* ad *Herodot.* lib. V. p. 392. v. 51. Ed. *Wessel.* rescripsit *Τήλεμον*, assentiente *Belino*. De *Telemo* vid. praeter *Homer.* in *Od.* *Theocrit.* *Idyll.* VI. v. 21. ibique *Schol.* *Add.* *Ovid.* *Metam.* XIII. v. 771. BIR.

ibid. *Πολύιδον*) Conf. supra de Salt. c. 49. ubi quoque sic scribitur. REITZ.

Pag. 143. l. 1. *Ὡς ὑποσχομένων*) Locus corruptus in impr. *οὐχ ὥς* . . . In W. deest *οὐχ*, et a recentiore manu super inductum *ὥς*. Douce aliquid melius inveniatur, dele illud *οὐχ*.

SOLAN. Οὐχ ὡς ὑποσχομένων) Aut abundare ἢ ὡς videtur, ant
delicere post ὡς verbum εἶπας vel simile. GESN. Si οὐχ deless,
salvum crit ὡς, quod saepissime πλεονάζειν, ac vel vehementius
adfirmare, satis notum. At si tamen aliqua ratio habenda par-
ticulae οὐχ vel οὐκ, lege οὕτως, et sic forsitan adparebit, unde
οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur,
servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem.
REITZ. Forte sanari potest hic locus, si legas ὡς οὐχ ὑποσχο-
μένων. Idque jam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum,
cum non promiserint tibi Musae. Ἡ ὡς asseverat, non assi-
milat. GESN. in Addend. Certe simplicissimam hanc rationem
amplexus ego sum. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 3. (Τὸ κόλπον) Et sic esse in *Fl.* aliisque, ad-
scripsit Solan. Sed bene habet vulgatum, etsi ὑπὸ κόλπου
frequentius alibi, ut Alex. cap. 26. et 39. p. med. ac Hermot.
c. 37. med. et 81. a. m. Nec non Adv. Indoct. c. 12. Sed Piscat.
c. 36. etiam, ut hic, ὑπὸ κόλπον ἔχων. Item infra Navig. c. 20.
Θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν. *Alciph.* I. Ep. 38. p. 176. ὑπὸ
τοῦτον ἡγάπα κοιμωμένη χλανόκιον. *Herodian.* III, 5, 11. μὴ
τε ξίφος φέροι ὑπὸ κόλπον. REITZ.

ead. l. 15. (Δωτῆρες ἑάων) *Hesiod.* *Θιτογ.* 46. 633. SOLAN.
Δωτῆρες est *Theogon.* 46. et *Homer.* *Od.* Θ, 305. Memineri-
mus subtilis doctrinae *Dan. Heinsii*, qui in *Hesiodi* opp. et
dies c. 15. p. 154. *Artem*, inquit, tradidit εἰς *Prometheus*.
Ita dicuntur proprie in veteri *Theologia* *Dii* singuli, cum dona
sua largiuntur, quae alio nomine ἑὰ (id ipsum nempe est sua)
dicuntur, et ipsi δωτῆρες ἑάων. Non excogitasse hoc videtur
Heinsius. Sic enim *Eustathius* ad *Il.* Ω, 528. Ἔοικε γένους
οὐδετέρου ἢ λέξις (ἑάων) εἶναι ὡς ἀπὸ τοῦ ἐόν, τὸ ἴδιον. GESN.

ead. l. 14. (Τῶν τοῖς γίλοις) *Salm.* editor recte emendavit,
quod in impr. ante eum erat, ἡμῖν. M. ὑμῖν, optime. SOLAN.

Pag. 144. l. 12. (Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω — ἀστυλογίας)
Haec verba non agnoscit interpres, vel, quod potius credo, eo
quod illa non intellexerit, de industria suppressit. Sed procul
dubio legendum est ἀπολογίας. PALM. *Palmerius* coniecit le-
gendum esse οὐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ ποιητικῆς ἀπολογίας. Sic
editio *Florentina*: male in Ms. et editis ἀστυλογίας, ut recte
doctissimus *Palmerius* vidit. GRAEV. Recte aggressus est hunc
locum *Palmerius*; sed an procul dubio tetigerit verum, quod
putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam
scripturam propius accedat ἀιτυλογίας, quomodo ipse diu est
cum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίας, quod ille
supponebat. Quin et significatio vocis meae huc melius conve-
nit, si modo examines, et ejus efficaciam ex *Quintiliano* huc

compares. GROW. Jure ad hoc ἀστυλογίας offenderunt eruditi, quorum *Palmerius* conjecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto assecutus scripturam. Prorsus enim ita habet editio *Florentina*. JENS.

ibid. Ἀστυλογίας) Ἀπολογίας legendum videtur. Infra cap. ult. ὥστε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαντίας ἄφες. GUYET. Ἀπολογίας) Ex W. et Ed. Fl. uti legendum conjecerat *Palmerius*. In reliquis ἀστυλογίας. Confer tamen cum Pisc. c. 3. ubi ἀντιλογία scribitur. *Kusterus* αἰτιολογίας *Gronovii* probat. SOLAN.

ead. l. 15. Παραρρῦν λάθῃ) *Hemst.* margini adleverat vidend. *L. Bos* ad *N. T.* p. 273. Is igitur ad *Hebr.* 2, 1. ubi legas, μήποτε παραρρῦν, docet, id reddi non posse *persuadere*, quod de garrulis dicitur, et quod verbo διαρρῦν vel διαρρῦν exprimi solet, ut *Plutarch.* habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc *Luciani* loco, εἴ τι — παραρρῦν λάθῃ, i. e. si quid in poëseos cursu per imprudentiam omissum fuerit, aliisque, monet, idem esse, quod ἀμελεῖν et παρακουεῖν, oppositum τῷ προσέχειν. idque apud LXX, *Proverb.* III, 21. opponi τῷ τηρεῖν, ubi legimus: νίε, μὴ παραρρῦῃς, τηρησον τὴν ἐμὴν βουλήν. Haec per compendium. REITZ.

Pag. 145. l. 5. Σκινδαλάμους) Alias σκινδαλμούς. GUYET. Σκινδαλμούς) Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi *Aristoph.* Nub. v. 130. E. et Ran. 250. D. SOLAN. Σκινδαλάμους) Σκινδαλμούς vocat *Aristoph.* Neph. 130. ubi docet *Schol.* proprie sic dici τὰ λεπτότατα τῶν ξύλων καὶ τὰ τῶν καλάμων ξύσματα. Utitur etiam *Batrach.* 835. eadem orthographia et notione, pro subtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hic etiam σκινδαλμούς esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit *Hesychius*; sed est etiam, quod huc forte pertineat, in *Schol.* ad *Neph.* l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλμός) ἐπὶ τῆς εὐθείας ὀξύνεται, ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παροξύνεται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλμός et σκινδαλμοί. sed σκινδαλμον, κ. τ. λ. Verum potest fieri, ut de σκινδαλαμός et σκινδαλμός aliquid dicere voluerit *Scholias*, quod vel ipse male explicaverit, vel corruperit alius. Caeterum eadem leguntur apud *Suidam* h. v. GESN. Solani emendationi adversatur scriptura *Scholias*tae. Sed si et *Aristoph.* et ejus *Schol.* ad *Nub.* v. 130. inspicias, videbis, in *Aristoph.* σκινδαλμούς quidem ob metrum recte legi, omisso altero α. Verum *Bisetus* indicat, ap. *Suid.* etiam σκινδαλάμοι legi; quod pro vulgata facit. *Hesych.* triplicem scripturam adfert, dicens: Σκινδαλάμος, σκόλοψ, τινὲς δὲ διὰ τοῦ χ, σχινδαλάμος (σхинδάλomos Ed. Hag. male, credo)

ἄλλοι σκινδαλμός. Quare nil hic mutavi, etsi σκινδαλμούς usitatus. Habet nonnihil de hoc vocabulo *L. Bos Obs. Crit.* p. 186. Sed orthographiam etiam in medio relinquit. REITZ.

ead. l. 6. Ἄλλ' ὁ μόνος ταῦτα σὺ) Ἄλλ' οὐ μόνος ταῦτα σὺ. MARCIL. Οὐ jam erat in Edd. nostris. REITZ.

ead. l. 11. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας) Antiquus ergo hic titulus. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶσεις etc.) *Hesiod. Ἔργ.* 480. SOLAN.

ead. l. 18. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντική νομίζοιτο. ATK. Τούτο μὲν οὖν etc.) Sic procedit is locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad praecedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Luciani his omnibus praepositionatur, quippe cujus manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere, vaticinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, cum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandae editiones. ATK. χρησιμωτάτη ἐν τ. β. μ. νομίζοιτο. τοῦτο μὲν οὖν etc. Paulo ante etiam interpres vocem προδηλοῦντα vitiose accepit pro singulari accusativo cum praesignificavi, quae tamen est pluralis et referenda ad ὅσα. *Obsopoeus*, ad ipsum poema qui retulit, poemate successus manifestante laborum. GRON. Nihil mutandum esse circa interpunctionem hujus loci, satis, puto, interpretatio nostra ostendit. GESN.

Pag. 146. l. 13. Κενὸν εὖρεθ. τὸν καρπὸν) Possit aliquis suspicari κενὸν (τὸν στάχυν) τῶν καρπῶν, quod sane ex libro allatum non respuerim. Sed nec alterum damnaverim: κενὸς καρπός, vanus, inanis, qui speciem quidem habet, sed ob mollitiem et teneritatem paullo post exarescens et corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam. GESN.

Pag. 147. l. 6. Μίνωι) Fabulam hanc alibi me legere non memini. Confer *De Salt.* c. 49. unde conjecturam facere licet, praedictum hoc Minoï a Polyido. SOLAN.

ead. l. 7. Ἔσται αὐτῷ ἀποπεπνιγμένος) Ἔσται invenitur in W. et L. pro quo in impr. est ἔστιν. Ἀποπεπνιγμένος vero in W. et Fl. melius, quam ut in impr. ἀποπνιγόμενος. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀπόλλωνος ὀργῆς) *Hom. Il. A.* 93. Et ad statim sequentia conf. *Il. B.* 300. 332. SOLAN.

ead. l. 10 et 11. Ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖη, οὐκ ἂν φθάνοι κἄμὲ μάντιν λέγων) Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem, quae si quis illi adscripserit, neque me vatem dixerit? Est enim praeterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit *Obsopoeus*: At si quis et ea, quae tu jactas, illi adscribere voluerit, et ille me quoque vatem rectissime dicere poterit. Est

enim omnino haec vis ejus locutionis, ut ipse novit; unde in principia Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸ αὐτοῦ ἐγκαλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris*. Et rursus ibid. c. 26. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων, *ne igitur praeconium enuntiare cuncteris*. In Symposio c. 2. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστιῶν ἡμᾶς, *itaque omnino nos excipies*. GRON.

ead. l. 11. Οὐκ ἂν φθάνοι Non effugiet me vatem dicere, i. e. *quin me vatem dicat*. GUYET.

Pag. 148. l. 4. Ἥδεις In W. et FL. ἡδεῖσθα quod observatu dignum est. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπείλμπανεν Si quis illam de divinandi facultate Hesiodi disputationem, an sabellam? tractare velit; illi executiendus ante omnia fuerit locus Pausaniae Boeot. p. 306. 7. *Welch. Oi δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι καὶ ὡς μαντικὴν Ἡσίοδος διδάχθειν παρὰ Ἀκαρνάνων καὶ ἐστὶν ἐπὶ μαντικά, ὅποσα τε ἐπελεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τέρασιν*. De his aliquid nos docuisses, Lycine. GERN.

IN NAVIGIUM SEU VOTA.

Pag. 149. l. 15. Ἀπιέναι διὰ τοῦτο οὕτω) Aut, ut fecimus, interpungendum, aut διὰ τοῦτο prorsus exterminandum fuit. In Ven. 2. pro ἀπιέναι, παπιέναι est. SOLAN.

ibid. Διὰ τοῦτο οὕτω) Sic legendum et distinguendum videtur: διὰ τί οὕτω φιλοθεάμων σύ γε καὶ ἄοκνος τὰ τοιαῦτα; GUYET. Διὰ τοῦτο superioribus esse adjungenda, nec, ut adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum, nisi fallor, nostra facit interpretatio. GERN.

Pag. 150. l. 1. Ἔδει καὶ ποιεῖν) Etsi commode abesso potest καί, minime tamen id cum Ox. omitto, quia ita saepissime abundat ap. Nostrum. Supra Pseudol. c. 8. f. οὐτ' ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει. Ibid. c. 20. f. οἶσθα ὅ, τι καὶ ποιοῦντα. Plura jam notata vid. ad Quoin. Hist. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Paras. c. 51. f. Item Long. Past. III, 106. καὶ ἐξήτουν καὶ αὐτοί. Aelian. V. H. I, 2. Phalar. Ep. 8. διδοὺς ἐγγυητὴν — ᾧ τάχα ἂν καὶ ἐπέισθην. Et alia, quae Hemst. jam dedit T. I. Somn. c. 7. ubi καὶ τῷ θεῷ ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. Et sic virorum doctorum conjecturae facile cum scriptura vulgata conciliarentur, si de Calumn. c. 30. pr. pro τὶ οὐν χορῆναι ποιεῖν; legas, τὶ οὐν χορὴ καὶ ποιεῖν; modo mutatione ibi opus fuerit. REITZ.

ead. l. 4. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν) Ex Aegyptio et tota Africa Romam frumentum advehebant. Inde Αἰθῶν πυροφόρος Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius Itiner. lib. 1.

Quin et fecundas tibi conferat Africa messes.

Sic Africa cum spicis. *Claudian.* lib. 2. de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi. BOURD.

ibid. Σιταγωγῶν) Vid. c. 13. et vitam Commodi a *Wottons* Anglice scriptam, 211. ubi de classe frumentariarum navium plura. SOLAN.

ead. l. 8. Εἶπετο μεθ' ἡμῶν) Phrasis *Aristophanis* Pl. 824. Ἐπου μετ' ἐμοῦ παιδάριον. Ubi *Girard.* existimat, servum tamen non respici, sed filium, quia de servo dixisset ἔπου μοι, *sequere me, non mecum.* Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem favet *Hom.* Il. K, 516. Ὡς ἴδ' Ἀθηναίην μετὰ Τυδείος υἱὸν ἔπουσαν. At nihil certi inde conficias, cum ἀκολουθεῖ μεθ' ἡμῶν, in *Evang. Luc.* IX, 49. Et ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ et αὐτῶν in *Apocal.* VI, 8. item XIV, 13. quoque legas eodem sensu, quo ἀκολουθεῖν τινι in eadem *Apocal.* plus decies occurrit. Exempla alia ex *Lexico Gr.* ubi ἔπασθαι μετὰ τινος pro τινι, jam dedit *Bos* ad *Evang. Luc.* l. d. REITZ.

ead. l. 12. Καὶ με) Pro ὅς με usurpari, pluribus monet *J. Elen.* ad *Evang. Luc.* XV, 15. REITZ.

ead. l. 14. Ἀνυπόδητος) Alibi ἀνυπόδετος penult. brevi. Vid. ad *Asin.* c. 16. ubi utrumque probatur. REITZ. Id est, *Tom.* VI, p. 525. Cf. ad *Catapl.* c. 15. *Tom.* III, p. 613. sq. LEHM.

Pag. 151. l. 2. Θαλάμης) De navis cubiculo dictum vides, cui proximi remiges θαλάμοι audiebant; consule *Poll.* et *Baif.* 140. SOLAN.

ead. l. 6. Μακρὰ χαλρεῖν) Nondum probo illud μακράν. Vid. supra Bis *Accus.* c. 21. ibique adlegata. Adde *Rhet. Praec.* c. 10. ubi praeter cetera jam indicata, recte etiam μακρὰ χαλρεῖν legitur. REITZ.

ead. l. 7. Περιηγουμένῳ τὸ πλοῖον) *Benedictus:* navim circumagenti. Quod quis intelligat? et quanto melior *Micyllus:* per navigium circumcirca praeunte? GRON. Similis phrasis supra *Calumn.* c. 5. περιηγητῆς τῆς εἰκόνης, ubi vide *Tollium.* KUSTER. Vid. *Diall.* Mortt. XX. ipso initio. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐπισυρμένον) Puto hunc locum illustrari posse ex *Philopatride* c. 16. ubi junguntur ὑπέβητε μύχιον, et ἐχρέμπετο ἐπισυρμένον. Sine dubio ibi significat, de imo pulmone tractam pituitam emoliri: itaque hic etiam ad vocem

Lucian. Vol. VIII.

I i

ex imo quasi recessu attractam et prolatam refero. Illud quidem video, tarditatis aut languoris notionem plane huc non convenire; quid enim sibi vellet τὸ ἐπίτροχον; Neque tamen *confusionis* notionem ausim excludere, cum videam in Diall. Merr. X. (§. 3.) ἐπισσυσυρμένα γράμματα, per festinationem varie tractas et sibi permixtas. GESN.

Pag. 152. l. 2. Συνεσπειραμένος) Confer supra hoc Tom. ad Dips. cap. 6. REITZ.

ibid. Ἐλευθέριον) Sic omnino legendum, non, ut in omnibus libris nostris erat, ἔλευθέριον. De coma Atheniensium. SOLAN. Non liberum, quem *Micyllus*, sed *liberalem*, quem *Gesnerus* reddidit, cogitare debebat *Solanus* noster. Sic facilius tulisset vulgatam vocem. Mox quod sequitur Αἰγυπτίας intantum reliqui, quamquam ob αὐτοῖς fuerunt, qui mallerent Αἰγυπτίοις, ut *Marcland*. Ep. ad *Dorvill.* post *Marclandi* Exercitt. p. 302. *Schäfer*. Melett. p. 67. et *Jacob*. ad *Toxar*. p. 136. Sed vide quae de hac orationis figura notavi ad *Hermot.* c. 45. Tom. IV. p. 429. LEHM.

ead. l. 5. Ἐν Παλλήνῃ) Γρ. ἔμπαλιν. GUYET. Ἐμπαλιν ἤ) Genuina haec scriptura, quam *Ven. Edd.* debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήνῃ, quod et interpreti et *Bourdelotio* fraudi fuit. De *Pallene* vid. *Polyaen.* Strat. VII. p. 537. Apud veteres autem illos Athenienses senes comam alebant, et ornabant, quod locus *Thucydidis* a Nostro indicatus docet: καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς τῶν εὐδαιμόνων, διὰ τὸ ἀβροδιαίτον, οὐ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ χειμῶνάς τε λενοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τετρίγων ἐν ἔρσει κραιβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. αφ' οὗ καὶ Ἰωάνν. τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ἑγγενές ἐπὶ πολὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε. Quo in loco *Stephanus* ἐνέρσει conjunctim legere jubet, ut apud *Suidam* legitur, et Etym. m. auctorem; quod etiam *Hudsono* placet, et confirmari luculenter potest ex *Clem. Alex.* p. m. 58. A. ubi ad hunc *Thucydidis* locum palam alludit. Praeter *Thucydidem* cum Scholiis vid. etiam *Eustath.* ad *Homer.* Il. Γ. De cicadis istis, et *Meurs.* lect. Att. I, 1. et de fort. Athen. p. 6. *Philostr.* 837. SOLAN. Ἐμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν) Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse *Pallenen* tum *Thraciam*, tum eam, quae fuit pagus *Atticae*; laborare constructionem; pessime interpunctum esse; vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in *Aldi* editione 1522. ubi caeteroquin aequae imperite interpunctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed sumtum ab archetypo. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud *Aegyptios* comas

implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba. ad quae hic respicitur, *Thucydidis* I, 6. *Καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς* (de Atheniensibus loquitur) *τῶν εὐδαμόνων, δια τὸ ἀφροδιατον, οὐ πολὺς χρόνος ἔπειδὴ χιτῶνάς τε λινοῦς* (observa hoc quoque Aegyptium) *ἐπαύσαντο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐνέροις κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' οὗ καὶ Ἰώνων τοὺς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενές ἐπὶ πολὺ αὕτη ἢ σκενὴ κατέσχε.* Haec ultima de Ionibus etiam utcumque illustrant obscura sane Luciani verba, *ἐν τοῖς Ἰωσιν*, quorum an vera sit lectio, an ego sententiam assecutus sim, asseverate nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium coloniam esse constat, vel ex ipso *Thucydidis* loco. *GESN. Micyllus* reddidit: „Euge, Timolaë, quod nos commonefacis Thucydidis commem-
tariorum, quaeque in prooemio de veteri nostra luxuria dixit
„ille in Ionibus, quando illi tum una cum caeteris in coloniam
„missi fuere:“ satis quidem bene ad verba, sed ad intelligentiam minus clare. *Wielandius* sententiam *Gesneri* secutus vix cuiquam satisfecerit. *Belinus* vero, haud quidem injuria *Gesneri* iudicio reprobato, ipse tamen non magis commodam proponit rationem. Intelligens enim ad verba *ἐν τοῖς Ἰωσι* verbum *εἶναι*, sic totum locum interpretatur: „Tu nous rappelles fort à pro-
„pos, Timolaus, l'histoire de Thucydide et ce qu'il dit dans
„sa préface sur notre ancien luxe, qu'il retrouve chez les
„Ioniens, dès le temps auquel ils firent émigration.“ Sic scilicet puto alia quaevis, etiam maxime depravata, arte sua haud operosissima contorqueri posse. Mihi vero, qui istam artem non profitear, liceat potius, ut nunc leguntur verba vulgata, de explicatione eorum, quae undique satisfaciat, post variam mentis intentionem modeste desperare. *LEHM.*

ead. l. 7. *Κρωβύλλον*) Crobylus crinium plexus in acumen desinens, de quo *Thucydides* in primo. *Plutarch.* in libello de tacente Pythia. *Tertull.* lib. de velandis virginibus. De cicada Atheniensium *Greg. Nazianzen.* *Κερρονίδαί τέττιγα πλόκων ὑπὲρ νεία γαίης Ἰηγενέες.* — *Cogn.* Legend. interpr. *Aristoph.* ad Nub. *Tzetz.* histor. 301. Chil. 10. *BOURD.* *Κρωβύλον*, seu κρωβύλον, legendum. *GUYET.* De cicadis vide etiam *Aristoph.* *Equiti.* v. 1336. *Dind.* ibiq. commentt. *LEHM.*

ead. l. 13. *ΑΥΚ.*) Luciano haec, non Timolao, cui vulgo tribuantur, conveniunt. *SOLAN.*

ead. l. 15. *Τῶν βυσσῶν τὰς ἐπιβολὰς*) Quo instructior navis, tanto plures habuit pelles et coria ad usum, quem *Pollucis* verbis licet describere I, 120. *Τὰ δὲ ὄπλα τῆς νεὼς δειρόεις*

καὶ διφθέραι — πρὸς τὰς ἐπιβολὰς (contrā tela varia) ἀντεσφρίζοντο, βύρσας προσηλούντες πρὸς τὰ τεύχεα τῶν νιῶν, ὅπως ὁ αἰσθητὸς ὀλισθάνη πρὸς τὸ ἀντίτυπον ἀντιλαβὴν οὐκ ἔχων. Irritum cadit et aberrat a destinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quiddam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque adeo teli illati frangit. Interim videri et numerari in coriis istis possunt αἱ ἐπιβολαί, vestigia impetuum, ipsique adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in iis haesere, telorum. Quodsi cui nimis hoc durum videatur, praesertim in navi σιταγωγῇ, non bellica: ille ἐπιβολὰς, per nos licet, intelligat simpliciter injectiones vel impositiones coriorum, ipsaeque adeo injecta et affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse *Micyllo* video. Sed neque dissimulanda *Schefferi* sententia de mil. nav. II, 5. p. 141. qui intelligit ipsa vela e pluribus pelli- bus consuta, quibus proinde numerandis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod quisque voluerit. Me praesertim movit solennis illa in nautica re τῆς ἐπιβολῆς et ἐμβολῆς significatio, quam illustrat etiam *Scheffer*. p. 235. GESN.

Pag. 153. l. 2. Τῶν κεραιῶν) Hic certe κεραιαὶς non sunt extrema s. cornua antennarum, ut interpretantur cum *Micyllo* in Lexicis; nisi putamus posse aliquem percurrere ipsas antennas, et eadem earum extrema comprehendere: quasi ta dicas funambulū extrema ejus funis, per quem currit, manibus tenere. Sed sunt ii, quos etiam *Lucanus* VIII, 177. et X, 495. Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, quibus ab utroque suo cornu suspensa antenna libratur, et ad malum alligatur; quod videre licet apud *Schefferum* de mil. nav. lib. II, 5. p. 145. itemque p. 168. Neque vero notatio vocis repugnat huic significationi: neque enim ipsa tantum extrema s. cornua antennarum sunt οἶαξ quidam, clavus, s. gubernaculum; verum vel maxime ille transversus funis ad utrumque cornu alligatus duobus extremis, media autem parte sic annexus ad malum, ut triangulum efficiatur, cujus basis sit in ipsa antenna, angulus autem vehementer obtusus, unde brevissimum perpendiculum demitti queat, ad malum. Quae quidem luculenter omnia διαγραφὴ *Schefferiana* ostendit. GESN.

ead. l. 7. Ἀποσοβοῦντα) Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπένδοντα. Sic φεύγειν παρασελσάντα, scil. τὰς χεῖρας. *Casaub.* ad Char. *Theophr.* GUYET. Hic locus ostendit, apud *Suidam* non male legi ἀποτρέχωμεν, ubi ἀποσοβῶμεν exponit; quamquam aliter doctissimus editor sentiat. SOLAN. Non video, quid hic χεῖρας intelligi opus sit, etsi id in σοβεῖν, et in παρασελεῖν interdum lateat. Nam ἀποσοβεῖν εἰς, pro facessere, abire, non infrequens. Vid. supra ad pr. Imag. c. ult. Adde *Long. Past.* I.

pag. 73. f. Ed. *Moll.* ὁρᾷ τὸν Δάφνιν ἀνατεθειμένον ἐπὶ τοὺς ὤμους τὴν ἄγρην, καὶ ἀποσοβεῖν ἐγνωκότα, quod recte ibi conversum, citato abire gradu decreverat. *Mollius* id rarum ait, et ex *Suid.* tantum addit, καὶ ἀποσοβῶμεν. *Μένανδρος.* Adde Nostrum infra Sympos. et *Thom. Mag.* tria haec Luciani testimonio adferentem, exponentemque ἀποσοβῶ — θαρράλειως ἀπέρχομαι. Sed et σοβείτω παῖς τοῖς ποτηροῖς συγχοῖς, prope- rat puer etc. aliaque de περισοβεῖσθαι κύλικας habet *Bergl.* ad *Alciph.* I. p. 87. *REITZ.*

ead. l. 16. Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν) *Plut.* Dem. navem memorat CCLXXX. etc. (*Baif.* 42.) de qua et *Athen.* V. *SOLAN.*

ibid. "Ἐλαχεν") Ἐλαχεν corrigit *Hasaeus* in nov. Thes. Theol. Philol. T. II. p. 718. col. 2. (quod mihi humanissime indicavit clar. noster *Jac. Ode'*) ac plane persuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non possit, cum navis haec esset Athenis, illa in Aegypto sit fabricata; nec *Lucianus* cum ναυπηγῶ, sed cum ναυκλήρῳ et nautis, sermocinetur, ut patet deinde. Jam igitur vertendum: sed interea, dum sermones caedimus, quanta navis? Longitudinem constituit (tribuit, dedit) navis fabricator viginti et centum cubitorum etc. *Parisinae* interpres *Micyllus* verba illa, agebat navis fabricator, plane omisit, forsitan quia sensum non inesse vidit. *REITZ.* Sane c. 7. *Timolaeus* narrat, cum navis patrono (ναυκλήρῳ) se egisse. At hoc qui impediatur, quo minus h. l. *Samippus* dicere possit, se sua a fabricatore navis (ναυπηγῶ), ad quem illa proxime pertinebant, accepisse? cf. c. 2. In formula μεταξὺ λόγων, de qua ad *Diall. Mortt.* X, 12. dictum, delevi, auctoribus optimis libris, et monente *Luciani* usu frequentato, articulum τῶν vulgo interjectum. *LEHM.*

Pag. 154. l. 4. Προτόνῳ) Mirum sane, tantae navis malum ita aptatum, ut demitti et restitui posset; sed non aliter veteres. *SOLAN.*

ibid. Συνέχεται) In plerisque impr. ante hanc vocem legitur κέχρηται καὶ. Sed neque *Ox.* nec *Fl.* agnoscunt. *SOLAN.* Omiserunt itaque *Reitzius* (quamquam retinens *Gesneri* versionem) et recentt., quasi re per se satis liquida. Mihi, suspicanti incuria illa facilius omitti, quam nimia curiositate intrudi potuisse, videbantur potius patienter ferenda quam impatientius extrudenda esse. *LEHM.*

ead. l. 5. Χρυσῶν χοινίσκον) Sic omnes omnino editiones: legendum tamen est χηνίσκον. De chenisco multa *Colvius* ad *Apul. Bourd.* Pro χοινίσκον, quod plerique impr. praeferunt, facere videtur, quod frumentariae navis aptum esset insigne. Sed *Ox.* Cod. χηνίσκον agnoscit, uti emendare jusserrant bene

multi. Vid. *Salmas.* 404. C. *Plin.* Exerc. SOLAN. *Χηνίσκον*) Invitis Edd. sic dudum edi volui; hae enim male, *χοινίσκον*, cum versiones tamen recte, *anserculum*. Qui dubitat, conferat modo supra, 2. Ver. Hist. cap. 41. Viderat jam *Brod.* vulgatam sic corrigendam, *Thes. Crit.* part. II. p. 457. Jam vero, cum et *χηνίσκον* in Ox. reperiatur, nullus haesitationi amplius locus. *Guyetus* adscripserat: i. e. ἡ ἐπικείται χροσοῦς χηνίσκος. Sed de illa constructione nemo ambigit. REITZ

ead. l. 7. Τὴν ἐπώνυμον τῆς νεώς) In hac navi et tutela et *παράσημον* videtur fuisse Isis, quae duo alias distinguuntur. Vid. *Salmas.* Exerc. *Plin.* p. 403. et de tutelis navium collecta a *Meursio* ad *Lycophr.* p. 131. seq. Sed omnium disertissime *Scheffer.* de mil nav. III, 1. qui neque hunc locum praetermittit p. 175. pr. GERN.

ead. l. 8. Ἐχουσα) Non agnoscit Ox. Cod. voces ἡ πρόρα, quae in impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine sententiae damno non possunt; unde conficitur, in prora quandoque signum navis fuisse, et quidem ita positum, ut aut duplex esset, aut ita emineret, ut utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re sententiae adversatur. Vid. omnino *Virg.* *Aen.* X, 156.

— *Aepeia puppis*

Prima tenet, rostro Phrygios subjuncta leones;

Imminet Ida super profugis gratissima Teucris.

SOLAN.

ead. l. 9. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἱ γραφαί, καὶ τοῦ ἱστίου παράσιον πυραυγές) Salmuriensis, cetera enim ornamenta, picturae, veli parasium flammeum. Quid παράσιον Graecis, Latinis *parasium* sit, quaerant, quibus libet horas bonas perdere. Ego ex *Florentina* editione rescribendum censeo τοῦ ἱστίου καρχήσιον πυραυγές. Nam καρχήσιον fuit summa pars mali, per quam funes traducuntur teste *Servio*. Paullq post in hoc ipso dialogo: καὶ τίνα λαμπρὸν ἀστέρα, Διοσκούρων τὸν ἕτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχησίῳ, stellam quandam splendidam, Dioscurorum videlicet alterum, in carchesio consedissee. Vide *Polluc.* lib. 9. *Macrob.* lib. 10. *Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem τράχηλον dici, summam vero partem carchesium nominari.* De τῷ πτέρῳ et καρχήσιον idem notavit *Pollux*, sed de carchesio addit, illad aliter etiam dici ἡλακάτη, et θωράκιον. Fuerant autem carchesia picta et minio illita, ut flammei essent splendoris. *Apul.* XI. *Metam.* *Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua.* Sic Edd. veteres. Sed recentiores: splendore sublimis, insigni carchesio con-

spicua. Sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: *splendore sublimi insignis, carchesio conspicua*, h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. *Catullus*:

Lucida qua splendent summi carchesia mali.

GRAEV.

ibid. *Αἰ γοῶσαι*) Adscripsit *Hemsterh.* vid. *Dut.* ad *Thucyd.* VI, 31. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. Thucydideum *σημείοις* interpretetur *καταγραφὰς τῶν τριηρῶν*, quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed et de *παράσημοις* ac tutelis navium cogitari possit. *REITZ.*

ibid. *Ἰσίου τὸ παράσιον*) Nomen ignorabile nobis *παράσιον*, nescio an satis cognitum *Scheffero*, qui *Parasiam* appellat de *Mil. Nav.* III, 1. p. 170. ac 175. quod alias *παράσημον* est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. *Παράσιον* ergo puto illud esse, quod alias vocatur *σιγάριον*, supparum, velum minus, splendidi coloris, majori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, *Alexandrinis. Seneca* ep. 77. pr. *Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba consistit, et ex ipso genere velorum Alexandrinas, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim licet supparum intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aequae adjuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — cum intravere Capreas — ceterae velo jubentur esse contentae: supparum Alexandrinarum insigne est. Convenit color suppari. Seneca Medea v. 325: Albo rubicunda tremunt suppara velo. Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecae, et ille alter Lucani V, 429. Summaque pandens Suppara velorum, ut hic Ἰσίου τὸ παράσιον. Videtur autem velo ita fuisse impositum, ut antennam communem haberet, pede autem, h. e. extremo s. angulo uno, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum velo societas, (quin summam partem veli videtur appellare *Seneca* l. c.) sed illud quoque, quod *Isidorus* etym. 19, 3. unum illi pedem diserte tribuit, et Scholiastes ad *Lucani* l. c. describit suppara, vela minora in modum deltae literae. Hinc judicabunt viri maritimi, in quantum conveniat supparis cum *Topzeilen*. Unum illud addo, ex hoc ipso forte loco hausisse *Schefferum*, ut *Parasiam* pro *παράσημον* diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in supparo, ut hodie in vexillis s. vlaggis insigne quoddam, unde nosci posset navis, intextum pictumve fuisse constaret. *GESN.* *Τὸ παράσιον*) *Hasaeus* *Thes. Theol. Phil.* T. II. p. 719. *Grae-**

vium reprehendit, qui *Florentinas* *καρχήσιον* amplectatur, cum id sit glossema vocum τοῦ ἱστίου παράσιον, nec facile dici ἱστίου *καρχήσιον*, sed solum *καρχήσιον*, ut Lucian. ipse mox dicat, et nusquam sit in navi *καρχήσιον*, nisi ἐν τῷ ἱστίῳ. Adeoque pro vulgato *παράσιον*, docet legendum τὸ παράσιον, intellecto μέγας, i. e. *versatilem mali partem*, verbaque Luciani esse periphrasin τοῦ *καρχήσιου*, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura *Hasaeo* adsentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a *Graev.* plane aberrante, in prodenda *Fl.* scriptura, quae non *καρχήσιον*, sed *παράσιον*, aequae ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine et partibus vid. apud laudatum *Hasaeum* l. d. REITZ. Nondum poenitet sententiae de *παράσιῳ* s. *παράσιῳ* nostrae, postquam tuo indicio, vir praestantissime, de *Hasaei* sententia edoctus sum. Ἰστίον non *malus* est, sed *velum*. Scholiastae auctoritas paene nulla. *Παράσιον* neque auctorem habet alium, neque analogiam certam: et si lubet omnino a verbo *παράσιῳ* derivare; quidni huc etiam referamus, quod e *Seneca* protulimus de *supparo*, *Nulla res aequae adjuvat cursum, quam summa pars veli*; illinc maxime navis urgetur. Urgetur, promovetur, *παράσιλεται*. Sed hoc de etymologia non praestiterim: multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte *παράσιον*, unica vocali mutata, et transpositis litteris, fuerit *σπαρίον*, aut *σύπαριον*. Res ipsa de *supparo* adhuc vehementer mihi blanditur. GESN. in *Addend.*

ead. l. 10. *Στροφεῖα*) Nolunt grammatici hanc vocem de cylindris usurpari, quorum ope ancorarum funes, et ipsa demum ancora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpetur, non video. SOLAN

ead. l. 12. *Στρατοπέδῳ ἃν τις εἰκάσειεν*) Nihili ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad *Plinii* Paneg. 31. 2. homines CCLXXVI in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse *σισαγωγός*. GESN.

Pag. 155. l. 2. *Πηδάλια*) Plur. num. Confer supra *Toxar.* c. 6. REITZ.

ead. l. 3. *Ἀνακαλαντίας τις*) Omissam in Edd. voc. *τις* adscivimus ex Ms. Reg. 2956. BIP.

ead. l. 14. *Ἀκάμαντα*) Cypri promontorium. *Ptol. Ortel. GUYET.* Mons et promontorium Cypri occidentale, quod nunc Italici nautis *Capo di San Piphano* dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum et Asiam tendunt. PALM.

ead. l. 16. *Χελιδονίας*) *Χελιδονίας πέτρας* *Stephanus* vo-

cat. GUYET. Insulae Chelidonias et Promontorium Sacrum, mox a nostro ἀκρωτήριον dictum, Pamphyliæ et Lyciæ fines fecisse, tradit *Strabo* compluribus locis, ut XIV, 2, 1. et 3, 8. Tom. V. Ed. *Tzschuck.* p. 588. et 664. Sed quid *Auloni* illi faciam, per quem navis Aegyptia ad Chelidonias venisse narratur, non mihi satis liquet. Dormitarunt plerique interpretes. *Conr.* quidem *Reitzius* Indic. h. v. Laonicam (mirabile dictu!) intelligit urbem; *Belinus*, quod aeque mireris, Aulonem illum regium, de quo *Strab.* p. 520. *Casaub.* qui in media erat Syriæ continente situs prope Paradisum oppidum. Vid. *Mannert.* Geogr. Tom. VI. Vol. I. p. 426. *Micyllus* reddidit: *per angustias illas*; definitius *Wieland.* durch die Cilicische Meerenge. At nec novi ego fretum Cilicium, quod nescio an cum sinu Cilicio confuderit interpres vernaculus; nec Αὐλώνα sic κατ' ἐξοχὴν de illo, si quod fuit, freto dictum scio. Quodsi itaque genuina sunt verba διὰ τοῦ Αὐλώνος — at vere sunt, et perperam ea omissa sunt in *Gorl. Cod.*, quia necessario addere auctor debet, qua via navis illa Sidone ad Chelidonias usque depulsa fuerit — videtur mihi ὁ αὐλών illius regionis esse angustia maris, quae erat Chelidonias inter et Promontorium sacrum; quod fretum mox cap. sq. ipse auctor describit satis convenienter cum iis, quae *Strabo* narrat Lib. XIV. p. 664. sq. Tom. V. Ed. *Tzschuck.* Hanc autem voci αὐλών vim esse, ut non solum convallem angustiolem, si de terra continente agitur, sed etiam, ubi de rebus maritimis sermo est, fretum maris significet, non est quod multis probem. Cf. *Tragopod.* v. 24. *LEHM.*

Pag. 156. l. 4. Κατ') Sic L. et Fl. optime. In reliquis impr. μετ'. SOLAN.

ead. l. 7. Ἀπόξυρος) Conf. supra Prometh. sub init. ubi ἀπότομοι τε — πέτραι Edd. Ἀπόξυροι vero Codd. A. P. L. quam varietatem *Hemsterh.* non retulit in suum locum; quia in nota *Solani* indicatur, qui addit, etiam ἀπόξυρος esse in *Rhet.* c. 7. REITZ.

ead. l. 15. Διοσκούρων — ἐπικαθίσαι) Et supra hoc ridens narraverat, pro *Merced.* c. 1. REITZ.

Pag. 157. l. 5. τὸν Μαλέαν) In impr. ferme omnibus erat τὸν Μαλέα. In O. vero, et Fl. τὸν Μαλέαν, quod secuti sumus. SOLAN. *Guyet.* Μαλέα legens adscripsit esse ab ὁ Μαλέως. Ego Μαλέαν cum *Thucyd.* III, 4. et 6. servavi, quod indicat *Casaub.* ad *Strab.* XIII, 916. Apud *Strab.* Μαλίαν frequenter, interdum et Μαλέαν. REITZ.

ead. l. 8. Ἡ τοῦ Νηρέως ἡλ.) Mentem *Luciani* hic non satis assequor, aut cur *Nereum* hic adsciscat. SOLAN. Puto, ob senectutem vegetam et callidam, quam notionem veteres omnia

diis marinis tribuerunt, ut de Proteo supra vidimus cap. 6. extr. Ipse Nereus εὐβουλος audit *Pindar.* Pyth. III, 163. Et vatem habitum fuisse, vel ex *Horat.* Od. I, 15. constat. LEHM.

ead. l. 11. Ἐμβοήσωμεν) Ex Cod. Ox. qui ἐμβοήσωμεν praeferit, cum prave in omnibus impr. sit ἐκβοήσωμεν. Vid. Charon. c. 21. et De Luct. c. 15. SOLAN. In O. quidem ἐμβοήσωμεν, penultima brevi. Verum ideo non haesitavi ἐμβ. saltem pro ἐκβ. inde arripere, quia *inclamare* hic postulatur, non *exclamare*, idque firmatur etiam locis Nostri ab *Solano* indicatis, quibus adde mox c. 11. ἐμβοῶσιν. REITZ.

ead. l. 14. Ἡ δυσχεραίνει) Infra Philopatr. c. 1. δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκωφώσαι. REITZ.

Pag. 158. l. 2. Ἐκείνου) Glossema videtur, GUYET. Optime. Ejiciendum ergo. REITZ. Intercedam. Considera modo loquentis habitum et affectum, et omnis orationis formam; sic potius conservandum, quam in exilium mittendum, videbitur commodissimum pronomen. LEHM.

ibid. Ἐν χροῖ ἡ κουρά) Vid. notam ad Vit. Auct. c. 20. SOLAN.

ead. l. 5. Ἐμβοῶσιν) Quod J. praefixum ἐμ omisit, operarum tantum culpam, non editoris, credo, quia βοῶσιν novum ibi verbum inchoat. REITZ.

ead. l. 6. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν) Eadem phrasis totidem verbis infra Philopatr. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς ἐμᾶν τὰ εἰρημένα, Nigrin. §. 6. f. REITZ.

ead. l. 13. Ἐτετέσθημεν) Initiatns ergo Lucianus: nam etsi jocetur, hoc veri subesse oportet. SOLAN.

ead. l. 14. Στέγειν) Ms. Ox. σέγ' ἄν, pro σιγῇ. Sed nihil mutato opus est. SOLAN.

Pag. 159. l. 7. Κοινὸς Ἐρμᾶς) *Phrunut.* cap. de Mercer. *Theoph.* Charact. 24. Latini in commune. Seneca Epistola 120. Quoties aliquid inveni, non exspecto, donec dicas in commune, ipse mihi dico. BOURD. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. pag. 250. SOLAN.

ibid. Ἐρμᾶς) Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἐρμῆς postularetur. *Casaub.* ad *Theoph.* l. d. explicat quidem proverbium; sed haec Luciani adlegans Ἐρμῆς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἐρμᾶς, nihil muto, quia ex nautarum pronuntiatione sic dedisse videtur. REITZ.

ead. l. 17. Δύδευα — Ἀττικὰ τάλαντα) Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. SOLAN.

Pag. 160. l. 1. Εἰ πρὸς τοῦλάχιστόν τις λογιζοιτο) *Benedictus*, si quis ad minima usque supputarit. Ergo putavit ille, maximam eam summam esse, quousque adscendere queant re-

ditus ejus, et, si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in anpputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit *Micyllus*, qui vertit, *etiamsi quis communiora tantum computaret*: quae tamen versio subobscura est, dum vix dicas, utrum *communiora* intellexerit talenta, an subintellecto *lucra*. Certe videntur Graeca significare duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat; si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur; sed rudius generaliusque ediderit. GRON.

ead. l. 14. (Ὀὐρίῳ) Hanc emendationem nostram confirmat Cod. Ox. In reliquis enim scribitur οὐρίῳ. SOLAN. Οὐρίῳ rescripsi, quia sic solet ap. alios, et ap. Nostrum. Supra 1. Ver. Hist. c. 5. οὐρίῳ ἀνέμῳ etc. REITZ.

Pag. 161. l. 5. Εἰ καὶ) Vocula εἰ, quam hic vides, in omnibus maximo sententiae damno, hactenus omissa, a me addita est. SOLAN.

ead. l. 7. Ὡς γὰρ) Ὡς leg. videtur. GUYET. Et quia *Fl.* sic bene habet, id omnino recipiendum duco, etsi id non feci, quod et vulgata suos defensores est repertura. REITZ.

ead. l. 8. Τριάρμενα) I. e. μεγάλα. GUYET.

ead. l. 10. Ἐν Πειραιῇ) Sic et infra Dial. Meretr. VI. recte. Et *Aristoph.* Pac. 144. licet metri caussa detracto jota, ἐν Πειραιῇ. Est enim cas. rectus ὁ Πειραιεύς. Vid. *Strab.* IX. sub init. *Alciph.* I. p. 258. ne credas Πειραιαῖ legendum, ut Ἰσθμοῖ καὶ Πυθοῖ c. 20. et alibi. Sed et Πειραιῇ sine praepos. *Alciph.* III. Ep. 7. f. καὶ Πειραιῇ βαδιούμας. REITZ.

ead. l. 15. Ἐν γέλωτι — ποιήσεσθε) Sic supra Quom. Hist. c. 32. Tox. 22. etc. REITZ.

Pag. 162. l. 1. Ἀποπλευσοῦμαι) Fut. 1. circumflexum Attice, cujus exempla frequentia vide ap. *Maitt.* de Dial. p. 359. Qui ea usui promiscuo dialecti Doricae adscribens, tamen ex *Thucyd.* et *Xenoph.* multa adfert. REITZ.

ead. l. 4. Ὑποστάντες) I. e. subsidentes. An ἐπιστάντες; ut respondeat τῷ ὥστε ἐπιστάς μικρόν. GUYET.

ead. l. 9. Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν) An sic legend. ἡμᾶς δὲ οὐκ αἰτήσομένους — ἀκμήτας δύνασθαι νεῖν; GUYET. Non opus est mutato. Vidimus ejusmodi nominativos non semel. Adde et infra *Gesnerum* ad *Philopatr.* c. 25. pr REITZ.

ead. l. 11. Πρὸ τοῦ) Legebatur antea in omnibus impr. πρῶτον. Sed scribendum est aut πρὸ τούτου, aut πρὸ τοῦ, ut c. 30. et *Necyom.* c. 2. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐνοδίας τελετήν) Horum mysteriorum meminit *Pausan.* p. 72, 23. non quidem titulo Ἐνοδίας, sed *Hecates* tantum. SOLAN.

ead. l. 16. Ὑπερμαζῆς) *Th. Mag.* h. v. haec Luciani adferens habet: ὑπερμαζῆς γὰρ, ὡς Ἀδείμαντε. Sed γε non movendum. Ceterum de phrasi confer *Alciph.* I. Epist. 18. pr. REITZ.

ibid. Ἐς τὸν κόλπον) Vid. Pro Merc. Cond. c. 6. cum nota nostra, et *Theocrit.* Schol. VI. εἰώθασιν αἱ γυναῖκες . . . ἐς τὸν κόλπον πύειν τὸ νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι Vid. *Hartung.* 657. SOLAN. Conf. idem supra Pro Merc. c. 6. f. notamque *Solani*, id de averruncantibus rem odiosam dici, exponentem. REITZ.

Pag. 163. l. 11. Τὸ ἐπιρρόειον) Subandi κῆμα. GUYET.

ead. l. 13. Σταδίου) Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab urbe. *Diog. Laërt.* p. 138. C. unde liquet, decem unicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assignanda fuisse; sed audis jam magnam partem emensos, antequam id consilii initum est. Triginta jam erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit, tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reliqui fuerit, c. 46. Eodem ergo res redit, ac si inter quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani sodalibus somnia sua enarrantibus. SOLAN.

Pag. 164. l. 13. Ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τοῦ Διπύλου ἐπικλησθ.) *Benedictus*: paullo ante dimidium stadium, quod usque ad Dipylum superest. *Micyllus*: paullo ante quam ad Dipylum pervenimus, circa extremum hemistadium. Nec scio, cur illis sic placeat obscuris esse et vagari; cum clare dicat, vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum erit nobis progredientibus reliquum, adsumam. De Morte Peregrini: οὐδ' ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς καταλλίστως. GROX.

Pag. 165. l. 2. Ἐπιμετρήσω) Conf. *Philops.* c. 24. f. REITZ.

ead. l. 5. Εἴ τι) Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit aliud quodcunque suavissimum: nam εἴ τι comparativum potius requireret, si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est. REITZ. Saepe εἴ τι in ὅτι vel ὅ, τι temere a librariis mutatum deprehendas. Nec h. l. est, quod a probissima vulgata deficias. Quae sequuntur Lycini verba: Αἰλήθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νηϊ, satis liquet hanc continere sententiam: Inscius ipse illud (τὸ ἡδιστον κτημάτων πάντων) jam habes in navi. Quae ratio alias etiam apud nostrum scriptorem frequentissima *Gesnerum* in interpretando hoc loco adeo sefellit, ut falsa sua interpretatione: Oblivisceris, te in navi esse alios quoque interpretes vel in errores, ut *Schmiederum*, vel certe in aliquam dubitationem, ut *Belinum* et *Wielandium*, abstraheret. De Salt, in. Tom. V.

p. 117. λέληθας σταντὸν τοῦ μεγίστου τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν
 κατηγορῶν. Sed vercor ne γλαῦκ' ἐς Ἀθήνας. LEHM.

Pag. 166. l. 3. Τὰ μὲν ὑμέτερα) Nimis mihi videbatur
 rusticus Lycinus, si dicat ὑμέτερα vos animae viles, in vobis
 jactura et periculum exiguum. Sed de omnibus, qui una erant,
 loquitur: omnes se navim Adimanti consensuros praedixerant.
 Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros, in la-
 psu adeo facili, et pronominum horum solempni fere confusione.
 GESN.

ead. l. 6. Κεθαρωδὸν) Amphion hic est, cujus historiam
 habes Diall. Marr. VIII. Vid. etiam *Plut.* de delphinibus 282. f.
 et *Aelian.* de an. XII, 45. SOLAN.

ead. l. 8. Ἄλλο παιδίον) Melicertam designat, qui Deus
 factus Palaemon vocitatus est. Vid. Diall. Marr. IX. et *Phi-
 lostr.* in Herode p. 551. de statu Isthmi ab eo positus, οὐδὲ τὸν
 τοῦ Μελικέρτου παρελθὼν δελφίνα. Quia cum in ea ora appu-
 lisset Melicerta, in ejus honorem Isthmia Sisyphus Corinthio-
 rum rex instituerat. Add. *Spanh.* qui haec et alia ex nummis
 illustrat. SOLAN.

ead. l. 17. Ἀνορωρύχθω θησαυρὸς) Respicit hic thesau-
 rum ab Attico Herodis patre repertum, de quo *Philostr.* He-
 rod. p. 5. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus lique-
 bit. SOLAN.

Pag. 167. l. 2. Ἡσιόδον) Jubet *Hesiodus* *Erg.* 405. οἶκον
 μὲν πρωτίστα, γυναῖκά τε, βούν τ' ἀροτῆρα comparare. SOLAN.
ibid. Οἶκος) Οἶκον fors. legend. *Hesiod.* οἶκον μὲν πρωτί-
 στα etc. GUYET. At quidni tum etiam πρωτίστα pro πρώτων?
 Lucianus enim textus saltem non adversatur vulgato casui re-
 cto. LEHM.

ead. l. 4. Ἰσθμοὶ καὶ Πυθοὶ) Absurdum hoc: de Attica
 enim sermo est. In Ox. Ms. καὶ λιθοῖ, sine Ἰσθμοῖ. In *Fl.*
 Ἰσθμοὶ quidem, sed etiam λιθοῖ pro πυθοῖ, etiam depravate.
 Sed quis ejusmodi vulnera absque Mss. Codd. ope sanare pos-
 sit? SOLAN. Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exce-
 ptivum est, an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, et compre-
 hendi possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam
 de Eleusi nihil morer: vicina est, Dis sacrata est. Si πλὴν su-
 perioribus adjicit plura, ut vertendum putavi; cur deinde me-
 morat περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα; nimirum vix est, ut sanum pu-
 tem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere
 et secare nolim. GESN. *Belinus*, Mss. Regg. 2956. et 2959.
 auctoritatem secutus, ita hunc locum refinxit et interpunxit:
 πλὴν ὅσα θυμόν καὶ λίθοι, καὶ ἐν Ἐλευσίνι ὅσα ἐπὶ θαλάττῃ, καὶ
 περὶ τὸν Ἰσθμὸν κ. τ. λ. *J'ai déjà acheté tout le territoire d'A-*

thènes (à l'exception du thym et des pierres,) toute la partie d'Eleusine qui est située sur le bord de la mer, un petit espace autour de l'Isthme etc. Recte, quod ad interpunctionem. Sed utrum absurdis non sint absurdiora illa πλὴν ὅσα θύμον καὶ λίθοι, viderint alii. BIP. *Wielandio* locus et sanus et planus esse videtur: optare Adimantum praedia Delphica et Isthmica, in quibus per tempus ludorum illorum commorari possit. Mihi vero, et si haec *Wielandii* non improbem, tamen jure haereri posse videtur, quomodo verba ὅσα Ἰσθμοὶ et περὶ τὸν Ἰσθμὸν ὀλίγα recte conciliet. LEHM.

ead. l. 7. *Ἐνυδρον*) Forsan εὐνδρον, quod et *Guyet.* adscripsit, pro quo tamen crebro ἔνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas, quid ab Luciani manu sit profectum. *Εὐ* — tamen hic praefero propter additum εὐκαρπον. Ut recte εὐνδρος supra 1. Ver. Hist. c. 28. et Rhet. Praec. c. 7. Sed et alibi notavimus, ea saepe permutari. REITZ. Cf. Hermot. c. 26. Tom. IV. p. 37. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 168. l. 2. *Καὶ τοὺς διακόνους αὐτοὺς*) Notat *Wielandius*, alludi fortassis ad aureos illos adolescentulos in Alcinoi aula *Homer.* Odyss. VII, 100. LEHM.

ead. l. 12. *Δημοκράτης*) Demonstratum innuere videtur Herodis inimicum, *Philostr.* pag. 554. et alibi, 559. . . (ubi quidem *Δημοκράτου* habent.) SOLAN.

ead. l. 14. *Εὐμεγέθεις βάρβαροι*) Syri, Medi: sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. apud *Athen.* lib. I. BOURD.

Pag. 169. l. 1. *Τὴν ὥραν*) Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἦκειν κελύσω κατὰ τὴν ὥραν. GUYET. At vide eandem formulam sine κατὰ *Somn.* s. Gall. c. 7. Tom. VI. p. 317. LEHM.

ead. l. 6. *Ἐλαιον*) Antiphanes μέρον ἐξ Ἀθηνῶν apud *Athenaeum* 27. E. Melius conveniret ἄκαρπον, quam istud ἄνυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint. Conf. *Athen.* l. c. SOLAN.

ead. l. 7. *Μέλι* — ἄνυρον) Dicit Adimantus, se, si ex voto ditiescat, curaturum, sibi ut in promptu sint salsamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄνυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male interpretes, hoc est, mel Atticum, quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est *Strabo* L. XI. qui id vocat ἀκάπνιστον, et *Plin.* L. XI, 15. Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avidè vorant etc. Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum injuriam sentiunt mella, vel minimo contactu roris acescentia. Et: ob id inter

genera servatur, quod *acapon* dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt *mel sine fumo*, ut docuit ὁ πᾶν *Reinsius* L. III. Var. Lectt. 4. hoc vero Nostro est μέλι ἄνυρον. GRAEV.

ead. l. 8. Καὶ λαγῶς) Λαγῶ scribing. plur. num. Idem erratum c. 40. GUYET. l. e. ubi νεῶ quoque pro νεῶς legi vult idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ὄρνις, ταῶς, ἀλεξτρονῶν, singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, et οὐς quoque in οὐς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, jam Guyeto adsentior. REITZ. Imo vero οὐς erat scribendum, quod vel vitiosa scriptura vulgata οὐς pro legitima οὐς arguit, et probatur etiam singulari numero λαγῶς, qui jam nullo modo in pluralem est mutandus. LEHM.

ead. l. 12. Ἀποφρέτω) Sic Verus facitavit, teste *Capitolino*, in magno illo convivio, de quo c. 5. loquitur. SOLAN.

ead. l. 15. Διώνκος) Nominatur quidam Dionicus in *Sympos.* Vid. an idem sit, aut nomen fictitium. SOLAN.

Pag. 170. l. 2. Τηῆς) Sic impr. fere omnes. At in *Ox.* et *Fl.* ὑπῆρχεν. Ego tamen nihil muto. SOLAN.

ibid. Αἱ μὲν διανομαὶ) Attici testamentum augillare hic videtur, qui Herodis pater fuit: is enim minam civibus Atticis viritim distribuendam quotannis reliquerat. Vide *Philostr.* v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis et de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto: lectis iis, quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur pag. 550. mecum, credo, senties. SOLAN.

ead. l. 12. Ἀπομαγμένην) *Theocr.* in Ἀδωνιάδ. οὐκ ἀλέγω μὴ μοι κενεῖν ἀπομάξης, subaudi χολνικα. GUYET. Vid. *Casaub.* ad *Theophr.* Char. 253. SOLAN.

ead. l. 16. Οἶσθα οὖν, ᾧ Ἀδείμαντε, ὡς πᾶν σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ παῖς οὗτος πλοῦτος ἀπῆρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορῶγῃ, πάντα οἴχεται) Interpres: ergo scis, *Adimante*, quam tenui de filo puer iste *Plutus* dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent. Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadversum. Nam quid, amabo, est παῖς πλοῦτος; Quis unquam fando audivit de puerulo *Pluto*? Nescio sane, quem sibi interpretes sinxerint puerum *Plutum*, quem nemo ποῖλα, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius literulae litura tolli potest, et necessario debet, quod me docuit vir celeberrimus *Antonius Schultingius*, Juris Antecessor ordinarius, Collega mihi conjunctissimus: nimirum si pro παῖς legas παῖς, hoc

sensu, quam tenui de filo omnes has divitias pendeant. Atque sic sensus planus est et facilis. Addam, quem ego observavi, similem ex *Herodoto* locum, qui est lib. III. c. 19. καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἤρτητο ὁ ναυτικός στρατός. Quam ineptum et ridiculum foret, si iathic legas παῖς στρατός; sed aequè ridiculum est illud apud *Lucianum* παῖς πλούτος. L. Bos. Ὁ παῖς) Lege ὁ πᾶς. LA CROZE. Optime. Idem et adscripserat *Guyet*. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat. REITZ. Illud ὁ πᾶς οὐτοσί πλούτος adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum *Hagenoënsis* libri haberem illud & intrusum, quod olim, nescio meo, an superioris alicujus possessoris, obelo confixum videbam. GERN. in *Addend.* Formulam ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἀπῆρτηται illustrat imago, sub qua universa hominum vita proponitur *Charon*. c. 16. et 17. ubi legas ἡρτησθαι ἐκ λεπτῶν νημάτων, ἀπὸ λεπτοῦ κρέμασθαι, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. Omnino ipse locus adeundus. LEHM.

Pag. 171. l. 3. ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ὅτι, ὦ ἄριστε) ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ΑΤΚ. Ὅτι, ὦ ἀρ. MARCIL.

ead. l. 5. Εἰ ἔτι) Ἄρτι legendum videtur. GUYET. Immo si ἔτι simpliciter pro adhuc acceperis, locum hic non haberet ἔτι. At si pro jam tum, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significato retento, ipso momento, quo accubas, sive coena nondum peracta, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, eo adhuc loquente, i. e. inter loquendum. Ἄρτι tamen non respuerem, sicubi invenirem. Sed possis et ἤδη conjicere, quod dictantes ἰδε pronuntiabant. REITZ. Magis placet ἄρτι. Cf. e *Charonis* loco dicto c. 17. verba: ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθείς τὸν ὄροσον ἄπεισι (morietur), τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς (τῆς οἰκίας) αὐτὸς μηδὲ δειπνήσας ἐν αὐτῇ. LEHM.

ead. l. 14. Ἐκπεσόντας) De hac phrasi agit *J. Elsner*. Obs. ad *Galat.* V, 4. REITZ. Cf. *Charon*. c. 14. ubi et de *Polycrate*, et paullo ante de *Croeso* agitur. LEHM.

ead. l. 7. Τό, τε) Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέγγυον placet Ἐχέγγυον, i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τόγε ὑγιαίνειν legendum. GUYET. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen adnexum est τε ei verbo, cui debebat: sic enim ἐχέγγυόν τε καὶ βέβαιον requireretur. REITZ. Incommodiorem vocem vulgatam nolui tamen ideo cum alia incerta commutare. LEHM.

Pag. 172. l. 4. Οἶδα μετὰ) Non agnoscit Ox. Et sane odiosum est. SOLAN.

ead. l. 9. Χοινικίδα) Sic impr. plerique et Ox. quae vox

paullo insolentior editori *J.* visa est, adeoque *χολύνα* reposuit. SOLAN.

ibid. *Τῆς εὐχῆς*) *Ταῖς εὐχαῖς* legend. videtur. *Τὸ ἐπη-
ραίσω* dativo, non genitivo, jungitur. GUYET. Laudo, et
εὐχῆς ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror. REITZ.
Potest etiam *την εὐχην* scripsisse auctor. Quare satius duxi
servare vulgatam, licet, ut opinor, vitiosam. LEHM.

Pag. 173. l. 11. *Ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ*) Sic edidi hanc formu-
lam ex Ox. Vulgo enim legebatur *ἄλλος ἐπ' ἄλλους*, contra
Luciani usum, qui solet *ἄλλος ἐπ' ἄλλοις*, quod parum aberat
quin scriberem, nisi Codicis auctoritas praevaluisset. Cf. Alex.
c. 30. Gall. c. 24. Epist. Sat. c. 37. et qui locus huc maxime
facit Epigramm. 12. Varii autem hujus formulae Lucianae
modi conspiciuntur olim in Indice. LEHM.

ead. l. 13. *Πεντακισχίλους*) *Quingenta millia* pro quin-
que m. dederat *Bensd.* REITZ.

ead. l. 14. *Ἀρχων*) Interpunctionem mutavi, cum lege-
retur *προκριθεῖς, ἀρχων ἀριστος* etc. REITZ.

Pag. 174. l. 4. *Ὅμοιον*) An *ὁμολως*; GUYET. *Ὅμολως*) In
omnibus scriptum est *ὁμοιον*, prave haud dubie: ego mutavi.
Vid. *Prometh.* c. 10. SOLAN.

ead. l. 12. *Ἀνέρας*) Cur hic a vulgato recederet, olim non
videbam. Nunc tandem apud *Homerum* invenio *Iliad. B.* 554.
SOLAN.

ead. l. 13. *Ἐξ Ἀρκαδίας*) Asini nempe, Arcadiae pecua-
ria Persio. LA CROZE. Nimium hac observatione respecta
Wielandius reddidit: Nun bin ich doch begierig, was du mit
einer so grossen Menge arkadischer — Thiere anfangen wirst;
cogitans nempe de asinis, de quibus h. l. vix existimo cogitare
Lucianum potuisse. LEHM.

ead. l. 19. *Ἐς τὸ Περσικόν*) *A la Persane.* GUYET. Sic
εἰς τὸ κρεῖττον, optimo modo. Et sic fere *Aelian.* IV, 4. *εἰς τὸ
σχημὰ τινος*, vel *εἰς ἑλόν τινος ποιεῖν*, ad imitationem, figu-
ram, modum quandam quid facere, *Herodiano* frequens. REITZ.

Pag. 175. l. 1. *Περίπαγών — τὸ χεῖρε*) Vid. *Xenoph.*
Cyrop. VIII, 127. 20. et *Ἑλλ.* II. p. 266. 30. quo alludere vide-
tur; et *Brisson.* Persic. I. Hunc autem morem aperuit mihi *Jo.*
Charadinus, qui cum apud Persas esset, praeterreunte rege,
vidit hodiernos Persas manus ita manicis inserentes, ut altera
alteri applicetur. Non assecutus est *Lydiat.* *Marm.* Ox. p. 68.
SOLAN. De *tiara recta* regum Persarum, *κρυβαῖα* proprie
dicta, vid. idem *Brisson.* de reg. Pers. princ. l. 10, 2. Conf.
Aristoph. Avv. v. 490. LEHM.

ead. l. 4. *Οὐδὲ ὅλως*) Mirum sane, in tot peregrinationi-
Lucian. Vol. VIII. Kk

bus equo nunquam usum; SOLAN. Ad haec *Belinus*: *Dusoul*, qui croit que tout ceci est dit sérieusement, s'étonne de ce que dans tant de voyages Lucien ne s'est jamais servi de cheval. Comme l'érudition gâte quelque fois le jugement! BIR.

Pag. 176. l. 1. Ὡς Ἀδείμαντε) In Ms. Reg. 2954. ὦ Σάμινπτε unde *Belinus* personam Adimanti hinc inserendam putat, hoc modo: — τὴν χεῖρα. ΑΔΕΙΜ. Πάντες, ὡς ὁρᾷς, ὦ Σάμινπτε, ἐχειροτόνησαν. ΣΑΜ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε, κ. τ. λ. BIR. Hanc *Belini* emendationem quum confirmaverit Codex Gori. non poteram non ut probissimam sequi. LEHM.

ead. l. 6. Συμπαρεδρεύειν) Paraphrasi explicandum putavi verbum, cujus hanc vim esse sentio. Forte jam adscripsit hunc locum vir doctissimus Ger. d'Arnaud capiti octavo elegantis opusculi sui de Dis παρέδροις. GESN. Reddiderat autem *Gesnerus*: cum sibi legatos adesse, fastigio fers aequato, volunt aliquos. Satis contorta, vel potius plane inepta sententia. Quare facile admisi optimam Codicis Gori. lectionem συμπαρῶσι, praeunte jam *Schmiedero*. LEHM.

ead. l. 9. Τὰ ὄπλα) Subaudi κατά. GUYET.

ead. l. 12. Κεγχρεαῖς) Sic Edd. Κεγχρεαῖς emendat *Solan.* vid. ejus rationes supra Quom. Hist. c. 29. At Κεγχρεαῖς sine diphthongo adfert *Wass.* ad *Thucyd.* VIII. c. 10. ex *Polyb.* ubi sic semper. Quamvis ap. *Thucyd.* Scylac. Strab. et *Philostr.* ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgatam scripturam, quia et supra l. d. in Quom. Hist. Κεγχρεῶν cum vulgo librorum servavi, et *Th. Mag.* indicante ibid. *Jensio*, utrovīs more scribi, etiam observat REITZ.

ead. l. 14. Διαλάβωμεν) Corrige διαβάλωμεν. GUYET. Διαβάλλωμεν) Sic visum mutare pro διαλάβωμεν, quod in omnibus impr. et Ox. erat. SOLAN. Vel διελάσσωμεν, l. διαπεράσσωμεν, l. διαπλεύσωμεν, malit *Belinus*. BIR. Haud pravum corollarium est *Jacobi* conjectura διαβαλῶμεν proposita ad *Toxar.* p. 159. quamquam locus collatus c. 33. σὺ πρῶτος — διάβαινε (scil. τὸν Εὐφράτην) non magnam habet vim probandi. LEHM.

Pag. 177. l. 1. Ἀρτίμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥαδίως ἄρχοντας ἀπολιπόντες) Sic quoque *Benedictus*, captis civitatibus immunitis, et praefectis ibidem facile relictis: cum *Micyllus* pariter dedisset, ac civitatibus nullo defendente captis, praefectisque ibidem facile relictis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, et distinguendum esse λαβόντες ῥαδίως, ἄρχοντας ἀπολ. Sic enim et solent scriptores loqui, et sensus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς παραλίου καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, utramque Ciliciae

oram, maritimam videlicet et montanam. Si enim ὁρεινή non est παράλιος, non potest ferri ora: et cur non simpliciter maritimamque ac montanam Ciliciam? GROS.

ead. l. 14. Ἀποδιδράσκεις — τὸν κατάλογον) Hanc phrasin alibi observare me non memini. SOLAN.

ibid. Κατάλογον) Κατάλογον legit interpres. GUYET.

Pag. 178. l. 1. Οἱ δὲ) Pro alii vero usitatum esse, per multis docet J. Elsn. Obs. ad N. T. I. p. 347. REITZ.

ead. l. 9. Ἐπὶ Βαβυλῶνα ἐλθόντες) Ἐπὶ Βαβυλῶνι ἐλθόντες, quod O. habet, pro Βαβυλῶνα, defendi potest ex Hom. II. Θ, 110. Τρωσὶν ἐφ' ἵπποδάμοισιν ἰθύνοντες, et ex Aeschyl. Agam. 61. ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ πέμπει, atque Evang. Matth. VIII, 7. aliisque multis, quae profert doctiss. Abresch. animadv. ad Aesch. p. 68. 69. REITZ.

ead. l. 15. Εἵκοσιν) Μυριάδας scil. GUYET.

Pag. 179. l. 1. Τῶν πλησίων) Etsi οἱ πλησίον alibi rectius et usitatius, ut supra Necyom. c. 16. med. μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων, atque alibi, ut indico Philopatr. c. 16. hic tamen nihil mutem, propter nexum cum προαστείων. REITZ. Atvero ex hac ipsa vicinia natum esse videtur vitium scribendi, quod in Luciano quidem vix amplius ferendum erat. LEMM.

ead. l. 2. Κατέλεξε) Κατέλεξε legendum videtur. GUYET. Neque κατάγειν esse exercitum cogere vel conducere, novi; neque formam illam Atticam, quam habet ἄγω vel ἄγνυμι aliter (quam) frangendi intellectu positam, memini. Solicitor proinde levicula mutatione legere κατέλεξε, conscripsit, delegit, quod solenne in hac re verbum est, unde paullo ante κατάλογον dixerat. A facile in A transiit, post quod E sequens librarii stilo forte confossum est, factumque ex KATEΛΕΞΕ, KATEΛΞΕ. GERN.

ead. l. 16. Τριάκοντα) Aberat Piraeus portus XL stadiis ab urbe: quorum in quatuor partes divisorum tres jam emensi erant; quarta restabat Luciano. Vid. c. 16. et notam nostram. SOLAN.

Pag. 180. l. 1. Ἐπὶ τῆς ἀναγεγο.) Ὑπὸ στήλης leg. omnino. Sic ὑπὸ γῆς, ὑπὸ μάλης, et sim. GUYET. (Eadem habet Menag.) Quid sibi velit ἀναγεγραμμένη στήλη, non est facile dictu. Leges quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, στήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dederrunt interpretes. Quid vero ad assidendum commoditatis habet, et quidem, ut quatuor homines sedcant, στήλη, columella, cippus, altum magis opus, quam longum aut latum? et quid ad eam partem, qua sedetur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario similitudo maxima, quae intercedit inter T et Γ

litteras: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατετραμμένης. *Columella, cippus, pila*, cum stant, scriptis servandis, et ingerendis in praetereuntium oculos, idonea: cum eversa jacent, sive literata sint, sive minus, sessionem praebent commodam fatigatis. GESN.

ead. l. 3. Τὸ λοιπὸν) Subaudi τῆς ὁδοῦ. GUYET.

ead. l. 9. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανῆσθαι τὴν γνώμην) Non sine menda. MARCIL. Additamentum videtur. Αὐ παραφρονεῖς τὴν γνώμην; οὐδὲν ὑγιές. GUYET. Corruptus hand dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe qui omnes consentiant: forsan ἐμὲ καὶ σέγε, vel simile quid, scriptum fuerat, et πρὸ τοῦ, pro παρὰ τὸ. SOLAN. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, *Tu es apud ferendam sententiam*, i. e. tuum est jam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ παρὰ τὸ φανῆσθαι τὴν γνώμην, tibi adest, ad te venit ordo etc. nec τὸ περὶ damnaverim. GESN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

ead. l. 10. Καὶ ὅπως) Subaudi ὁρᾶτε, σκοπεῖτε, et simil. GUYET. Exemplum vid. apud *L. Bos* de Ellipsis, v. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra cap. 41. REITZ.

Pag. 181. l. 17. Προκαλεῖται) Genuina haec lectio, quam ex Ms. Ox. et *Ven.* 2. habemus, vulgata προκαλεῖται nihili est. SOLAN.

Pag. 182. l. 9. Προσκυνέωσαν ἡμῖν) Προσκυνέωσαν ὑμῖν. MARCIL. Προσκυνέωσαν ὑμῶν) *Marcilii* emendationem omnino necessariam hic amplector: nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνέω conjunctum aut apud hunc alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ὑμῶν, non ὑμῖν, postulat ἄρξω: moris autem, quem tangit, illustre habes apud *Xenophontem* exemplum, quod vid. *Αναβ.* I. pag. 154, 17. SOLAN. Relinquo *Marcilio* suum προσκυνέωσαν, etsi προσκυνέωσαν forsan dare voluit, pro eo, quod aliter alicubi script. invenit. In ὑμῖν autem pro ἡμῖν ei adsentior, modo ὑμῶν dedisset. REITZ.

ead. l. 10. Κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον) Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse *Lucianum*, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλήνων νόμον ἄρξω. GESN.

ead. l. 13. Αἶ ἄν) Etsi aliquis sensus inest vulgatae, conjicio tamen αἶ delendum. REITZ.

ead. l. 14. Μετελεύσομαι) Negat *Pollux* in ἤκω, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet *Dion. Halic. Ant.* III. p. 151. f. *Hom.* II. Θ, 12. et alibi. et compositum μετελεύσομαι etiam *Noster* non semel, ut forsan patebit ex *Indice*, ne alios addam, quia

nemo negat, quod sciam. Sed ἀπελεύσομαι negat etiam *Th. Mag.* v. ΑΙΛΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore jure; vid. *Hemst.* T. I. p. 181. sq. REITZ.

Pag. 183. l. 1. Ἐκστάδιος) *Extra stadia tua jam es, stadia imperii tui peracta sunt.* Male interpres cum ἐξαστάδιος confundit, sex stadiorum vertens. GUYET. Lege omnino, uti edi curavimus, ἐκστάδιος, uti recte scribitur in *Ven.* 2. *Bas.* 1. et 2. et *Par.* ut ἐκσπονδος, ἐκπρόθεσμος etc. In L. Schol. et *Fl.* ἐξστ—. In O. vero et reliquis ἐκστ— neque Graece, neque vere, cum unicuique decem stadia, ex ratione supra ad c. 16. inita, assignari oporteat; et re ipsa assignata ex 35. pateat, cum Luciano remanserint decem. SOLAN. Non vere narrant *Solanus* et *Reitzius* et cum his *Fritschius*, in *Bas.* 1. legi ἐκστάδιος, quam illic vox legatur adspirata. Sed *Bas.* 2. et 3. genuinam habent vocem, quam etiam recte reddidit *Micyllus*: *extra praescriptum stadium.* Itaque *Guyetus*, interpretem vituperans, Parisiensem significasse videtur. LEHM.

ead. l. 15. Ταῦλα λευκή) Hoc erat, quod diadema vocabant, insigne regium. SOLAN.

Pag. 184. l. 13. Νεῶς) Νεῶ plurale corrigit *Guyet.* certiore jure, quam supra c. 23. λαγῶ pro λαγῶς. Nam cum οὗς hic addatur, facile suspiceris, etiam νεῶ plurale dedisse auctorem. Et quamvis mascul. plurale οὗς per syllepsin alii dicent accipiendum, comprehenso εἰκόνες, eos hic non audio, quia plures civitates non crexere unum, sed plura templa. Adeoque vix a me impetro, quin *Guyeti* emendationem, invitis Edd. recipiam. REITZ. Cf. *Pro Merc. Cond.* c. 15. *Tom.* III. p. 300. ubi similia leguntur: καὶ εἰκόνες δὲ, καὶ νεῶ, καὶ τεμένη, ὅποσα κ. τ. λ. Pro νεῶ autem, quod vulgo ediderant νεῶ sine jota, in M. illic νεῶς (i. e. ΝΕΩΙ) legi notatum a *Reitzio*. Et sic fortassis etiam h. l. ΝΕΩΙ corruptum olim est in ΝΕΩΣ. Quapropter nullo modo dubitabam certissimam *Guyeti* emendationem recipere. LEHM.

Pag. 185. l. 1. Ἐπὶ πλείστον) Glossema videtur τοῦ ὅτι μάλιστα. GUYET.

ead. l. 4. Ἀπαλλαγὴν) *Mutationem dederunt. Redde decessum.* GUYET.

ead. l. 5. Καὶ ὅπως) Subaudi ὄρα, σκόπε, et simil. GUYET. Habuimus supra c. 36. pr. REITZ.

ead. l. 14. Δακτυλλοὺς) Veterum ea erat superstitio, ut annulis magicis multas et miras virtutes inesse putarent; vid. et *Philops.* SOLAN.

Pag. 186. l. 11. Μηδένα) In L. ἴσως μηδένα. Quocumque modo legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego μηδένα

οὕτως εἶναι ἀνέραςτον ὅτῳ etc. existimo a Luciani manu pro-
fectum. Quamvis enim raro ἀνέραςτος active ponatur, sic etiam
usurpari inonent grammatici. SOLAN.

ead. l. 14. Εἶναι) Non adderem, si in pluribus abesset.
Jam vero non omittendum duxi, quia vel magis abundat alibi,
ut Necyom. §. 16. τὸν δὲ τινα καλὸν εἶναι ἐκδόμησε. Confer et
de Calumn. cap. 16. ac 20. et Pseudol. c. 6. ubi ὄν, ῥύσα, et
εἶναι redundare, pluribus vidimus. REITZ.

ead. l. 16. Ὑπὲρ τὸν Τάκινθον) His utitur Jac. Elsner.
ad exponenda D. Apostoli verba in 2. Ep. ad Corinth. XI, 23.
ubi ὑπὲρ ἐγὼ, interpretatur ἐγὼ ὑπὲρ αὐτοῦς. Sed ut ellipsis
ista rarior, ita Lucianum illud ubique obvium. REITZ.

Pag. 187. l. 5. Δεήσει με ταῦτα ἔχοντα) Corrupta sunt
haec verba: qua enim ratione, quaeso, qui Graece scit, inde
eliciat, quod dici oportuit, hoc enim unum superest, cum alia
suppetant omnia? SOLAN. Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα)
Conf. μηδὲν δέη ad Rhet. Praesc. c. 18. f. Et οὐδὲν δεήσει Dial.
Meret. 2. Aelian. V. H. II. c. 14. κατέμεινεν οὐδὲν τι δέόμενος,
commoratus est sine ulla necessitate; structura quidem ab hac
diversa. At vide, anne propius accedat, quod Dial. Meretr. 2.
ante med. est, οὐδὲν δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. Nondum enim
persuadet Solan. vulgatum hic esse corruptum: ut enim Latini,
dies deficit me, id est, destituit, aequae dicunt, ac tela nostris
deficiunt apud Caes. legimus, ita δεῖ et δεῖσθαι quoque inter-
dum cum accusativo personae construi, non ἀδύνατον videtur.
Sensus certe ex analogia perspicuus, nihil me destituet haec
habentem. Cum accusativo person. Steph. ex Eurip. notavit,
δεῖ σε μακροῦ λόγου, et accus. rei, ex eod. ἐν δεῖ μόνον μοι.
Certe dativus personae non inusitatus. Noster de Salt. cap. 3. pr.
σοι δεήσει. Amor. cap. 3. f. Ἀλλὰ σοὶ — δεήσει et δεῖ τοῖς
γάμοις Alciph. III. Ep. 49. f. Lys. pag. 53. Ed. Lond. οὐδ'
ἐκείνοις δεήσειν χιλίων νεῶν. Quodsi quis igitur hic legat, μοι
ἔχοντι, nihil quidem difficultatis restaret; sed quia et accus.
pers. et accus. rei vidimus separatim, nihil analogiae repugnat,
hic utrumque conjungi. REITZ.

ead. l. 11. Γρύψ) De gryphis supra dictum est ad ultima
verba Dial. ult. Mar. SOLAN. Vid. Vol. II. p. 464. sq. LEBM.

Pag. 188. l. 2. Αὐθημερόν ἀγγεῖλαι ἐς Βαβυλῶνα) Τὸ
βούλομαι repetendum ex superioribus. GUYET.

ead. l. 3. Εἰ τύχοι) Sic Ms. Ox. uti conjeceram; reliqui
εἰ τύχοιμι. SOLAN.

ead. l. 10. Ἄν ἐξῇ) Legendum ἐξῇν. GUYET.

Pag. 189. l. 7. Ἰέροντα) Non ergo a juniore Luciano hoc

scriptum est: aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia suadent. SOLAN.

ead. l. 13. Κατὰ δάκτυλον ἔνα) Suspecta videntur. GUYET.

ead. l. 16. Ὅς περιθήμενόν σε παύσαι μεροληποντα) Nescio, quid velit *Benedictus*, qui obductus te a stultitia cohibeat. Interim probo *Micyllum*, qui te indutum a stultitia cohibeat. GRON.

ead. l. 17. Κόρυζαν ἀποξύσας) Vid. ad *Indoct.* cap. 21. et de ἀποξύσας notata *Hemsterh.* in *Ed. minore Dial. Lucian.* p. 26. quae in maiore non repetiit, quia augere, mutare, alio transponere in animo habuerat, ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum abstineo. REITZ. Inserta huic Editioni inveniis *Tom. II.* p. 495. In proximis ἢ τοῦτο μὲν etc. ἢ interrogative redditum ab interpretibus Latinis. Rectius corrective capias, aut potius, doch; de qua particulae vi, olim non satis agnita, egimus in *Adnot. ad Toxar.* c. 62. *Tom. VI.* p. 502. sq. LEHM.

Pag. 190. l. 2. Ἀνεπλήρητα) Hoc *Luciani*, item ex ejusd. *Pseudom.* et *Reviv.* et ex *Xenoph.* atque *Simpl.* in *Epict.* idem adjectiv. adfert *Elsn.* quo probet, id in 1. ad *Timoth.* 2, 15. significare cum *Hesych.* ἀμειπτον, ἀκατάγνωστον, quod reprehensione caret. Sed quis de eo dubitat? REITZ.

ead. l. 8. Καὶ σταδίοις) „An δέκα σταδ. Bene monuit *J. J. Wetstenius.*“ Melius καὶ alterum prorsus expunxit *Fritzschius.* LEHM.

ead. l. 9. Τηνέμιον) Metaphora ab ovīs subventaneis. GUYET.

ead. l. 12. Οἶχηται) *Hom. II. B.* 71. SOLAN.

IN DIALOGOS MERETRICIOS.

Pag. 192. l. 9. ΙΛΥΚ.) Nomen personae loquentis, initio horum Dialogorum in plerisque impressis omissum, sedulo addendum duximus. SOLAN.

ead. l. 12. Ἐπιλέησαι) *Th. Mag. v.* ἐπιλ. SOLAN.

Pag. 193. l. 1. Ἐν τοῖς Ἀλώοις) Ἀλῶα festum Atheniensium agricolarum, dictum, quod in areis hac die convivium personabat, ἑορτὴ Ἀθῆνῃσι μυστήριον περιέχουσα Δήμητρος. Tangit (*Dial. Mer. VII. f.*) Caetera hujus Dialogi diligenter exposui ad *Petron.* BOURD. Vide Scholia ad *Dial. VII.* Fecerat Euripides fabulam, cui Ἀλωάδες titulus. *Grot. Flor.* 54. SOLAN. De hoc festo, mysteria Cereris, Proserpinae et Bacchi complectente, vid. Scholiast. ad *Dial. Mer. VII.* Et *Alciph.* 11.

Ep. 3. p. 224. — ἐν ἄσπει μενούση διὰ τὰ Ἀλῶα τῆς Θεοῦ. Ubi in textu ac nota *Bergleri* laevigatur ἀλῶα, in exemplis autem ab eodem adlatis adspiratur, non addita ibi varietatis causa. Verum cum etymon a Scholiaste traditum, quod homines tunc in areis, περὶ τὰς ἄλως, commorarentur, adspirationem requirat, et apud Nostrum Dial. Mer. VII. aliosque sic inveniam, eam servavi, etsi ex *Luciani Edd.* prioribus non perspicias, quo spiritu id scripserint, quia ab *A* quadrato vocem inchoantes nullum spiritum addunt. Sed ecce ad *Alciph.* I. Ep. 33. *Bergler.* ἀλῶα δ' ἦν, haec bene jam monuit, dicens: *Festum Cereale.* Ἀπὸ τῆς ἄλως, ab area horrei. Tunc ubi venerabantur Cererem Ἀλωάδα de qua *Theocr.* in *Thalysiis*, quae sunt iidem *Haloa*, v. 155. Βωμῶ παρ' Δάματρος Ἀλωάδος. Meminit Noster (*Alciph.*) aliquoties hujus festi. Sed semper spiritu leni scriptum, ut saepe et alibi. REITZ.

Pag. 194. l. 9. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτὸν) Sic *Aristoph.* in fine *Pacis*, Τρυγῶσωμεν αὐτήν, τρυγῶσωμεν αὐτήν. L. Bos. *Gallice plumer.* SOLAN.

Pag. 195. l. 10. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα οἶχεται) Proverb. BOURD.

Pag. 196. l. 8. Οὐδὲν — δεήσει) Confer de hac structura *Rhet. Praec.* c. 18. f. et *Navig.* c. 44. REITZ.

ead. l. 14. Περὶ συμβολαίου ναυτικοῦ) Leg. Ulp. ad *Demosth.* περὶ Ἀλονήσου. BOURD.

Pag. 197. l. 4. Συντέθηκας) Malim συνέθηκας, aut συντέθεικας. REITZ.

ead. l. 11. Τῇ λοχείᾳ) Ἀρτέμιδι, quae praesidet *λοχείαις* ἢ γεννήσεσι. BOURD.

Pag. 200. l. 12. Ἀνακλάσας) De potestate hujus verbi, interdum non bene intellecta, vid. supra ad *Gymn.* c. 7. Adde hic *Alciph.* I. Ep. 28. ἐπειρῶ τὴν δέσπην ἀνακλάσας κῦσαι, ibique *Bergl.* p. 115. docentem errasse *Budaeum* et *Stephanum*, quia ἀνακλάσας apud *Athenaeum* pro ἀνακλασθεῖς poni putarint. REITZ.

Pag. 201. l. 15. Τυραννεῖν τὸ συμ.) *Ter.* *Adelph.* *Ain'*, quaesio, *Aeschine*, tu hic regnum obtines? BARTH.

Pag. 202. l. 17. Ἀπορρήξωμεν) Idem proverbium ap. *Aristaenet.* Ep. I. lib. 2. BOURD. Simul meminervis illius dicti *Tarentiani*: *Amantium irae*, amoris integratio. *Andr.* III, 3, 26. LEHM.

Pag. 204. l. 12. Κεραμικῶ) Duo Athenis fuisse *Ceramica*, docet *Meursius*: unum intra urbem, de quo hic sermo, in quo prostabant scorta; alterum extra urbem, ubi sepeliri solebant, qui in bello occubuissent, idem, cum *Academia* de pop. Att. et alibi de *Ceramico*. SOLAN. Bene *Belinus* notavit, male

in interpretatione Latina se habere illud *ignominiae causa*, quum contra amoris causa nomina fuerint columnis inscripta. Et conferri hanc in rem jubet *Aristoph. Vesp. v. 99. LEHM.*

Pag. 205. l. 17. 'Αλλ' εἴ τινα εὐροιμὶ — γράων) Non opinor, ista notare, aut bene verti ab utroque interprete, *sed si quam anum invenire possem*, aut, ut alter, *habere*, quod nullius ponderis est in hac oratione; verum, *sed utinam invenirem vetulam!* quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano sumitur. In Prometheo: *εἰ γὰρ γένοιτο, ὃ Προμηθεύ, ταῦτα.* GRON.

Pag. 206. l. 1. "Ο, τι χρῆσιμῃ) Ita distincte ex praecepto Grammaticorum scribere jubemur. Phrasis est cum superlativo tritissima, cum positivo rarissima. SOLAN.

ead. l. 2. 'Ῥῆν' ἔτι) Vide notam nostram ad De Mero. Cond. cap. 21. SOLAN.

ead. l. 8. 'Επιχειῖσθαι) Forsan ὑποκειῖσθαι. GUYET.

ead. l. 9. Θεῖον) Sic *Fl.* uti *Barthius* emendare jubet *Advers. p. 316.* laudato loco, qui occurrit in *Philops. c. 12.* In reliquis libris *θύον.* SOLAN. Conf. supra *Philops. cap. 12.* et infra f. hujus *Dial. REITZ.*

Pag. 207. l. 2. 'Ρόμβον) Ad hoc verb. *Schol. Ms. Reg. 2954. 'Ρόμβος εἶδος βιβλίου εἰς ῥόμβου σχῆμα μεμνημένον.* Quam interpretationem, utpote falsam, recte rejicit *Belinus Bir.* Cf. *Theocr. Idyll. II, 30.* quod carmen ut omnino recte *Belinus* cum hoc dialogo comparari jussit, ita tamen minus bene versatus est in singulis quibusdam rebus magicis inter se conciliandis. Est autem *ῥόμβος* in re magica *rota illa rhombi staminea*, quae etiam ap. *Propert. IV, 5, 26. (s. III, 6, 26.)* occurrit. Ceterum vide an in scholio Parisiensi in voce *βιβλίου* vitium insit scribendi, quod tamen ego nunc, quomodo sit corrigendum, non habeo in promptu. LEHM.

ead. l. 6. Αἰτιώσης) *Αἰτιώσης* legendum videtur. GUYET. Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic *αἰτούσης*, aut certe aliqua vox excidit: nam *πολλὰ αἰτούσης* est Graece *magna petere*; cum dicere debuerit, *enixe, ut apud sese maneret, orante.* SOLAN. Hanc autem sententiam etiam in ista dictionis vulgatae brevitate agnosci posse arbitror. LEHM.

ead. l. 8. Μισηθρον) Aliud odii poculum est apud *Origenem* lib. 7. contra *Celsum.* De utroque a me dictum alibi. BOURD.

ead. l. 14. Τὸν ἄτρον, καὶ τὸ θύον) *Casp. Barthius* putat legendum esse *θεῖον*, et *sulphur* capiendum, quod in lustrationibus et incantationibus prorsus usitatissimum erat veteribus etc. vid. cap. 3. L. VII. *Adversar. ALMEL. Θεῖον Fl. etc. SOLAN.*

Pag. 208. l. 11. Πρὸς τῆς κουραζιάφου) Per Cererem. Hesych. in κουραζιάφος, ὑφ' ἐτέρων δὲ ἡ Δημήτηρ. MENAG.

ead. l. 17. Ἐταιρίστρια) Hesych. Ἐταιρίστριαι, τριβάδες. GUYET. (Idem etiam habebat Menag. REITZ.) Vid. Suid. SOLAN.

Pag. 209. l. 8. Πότος) Πότος ὁ, compotatio: ποτὸς potulentus, potabilis: ποτὸν, τὸ πόμα potus. GUYET. Πότον — συγκροτούσα) Supra Gall. c. 12. ὁ πότος συνεκροτεῖτο, ubi et de differentia nonnihil dictum. REITZ.

Pag. 210. l. 1. Ἐφίλουν με τὸ πρῶτον) Haec et cetera huius Dialogi interpretata sunt ad Petronium ad haec verba: commovebat valgitur labra. BOURD.

ead. l. 3. Μαστοὺς ἔθλιβον) Plaut. Pseud. Teneris labelis molles morsiunculae Papillarum horridularum oppressiunculae. Ovid. 1. Amor. Forma papillarum, quae fuit apta premi. BOURD.

ead. l. 4. Καὶ ἔδακνε) Plaut. loc. cit. BOURD.

ead. l. 6. Τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς· ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφυῆς· καὶ ἐν χρόνῳ ὥφθη αὐτῇ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδραῖδες τῶν ἀθλητῶν ἀποκεκαρμένῃ) Auctoris mentem minime percepit interpres in his verbis, quae sic Latina fecit: galericulum quidem a capite removit, ipsa autem incumbebat similis et equiparanda athletae alicui vehementer virili et robusto, et cute ad vivum detonsa. Deceptus fuit verbis, ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὁμοία καὶ προσφυῆς, quae de ipsa muliere intellexit, cum tamen de ejus coma adscititia sint intelligenda, et parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demisit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem et aptam: atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad vivam usque cutem detonsa. L. Bos.

ibid. Πηνήκην) De comis adscititiis copiose dixi alibi. Junge Alexand. Paed. lib. II. cap. 11. Artemid. lib. I. Firmic. Astro. c. 1. lib. I. Vide Herald. ad Martial. BOURD. Πηνήκην, la perruque. GUYET. Ut Junt. πηνήκην, ita Lexicogr. vicissim etiam adferunt πηνίκη, hoc sensu; sed et πηνήκη infra Dial. Mer. XII. ad fin. in plurimis, et recte, ut credo, scribitur. Et sic ap. Pell. bis sine varietate reperio. REITZ.

ead. l. 7. Ὅμοια) Ἡ πηνίκη scilicet. GUYET.

Pag. 211. l. 1. Ταύτην τὴν Δημώνασσαν) Ex Ms. Reg. 2955. admisimus articulum τὴν ante Δημ. qui aberat ab Edd. Bip. ead. l. 5. Τὸ ἀνδρόιον) Catullus: Et quaerendum unde, unde foret nervosius illud. MENAG. Idem habet Guyet, ex quo omnia surripuisse Menagium video. REITZ.

ead. l. 13. Ἐφέστρια) Quid intellexerit per τὰ ἐφέστρια,

non facile est divinare; ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me expectes: conjecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἐφέστρις ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur, *Suidas* μανδύαν et βίβρον interpretatur, et ὕψωμα ἐξ αἰγίων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλανίς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere vestis τὰ ἐφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texi solitas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, et laborem, quae ob id ἐφέστρια διηγήματα dicebantur. Sic Nostrates dicunt *les contes du veilleri*. At forte mendosa est ea vox, et legendum vel ἐφ' ἐστίῃ, i. e. ad lares, ad focum, vel Ἡφαίστεια ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hiema narrantur, nam (ut notum est) Ἡφαίστος saepe pro igne sumitur: et erant Ἡφαίστεια fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem assidentes feminae nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo, quod Atheniis Ἡφαίστεια, ut ex *Andocide* patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, lector, cogitabis: utinam et nobis impertiaris! PALM. Vide, an festum notet. SOLAN. Marg. Parisinae: *Ephestris vestimenti genus militaris est, unde Ephestria derivari videntur. Utrum autem poema, aut canticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos fuerit, dubitari potest.* REITZ. Τὰ Ἐφέστρια παρ' αὐτοῖς Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Boeotos in Βοιωτίᾳ comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad ἐφέστρια adjunctum sit proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius afferatur, quam legere τὰ ἐφέστια, et intelligere domestica, patria, memorabilia et singularia patrias suae. Ἐφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eosdem lares, penates etc. habeat, notum. GESN.

Pag. 212. l. 7. Πάρεχε) *Aristophan. Κακῶς παρίξω, καὶ οὐχὶ προσκινήσομαι.* MENAG.

ead. l. 15. Οὐρανίαν) Subandi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII. init.) θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δέησει λευκὴν μηκάδα τῇ Οὐρανίᾳ δὲ ἐν κήποις δάμαλιν. GUYET. Venerem. Vid. notam ad Dial. VII. SOLAN.

Pag. 213. l. 7. Ὡς ἐνόμιζες) In omnibus libris nostris legabatur hic ὅ, quod necessario sic mutandum fuit. SOLAN. "Ὡς ἐνόμιζες" Ὡς ἐνόμ. edi voluit Solan. me non obtemperante, neque Codd. addicentibus. Quod putasti enim aequè rectum, ac ceu putasti, eoque magis rectum, cum tam prope ὥς praecedat. REITZ.

ead. l. 12. Μαννάριον) Α μάννα, i. e. μάμμη, ut videtur,

ductum est *μάνναριον*. Τὸ *μάννα* autem cognatum videtur τοῖς *νάννας*, *νάννη*, *άννις*. *Hesych.* *Νάνναν*, τὸν τῆς μητρὸς ἢ τοῦ πατρὸς ἀδελφόν. οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφὴν. *Νάννη* μητρὸς ἀδελφῇ. *Άννις* μητρὸς ἢ πατρὸς μήτηρ. *Νάννη* et *άννις* κυρίως *matrem* notare videtur, et *νάννας* *patrem*, ut et *νάννος*, unde *Italicum Nonno*. *GUYET.* Sic iterum *Dialog. VII.* usurpat. *SOLAN.*

ead. l. 16. *Ἀποστροφῇ*) Ex utraque *Ven.* Reliqui libri impressi corrupte *ἀποτροφῇ*. Sic *Dem. Phil. I, 104. C.* *SOLAN.*

Pag. 214. l. 6. *Σφύραν*) *Σφύρας* forte. *GUYET.*

ead. l. 8. *Κρόκην κατάγουσα*) *Lanam trahens*, unde *tractum τολύπη*. *Gl. Ph.* *GUYET.*

ead. l. 9. *Ἐλπίδα περιμένουσα*) Hanc phrasin probaturus *L. Bos* in *Epist. ad Hebr.* 2, 13. et haec *Luciani* adferens, *παραμένειν ἔλπίδα*, scribit, errante calamo: nam *περιμένουσα* ego in omnibus reperio, et si *παραμένουσα* legi voluisset, id indicasset. Sed de *περιμένειν* movendo ne cogitare quidem debuit aut potuit. *REITZ.*

ead. l. 10. *Τὴν μνᾶν*) Τὸ πρῶτον *μισθῶμα*. *GUYET.*

Pag. 215. l. 5. *Δάφνιδα*) *Δαφνίδα* scribendum videtur. *GUYET.* Quare? quia ο *Δάφνις* viri nomen, ac differentiae causa femineum nomen ἡ *Δάφνις* vult formari, uti ἡ *δαφνίς*, *laurea*, vel *bacca lauri*; quod probo, licet ob consensum *Edd.* nil mutarim. Alias *Δάφνη* *Nymphae* nomen ubique obvium, *Δάφνις* minus frequentatum: sed solent illa mulierum in *ις* esse oxytona, ut *Θρυσίς*, *Θαῖς*, *Βακχίς*. Vid. *Alciph. I. Epist. 59.* Quare *Guyeto* omnino adsentior, ut res sit parvi. *REITZ.* Non certe tantilli est res, ut eodem loco *Δάφνιδος* et *Δαφνίδα* scribere liceat, quod revera *Schmiederus* h. l. fecit. Ego vero, qui nomina maris *Δάφνιδος* et feminae *Δαφνίδος* bene distinguenda putarem, vel contra librorum auctoritatem in utroque loco *Guyeti* subtile iudicium secutus sum; praesertim quum etiam supra c. 1. *Philaenidis* meretriculae nomen in omnibus libris editis falso scriptum legatur. Non enim sonabat illud *Φιλαῖνις*, sed *Φιλαίνις*. Cf. supra *Pseudol. c. 24.* et *Amorr. c. 28.* ubi libri omnes in recta scriptura consentiunt. *LEHM.*

ead. l. 15. *Προπέμψει*) *Μεταπέμψει* fors. *GUYET.* *Μεταπέμψει* videtur voluisse. Sed longe praestat vulgata. De regibus dictum confer *Somn. s. Gall. c. 24.* De funeribus *Diall. Mortt. VI, 5.* *LEHM.*

Pag. 216. l. 1. *Ἐπιλαμβανομένη*) An prensans? *GUYET.*

ead. l. 15. *Ταῦτα γάρ*) Subaudi *διά*. *GUYET.*

ead. l. 17. *Παραπολύ αὐτῆς. ἀλλ' οὐδέν*) *Aposiopesis* est. Volebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum *De-*

phnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea, Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque abruptim orationem. Eodem pertinere puto, ut non legamus ἄλλο, sed ἀλλ', id est ἀλλὰ. Sed non multum refert. GERN. Παραπολὺ αὐτῆς, i. e. πλέον αὐτῆς, s. πλέονα ἔχεις ἢ αὐτή. GUYET. Immo καλλίων supplendum, quod studio supprimit mater: et ab comparativo illo pendet genitivus; aliqui παραπολὺ simpliciter cum genitivo junctum significare fere contrarium, ut παραπολὺ τῆς ἐλπίδος, spe minus, vid. Viger. de Idiotism. p. 520. vel potius Bud. Comm. p. 129. REITZ.

Pag. 218. l. 6. Ἄν ἐτι τοιούτων) Totus hic Dialogus plane similis epistolae 36. L. I. Alciphronis, quod non fugit Berglerum, qui potest consuli pag. 160. seqq. REITZ.

ead. l. 7. Τῇ Πανδημῷ) Cognomenta Veneris, Pandemus et Urania. Ἀμφότεραι πόρναι, ἡ μὲν Πάνδημος, ἡ δὲ Οὐρανία. ἡ τινι Οὐρανίᾳ τετέμιστο ἐν κήποις. αἶψα δὲ Πανδημῷ, διὰ τὸ τοῦ ζῶον συνεταστικόν (συνουσιαστικόν Ms. Reg. 2954.) τε καὶ παρὰ τὰ Ἀφροδίσια ἀκρατές. δάμαλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ σωφρονέστερον, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἀγεται τὸ ζῶον καὶ οὐκ ἄφειτον, ὃ τὴν νόμιμον τοῦ γαμίου ὑπαινίσσεται συζυγίαν. ὡς πλουτοδόπειρα δὲ ἦδη ἐστίν. Sic ad oram Ms. Regii, quam notam sequitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα esse sacrificium τῆς Πανδημου, διὰ τὸ πρὸς συνουσίαν καταγεῖς, καὶ δάμαλιν τῆς Οὐρανίας, διὰ τὸ ὑπὸ ζυγὸν τετάρθαι. BOURD. Vide notam nostram ad Pseudolog. c. 11. et Demou. Vit. cap. 13. SOLAN.

ead. l. 8. Οὐρανίᾳ) Itane? Uraniae etiam faciebant meretrices? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. supra finem Dial. V. De utraque Ven. Pausan. p. 203, 34. SOLAN.

ibid. Τῇ ἐν κήποις) Veneri, de qua dictum est supra ad Imagg. c. 4. et 6. SOLAN. Omnino sic restituendus hic locus ex Mss. Regg. 2954. et 2955. τῇ Οὐρανίᾳ δὲ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν, στεφανῶσαι δὲ etc. omisso scilicet καὶ ante τῇ ἐν κήποις et ἐκατέρᾳ post δάμαλιν, quae sensum turbant in vulgatis. Placuit idem Belino, nec aliter legisse videtur Guyetus, quem vide supra haec citantem ad pag. 219. l. 7. (ad Dial. V. f.) BIP.

ead. l. 9. Πλουτοδόπειραν) An Aphroditen? GUYET. Immo Cererem. Vid. Hemsterh. T. I. Tim. c. 21. ubi id ex Orphei H. 39. addito et hoc Luciani, probat. REITZ. Junonem nescio qua ratione ductus Gesnerus interpretationi inseruerat. Cererem jam ego substituendam putabam. LEHM.

ead. l. 14. Ἐὰν ὁ πατήρ) Subaudi θνήσκοι, θάνοι. GUYET.

Pag. 219. l. 1. Κατὰ ταῖν θεαῖν) Ad oram Ms. Regii scriptum erat: κόρη καὶ Διμήτρου αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολιάς, ὄρκος δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς καὶ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκουροι,

οἱ καὶ ὁμνύουσιν, νῆ τῷ Σιώ. BOURD. Cererem et Proserpinam intelligi, idque virorum, non virorum, jusjurandum fuisse, docet Spanh. ad Callim. p. 658. f. et seq. Sic οὐ μὰ τῷ Θεῷ, non, per Cererem et Proserpinam, Chorus mulierum ap. Aristoph. in Thesm. v. 725. REITZ.

ibid. Ταῖν θεαῖν) Vide Spanh. ad Callim. 655. SOLAN.

ead. l. 2 Πολιάδος) An meretriciam etiam Deam cum Scholiaste Minervam faciemus? V. 16. Spanhem. Ego mallem Κωλιάδος. Vide tamen Conviv. cap. 32. neque meretriciam Deam statuere necesse est. SOLAN. Πολιάδος recte etiam infra Conviv. c. 32. REITZ.

ead. l. 4. Καταθεῖναι συμβολήν) Hac de re copiose Isaacus Casaubonus ad Athen. BOURD.

ead. l. 6. Καὶ πάλιν τὰ δύο) Subaudi δέδωκας, ἀπὸ κοινοῦ. GUYET.

ead. l. 7. Ὁ Χῖος) Deest in Ms. BOURD.

ead. l. 8. Ποιησάμενος) Πριάμενος legit interpres. GUYET.

ibid. Ἐδεῖτο γὰρ Χαιρέας) Interpres legit, ἔδει γὰρ Χαιρέαν. GUYET. Scilicet debebat coenam — dependere, dederat Micyll. Sed non abit inde Gesn. Neque video, quin ἔδεῖτο hic eodem redeat. Si enim indigebat (scil. his donis) ad coenam reddideris, vel simpliciter, indigebat conferre, i. e. opus erat symbolam conferre, quid intererit? Et si ἔδει legas, idne impersonale cum nominativo consistere potest? REITZ.

ead. l. 9. Ὁθόνας γὰρ) Subaudi οὓς δέδωκας, ut supra. GUYET. Malim δὲ pro γὰρ, quia eodem spiritu jam dixit γὰρ. Sed esto muliebris sermo, per me licet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulieres. REITZ.

ead. l. 17. Δίδραχμον) Vide Dial. XIV. ubi bis pretium idem notatur. SOLAN.

ead. l. 18. Ὀλίγας) Deest in Ms. BOURD.

Pag. 220. l. 5. Ταραντιδίων) Vid. rursus, si operae existimas, Bergl. ad Alciph. I. p. 160. REITZ.

ead. l. 11. Προσίη) Pro προσίσσαι Attice. GUYET.

ead. l. 12. Ἀκαρνανεύς) Ἀχαρνεύς omnino leg. videtur. GUYET. et MENAG. Quare? An quia syllaba abundat, aut Ἀκαρνάνια adspirare scribendum Ἀχαρνάνια; minime. Nam Ἀκαρνᾶνας vocatos διὰ τὸ ἀκούρους φυλάττειν τὰς κεφαλὰς, quod caput non tonderent, tradit Strabo X. p. 465. (714.) Quid ergo? Ἀχαρνεύς volunt hunc vocari ab Atticae δῆμος vel oppido Ἀχαρναὶ dicto, unde certe Ἀχαρνεύς formandum; vid. Cellar. Geogr. Ant. pag. 937. Quod ut recte judicant Guyet. et ejus compiler Menagius, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare licet. REITZ.

ead. l. 14. Ἀπεμύκτισας) Nondum, puto, alias observatum verbum. Suspiciatur *Jensius* legendum esse ἀπεμύχθισας: cum μυχθίζω sit apud *Hesychium*, μυκτίζω nusquam compareat. Ita ἰχθῦσι ταῖς ἰχθῖσι substitutum ivimus supra in *Dipsadd.* c. 3. Sed quidquid sit de forma verbi, cognatum esse τῷ μυκτῆρι et τῷ ἀπομύττειν, non dubito, et significare *superbe et cum strepitu quodam inflatarum explosarumque narium aliquem rejicere*. *GEEN.*

Pag. 221. l. 1. Κινάβρας) *Hesych.* κινάβραν, θυσιῶδαν τῶν τράγων. *GUYET.*

ibid. Αἰῶς μοι) De hoc proverb. *Erasm. Bourd.* *Vid.* *Diction. Baylii* T. I. p. 41. col. 1. *LA CROZE.*

ead. l. 2. Ἀκαρνάνιος) Ἀχαρνεύς forte. *GUYET.*

ead. l. 4. Ἀποπνῆ) Ἀποπνεῖτω legendum. *GUYET.*

ead. l. 10. Σωφρονήσεις) Sic *Pell.* quocum conspirare videmus *Ms. Reg.* 2955. Vulgo σωφρονήσης, minus bene. *BIP.*

ead. l. 11. Θεσμοφόρου ἱέρεια) l. e. quia Cereris sacerdotes caste vivere debebant; *vid. Spanh. ad Callim.* pag. 662. *REITZ.*

ead. l. 12. Ἀλῶα) Conf. supra *Dial. Meretr. I.* p. *REITZ.*

ead. l. 14. Μαννάριον) Leg. fort. ναννάριον, ut *supr.* (*Dial. VI.*) Ἀν μαννάριον est α μάω, μάννω, μάννα; quod idem est τῷ μάρμα. *GUYET.*

Pag. 222. l. 6. Οἶε) In *Ms. ξτι.* *BOURD.*

Pag. 223. l. 6. Περιέκειρεν) *Vid. Hemsterh. ad T. I. Tim.* §. 4. *REITZ.*

Pag. 224. l. 1. Ἐρᾷ γε) Ἐρα γε legend. videtur. *GUYET.*

ead. l. 4. Πλούσιον) Aut nomen ipsum hoc statuendum, aut excidit aliud nomen ante πλούσιον. *SOLAN.* Nec nomen ipsum hoc facile esse potest, quoniam mox πλούσιοι appellative dicuntur, et vere agitur de opulentioribus aemulis; nec excidisse nomen proprium probabile est, quia ex initio colloquii patet, de eo jam antea fuisse aliquam mentionem injectam. *LEHM.*

ead. l. 6. Ὑπὸ πλουσίων — σπουδάξεσθαι) Pluribus hanc phrasin probat *Bergl. ad Alciphr. I. Ep.* 29. p. 120. persuadetque, et illic σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ, non ut vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra, *Rhet. Praec. cap.* 23. ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάξεσθαι. *REITZ.*

ead. l. 11. Ζηλότυποι) Corrupta haec verba censeo. *SOLAN.* *Belinus* vertit: *Les hommes jaloux deviennent généreux, lorsqu'on leur cause beaucoup d'inquiétudes*; ac si legeretur in textu ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα δίδωσι. *BIP.*

ead. l. 15. Μεγάλοι) Corruptum etiam hunc locum censeo. *Fl.* quidem πείθονται habet, sed neque sic sana erant omnia.

SOLAN. *Μεγαλόδωροι ἔρωτες γίγνονται, εἰ καὶ* etc. legit *Belinus*. BIR.

Pag. 225. l. 3. Σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκάτης, οἶμαι, ἣ ἔλαττον οὐσα τυγχάνεις) Perspicue legendum ὀκτωκαιδεκάτης. Fit sermo ad meretricem. JENS. Recte monuit *Jensius*, hanc vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. SOLAN. Emendationem *Jensii* firmat Ms. Reg. 2955. BIR.

ead. l. 7. Ἥρα δέ) Ἥρα μου esse in *Fl.* additum erat in marg. *Ald.* Falso; nam *Fl.* Ἥρα δὲ diserte habet cum aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut aberravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo referens. At mutato nihil opus esse, patet ex jam praemisso Ἥρα μου Δημόφ. Cui μου iterato subijcere minus hic elegans, quam δέ. REITZ.

ead. l. 11. Ἀπέκλεισα) *Olear.* ad *Philostr.* I. pag. 20. n. 20. REITZ.

ibid. Καλλιόδης) Quamquam ficta fere haec nomina sunt, Callinum petere videri potest, de quo *Adv. Indoct.* c. 2. SOLAN.

ead. l. 16. Ἀναφλέγεται) Sic excludendo et aemulatione languidum adolescentis amorem resuscitat meretrix ap. *Alciph.* I, 37. p. 168. ubi de hoc artificio plura *Bergl.* REITZ.

Pag. 226. l. 2. Ἀπαντα ἐποίη) De irritato conatu; ut apud *Martialem*, omnia cum fecit. BOURD.

ead. l. 22. ΔΟΡΚΑΣ) Cum quatuor tantum illas, quas exhibemus, personas habeant Edd. optimaе, et in ipso Dialogo non adpareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ et ΔΟΡΚΑΔΑ adesse, priorem in inscriptione omisi. REITZ.

Pag. 227. l. 5. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε) Lege ὑμεῖς. GUYET. Tu nihil mutabis, lector, si illud μοι et ἡμῖν ferme πλεονάζον, sed tamen familiaritatis signum, et creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui πράττειν pro degere, vivere, non satis notum, adeat praeter *Bud. Comm.* et *Kust.* ad *Aristoph.* *Plut.* 341. etiam *J. Elsn.* ad *Epist.* ad *Eph.* VI, 21. REITZ.

ead. l. 6. Τῶν πολέμων) Conjiceres forte πολέμων; ut sit, num quid ab hostibus reportastis spoliolorum. At nihil est mutandum: nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret; aegre jungeretur cum πολέμιων. REITZ.

ead. l. 9. Ἀθηνᾶ στρατεῖα) Hujus cognominis *Pausanias*, qui ultra triginta alia passim adfert, nusquam, quod quidem sciam, meminit. SOLAN.

ead. l. 15. Πρὸς γε Παρμένωνα) Sed scribendum Παρμένωνα, ut recte pag. 730. (Bis Acc. c. 16.) nec aliter usus et Grammaticus canon postulat. JENS. Bene emendat, sed Πολέμωνα altero illo loco legas, non Παρμένωνα. REITZ.

ibid. Παρμένωνα) *Jensius* sic recte scribere jussit, cum in libris omnibus esset Παρμένονα. SOLAN.

ead. l. 16. Ἐβόμῃς τὰ ὦτα) *Vides*, quam vetustus ille error, qui nostra etiam aetate multorum mentes insidet. SOLAN.

Pag. 228. l. 11. Ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ) Specie proverbii pro immensis divitiis. Sic in *Epistol. Saturnal. Xenoph. Hellenic. lib. 3. Suid. μέλινα τ' ἀργύριον ἀπομετρεῖν. Horatii et Petronii interpretes. BOURD.*

ead. l. 16. Ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν) Hoc etiam specie proverbii: patet apud *Herodot. et Diodor. Sic. BOURD.*

Pag. 229. l. 2. Πάντων) Florentinum παρόντων placet, ex cujus compendio forsán πάντων est natum. Neque mihi quisquam, de summa rerum vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, et περὶ τῶν ὅλων tum potius dixisset. Sed de praesenti rerum statu deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum satis sanum videbitur. Responsum vero Pannychidos ἐν τῶν παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam priore loco legi. REITZ. Παρόντων) Restituimus lectionem Florentinae, quam etiam praefert Ms. Reg. 2955. BIR.

ead. l. 5. Φιλόστρατον) Hic Philostratus, si *Jo. Jensio* credas (de *Script. Hist. Philos. I, III. c. 13. p. 279. et 283.*), celebris est scriptor vitarum Sophistarum, quae exstant. Ridiculum! SOLAN.

ead. l. 14. Ἐκλύομαι) Idem, quod ἀδημονῶ. Leg. *Aristaen. Epist. 28. lib. I. BOURD.*

Pag. 231. l. 6. ΠΑΝ.) Pro Pannychide inepte in quibusdam legebatur antea Polemon. SOLAN.

ead. l. 12. Τοὺς Θράκας) Subaudi ἄγε, aut quid simile; an ὦδε, i. e. huc age, adduc. Ἐνέχω. GUYET. Parum interest, quid suppleas: est ille accusativus subito imperantis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata, queunt. Quin ergo vel πάλε intelligas, licet; nam illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ᾧ Παρμ. invenirem ὦδε. Verum quo brevior locutio, eo imperiosior. Sed cum vel ipsum ᾧ sic abesse possit, non jam, cum adsit, peccaverit, qui ὦδε pro eo legat. REITZ.

ibid. ΠΑΡΜ.) Quamvis in titulo non compareat Parmenonis persona, necessario hio requiritur; neque enim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribuas committendum est. *FL.* novam personam non inducit. *Par. et Salm.* quod mireris, Parmenoni quidem in versione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. SOLAN. Mihi potior videbatur ratio Florentinae esse, qua sermo Polemonis cum gloriosae irae affectu continuatur.

Sic magia haec ridicula et cum iis, quae deinceps Philostratus dicit, convenientia evadent. *Pelleti* commentum *ἡκέτωσαν* et *Schmiederi* *ἡκόντων* non displicent quidem, sed non sunt certe necessaria. LEHM.

Pag. 232. l. 3. *Διμοιριτης*) Sic Cronos, c. 15. Ita vocatur ὁ διπλοῦν μισθὸν λαμβάνων. Dicitur et *διμοιριστής* καὶ *διμοιραῖος*. BOURD. Nauticum est vocabulum, sed ideo adhibet, quia nautam loquentem inducit, cui sua sola nota. SOLAN. In marg. Paris. additum: *διμοιριτης* a *διμοιρία*, quam eandem et *ἡμιλοχίαν* *Suidas* vocat. *Guyetus* autem sic: subaudi *στρατιώτης*, i. e. cui duplex annona datur, *διπλὴ μοῖρα*. REITZ.

ead. l. 5. *Ἐπὶ δόρυ*) Verti, protensis hastis, ut hastas suas quasi sequantur milites, parati ad praelium. Non ignoro *ἐπὶ δόρυ* illud, quod est inter *παράγγελατα* s. imperia militaria, v. g. apud *Arrian*. *Tact.* pag. 71. seq. ubi *ἐπὶ δόρυ* in *dextram!* *ἐπ' ἀσπίδα* in *sinistram!* significat. Sed huc convenire non arbitror. GESN.

ead. l. 7. *Τίβυς*) Cognatum videtur esse τῷ τίβυς, a τίβυς, τίβυρ. *Tibur Argeo posuim colono*. GUYET. *Τίβιος*) Sic *Fl.* optime. In reliquis *Τίβυς*. Vide, de eo nomine quid ad *Timon*. cap. 14. dictum sit; quae nota loca innumera profert, ubi ita scribitur. SOLAN.

ead. l. 30. *Πολὺς*) Alibi fere *πολὺν χρόνον*. SOLAN. *Πολὺς ἤδη χρόνος*) Nihil analogiae repugnat, nam *ἔστι* intelligendum. *Rarius* tamen *Noster* ita loquitur; sed videtur esse locutio communi vitae familiarior, quali mulieres uti solent. *Ἔστι* autem additur deinde *Dial. XI.* ante med. *πολὺς δὲ χρόνος ἔστι σοι ἔρωϊντι*. REITZ. *Belinus* emendabat: *ἐξ οὗ γὰρ ἑώρακα, πολὺς ἤδη χρόνος* etc. Haud male. BIR. Nihil videtur mutandum. Habeo hanc formulam communis vitae, quae tanquam adverbialiter inseritur sententiis, ut *Francogallorum* illud, quod *Belinus* comparare potuisset, il y a déjà long tems. Similiter *De Merc. Cond.* c. 12. *μέσος ἐν τασούτῳ χρόνος, καὶ* etc. Fortassis etiam *Necyom.* init. ad vestigia quatuor Mss. *Parisiensium* rectius, quam nos cum vulgo scripsimus, legatur: *πολὺς γὰρ χρόνος, οὐ πέφηνας ἐν τῇ πόλει*. LEHM.

Pag. 234. l. 1. *Νευρίδα*) *Νεβρίδα* scribendum videtur. GUYET. et MENAO.

ead. l. 2. *Ποικίλη*) In *Par.* quae *palaestra* converterat, haec glossa *Micylli* addita: alias *porticu*, *παιδικῇ* enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursum *ποικίλη* vel *παλαίστρα* legendum puto. Cumque *Solan.* in marg. quoque indicarit, se *ποικίλη* edi velle, nihil haesitavi, quin veritati parerem. REITZ.

ead. l. 3. Ἀριστῶνέου) Occurrit hoc nomen saepius apud Nostrum; vide Dial. II. et Conviv. c. 1. SOLAN.

ead. l. 9. Οὐκ ἔχουσιν εἰκάσαι) Deerant in Ms. BOURD.

ead. l. 12. Ἐστρεφον) Subaudi κατὰ νοῦν. *Animo versabam.* GUYET. et MENAG. Habuimus idem supra Alex. §. 8. REITZ.

ead. l. 16. Ἐπισεσυρμένα) Ms. περισ. BOURD.

Pag. 235. l. 10. Μὴ ὠραισιν ἴκοιτο) Proverb. Atticum, de quo antea Casaub. ad *Athen.* BOURD. Proverb. de quo nos pluribus ad *Diog. Laërt.* in Anacharsi, p. 37. MENAG. Conf. supra ad Dial. Deor. VI. f. cum nota *Hemsterh.* Ac de Salt. cap. 5. f. REITZ.

ead. l. 19. Τί σοι) Usque ad ἔχει aberant a Ms. BOURD.

Pag. 256. l. 1. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Conf. AG. X. Praef. p. 14. et *Athen.* 524. E. Quia crudeles in captivos. Aliam hujus proverbii rationem indicat *Diog. Laërt.* p. 26. E. sed minus veram. SOLAN.

ead. l. 10. Ὀλος) Forsan ὅλος. Sed non tanti refert. Saepissime enim eodem redire, aut certe saepe a librariis permutari, vid. nos ad Herc. Gall. §. 1. *Jens.* ad Hermot. cap. 2. Cum ἐστὶ tamen ὅλος frequentius. *Alciph.* I, 13. p. 54. ὅλος εἰμὶ τοῦ πάθους. Item III, 11. pr. ὅλη εἰ τοῦ ἄστεως. Ib. Ep. 12. ὅλας τοῦ μέλους ἐγίνοντο. Sed quando περὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine περὶ vix aliter potest, quam adjective, enuntiari. REITZ.

ead. l. 13. Γαστρίσαι) Γαστρίζειν, *explere ventrem, saturare, ventrem saturare.* Exponitur et laute accipere. Sed hic τὸ saturare placet. GUYET. Pro *saginare*, *Alciph.* III. p. 374. Sed et pro *ventrem percussio* interdum accipi, vid. *Gesner.* ad *Rhet. Praec.* c. 24. REITZ.

ead. l. 15. Κέκνισται) In margine Ms. Cod. κέκνισται, ἀντὶ ἐρωτικῶς ἔχει· εἰώθεσαν γὰρ οἱ ἐρῶντες ὑπὸ τῶν ἀτόπων λογισμῶν κάμνοντες κατατετρύχθαι. BOURD. Cf. *Theocrit.* Idyll. IV, 59. et *Misc.* Observv. Vol. VI. p. 302 sq. LEPH.

ibid. Νεβρίδος) Quia id supra hoc Dial. recepi, etiam hic admittendum fuit. REITZ.

ead. l. 17. Κεραμεικῇ) Intra urbem. V. *Meurs.* AG. IV, 999. SOLAN.

Pag. 239. l. 12. Ἄ εἶδες Φιληματλου) Insititia videntur et inepta. GUYET. In ora Ms. Reg. 2954. adscriptum legitur: οὐ λείπει, ἀλλὰ μεμετεώρισται ὁ λόγος, ὡς ἐν διαλόγῳ φιλεῖ γίνεσθαι. Quam Scholiastae annotationem secutus *Belinus* ita hunc locum emaculandum censet: Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἥ τὸ πρόσωπον μόνον; καὶ γὰρ ὅσα τοῦ σώματος μὴ φανερά ἢ εἰ εἶδες

(sic *Fl.*) Φιληματιου . . . : καὶ (sc. εἰσὶν· nisi pro καὶ malis legere ἀλλ') ὡς ἔχον etc. à l'égard des parties du corps qu'elle ne montre pas, si tu avois vu celles de Philemation . . . Elles sont comme doit les avoir une femme de quarante-cinq ans. *Bir.* Haec *Belini* emendatio etsi tum Scholio, tum Florentinae lectione, nonnihil confirmari videatur, tamen magnam non solum vulgatae lectioni, sed etiam ipsi orationi, vim infert. Nec tamen ipse, licet non carens qualibuscunque conjecturis, quidquam in textu mutare volebam. *LENH.*

Pag. 240. l. 10. Παρδάλει εἴκεν) Maculis distincta est, i. e. τοῖς ἀλφείοις, inferius. *GUYET.*

Pag. 241. l. 3. Τὴν σορὸν) Capularem senem. *GUYET.*

Pag. 242. l. 5. Θρύπη) Ex eo *Aristaen.* Epistol. 16. lib. II. *BourD.* *Alciphron*, a quo *Lucianum* sua mutuatum suspicatur *Bergl.* fere eadem habet I. Ep. 36. p. 162. *REITZ.*

ead. l. 14. Τὸν Φάωνα) Nimirum in proverbium emendatissimae formae abiit ille *Sapphus amasius*, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa *Wolffi* diligentia conductae sunt ad *Sapph.* n. 124. seq. *GESN.*

Pag. 243. l. 14. Μῆλου ἀποδακῶν) Conf. supra *Tox.* c. 13. Sed et malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a *Diog. Laërt.* L. III. vit. *Plat.* S. 32. pag. 183. seq. *Long.* *Past.* l. p. 19. *REITZ.*

Pag. 244. l. 1. Τῶν μαστῶν) Quin μαστοὶ de feminis dicitur, nemini est dubium. *Eurip.* *Androm.* 223. Καὶ μαστὸν — νόθοισι σοῖς Ἐπέσχον. Et sic idem perpetuo; vid. ib. v. 511. et 629. *Hecub.* 424. *Orest.* 842. *Phoeniss.* 313. etc. At supra *Amor.* cap. 41. μαζῶν etiam de mammis muliebribus; quod nonnemo mutabat in μαστῶν, quia μαζοὶ virorum, μαστοὶ mulierum essent. Cumque ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum, en pauca: *Ammonius*, Μαστὸς μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικεῖος. — Μαζὸς δὲ ὁ ἀνδρεῖος. Idque ex *Hom.* II. Δ, 123. probari putat, ubi μαζῶν πέλασεν de viro dicitur. Possem et alia similia *Homeri* addere, ut II. Θ, 121. ubi *Eniopeus* vulneratur παρὰ μαζόν. Item ib. 318. Ac Δ, 490. et 537. etc. Eandem differentiam statuunt *Thom. Mag.* et *Suid.* Sed ex istis *Homeri* nihil probatur, quia inde non sequitur, etiam μαζοὺς ideo de feminis non dici; (contrarium patet in *Amazonum* vocabulo, quod veteres a privatione mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos ab significato ratione non abhorruisse.) Immo *Long.* in *Past.* θηλὴ semper adhibet de ubere caprae ovisque, an hinc statim sequitur, non etiam θηλὴ de mulieribus quoque dici? Sed μαζοὺς, quod agimus, et feminis tribui, vid. bis ap. *Ach. Tat.* I. p. 4. qui de

virgine Europa, *μαζοὶ δὲ στέρνων ἡρέμα προκύπτοντες· ἡ συνάγουσα, ζώνη τοῦς μαζοῦς* — *ἐκλείν.* Rursus p. 15. generaliter de omnibus recens natis: *τὰ ἀρτίονα τῶν βρεφῶν — οἷδεν ἐν τοῖς μαζοῖς οὔσαν τὴν τράπεζαν.* Callim. Hymn. in Del. 274. de Apolline nutricis mammam sugente, — *ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.* Item in Dian. 214. de Nympha, — *καὶ γυνὸς αἰὲ παρεφαίνετο μαζός.* Aelian. XII, 1. med. de Cyro Aspasiam amante: *ἐπεὶ καὶ τῶν μαζῶν προσήψατο.* Ne plura congeram. Verum et vicissim *μαστούς* de puero, Noster supra, Amor. c. 53. f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio; nisi, quod suspicor, de paucis tantum scriptoribus intelligenda sit. REITZ.

ead. l. 2. *Ἀποδέσμῳ*) Intellige vinculum mamillarum. KUSTER. Vid. omnino Amor. c. 41. SOLAN.

ead. l. 6. *Ἔστι τις θεὸς ἢ Ἀδράστειν*) Catull. BOURD.

Pag. 245. l. 1. *Λίθος οὐκ ἄνθρωπος*) Proverb. BOURD. Sic Aristophanem in Nub. vulgus stupidum vocare — *ὄντες λίθοι*, Terentiumque in Heaut. V, 1. *Quid stas lapis?* addito et hoc Luciani loco, notat L. Bos in Obs. Crit. p. 75. 76. Sed res nimis nota. REITZ.

ead. l. 15. *Καταγιγνώσκεις*) Emaculavi mendum omnium impressorum, qui hic *καταγιγνώσκεις* habent. SOLAN.

ibid. *Ἀεγχοτός*) Sic sola J. Ed. optime. Reliquae *ἔγκορος*. Ven. 2. quae J. fere *κατὰ πόδα* sequitur, venustatem hujus scripturae non assecuta, neglexit. Lege Alex. cap. 25. et plaudite. SOLAN.

Pag. 246. l. 7. *Τῆς χρηστῆς*) *Εἰρωνικῶς*. GUYET.

ead. l. 13. *Τὴν αὐλίον*) Sic Edd. non hic modo, sed et infra Dial. XV. sive Meretr. ultimo, in med. *καὶ ἡ αὐλῖος ἡράσσειο*. Conf. et supra Tox. cap. 17. Nam aliis *αὐλῖος* vulgo scribitur. REITZ. In horum locorum numero etiam est Toxar. c. 17. ubi vulgatam lectionem restituerunt recentt. Editores. II. l. scripturae *αὐλῖος* favet Cod. Par. et infra Dial. XV. eadem stabilitur sua auctoritate et ratione. LEHM.

Pag. 247. l. 4. *Οὐχ ἐώρων*) Mallem *οὐχ εὖρον*. SOLAN. Praestat haud dubie vulgatum *ἐώρων*, quod verbum de quovis sensu dici satis constat. LEHM.

ead. l. 7. *Ἐν χορῷ κεκαρμένον*) Paulo post quid hoc sit docet, cum ait, morbo defluente coma, *caput eam rasisse*. Disce etiam hic morem fuisse, ut juvenes *ἐν χορῷ κεκαρμένον* essent, cum juvenem esse crediderit, quem ita habere palpando sentiebat. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἐν ἱστῇ*) Reddidit Gesnerus: *jam scitis*. Rectius

imperative acceperat *Micyllus*, in cujus sententiam jam correxi hanc *Gesneri* interpretationem. LEHM.

Pag. 248. l. 4. Πηνηνη Conf. supra Dial. Mer. V. med. ubi cum πηνηνην dederim, et hic ita scribendum erat. Πηνηνην vult *Guyet.* cum Lexicograph. REITZ.

ead. l. 16. Τὸ δεινὰ Τὸ δεινὸν scribendum videtur. GUYET. Imo vide notulam nostram ad Vit. Auct. c. 19. Tom. III. p. 522. quam consulto ignoravit *Fritsch.*, dum eadem notat Quæst. p. 30. LEHM.

Pag. 249. l. 7. Ἐν δὲ) Illud δὲ initio Dialogi, sine apparen- te relatione, vid. etiam Dial. VII. et VIII. pr. REITZ.

ead. l. 10. Οὐθεις) Etsi frequentius οὐθεις scriptum invenio apud Nostrum, nihil tamen obstat, quin et οὐθεις hic servem, quia et promiscue apud alios, ut satis dictum ad Paras. cap. 3. REITZ. Hujus Ed. Tomi. VII. p. 431. sq. Unde patuerit, credo, in Luciano saltem nostro rectius scribi οὐθεις et οὐδὲν. LEHM.

ead. l. 11. Δέπειρα) Conf. *Alciph.* III. Ep. 36. pag. 352. Item pag. 350. et 351. REITZ.

ead. l. 14. Ἐς πλαισιον) Hanc vocem interpretatur Codex *Memmianus*: πλαισιον, παρατάξις ἐν τετραπλεύρῳ τῷ σχήματι, ταύτην δὲ ἐκτάσσουσιν ὅποτε ὀλίγοι πρὸς πλείους διαγωνίζονται. Hanc habent interpretationem *Pollux*, *Hesych.* BOUND.

Pag. 251. l. 15. Σαρίσση) Ita scribenda haec vox Dial. Mort. XXVII. Quae tamen hic, et duobus sequentibus in locis, simplici sigma in omnibus impressis scripta est. SOLAN. *Bergler.* ad *Alciph.* III. pag. 351. recte quoque adfirmat, usitatus gemino σ scribi; sed quia mox ter quater se offert uno σ exaratum in omnibus, ego nihil mutare volebam. Cum et in *Poll.* L. I. et X. σάρισσα recte quidem editum; sed *Jungerm.* ad I. S. 138. testetur in Ms. σάρισαν legi. Quin vel σισάρας apud *Alciph.* l. d. edi passus est *Bergl.* quod sic scriptum invenerit, etsi σαρίσας legendum vidit. Verum cum in Dial. Mort. XXVII. §. 3. σάρισαν, et §. 4. σαρίσση Edd. constanter habere recognovi, nil amplius haesitavi et hic ita edere. REITZ.

Pag. 252. l. 1. Ἀπεθροτόμησα) Ita scribendum cum *Bas.* 2. et *Salm.* ut apud *Hesiod.* *Θεογ.* non ut in plerisque scribitur ἀπεθροτόμησα. SOLAN.

Pag. 253. l. 4. Ἐς δύο) De hac phrasi Germanis Belgisque familiari, vid. fratris G. O. Reitzii Belg. Graeciss. p. 459. Et supra Tox. c. 54. ac *J. Elsner.* ad Div. Marc. XV, 38. qui et alia Luciani loca indicat. REITZ.

ead. l. 5. Κεμένους) Laudatus modo *Elsn.* ad Evang. Luc. XXIII, 53. τοὺς κεμένους interdum simpliciter de mortuis dici

probat, ex *Aristoph. Neb. 550. Eur. Rhes. 670. et Heliod. II. pag. 66.* Sed a Luciano hoc loco conjungi, quod posterius tamen nihil mirum, et in enarratione ejusmodi vix aliter fieri debebat. REITZ.

ead. l. 11. Αημνιάδας) De his dictum est ad Amor. cap. 2. SOLAN.

ead. l. 13. Φονεύ) Mallem *φόνευε*, si per sequentia liceret: certe in *Fl. όπόσον* est. SOLAN. Si olim *φόνεε* scriptum fuisset, ultima per compendium exarata, id, accentu omisso, facilius migrare potuit in *φονεύ*, quam ut *ε* imperativi omitteretur. Sed eod. redit *φόνεε* a *φονέω*, an *φόνευε* a *φονεύω* eligas, modo tum *όπόσον* cum *Fl.* legas. At neutrum plane egebit mutatione; cum *φονεύ* vocativus sit ab substantivo *φονεύς*, et *όπόσων* genitiv. inde pendens. Sed vide notam seq. REITZ.

ibid. 'Οπόσων) Florentina lectio magis placet; modo *φόνευε* tum simul legas: nam etsi vocativus *φονεύ* cum *αἰριστε* convenit; melius quadrat imperativus cum *εῖρωσο* jungendus. REITZ.

Pag. 255. l. 22. Βιθυνὸν ἔμπορον) *Thyna merce beatum.* HOR. GUYET. et MENAG.

Pag. 256. l. 4 et 5. Ὑποδήματα ἐκ Σικυνῶνος) *Γυναικεῖα* haec *υπόδηματα*, ut vult *Hesych.* De his *Cic. I. de Orat. Ut si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uter, quamvis essent habiles et apti ad pedem, quia non essent viriles.* In Memmiano Cod. erat: *Σικυονικὰ ὑποδήματα διαφέροντα τῶν ἄλλων ἦσαν, ὡς καὶ αἱ ἱφικρατίδες, ἀπὸ τοῦ ἱφικράτους πολλὴν περὶ ταῦτα φιλοκαλίαν ἐπιδειγμένον.* Dicuntur hi calcei etiam *ἱφικρατῆρες*. BOURD. *Hesych. Σικυνῶνια ὑποδήματα, γυναικεῖα, καὶ ψέλλια.* *Cic. L. I. de Or. MENAG.*

ead. l. 7. Ἀλάβαστρον) Hinc lux historiae Evangelii. SOLAN. *Evang. Matth. XXVI, 7. γυνὴ ἀλάβαστρον μύρου ἔχουσα.* *Luc. VII, 37. etc.* REITZ.

ead. l. 12. Παρ' ἐμοὶ) *Spatium vacuum J. hic reliquit,* ἀποσιωπήσεως notam, quam imitati sumus. REITZ.

ead. l. 15. Σαπέρδας) *Quid saperdae, notum ex interprete Aristophanis, Polluce, Suid. Hesych. et interpretib. Persii.* In Cod. Memmiano *saperdae* sunt *ἀφύαι τεταριχενύμναι διεγμένα καλάμοι, ἣ ὕεια τεμάχη τεταριχενύμναι.* BOURD.

ibid. Καὶ πέρας) In eodem Memmii Cod. *πέρας εἶδος ἰχθύος τεταριχενύμνου.* BOURD.

ead. l. 18. Βίκον) *Hesych. Βίκος· στάμνος ὧτα ἔχων.* MENAG.

Pag. 257. l. 1. Τυρόν) Casei ex Cythera meminit Epicurus ap. *Diog. Laërt. p. 269. E. F. Vid. Men. not. p. 263.* SOLAN.

Τυρόν — ἐν Γυθίου) Non ausim mutare quidquam ea sola causa, quod Κυθνίος τυρός celebratur a *Stephano Byzantino*, imprimis cum ter idem nomen repetatur, nec varietatis quidquam adnotatum videam. Γύθειον et Γύθειον urbs Laconicae maritima, navale celeberrimum, unde certissimus in Cretam cursus etc. quidni potuerint etiam inde casei celebres advehi ad alios? GESN. Vide nos ad *Laërtii* Epicurum. *Menag. Luc. Holsten.* in nott. ad *Stephanum* de Urb. in voce Γύθνος emendat hunc *Luciani* locum, docetque hoc et mox in seq. binis locis legendum esse Γύθρου. *Almelov.* Conf. mox ad Γυθισιόν. REITZ.

ead. l. 6. Τολχον ἄρχω τοῦ δεξιού) *Turnebus* XXVIII, 43. de nautis intelligit. *Potterus* de remigibus. Videndus etiam *Pollux*, qui τοίχαρχον appellat. *Baisf.* 118, 1. Meminit Noster etiam *Jov. Trag.* cap. 49. sed idem, quem *nautam* hic vocat, *remigare* ait. SOLAN.

ead. l. 7. Ἡμῶν ὑπερορᾶς) Sic antea ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμενοι γίνονται. Sic apud *Petronium*, postquam *amari se sensit*, *supercilium altius tulit*. BOURD.

ibid. Ἀφροδίσια) Nantarum celebritate maxima agebantur. Vid. *Plus.* 1406, 2. SOLAN.

ead. l. 8. Πρὸς τοῖν ποδοῖν) Πρὸ —. GUYET. Sed habuimus etiam ἐκείντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖν ποδοῖν, supra *Philops.* c. 20. quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum ποδοῖν dativi casus sit, cui πρὸς adjunctum significare *apud*, *ad*, nihil opus erit exemplis docere. Non spernerem πρὸ, sed non ita necessarium ducerem, ut vulgata sit movenda. REITZ.

Pag. 258. l. 6. Τὸ ἐνολκίον) Sic in *Cronosol. Plutarch. Theophrast.* Dico cetera ad *Pausan.* BOURD.

ead. l. 7. Γυθισιόν) In exemplari *Aldino* haec omnia cum *Peregrini* morte amputata esse, adscripsit *Solan.* At in mea Ed. *Ald.* 1. qua beneficio *P. Wesselingi* nostri utor, nihil amputatum est, legiturque Γυθισιόν, tam hic, quam ἐν Γυθίου paullo supra, et rursus infra versu hujus *Dial.* ultimo, aequè ac in ceteris. Sed Γυθισιόν vult etiam *Almelov.* REITZ.

ead. l. 10. Ἐγήμεν) Lege εἴη μὲν. SOLAN.

ead. l. 12. Διοσκώρω) Sic libri omnes nostri, uti et *Alex.* c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic efferretur, quamvis Διοσκώρος aliter vulgo audirent; ut *Navig.* c. 9. et *Alex.* c. 4. SOLAN. Διοσκώρω) Constans Edd. lect. ut supra *Gall.* c. 20. pr. ubi *Coll.* tamen Διοσκώρω, quod usitatus, ut illic indicatum. Sic Διοσκώρων, *Navig.* c. 9. Διοσκώροισι, *Pro*

Merced. c. 1. etc. Sed quia et alias utrumque invenitur, nihil muto. REITZ.

Pag. 259. l. 5. *Γυθίου*) Leg. *Γυθνίου*, *Cythnio*. ALMEL.

Pag. 260. l. 2. *Ἐπεισπαίσας*) Sic libri omnes nostri. Coll. tamen monent, ab aliis *ἐπεισπεσών*, ab aliis rursus *ἐπεισπέσας* legi. SOLAN.

ead. l. 6. *Ὡ Κοχλῆ*) De his meretricum nominibus, et quam aliquando recte personis convenient, dictum alibi a me: lege interim doctissimum interpretem *Aristaeneti*; nam *Aristaenetus* Epistolarum suarum nomina mutuatus est a *Luciano*, quod *Alciphron*, alique plurimi amatorii scriptores fecere. BOURN.

Pag. 261. l. 2. *Ῥπέκρεκόν τι τῶν Αὐδίων*) De tonis dictum antea. Dixit autem *ὑπέκρεκον*, ἀντὶ τὰς χοδρὰς διεψηλάφων, ἀναβαλλομένη τὴν Αὐδίαν ἁρμονίαν, ἥτις ἡδίστη τῶν ἄλλων καὶ πότῳ προσφορωτάτη. Κρέκα metaphora ducta a lanificio, ut apud *Sapphon*. γλυκεῖα μάτερ οὐ δύναμαι κρέκειν τὸν ἱστόν. BOURN. *Aristoph.* Avv. v. 776. *Dind.* (κύκνοι) συμμιγῇ βοῇ ὁμοῦ περεοῖσι κρέκοντες ἱακχὸν Ἀπόλλω. ubi vid. Commentt. LEHM.

ibid. *Αὐδίων*) Gravissimus hic, ni fallor, omnium modus. Qui fit ergo, ut ad eum tam lascive hic saltetur? SOLAN.

ead. l. 4. *Ἡ αὐλῖος*) *Ἡ αὐλῖος* dicitur, vel ἡ αὐλῖος θυῖρα. Τὸ αὐλῖος non placet. GUYET. Sic et supra Dial. XII. post med. *Solanus* addit: *Desunt haec (praeter Aldinam, de qua supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim mors Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitiosis hominibus rescissa est.* In mea *Aldina* 1. nihil deesse, jam dixi ad Dial. XIV. REITZ.

ead. l. 5. *Ἐπεισέπαισαν*) Ab *ἐπεισπαίω*. Vid. pag. praeced. ubi *ἐπεισπαίσας*. Confer etiam infra p. 638. (Ed. A.) KUSTER. In omnibus nostris libris *ἐπεισέπεσαν* legebatur, sed *Kustero* emendatio placuit. SOLAN. *Ἐπεισέπαισαν*) Dedi hoc *Solano* atque *Kustero*, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, et nil facilius, quam αἰ, η et ε, inter dictantem et excipientem confunditur; et supra *Tox.* c. 61. *διεκπαίσας* iu plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam *διεκπέσας*. Vid. ib. Not. Posset quidem pro vulgato adferri, *εἰσπίντω* tamen et pro *irruere* dici, ut apud *Diog. Laërt.* invenio, L. I. S. 46. *στεφάνωσάμενος εἰσέπεσεν εἰς τὴν ἀγοράν*. Et apud *Herodian.* IV, 4, 12. *ἐσέπεσεν εἰς τὸ στρατόν*. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, et non male ibi versum, *castra attigit*. Confer et infra *Sympos.* cap. 12. ubi forsans similiter *ἐπεισέπαισαν* dabimus pro vulg. *ἐπεισέπεσεν*, cum *εἰσπαίω* et *ἐπεισπαίω*

aptissimum; Lucianoque proprium, *Aristophani* aliisque hoc sensu usitatum sit. Vid. tamen *παρειαπεσθῆν* probatum ad Ep. Satur. cap. 23. REITZ. Eadem plane, qua h. l. vi *ἐπεισπέσω* vulgo legitur Anach. c. 33. nec minus constans est librorum lectio *ἐπεισέπεσε* Conviv. c. 12. Loco autem Toxar. c. 39. jam ex optimis Codd. compluribus a recentt. Editoribus restituta est lectio *ἐπεισπεσόντες*. Quamobrem etiam h. l. religioni duxi a vulgata librorum lectione recedere. Quamquam non neglexi ea, quae ad locum Convivii laudatum a viris elegantissima doctrina imbutis monita sunt; de quibus tamen suo loco. LENM.

ead. l. 6. (*Ὁ Μεγαρεὺς*) Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit *Μεγανεύς*; certe in literis majusculis quam facile confundantur *ΜΕΓΑΡΕΥΣ* et *ΜΕΤΑΠΕΥΣ*, dextro crure literae *πῖ*, ut solemne est, correpto, cuivis apparet. Porro *οἱ Μεγαρεῖς* sunt sine dubio notiores, quam *οἱ Μεγανεῖς*. Sed nec hi plane ignoti, *Polybii* opera et *Stephani*: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut jam observatum *Berkelio*, GESN. Nomine *Μεγαρεὺς* non solum notari *civem Megarensem*, sed et apud Athenienses designari quemvis hominem rusticum et inhumanum, contra *Gesnerum* contendit ad hunc locum *Belinus*, laudans *Stephanum* in *Μέγαρα*, qui sic dictam putat urbem propter asperitatem regionis, *διὰ τὸ τραχὺ τῆς χώρας*. Sic sane mutatione nil opus. BIR. In proverbio fuisse Megarenscs, non solum ipsum verbum *μεγαρίζειν* arguit, de quo largus est *Suidas*, cf. Scholiast. ad *Aristoph.* Acharn. v. 822. sed etiam lepida illa *Aelian.* V. H. XII, 56. narratiuncula de Diogene Sinopensi, qui ibi Megarensium *τὴν ἀμαθίαν καὶ ἀπαιδευσίαν* irridet, i. e. inscitiam et rusticitatem, quae ita in Aetolum nostrum, praesertim in ore Atticarum muliercularum, cadit, ut neque de *Gesneriana*, neque omnino de ulla nominis vulgati mutatione cogitandum esse videatur. Diligenter admodum de hac re agit *Herm. Reinganum* in libello: *das alte Megaris*. Berol. 1825. LENM.

ead. l. 10. (*Ἐκθείλου*) *Facesse hinc, abi in malam rem*. Vid. *Bergl.* ad *Alciph.* I. p. 57. 62. 66. et 142. ubi et *προσφθείρεται*, *abit ad* — in mal. partem. Conf. Nostrum supra *Asin.* cap. 56. REITZ.

Pag. 262. l. 2. (*τὴν σύνταξιν*) Quid sit *σύνταξις*, eod. ore interpretantur Grammatici, scil. est *εἰςφορὰ ἣν τοῖς στρατιώταις δένεμον· περιτείνον τὴν σύνταξιν*, Gallis, *Je vous paye-rai à la monstre*. BOURD.

ead. l. 8. (*Ψόφοι*) *Alciph.* II, 3. pag. 236. *συμβιοῦν Προλεμαῖον καὶ Σατράπαις καὶ τοιοῦτοῖς ψόφοις*, quod *Bergler.* convertit, *Satrapas et ejusmodi inania nomina*, et hoc *Luciani*,

alterumque ex *Athen.* exemplum adfert. Sed forsan hic *ψόφος* praeferret aliquis, ut referatur ad verba illa gloriosa, quae sunt inanes sonitus: at potest stare *ψόφος* relatum ad *οὔτοις*, ut ipsi Thrasones dicantur *ψόφος* esse, veluti et apud *Alciph.* de personis dicitur. REITZ. Cf. *Judic. Vocal. c. 2.* ibique Adnott. Tom. I. p. 326. LEHM.

IN DE MORTE PEREGRINI.

Pag. 263. l. 1. ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΑ.) *Athenagoras* Apologia pro Christianis. *A. Gellius* cap. 11. L. XII. *Ammian.* *Marcellin.* L. XXIX. MARCIL. Peregrinus, cognomento Proteus, cujus insignem *λιμοδόξλαν* tam facete exagitat *Lucianus*, philosophus Cynicus fuit (si tamen hujusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari), imperante M. Antonino desiit vivere. De quo viro diversa prorsus fuere veterum judicia: nam laudatur ab his, culpatur ab illis. Hujus meminerunt *A. Gellius*, *Athenagoras*, *Tertullianus*, et *Ammianus Marcellinus*. At *Lucianus* noster, vir, si quis alius, in deprehendendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique *γενναίου Περειγρίνου* masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescentem vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciant, unde id conjecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici (id quippe constat), non ausus fuerit *Lucianus* Stoicum appellitare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfunderit. Itaque merae nugae; neque id vero dixeris, ubi a te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit *Lucianus*, sed et in libello *πρὸς ἀναδευτρον* cap. 14. ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita *Demonactis* cap. 21. ubi haec leguntur: *Περειγρίνου τοῦ Πρωτῆως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ* etc. Ubi interpretes, *Peregrino autem Protei filio ipsum objurgante*; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim et Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. FABER. (Invenio apud *Reginonem* in *Chron.* ad ann. Chr. 125. inter Martyres *Peregrinum* quendam, sub M. Antonino Vero, cujus tempora optime huc quadrarent, si ampliori testimonio, et circumstantia fata ejus consignata fuissent. *Vindingius* ann. 1682.) *Suid.* *εἰς τὸν Περειγρίνου βίον καθ' ἅπταται τοῦ Χριστιανισμοῦ*. Cave autem, lector, cre-

das *T. Fabro*, hic asserenti, non integrum ad nos pervenisse hoc opusculum: errasse enim eum, ostendam ad c. 11. ultima verba. Repertus est, qui suspicaretur, hoc nominis a Luciano ei inditum, ut Christianam religionem, *peregrinam* scilicet, et a sacris Graecorum alienam, deridendam proponeret (vide *Pauli Vindingii* etc. p. 3.). Absurde. V. *A. Gell.* VIII, 3. et XII, 11. Natus erat in oppido Hellesponti Pario, ut ex Nostro liquet. Meminerunt honorifice tum *Gellius* l. c. tum *Maximus Tyrius* Diss. III. V. et *Tertull.* ad Martyr. cap. 8. *Euseb.* in Chron. Olymp. CCXXXVI. *Tatian.* serm. ad Graec. Ad hunc Proteum respexisse *Pollucem* apud *Philostratum* pag. 593. vix dubito. *Peregrinum* quendam inter Martyres sub M. Antonino Vero recenseri in *Reginonis* Chronico, testatur *Vindingius* p. 4. Vid. apud *Xiph.* in Adr. 206. C. Euphratem philosophum veneno ultro hausto vitam finientem. SOLAN. *Stephano Le Moyne* in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10. videtur *Lucianus* illudere voluisse hoc libello martyrio *Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque eo tantum sine et consilio traducendum suscepisse *Peregrinum*, ut *Christianos* eodem argumento traderet, qui ad martyrium sponte ruere videbantur, et qui de martyrum suorum, *Polycarpi* praesertim, fortitudine gloriabantur et triumphabant. Hunc *Peregrinum* non minus, quam *Simonem Magum*, *Apollonium Tyanensem*, *Satanæ* artibus suscitatum, qui invidiam *Christianis* faceret etc. Nescio, quantum tribui debeat conjecturae viri ingeniosissimi. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere *Lucianum*. Dicamus deinde aliquid de *vulture Peregrini* cum *Polycarpi* *columba* comparato. GESN. Fidem hujus narrationis historicam certis argumentis probavit *Wielandius* in singulari excursu, interpretationi adjecto, Tom III. p. 93. — 110. De consilio autem auctoris a. 1789. in programmata scholastico egit J. C. S. *German.* inscripto illo: *Symbolae ad Luciani Samos. de Morte Peregrini libellum* rectius aestimandum contra b. *Walchium* potissimum, nuper *Gottingensem*; i. e. contra hujus *Explicationem rerum Christianarum* apud *Lucianum* de Morte *Peregr.* in *Commentt. Societ. Gotting.* Tom. VIII. p. 1. sq. quod *Germari* opusculum cum aliis ejusdem viri docti nuper recusum prodiit in *Meletematibus Thorunensibus*. Hal. 1822. Id autem agit ibi *Germanus*, ut ostendat *Luciani* proximum consilium in conscribendo illo libello non fuisse, ut *Christianos*, sed ut *Cynicos* potissimum et *Peregrini* defuncti praestigiatoris admiratores peteret et irrideret; *Christianos* nonnisi obiter tangi et quatenus id opus fuerit ad vitam et mores *Peregrini* satis illustranda. Cf. quae infra ad ipsum locum de *Christianis* agentem c. 11. sq. notata sunt. LEHM.

ead. l. 20. ΛΟΤΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ etc.) Hinc cuius apparet, epistolam esse πραγματείαν hanc. In Ms. tamen λόγος dicitur, id est, historia sive narratio, quemadmodum Herodotus libros suos λόγους vocat: lib. V. οὓς δεδήλοται μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ. Ita et lib. VI. Hecataeum citans. Ita et alii passim. Ceterum in plerisque Mss. hanc sive historiam sive narrationem frustra quaesieris. Quae causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mss. Reg. adscriptum est: Ἐνταῦθα παρειθὴ ἐκοντὶ ὅπερ ἐστὶ Περεγρίνου τελευτῆς λόγος, διὰ τὸ ἐν τούτῳ ἀποσκόπτειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Consulto scilicet omissum fuisse huncce tractatum, quod in eo Lucianus derideat Christianismum. Sed Musis Graecis et bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes majores nostri fatui et muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra (ad c. 11.), non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum. FABER. ΚΡΟΝΙΩ) Graecus hic, Epicureus, Luciano familiaris, de quo alibi non legitur. SOLAN. Si hic idem sit Cronius philosophus, quem Numenius ἐταῖρον, et allegoriarum Homeri interpretem, laudat Porphyrius de antro Nymph. pag. 119. Barnes. poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paullo accuratius definiri. GESN.

ead. l. 21. Περεγρίνος) De hoc impostore multi Christiani et profani scripserunt. BOURN. In marg. A. 1. adscriptum: meminuit Peregrini hujus Tertullian. in libello ad martyres. REITZ.

ead. l. 22. Πρωτεύς) Apollonius etiam Tyanens, Proteus haberi voluerat. Vid. Philostrat. I. pag. 6. De hoc A. Gallius XII, 11. Proteus audit apud Philostrat. pag. 563. τὰ πρὸς τὸν κύνα Πρωτέα λεγθέντα. Deinde addit et ejus mortem. Inter Philostrati primi opera apud Suidam legitur Πρωτέα. Κύνα ἡ σοφιστήν· legi vero, ut unicus sit liber, Πρωτέα κύνα, ἡ σοφιστήν· uti mox a Meursio in Νέρωνα θεατὴν feliciter factum est, prave antea disjunctis. Unde novum orietur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia Olearii juvabitur, eliminantis illud γεγωνὸς ἐπὶ Νέρωνος. Vid. Praef. ad Philostr. p. 11. SOLAN.

ibid. Ὀμηρικοῦ Πρωτέως) Eos versus respicit, qui leguntur Od. A.

Πάντα δὲ γινόμενος πειρήσεται, ὅσ' ἐπὶ γαῖαν

Ἐργετὰ γίνονται, καὶ ὕδωρ καὶ θεσπιδαῖς πῦρ.

Fabulam explicat Diodorus sane εὐφυνῶς, ut et Lucianus in libello de Saltatione (c. 19.), neque sane infeliciter Eustathius, qui illum censet θαυματοποιὸν fuisse, quales olim accepinus Callisthenem Philiasium, Scythnum Tarentinum, Xenophontem quendam, Philispidem, atque alios, quorum meminit Athenaeus lib. I. FABER.

ead. l. 23. Ἀπαντα — γινόμενος) Diceret traduci verba Apostoli 1. Cor. IX, 22. τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα. Sed locutio eadem, res alia. REITZ.

ead. l. 24. Καὶ πῦρ ἐγένετο) Vid. Diall. Marr. IV. Tempus vide infra ad cap. 35. Et Homer. Odys. Δ, 418. SOLAN.

ead. l. 26. Ἐμπεδοκλέα) Quod sit hoc loco Lucianus, Empedoclem se in Aetnae flammis dedisse praecipitem, ab aliis item et Graeci et Latini nominis scriptoribus asseritur; verum more suo faciunt, dum aliquid circa summos viros τραγωδοῦσι illum et sua sapientia, et Lucretii, praestantissimi philosophi et poetae, testimonium facile tutantur, cum praesertim scripserit olim Timaeus, eum in Peloponneso diem suum obiisse, et Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru prolapsus crus sibi perfregisse, contractoque ex eo casu morbo, periisse. Quorsum igitur et crateres Aetnae, et crepidarum altera? γυργάθος λήρων. De Pythagora quot praestigias ubique legas? de Aristotele autem et Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quisquam possit, nisi et otio suo abutatur, et τὸ ἐν παρδείῃ ὀψιμαθὲς prodat. FABER.

Pag. 264. l. 1. Παρ' ὅσον) Nisi quod. Verte, praeterquam quod. FABER.

ead. l. 2. Κρατῆρας) Ita vocabant Aetnae montis ἀναχάας. FABER.

ead. l. 6. Οὐ πρὸ πολλῶν) Quam Peregrini orationem respiciat, c. 32. videbis. SOLAN.

ead. l. 7. Κορύση) Malim verti *dementiam et stoliditatem, quam arrogantiam*. Ita Mortt. Diall. XX. cap. 4. dixit, κερδοξία καὶ τύφος καὶ πολλὴ κόρυσα. Et in Pseudomanti (c. 20.), ιδιωτῆς καὶ κορύσης μετὰς τὴν εἶνα. FABER. Quid proprie significet, disce ex Diall. Mortt. VI. Translatum quid valeat, optime te docebit Scholium novum. Vide Dial. XX. c. 4. et Alex. c. 20. locis a T. Fabro allatis; quibus adde Quom. Hist. Consc. c. 31. ubi πόλιν κορύσης συγγραφικῆς γέμουσαν pronuntia urbem ab insulso historico conditam; et Adv. Indoct. c. 21. ἐπαυσεὺς αὐτὸν τῆς κορύσης. SOLAN.

ead. l. 11. Παρα τὸ πῦρ) Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio illa Luciani praecedens? ea nempe, quam se non nominato habitam a quodam refert capite 7. et sequentibus. SOLAN.

ead. l. 17. Τοῦ πράγματος διασκευῇ) Corrige, δράματος. Metaphora enim perpetua a theatris, et artificibus scenicis, ducta utitur; quippe subjungit, τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα, et mox; ἐτραγῶδει ὑπὲρ Σοφοκλέα, et inferius paulo, καὶ γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγῳδίαν ἦν, ἡ μεσημβρία, et sub finem libelli (c. 37.) αὐθις οὐρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν καταστροφὴν τοῦ δρά-

ματος. Itaque adeo non est, quod quis de emendatione nostra possit dubitare. FABER. *Δράματος*) Hanc T. Fabri emendationem in textum, invitis libris nostris omnibus, recepimus, in quibus est *πράματος*. Vid. cap. 37. SOLAN. *Hemsterhusius* quoque favit huic emendationi ad *Necyom.* c. 16. Tom. III. p. 407. Sed *Anonymus*, quem dixi, *Parisiensis* notavit: „Nulla tamen necessitate (correctum), quum *πραγματεία* idem sit; quamvis ingeniosa correctio.“ LEMM.

Pag. 265, l. 4. *Διὰ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν*) *Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ.* Αὐτοῦ pro ἐκεί. Sic inferius pag. 741. ἀπῆλιν ὀψόμενος τοὺς ἀθλητάς. MARCIL. *Illorum gymnasium illectus*, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Jupiter, νῆ τὴν ἀρνακίδα. Sed fallitur *μανικόν* ὄσον. Non vidit, *Lucianum*, dum *Olympiam* venit, per *Eleorum gymnasium transisse.* *Pausanias* in *Eliacis* (p. 201, 44.) inter ea, quae ἄξια μνήμης putat, hujus gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητάς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνεῖσθαι, ἐν τούτῳ στίχοι τῷ γυμνασίῳ δοῦν καθέστηκε. FABER. Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin διὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν, seu potius διὰ τὰ γυμνάσια αὐτῶν. GUYET. Pag. ad quam *Marcil.* remittit, aut male est expressa, aut ex Ed. desumpta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Dissert. c. 31. REITZ.

ead. l. 6. *Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν*) Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud est, ἐπιβοᾶσθαι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, et τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιβοᾶσθαι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem *Lucianus* τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istaec ἐκτροπώματα σοφίας. Inde est, quod in *Timone* (cap. 9. f.) Jupiter perquam facetissime dicit, ὥστε ἡ ἐπιβουάμενον χρητὰ ὦτα καθῆσθαι, ἡ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν (φιλοσόφων) APETHN TINA, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους μεγάλη φωνῇ ξυνειρόντων. Quo loco vocula haec TINA innuit tritum quid et tralatitium. Ita et in *Gallo* (cap. 11.) *Micyllus*, de philosopho, nescio quo, loquens ait: καὶ APETHN TINA πρὸς με διξιὼν καὶ διδάσκων etc. Nisi quod non lubet ἐν οὐδέοντι σοφίξεσθαι, locum illustrissimum *Plauti*, qui a nemine hactenus intellectus est, possem emendare: — conferunt sermones inter sese drapetae, Obstant, obstant, incedunt cum suis sentiis; verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi, — conferunt sermones inter sese de arete. FABER. Adde locis a T. Fabro allatis, Bis Acc. cap. 11. ἀκούω γε αὐτῶν αἰὶ κεκραγόντων, καὶ ἀρετὴν τινα, καὶ ιδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. Pan autem loquitur. SOLAN.

Aretalogos ejusmodi dixere. ANONYM. Non debebat *Faber* verba ἐκ τριόδου ad ἀρετὴν referre, sed ex antecedd. articulum τὰ supplere. Coniunguntur enim τὰ συνήθη καὶ ἐκ τριόδου, *tralatitia et vulgaria illa de virtute*. Cf. Quom. Hist. Conscr. c. 16. — καὶ τὰ πλείστα, οἷα ἐκ τριόδου. Quare post τριόδου comma *Jacobsii* monitu ponendo simplicissimam loco laboranti medeleem attulisse mihi videor. LEHM.

ead. l. 10. Σὺ δὲ γνωρίζεις) *Interpres, tu vero haec plane ita se habere cognoscas*. Atqui non ita est, sed uti dicam. Mente Lucianus, ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribatur: id quo ne fiat, ait, ὡς ἐλέγγο, additque, *quam orationem facile agnoscas, qui huiusmodi canes saepe latrantes audieris*. Quae sententia longe alia est. FABER.

ead. l. 11. Ὡ γῆ καὶ ἡλιε) *Ridet Lucianus τὴν ὀγκηρὰν φληναφίαν τοῦ ἐπιφωνήματος*. FABER.

ead. l. 12. Πατρῶϊε Ἡράκλειε) *Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiae suae principem, haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλίσκους τινὰς jactitabant*. FABER. Cf. *Juvenal.* Sat. 2. — qui talia verbis

Herculis invadunt, et de virtute locuti, qualis illa ἀρετὴ ἐκ τριόδου, de qua supra. Plura Lucianus alibi ad hanc Cynicorum sectam, qui se Herculis sectatores jactabant. ANON.

ead. l. 13. Διθέιντα) *Ob Christianismum*. V. c. 11. et 12. SOLAN.

ibid. Τῇ πατριδί) *Vide cap. 15. et veram summam c. 14: Haec autem Cynici summa efficit fere integrum, quem vocant, millionem librarum Anglicanarum, id est, decies centena milia*. SOLAN.

ead. l. 14. Πεντακισχίλια τάλαντα) Ἐπιτραγοῦδεϊ Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μετὰ ταῦτα constabit, XV talenta non exsuperabant. FABER. Τπερβολικῶς. Inferius Lucianus c. 14. πεντεκαίδεκα τάλαντα dixit. GUYET.

ibid. Ἀπὸ — ἐκβλ.) *Vide cap. 18*. SOLAN.

Pag. 266. l. 2. Τῷ Ὀλυμπίῳ) *Subaudi Διῷ*. GUYET.

ead. l. 4. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆς οὕτως;) *Ignem mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum jam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus et philosophus et historicus scribit, a se visum Zarmachegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset: in cuius tumulo ita inscriptum fuit, Ζαρμανοχηγὰς Ἰνδὸς ἀπὸ Βαρρόης κατὰ τὰ πάτρια Ἰνδῶν αὐτὸν ἀποθανάτισας κείται*. COGN.

ead. l. 5. Διώνυσος) *Unde Antipater Sidonius de Hercule et Baccho:*

— οἱ δ' ἀπὸ γαλῆς

ἦλθον ἐς αὐθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφότεροι.

FABER. De Aesculapio vid. Diall. Deor. XIII. De Baccho quid afferat *T. Faber*, legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combustam fulmine matrem, servatumque a Jove infantem; nec ad aliud alludi existimo. SOLAN.

ead. l. 7. Θεαγένης) Philosophus Cynicus. FABER.

ibid. Τοῦτο γάρ — ἐκαλεῖτο) Sic et *Long. Past.* II. p. 74. *Ed. Jung.* et IV, 112. *Ed. Moll.* Item *Alciph.* III. pag. 406. REITZ.

ead. l. 11. Πῶς) Haud facile crediderim, Lucianum, tam curiosum et jam philosophorum acrem spectatorem, ignorasse, quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino designata essent et promissa, etiamsi ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuendum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenae serviat, haec nunc quaerit, ut res tota melius et plenius ob oculos lectorum mox ponatur. Quod et adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. SOLAN.

ead. l. 13. Ἐπήκουον οὖν τὰ λοιπὰ) Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete, *verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret.* Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνῇ μεγάλῃ καὶ τραχείᾳ in trivio virtutes latrantem, et deinde de Proteo seu Peregrino dixisse. Sane qui clamat voce magna et aspera, gravate verba, et non nisi magno cum labore nisuque pronuntiat; *fundere verba* ii dicuntur, qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic *fluentia verba* apud auctorem carminis ad Pison, et *fluens cantus* apud *Valer. Flacc.* lib. III. Argonaut. v. 158. εὐροια λόγων apud *Aelian.* lib. VIII. c. 12. ποικ. occurrunt. Vix habent Latini, quo elegantiam illam, quae in verbis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utantur, ut, *exaudiebam cum magno conatu reliqua dicentem.* Quo respiciunt etiam illa, quae sequuntur: ταῦτα ξὺν πολλῷ ἰδρωτί διεξελθὼν ἐδάκρυε γελῶν. Et pag. 43. ἐγὼ δ' αἶψα αὐτὸν διαρρήγνυμενον, *ego relinquens illum, qui se vociferatione rumpebat.* Adde, quod ἐξαντλέω semper de re molesta et gravi dicatur. *Euripid.* Med. v. 79. Ἀπωλόμεθ' ἂρ' εἰ πακὸν προσόλοισμεν Νέον παλαιῷ, πρὶν τὸ δ' ἐξηγηλέναι, *priusquam illud malum exhaustum sit.* Et *Alcest.* v. 354. — ἀλλ' ὅμως βάρος ψυχῆς ἀπαντλοῖην ἄν. Quomodo exhaurire dolorem, et alia apud Latinos passim leguntur. *Gisb. Cuperus* Ob-serv. l. III. cap. 2. ALMEL. Clarissimus quidam et amplissimus vir, ut patet ex ejus nota *Amst.* editioni p. 562. allita, videtur

Lucian. Vol. VIII.

M m

in Luciano legisse *ἐξαντλοῦντος*, ejus caussam nullam video. Et tamen tota viri cl. animadversio in *ἐξαντλέω* est posita. At *ἐξαντλέω* et *ἐπαντλέω* sunt diversissima: illud est *exhaurio*, hoc *infundo*. Id quod patet ex tritissimo proverbio, *ἐς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν*, quo et utitur Noster; apud quem etiam in Timone cap. 18. ait Plutus, *ὥστε ἐς τὸν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος*, quare in *Danaidum dolium aquam ingesturus mihi videor, et incassum infusus, fundo non continente*. Male quoque culpatur hic interpres, qui *ἐπαντλοῦντος αὐτοῦ* vertit, *cum verba funderet*. Interpretem satis defenderit *Budaeus*, ex *Synesio* proferens *ἐπαντλεῖν τῶν λόγων*, idque cum *Cicerone* *funderet*, cum *Plauto* *funditare verba* interpretans. Caeterum nimis crebro haec loquendi forma, *ἐπαντλεῖν λόγους*, *verba fundere*, copiose de re quapiam dicere, ab ipso Luciano nostro est usurpata, quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit. In *Jove* Traguedo c. 50. *Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα καὶ καθ' ἡμέραν ἅλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτροπτα πάντα ἐπαντλεῖ*, *Timocles vulgaria haec et quotidiana, alia super alia, omnia refutatu neutiquam difficilia, ingerit*. Sic *Charon* sermoni suo multos immiscens versus *Homeri*, dicitur *πολὺν τὸν Ὀμηρον ἐπαντλεῖν*, in *Contemplantibus* cap. 23. Pro *ἐπαντλέω* eodem usu posuerunt Graeci et *καταντλέω*. In *Demosthenis* *Encomio* cap. 16. *ἢ πού γε διανοή καταχεῖν μου τῶν ὧτων, ὥσπερ βαλανεύς καταντλήσας τὸν λοιπὸν λόγον*; Num in animum inducis implere mihi aures, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum in me fundens? In *Lexiphane* cap. 17. *τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντησάς μου μηδὲν σε δεινὸν εἰργασμένου* (male in *Salmuriensi* hic *εἰργασμένου* excusum), *Tantum coeni undique corrasum in me, qui nullam tibi intuli injuriam, effudisti*. Paullo ante pro eo dixerat *κατασκεδάσαι*: ait enim illic, *Καὶ ἦν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα, ὅποσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος, ὑφ' ὧν κατεσκεδάσας μου ὀνομάτων, ac nisi quamprimum omnia illa, quae recitasti, evomuerō, certo scias, videor mihi mox insania fore correptus, circumstrepentibus me illis nominibus, quae in me modo effudisti*. Sic in *Eunucho* cap. 2. *ὅλας ἀμάξας βλασφημιῶν κατεσκεδάσαν ἀλλήλων, integra convitiolorum plaustra invicem in se effuderunt*. Caeterum τὸ *ἐπαντλέω* verbum restituendum est *Scholiasiae* *Anonymo* *Homeri*: apud quem cum ad *H. A. v. 176. ἀφύξει* exponitur per *ἀπαντλήσειν*, lege *ἐπαντλήσειν*: idque congruens est cum verbo sequenti *προσσωρεύσειν*, *accumulaturum esse*, quod ab *Scholiasia* expositionis causa additur. JENS.

ibid. 'Επαντιλῶντος) 'Επαντιλῶν contrarium est τοῦ ἐξαντιλῶν. Alibi εἰς Λαναῖδων πίθον ἐπαντιλῶν. GUYET.

ead. l. 15. Σινωπέα) Diogenem. SOLAN.

ead. l. 16. Σωκράτη) Nihil variare Edd. addiderat Solanus. An quia Σωκράτην quaesivit? Ut supra Paras. cap. 19. (ubi tamen *Fl.* etiam Σωκράτη.) Sed utramque terminationem probam esse ostendimus l. d. REITZ.

Pag. 267. l. 1. Ἀλα τὸν Ὀλύμπιον) Opus Phidiae, ex ebore et auro. Describitur a Pausania. FABER.

ead. l. 3. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο) Nota duriores metaphoram, sed Cynico convenientem. Peregrinum enim intelligit, quem cum Jovis Olympii simulacro comparavit. Ita et mox. FABER.

ead. l. 4. Ὀρφανοὺς ἡμᾶς καταλεπ.) Respondent haec verbis Evang. Joan. XIV, 18. οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανοὺς· ad quae *Elsner.* ὀρφανοὺς tam parentes, quam liberos orbos dici probat. REITZ.

ead. l. 6. Τὰς τρίχας ἐτίλλετο) *Th. Mag.* v. τίλλω. SOLAN.

ead. l. 8. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος) Hic anonymus, quo velut ὑποκριτῇ utitur Lucianus, ὁ τοῦ δράματος διδάσκαλος, Peregrinum suis coloribus depinget. FABER.

ead. l. 10. Ἀλλὰ ἐπ' αἰδομένοις) Metaphora a sacris ducta: non poterat χαρίστερον hic noster. FABER.

ibid. 'Επ' αἰδομένοις) Μεταφορικῶς. GUYET. Non damnaverim repetitionem praepositionis, ἐπ' αἰδομένοις ἐπέρχεται· sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si legeretur mutatione tenuissima ἐν αἰδομένοις GESN. 'Επ' αἰδομένοις ἱεροῖς alludunt ad Homericum versum Iliad. XI, 775. Nolebam itaque praepositionem delere; praesertim quum duplicatas praepositiones amaverit scriptor noster; quod observatum ad Tox. c. 37. *ETI* autem, etsi facile in *ΕΠ'* corrumpi potuit, facile tamen etiam absens in ejus generis sententiis mente suppletur. LEHM.

ead. l. 11. 'Επὶ πολὺ) Delerat Solan. ἐπὶ. Ego nondum, nisi auctoritas accesserit; etsi ἐπὶ πολὺ, diu, hic revera minus placet, quam simplex πολὺ, multum, id est, effuse risit. REITZ. Mox iterum ἐγέλα ἐπιπολὺ, quod non attendit Solanus. Bene autem monet *Fritzs.* Quaestst. p. 205. LEHM.

ead. l. 12. Νειόθεν) Homericum. BOURD. Poëtica vox est. Videlicet alludit ad locum *Homeri*, primulo initio Iliad. K. Νειόθεν ἐκ κραδίης — FABER. *Iliad.* II. K, 10. SOLAN.

ead. l. 14. Τὰ Ἡρακλείτου δάκρυα) *Juvenalis* X. de Democrito et Heraclito:

Jamne igitur laudas, quod de sapientibus aller

*Ridebat, quoties de limine moverat unum
Protuleratque pedem; flebat contrarius alter?*

FABER.

Pag. 268. l. 4. Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα) Iterum ridet φορτικὴν illam metaphoram Theagenis. Eodem mox spectat, cum de canone Polycleti loquitur. FABER.

ead. l. 4. 'Ο τοῦ Πολυκλείτου κανὼν. Ἐπὶ) 'Ο τοῦ Πολυκλείτου κανὼν, ἐπεὶ. MARCIL. Plinius XXIV. Idem (Polycle- tus) et Doryphorum viriliter puerum fecit, et quem Canonæ ar- tifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege qua- dam. Hujus canonis meminit quoque in lib. de Saltatione (c. 75.) Lucianus: Τὸ δὲ σῶμα κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἦδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. FABER.

ead. l. 12. Παφανδί τὴν πυγὴν βεβυσμένος) Supplicium deprehensorum in adulterio. Τοὺς μοιχοὺς ταῖς ῥαφανίσιν ἤλα- τον κατὰ τὰς ἔδρας. *Hesych.* Huic supplicio insuper addit de- pilationem et cineris calidi aspersionem Scholiast. *Aristophan.* ad nubes. *BOURD. Catullus: At tum te miserum, malique fati, Quem attractis pedibus, patente porta* (hoc loco idem est ac *πρωκτός*) *Percurrent raphanique mugilesque.* Sed rem omnem optime describit *Aristophanis* Schol. in *νεφέλαις* ad hunc ver- sum, τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πειθόμενός σοι, τί φρα γέ τε λελθῇ; Οὕτω γάρ, εἰ οἶτος etc. Neque enim vacat transcribere. Ce- terum mihi obiter monendus est lector, versum illum corru- ptum esse. Qui pote, inquires, cum ita planus sit, ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne una syllaba modulum sui generis ex- cedit? Lege itaque: τί δ' ἦν ῥαφανιδωθῇ γε πεισθείς σοι, τί- φρα γέ τε λελθῇ; FABER.

ead. l. 13. Τριςχιλίων) Subaudi δραχμῶν. *GUYET.* Ver- tunt tribus nummorum millibus redemit: in quibus vocem se- cundam subducta linea notavit pater, qui haud dubie voluit in- telligi τριςχιλίων θηναρίων. Et merito. Cum manifeste sic in- telligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI. ubi Char- mides ait, καὶ τοι τοσαῦτα παρ' ἐμοῦ λαμβάνουσα, καὶ νῦν ἐπε- δὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδοναι, ubi interpret simpliciter mille petenti, cum intelligat δραχμὰς, quomodo vertit in Pseu- dologista cap. 50. πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισσε, septingen- tas et quinquaginta drachmas: et ex Asini loco manifestiore, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν, ubi idcirco ver- tere etiam potuerunt quinque et viginti drachmis Atticis. Sic ergo debuerunt quoque cap. 8. in Saturnalibus, περὶ ταλάντων γέ καὶ μυριάδων, ubi vertunt, talentis et decem nummum mil- libus. GRON.

ead. l. 14. Ἐπὶ τὸν ἀρμοσιὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας) Vox

ἀρμοστής olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui intebatur praefectus alicujus urbis aut regionis. At tempore Luciani pridem desierat usus ejus magistratus et vocis; nam ἀνθυπατος a Graecis, *Proconsul* a Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Romanum proconsulem, penes quem erat jus gladii ad punienda crimina. PALM. Intelligit Proconsulem. *Diodorus Siculus* lib. XIII. existimavit, vocem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem: ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθιστάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμῶν (ὅν οἱ Λάκωνες ἀρμοστήν ἐκάλουν) etc. At ego de Laconibus dici ἀπλῶς non puto. *Xenophon* enim de Thebanis lib. VII. Ἑλληνικῶν usurpavit, ut et *Plutarchus* in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν καὶ ἀρμοστήν Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostae aliter dicebantur ἀρμοστήρες. *Xenoph.* lib. IV. alibi autem ἀρμόζοντες, quemadmodum ὁ πειράζων pro πειραστής, et sexcenta alia. FABER. Proconsulem Asiae Romanum non minus h. l. quam Toxar. c. 17. intelligendum esse, jam clarissime patebit ex iis, quae ad illum locum Tom. VI. p. 469. sq. dicta sunt. LEM.

ead. l. 16. Πηλός) Legend. *Casaub.* ad illud *Persii*, *udum et molle lutum es.* BOURD.

Pag. 269. l. 5. Ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων) Id aliter Graeci dicunt, γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι. FABER.

ead. l. 6. Θανμαστήν σοφίαν τοῦ Χριστοῦ. ἐξέμαθε) *Athenagoras* Apologia. MARCIL. Εἰρωνικῶς FABER. Ironice hoc dici, non est, quod moneam. Sed vel sic sanctitatem Christianae religionis huic scurrae agnitam satis patet, qui neque hic, neque in sequentibus, ullius eam sceleris cum ignaro illius aetatis vulgo réam arguat. Non, ut *Tacitus*, *per flagitia invisos, et odio humani generis novissima meritos*, dicit (Ann. XV, 44.), aut *exitiabilem superstitionem*. Ipsi postea Christiani suam religionem *Philosophiae* nomine saepe appellarunt, uti apud *Chrysostomum* passim, aliosque Patres, videre est. SOLAN. Ab hoc inde loco usque ad verbum ἐγγανῶν cap. 13. extr. disseruit *Andr. Christian. Cleemannus* in singulari commentatione historico — philologica de Luciano, Christianae veritatis teste. Dresd. 1753., de quo libello vide quae in fronte hujus Editionis p. LXXII. judicata sunt. In quo si quid alienjus pretii esse videbitur, suo loco ea excerpentur. Et hoc quidem loco monet, Judaica sacra et Christiana frequenter a scriptoribus profanis confusa esse; quod idem dicit observatum esse a *Lipsio* ad *Tacit. Annal.* L. V.; ejusque rei causam inde repetiisse *Sulpicium Severum* Hist. Sacr. II, 31., quod Christianos ex Ju-

daeorum natione provenisse arbitrati essent. Quae autem *Tob. Krebsius*, *Henr. Mückius*, et alii, de Luciano rerum Christianarum censore aut adversario scripserunt, commemorata legemur in Prolegomenis nostris Tom. I. p. LXXII. sq. Nunc hoc tantum addo, egregie *Aug. Neandrum* in libro: Allgemeine Geschichte der christl. Religion u. Kirche. Tom. I. P. I. p. 248. sq. de Luciano, iniquo Christianorum, et maxime disciplinae Christianae, censore judicasse. Equidem quod bonus Lucianus instituti Christiani praestantiam vere divinam non ceperit, plane non miror, quippe memor verborum illorum *Pauli* 1 *Cor.* 1, 23. ἡμῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν σκάνδαλον, Ἕλλησι δὲ (in his *Luciano*) μωρία. Omnino omnis ille locus *Paulinus* clavis est optima ad verum, justum, pium, humanum, de Luciano Antichristo iudicium ferendum. LEHM.

ead. l. 7. Ἱερεῖς καὶ γραμ.) Christianorum Doctores Judaeorum titulis vir apud priores minime versatus ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tribuit, Vit. Auct. c. 14. Philops. 34. et Macrob. c. 4. Γραμματεῖς nullos apud nostros illa aetate invenimus. Apud Christianos illius temporis *Presbyteri*, vel *Episcopi* tantum audiebant. SOLAN. Adde locis *Lucianis* De Sacriff. c. 14. LEHM.

ead. l. 8. Καὶ τὶ γὰρ) Non vidit interpret harum vocularum venustatem. FABER.

ead. l. 9. Παῖδας αὐτοῦς ἀπέφηνε) Ita *Xenophon* in luculentissima illa de Agesilao rege oratione, παῖδα ἀπέδειξε τὸν Τισσαφέρνην τῇ ἀπατῇ. FABER. De hac formula, Luciano maxime frequentata, vide notata ad *Hermot.* c. 13. Tom. IV. p. 391. LEHM.

ibid. Προφ. καὶ θιασάρχης, καὶ ξυναγ.) Et hi, excepto secundo, a Iudaeis petiti tituli. De quibus singulis haec paucis accipe. Duplex apud Christianos *Prophetarum* genus fuit: priores, quibus a Spiritu sancto actis futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis videntur. Posteriores, doctores tantum, nullis extraordinariis Spiritus donis instructi, quibus illi priores. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt, non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scripturae. Quosnam, cum secundo loco θιασάρχης dicitur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris Ethnicorum desumpta, in quod Christianum munus quadret, non satis constat. Cum tamen ipsi Christiani nomen θίασος de suis conventiculis non repuerint, principem Ecclesiae, sive Episcopum voluisse, vero absimile non est. Συναγωγὴς idem ferme ei sub alio nomine designat. SOLAN. Συναγωγὴς, synagogae princeps. Et illud

notandum, ubi de Christianis agit, qui initio fere indiscreti a Judaeis. ANON.

ead. l. 10. Πάντα μόνος) Dixerunt ad *Petron.* Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse, qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. BOURD. *Alciph.* II, 3. pag. 236. ἐγὼ γὰρ αὐτῆς εἶμι πάντα. Ubi *Bergl.* plura similia. Sed habuimus etiam apud Nostrum in *Tyrannic.* c. 4. REITZ.

ibid. Τῶν βιβλίων) Hinc disce, quanta veneratione sacros tum prosequerentur libros, quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De sacris enim cum *veteris, tum novi Testamenti libris*, hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquit, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, *et ab eo multos scriptos.* Quid mirum, si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam oscitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem et sensuri fuissent, et, ut par erat, respuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, rejectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde divinum esse constaret. SOLAN.

ead. l. 12. Καὶ ὡς θεὸν αὐτ. ἐκ. ἡγοῦντο) Ultima vox ex Ms. R. G. est: omnes enim impressi ἐδιηγούντο, corrupte. Genuinam esse, quam sequimur, scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem ejus Christum adorari ab iis compertum erat. Qua in re ratio eum et conjectura mirum quantum fefellit. SOLAN.

ibid. Ἐκείνοι ἐδιηγούντο) Restitue ad fidem Ms. R. ἡγοῦντο. Res per se patet. FABER.

ead. l. 13. Προσάτην ἐπέγραψον) Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox προσάτης, deceptum credo Lucianum προσάτην audivisse, quem illi προσάτωρα dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si genuinam Luciani scripturam velis; sed de iis, quos dixi, praeter usum, intelligenda mens ferentis. Occurrit quidem προσάτης Rom. XVI, 2. et apud *Cyrrillum* Cat. 6. Petrus et Paulus, τῆς Ἐκκλησίας προσάται, dicuntur. SOLAN. Προσάτην, idem διδάσκαλον. ANON.

ibid. Τὸν μέγαν γοῦν) Istaec vocula γοῦν, et sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse, quae a majoribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est, quod dixerat *Suidas*, Lucianum καθάπισθαι τοῦ Χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῷ τοῦ Περειγρίνου βίῳ (melius dixisset ἐν τῇ τοῦ Περειγρίνου τελευτῇ), hinc factum, ut in plerisque Mss. Codd. non amplius exstet Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Josephum, quem (quod mirare) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, et tamen hodie laudat. Qui factum? Nil enim facilius. In locum *κακηγορίας* suffecere *ἐγκωμίων*. O timidam pietatem! FABER. Lege γάρ. GUYET. De hujus loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cujus notam praemisimus, eo praecipue inductus, quod vocula γοῦν, nexum orationis indicare solita, nihil, quo referatur, habere ei visa est. Non ego is sum, qui de rebus leviusculis ultro controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit viri docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vocula γοῦν. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi jure vindicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis, quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar! causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio factitatum, voluerit; et sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis γοῦν usum, apud Nostrum, ne longius abeam, facile in iis locisprehendes, quae numeri sequentes indicabunt (De Sacriff. c. 1. Somn. s. Gall. c. 14. et Saturn. c. 4. et alibi passim.) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An et sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem facessere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic inquit: τότε δὴ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ etc. Quae verba qui festinantius legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τούτῳ referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narrasset, quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superstitione piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, in aliis scriptoribus talia ab iis, quoad dixi, male feriatis hominibus designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut man-

ca, immo et quaedam dolo malo subfarcinata, reliquerunt; ita hic sane nihil tale patratum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τοῦτω, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si *Christiani* deferrentur; seu quod adeo invaluissent calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, et adeo atheismus falso iis afflictus, omnia exsuperans scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia, quam dixi, *Min. Felicem*. De quaestionibus vero, *Plinii* epistolas. Ἐπὶ τοῦτω ergo et hic id solum designat, quod supra dixit, nempe quod Christianus et Christianorum doctor maximi nominis: quod per se jam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est. SOLAN. Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γοῦν commodè lectorem revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Caeterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, sed μάγον, pervulgatum crimen, a Iudaeis ortum, ut alia. GESN. His nihil admodum habeo quod addam. Liquidum enim esse puto, sententiam a verbis τὸν μέγαν γοῦν — ἐς τὸν βίον tanquam parentheticam esse, et explicationis quidem causa insertam, ita, ut narratio ab ἐνέγραγον ad Τότε δὲ καὶ συλλήφθεις ἐπὶ τοῦτω bene procedat. Quod autem lectionem τὸν μέγαν attinet, aegerrime vellem eam loco moveri. Salsa enim quasi petulantia est, vere illa Lucianea, in dissimilibus imaginibus junctis, *magni* illius hominis et *cruci affixi*. Praeterea ὁ μέγας clarius reddit discrimen hujus, qui κατ' ἐξοχὴν sic dicitur, et Peregrini modo dicti νομοθέτου, προστάτου etc. Sic deinde loco suo ὁ πρῶτος νομοθέτης, qui idem est Christus ipse, discernitur ab iis, qui subsecuti sunt, coetus Christiani doctoribus ac praesidibus, in quibus quod etiam Peregrinus fuisse, traditur, laud sane id honorificum fuit illius aevi fratribus Christianis. Sic certe illi, ut cum *Neandro* venerabili loquar, simplicitati suae columbinae nesciebant jungere anguinam prudentiam. Quippe columbas constat facile decipi posse. LEHM.

Pag. 270. l. 4. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιοῦν τὸ πρ.) Quam observantes fuerint praecepti, quod Apostol. ad *Hebr.* XIII. 3. verbis, μνησθε τῶν δεσφύων, ὡς συνδεδεμένοι, dedit, luculentissimo hic Lucianum declarare testimonio, monet *J. Elsn.*

in Obs. Philol. ad h. l. N. T. Confer et cap. 16. hujus narrationis. REITZ.

ibid. Πάντα ἐκινῶν) Subaudi λίθον. GUYET. Nam πάντα λίθον et πέτρον κινεῖ esse proverb. a Graecis ortum, vid. in Erasmi Chiliad. pag. 120. Sed et κινεῖν pro moliri, tentare, in aliis locationibus usitatum, ut κινεῖν τέχνην, artem adhibere, Aphthon. Fab. 4. Pro admonere Noster Asin. cap. 48. Κινεῖν παιδευτήν, magistrum urgere, Liban. Epist. 18. REITZ.

ead. l. 8. Ἰσαΐδια, χήρας τινάς) Duplex hic, et utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum caritatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitio mentes excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici religionem Christianam, quae, quod ipsi in perquam paucis, iisque eximiis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus fortitudinem tantam, tantumque amicitiam ingeneraverit. Vide, quantis ipse Lucianus officia ejusmodi amicis praestita in suo Toxari laudibus extulerit! Qui sit, ut, quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant et exsibilent? summique heroës videantur, qui amico in carcere adsint malorum participes; Christiani, eadem aut majora praestantes, dementes habeantur? Illis autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas ejusdem farinae calumnias, hanc operi suo inseruerunt, Quod Christiana religio nullibi ad amicitiam hortetur? Vetulae autem, quas memorat, Diakonissae videntur fuisse, de quibus consule G. Cavum in libro, quem de primis Christianis scripsit, quique omnium manibus merito teritur, pag. 246. Adde Orig. c. Cels. II, pag. 141. et 144. SOLAN.

ead. l. 11. Δεῖπνα ποικίλα) Quas coenas vocat varias? an dapsiles, opiparas, et quas Terentianus parasitus, et, post illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale. Δεῖπνα ποικίλα nil aliud sunt, quam quod primi Christiani ἀγάπας vocitabant: coenas sacras recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subjungit, καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο, sacras ibi conciones habitas fuisse. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero Baronius, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, omnis generis coenas dubias. FABER. De Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; si simul obser-

vetur, oratorem illum Lucianeum, seu Lucianum ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Arrepta ergo *epularum* occasione, in *commessionibus* mox, qui carpendi erat animus, vertit; et nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a *Baronio* rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primaevi illi Christiani fuere; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etsi falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stupri insimulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. *Tertullianus* (ad Martyr. cap. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quin *Julianus* ipse Apostata (apud *Sozom.* V, 16.) Epistola ad Arsacium Sacerdotem Galatiae, αἰσχρὸν γὰρ, εἰ τῶν μὲν Ἰουδαίων οὐδὲν μεταίτει, τρέφουσιν δὲ οἱ δυσσεβεῖς Γαλιλαῖοι πρὸς τοῖς ἑαυτῶν καὶ τοὺς ἡμετέρους. (Cit. *Vinding.* p. 12.) *SOLAN.* Agapas, adferente unoquoque aliquid, quod una consumerent: hinc ποικίλα, non a luxu. *GESN.* Forte ποικίλα dixit, quia a Christianis certatim mittebantur, ut illius victui et eorum qui cum illo in carcere versabantur, subveniretur, qui et ipsi coenam suam inferebant, neque hoc ad luxum. *ANON.*

ibid. Λόγοι λεπτοὶ αὐτῶν) Latius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes notant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant (*V. de Dea Syr.* c. 11. ubi *mysteriosum*). De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alant, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, caeteraque, quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa vinctos; his taedium carceris fallebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo factitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura afferebant, certiora iis et majora, quae ille in hanc rem diserebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus et Socratem, et Christianos. Adde, quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi et scelesti homines?

Nec diu tamen eos, ut ex sequentibus patebit, fefellit. SOLAN. *Λόγοι ἱεροὶ* sacra scriptura vocabatur a Christianis. ANON.

ead. l. 12. *Ἐπεὶ γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο*) Postea enim Proteus pro Peregrino dici coeptus, et adoptivo cognomine venerabilior factus, et quodammodo *θεϊότερος*. FABER.

ead. l. 13. *Καὶνὸς Σωκράτης*) Vix quisquam factum credet, qui Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confessorum longe philosophis praestantiores ducebant. Sed viro alioquin erudito et eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cujus comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatu risum erat in Peregrinum conflaturus. SOLAN. *Σωκράτης*, apud gentiles nimirum, apud quos Socrates quasi pro deo habitus. ANON. Id est, non inter se Christiani eum dixerunt *novum Socratem*, quod nimis foret absurdum, sed ad gentiles usi sunt nomine isto, quo magnam illius venerationem probarent. LEHM.

ead. l. 14. *Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων*) In Syria erat Peregrinus in vincula conjectus, ut liquido patet ex cap. 4. et 11. et mox a Syriae Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate et in universum cura adduntur, melius intelligantur. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἀπὸ τοῦ κοινοῦ βοηθ.*) Nihil sane magnificentius de Christianorum charitate praedicari potuit, cujus cura ac sollicitudo non corpori tantum, etsi corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione et consolationibus adversus mala instruit et armat. Quin, quod majus est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum jocumque habeat. *Pausanias* in vita Aristomenis eadem ferme verba usurpat pag. 236. Ed. Ox. *Corn. Nep.* cui ea vita subjuncta est. *Ἄνδρας δὲ τῶν ἐν τέλει πέμπουσι παραμυθεῖσθαι Μεσσηνίους* etc. praemissis civitatum principibus, qui socios consolarentur. SOLAN.

ead. l. 16. *Ἀμύχανον*) Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum praestudio detrectandi, ut sit, res in medio positas male interpretando corrumpere enixissime conatur, exiniam imprudens Christianorum decus praedicat; et ut *sapere videatur*, coelum ipsum, ut ait ille, vituperat. SOLAN.

ead. l. 17. *Γένηται, δημόσιον*) Commate haec distinxit Solan. quod aberat ab Edd. REITZ.

ead. l. 18. *Ἐν βραχεὶ γὰρ ἀφαιδοῦσι πάντων*) Illico enim nulli rei parcunt. Interp. Male. Vertendum enim fuerat: Nam,

ut paucis absolvam, nulli rei parcent. Id παιδαρίων ἕνεκα monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. FABER. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. REITZ. Ἐν βραχεῖ, int. λόγῳ. Gallice: en un mot. ὡς συνέλοντι εἰπεῖν. ANON.

Pag. 271. l. 1. Πρόσδοτον οὐ μικρὰν ταύτην ἐποίησαντο) Corruptus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet ἐποίησαντο, referrique ad Peregrinum, qui ex Christianorum charitate *lucrum uberrimum fecit*; cujus causam mox affert, πενήτας γὰρ etc. Cum haec scripsissem, animadverti, non aliter fuisse in Codice veteris interpretis: vertit enim, *nec vulgarem rerum proventum lucrificiebat*. Viden' tu, interpolatio quid faciat? FABER. Corrige ἐποίησαντο. GUYET. Ἐποίησαντο) Emendationem T. Fabri ut necessariam in textum admisimus. Quid enim est, quod omnes libri nostri praeferunt, ἐποίησαντο; SOLAN.

ead. l. 2. Πενήτας γὰρ etc) Christianorum dogma. GUYET. Christianos hucusque levi quasi armatura adortus, totis jam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos, mox callido et nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit jam hinc totius antiquitatis Ethnicae gravissima in speciem Christianorum insectatio, re ipsa praestantissimum testimonium. Quae enim duo ut dementiae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus et eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de fide Christianorum quantum sit vide; quos ait *mortem ideo contempsisse*. Non id agam sane nunc, ut fidei nostrae sanctissimae certissimaeque fundamenta, quam solide jacta sint, ostendam: majoris id, quam harumce notarum, est molis, neque hujus instituti, id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de fide, patientia, ac fortitudine suorum unquam dici aut praedicari potuisse, quam ea sunt, quae huic veritatis extorsit vis, cum dicit, *adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro fere sese offerrent*. (Hujus constantiae meminit et Plinius ad Trajanum X. et Antoninus etiam Imper. apud Euseb. IV, 13. Nostros enim hic non allegabimus. Vinding. p. 13.) SOLAN. Sic etiam Pauli Apostoli oratio de ἀναστάσει νεκρῶν offensionem fuit Atheniensibus philosophis nasutulis Act. XVII, 32., quod video etiam a Neandro moneri l. l. LEHM.

ead. l. 4. Ἐκόντες ἑαυτοὺς ἀποδιδάσκειν) Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere ὑπὸ μανίας ἢ ὑπὸ ἔθους: quos enim ibi Galilaeos vocat, nullus dubito, quin sint Christiani, lib. IV. cap. 7. FABER. Ἐκόντες) Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistae, et ipsi graviore

philosophi, contemptum mortis prae se ferebant; quorum pauci, cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque imperterritum obtinuerunt animum. Non ita, inquam, Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa morte conspiciabatur, non ex sermonibus orationibusve ad pompam fere et a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum insana et impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminebant. His non delati solum ac deprehensi cervices alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtracturi; verum reperti etiam, qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cujus rei exempla apud Christianos, qui illius aetatis historiam proximi ipsi scribere, invenias non pauca: unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in Apologia priore (anno uno aut altero ante hoc opus edita), *Justinus Martyr*, quem vide. De eodem argumento consule etiam *M. Aurelium Anton.* XI, 3. et in eum locum *Gatakeri* notas, qui ex *Clemente Alex.* allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum, quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, judicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non posse arbitror, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant; ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt. SOLAN.

ead. l. 5. *Ἐπειτα*) Quemnam voluerit *primum Christianorum legislatorem* esse, qui verba hic facit, aut sub ejus persona *Lucianus*, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos leges agnovere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. *Moses* enim *pro fratribus habendos* eos solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis jam abrogatos ritus, insititii essent: *Christus* autem hujus dogmatis verus auctor, idem ille est, qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde et nonnullis Paulum designare visus est. Sed frustra laborant, qui, quod nescivit, qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, charitatis mutuae jactum fundamentum. Hoc qui ait, fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit, vides: quid veri subsit, minime monendus, quisquis Christianus haec legis. SOLAN.

ibid. *Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος*) Quis hic primus legislator

Christianorum? ipsemet Christus, inquit. At non ita sentit Lucianus. Quippe legislatorem hunc alium esse vult ab ἀνεσκολοπισμένον ἀνδρὸς, quod sane in primis considerandum videtur. Paulum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paulum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Evangelium, ex eorum numero, quorum nomina, et aliquando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. FABER. Νομοθέτης ὁ πρῶτος refertur, ut jam supra monui, ad doctores religionis Christianae posteriores, e quorum numero etiam Peregrinus νομοθέτου nomine vocabatur cap. 11. Christus igitur ipse est, auctor novi illius praecepti de fratribus ita amandis, ut ipse eos amaverit ad mortem adeo sponte pro illis suscipiendam. Idem autem prorsus est cum eo, qui postea dicitur *sophista cruci affixus*. Quod ut facilius intelligas, quamquam vel sic, ut verba leguntur, intelligi potest, auctor sim, ut legiingas, αὐτὸν δὲ τὸν ἀνεσκολοπισμένον ἐκείνον etc. Distinguitur enim cultus Graecorum deorum et sophistae illius cruci affixi. Sic etiam *Miickius*, *Neander* et si qui alii recte sapiunt. Nam de Mose, aut de Paulo plane non video, qui unquam quisquam bene sapiens cogitare potuerit. LENX.

ead. l. 7. Παράβατες) Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub nescio cujus persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνεσκολον. — σοφιστήν) Duplex his verbis crimen continetur, quod *Sophista*, quod ut *maleficus crucifixus*. At prius quod attinet; toto coelo, quod ajunt, errat orator iste, qui *Sophistae* titulum Christo affingat, ab iis artibus alienissimo, quibus Sophistarum natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus, humanave facundia spectandus noster Jesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem jam plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id, quod promptum erat, decucurrere, ut dicerent auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam invexit religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illu-

strat et trahit. Haec Celsus, aliique, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, et a rebus ipsis refutati. SOLAN.

ead. l. 10. Κοινὰ ἡγοῦνται) Etsi verti potest, eo significato accipiendo κοινός, quo locis aliquot novi foederis usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe κενὰ ἡγοῦνται, vana et futilia esse existimant. Neque enim Graeci, quod quidem commeminerim, ita usurpant κοινός. FABER. „Imo, praecipue in locis quos agnoscit in novo foedere; unde Latinum coenum. — Sed de communione bonorum revera intelligi debet, quo sensu πάντα τὰ φίλων κοινά. Tamen ἐπέχω.“ Haec Anonymus Paris. in marg. Commentarii Fabr. Sed idem ad textum adscripsit: „Impura. Odiose haec et falso Christianis objicit propter τὰ εἰδωλόθυρα, quibus tum etiam Christiani ut plurimum abstinebant, et debiliores etiam in fide pluribus aliis cibis in lege Moysis prohibitis, contra Apostoli praeceptum.“ Sic parum sibi constitit vir doctus. LENM. Hujus loci sensum, scripturaeque hujus veritatem jam pridem in dissertatiuncula asserui, quam de stylo novi Testamenti in Academia Franequerana editam, aliis ejusdem argumenti adsuere dignatus est Jac. Rhenferdius in eo syntagmate, quod ejus opera an. 1701. prodiit. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam, quae fusius illic a me sunt jam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix satis adsequor: nihil enim huic loco voce κοινός convenientius. Misso namque priore illo accusationis capite, ad posterius se jam accingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mutuo pro fratribus habere. IDCIRCO, inquit jam, omnia contemnunt (sua bona, scilicet, suas facultates), et eadem illa omnia COMMUNIA habent vel ducunt, (ut inter fratres decet.) Egregium sane encomium, primis illis Ecclesiae temporibus debitum, et ab insensissimis Christianae religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis jam germanam eorum progeniem, quos in Act. Apost. II, 44. omnia habuisse communia legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras κοινὰ τὰ τῶν φίλων esse pronuntiavit, et reapse inter suos comprobavit. Vide Porphy. No. 33.) At in sequiorem id mox partem insectator trahit Noster, cum continuo ait: si itaque transeat ad ipsos impostor, callidus, versutus, quiq. foro sciat uti et suis consulere rebus, repente dives fiet, usus hominibus facilibus, largis, et simplicibus. Quae cum ita sint, et omnia usque adeo liquida et aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non juvatur? Fuit etiam repertus, qui

vocem κοινός hoc in loco de *impuritate* contenderet intelligendam. Quo quid absurdius aut inascitius excogitari possit, non video. In G. tamen Pasoris Codice, qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, κοινά *impura*. Hujus discipulus Pfochenius arripuit. Sed, his missis, de re ipsa vide *Just. Mart. dial. cum Tryph.* 308' SOLAN. Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, *contemnunt reliqua*, opes, divitias, et *communia putant*, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referuntur sequentia, quam ut vel de illa Hellenistica notione τοῦ κοινού, h. e. *profani*, vel de emendatione in κοινά, in mentem venire nobis debeat. GEN. Sententiarum ordo et ratio mutua haec est: Multas Peregrinus in carcere collegit e collationibus Christianorum opes. Contulerant autem illi sua primum ob contemptum mortis et spem immortalitatis (πενέλασι γὰρ — οἱ πολλοί); deinde (ἐπειτα δὲ — βιώσει) ob praeceptum de amore fraterno. „His igitur de causis vilipendunt cuncta pariter bona et communia habent,“ quibus aequo jure quilibet uti possit. Amplexi autem hanc sententiam de contemptu rerum et de communione bonorum ideo auctori videntur, quia sine ulla ratione idonea talibus placitis et praeceptis (τὰ κοιναῦτα enim non sunt bona, quae proxime praecesserant, qua falsissima Wielandii explicatione unice tenuis ejusdem nititur vocis κοινά defensio, sed omnia Christianorum propria dogmata, superius commemorata) fidem habent et obsequium praestant. Sic patet κοινά optime habere, neque ab hac omnium omnino librorum lectione, quam ne ipse quidem Faber in textu deseruit, ad aliam quamcunque transfugiendum esse. LEHM.

ead. l. 11. Ἄνευ τινός ἀνρ. πλοτ.) Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis peccatum fuisse nullibi lego, cavisce tamen videntur Apostoli, ne committerent, ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum, mensarum a se aبلغata cura, verbi sibi solius ministerium reservarunt; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. *Act.* VI. V. *Cels.* apud *Orig.* I, 8. et *Cav. Praef.* a 3. SOLAN.

ead. l. 14. Ἀντίκα μάλᾳ ἐν βραχεῖ) Nemo non videt, istud ἐν βραχεῖ posse esse glossema τοῦ ἀντίκα μάλᾳ sed ut Gracchi dicunt αὐτὸ πάλιν, et βραχὺ ἴδι etc. ita hoc quoque stare potest. FABER.

ibid. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγγυανέν) *Simplicibus hominibus*
Lucian. Vol. VIII.

bus inhians, ait interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, *simplices homines illudens*. Ita *Aristophanes ἐν Νεφέλαις*, Μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, οὐ δ' ἐγγανὼν τεθνήξει· quo loco quia, si satis memini, nil Græccus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit *Nicodemus Frischlinus*, tum neque a me *flebitur*, tu vero morieris ore hianti. Bis peccat. Verte: frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris. Locum ipsum adire operæ pretium erit. Eum si legisset *H. Stephanus*, non credidisset Lexicographis quibusdam male conciliatis, imo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab *Aristophane* usurpata, sed in *Ἰππεύσει* quoque tribus ante act. V. versibus: — ἐγγανέται τῇ πόλει, — urbem illuserit; ubi Schol. ἐνυβρίσκειν. Iterum ἐν Σφήξιν· Κ' οὐκ ἐγγανέται — Scholiastes ἐγγελάσει. Ita enim usurpasse τὸ ἐγγάσκειν arbitror. Locus non succurrit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim sensum viderat. Quippe qui, ait, hominum idiotarum simplicitate abuti queat. Eat nunc juvenus, et speciosae librorum fronti credat. FABER.

ead. l. 15. *Ἐγγανὼν*) Credebam olim, eodem sensu hic usurpasse, quo *Diall. Mortt. VI. ἀλλοτριόις ἐπιχαίνετε* dixit, et hic ἐπιχανὼν scribendum esse; sed emendatione opus non est. Vide, quid ex *Aristophane* ad eam rem attulerit *T. Faber*, et confer *De Merc. Cond. cap. 14. ἀπτιοὶ σοι πλατὺ ἐγγανῶν*, emuncta scil. pecunia. SOLAN.

Pag. 272. l. 2. Οὐδὲ τῆς κολάσεως) Humanitati Praesidis tribuit, quod fortasse rescripto Imperatoris referri debuit. Consule *Euseb. IV, 13.* qui mihi ad manum nunc non est. SOLAN.

ead. l. 3. *Οἰκίαν*) In Ms. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκίαν, patriam, scil. γῆν. FABER. *Οἰκίαν*) Ex Ms. Reg. G. In impressis enim omnibus erat οἰκίαν. Vid. cap. 30. SOLAN. Vid. *L. Bos Ellipss. p. 78. Schäf. LEM.*

ead. l. 11. *Παριανῶν πόλις*) Στέφανος· Πάριον, πόλις ἐν Ἑλληνπόντι etc. τὸ ἔθνικόν Πάριος. ὁ πολῖτης Παριανός. GUYET. Peregrini haec itaque patria, quod et *Athenagoras* confirmat, quem vid. p. 72. et 73. et *Scaligeri* notas ad *Euseb. Chron. p. 220. et 221.* Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio et L. Vero adstruere conatur; eo ipso, quo se Peregrinus combussit, anno. Vid. *Alex. cap. 2.* Optime autem hic ridet magnitudinem summae a Theogene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus ejus census octo ad summum millia efficeret. SOLAN.

Pag. 273. l. 1. Παριανῶν) Πάριον urbs in Hellesponto; vid. *Stephan. περὶ πόλεων*. LA GROZE.

ibid. Ἐκόμα δὲ ἦδη) Corrupta esse haec verba existimo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola illa coma abhorret a reliquo cultu. In descriptione autem caetera huic simili ἐν ἡρώ κουρίας diserite dicitur, Fugit. cap. 27. cui statim additur ἐν γενεῇ βαθεῖ. Mox *ibidem* cap. 28. additur ἐκόμα δὲ καὶ τὸ γένειον ἐτίλλετο sed ego levi mutatione scrupulum illum sustuli, dum, ut illic ostendam, doceo legendum esse ἐκόμα δὲ τὸ γένειον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum scriptorem κομᾶν simpliciter prolatum de barba, quod hic oportuit, dictum invenietur. Apud *Xenoph.* quidem, quod huc apprime facere mihi videtur, haec verba exstant p. Ed. *Steph.* 516. l. 15. πρὶν ἂν τὸ γένειον τῇ κεφαλῇ ὁμοίως κομήσῃς. Et hic itaque de barba aliquid additum oportuit, quod aine *Mss.* ope ut conjicere non adeo difficile est, ita cum aliqua audacia conjunctum, si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cynico ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opusculi cap. 1. SOLAN.

ead. l. 4. Ἀφεῖναι — τὴν οὐσίαν) Gymnosophistas aliosque, ut liberius philosopharentur, itidem interdum relinquere suas opes solitos, quod et discipuli Christi factitarunt, ad *Ev. Matth.* XIX, 27. compluribus exemplis, non omisso hoc *Luciani*, probat *J. Elsner.* l. d. p. 90. 91. REITZ.

ead. l. 5. Εἶναι) Ἀφεῖναι εἶναι. Hanc pleonasmum verbi εἶναι vide etiam supra de Calum. cap. 20. et 16. Et *Pseudol.* cap. 6. et 25. *Necyom.* §. 16. *Eustath.* ad *Hom.* II, A, 20. *Hemst.* ad *Judic.* vocal. fin. *Diog. Laërt.* vit. *Plat.* p. 168. φάναι — ἰατροῦς εἶναι. REITZ.

ead. l. 11. Ἐφ' ὅδια τοὺς Χριστ. ἔχων) Quam memores Christiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum hostium *Juliani* et *Luciani* testimoniis apparere, tradit *J. Elsner.* in *Ep. ad Hebr.* XIII, 2. REITZ.

ead. l. 12. Δορυφορούμενος) Ut *Nigrin.* c. 14. et *Diall. Mortt.* VI. Sic etiam usus est *Philostr.* V. *Soph.* p. 582. in *Aristid.* SOLAN.

ibid. Ἐν ἅπασιν ἀφθύνουσ ἦν) Optime. Sed hinc emendandus locus, qui in *Fugitivis* (cap. 17.) occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφθύνως βιούντας leg. ἀφθύνους. FABER. Conf. infra *Saturn.* c. 19. ἐν οἷς εἶναι. REITZ.

ead. l. 13. Εἷλα παρανομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ᾧ φθῃ γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Impius *Lucianus*, et qui Christianos saepe suggillat, licet eos et eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit *Judaicos ritus* cum *Christianorum lege*. *Judaei* enim erant ii, qui

offendebantur quodam ciborum genere; at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli polluti existimabantur. PALM. Tandem ergo vanum hunc et scelestum hominem deprehenderunt Christiani. SOLAN.

ead. l. 14. Ὁφθῇ γὰρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίων τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) Accusat hic Tan. Faber (imo vero Palmerius. *Lehm.*) auctorem, quod Christianorum legem non noverit, et confuderit Judaicos ritus cum Christianorum lege. Verum ego quidem illud hic non video: quoniam per illa ἀπορρήτα τοῖς Χριστιανοῖς, quae ederit Peregrinus ille, intelligi possunt εἰδωλόθῃτα, aut αἷμα, aut πνικτόν: quae primis Christianis ex decreto Apostolorum erant ἀπορρήτα. Et ab illis diligentissime sese abstinuisse Christianos primaevos, docent Patres veteres. Certe Justinus, Minutius Felix, Tertullianus, alique, ab εἰδωλοθύτοις sedulo sibi cavisse Christianos, tradunt. L. Bos. Cf. de illo Apostolorum decreto *Actt. Apostol.* XV, 20. et 29. LEHM.

ead. l. 18. Βασιλέως) Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. FABER.

Pag. 274. l. 2. Ἀγαθόβουλον) Eundem esse existimo, cnjus in Demonactis vita meminit cap. 3. Vid. Chron. Euseb. A. C. 122. SOLAN.

ead. l. 3. Ξυρόμενος) *Plut.* 627. f. SOLAN.

ead. l. 4. Χρῖόμενος δὲ πηλῶ τὸ πρόσωπον) Sic de Crescente Cynico Tatianus orat. ad Graecos: διὰ πηλίνης ὀψευς δαμονῶντα. Sordidi enim erant Cynici. L. Bos. Meminit et Tatianus πηλίνης ὀψευς de Crescente Cynico loquens pag. 81. Quo vero consilio id egerint Cynici, non satis assequor; non enim sordes tantum notant. SOLAN.

ead. l. 5. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον) Qui id faciunt, Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui pellice laeva utuntur, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad ἀναφλῶν locum dedit joco Aristophanis ἐν Ἐκκλησιαζούσαις, Ἀναφλύστιον ζητῶν τιν' ἄνθρωπον — quem optime animadvertit Graecus interpres; ait enim, Ἀναφλύστιον, παρὰ τὸ ἀναφλῶν, παίζει. Quod equidem non video cur Meursio displicuerit. FABER.

ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενος) Corrigendus interpres, sed Graeca prius. Legendum enim, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλούμενων ἐπιδεικνύμενος, oratione habita probans (id enim est ἐπιδεικνύμενος), hoc esse ex eorum numero, quae ἀδιάφορα, seu indifferentia apud philosophos vocitantur. Quod autem in Ms. Reg. legitur ἀδιάφορον, neminem sanae mentis morari debet. FABER. An scri-

bendum, καὶ τῶν ἀδιαφόρων δὴ τοῦτο καλουμένων ἐπιδεικνύμενος; GUYET. Cynicum illud ἀδιαφορον ea sententia accipendum, qua *Sext. Empir. Pyrrh. I, 152. Καὶ παρ' ἡμῖν μὲν τὸ μοιχεύειν ἀπειροῦσθαι, παρὰ δὲ Μασσαγέταις ἀδιαφορίας ἔθει παραδεδόσθαι.* Caeterum foedissimum illud ἀναφλῆν ipsi habitum esse ἀδιαφορον, disertius, quam vellem, ostendit *Dio* ille hac parte κοπρόστομος, non *Chrysostomus*, *Orat. VI. s. de Tyrannide p. 96. GESN.*

ead. l. 7. Νάρθηκι) *Hieronymus* in *Marcellae viduae Epitaphio*: nec mirum si in plateis et in foro rerum venalium fictus ariolus stultorum verberet nates. Sed hoc prorsus diversum. SOLAN.

ibid. Νευνικώτερα) Dedi vehementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a *Gervasio* ad *Statii Silv. I, 4, 51. s. Papini lectt. I, 32. itemque a Jo. Andr. Bosio Diss. ad 2. Tim. II, 22. s. νεωτερικὰς ἐπιθυμίας. GESN.*

ead. l. 8. Θαυματοποιῶν) *Adi Casaub.* ad *Athenasum et Theophr.* Id vocat θαυμασιουργεῖν *Xenophon ἐν Συμπόσιῳ. FABER.*

ead. l. 10. Βασιλεῖ, πρῶτατον) Temporis ratio, de *M. Aurelio* ut intelligatur, non sinit, cui haec alioquin optime convenient; nam octo utique anni intercesserint oportet, cum duas ante hanc Olympiades memoret praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam optime quadrant. SOLAN.

ibid. Πρῶτατον) Designat Imperatorem Marcum. Alii *Vespasianum* esse volunt. Mihi non placet. FABER.

ead. l. 13. Φιλοσοφίαν ὑποδυόμενον) I. e. induentem, suscipientem philosophiam. GUYET.

ead. l. 14. Τέχνην) Cynicorum enim ars erat conviciari. De phrasi vide *De Merc. Cond. c. 30. De Salt. g. et 21. SOLAN.* Bene his locis usus est *Fritzscheius Praef. ad Edit. Alex. etc. p. XXVI.* ut probaret in verbis τέχνην τινὰ — πεποιημένον vocem τινὰ suspectam esse; praesertim quum probabile sit eam e superiore versu iterum se in hunc locum insinuasse. LEMM.

ead. l. 16. Ἀπονοίκα) Astutiam interp. pessime, alioqui esset περινοίκα. FABER. Hoc in loco ἀπόνοια nihil aliud quam βδελυγία, aut ejus species, propter ea, quae de illo notantur supra, quae sunt viri βδελυγίας characteres (sic). ANOK.

ead. l. 17. Ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος) *Reipublicae Procurator*, interp. sed ridicule. Quippe vertendum fuit, Praefectus urbis. Si sub *Vespasiano* factum hoc intelligas, de *Muciano* loquitur. Sed mihi secus videtur. FABER. Τὴν πόλιν) Romanam rempubl. fortasse. Nam τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος,

urbis praefectus. GUYET. Quis ille ex historia, mihi non constat. SOLAN.

Pag. 275. l. 4. Καὶ προσήλανε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ) Et tunc temporis profectus est ad Musonium etc. interp. Sed longe a vero abit. Videlicet ignoratio τοῦ προσελαύνειν homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus: κατὰ τοῦτο (scilicet τῆς πόλεως ἐβληθῆναι, id est, exsilium, de quo loquitur) προσήλανε τῷ Μουσωνίῳ etc. hac re fiebat, ut ad gloriam Musonii (qui sub Nerone pulsus in exsilium fuerat) accessisset, aut pervenisse videretur, vel, si ita mavis, hac re adaequabat Musonios, Dionas etc. Ne quis autem dubitandi locus sit, constat, ea tempestate Musonium exsulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, Καὶ πάντα αὐτίκα τοὺς φιλοσόφους ὁ Οὐεσπασιανὸς, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐκ τῆς πόλεως ἐξέβαλεν. FABER. Gallice dicimus: il marcheait du pair. προσελαύνειν, adequitare. ANON. Germanice: Sonach kam er mit Musonius u. s. w. in Eine Linie, ut fere Wieland. Id autem vi quadam et invito factum significat jocosa allusio verborum cognatorum ἐξελαύνειν et προσελαύνειν. Dativos patet a πρὸς pendere; quare Guyeti conjecturae κατὰ ταῦτο non est locus. LEHM.

ibid. Κατὰ τοῦτο) Ταῦτο scribend. videtur, i. e. et eodem transibat, quo Musonius, Dio, Epictetusque, et si quis alius etc. eodem, i. e. in eundem statum veniebat. GUYET.

ibid. Μουσωνίῳ) Apollonio Tyaneo hic coaetaneus. Vid. infra Neron. c. 1. et Philostr. p. 125. cum notis, et 187. SOLAN. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. J. J. WETST.

ibid. Διωνίῳ) Sub Domitiano etiam hic notus, exsul, quamvis sponte exsulasse dicatur a Philostr. p. 488. SOLAN.

ibid. Ἐπιπτήτῳ) Cujus etiamnum scripta supersunt. SOLAN. ead. l. 6. Ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν) Post iter in Italiam, in Graecia, quae mox sequuntur, gesta sunt, VIII annis ante ultimam illam, qua se combussit, Olympiadem: unde conficitur, de Antonino Pio intelligenda superiora. SOLAN.

ead. l. 8. Ἀνδρᾶ) Herodem Atticum designat. Adi omnino Philostratum vit. Soph. p. 551. ubi inter alia ejus opera magnifica ait, Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθοῖ στάδιον, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὑδρεῖον unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus servo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit, V. H. XIV, 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἐπηκολούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμιβαρβάρῳ γλώττῃ, pag. 563. SOLAN.

Herodes Atticus. Vid. *Philostr.* vit. Sophist. L. II. §. 5. p. 551, 13. it. *ibid.* §. 13. p. 563. Vide notas *Olearii*. LA CROZE.

ead. l. 10. "Τῶρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ) Qui vertunt, *adduxit aquam in Olympiam*, poterant illi eadem ratione dicere, *venit in Romam, in Athenas ivit*. Delicias et lautitias hominum! FABER.

Pag. 276. l. 1. Τετάρων ἐτῶν) Bene; neque enim plurimum annorum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de Eleis ap. *Plutarchum* in apoph. τί δὲ ποιοῦσαι θαυμαστόν, εἰ δὲ ἐτῶν τετάρων μὲν ἡμέρᾳ etc. Alibi autem hoc ipsum dictum referens, καὶ τί μέγα, inquit, ἢ θαυμαστόν ποιοῦσιν, εἰ ἐν ἑταίρῳ πέντε μὲν μόνον ἡμέρᾳ δικαιοσύνη χρῶνται; Ita et *Pindarus* Olympia vocavit πενταετήρα ἐορτήν, quae tu facile conciliabis, si *Scaligerum* in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem et lustrum confundunt, peccant. FABER.

ead. l. 2. Τοῦτο ὕδωρ ἐπαγαγόντος) Leg. τοῦ τοῦ ὕδωρ etc. FABER. Lege τοῦ, τό. GUYET. Τοῦ τοῦ) Emendationem *T. Fabri* secuti sumus. In impressis omnibus τοῦτο antea erat. SOLAN.

ead. l. 13. Δεινὴν τινα κατηγλιαν ὑπισχνούμενος) Legendum est, ἐπιδεικνύμενος, quod probari non est necesse. FABER. Hic quidem *T. Fabri* obsecuti non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio mutentur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere profectam sit? SOLAN.

Pag. 277. l. 2. Φιλοκλήτην) Res ex fabulis nota est. FABER.

ead. l. 4. Μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὑπῆσταί τε αὐτόν) Solum non in tabernaculo torrebbeit se ipsum, interp. Sed vertendum fuit, quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit. Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem adeo panegyrum elegerat, in qua finem vitae imponeret. Cur non in solitudine potius, et in remoto aliquo saltu, ut infra dicet *Lucianus*? Quid enim aliud facit *Peregrinus*, quam qui theatrum conscendit, ut ab omnibus videatur? FABER.

ead. l. 6. Καὶ κατὰ τοῦτο) Hoc modo, interp. Nescit, quid sit. Gallice diceret, et en cette qualité il devoit être brulé il y a long-temps. Sensus est: Cremari debuisse *Peregrinum*, non sponte et ultro in flammam insilientem, falsa quadam philosophicae mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deum et in parentem. FABER. Κατὰ τοῦτο h. l. ut supra cap. 18. extr. est: ad hanc normam si exigas, hactenus, sonach, insofern. Ceterum in praecedentibus atheos vocari

Christianos, ideoque et Peregrinum, miratur *Wielandius*. Sed ἄθεος tum temporis a gentilibus orthodoxis aequo jure vocari solebant, ac gentiles a Christianis, ut Ephesii a Paulo apostolo in Epist. ad *Ephes.* II, 12. priusquam quidem illi ad Christiana sacra accessissent. Omnino videndus, qui accurate et docte de vocabuli ἄθεος vi et usu vario egit, *Sturzius* in *Beckii* Commentt. Soc. philol. Lips. Vol. II. Part. I. p. 64. LEHM.

ead. l. 9. Χαρόντα) *Hom. Odyss. M*, 350. SOLAN.

ead. l. 11. Ὀξύτερος) Corruptam vocem opinor; forsan ascripserit ταχύτερος, vide Fugit. c. 22. Nam ὀξείως quidem usurpant *de tempore*, ὀξύς vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen Neron. cap. 5. Sed et quid ὀξεία ἡδονή sibi velit Amor. c. 25. memento. SOLAN. Non opus erat ὠκύτερος emendare; quandoquidem ὀξύς celeritatem saepissime notare novimus omnes. *Hippocr. Aphor. I*, 1. ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς. Noster Amor. o. 25. ὀξεία γὰρ ἡδονὴ παραπτάσα φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαιμένη. Ne plura, in re, cujus exempla ὅσα nobis obvia. At forsan quia et dolor ὀξύς acutus Graecis dicitur, i. e. *vehemens*, ideo ὠκύς hic praetulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus est, cum seqq. satis declarant, de celeritate sermonem esse. REITZ.

ead. l. 8. Ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὄσιον) Itidem olim apud Delum factum accepimus. *Thucydides* lib. III. FABER. Duo hic sedulo observanda: agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. *Pausan.* 202, 5. ubi nominatim ibi locus quidam λεγὸς dicitur; 2) non licuisse illic quemquam sepelire. *Clem. Alexandrinus* p. 18. C. pluribus ostendit, multa templa sepulcra fuisse viro- rum insignium. SOLAN.

ead. l. 15. Πάλα) Historia nota; tempus etiam notum: eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est, conflagrasse hoc orbis miraculum traditur. SOLAN.

ead. l. 16. Τίς ἔνδοξος γενέσθαι) Herostratum innuit, cujus nomen oblivione fuisset obrutum, nisi *Theopompus* in historias suas illud retulisset. *Strabo. Plin. Agell.* FABER.

ead. l. 18. Τσοῦτος ἔως τῆς ἰδούξης ἐντέτηκεν αὐτῷ) Adeo inexpressibili amore gloriae tenebatur. Interpolator pessime. Retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixerat *Lucianus*. Dein, quod inexpressibili amore dixit, fugit illum ratio; debuit enim inexpressibili dicere. Verum imperitis Lexicographis credidit, et interpretem corripuit. Verte: *Tantus ei gloriae amor inest*. Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum vivente. FABER.

Pag. 278. l. 5. Καὶ καταφρονεῖν θανάτου καὶ κακώσεως) Interpolator, et mortis contemptum et aerumnam, et id genus

metus non horrere disceretis; plane contra mentem scriptoris: neque enim istaec ad patres et dominos sunt referenda, verum ad liberos et servulos eorum, qui ibi aderant. Sententia est: Vos ego, viri Graeci, libens perconter, non παμπλαρον illum Peregrinum, velitisne, sceleratos homines, qui usquam sint, hujusmodi praeceptori tradi? Ah! cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in jugulum vestrum involarent, nullo metu impendentis mortis a tanto scelere deterriti. Quid autem? an et ii, qui in hoc coetu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere hujusmodi magistro? etc. Ceterum interpolator depravavit interpretem. Numquid etiam, ait, maleficos et facinorosos, ejus discipulos fieri cupiatis in ejusmodi tolerantia perdiscenda et morte contemnenda? Paene omiseram, legi in Ms. R. καύσεως, non καώσεως, quod inprimis observandum. FABER. Καύσεως Ms. R. G. quod arripio, quia nulli παύωσιν, quae vox in omnibus impressis erat, eo sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio. SOLAN. Etsi καώσεως per se commodum sensum exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere foret τῶν δειμάτων addere, meliorem lectionem inventam recipere non haesitavi. REITZ. Κάκωσις hic pro tormentis. ANON. De singulari quodam tormentorum genere agi puto, et praefero καύσεως. Nam τὰ τοιαῦτα δειμάτα universum genus denotat. LEHM.

ead. l. 10. Τὸ πρῶγμα) Τὴν καῦσιν. GUYET.

ead. l. 11. Δέξασθ') Ἀν δέξαισθ'; placet. GUYET. Δέξαισθ' ἄν) Εὐξαισθ' ἄν. KUSTER. Nihil emendatione opus est, quam hic offert vir doctissimus. Hoc tantum a me hic praestitum, quod cum in plerisque impressis legeretur δέξασθ', ego Bas. 2. secutus δέξαισθε restitui, quod elegantius visum est. SOLAN. Δέξασθ' ἄν) In mentem veniebat aliquando emendare hunc locum, et legere εὐξαισθ' s. εὐξαισθε. Blandiebatur maxima similitudo, quae inter compendia literarum δε et ευ in Mss. intercedit. Sed cum δέχεσθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui commodè ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus quoque Lexicis adnotatum, et exemplis probatum est; retineamus primam syllabam, sed in altera diphthongum admittamus optativi indicem δέξαισθε, ut modo βούλοισθε. GESN.

ead. l. 16. Παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς φησιν, ἀπιώντι) In tribus verbulis bis peccat interpolator: Ad Herculem, ut ajunt. profecto. Pessime. Vertendum enim fuit, ut ipse ait, proficiscenti. Ipse, inquam, non, illi ajunt. Praeterea proficiscenti, non profecto; quippe ea narrat, quae nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπιώντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum et

ratio et Ms. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis *πανευδαίμων καὶ συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς*, ejiciam istud *καὶ*, et emendem versionem, posset *brevi* felicissimus evadere, se in ignem cum ipso praecipitem mittens. FABER.

Pag. 279. l. 1. *Συμπεσὼν*) Delo *καὶ*, ante *συμπεσὼν*. SOLAN.

ead. l. 5. *Σικύνων*) Corrige *συκύνων*. GUYET. *Συκύνων*) Corrupte antea legebatur *σικύνων*, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola *Bas.* 2. *Alex.* c. 47. et translate *Adv.* Ind. c. 6. Apud *Aristophanem* *Vesp.* 146... p. 291, 1. *δρμύτατος καπνός* dicitur. SOLAN.

ead. l. 9. *Ἰδιον γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο*) Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus, adstantes omnes dignos esse, qui fumo pereant. Ridiculum. Itaque adeo miror, reperiri potuisse et interpretes et lectores, quibus haec placerent. Legendum est non *ὑμῶν*, sed *κυνῶν*, id est, *κυνικῶν φιλοσόφων*. Lucianus philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat, qui fumo pereant. *Κύνες* enim passim sunt *κυνικοί*. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, et, quod de illo ait *Eunapius Sarilianus*, *ἀνὴρ σπουδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι*,) hoc loco facetissime dicit, Cynicos dignos esse, qui *διὰ καπνοῦ* pereant; videlicet Attici *τοὺς ἀλαζόντας καὶ οὐδαμινούς*, quales hic describuntur Cynici, *καπνοῦς* vocabant. Id docebit Scholiastes *Aristophanis* ad *Σπῆκας*, et *Suidas* in *καπνός*: inde Aeschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, *Aristophanem*. FABER. *Τμῶν μόνων*) An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum *ἴδιον γὰρ καὶ κυνῶν μόνων ἂν γ.* GUYET. *Καὶ κυνῶν*) *T. Fabri* emendationem in textum recepimus; quamvis in omnibus libris nostris *ὑμῶν* aut *ἡμῶν* pro *κυνῶν* exstet. SOLAN. *Τμῶν μόνων*) Quod *κυνῶν* legi vult *Faber*, audirem, si relatio quaedam esset inter fumum, et Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per apostrophen quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem et Protea? Caeterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet *Suidas*, *ἐκαλεῖτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ὑπισχνούμενος οὐδὲν ἐτέλει*. Quod si hic *Suidas* Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius, quam igne interimat. GFSN. Nihil hic mutandum, cum sub persona Theagenis omnes Cynicos alloquatur et Peregrini fautores. Ita enim loqui soleamus, quam unam etiam alloquimur. *Καπνοῦς* Latini vocabant *nebulones*, quo sensu *Horat.* Ep. 2. lib. 1. *nebulones Alcinoique*. Unde *Horat.* de Maenio Lurcone et nepote, Verterat in fumum et cinerem. ANON.

ead. l. 11. *Κενταυρίου αἵματος*) Intelligit cruorem Nessi Centauri. FABER.

ead. l. 13. *Ἐμβάλλει φέρων*) De hac locutione confer, quae dixi ad Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod illis nondum resciveram) *Hemsterh.* ad Dial. Mort. VI. §. 3. REITZ.

ead. l. 14. *Καθ' ὅπερ οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανον καόμενον*) Cic. Tusc. D. V. c. 27. Quae barbaria India vastior aut agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes habentur, nudi aetatem agunt, et Caucasi nives hiemalemque vim perserunt sine dolore; cumque ad flammam se applicaverunt, sine gemitu aduruntur. Consule ibi *Davis*, pag. 360. qui et *Valer. Max.* III, 3, 6. ext. et *Luciani* hunc locum, item de Fugit. c. 6. ac *Plutarch.* T. II. pag. 499. cum *Philone* pag. 680. aliosque similia confirmantes adducit. REITZ.

ibid. *Βραχμᾶνες*) De Calano vide, quid *Cicero* scripserit Tusc. II, 21. et *Davisii* not. et de Brachmanis c. 27. Adde et Fugit. cap. 7. Magi autem, ut id obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant. Vid. *Jambl.* No. 154. et *Diog. Laërt.* 2. D. SOLAN.

ead. l. 15. *Ἐσέλνοις γὰρ ἑαυτὸν ἡξίου Θεαγένους εἰκάσειν*) Falsum est. Neque enim se Theagenes cum Hercule et Aesculapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superioribus patet. Emenda *Ἐσέλνοις γὰρ αὐτόν*. Interpolator non viderat, interpretemque corruperat, a quo hic locus ita fuerat conversus: *illis enim praeceptorem suum assimilare contendit*. FABER. Imo vero non corruptus interpret (Obsopoeus) recte perspexit auctoris sententiam: dum enim reddit *praeceptorem suum*, manifesto cogitavit de αὐτόν, non de ἑαυτόν. Hoc enim a librariis per errorem videtur scriptum ob praecedentem vocem eandem. LEHM.

ibid. *Ἐαυτὸν ἡξίου*) Αὐτόν scribendum videtur, i. e. Peregrinum. GUYET.

Pag. 280. l. 1. *Ὁνησιππος*) Is est, quem in hac narratione secutus est *Plutarchus* et *Strabo* in XV. Quae enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere, his plane ἀδέλφαι sunt. Erit itaque operae pretium locum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατακλιθεῖς, καὶ συγκαλυψάμενος, οὐκ ἐκινήθη τοῦ πυρὸς πλησιάσαντος, ἀλλ' ἐν ᾧ κατεκλίθη σχήματι, τοῦτο διατηρῶν etc. Id est, Ita cum esset locutus, decubuit, seque operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed eum servans habitum, quo decubuerat etc. quem *Plutarchi* locum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc *Luciani* velit, κατὰ σχῆμα καίονται, quod ignoravit interpolator, cum scripsit, deinde ordine dignitatis ingressi

uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, cremantur immoti et corporis habitu servato; quod *Plutarch.* dixit de Calano, ἐν ᾧ κατελλθῇ σχήματι, τοῦτο διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. Ἀποῦν δέ, inquit (c. 7.), τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐν πυρὶ μάλιστα ἀναβάντες, ἀνέχονται καίόμενοι, οὐδὲν τοῦ σχήματος ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. FABER. Egregias hic agnosce interpretationes. Obsopoeus: *veluti Onesicritus classis Alexandrinae gubernator ait, cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset. Benedictus: at Onesicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut ajunt, conflagrantem vidisset.* Vidit ergo *Benedictus*, Obsopoeum largiorem esse, quam patiuntur Graeca, et verbum φησὶν notare non nisi alterutrum posse, vel ait, vel sicut fama est. Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro ut ajunt, pravo sane judicio. Non enim magis ajunt, Calanum conflagrasse, quam Onesicritum id vidisse. Sed et vide, unde comparativa locutio pendeat. Scribit *Benedictus*: illi enim non insiliunt in ignem, ut *Onesicritus Alexandri gubernator*, quasi vero et *Onesicritus* insilisset. Quin immo *Lucianus* *Onesicritum* unum auctorem hujus historiae citat, et ideo non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, et plane sufficere debet, si veritas, ut *Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente refert.* Maxime miror, *Benedicti* istam versionem placuisse *Tan. Fabro*, tam minute singula haec quondam recognoscenti. GRON.

ead. l. 2. Φησὶν) Hanc vocem vir doctissimus dum oscitans legere omittit, mortis genus *Onesicriti* doceri hic affirmat not. ad *Diog. Laërt.* p. 151. B. SOLAN.

ead. l. 3. Ἐπειδὴν νήσωσι) Ἐπειδὴν πυρὶ νήσωσι, ut supra, legend. videtur. Τὸ νήσωσι solitarium non placet. GUYET.

ead. l. 4. Εἰτ' ἐμβάντες κατὰ σχῆμα, καλοῦνται) Aliena videntur et insititia, ut ex praecedentibus et seqq. videre est. GUYET. Mihi contra hiulca et languida videtur fore oratio verbis illis omissis. LEHM.

ead. l. 5. Ἐκτρέποντες) Ex iis, quae modo attulimus, legendum ἐκτρέποντες. FABER. Ἐκτρέποντες) I. e. immutantes. An ἐκτρέποντες legendum? Infra *Fugitiv.* c. 7. de iisdem: οὐδὲν τοῦ σχήματος, ἢ τῆς καθέδρας ἐκτρέποντες. Vide locum. GUYET. Ego cum *Tan. Fabro* malim ἐκτρέποντες, ut *Fugit.* c. 7. in omnibus recte scribitur. SOLAN. Ἐκτρέποντες) Ita quoque correctum inveni in marg. *Bas.* 1. Sed et firmatur emendatio, quod *Dial. seq. Fugit.* c. 7. οὐδὲν τοῦ σχήματος ἐκτρέποντες, constanter legitur. REITZ.

ead. l. 6. Οὗτος δὲ τί μέγα) Locus mire depravatus videtur. An sic rescribendus? Οὗτος δὲ τί μέγα ποιεῖ; εἰ ἐμπεσὼν οὐ τεθνήσκει, συναρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ πυρός· οὐκ ἂν ἑλπίδος ὢν ἀναπηδήσεισθαι αὐτός καὶ ἡμίφλεκτος. GUYET. Commate adposito sensum adjuvi, ut intelligatur, *quid magni scilicet est, veluti τί θαῦμα; quid mirum?* Tumque non opus erit cum GUYET. ποιεῖ interficere. Sed nec in reliqua ejus emendatione acquiesco; nec Gronovianum μεταναπηδήσεισθαι satisfacit, nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est, *spem exsiliendi* requiri, et negationem abundare; nisi μὴ hic valeat *numquid*, ut in interrogandi formulis solet, vel pro *quin* valere possit, i. e. *non desperabat, quin exsilire possit*. Quod pluribus indagare temporis angustia prohibet. RITZ.

ead. l. 7. Οὐκ ἂν ἑλπίδος μὴ ἀναπηδήσεισθαι αὐτὸν καὶ ἡμίφλεκτον) Non a spe non resiliturum ipsum et semiustum. Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, *cum extra spem non sit, quin semiustus quoque* (aut, *quin vel semiustus*) *ex igne sit resiliturus*. Mihi tamen Graeca oratio magis facta magisque elegans videretur, si legeres μὴ οὐκ ἀναπηδήσεισθαι. FABER. Certe Benedictus, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod Tan. Faber prorsus non facit, cujus versio plane par foret Graecis ita conceptis οὐκ ἂν ἑλπίδος ἀναπηδήσεισθαι αὐτὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliturus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπηδήσεισθαι. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturae corrigendum esse, et pro μὴ ἀναπηδήσεισθαι, reponendum μεταναπηδήσεισθαι. Nam in sententia verbi μεταβάλλεσθαι idem Faber toto caelo errat, cum rectissime Benedictus reddiderit. GRON.

ibid. Μὴ ἀναπηδήσεισθαι) Δὴ ἀναπηδήσεισθαι. GUYET. Μὴ ἀναπηδήσεισθαι) Phrasin apud Nostrum huic similem frustra quaesivi. Vid. De Merc. Cond. cap. 33. οὐκ ἀνέλπιστον ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταῦτόν συμβαλῇ. SOLAN. Hoc vult auctor: *Iste vero quid grande (faciet, solenni ellipsi) ubi illapsus morietur, correptus a flammis? Non enim est exspes, fore ut* (sive: *non timendum, ne non) resiliat vel semiustus, nisi forte, ut ajunt, profundum et in fossa construat rogam.* Sic, ni fallor, omnia ut sana sunt, ita et plana. Nam μὴ post formulam ἂν ἑλπίδος εἶναι, etsi pro rei natura paullo insolentioris est usus, facile tamen ad similitudinem verborum negandi, dubitandi, desperandi, revocari potest. LEHM.

ead. l. 9. Μεταβάλλεσθαι) Mutatum iri. Interpolat. male.

Verfendum fuit, *mutare sententiam*. De re praesenti loquitur: jam enim tergiversabatur Peregrinus, FABER.

ead. l. 10. *Διηγείσθαι*) An scribendum *διηγούντας*; GUYET. Placet conjectura. REITZ. Non nisi levissime locum intuenti tale commentum vel excogitari, vel arridere, potuit. Imo Infinitivum unice postulat res et vis sententiae. LEHM.

ead. l. 12. *Ἡ μὴν*) Lege *ἡμὴν*. GUYET. Nihil muto: nam disjunctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet parum interesse putem, utro more scribas (vid. supra Toxar. c. 50.), et pro lubitu scribas modo *ἡ μὴν*, modo junctim *ἡμην* dedisse; quare vulgatum servandum: sed ne *ὀξύτωνως* quidem, ut *Guyetus* voluit, apud Nostrum alibi reperio. *Periz.* ad *Aelian.* II, 7. ridet eos, qui jungunt, et ab Hebraeo *āmēn* derivant, exempla-que τοῦ ἡ μὴν, in jurandi formulis usitati, quaedam adfert. Apud *Hom.* II, I, 57. *Ἡ μὴν καὶ νέος ἑσσι*, recte Edd. licet *Seber.* *ἡμην* indicet. REITZ.

ead. l. 14. *Ἀποθάνει*) Sic plerique impressi. *Hag.* et *Par.* *ἀποθάνει* prave. SOLAN.

ibid. *Ἀναδύναι*) *Emergere*, interpol. Non potuit pejus: hoc enim loco *ἀναδύναι* est *subterfugere*, *tergiversari*, ut ii faciunt, quos promissi poenitet. Quod vel *Homerus* docuisse potuit *Iliad.* H. ἀλλ' οὐπὼς ἐτι εἶχεν ὑποτρέσαι, οὐδ' ἀναδύναι ἑψλαῶν ἐς ὄμιλον. — Ita in *Odys.* ἀπλῶς· μὴ τις μοι ἀναδύη. — Itaque dixit *Eustathius*, τὸ ἀναδύναι, ἐν ἴσφ εἶναι τῇ ἀναποδίσει, εἴτουν, ὑποχωρῆσαι, idem esse, atque ἀναποδίσει seu υποχωρῆσαι. *Hesychius* autem vertit μεταβουλεύειν, *consilium mutare*. Ceterum interpolator corrumpit interpretem, qui sic verterat: *Neque promptum jam illi est a proposito regredi.* Est itaque corrector, quo dignus est. FABER.

Pag. 281. l. 1. *Συνόντες κύνες*) *Cynici*, quod supra dicebam. FABER.

ead. l. 8. *Παλαιούς δὲ*) Τὸ γέλοιον est in hac particula δὲ· innuit enim, non esse antiqua illa oracula, sed *εἰρωνικῶς*. FABER.

ead. l. 9. *Δαίμονα νυκτοφύλακα*) Haud dubie adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra etc. Est quidem apud *Plautum* Deus Nocturnus in *Amphitryone*, et passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. FABER. Forte *νοσοφύλακα* probant sequentia. Quae de nocturnis sacris sequuntur, errorem hunc induxerunt. Atqui pervigilia in ejusmodi τελεταῖς observari solita nemo nescit, neque eorum hic *Lucianus* quicquam praetermittit *Satyrice*, eorum quae ἐν φρικτοτάτοις μυστηρίοις fiebant. — Tamen propter oraculum sequens, quod non legeram, ἐπέχω. — Et in sequentibus *νοσοφύλακα* repouen-

dam: per quietem enim credebantur apparere, cujus rei exempla ap. *Petron.* et passim, ideoque in templis cubabant. *Serv.* ad illud *Aen.* Pellibus incubuit stratis. *ANON.* Mirum hoc *Anonymi* commentum idem etiam supervacaneum habebit, si quis ingenue omnem locum et accurate perlegerit. Omnino autem fateor me ne satis quidem notam illam intelligere, siquidem eam, de quo paene dubitaverim, recte descripsi: literarum enim ductus non admodum faciles erant distinctu. *LEHM.*

ead. l. 10. Βωμῶν — χρυσοῦς) Ex *Athenagora* patet, statuas ei erectas; cujus locum infra adduximus ad c. 41. *SOLAN.*

ibid. Χρυσοῦς ἀναστήσεσθαι ἐλπίων) Et aureas sibi erectum iri, interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυσοῦς esse casus quarti, quod εὐθελος est. Sperat *Peregrinus*, fore ut aureus stet, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita tritum est, et tralatitium, ut paene pudeat exempla proferre. Sed a *Luciano* ipso non abibo; in *Tim.* circa med. δίδονται τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ χρυσοῦν ἀναστήναι τὸν Τίμωννα, Senatui populoque placuit aureum *Timonem* statuere, id est, auream *Timoni* statuum ponere. *Virgilius*: Nos te marmoreum pro tempore fecimus. Et *Horatius*: Albanos prope, te, lacus Ponest marmoream. Qui autem χρυσοῦν legi debere dicat, nae is suam peritiam aperuerit. *FABER.*

ead. l. 16. Προπάτωρ τοῦ ὀνόματος) Scio quidem, ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa *Luciani* facetia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus προπάτωρ fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes κυρίως vocabatur *Peregrinus*, non Proteus, maluit dicere προπάτωρ τοῦ ὀνόματος, nominis progenitor, vel nominis primus auctor. Nam quid sit propater, ignorare me fateor. *FABER.*

ead. l. 18. Μαστίγων) Ut *Cybeles* galli. Καυτηρίων autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inustam hederæ folii figuram statuunt a *Ptolemaeo* *Judæis*. Quae de re vide nostram notulam ad *Humphredi Prideaux* Gallicam versionem T. III. p. 178. et seq. Meminerint, qui hinc, ad confirmandam suam hac de re sententiam, argumentum petere volent, *Lucianum* aliquid novi cruciatusque talis herois sacerdotibus dignos comminisci; et aliunde firmitiora proferant, quibus vero saltem similis fiat ea, quam tuentur, opinio, a *Palmerio* si non eversa, certe concussa graviter et ruinam minata. *SOLAN.*

Pag. 282. l. 2. Δαδουχίαν) Quae de futuro oraculo jam dicta sunt, *Alexandri Abonotichitæ* oraculum respicere mihi videbantur: nunc dum δαδουχίαν etiam memoret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV institutum hoc solenne. Vide *Alex.* c. 38. *SOLAN.*

ead. l. 4. *Σιβύλλαν*) Sibyllina oracula vides jam obtrudi coepta, quae pro re nata ex sua jam obscuritate a callidis hominibus eruebantur, aut potius fingebantur, quae quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; et a viris jam doctissimis abunde praestitum est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis aequam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane et superstitiosi homines, adhibeant. Consule eruditissimi *H. Prideaux*, quae post haec scripta prodit, Historiam toto jam Christiano orbe notissimam. SOLAN.

ead. l. 13. *Βάκιδος*) Tres Bacides fuisse, docet *Aelianus* V. H. XII, 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quae fuit, recusam: talia enim ex tempore fundit carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercesserint inter prolatum a Cynico Sibyllae oraculum, et hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum jam tum exproari. SOLAN.

ibid. *Ὁ Βάκας*) Hujus *χρησμολόγου* meminit aliquoties *Aristophanes*, ut *ἐν ὄρνισιν* et *ἐν πνεύσιν*. Scholiastes tres ejus nominis commemorat, ut et *Suidas*, qui Scholiastae locum in sese transtulit. Ejusmodi hominem aetas patrum nostrorum vidit, Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex ejus praedictionibus apud *Herodotum* legas in VIII. Sed multo plures apud *Pausaniam*. FABER. In affingendis Bacidi oraculis sequitur noster exemplum *Aristophanis*, ut modo *Faber* monuit, e. g. Equitt. v. 1009. sq. cf. v. 123. sq. Avv. v. 959. sq. LEHM.

ead. l. 17. *Κυνάλωπικας*) Convicium Aristophanicum. Intelligit Lucianus impostores. FABER. Vide *Aristophan.* Equitt. v. 1073. Hoc loco lepide alluditur ad Canes Cynicos. LEHM.

Pag. 283. l. 5. *Ἐν καλαῖς Πατραισιν*) Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra (c. 36.) designat, *ὁ γεννάδας*, *ὁ ἐκ Πατρῶν* inde enim domo erat. FABER.

ead. l. 9. *Ταῦτ' εἰπόντος*) Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera Lucianus veluti ex sese. FABER.

ead. l. 11. *Κατέβη*) Ut supra de eodem concionem habituro dixerat *ἀνέβη*, c. 7. SOLAN.

ead. l. 12. *Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχῇ*) Iocus ex *Homero* ad Theagenem translatus. Est autem primus versus *τῆς εἰς ῥαψώδας*. Hujus loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter *ἀπροτελεύτιον*, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet: *Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχῇ πίνοντά περ ἔμπης*, id est, etiam si biberet Nestor, cum tamen clamor non latuit. FABER. Sed hic in parodia Lucianus consulto prosodiae legem non servat, quod maxime spectat ad τὸ γελοιοποιόν. ANON.

ead. l. 14. Οὐ γὰρ οἶδα) *Mirror* sane, rem hujusmodi curiositatem Luciani effugisse; quin potius ipse Lucianus sub ejus persona latere voluisse censendus est. SOLAN.

ead. l. 17. Ἑλλανοδικαί — Ὀλυμπίαν) Consulendus hic *Pausanias* in Eliacis, ut topographiam hujus Dramatis recte assequens. SOLAN.

ibid. Πλεθρίῳ) Circo, interp. Retinendum fuit, in *Plethrio*; locus erat in Gymnasio Eleorum, *Pausanias*: (202, 6.) ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλέθριον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἑλλανοδικαί τοὺς etc. FABER.

ibid. Ταῦτα μὲν σοι) Leg. ταῦτα μέντοι. FABER. Vulgatam contra *Fabrum* multis exemplis, ubi σοι sic abundat, defendit *Jens.* in *Lectt. Lucian.* pag. 62. occasione verborum in *Timone* T. I. c. 52. τοῦτ' ἐμὲν οὖν σοι. At vix mihi persuadeo, vulgatissimum illum pleonasmum latuisse *Fabrum*; sed τοι hic elegantius ei visum, ac melius respondere sequentibus, in quo me non habebit adversantem, ut primum auctoritas *Codd.* accesserit; sed cum et vulgatum probum est, quod recte contendit *Jensius*, nihil movendum. REITZ.

Pag. 284. l. 2. Ὀπισθοδόμος) Credibile est, fuisse magnum aliquod atrium, aut quid tale, Jovis templo annexum. Eodem in loco *Herodotus* olim suas recitavit historias, ut auctor est *Lucianus* alibi (*Herod.* c. 1.). Caeterum ὀπισθοδόμος et προναὸς opponuntur. *Diodorus* XIV. οὐ μόνον γὰρ ἐν τοῖς προναοῖς καὶ τοῖς ὀπισθοδόμοις τῶν ἱερῶν etc. Legendus autem tibi omnino *Lucianus* in *Fugitivis*, (cap. 7.) ubi historiam hanc ἐκπορευοῖ. Ibi de *Cynicis* dicitur: καὶ βοῆς τὸν ὀπισθοδόμον ἐμπλήσωσιν ὑλακτοῦντες. FABER. I. e. posterior pars templi Jovis *Olympici*. GUYET.

ead. l. 6. Κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος) Qui sint κήρυκες et *Εὐμολπίδαι*, norunt omnes praeter illum, qui *Luciani* *Pseudomantim* (cap. 39.) convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset, *Ceryces* et *Eumolpidae*, (quemadmodum passim, praecipue autem apud *Aemil.* *Probum* in *Alcibiade*) homo meus *praecones* et egregius cantores esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum ejusmodi κήρυξι. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum, qui ἐν κύκλοις κηρύττονται, ludam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de praeconibus ludorum placet accipi. Deinde quid sit retro praekonum certamen? Verum quidem est, ἀγὼν significare non certamen tantum, sed et locum certaminis, apud *Homerum*, notante *Eustathio*: quemadmodum οἶνος vinum, et locum, in quo venditur; ἔλαιον oleum, et locum, in quo venundatur, ex *Polluce*, et χορὸς apud *Homerum* in *Od.* Θ. pro loco τῆς χορείας, ita *Lucian.* Vol. VIII.

δείγμα duplicem significationem habebat notante *Schol.* in orat. contra Polyclem: sed quid fiet τῷ κηρύκων; Sane locus hic a doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam, quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τοῦ τῶν κηρύκων ἀγῶνος, sed κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Audi, quaeso, *Pausaniam* in Eliacis: τῇ στοᾷ δέ, ἔνθα οἱ Ἕλληνοδίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἐγγὺς ἄλλη στοὰ, τὸ μεταξὺ αὐτῶν, ἀγυῖα μία ταύτην ὀνομάζουσι Κερκυραϊκὴν οἱ Ἕλληες. Nemo non videt, quam recte huic *Luciani* loco conveniant, quae a *Pausania* dicuntur. In huiusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum etc. quam saepe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. *FAVER.* Hunc locum sollicitavit vir doctus, et contendit legendum esse κατόπιν τῆς Κερκυραϊκῆς ἀγυῖας. Ignoscat, si non possum accedere suae sententiae: locus enim *Luciani* sanus est, nec minimam recipit mendii suspicionem. Κηρύκων ἀγὼν locus erat, ubi praecones de artis excellentia et vocis contentione certabant. Testis *Diodorus* lib. XVIII. ubi de epistola regis *Alexandri*, quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταυτὴν δὲ προσέταξεν ἐν τῇ πανηγύρει διὰ τοῦ νικησαντος κήρυκος ἀναγνωσθῆναι, id est, eam autem jussit in publico coetu legi a praecone, qui victoriam obtinuisset. *Julius Pollux* lib. IV. c. 12. πρότερον δ' Ὀλυμπιαστῶν ἐπιχωρίων κηρυκτόνων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις ὑποδιηκονοῦντο, πρῶτος τῶν ξένων ἡγωνίσατο τὰ Ὀλύμπια Ἀρχίας Ἰβλαῖος καὶ τρεῖς ἐφεξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκαι, καὶ Πυθοὶ δὲ ἐνίκαι, καὶ εἰκὼν τις ἦν αὐτῷ Πυθική· καὶ ἐπίγραμμα

Ἰβλαῖον κήρυκε τόδ' Ἀρχία Εὐκλείος νῖψ
 Δίξαι ἄγαλμ' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνη,
 Ὃς τρεῖς ἐκήρυξεν τὸν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα
 Οἷθ' ὑπὸ σαλπίγγων, οὐτ' ἀναδείγματ' ἔχων.

Id est, *Primum autem Olympiae, cum soli ejus regionis praecones, qui in sacris ministrabant, admitterentur, primus exterorum certavit Archias Hyblaeus, qui tres continue Olympiadas vicit, et Delphi etiam Pythia vicit, et exstat ejus quaedam imago Pythica:*

*Hyblaei praeconis hanc Archiae Euclei filii
 Accipe statuam lubens, Phoebe, ob ejus incolumitatem,
 Qui ter ipse certavit praeconio in agone Olympico,
 Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.*

Ex his patet, praecones etiam de voce certasse, et inde sequitur, fuisse illi certamini locum assignatum, de quo hoc loco fit mentio apud *Lucianum*. Videndus *Georgius Syncellus* pag. 208.

post Olympiadem 88. ubi inveniuntur haec verba ex Africano: *σαλπικτῶν καὶ κηρύκων ἀγὼν προστέθη ἐν Ὀλυμπίᾳ*, id est, *tubicinum et praeconum certamen aliis certaminibus additum est Olympiae*. Videsis *Josephi Scaligeri* epistolam numero 448. Caeterum de interpretatione vocum *ὑποσαλπικτῶν* et *ἀναδελφύματα* non contendam, si quis certiora docuerit: nam ex sola nostra conjectura eas interpretatus sum sine auctoritate, nisi quod *Hesychius* habet *ἀναδελφύματα ἡνίας περὶ τραχήλοις*, quod satis firmat nostram interpretationem: scilicet collum fasciis comprimebant, ne rumperentur nimia contentione arteriae, et ut sonus vocis elatior fieret. De voce *ὑποσαλπικτῶν*, quam ex sola conjectura interpretatus sum, exspecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. *Hesychius* in voce *Σαλπικτῆς* haec habet: *συνηνοσαλπικτῆς ἀντὶ τοῦ κήρυξ*. Unde coneci, praecones usos fuisse quōdam tubulo argenteo vel aereo tanquam tuba, ut eorum vox major et clarior audiretur. PALM. Notavit pater quoque hic conjecturam liberam et indoctam *T. Fabri*, et ut ab ea caveretur, jussit inspici *Ciceronis* epistolam ad Lucejum. In schedis notavit videndum *Scaligerum* in Graeca *Eusebii* pag. 420. *Fabrum* priorem in *Agonistico* pag. 293. et 294. Et sane quomodo latuerint illa in extremo *Demonacte*, *εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα, ἄγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας, Καίρὸς δὲ καλεῖ μὲν μελλεῖν; GRON. Ὀπισθόδομον* Jovis Olympii fuisse auditorium, vel ex *Herodoti* *Luciani* principio itemque *Fugit. cap. 7.* satis apparet: Nec ergo dubium, praeconum ibi etiam certamina potuisse institui. *Ἀγὼν* etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Porro *κατόπιν* tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque *post agonem praeconum* significat, vel, postquam certarunt praecones; vel, post s. pone eum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictu est, et parum ad sententiam refert. GESN. In *Luciano* *κατόπιν* potius ad locum, quam ad tempus, referas. Locus autem, ubi Olympiae praecones certamina sua habebant, describitur a *Pausania* *Eliacorum* cap. 22. in. LEHM.

ibid. Κηρύκων ἀγῶνος) Non satis firma et liquida *T. Fabri* mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo, id tantum moniturus, in inscriptione a *Palmerio* ex *Pol-luce* allata legendum videri *ἀναδελφύματα*, quod longe ad rem aptius, quam *ἀναδελφύματα*. De certamine praeconum vid. *Notrum* *Demon. Vit. c. 65.* SOLAN.

ibid. Ἀγῶνος) Τύπου τινός. GUYET.

ead. l. 12. Μακρὰ χαλμιν) Cur hoc praeferam, vid. ad

Navig. cap. 2. Rhet. Praec. cap. 10. Bis Accus. cap. 21. Gall. cap. 23. REITZ.

ead. l. 14. Πλὴν τότε τοσοῦτον ἐπήκουσα) *Tunc magnum hoc audivi*, interpol. quod ridiculum ἐς τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσοῦτο *magnum* hoc significat, et qui ita existimant, nae illi haud dam etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἰπὼν ἐπαύσατο, et, καὶ ταῦτα εἰπας ἐπέσχε, et τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἰπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπανῆλθεν, et Joseph. in II. ἀρχαιολογ. καὶ τοσοῦτου δεησόμεθα etc. sub finem cap. 111. ὅπως modo verteret? Videsis, haec una vocula sensum pervertit. Nimirum non animadverterat interpolator, τοσοῦτο nil esse aliud in hujusmodi loquendi generibus, quam τοῦτο. Cujus rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi *Suidam* et *Stephanum*. Interpretem corrumpit interpolator. FABER. Plane non necessaria temporis illa definitio, et opinor scripsit πλὴν τότε τοσοῦτον. Sic alibi. GRON.

ead. l. 15. Χρυσῶ βῆ) Ita *Pindarus* χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. Ita *Catullus aureolos pedes* puellae, et alia ὅσα κόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum et ἀγγυροῦς. Ita plerumque exponit interpretes *Homeri*, quem ineruditum vulgus *Didymum* vocat. FABER.

ead. l. 17. Ἀναμιχθῆναι τῷ αἰθέρι) Quod supra dixerat ἐξαερωθῆναι. FABER.

Pag. 285. l. 6. Προήσεσθαι τῷ πυρὶ) *Nec eum in ignem mitterent*. Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus, ne in ignem ab adstantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permissuros unquam, ut sese in ignem sponte et ultro conjiceret: qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. FABER.

ead. l. 7. Δεδογμένα, ἀδόκητον) Restitue, ut in Ms. R. δεδογμένα, πάνυ ἀδόκητον αὐτῷ etc. FABER.

ead. l. 8. Ὁχρίαν μᾶλλον) Rectius et elegantius in Cod. Ms. Bibl. Reg. ὠχρίαν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε. FABER.

ead. l. 13. Τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται) *Hac poena exagitantur*. Interp. Sed vertendum fuit, *hac Furia exagitantur*. Ποινῇ enim hoc loco Furia est: res notior, quam ut probari debeat. Inde supra dixit Lucianus (c. 30.) δόξης ἐρινυῖ. FABER.

ead. l. 18. Τετράκις) *Olympias*, qua se Peregrinus vivum cremavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. *Euseb.* Chron. cum *Scaligeri* notis. Quartam eandem viderat *Lucianus*. Si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit post annum Chr. CL. si quando vero peregre fuisse, cum celebraretur, quod vero propius abest, malis; paucis ante CL^{um} annis in Graeciam primum venerit. Juniorem autem, necdum

clarum, venisse constat ex Bis Accus, c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX. natum colligo; Rhetoricae CLX. valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. SOLAN.

Pag. 286. 1. 3. Νύκτα — προειρήκει) Noctu praemonuit. Interpolator, male. Νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτός, seu νύκτωρ; sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quemadmodum Juvenalis, de Statio, opinor, promisitque diem. Apud Ciceronem est, et apud Varronem et Livium, prodixit seu praedixit diem. Interpres proxime ad verum, noctem ei rei destinavit. FABER.

ead. l. 5. Ἀρπίνης) Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit Pausanias in Eliacis. FABER. Pausaniae locus est Eliac. 2. p. 200. 18. *Welch.* Ἔστι δὲ καὶ ἄλλος Ἀρπιννάτης καλούμενος ποταμός καὶ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ πόλεως Ἀρπίνης ἀλλὰ τε ἐρείπια, καὶ μάλιστα οἱ βωμοί. Οἰκίσαι τε Οἰνόμαον τὴν πόλιν καὶ θεῖσθαι τὸ ὄνομα ἀπὸ τῆς μητρὸς λέγουσιν Ἀρπίνης. Eadem Stephanus, qui v. Ὀλυμπία eandem urbem facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicinia fuere, ut tamen distincta et Pisae et Arpinac rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluctuant libri inter Ἀρπίνα et Ἀρπίννα. Etiam Straboni esse restituendam pro Ἐπίνα, videre Casaubonus, et Berkelius ad Steph. GESN.

ead. l. 9. Ἐξ ὄργυιαν τὸ βάθος) Βάθος de altitudine, s. dimensione a solo ad auras adsurgente, (ut Obsop. convertit) aequè dici ac de profunditate, nihil quidem est novi: sic βάθος αἰέρος, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. v. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde adridet. Interim βάθος de latitudine, s. densitate hic accipi potest, ut βαθὺ λήϊον Homer. Il. B, 147. atque alibi passim, de segete densa, et βαθεῖα ὕλη. Il. E, 555. Et Aelian. V. H. XIII, 1. Χόρτοι καὶ θάμνοι βαθεῖαι, gramina ac frutices profundae convertit in Diod. Sic. Rhodom. L. II. c. 49. satis ad verbum, cum densae potuisset; licet et Virgil. nemus profundum eodem significatu dixerit, ut notavi in Ambiguïs. Sic de densitate phalangis, sive latitudine, Arrian. Exp. Al. I. p. 7. ac Thucyd. frequenter. REITZ.

ibid. Δάδες ἦσαν τὰ πολλὰ) Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam et materiam describit. Putavit interpres, δὰς non aliud significare, quam fax. Sed est arboris species, quae Latinis taeda dicitur, de qua Plinius passim, et ideo vertendum erat, e taeda ut plurimum constabat. PALM. An δὰδες ἐσκήσαντο πολλὰ; sic certe mallet:

nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo. REITZ.

ead. l. 11. 'Η σελήνη αἰεί.) Media de nocte profectum audisti; Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post XIum lunaris mensis diem coeptae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solennitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos *Potterus* secutus est. SOLAN.

ead. l. 14. 'Ο ἐκ Πατρῶν) *Ille Patranus*, interp. *Stephanus*, seu *Hermolaus* ἐν τοῖς ἑθνικοῖς agnoscit *Πατρεὺς* at *Πατραῖος* non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usurpavit *Cicero*. Ceterum locus hic de *Theagene* est intelligendus. FABER.

Pag. 287. l. 1. 'Ρόπαλον) Alibi docet, quanti postea vacniet; *Adv. Ind.* cap. 14. quem locum, si non memineris, omnino adi. SOLAN.

ibid. 'Εατη ἐν ὁθόνῃ) Pontius in passione *Cypriani*. LA CROZE.

ead. l. 5. 'Η μεσημβρία) Versus meridiem nempe *Zodiacus*, solis et Planetarum via, templum peculiare Deorum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si tarbentur, irritandi. *Vid. Theocr.* Idyll. I, 15. et illa μεσαμβρινὰ ἀσυχία apud *Callim.* in *Lav. Pall.* 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαιμόνιον, quod dederunt οἱ ὅ, ψ. 91, 6. *GESN.*

ibid. Δαίμονες μητρώοι καὶ πατρῷοι) Deme *Tragicam* magnificentiam, et erunt, quos invocat, Daemones, ipsi Manes animae felices majorum *Hierocles* ad *A. C.* 3. pag. 38. *Needh.* Τὰς ἀνθρωπίνας ψυχὰς ἀληθείᾳ καὶ ἀρετῇ κοσμηθείσας Δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας κ. τ. λ. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequuntur. *GESN.*

ead. l. 6. Δέξασθέ με) Sic apud *Sophoclem* *Orestes* in *Electra* p. 66.

Ἄλλ', ὦ πατρώα γῆ, θεοὶ τ' ἰγχώριοι,
Δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ταῖςδε ταῖς ὁδοῖς,
Σὺ τ', ὦ πατρῷον δῶμα.

SOLAN.

ead. l. 7. Περισχέσθῃ) *Περισχέσθῃ* a περιέχομαι, ut ἐσχέσθῃ ab ἔχομαι, sine litera serpentina in medio usitata, quam ἐσχέσθῃ, quod tamen cum ab ἀγῆθω possit esse formatum, expungere non sustinui contra *Edd.* optimas. REITZ. Manifestum vitium, jam a *Tan. Fabro* tacite emendatum, non debebat sic, ut a *Reitzio* factum, defendi, nec post talem defensionem amplius retineri. *Περισχέσθῃ*, quod *Dorvill.* ad *Char.* pag. 445. conjicit, ejusmodi omnino est, ut facile eo carcamus. LEHM.

ead. l. 15. Ἀποπνίγεις ἐπ' αὐτοῖς). *Odore malo affectus*, interpres; sed nil tale. Ubi enim, quæso, odor ille malus in ἀποπνίγεσθαι; Quid autem? αὐτοῖς. ad quid refertur, nisi ad Cynicos περιστράτας τὴν πυρὰν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpres, quid sit ἀποπνίγεσθαι ἐπ' ἀνθρώπων, aut quid tale, præsertim vero apud Atticos, quos hic Noster studiosissime imitatur. Exempla sunt passim apud Aristophanem, et Demosthenem, et, (quis interp. indigentiam non mitteretur?) apud ipsummet Lucianum in dialogis ἑταιρικοῖς. Est autem ἀποπνίγεσθαι ἐπὶ τούτῳ πρῶγματι, quod Latini dicunt, *ea res me urit, me enecat*. Terent. *urō hominem*. Horat. *uror seu tibi candidos etc.* Aristophanes *κρίματι*. Sed in re ita perspicua sit φειδὲ τῶν παραδειγμάτων διὰ τὸ πλῆθος. FABER. Quæ de vi verbi ἀποπνίγεσθαι hic Faber disputat, dubitatione carent: et tamen malim hic dixisse Lucianum causam aliquam Physicam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam proficitur; vix ergo est, ut eodem spiritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνιγῆναι, prae indignitate paene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri ὑπ' αὐτῆς vel ὑπ' αἰτῆς, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quæ utrique sensui sic satis convenire videtur: nam *ea res* potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse fumus et nidor natulati Protei. GENN. Sic distinguendum: ἀποπνίγεις, ἐπ' αὐτοῖς ἀπώμεν φ. ὡ μ. i. e. post hæc, his peractis. GUYET. Non inepta videtur Guyeti distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppedient libri. Ἀποπνίγεις autem sine effectu recte intelligitur, pro *paene suffocatus sum*, ut in fab. Aesop. 41. μύρμηξ ὑπὸ τοῦ ρεύματος ἀπεννίγετο, mox addito ἐσώθη. Sic moriens pro morti proximo, qui tamen sanatur. Phalar. Epist. 21. ὅτι καὶ θνήσκοντά με — ἐσώσεν. Iterum Epist. 52. ὅτι πρότερον τρεῖς ἡμᾶς ἀποθνήσκοντας ἐν σιτοδείῃ σέσωκα. Cic. 2. de Divin. cap. 66. cum — telo venenato ictus esset, eoque vulnere MORERETUR; eundem tamen sanatum esse, eodem capite narrat. Plura dedi in libro de Ambig Tit. Facio. Addo Diod. Sic. IV. cap. 63. pag. 307. m. ubi μετέπειθεν ait de Theseo aliter suadere conanti, at sine successu. REITZ. Cf. imprimis locum Gall. c. 28. Tom. VI. pag. 349. LEHM.

Pag. 288. l. 6. Ἐπὶ ταῖς βακτηλας ἦσαν) *Ad fustes venerunt*, interp. Istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἤσαν, *irruerunt, involarunt etc.* Estque Attica syncope ab αἴσω, ut apud Aristophanem linguae Atticae canonem legitur ἐν Πλούτῳ. Ἐξητάτην οὖν δύο δράκοντι ἐκ

τοῦ νεώ, *Exsiluerunt e templo dracones duo.* Ita alibi *Aristophanes*, et ei synchronos *Euripides*. Atque ita legisse interpretem, fidem fecerit ejus versio. Sic enim habet: *Α nonnullis quoque eorum ad fustes concursum est.* Vides, lector, quantum interpolatori debeat interpret. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? *FABER.* Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἦσαν) Sic edidi ex *J.* et *Fabr.* Nam est ab αἰῶσος. Conf. supra Bis Accus. c. 6. ἐπὶ τὴν πῆραν αἰῶσαντες. Nam etsi vulgatum ἦσαν, quod verterant, *ad fustes concursum est*, omnino defendi potest, et *vanire ad manus, tela*, Latinis ac Graecis usitatum fateor; tamen quia aorist. ἦσα ab ἦκω mihi quoque suspectus, eo magis alterum arripui. Ἦκον et praeterit. ἦκα frequentissimo quidem in usu, at ἦσα nondum notavi: Taceo, quod majorem impetum atque iracundiam significet αἰῶσος, quam ἦκω, adeoque hic aptius. Eandem ob causam *Perizon.* ad *Adrian.* V. H. III. c. 42. f. ἐπὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦσαν recte praetulit ex Ms. cum alii quoque ἦσαν ab ἦκω haberent. Confer infra Fugit. c. 6. Supra Demon. c. 4. pr. ἀνέπτερος γὰρ ποτὶ πρὸς ταῦτα ἦξεν, ubi certe ἦξεν locum vix haberet. Sed punctum subscript. et illic operae male omisere: quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni. *REITZ.*

ibid. Ἡῦσαν) *T. Fabri* emendationem lubens amplector, mendose in *Amst.* Ed. impressam: cum enim in omnibus suis *Luciani* impressis ἦσαν inveniret, ἦσαν restituit ab αἰῶσος quod in *J.* Ed. nisi me oculi fallunt, etiam exstat. Vid. apud Nostrum ipsum Bis Acc. cap. 6. ἐπὶ τὴν πῆραν αἰῶσαντες et *Ner.* c. 3. quin Fugit. 6. ita etiam in *V.* 2. legitur; ubi vide notam nostram. *SOLAN.*

ead. l. 16. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἀσπασάμενος) Legendum est voce unica *προσανίσχοντα*, id enim postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. Προσανέχω et προσανίσχω, *orior.* Prius illud apud *Suidam*, qui *προσανέχοντι* vertit per *ἐξέχοντι*, qui locus a *Porto* male intellectus est. Vertendum enim fuerat *προσανίσχοντι*, id est, *orienti*, ut *ἐξέχ' ὃ φίλ' ἦλπε.* Apud eundem *Suidam* linea sequenti lego unica voce *προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα.* Quem locum esse *Luciani* puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est. *FABER.* Jubebat *Solan.* conferre *Necyom.* cap. 7. ubi quidem lego, — ἔωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον ῥῆσιν τινα μακρὰν ἐπιλέγων, videoque Edd. nonnullas *προσανατέλλοντα* conjungere; sed male profecto. Utrum vero hic *προσανίσχοντα* cum *Fabro* connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio: etsi phrasis hic paullo alia, et ἀσπάζεσθαι πρὸς ἥλιον sine subjecto, quod quis adorat, salutative, in-

solentior videtur; tamen *προσανέλεχον* aequè hic incommodum videtur ac *προσανατέλλων*, dum ratio duplicis compositionis nulla adparet: alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia *ἀσπάζεσθαι* *πρὸς τινά* minus Graecum videtur, quam verbum compositum, cujus exempla non habeo; sed analoga *πρὸς-ἀναπλήρω* et similia obvia. REITZ.

Pag. 289. l. 7. *Χαρίεντα*) *Gratum*, interp. Satis proclit, nescire se, quid sit *χαρίεις*. Est enim praeter significationes vulgares *doctus*, *peritus*, *eruditus*. Id fuse ostendit *Cassiodorus* in commentariis ad *Athenaeum*; doctis, Jupiter, et laboriosis. Sed, ne *ἀσύμβολος* abeam, addam loca aliquot. *Lucianus* in libello, cui titulus est, *πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν*, ita scribit (cap. 16.) *πλὴν ἀλλὰ μετριοτέρος γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν ὁλος ἦν, ἄλλω δέ τινι χαρίεντι καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς*. Vide, *πὸν χαρίεντα* et *τὸν ἰδιώτην* inter se opponi. Sed is locus *Luciani* pessime conversus est. Apud *Plutarchum* cum *Periander* quidam, medicinae arte clarus, laudaretur, verum mala poemata scriberet, ei *Archidamus*, *τί δὴ ποτε*, inquit, *ὦ Περιανδρε, ἀντὶ χαρίεντος ἱατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖσθαι ἐπιθυμεῖς*; Ubi iterum videre est, *κακὸν ποιητὴν* opponi *χαρίεντι ἱατροῦ*. Hunc locum male intellexit *Raphaël Regius*. FABER. Conf. supra *Jov. Trag.* cap. 48. et *Quom. Hist.* c. 16. quaeque utroque loco notata. Adde hic, non semper tamen viros *literatos* intelligendos; sed generaliter omnes *honestiores* et *gratiosos*, quo sensu ap. *Diod. Sic.* frequens, ut *L. XI.* cap. 86. f. *χαριέστατοι τῶν πολιτῶν*, atque alibi non semel. REITZ.

ibid. *Ψιλά ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πραχθέντα διηγούμενη*) *Eorum, quae gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, expronebam*. Interpolator. Ubi, quis risum vel indignationem teneat? Hiscene licere hominibus bonos scriptores attingere? et quae optime ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim plane et diserte interpres: *illi rem omnem nude et simpliciter, ut acta erat, quemadmodum tibi, commemorabam*. FABER.

ead. l. 8. *Βλάκας*) Hos *Dial. Alex.* s. *Pseudom.* vocabat *παχεῖς*. BOURD.

ead. l. 12. *Γύψ ἀναπτάμενος*) Non opus est, ut cum *Lemonio* proleg. ad *Var. Sac.* fol. 11. suspicemur, rideri hic Christianorum, de columba e *Polycarpi* rogo evolante, fabellam; aut in totum adeo *Polycarpum* eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appetierit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter et petulanter insultat Christianis: nec caussa, cur nomini parceret a se contemtissimo. Quid erat porro vulgatus, quam aquilam emitti in consecratione Romana? Vultur

canis inftar inter aves, ut inter homines *Cynici*. Facile ergo haec in mentem venire scurrae nostro poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana est recentior? s. gratis conficta, s. ex corruptione actorum martyrii orta, quae ipse emendare conatur *Lemonius*? *GEN.* Motu terrae *Belinus* putat ridiculum reddere *Lucianum* voluisse simile prodigium, quod in *Iesu Christi* morte evenferit. Grati scilicet tales ingenii lusur. *LEHM.*

ead. l. 14. *Ἐλεπον γὰν*) Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γὰν potius, quam γῆν; Facit ea res πρὸς τὸ σμνόν, novaeque apothroosi magis convenit. *Somnium*, iniquica. At audi *Eustathium* ad *Iliad*. Quo loco ait Athenienses praetulisse τὸ, ὡς Δαμάτερ *Doricum*, τῷ, ὡς Δημήτερ, quod commune erat et Atticum etiam. Locum ipsam praestat apponere: Ἀθηναῖοι δὲ προετόμενοι τοῦ, ὡς Δημήτερ, κοινοῦ ὄντος καὶ Ἀττικοῦ, τὸ, ὡς Δαμάτερ, Δωρικόν, ὅτε τι θαυμαστικῶς λέγουσα, μαρτυροῦσι καὶ αὐτοὶ σεμνὰ τῇ φωνῇ τοῦ Ἄλφα. Possem addere *Hermogenis* locum lib. 1: περὶ ἰδαῶν, cap. 6. ubi agit περὶ τῆς σεμνότητος' sed non vacat transcribere. *FABER.*

Pag. 290. l. 6. Ἐπταφώνῳ στοᾷ) *Pausanias* in *Eliacis* auctor est, dictam quoque fuisse ποικίλην (cave cum Attica eandem esse putes), et a nonnullis Ἥχους Στοᾶν appellatam. Rationem addit, βοηθῶντι δὲ ἀνδρὶ, ἐπτάκις ὑπὸ τῆς ἡχούς ἡ φωνὴ ἐπὶ ταῦτα καὶ ἐπὶ πλείον ἐτι αποδίδεται' p. 170. Editionis *Sylburgianae*. *FABER.* Addit *Belinus* *Plutarchum* de garrul. pr. τὴν μὲν γὰρ ἐν Ὀλυμπίᾳ στοᾶν ἀπὸ μιᾶς φωνῆς πολλὰς ἀντανακλάσεις ποιοῦσαν, ἐπταφώνον καλοῦσι. *BIR.*

ibid. Κορίνῳ) Videlicet corona *Olympiaca*. *FABER.*

ead. l. 8 et 9. Ὅν ἐγὼ μικρὸν ἐμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι) *Quem ego paulo ante volare omisi*, interpol. quo quid potest esse deterius? *Luciani* facetissimum dictum aperiam. Dixerat supra χαριώτατος scriptor, se, dum *Peregrini* mortem fatuis quibusdam et κερηνόσιν ἀνθρωποποις narrat, paucula quaedam ἐπιτραγωδηῖσαι' inter cetera autem evolasse vulturem e rogo etc. Quae res cito in plures sparsa est, ut est *humanum genus avidum auricularum*, ait *Lucretius*. Itaque adeo hic senex, credulus et religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; et tamen, ait *Lucianus*, memor eris, optime *Croni*, me auctorem fuisse illius fabellae, neque τῷ ὄντι quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφῆκα πέτεσθαι, illum e sinu emiseram, id est, mendaciolum illud deridendis iatis fungis asperseram etc. Interpret corruptus ab interpolatore scripserat: *Quem ego paulo ante volantem dimiseram*. *FABER.*

ead. l. 9. Καταγελῶντα τῶν) Lego καταγελῶν τῶν, alioqui διὰ σχήματος dictus fuerit vultur καταγελῶν τῶν ἀνοήτων.

FABER. *Καταγελῶντα*) *Καταγελῶν*. *ΓΥΓΕΤΙ*. *Καταγελῶν τὰ*) *Καταγελῶν* necessario cum *Fab.* legendum duxi; sed ne periret syllaba (risum teneatis amici), *καταγελῶν τὰ* meliore jure mihi conjicere licere, dein cogitabam; cumque conjecturam meam a *Fl.* adjuvari deinde cognoscerem, quae *καταγελῶν τὰ* dispescuit, etsi accentu in τὰ omisso (quod seqq. Edd. occasionem prae-buit ea connectendi), nil dubitavi sic edere. Nam licet non absurdum sit *καταγελῶντα* ad vulturem referre, qui fin. α. *ἔγ* etiam humana voce loquens inducitur, id tamen non amplius hic agitur; sed manifestum est, risum esse hominis. Non videtur intellexisse *Solan.* qui adjecerat, *Flor.* lect. malam esse, et *Fabro* semel obsecutus forsitan obnubilata mente invenire non potuit, qui τὰ τὸν τρόπον cohaererent. Sed non opus ista connectere, cum τὰ τῶν ἀνοήτων scil. ἀνθρώπων πράγματα, καὶ βλακικῶν (κατὰ) τὸν τρόπον, optime procedant. REITZ. Igitur *καταγελῶν* etiam accusativo jungitur? GERN. in *Addend.* Jungitur accusativo apud LXX. *Syr.* (*Siraciden*, credo, dicit. *Lehm.*) VII, 12. *μη καταγέλα ἄνθρωπον ὅντα ἐν πικρίᾳ*. Sic multa similia a κατὰ composita et genitivo et accusativo junguntur, ut observat etiam *Abresch.* in anim. ad *Aschyl.* Sed quia *Lucian.* alias perpetuo utitur gignendi casu, ut patebit ex Indice majore, jam nihil muto; sed veniam oro, quod *Solani* mentem festinans non viderim, et recte sententiam castigarem. REITZ. *ibid.* Mutaverat tamen in textu; et erat profecto, quod etiam hujus rei veniam oraret; praesertim quum etiam recentiores Editores in culpae suae communionem abstraxerit. Sanissimus autem h. l. vultur deridens hominum stuporem; non minus certe sanus, quam ipse auctor vulturem evolare faciens. Male sana autem, in *Luciano* quidem, junctura verbi *καταγελῶν* cum quarto casu; quod et ipse *Reitsius* postea, quamquam sero, sensit. LEHM.

ead. l. 13. *Τίνας δὲ κορώνας οὖν*) *As. Menagius* in animadversionibus ad *Diogen. Laërtium* (p. 148.) multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse *τίνας χελιδόνας*, quae verissima et maxime congruens lectio est. ALM. Nihil mutandum esse, monet *Kuhnus* ad *Pausan.* p. 787. quem vide. SOLAN. Si *Menagius* ad *Laërt.* 6, 78. ex libro, quod non indicat tamen, protulit *χελιδόνας*, audiendus forte fuerit. Ceterum non dicit, quis praeterea hirundines ad sepulcrum *Hesiodi* congregarit: ac videtur totum hoc ἀπαξ λεγόμενον. Itaque temerarium fuerit mutare aliquid, idque tanto magis, cum *κορώνη*, Apollinea avis, prophetam proinde decens, longaevitatis porro et famae loquacis symbolum esse possit. Quid si etiam lusit hic *Lucianus*, et rapaces volucres voluit *Cynici* se-

pulcro addere? quid si ad *νυκτοφύλακα* retulit? noctuis certe noctem turbantibus et terrentibus, infestae cornices. Quidquid ejus sit, nihil profecto nos cogit, ut dicamus, Hesiodi sepulcro certum genus avium ab Luciano hic assignatum. Hoc tantum cogitur ex illius verbis, similem olim de Hesiodi tumulo sabel- lam percubuisse: quod genus avium eum celebraverit, nescio an alias, hic certe non refertur. GESN.

ead. l. 14. *Τὸν Ἡσιόδου τάφος*) De loco vide *Thucyd.* III, 96. Vid. *Men.* ad *Diog. Laërt.* pag. 148. F. qui pro *κορώνας*, *χελιδónας* reponit. SOLAN.

ibid. *Εἰκόνας*) Luciani conjecturam eventus comprobavit *Athenagoram* audi, p. 72. D. E. τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐστὶ ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς καὶ ὁ τάφος καὶ ἡ εἰκών. Deinde parentatum ei docet hoc titulo, *ἐπηκόρῳ θεῷ*, p. 73. *Τὶ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου καὶ Πρωτίως (Τρωᾶς) Νερυλλίνου εἰκόνας ἔχειν, ὃς ἀνὴρ τῶν καθ' ἡμᾶς.* An et alibi habuerit, incertum. SOLAN. Recte conjecit *Lucianus. Athenagoras* Legat. p. 107. *Dechair.* Ἀνδρίας τοῦ Πρωτίως, τοῦτον δὲ οὐκ ἀγνοεῖτε (alloquitur M. Philosophum, ejusque L. Verum fratrem) ὄψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λέγεται χρηματίζειν. GESN.

ead. l. 15. *Ὅς καὶ ἐπισταλκέναι*) Hoc ad *S. Ignatii* imitationem factum putat *Pearsonus* Vindic. Ignat. P. I. c. 2. p. 261. Ed. *Cler.* Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait *Lucianus* Protea suum *νεκρογγέλους καὶ νεροτροδόρους*, quos cum *θεοδόροις* illis *Ignatianis* recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio *Erdm. Rud. Fischeri* edita Coburgi 1718. de *θεοδόροις* veteris ecclesiae legatis, ubi nec hujus loci mentio omittitur, pag. 119. GESN.

ead. l. 16. *Ἐλεγον*) In impressis omnibus *ἔλεγον*. Sed quis? lege *ἔλεγον*, ut referatur ad sequentia. SOLAN.

Pag. 291. l. 1. *Διαθήκας*) *Testamenta*, interp. *Διαθήκας καὶ παρακλήσεις*, verte, *praecepta et admonitiones*. Alludit ad *Pythagoreos*, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad *καινὴν διαθήκην* Christianorum *Lucianus*, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per *testamentum* debere. Nam *ἡ καινὴ διαθήκη* significat novum foedus, quemadmodum *ἡ παλαιὰ διαθήκη* vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cujus ea lex dici queat *testamentum*? FABER.

ead. l. 2. *Καὶ τινὰς ἐπὶ τούτων πρεσβευτὰς*) Legendum est ἐπὶ τούτοις: finem enim et προαίμεσιν designat istuc ἐπὶ. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in *Cod. Reg.* legi ἐπὶ τούτῳ. Cujus lectionis sententia eadem plane est. FABER.

ibid. Τούτω) Sic Ms. R. et G. In impressis omnibus τούτων. SOLAN.

ead. l. 12. Ἦκον) Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas, incidet necessario in primum Luciani in Graeciam adventum; cum XV aut XX fere intercesserint anni. De vocē ἦκον monendus es, nostram esse J. Edit. emendationem; in reliquis enim libris est ἦκων. SOLAN.

ead. l. 15. Τινὰ Ἀλκιβιάδην) Amores et παιδικὰ Socratis, ut vulgus scriptorum existimat; sed quam ab hac foeditate remotus fuerit Socrates, omnium, quotquot unquam fuere, hominum optimus et sanctissimus, satis superque ostendunt divina illa Xenophontis ὑπομνηματεύματα; tum praeterea ipsius vita nuper a viro doctissimo, et linguae Graecae peritissimo D. Carpentario conscripta. Hoc itaque ausim asserere: Si quis morte obita sensus tellure sub ima est, Socratici gaudent Manes, et grandior Umbra Ambulat Elysium, tanti scriptoris honore. FABER.

ead. l. 16. Ἰνόςφου καταβάτος καὶ κῆμα παμμέγεθες ἐλγαντος) Caligine oborta et fluctum ingentem excitante. Interpol. pessime. Ἰνόςφος enim hoc loco turbo est. Idque satis ostendit nomen appositum καταβάς. Deinde, qui quaeso fieri possit, ut caligo attollat mare, quod diceret Lucianus, καὶ κῆμα παμμέγεθες ἐλγαντος; Rem vero terribilem, caliginem noctu fuisse. Videlicet sunt haec aegri somnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum, qui vulgo dicitur ἐνεφίας, de quo Apulejus in libello de Mundo, et alii. Eustathius enim vocem hanc (γνόςφος) deducit a νέφος. Plerisque omnibus dici videtur δνόςφος, quasi παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νέφη. Quae tu passim reperies: neque juvat transcribere. FABER.

Pag. 292. l. 1. Θανάτου κρείττων) Morte potior. Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes, opinor, norunt; quid sit vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat, vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit, ut e contra ἀνὴρ θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prosternitur et plane abjicitur. FABER. Fortior, robustior ipsa morte, s. victor mortis, vel qui eam contempnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus supra de Merced. Cond. §. 19. f. θυμοῦ κρείττων, Hermot. cap. 12. f. Et φθόνου κρείττων, *ibid.* c. 76. etc. REITZ.

ead. l. 7. Ψυχρὸν) Subaudi ὕδωρ, ut νεαρὸν, pro νεαρὸν ὕδωρ, ἐλλείπει, Etymol. in νεαρὸν. A νεαρὸν est Νερό Graecorhomaicum. GUYET. Supple ὕδωρ ellipsi. Ut νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρὸν. A νεκρὸν, et Graecorhomaicum νερό. MENAG.

ead. l. 8. *Καίτοι*) *Forsan καὶ γὰρ. SOLAN.*

ead. l. 13. *Ἐγὼ δὲ οὐδ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν*) *Ordo: Ἐγὼ αὐτὸς οὐδὲ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum: Ἐγὼ δ' αὐτὸς, οὐδὲ πρὸ π. ἡ. etc. GUYET.* Quae versio haec est, quam nobis offert *Benedictus* et sequitur *Faber*? *caeterum ego neque ipse ante paucos dies vidi.* Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Graeca? multo melius et rectius *Obsopoeus*, *caeterum ego quoque illum non ita multos ante dies conspexi.* GRON. Emendationem *Guyeti* non rejicerem, si auctoritas accederet: nam quamquam exempla haud pauca constructionis immutatae vidimus, ut de Calumn. cap. 19. *ἐπειδὴν ἐντός ἀπαξ τειχῶν γένωνται*; item Philops. c. 22. Parasit. c. 16. et 2. Bis Accus. c. 34. Rhet. Praec. c. 18. de Imag. c. 11. sic tamen pro lubitu transponere negandi particulam, periculosum est: verum et infra *Tragopod.* v. 313. *Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοῖβῳ Σάτυρος Μαρσύας.* Et *Homer.* Il. E, 150. *Τοῖς οὐκ ἐρχομένοις ὁ γέρων ἐκρίνατ' ὀνέλπους*, ubi οὐκ ad ἐκρίνατο pertinet, non ad ἐρχομένοις, et Scholiast. atque *Eustathius* amphibolian pronuntiant. *Clarkius* vertit, quibus non, ad bellum proficiscentibus, senex interpretatus est somnia, sive, quibus nequidquam, cum ad bellum proficiscerentur, interpretatus est somnia. Eoque minus, cum et in Dial. Meretr. XII. §. 4. οὐ sic transponitur, quando ait, οὐχ εἰώρων τὸ ἄσθμα ἐν· ubi οὐχ omnino pertinet ad ἐν, nam non negat se vidisse, sensisse, sed non unum fuisse adfirmat. Propter talia jam nihil mutarem. Confer et infra Sat. cap. 8. pr. REITZ.

Pag. 293. l. 1. *Τῷ δακτύλῳ*) *Τοῦ ποδός. GUYET.*

ead. l. 2. *Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος*) *Hujus loci venustatem corrupit interpolator. Quid tibi, inquit, videtur facturum fuisse Democritus, si haec vidisset? merito virum irrisisset. Interpres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius? Quid tibi, inquit, facturum fuisse videtur Democritus, si horum spectator contigisset? numquid pro dignitate virum derisisset? Sensus est. Cum tanta in Peregrino gloriae sitis fuerit, censent tu, Croni, satis unquam et κατ' ἀξίαν δοξάριον τοῦ ἀνθρωπίνου derisurum fuisse Democritum? Dii boni! unde illi tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie prius ei fuisset emoriendum, quam hominem pro virtutibus, ut diceret *Terentius*, exagitare potuisset. FABER.*

ead. l. 3 et 4. *Πόθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσοῦτον γέλωτα*) *Quod de risu Democriti dixit Lucianus, idem de lacrimis Heracliti scripserat Juvenalis: Mirandum est, unde ille oculis suffecerit humor. FABER.*

IN FUGITIVOS.

Pag. 294. l. 1. *ΑΠΑΝΕΤΑΙ*) Dixi antea, hunc Dialogum non esse Luciani. BOURD. Non videtur esse Luciani. MARGIL. *Lucianum non videtur*. Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stylum, sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur Bourdelotius et Marcilius dubitent, eum esse Luciani. KUSTER. De authenticā hujus libelli ipse *Hemsterhusius* obiter dubitationem aliquam pronuntiavit in not. ad Prometh. in Verbb. c. 5. T. I. hujus Ed. p. 226. sed re haud dubie nondum satis perspecta. *Wielandius* quidem nullum dialogum, sive ingenium, sive facetias, sive orationem spectes, magis quam hunc Lucianum haberi posse luculentissime probavit. Nec alius sententiae fuit *Belinus*. LEHM.

ead. l. 19. *ΑΠΟΛΛΩΝ*) Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex *Bas.* 1. quae *Ἀπόλλωνος, Ζηνός* etc. Latina adscivi ex *Par.* Inscriptio enim illarum tam Graeca, quam Latina, aberat ab cett. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina. REITZ. Non accurate satis ac plene narrat *Reitzius*. Quare cfl. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 295. l. 11. *Ὀπτωμένων ἀνθρωπῶν σωμάτων*) Corrige *ὀπτωμένων*. Est enim ab *ὀπτάω*, asso. Recte id observatum in Epist. Saturnalib. c. 23. καὶ τὸν ἔλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μεταξὺ ὀπτωμένων etc. In *Necyomant.* cap. 14. οἰωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρός ὀπτωμένων. JENS. *Ὀπτωμένων* recte scribitur in sola *Pen.* 2. ut *Necyom.* c. 14. Ver. Hist. II, 29. Sat. 23. et 35. In reliquis enim prave est *ὀπτομένων*. SOLAN.

ead. l. 16. *τὴν κηλῖδα*) *Foeditatem*. GUYET. Quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit? SOLAN.

Pag. 296. l. 4. *Ἡ τί τὸ ἀγαθόν*) Scribendum vel puer videat, etsi Ms. sileret, ἡ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεσόντα εἰς τὴν πυράν; quid prodest in pyram insipientem conflagrare? In vulgatis est contra τῶν γραμματικῶν canones *ἐμπεσών*. GRAEV.

ibid. *Ἐμπεσών*) An *ἐμπεσόντ' εἰς*; etc. GUYET. *Ἐμπεσόντα* legendum vel puerum videre, ait *Graevius*. Fateor, ad Grammaticam usitatus ita dici, ut supra *Jov. Conf.* c. 7. f. οὐ γὰρ ἀποχρησάι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι. Gall. cap. 26. ἐμοὶ — αἰμάξαι ἐντεμόντα. Ibid. c. 4. ἡσιβηκίναι φαγόντα. Rhet. Praec. c. 1. ὡς ἀμαχὸν εἶναι, scil. σε. Et *Evang. D. Marc. IX, 47. δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός. Herodian. L. II. c. 8. f. (Νίγρος) ἡμέλει — δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκειωσάμενον αὐτά. Verum et similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quid-*

quam immutare. Nemo quidem dubitat, quin infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, et exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso, vel intellecto, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusd. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, *μόνον τῷ δεσπότῃ εἶναι δοκεῖν*, in Bis Accus. cap. 2. f. Contra vero, *δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνην*. In Parasit. c. 5. Nominativo *Polyb.* (notante *Jensio* in marg. Lect. *Lucian.*) p. 655. Ed. *Amsl.* *ἐπισφαλῶς εἶχον, διὰ τὸ γυμνοὶ κινδυνεύειν*. Et sic p. 1434. nec non p. 963. *ἐτοίμως εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἐχθροῖς ὑποχείριοι γενηθῆναι*. At in his *Polybii*, nominat. personae praecedit, ad quem etiam referri dicetur aliquo modo nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum *ἀλλὰ κακοῦργοι τινες φῆς εἶναι*, — *καὶ μοιχεύουσι*, docuit *Jens.* in *Prometh.* T. I. c. 16. pr. (qui multa de infinitivi structura, in *Lectt. Lucian.* p. 72. — 83.) adsentiente *Hemsterhusio*, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inserente, et frustra improbante *Gesnero* ad *Philopatr.* nam non modo *κακοῦργοι τινες* improbaret *Jensius*, per se, sed *εἶναι* pro *εἶναι* requiri, bene monuerat, propter illico adjunctum *καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι* etc. Sed *Homeri* locus *Il. B.* 350. quem *Gesn.* adfert, ubi *φημὶ κατανεῦσαι — Κρονίωνα Ἀστράπτων* etc. huic nostro *Fugitivor.* probando convenit, aequae ac infra *Philopatr.* c. 4. *ἀλλ' ὑποβιβρεγμένος καθεδιῖσθαι*. At quod *Gesn.* etiam adfert ex *Dial. Marin.* IX. *σῶσαι δεήσει χαρισάμενος*, id jam nihil probat; nam *χαρισάμενους* ex *Codd.* ibi restituit *Hemsterhusius*. Verum addi posset *Dion. Halic.* VII. p. 473, 10. quem jam adduxi ad *Rhet. Praec.* c. 24. *δὲ αἰσχύνῃς λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτουργὸς καὶ γέρων — ὄνειρατα ἐκφέρειν*. Et *Xenoph.* p. 458. *οἴονται δεῖν φρόνιμοι καὶ μέτροιοι φαίνεσθαι*, aliaque, quae adferuntur a *Maittaire* de *Dial.* p. 82. quae cum *Polybianis* modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia et in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorquere nolim; magis enim huc facit, quod nominativum et accusat. simul infinito adjunctum alibi jam dedimus, ex *Ep. ad Ephes.* IV, 1. et 2. ubi *παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς — περιπατῆσαι ἀξίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων*, ubi et *Elsner.* duo alia addidit. Notumque vel ex Grammaticis vulgaribus, illud *Xenophontis*, *πρὸς τὸ ἀγαθὸ φαίνεσθαι*. et ex eodem, *Ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἱππίας μὲν ἄξειν, pro τὸν δὲ Ἀσσύριον*. Addo rursus *Arei.* Capp. vers. fin. L. I. p. m. 92. *καὶ τόδε μέντοι προευκρινήσας — πρήσσειν, pro προευκρινήσαντα δεῖ πρήσσειν* cum tamen *ἀποσχάσαντα — ἀφαιρέειν* *ibid.* paullo ante dixerit. Iterum

L. II. c. 4. p. 104. *ἵστος γὰρ ὥκυνς* — *ὡς θηϊδίως χυθεὶς ἐρρύσθη*, pro *χυθέντα* in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aequae ac in hoc *Herodiani* I, 10, 8. *φήθη δὲν μέγα τι δράσας κατορθῶσαι*. Sed Luciani vulgatae propius accedit hoc *Diod. Sic.* XII. c. 25. f. *ἐὰν δὲ οἱ δήμαρχοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι τὸν ἀνὰ μέσον κείμενον* ubi κύριοι pro κυρίους. Sed Gronovii in *Polyb.* exempla ad L. V. p. notar. 430. paullo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum usitatissimum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum Luciani non temere movendum; etsi nec diassimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in *Dial. Meret.* XII. §. 3. Plura ad *Fugit.* c. 2. REITZ. Haec plura, ne alibi quaeras, habes jam hoc ipso loco. LEXM.

ead. l. 7. *Ἥλατο*) *Adspirate ἤλατο* in fab. *Aesop.* CXV. et *Homer.* *Batrach.* 248. Cumque *ἀλλομαι* certe adspiraretur, ut patet ex compositis *ἐφάλλομαι*, *καθάλλομαι*, adspirationem contra Edd. vett. adsumsi. REITZ.

Pag. 298. l. 15. *Ἐντειλόμενος ἐπιμεληθῆναι*) Verto, dato negotio, ut eos curarem, vel sanarem. Verbum enim *ἐπιμελίσθαι*, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui sanctios curant et sanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo *ἰάσασθαι*. Sic etiam in *Symposio* cap. 47. *Διώνικος ἐπιμελεῖτο* de quo paullo ante dixerat, *ἀνεσαμένου τὸ τραῦμα*. Hinc *ἐπιμέλεια* et *ἰασις* ut synonymae ponuntur *Proverb.* III, 8. *Τότε ἰασις ἔσται τῷ σώματι σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς ὀστέοις σου* et v. 22. *ἔσται δὲ ἰασις ταῖς σαρξὶ σου, καὶ ἐπιμέλεια τοῖς σοῖς ὀστέοις*. L. Bos.

Pag. 299. l. 4. *Ἰάσασθαι*) Vid. supra dicta ad *Gall.* c. 28. REITZ.

ead. l. 10. *Ἠῖξα*) Sic *Ven.* 2. nisi quod jota non erat subscriptum. Recte; non ut in reliquis, *ἦξα*. Confer *Demon.* Vit. c. 4. SOLAN. Conf. paullo supra *Mort. Peregr.* c. 37. f. Neo dubitabis et ita hic scribendum, cum de volante sit sermo. Sic et mox *ὀρμήσασα* utitur. REITZ.

ead. l. 13. *Ἐργάσασθαι*) *Ἐργάσασθαι* hic legendum, non, ut Edd. *εἰργάσασθαι*, alia occasione monet *Jens.* scilicet ad *Hermot.* c. 71. pr. ubi e contrario vulgatum *ἐργάσω* in *εἰργάσω* recte mutat, et Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic expectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta: neque enim significatio τοῦ εἰργῶ *prohibeo*, hic locum habet, neque si haberet, *εἰργάσασθαι*, sed *εἰρξασθαι* in aor. dicendum foret. REITZ. *Jensii* emendationem firmat Ms. R. 3011, BIF.

ead. l. 15. *Τῷ ζυγῷ*) *Ἀρεῖν ζυγὸν* pro doctrina mandatisque observandis poni tradit *J. Elsner.* in *Evang. Matth.* XI, 29. ubi et haec Luciani eodem modo exponit. REITZ.

ibid. *Ὁρμήσασα εἰς Ἰνδοὺς*) Erudita et verissima haec philosophiae historia est. SOLAN.

ead. l. 16. *Ἐν τῷ βῆῳ*) I. e. in mundo. GUYET. Confer supra *Tim.* §. 25. *Amor.* c. 20. pr. et c. 33. *Gall.* c. 5. Et *Gesn.* ad *Icarom.* f. *Berglerum*que ad *Alciph.* l. p. 120. REITZ.

Pag. 300. l. 1. *Οἱ Βραχμᾶνες*) *Steph.* περὶ πόλεων. GUYET.

ibid. *Βραχμᾶνες* — *πυρὰν μεγίστην ἀναβάντες*) Confer supra notata ad *Mort.* *Peregr.* c. 25. REITZ.

ibid. *Νεχρολοις*) Quenam ista gens? Quid si *Arachosios* reponas? SOLAN. *Νυσσαίοις* conjiciebat *Belin.* BIP.

ead. l. 8. *Ἡ τῆς καθέδρας*) *Καθέδρα* hic ipse sedentis habitus atque situs, ut *κατάκλισις* supra de *morte Peregr.* c. 25. f. οὐδ' ὅσον ὄλιγον ἐντρέψαντες τῆς κατακλίσεως. Etiam alias *καθέδρα* non ipsam sedem, s. id, in quo sedetur, notat, sed sessionem, moram desidendi etc. V. g. *Thucyd.* II, 18. ἐν τοιαύτῃ ὁγγὶ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ εἶχεν, propter moram. Ostendit ibi *Wassius*, synonymon esse *καθέδραν ἐπιμονῆς, ἐπισχέσεως, ἔδρας, διατριβῆς, ἀναβολῆς, μονῆς, κ. τ. λ.* Neque obliviscitur loci *Plutarchi*, *Camillo* p. 260. *H. Stephan.* ἦτε πρὸς τῷ *Καπετωλλῷ καθέδρα καὶ σχολὴ γενομένη χρόνιος.* GESN.

ead. l. 15. *Τὸν ὀπισθόδομον*) Ne cui forte *Scholiastae* auctoritas imponat, non est hic sermo de illo *Palladis* in arce *Athenarum* *opisthodomos*, sed de postico templi *Jovis Olympii*, quod auditorium fuisse *praeconibus*, *philosophis*, et qui agere cum multitudine vellent, ad superiorem de *morte Peregrini* libellum satis ostensum est. Vid. ad c. 32. GESN.

Pag. 301. l. 2. *Αἰθιοπῶν*) Quinam ibi philosophi memorantur? SOLAN. Respondet *Wielandius*, esse hos *Gymnosophistas* illos *Aethiopicos*, qui e *Philostrati* *Vit. Apollon.* satis sint noti. LEHM.

ead. l. 13. *Ἐταῖρους καὶ μαθητὰς*) Honestiores discipulos *ἐταῖρους* vocari, vid. apud *J. Elsner.* ad *Evang. Matth.* XXVI, 50. ubi et *Judae* ait *Servator: ἐταῖρε, ἐφ' ᾧ πάρε;* sed hoc in vulgus notum. REITZ.

ibid. *Καὶ ἄλλον*) *Ephesius* ille *Heraclitus* est, *Abderitanus* *Democritus*, quem et *Milesium* quidam tradidere. V. *Diog. Laërt.* In *Scholiis* impressis perturbatissima haec antea erant omnia. SOLAN.

Pag. 302. l. 4. **Αν. εἰ δὲ*) Sic forte legendum: ἡ σκιάν ἐνλοτε ἰδόντες, φοντ' ἂν ἀκριβῶς etc. vid. Codd. vett. GUYET. Nihil varietatis in vett. libris invenio, nec desidero. Οἱ δὲ enim non semel sic πλεονάζει vel ἐπανόδω inservit. Vid. Asin. c. 30. sub init. ὁ δὲ οὐδὲ κατῆλθεν. Et Hermot. cap. 28. ὅς δέον — κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἔτεμα. *Herodian.* II. c. 8. f. (*Νίγρος*) ἡμέλει τοῖς τε Ἰλλυρικοῖς στρατεύμασι δέον ἐπιφοιτῆσαι — ὁ δὲ οὐδὲ τῶν πραττομένων τι αὐτοῖς ἐάδιδου. REITZ. Nihilominus in textu ipso *Reitzius* contra suam ipsius sententiam imprudens graviolem post ἰδόντες ἂν distinctionem, olim fere in Edd. expressam, servavit; quod merito vituperat *Fritzsch*. Quaeestst. p. 48. Caeterum in *Bas.* 1. et 3. lenius illic oomma reperitur. Cf. Philops. c. 32. Varr. Lectt. Tom. VII. p. 273. LEMM.

ead. l. 16. **Ὀφελον*) **Ὀφελον Th. Mag.* Nosterque ὡς ὄφελον Amor. c. 41. Et alii ubivis, item *Homer.* frequentissime, prima correpta, sive potestate interjectionis, sive augmento verbi ὄφελω abjecto dicas, perinde erit; sed quia vera est aor. 2. verbi ὄφελω, nihil prohibet ὄφελον etiam scribere, et ita *Stephan.* T. II. p. 1560. ex *Demosth.* παθόντων, ἃ μὴ ποτ' ὄφελον, aliaque ita scripta exhibet. Quare in vulgato *Luciani* nihil mutassem. REITZ. Nec mutavit, ne notavit quidem quidquam, hujus ejusdem Dialogi initio, ubi ὡς μήποτε γενέσθαι ὄφελον constanter, ut debebant, omnes libri. Omnino vide *Matthiae* Gramm. maj. §. 513. not. 3. LEMM.

Pag. 303. l. 7. **Ἐκτῖναι στρ.*) *Filer de la trame au rouet.* GUYET.

Pag. 304. l. 1. *Τέχνη δὲ γλόχραι*) I. c. *tenuēs, jejunae, egenae.* GUYET.

ead. l. 4. **Ἀγκύραν ἱερῶν*) Proverb. de quo in Jove Tragædo. BOURD.

ead. l. 6. **Ἀμαθλαν*) Vid. supra Rhet. Praec. c. 15. KUSTER.

ead. l. 11. *Αὐτοῦς εὖ μάλα*) Lege αὐτοῦς. GUYET.

ibid. Καὶ πρὸς ἐμὲ) Intellige ποιούσας. GUYET.

ead. l. 13. *Τὸν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον*) Vid. supra Piscat. c. 32. ubi eandem fabulam tangit, uti et *Pseudol.* c. 3. SOLAN.

Pag. 306. l. 4. **Ἐθέλης*) Praeunte Ms. Regio 3011. ita emendavimus, quod vulgo perperam legebatur ἰθέλοις. Sic mox ante ἦν — ζητῆς. BIR.

ead. l. 5. **Ἐμπέλησαι — φαρδιουργίας*) *Th. Mag.* v. **Παρδιουργός* haec adferens, πᾶσα omittit (saltem in Ed. *Blankardi*), qui hinc emendandus, si quid opus. REITZ.

ead. l. 8. *Οἱ — οἶον*) L. *οἱ* illud habet, quod recte a *Salm.* erat pro vulgato ἢ restitutum. *Οἶον*, quod sequitur, ex *Fl.* est, quod etiam recte habet *Salm.* cum ante eam editionem omnes, excepta *Fl.* οἶ haberent. SOLAN. *Οἱ* illud, quod in *Cod. L.* est, castigatius modo scribendum erat οἶ. Sic lege: *οἶ τὸ μὲν χρήσιμον — οὐδ. ἐξηλώνασιν.* Articulo vides locum non esse. LEHM.

ead. l. 11. *Λιγνελαν*) Sic scribi satius est, quam quod in omnibus impressis antea erat *λιγνίαν*. SOLAN.

Pag. 307. l. 3. *Ἀφθόνοις*) Sic jam emendare jusserat ad *De Mort.* Peregr. c. 16. *T. Faber*, quod in omnibus hic reperitur *ἀφθόνως*. SOLAN. Peregr. cap. 16. *ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις* ἦν. REITZ. *Ἀφθόνοις* Ms. Reg. 3011. teste *Belino*. BIP.

ead. l. 7. *Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἐσρεῖν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ*) A Christiano Judacove scriptum dicas, qui de Manna cogitaverit. *Mellis* quidem *rivos fontesve* apud hunc (ut *Saturn.* c. 7.) et alios legimus; sed hisce similia nullibi. SOLAN. Non negat *Wielandius*, adlusionem his inesse ad Manna illud Judaeorum de caelo delapsam; quam narrationem *Lucianum*, utpote *Syrum*, facile vel audire vel legere potuisse sit consentaneum. LEHM.

ead. l. 15. *Πλάτωνός τε δόγμα*) *Plat. Πολ.* V. pag. 459. E. SOLAN.

Pag. 308. l. 6. *Γναθωνίδην — Στραυθίαν*) Insignium adsentatorum nomina. GUYET.

ead. l. 17. *Χρυσίον μὲν etc.*) *Μίμησις*. GUYET.

Pag. 309. l. 2. *Οὐκ ὀβολούς — ἀλλὰ πλούτους*) Sic apud *Heliod.* lib. 11. *καὶ ἐμοὶ δοκεῖτε τοιοῖδε ὄντες οὐκ ἀκόλους, ἀλλ' ἄοράς τε καὶ λήβητας αἰτήσεις*. BOURD.

ead. l. 3. *Ἀλλὰ πλούτους*) Plurale *πλοῦτοι* frequentius occurrit, quam initio putaram ad *Hermot.* c. 9. Sed conf. ad *Icarom.* c. 4. ubi plura dedi. Adde *Diod. Sic.* V. c. 20. *πλούτους μεγάλους ἤθροισαν*. REITZ.

ead. l. 4. *Πλήσειεν*) Corrupta vox, pro qua forte reponendum *πλουτήεν*, vel pro *τοσοῦτον*, legendum *τὴν ναῦν*. SOLAN. *Πλουτήσειεν* legend. videtur. *Guyet.* Parum abest, quin sic edam. Sed quia et Scholiast. vulgatum habet, et aliquis inest sensus, contextum immutare non sustinui. REITZ. Succurrit jam *Codex Gorl.* probitate sua, exhibens *ἐμπολήσειεν*, quod per compendium alicubi forte scriptum corruptelae ansam prae-buisse videtur. LEHM.

ead. l. 8. *Συνοικίας*) *Vicūs*. GUYET.

ead. l. 13. *Πολλοῦ*) Subaudi *διὰ*. GUYET.

ead. l. 15. *Τὸ τῆς Πηνελόπης*) *Homer. Od. B.* 94. SOLAN.

ead. l. 16. Ὅποσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφάνω, τοῦτο ἐν ἀκαρῇ αὐθιᾷ ἀναλύεται) Opinoꝛ, Lucianum scripsisse τοσοῦτο. Ratio clara est. JENS. At argutior, quam subtilior ratio. LEHM.

Pag. 310. l. 15. Παρὰ — δοκεῖ) Displicet utrumque: nam et παρὰ καιρὸν alienum ab ejus mente est, et δοῦμι dictum oportuit. In libris nostris nihil est subaidii. SOLAN. Cf. Varr. Lectt. LEHM.

Pag. 311. l. 14. Πεντας) De paupertate Atheniensium insignis est locus Nigrin. c. 12. sq. Tom. I. p. 35. sq. cujus loci etiam Wielandius mentionem facit. LEHM.

Pag. 312. l. 7. Τροπεπαμένον) Ita solet praeteritum πέπταμαι pro πεπέταμαι formari Homero; vid. Il. Φ, 531. ubi πεπταμένος πύλας Scholiaſt. interpretatur ἀνεσχημένος, et saepe alibi ap. eundem. REITZ.

ead. l. 16. Ἐβρος μὲν οὗτος etc.) Cum paullo supra dixerit de eadem hac urbe, καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πάνυ καλοὺς ἀνεστηκότας, non est difficile divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quae et Trimontium, et antea Poneropoliſ, et Pulpudena, et Eumolpias, sita ad Hebrum inter Haemum et Rhodopen, quae Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum murorum ambitu complectebatur. PALM.

Pag. 313. l. 4. Ὡςτε οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων) An legendum, ὥςτε τί οὐκ ἂν φθάνοις κηρύττων; GUYET. Non eget locus emendatione, et recte ceperunt interpretes. Vid. supra ad Vit. Auct. c. 26. et Gron. ad Diss. cum Hes. c. 8. Infra Conviv. c. 2. ὥςτε οὐκ ἂν φθάνοις ἐστῶν ἡμῶς. Sed cum et ipse Guyetus lectionem prioris istius loci isthic probarit, non videtur ignorasse phrasin, sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi; cujus nullam necessitatem video. Verum et alibi etiam a se dissentit Guyetus; vid. mox ad c. 29. REITZ.

ead. l. 11. Κηρύωνας) Posidonios... aut possifundos Gron. AG. X, 220. E. SOLAN.

Pag. 314. l. 1. Καὶ τινὰ γυναῖκα ἐν χρῷ πεκαρμένην εἰς τὸ Λακ.) Exposuit hunc locum Meursius Miscellan. L. I. c. 16. ALMEL. Vid. Meurs. in Misc. Lac. I, 16. p. 76. (Respexit ad Laconum morem, quo et virgines matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronuba induebantur, ita quoque ad cutem usque, sicut viri, radebantur. Plut. in Lyc. vid. not. ad Vit. Auct. 20. et Diall. Merett. XII.) SOLAN.

ibid. Εἰς τὸ Λακωνικὸν) Σχῆμα subaudi, aut simile quid. GUYET. Ἔθος commode intelligitur. Phrasin eandem habuimus Navig. c. 30. εἰς τὸ Πελοπον. REITZ.

ead. l. 4. Πᾶς τὰ ὑμέτερα; δρανήτας γὰρ) *AN.* Πᾶς τὰ ὑμέτερα; *ΦΙΛ.* Δρανήτας γὰρ. *MARCIL.* *ΦΙΛ.* Δρανή.) Perturbata hic erant omnia, et, ut puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium, nec ceteris suae cuique satis recte partes adsignantur. Medicinam aliquam fecit *Marcilius*, dum *ΦΙΛ.* ponit ante Δρανήτας, quod in reliquis deerat, quod exemplum sequi *Salm.* editorem decuerat, *SOLAN.* Cum illud *ΦΙΛ.* abesset in omnibus, praeter *Par.* admittere nolui. Et sane contra quam *Marcilius* sentio. Melius enim cohaeret, eosdem sua investigantes rationem addere, cur alii nullum jus in suos sit fugitivos, quam alium haec subicere: idque ex addito γὰρ patet. Quin ita vel *ΦΙΛ.* ejiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit *Birkheimer.* *REITZ.*

ead. l. 7. Εἰς τοὺς δὲ καθ' οὗτος) Obscuriusculus ab hoc inde loco libellus ob eam, puto, rationem, quod personae non satis diligenter adpositae sunt: quod ut intelligatur, scopus et oeconomia totius libelli inspicienda est. Videtur *Lucianus* aliquem de Peregrini s. Protei grege Cynicum odio publico voluisse exponere. Exordium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contemtim Jupiter loquitur, Supervenit Philosophia, ac de Pseudophilosophorum injuriis queritur, eorum praesertim, qui humili opificio, vel servili adeo conditione deserta ad pallium et philosophiae professionem confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis infament. Demittitur cum Mercurio atque Heroule, ad perquirenda illa dehonestamenta sui nominis, atque ulciscenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam auriferam, nominatim Philippos Macedoniae urbem ire comites suos jubet Philosophia, et praeconio citare aliquem, qui a πρῆστος vel πρῆμας nomen habeat. (Substituimus habendi nomen in conversione nostra). Credibile est igitur, *Ctesiam*, *Ctesonem*, *Ctesiclem*, *Ctesibium*, *Ctesippum*, *Philoctetum*, *Polycetum*, *Euctemonem*, aut simili nomine fuisse, quem perstringit *Lucianus*: nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, *Themistius* Orat. 5. pr. s. pag. 63. D. et *Suidas*, tradiderint: qui tamen magnis argumentis refutantur ab *H. Dodwello* diss. 5. ad Geogr. minores *Hudsoni* §. 9. sqq. Quare illud forte non absurdum fuerit conjicere, fuisse tum, et hic peti, Epictetum alium juniorem, simiam forte illius majoris, servilis conditionis hominem et ipsum, sed principum virorum amicitiiis opes consecutum majores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere

vellet Lucianus. Hunc forte posterius miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus *Dodwelli* argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobio nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, et ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimur. Itaque, *Vah*, inquit, *hi quaerunt nostra*, hoc est, eundem hominem, quem nos quoque. Mirantur illi, et suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) *εἰσεσθε δὴ* (non δὲ) inquit: *Statim scietis*, καθότι, quo respectu, *quo nomine* et nos illos *quaeramus*, nostrosque esse dixerimus. *Jam modo faciamus praeconium!* Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (sic enim licet interim dicere) dominus, qui est inter illos viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum servum peti, et longe illum aliter describit. Nempe legendum puto *ΔΕΣΙΙ*. *Οὐ νοῶ, οὐτως, ὃ κηρύττεσθ'* sed reducitur in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, et miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites, bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, *ἀμέλει πάντας ἀνευρήσομεν*, personam *ΑΝΔΡῶν* ponendam arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate Codicum; sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis *Ἐρμῆς*, *EP*. coaluisse possunt cum literis *st*, a quibus incipit *εἰσεσθε* ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur. De reliquis suo loco. GESN.

ead. l. 10. *Ἐν χρῶ κοιρίαν*) Emendavimus antea interpretationem hujus loci. BOURD. A nominativo *ἐν χρῶ κοιρίας*. GUYET. Occurrit tam frequenter apud Nostrum, ut hoc, nedum plura, addere pigeat. REITZ.

ead. l. 12. *Λοίδορον*) *Τὸ αὐτόνομον* post *τὸ λοίδορον* subjungendum videtur. Interpres ita legisse videtur. GUYET.

ibid. *Μηνύειν ἐπὶ ἡγετῶ αὐτονόμῳ*) Primo notandus infinitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid. Lexicoph. princ. in herilibus ad servum imperiis cap. 2. seq. it. c. 3. extr. Deinde verborum *ἐπὶ ἡγετῶ αὐτονόμῳ* hanc puto sententiam,

quam indicat versio: promittitur generatim, accepturum indicem, quidquid ipse stipulatus sibi fuerit: *ῥητόν*, de quo dictum vel conditum est potius: *αὐτόνομον*, quod in potestate vel sub lege quasi nostra est. Probat hanc interpretationem eventus in Orpheo. GESN.

ibid. *Ἐνὶ ῥητῷ αὐτόνομῳ*) Pro *αὐτόνομῳ* legendum *μηνύ-τρον*. Aliter, qui sit, ut mox *Ὀρφεύς*, quasi dictum arripiat? Deinde nihil hic *αὐτόνομον*, nisi forte legere malis *τῷ τοῦ νόμου*. SOLAN.

ead. l. 14. *ΔΕΣΠ. Οὐ νόῳ*) Quomodo excidere potuerit negatio *οὐ*, sic imaginabar. Cum scriptum esset, *Δεσ. οὐ νόῳ*. legit librarius *Δεσπ. νόῳ*. Quanta similitudo sit in Mss. quibusdam inter *π* literam, et inter *υ*, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe *Montefalconii* Palaeographiam trivere. De appellatione Canthari s. scarabaei vid. supra ad Pseudol. cap. 3. Et quid si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? GESN.

ibid. *Νοῶ οὐτός*) *Νοῶ, ὃ οὐτός*. GUYET. Idque admisi, cum invenirem in *Bas*. Sed negationem sine auctoritate nondum addo, quia nimia videtur licentia: addendam tamen, *Gesnero* maxime concedo. REITZ.

ibid. *Ὁν κηρύττεις*) Etsi *ὃ* ad praemisum *ἀνδράποδον*, vel per se, recte habet; melius tamen *ὄν*, quia nova haec persona eum nomine masculo incipit appellare, ut vides ex *Κανθαρος* et *καθήμενός* etc. REITZ.

Pag. 315. l. 1. *Ἐνόμα*) Vid. Vit. Auct. c. 20. ubi Cynicus philosophus *ἐν χοῦ νομίας* dicitur, et quae illic adnotata sunt. Hic vero, ut supra Peregrin. c. 15. *νομῶν* cum iidem Cynici dicantur, de barba intelligendum est, et aliquid excidisse videtur, quo illud designabatur, vel potius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque *ἐνόμα δὲ τὸ γένειον καὶ ἐτίλλετο*, quod iis optime conveniet, quae infra de eo dicuntur, cap. ult. Mirabitur forsitan aliquis, qui factum sit, ut qui barbam radere nollent, comam alere recusarint; dicam: in contraria omnia ituros certum est, quibus morosa ista ratio placebat. SOLAN.

ead. l. 4. *Περὶ τὸν τοῖς ματαίους*) Legend. *Casaub.* ad *Theophrast.* cap. de adulat. BOUND.

ead. l. 5. *Ἐκείνος αὐτός*) Hoc interrogative pronuntian- dum fortasse: *ἐκείνος αὐτός ἐστιν ὁ οἰκέτης ὁ σός*; an legendum, *ἐκείνος αὐτός ἦν ὁ οἰκέτης ὁ σός*: talis erat servus tuus antea, sed nunc etc. sine interrogatione. GUYET. Ut in his verbis, ita per totum locum, torpet *Guyeti* alioquin haud contemnendum acumen. Vid. Varr. Lectt. LXXM.

ead. l. 9. Ἀμέλει ἅπαντας) Literae ἄν. quae ἄνδρες notare debebant, mixtae cum primis verbi ἀμέλει, et sic omissae, ut paullo ante ἐρ. ante εἰ. GESN. *Bas.* 4. sic: ἈΝΔ. Ἡμῶν δὲ οὐδεὶς λόγος. *ΕΡΜ.* Ἀμέλει ἅπαντας ἀνευρ. — ὡς φησιν, αὐτῇ. *ΒΙΡ.* Cf. *Varr. Lectt.* LEHM.

ibid. Ἀπαντας ἀνευρήσομεν) An ἅπαντας ἄν εὐρήσομεν, et subaudio τοὺς δραπέτας. *GUYS.*

ibid. Ξυνήσι γὰρ ὡς φησιν αὐτῇ) An ξυνεῖσι, i. e. simul sunt? Locus obscurus, nec integer videtur. Sed insititia et spuria videntur. *GUYS.* Graviter etiam h. l. errat *Guyetus.* LEHM.

ead. l. 12. Ὁ τὴν κιθάραν;) Subaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων librarij excidit fortasse. *Vid.* libb. vett. *GUYS.* Ο *Guyete!* Credatne quis, te Lucianum perlegisse? Perlegisti tamen, et probasti alibi ellipsin, nec meministi, perpetuo ἔχων in hisce omitti, aequae ac apud alios. *Vid.* supra notata ad *Mort. Dial.* X. §. 4. Et *Gall.* c. 14. ὁ τὰ πιναρά, *Bis Accus.* c. 9. ὁ τὴν σύριγγα. *Ibid.* c. 20. ἡ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex alijs adlegata. *REITZ.*

Pag. 316. l. 13. Ἐκποδῶν) *Bas.* 1. habere ἐκ ποδῶν adpinxit *Solan.* male. Nam et illa, aequae ac *Fl.* et aliae, habet ἐκποδῶν. Et licet ἐκ ποδῶν malim; tamen quia sic fere ubique adverbii more jungitur in vett. Edd. earum scripturam servo. Ac nihil interesse, quidquid differentiae statuunt alii, *vid.* supra ad c. 29. pro *Imag.* Adde *Jov. Trag.* c. 24. ubi ἐκποδῶν ποιήσασθαι, e medio tollere. Et *Xenoph.* *Cyr.* p. m. 146. m. ἐκποδῶν ἐβούλοντο ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον γενέσθαι. Sed et καὶ ἐκ ποδῶν forsan legendum, ejecto ὑμῖν, adjecerat idem. At quae necessitas, quaeso? *REITZ.*

ead. l. 16. Τῶν Ὀμήρου *Iliad.* I, 312. *Od.* Ξ, 156. *SOLAN.*

ead. l. 18. Ἐχθρὸς) Ex *Iliad.* 9. Caetera sunt ex *Iliad.* 1. 2. et 5. *BOURD.*

ibid. Ἀνὴρ) Τὸ ἀνὴρ ejiciendum, ut versus stet, *GUYS.*

Pag. 317. l. 2. Κάνθαρόν σοι μισητίον) Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν φαυλοῦσαν ὁ Ἑρμῆς λέγει. *GUYS.*

ead. l. 3. Ξεινοδόκον) *Il.* Γ, 354. *SOLAN.*

ead. l. 4. ΤΠΟΔ.) *Maritum* vocarunt hanc personam interpretes: non male. Est enim ὑποδεξάμενος s. hospes philosophorum, cui uxorem boni viri abduxere. *GESN.* ΤΠΟΔ.) I. e. ὑποδοχεύς. *GUYS.* Immo ὑπόδομος, si inscriptio *Dialogi* vera. *REITZ.* At, ut absurda, vera esse non potest. *Vid.* *Varr. Lectt.* ad *Inscr.* LEHM.

ead. l. 6. Οὐνοβαρεῖς) *Homer.* Π. Α, 225. Caetera sunt ex Π. Β, 202, 246. et 214. SOLAN.

ead. l. 8. Εἰνὶ) Quia sic metrum constat, servavi lectionem *Parisinae*. Sed posses apostropho neglecta legere: Οὔτε ἐνὶ. Sed in *Hom. B*, 202. legitur Οὔτε πότ' ἐν πολέμῳ. REITZ.

ead. l. 9. Πανάριστε) Πανάριστε ἐριζέμεναι. GUYET. Bene: Itaque ut haec jungenda adpareat, punctum post κολοίων sustuli. REITZ.

ead. l. 11. Εἰκότως τοῦ καταράτου τὰ ἔπη) Puto, hanc esse verborum heri indignabundi sententiam, Commode cadunt in ipsum hunc fugitivum nebulonem versum, quos cantillat, Homericum. Nempe introducit Lucianus ῥαψωδοῦντα, et convicia Homericam meditantem Fugitivum Cynicum, quasi usum illis in concionibus: sed talia, quae in ipsum quoque convenirent; et quae proinde in hunc suum inimicum ipse revera jaculatur Lucianus. GESN.

ead. l. 12. Πρόσθε κύων, ὅπισθε δὲ λέων, μέση δὲ χίμαιρα etc.) Versus hic ita legendus: Πρόσθε κύων, ὅπισθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα. JENS. Depravate antea in omnibus praeter *Par.* legebatur ὅπισθε pro ὀπισθεν, et μέση. Exstant etiam hi versus apud *Hesiod.* Θ. 323. quos, ut quid mutarit perspicias, exhibebo: Πρόσθε λέων, ὀπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα, Δεινὸν ἀποπνέουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. SOLAN. *Homer.* Π. Ζ, 181. paullo aliter, scil. Πρόσθε λέων, ὀπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Sed studio ab Luciano mutatum est, ut philosophos Cynicos tangeret. REITZ.

ead. l. 14. Τρίτου κυνός) An τριπλοῦ; i. e. τοῦ Κερβεῖρου. Τὸ τρίτου hic non placet. GUYET. Mihi τριπλοῦ non placet. Certe de Cerbero h. l. non cogitandum, sed de triplici monstro, cujus tertia pars canis, τρίτος κύων. Nec magis admittendam duxi *Gesneri* conjecturam ὀδμήν pro ὄρμήν, licet per se haud contemnendam. At non opus saltem erat. Quapropter etiam in interpretatione *Gesneri* duplici illi conjecturae accommodata versum *Horridum olens, triplicisque canis silvestris odorem*, ad vestigia *Birckheimeri* mutavi, qui ita reddiderat: *Impetum exhalans graviter trini canis acris.* LEHM.

Pag. 318. l. 1. ΤΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ) Sic integre scribenda haec vox; non, ut in aliis sit, contracte ΤΠΟΔ. SOLAN. Contractam exhibui vocem, ut cetera nomina. Et in titulo praetuli substantivum Ὑποδοχὺς; quoniam Participium Aoristi eo quidem loco aegre videbatur ferri posse. Vid. Varr. Lectt. ad inscr. LEHM.

ead. l. 12. Τοιγαροῦν — μισρὸς ὦν) Frigida sunt ista, et

suspecta videntur. GUYET. Nullum jocum video in voce *Κλεάνθην*, nec ullam adlusionem ad vocem *κρεμήσεται*. Ideo suspi-
cor, non ita scripsisse Lucianum, et forte *Χρέμητα* scripserat,
ad quod adludebat *κρεμήσεται*, ut paullo supra, eo quod multum
auri habebat in pera, *ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ Χρυσόληπειον* eum vocavit.
PALM. *Κρεμάντην* emendabat *Helinus*. BIR.

ibid. *Κλεάνθην*) Clarus hic Stoicus. At in eo errare au-
ctor hujus opusculi videtur, quod suspensum innuat, cum in-
edia vitam finisse ab aliis tradatur. Vid. Macrobr. cap. 19.
SOLAN. Clarum nomen huic voci subesse, vel e comparatione
Chrysippi conjici potest. Quare obscura ista; vel potius ficta,
partim etiam monstruosa *Chremetis*, *Cremanthae* vel *Creman-
tae*, nomina vix licebit admittere. Neo magis adsentior *Wis-
landio*, qui putavit Lucianum errabundum *Cleanthem* Stoicum
pro ejus magistro *Zenone* arripuisse. Etsi enim sunt, qui nar-
rent Zenonem laqueo sibi mortem conscivisse, quod tangit eti-
am Scholiastes ad Macrobr. c. 19. ipse tamen Lucianus in illo
Macrobiorum loco aliud mortis genus, inedam scilicet ei tri-
buit; adeo ut magnopere sibi ipse contradicere videretur, si
h. l. de Zenone cogitasset. Nolo tamen ipse quidquam decer-
nere. LEHM.

Pag. 319. l. 5. *Ῥοσάθρων*) I. e. vetulus, senex, vetu-
state putridus, marcidus. GUYET.

ead. l. 7. *ΕΡΜ.* *Ἡρακλῆς* — τὸ μετὰ τοῦτο) Haec omnia
inepta et obscura sunt; nec Luciani esse videntur. GUYET. At
si hoc non est urere et secare, quidvis licet amputare. Et si
sic grassari velimus in scriptoribus vett. quid tandem sani re-
linquetur? REITZ. Omnino *Guyetus* per totum hunc dialogum
morosior fuit, cujus rei causa in levitate quadam et impatien-
tia legendi quaerenda esse videtur. Alias aetates ejus propria
facilius Lucianea agnoscere potuisset. LEHM.

ad. l. 12. *Τρικάρανος*) Hujus nominis drama fecerat *Varro*,
in quo Julius, Crassus, Pompejus. BOURE. *Τρικάρανος βιβλίον*)
Nisi librum intelligat, ab altero hominē nebulonum eo titulo
conscriptum, quo tendat non adsequor. Vid. Pseudol. cap. 29.
SOLAN. Est inter Theopompi Comoedias deperditas *Τρικάρα-
νος*. Ac vix dubito, quin *Varro*, cujus inter titulos *Tricipiti-
na* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit. GREN.

ead. l. 13. *Τριφάλλης τῶν κωμικῶν εἰς*) Si haec verba be-
ne habent, sequitur, Triphallem fuisse Comicum. Sed nus-
quam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur,
sed libri. Porro *τριφάλης, ητος*, fabulae *Aristophanicae* no-
men celebre, saepius laudatum *Athenaeo*, *Polluci*, aliis. *Τρι-*

φάλης, inquam, non τριφάλης, quod hic pariter et in quibusdam *Pollucis* libris vitiosum puto: sive capitis, aut coni adeo in galea, notionem tribuas themati, ut propius ad τριχάραν accedat; sive cum phallo cognatum putes, qui etiam φάλης est. Sic Schol. *Aristoph.* Lysistr. 772. itemque *Eustath.* ad Od. A. pag. 50, 52. τὸν φάληα interpretantur αἰδοῖον ἀνδρός. Quo sensu Τριφάληα acceperit *Aristophanes*, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Titulus Satirae *Varronianae*, ab ipso forte *Aristophane* acceptus, ad posteriorem rationem magis videtur accedere: est enim apud *Non. Marc.* p. 131, 29. (Goth. 2, 484.) duplex titulus h. m. *Varro Tripallo*, (Goth. *Triphalo*) περὶ εὐφρόνης. Hinc etiam lascivo carmini reddere volunt *Scal.* in *Priap.* pag. 211. et *Scioppius*. Hoc manet, *Τριφάλης*, s. *Τριφάλης* potius, non est τῶν Κωμικῶν εἰς. Superest, ut aut intelligamus τῶν Κωμικῶν λόγων εἰς λόγος, aut pro εἰς legamus ἐστὶ, eadem sententia. Prius in interpretando sum secutus. GREN.

ead. l. 15. ΗΡΑΚ) Nomen Herculis reposui pro Δρακ. quod in omnibus libris nostris reperio. SOLAN.

Pag. 320. l. 3. Τὸν Αἰκνυθίωνα) Atqui fallonis mercenarius aut servus Cantharus c. 28. ergo cum Gallico interprete, viro acutissimo, legendum τὸν μὲν Κάνθαρον ἀποπλύνειν τ. θ. τ. ὁ τὸν Α. δὲ αὐθις ἄ. τ. l. τ. θ. etc. nec opus est, ut Myronus nominetur, nisi *Colibea* meliores praeceant; satis enim per καὶ τοῦτον intelligitur. *Solan.* Rectius multo *Guyetus* τοῦτον intelligit Cantharum, ultimo, τοῦτον appellatum, quia gravissima omnium poena addiciendus videbatur, et omnino is erat, quem prae caeteris Cynicis petebat auctoris flagellum. *Schmiederi* ratio (vid. *Varr. Lectt.*) quid aibi velit, nemo facile dixerit. LEXN.

ead. l. 6. Καὶ τοῦτον) Τὸν Κάνθαρον. GUYET.

ibid. Παραδοθῆναι τοῖς πιπρωταῖς) Adtigi hanc poenam supra ad Mort. Peregr. c. 9. ex Interp. *Aristoph.* ad *Nubes*. Coniunxit haec omnia *Lapith.* c. 32. καὶ καταληφθεὶς τὰ αἰσχρὰ ἐπαθεῖς. BOURN.

ead. l. 7. Παρατιλλόμενος τὰ πρῶτα) Παρατιλλόμενος τὸν πρῶτον admitterem, si quis liber praeiret. Sed quia subsequuntur προσέτι et εἰτα, quibus τὰ πρῶτα bene respondet, nihil immuto. Caeterum res ipsa satis nota. Conf. cap. 9. de morte Peregr. atque de adulterorum hac poena *Voss.* ad *Catull.* p. 41. REITZ.

ibid. Τὰ πρῶτα) Male haec scriptura habet. Suspicio, scriptum fuisse τὸν πρῶτον. De παρατιλλομαι dictum est ad De Merc. Cond. c. 33. SOLAN. Τὸν πρῶτον etiam per se in

hoc verbo intelligi posse, ubi de adultero agatur, ita judico, ut omissum non equidem desiderarim. LEHM.

ibid. *Ἰνναμελὰ τῇ πλετῇ*) Nondum inveni *πλετὰν γυναῖκα*, quae forte deterior pix fuerit, ut *tus masculum* est praestantius, neque apud *Dioscoridem*, neque apud *Plinium*, aliumve. Itaque forte eam intelligemus, quae jam adhibita est ad turpes usus in femina. GESN.

ead. l. 11. *Τῶν τραγικῶν σὺ διαλόγων*) Videtur ad librum et locum ejus, quem traducit, respicere, tragicis ejusmodi lamentationibus ridiculum. GESN.

